

Giới thiệu Nhật Ký Thuần Dưỡng Nghiệt Đồ

Ngày Ký Thuần Dưỡng Nghiệt Đồ là tựa truyện tiên hiệp pha lẫn ngôn tình đầy thú vị khi kể về tình duyên của sư đồ lãng mạn. Nàng vốn là một đứa bé bị bỏ rơi, không nơi nương tựa phải sống qua ngày nhờ tình thương của người khác.

Nhưng từ khi gặp sư tôn, nàng bước một chân vào con đường tu nhân, lại càng dấn sâu vào thế giới nam thần lục giới, có thể được coi là cực phẩm nghiệt đồ của thế hệ mới. Mặc dù bị trói buộc bởi một cái khế ước, nhưng nàng thấy cần chọc dao vẫn chọc dao như thường, chỉ là giết hấn hình như có chút không thích hợp

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Thuần Dưỡng Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ác nhân

Ngày xuân như giấc, sắc cây xanh mượt, phía sau ngọn núi, dọc theo dòng sông, hoa dại nở đầy rực rỡ. Giữa đám cỏ xanh là một thân cây cao vút tận trời, cành lá xum xuê, “con cháu” đầy đàn tựa như cái ô che nắng, tuy mang hơi thở cổ kính nhưng cành lá lại xanh tươi như mới.

Trên sườn núi, một đám thiếu niên lớn nhỏ đều có đang đẩy một cậu bé tuổi còn nhỏ, một người còn hùng hùng hổ hổ trào phúng: “Đừng tưởng rằng có tên trong gia phả họ Trình thì sẽ là người của Trình gia. Chỉ là được bá phụ nhặt từ trên đường về mà thôi, người có tư cách gì so tài với Diệu đệ? Nói cho người biết, về sau cẩn thận một chút cho ta, nếu không ta gặp người một lần đánh một lần!”

Đứa bé kia ước chừng mới chỉ năm sáu tuổi, đầu tóc bị đẩy nên rối tung, quần áo cũng dính đầy bụi bặm, cậu ngồi dưới đất, không nói lời nào.

Không biết là ai đẩy mạnh một cái, thân thể cậu bé ngã ra sau, trực tiếp lăn xuống sườn núi, ngã đi dưới gốc cây, không bò dậy nổi.

Vài tên thiếu niên kia bị dọa cho hết hồn, một người cả kinh nói: “Sẽ không ngã chết chứ?”

“Ngã chết là tốt nhất!”

“Nghe nói bá phụ rất thương yêu hần, vạn nhất xảy ra chuyện gì ... Hay là, chúng ta đi nhanh đi.”

Chờ cho bọn họ tốp năm tốp ba chạy hết, đứa trẻ dưới gốc cây mới động dậy đứng lên, dựa vào thân cây đại thụ từ từ phủi bụi trên y phục.

Không khí bỗng dao động, cây đại thụ mà cậu bé đang dựa vào kia bỗng mọc ra một cành cây rất dài, đặt lên đầu cậu như đang giúp cậu chải tóc, từ trong thân cây truyền đến một giọng nam trầm ấm, không nén được bức bối: “Từ Xuyên, bọn họ lại bắt nạt người!”

“Ừ.” Đứa bé kia đáp một tiếng, dường như không đem chuyện này để trong lòng, đi đến bờ sông rửa mặt, lộ ra gương mặt trắng nõn, sau đó mới lẳng lặng kể lại: “Hôm nay không chế không tốt, tí thì thắng Trình Diệu.”

“... Người khác đều liều mạng muốn thắng, người hết lần này đến lần khác lại nghĩ cách muốn thua. Lần nào cũng thua như vậy, thật không tốt chút nào!”

Khuôn mặt trắng nõn như bánh bao kia ngược lên suy nghĩ một chút, “Thua khó hơn thắng.”

Giọng nói đó cực kỳ vô tội thành thật, cái cây đành thờ dài.

Trình Từ Xuyên đang sống ở Trình gia, nơi đã từng nổi danh nhất tu chân giới, chỉ là Trình gia ngày càng suy yếu, hiện tại cũng chỉ có thể lực hạng ba của toàn giới, vất vả lắm mới có một Trình Diệu thiên tư rất cao, được coi là bảo bối cũng là chuyện thường, đáng tiếc, chuyện của Trình Từ Xuyên trong Trình gia lại rối rắm vạn phần.

Trình gia cực kỳ coi trọng huyết mạch truyền thừa, lúc trước vì huynh trưởng của tộc trưởng Trình Yên nhiều năm không có con, miễn cưỡng mới để Trình Từ Xuyên vào gia phả. Vốn làm thế cũng chỉ để vợ chồng Trình Yên yên tâm dưỡng lão, không ngờ thiên phú của Trình Từ Xuyên so với Trình Diệu cũng không thua kém là bao. Nếu hải tử này là hàng thật giá thật của Trình gia, bọn họ nhất định sẽ vui sướng đến phát điên, nhưng Trình Từ Xuyên lại không phải, tuy có tên trong gia phả, xét cho cùng thì vẫn là người ngoài.

Mà nếu đã là người ngoài, làm sao có thể để thiên tài thực sự của Trình gia bọn họ bị lấn át? Huống chi, Trình Diệu còn là con ruột của tộc trưởng.

“Không bằng người trực tiếp thắng hần đi, hoặc là dứt khoát nói cho phụ thân người biết có người bắt nạt người...”

“Không được.” Trình Từ Xuyên tuy còn nhỏ tuổi nhưng nói chuyện lại vô cùng có lý lẽ, “Phụ thân mẫu thân ta đã có công nuôi dưỡng, ta trả ơn còn chưa hết, sao có thể để bọn họ phiền lòng vì ta.”

Lần đầu tiên bị bắt nạt thế này, hần cũng đã từng phản nộ mà nói cho phụ thân, chỉ là sau đó không chỉ không giải quyết được mà còn tạo thêm phiền

toái cho ông, từ đó về sau, hắn không nói thêm một lần nào nữa.

Huống chi những việc thế này cũng rất dễ ứng phó, để những người kia đánh lẫn vài vòng trên đất là được rồi, những lời khó nghe thì vào tai trái ra tai phải... Người đang làm, trời đang nhìn, phong thủy luân chuyển. Không phải là quá đáng quá thì cậu cũng không để mấy chuyện này trong lòng.

Cành cây dài rụt về, một lát sau đưa ra một cây trầm gỗ được mài dũa cực kỳ tinh xảo, “Vậy ngươi bị bắt nạt vô ích sao?”

Trình Tử Xuyên nhận lấy, chỉnh lại tóc một lần nữa, không nhanh không chậm đi quanh gốc cây vài lần, rõ ràng chỉ là một đứa bé, vậy mà lại mang theo vài phần tiên phong đạo cốt. Hắn dường như đang thì thầm: “Thượng thiện nhược thủy, thủy thiện lợi vạn vật nhi bất tranh.”

(Đạo Đức Kinh

Dịch: “Người trọn hảo giống in làn nước,

Nuôi muôn loài chẳng chút cạnh tranh.”)

“Sao cơ?” Giọng nói của Phù Tang như cười mà lại không cười.

“Thế tục như mây bay, ta truy tìm, là lối cao đường lớn.” Đứa bé nghiêm trang nói.

Phù Tang nhìn tiểu oa nhi đang khoe khoang khoác lác, buồn cười, “Tuổi còn nhỏ, tâm đã cao đến tận mây xanh! Ngươi học ai cái giọng nói chẳng ra cái gì thế này?”

“Xem sách.” Trình Tử Xuyên quay đầu lại, cầm lấy nhánh cây nói, “Phù Tang, ngươi mau tu thành hình người đi, một ngày nào đó ta sẽ rời khỏi Trình gia, lúc đó rất cần ngươi giúp.”

“Quả nhiên vẫn là một đứa trẻ, chẳng lẽ ngươi không biết, đường lớn chỉ dành cho một người đi sao?” Phù Tang nghĩ một đằng nói một nẻo, giọng nói vừa bắt đầu đi lại vừa ần chứa ý cười, “Được rồi được rồi, đừng tức, ngày ta biến hóa được không còn xa, nhất định có thể hoàn thành trước khi ngươi rời khỏi Trình gia.”

Trình Tử Xuyên cười tươi, ngồi ngay ngắn dưới tán cây nghiêm túc tu luyện.

Linh khí vô biên hội tụ, bao bọc bóng dáng bé nhỏ như ngọc thạch. Nếu có người ở đây nhất định sẽ kinh hãi vô cùng, bởi cảnh tượng khi cậu tu luyện không hề giống người bình thường.

Phù Tang thở dài một tiếng trong im lặng.

Gió thổi, cành lá dập chòn, giúp cậu bé chặn mưa chặn gió, cũng ngăn cản được sự theo dõi của người khác.

Cho tới bây giờ, tương lai tốt đẹp cũng chỉ tồn tại trong tưởng tượng.

Chưa đầy một tháng sau, Trình Tử Xuyên đã được cảm nhận cái thứ thật sự được gọi là lòng người hiểm ác.

Cậu đứng bên cạnh bàn thờ Trình gia, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tộc trưởng Trình gia Trình Lập sắc mặt nghiêm túc nhìn cậu, sau lưng còn có những thúc bá trưởng lão thường ngày khó gặp, “Tử Xuyên, ta hỏi ngươi, ngươi có phải người của Trình gia?”

“Phải.” Trình Tử Xuyên yên tĩnh gật đầu.

“Nếu đã là người của Trình gia, vậy thì vì Trình gia, ngươi nên cố gắng một chút.” Trình Lập thở dài, bộ dạng giống như việc này cũng thật khó khăn.

Trình Tử Xuyên có chút khản trương, nhìn một vòng lại không phát hiện ra bóng dáng của phụ thân mẫu thân, lẳng lặng hỏi: “Tộc trưởng có ý gì? Tử Xuyên không hiểu.”

Lần này, Trình Lập không mở miệng, ngược lại, một người trung niên bước lên phía trước nói: “Đường huynh Trình Diệu của ngươi khi ra ngoài thí luyện bị người ta hãm hại, căn cơ bị tổn thương, nguy hiểm cận kề. Đó là hy vọng duy nhất của Trình gia mấy trăm năm qua, tuyệt không thể xảy ra chuyện gì, hiện tại để cứu hắn chỉ có một biện pháp ...”

“Biện pháp gì?”

“Lấy căn cốt của ngươi, dùng phương pháp giống như chiết cây, giúp hắn cải tạo căn cơ.”

Trình Tử Xuyên chậm rãi ngẩng đầu, cho rằng mình nghe nhầm.

Sở dĩ người tu tiên khác người phàm là vì có căn cốt chứa linh mạch, điều này cũng quyết định thiên phú của người đó cao hay thấp. Đoạt căn cốt so với hủy căn cốt của người khác còn đáng khinh thường hơn, chỉ có ma tu mới làm chuyện này.

“Từ Xuyên, Trình gia dưỡng dục ngươi nhiều năm, đối với ngươi ân trọng như núi, ngươi có ân có báo, phụ thân ngươi sẽ cảm thấy rất tự hào!” Người kia nói, “Ngươi không cần lo lắng, tuy rằng về sau ngươi không thể tu luyện được nữa, Trình gia cũng sẽ đối đãi với ngươi trước sau như một, trở thành hậu thuẫn...”

“Trình gia là chính đạo, làm sao có thể làm chuyện ...”

Trình Từ Xuyên đột nhiên ngừng lại, vì cậu có thể nhìn thấy ánh mắt của họ, đó là một loại ánh mắt cực kì cuồng nhiệt và chấp nhất, chỉ cần mang lại vinh quang cho Trình gia, cho dù làm trái chính đạo cũng không sao cả ... Đám người này, đám người này điên rồi!

“Trình gia quả thật là chính đạo, sẽ không đoạt căn cốt của người khác. Đây là ngươi vì muốn báo ân nên tự nguyện làm vậy, không phải sao?”

Về mặt ngây thơ của Trình Từ Xuyên đã sớm không còn, “Phụ thân ta cũng nghĩ thế?”

“Chuyện này ... đương nhiên.”

“Ta muốn gặp phụ thân và mẫu thân.” Cậu thiếu vợ chồng Trình Yên công on nuôi dưỡng, nhưng cho đến bây giờ vẫn không nợ Trình gia, Trình Từ Xuyên nói: “Chỉ cần bọn họ nói một câu, ta sẽ tự nguyện đưa căn cốt.”

Trình Lập lắc đầu thở dài nói: “Lúc này, bọn họ không đành lòng gặp ngươi, chờ nghỉ thức xong, bọn họ sẽ tự đến thăm.”

Trình Từ Xuyên nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt yên tĩnh kia không hề giống của một đứa trẻ.

Đến khi những người đứng sau không kiên nhẫn được nữa, muốn trực tiếp động thủ, một tiếng nói giận dữ đột nhiên vang lên: “Một đám súc sinh! Ai dám động đến con ta?”

Bóng người cao lớn dần bước đến, mọi người mặt đều biến sắc. Trình Từ Xuyên vui vẻ nói: “Phụ thân!”

Trình Yên dường như bị thương, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng khí thế quanh người vẫn rất cường thịnh. Nghe được giọng của Từ Xuyên, thanh âm của ông mới trở nên hòa hoãn, “Từ Xuyên, không sao chứ?”

Trình Từ Xuyên lắc đầu, nhưng vừa nhìn thấy rõ bộ dạng của ông, lòng lại dần dần trầm xuống.

“Đại ca, ngươi ...” Mặc dù Trình Lập thân là tộc trưởng nhưng cũng phải cho huynh trưởng vài phần mặt mũi, lúc trước nếu không phải Trình Yên không có con nối dõi, cương vị tộc trưởng này cũng không tới phiên hắn.

“Muốn hỏi làm sao ta có thể đến đây?” Trình Yên nhìn sang, cười lạnh, “Xung quanh nhà đều có người canh ta, đương nhiên ta phải một đường đánh tới. Căn cốt của Trình Diệu bị tổn thương, liệu có là thật? Coi như là thật, Từ Xuyên không hề kém Trình Diệu, chẳng lẽ không thể thay thế? Vẫn là nói thế này đi, các ngươi luôn miệng nói Từ Xuyên nên hy sinh vì Trình gia, nhưng đâu có coi bằng bé là người của Trình gia thật sự?”

Giọng nói lạnh lùng xen lẫn thất vọng vang lên rõ ràng bên tai, trong lòng mọi người đều nhảy dựng.

“Đại ca! Thật ra đây là ...”

Trình Lập còn chưa dứt lời, một thanh âm uy nghiêm già nua vang lên: “Là ta phân phó.”

Thanh âm này, là của tam trưởng lão Trình gia – Trình Tiệp!

Hắn là người cuối cùng hiểu rõ nội tình, hai trưởng lão khác đã bế quan nhiều năm, rất lâu không quan tâm thế sự.

Lòng Trình Yên lạnh xuống, tay siết chặt thành nắm đấm: “Lão tổ, vì sao?”

“Không mang huyết mạch Trình gia, đương nhiên không được coi là người của Trình gia. Huống chi ...” Thân ảnh Trình Tiệp bỗng xuất hiện bên cạnh Trình Từ Xuyên, một tay bóp chặt gáy cậu, “Lúc trước ta còn không phát hiện được, tiểu tử này quả nhiên vạn năm khó gặp ... Sinh ra lại mang Thanh tịnh đạo thể! Đáng tiếc, đáng tiếc lại là loại dã chủng!”

Lời vừa dứt, Trình Yên tròn tròn hai mắt, không thể tin được lắm bầm nói, “Thanh tịnh, thanh tịnh đạo thể?”

Khó trách, khó trách ... Cái gì mà cứu Trình Diệu chỉ là cái cớ, rõ ràng là trưởng lão phát hiện ra đạo thể nên mới quyết định xuống tay với Trình Từ Xuyên!

Trong thiên hạ này có rất nhiều người mang thể chất thích hợp tu tiên, cực cực phẩm trong số đó được gọi là Thanh tịnh đạo thể, trong sách cổ có ghi lại, ngàn vạn năm nay chưa bao giờ có người xuất hiện. Sách nói người có thanh tịnh đạo thể bẩm sinh mang tiên cốt trời cho, linh khí bao quanh, từ bé đã không phải người phàm, cho dù ngủ suốt ngày không tu luyện cũng có thể cố định phi thăng trong hai mươi năm, nếu chuyên tâm tu luyện, chỉ sợ là trong vài năm ngắn ngủi cũng có thể nhập tiên giới.

“Cơ hội trời cho, cho ta cơ hội tốt để phục hưng Trình gia!”

“A..” Trừu căn nhỏ cốt vô cùng đau đớn, đau đến cực hạn như hòn phách đang thoát khỏi thân xác, cho dù Trình Từ Xuyên có gắt gao cắn chặt răng

cũng không thể ngăn lại tiếng kêu của mình. Khuôn mặt xinh đẹp ngày thơ nham lại, mồ hôi lạnh tuôn xuống, nhưng cậu lại mở to mắt, không hề rơi một giọt nước mắt nào.

Kinh mạch trên mặt, trên tay, trên người đứt từng khúc, xuất hiện đầy vết máu, chảy xuống ướt đầm.

“Dừng tay! Dừng tay! Dừng tay lại!” Trình Yến mắt đỏ ngầu xông vào bên trong nhưng lại bị đám người Trình Lập ngăn lại, hẳn đang bị thương, trực tiếp thổ huyết.

Bỗng, trên bầu trời xuất hiện tiếng sấm lớn, cùng lúc đó, một bóng người nhanh như tia chớp phóng tới, đánh bay đám người Trình Lập. Từ trước đến nay chưa gặp người nào có uy thế như vậy, Trình Tiệp cũng không thể không nghiêm túc ứng đối.

Đợi đến khi mọi người kịp phản ứng, Trình Tử Xuyên đã bị người đó mang đi mất rồi!

“ Là Phó Tiểu Lăng!”

Uy lực lời pháp mạnh như vậy, chỉ có phu nhân của Trình Yến, Lôi Cung đệ tử Phó Tiểu Lăng mới có thể xuất ra được. Tu vi Phó Tiểu Lăng không lợi hại như vậy, nhất định là dùng cấm thuật!

“Đại ca, ngươi cũng là người của Trình gia, cần gì chỉ vì một đã chủng mà đối nghịch với cả gia tộc?” Trình Lập nhìn Trình Yến có chết cũng không nhượng bộ, bắt đầu dõ dỏi.

“Khi ta dẫn nó về Trình gia, nó chính là con ta. Các ngươi lòng tham không đáy, táng tận thiên lương, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng. Một Trình gia như vậy, không xứng để ta bảo vệ!”

Trình Tiệp lạnh lùng chỉ một cái, “Nói nhảm cái gì, Trình gia cũng không cần người lòng dạ đàn bà như ngươi.”

“... Mẫu thân?” Trình Tử Xuyên rơi vào một vòng ôm ấm áp, cố gắng lên tiếng.

“Đưa bé ngoan...” Phó Tiểu Lăng nhìn bộ dạng hấp hối của cậu, nước mắt không kiềm được rơi xuống như mưa, “Chúng ta dẫn con về là muốn tốt cho con, cuối cùng lại làm hại con ...”

Trình Tử Xuyên muốn lắc đầu phản đối, nhưng lại không còn chút sức lực nào.

Phó Tiểu Lăng đột nhiên dừng lại, từ từ lui về phía sau, phía trước, Trình Tiệp đang lạnh lùng nhìn bà.

“Phu quân ta đâu?”

“...” Trình Lập không trả lời, mà bắt đầu khuyên nhủ, “Chỉ cần ngươi bỏ Trình Tử Xuyên xuống, những chuyện sai trái lúc trước, chúng ta đều có thể bỏ qua...”

Phó Tiểu Lăng thê lương cười lớn, trong mắt dường như có huyết lệ, “Trương lai của Trình gia chính là đoạt căn cốt của người khác, người nào cứu sẽ bị giết sao? Một đám tu đạo như các ngươi, vậy mà cũng nghĩ tới chuyện thành tiên?”

Nói xong, bà cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Tử Xuyên, hôm nay chỉ sợ không còn cách nào khác để đưa con đi ...”

Trình Tử Xuyên giãy dụa, bàn tay bé nhỏ nắm chặt Phó Tiểu Lăng, cố gắng nói từng chữ: “Tử Xuyên vì cha mẹ, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành.”

Lời hán nói còn chưa dứt, đột nhiên một luồng ánh sáng xanh bùng lên, dây leo nhảy múa, ngăn cách hai đám người.

“Trình gia lại có yêu nghiệt tồn tại?”

“Phù Tang...” Trình Tử Xuyên kêu nhỏ một tiếng.

Phó Tiểu Lăng nhân cơ hội này chạy trốn đến biên giới Trình gia, chỉ cần ra khỏi hộ sơn pháp trận, đám người Trình Tiệp kia không thể chuyện gì cũng dám làm nữa rồi.

Nhưng lúc này, hai đạo bóng dáng lại xuất hiện. Hai trưởng lão của Trình gia cũng đã xuất quan!

Tuy nhiên, bọn họ không hề cử động, vì trong không khí có một luồng sức mạnh không ổn định, từ trong thân cây, một nam nhân bước ra, áo bào xanh thẫm, khoe mắt đuôi mày có một loại tà khí khó tả, khuôn mặt khuynh thành, khí chất lại cực kì lạnh liệt. Lòng bàn tay hán đưa lên, một quang sáng bao trùm Phó Tiểu Lăng và Trình Tử Xuyên, trực tiếp đưa họ ra khỏi pháp trận, bản thân lại ở lại chiến đấu với những người đuổi theo, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị khiến người ta phải rợn tóc gáy.

“Hay cho một Trình gia ngu ngốc! Một ngày nào đó, một ngày nào đó các ngươi sẽ biết hôm nay đã sai lầm như thế nào ...”

Thân cây khổng lồ trực tiếp nổ tung, những người đứng gần lập tức cùng nhau hộc máu trọng thương, thân hình lục y nam tử dần trở nên ảm đạm, cuối cùng tiêu tán trong không trung.

“Hắn vậy mà lại cho nổ tung bản thể ...” Trình Tiệp kinh sợ nhận ra, nếu bây giờ họ đuổi theo Phó Tiểu Lăng, bị phát hiện tất cả đều trọng thương, Trình gia ắt sẽ gặp nguy hiểm.

“Nghĩ thức vừa rồi làm đến đâu?”

Trình Tiệp lạnh lùng nói: “Chỉ còn một nửa.”

“Một nửa ... Phái người đuổi theo Phó Tiểu Lăng, nàng ta dùng cấm thuật, cả thể xác lẫn tinh thần đều bị chế ngự, sẽ không đi được bao xa.”

Nhưng cuối cùng, người của Trình gia vẫn là đoán sai, Phù Tang đã trực tiếp đưa hai mẫu tử họ đến một sơn cốc cách đó cả ngàn dặm, Trình gia tìm khắp trăm dặm xung quanh vẫn không hề có tác dụng.

Đáng tiếc, tình trạng của mẹ con họ cũng không tốt chút nào.

Phó Tiểu Lăng bị cấm thuật phản phệ quá nghiêm trọng, lại một đường bôn ba, Trình Yến mất là một đả kích quá lớn, bà không ngừng học máu, ánh mắt dần mờ hồ, có lẽ sẽ không sống được.

“Mẫu thân ...” Trình Tử Xuyên toàn thân đầy máu, hồn phách hỗn loạn không yên.

“Tử Xuyên, Tử Xuyên con phải sống thật tốt ...” Phó Tiểu Lăng đem chút khí lực cuối cùng truyền linh lực vào cơ thể Trình Tử Xuyên, “Một ngày kia, một ngày kia ...” Một ngày kia, nếu có thể tìm Trình gia đòi lại công đạo, hãy đem phụ thân con đến bên cạnh ta ...

Nước mắt bà chảy dài, câu trần trối cuối cùng cũng không thể nói hết, hai mắt khép lại, rũ xuống.

Trình Tử Xuyên mang thanh tịnh đạo thể bẩm sinh, máu của cậu đối với các loại yêu ma quỷ quái mà nói chính là cực phẩm. Tuy nhiên, chưa kịp để vật gì đến gần, chiếc trâm gỗ trên tóc của hắn đột nhiên phát sáng, đánh bay tất cả.

“Thịch! Thịch! Thịch!”

Máu của cậu rơi xuống, dãy núi bỗng phẳng phát như có nhịp tim, chấn động từng đợt.

Không người nào có thể nhìn thấy, trong rừng núi không xa, một thiếu nữ váy đen đang ngủ say, khói đen quanh quẩn quanh người vì thấy mỹ vị nên điên cuồng cắn hút, càng ngày càng bành trướng.

Khuôn mặt tái nhợt dần dần trở nên hồng hào như một đóa hoa của địa ngục tuyệt điểm nở rộ, xinh đẹp nhưng chứa kịch độc, tàn sát hơi thở nguy hiểm cận kề.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Xuất thế

“Thiên đạo lâu, nhân đạo khó, ma đạo mặc dù dễ, nhưng lại khiến người muôn đời muôn kiếp không thể quay đầu!”

“Tu ma đạo tồn tại một mối nguy hiểm nhất định, không phải người chết, thì phải là hán vong.”

“Sai, sai, Ma quân, người sai rồi ...”

Lúc đầu, bên tai hoàn toàn yên tĩnh, dần dần vang lên tiếng nước nổ, sau đó là những tiếng “sai, sai”, nàng tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy trước mặt là một khoảng không gian hắc ám.

Không thể cử động.

Không thể mở miệng.

Không biết bây giờ đã là năm nào.

Thời gian trôi qua đã lâu, nay pháp lực giam cầm nàng đã tiêu đi đến gần như không còn, cái còn thiếu duy nhất chính là cơ hội.

Mà hôm nay, cơ hội đã đến.

“Oanh - - “

Linh lực dồi dào đập vào dãy núi, cuối cùng pháp lực kì lạ kia lặng lẽ tan đi, ngọn núi hoang vu bỗng xuất hiện vết nứt.

“Ngừng ngừng ngừng, ngươi mà còn tiếp tục đánh xuống, núi này chắc chắn sẽ sập!”

Người nói chuyện là một chàng trai trẻ tuổi, trên khuôn mặt phong lưu tuấn tú tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, gập dờ lắc lắc một cái chiết phiến, bỗng dung gập mạnh, chỉ vào vài đạo bóng dáng đối diện, “Ngươi nói xem, mấy lão các ngươi đuổi theo ta đã nửa tháng rồi, còn không dừng lại?”

Vài người quay mặt nhìn nhau, nam tử trung niên cầm đầu sắc mặt vừa khổ sở lại vừa bất đắc dĩ, chấp tay thi lễ: “Thiếu cung chủ, chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc, người theo chúng ta quay về đi.”

“Không về là không về, không thương lượng.” Phó Diễn Chi nhướn mày, “Lão nhân chính là muốn làm họ tức chết đấy, ta sớm muộn gì cũng phải đi nhìn cái cô Trình Thiên Thiên xinh đẹp thông minh thiên phú kia một chút! Còn các ngươi, đuổi theo ta lâu như thế có mệt không, mắt nhắm mắt mở làm như không thấy ta thì không được à?”

“Nếu là ngày xưa, chúng ta nhất định sẽ để ngài đi, nhưng mấy năm gần đây ma tu bắt đầu hoành hành, vạn nhất ngài ...”

Nam tử trung niên tận tình khuyên bảo, mà hắn còn chưa dứt lời, tựa như muốn xác minh, ngọn núi bên cạnh liền ầm ầm nổ tung, sức mạnh vô hình khiến mấy người đều phải chạy ra xa, đợi đến khi dư âm tiêu tán mới phát hiện linh khí họ dùng để ngăn cản đã hoàn toàn bị phế bỏ.

Khói đen không một tiếng động tràn ra.

Phó Diễn Chi neho mắt, dường như hắn có thể nhìn thấy một bóng dáng mảnh mai trôi nổi giữa không trung, trong chớp lát liền bỏ nhào về phía hắn.

Vai trái đau nhức kịch liệt, phảng phất thấy một bàn tay non mịn xuyên qua thân thể hắn, nếu không phải vừa nãy hắn cảm giác được nguy hiểm, chỉ sợ đã bị xuyên thủng tim rồi. Huyết khí toàn thân đều bị cái tay kia đoạt mất, sắc mặt Phó Diễn Chi dần trở nên trắng bệch nhưng lại không có cách nào né ra, trước mặt tối sầm, ngã xuống.

Ánh sáng mặt trời ảm áp chiếu lên mặt, Phó Diễn Chi nhíu mày, chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt cực kỳ. Hắn cố gắng giữ vững tinh thần sử dụng pháp quyết chữa trị thương thế, tuy chữa trị rất nhanh nhưng tâm khí tạm thời không khôi phục được, một lúc lâu sau, hắn phun ra một ngụm trọc khí. Mở mắt ra, trước mặt hắn là bầu trời xanh thẳm, mây trắng bay bay. Phó Diễn Chi trừng mắt nhìn, lúc này mới phát hiện ra mình đang nằm trên mặt đất.

Hắn ngồi dậy, liền nhìn thấy một tiểu cô nương đang ngồi bên hồ, nhiều nhất cũng chỉ mười hai mười ba tuổi, vẫn còn mang dáng vẻ ngây thơ, gương mặt lại cực kỳ muốn câu hồn đoạt phách, một thân váy đen phiến phức làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết, mái tóc dài hơi xoắn buông xuống bên hông. Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, đôi mắt hồn nhiên lại lóe lên những tia sáng lạnh lùng.

Lấy con mắt hay bắt bẻ của Phó Diễn Chi mà nói, đây thật là một tiểu mỹ nhân hiếm gặp, sau này lớn lên tuyệt đối là họa thủy.

Có thể con đau nhức kịch liệt vừa rồi vẫn còn làm hắn cảm thấy sợ hãi, giờ phút này nhìn nàng không khác gì nhìn một đóa hoa ăn thịt người.

Phó Diễn Chi thử dịch sang bên cạnh một chút, nàng liền lên tiếng: “Ngươi mà dám trốn, ta sẽ giết ngươi.” Thanh âm ngây thơ nhu thuận nghe thật đáng yêu, chỉ là nội dung nói ra lại chẳng đáng yêu chút nào.

Cô bé này nhìn giống như là ma tu, nhưng Phó Diễn Chi hắn đã xác định mình không phải đối thủ của nàng. Đánh không lại, trốn không xong, hắn dứt khoát không làm loại chuyện như gãy giữa một cách vô vị, mặt dày mạnh dạn nói: “Tiểu ... đạo hữu, chúng ta trước kia không thù không oán, ngươi giữ ta lại làm gì? Mặc dù ta vô cùng anh tuấn phi phàm, nhưng mà ... ta không có thích trẻ con ...”

Lâu Nguyệt Đồng dường như không nghe thấy, nàng nhìn chằm chằm mặt hồ, khuôn mặt non nớt, ngón tay thon dài ... Không, không phải bộ dạng này! Nàng nhíu mày hồi tưởng, ký ức đều là những mảnh hỗn loạn làm đầu nàng như muốn nứt ra, không thể không dừng lại.

Bên kia, Phó Diễn Chi đã nói đến mức nước miếng bắn tung tóe khắp nơi, lúc này mới nghe nàng hỏi: “Đây là nhân gian?”

“...” Phó Diễn Chi kinh ngạc nhìn nàng một cái, “Không phải nhân gian thì là cái gì? Chẳng lẽ ngươi không phải người?”

“Ta hỏi ngươi cái gì thì trả lời cái đó, nói thêm một câu ta sẽ cắt lưỡi ngươi!” Lâu Nguyệt Đồng đe dọa, “Ngươi là người tu đạo, nhân gian có người tu ma không? Tình hình gần đây thế nào?”

“...” Phó Diễn Chi dừng một chút, sau đó vẫn trả lời, “Hai thế lực đạo tu và ma tu đã tranh chấp nhiều năm, đến nay vẫn chưa ngừng lại. Đứng đầu đạo tu là Cửu Nguyên Sơn của Cửu Nguyên tiên môn, ma tu là Cửu U Môn cầm đầu. Các trận chiến nhỏ diễn ra liên tục, chỉ là bảy trăm năm trước, lục giới bất ổn, hai phe cũng rất ít khi trực tiếp khai chiến ...”

Lâu Nguyệt Đồng: “Cửu Nguyên? Cửu U? Lục giới bất ổn? Bảy trăm năm...”

Nàng đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Phó Diễn Chi hất tay, móc ra cái chiết phiến, vừa phe phẩy vừa thở dài. Văn Lô Cung dù gì cũng là thế lực tu tiên có danh vọng và thế lực nhất, hắn đường đường là thiếu cung chủ, vậy mà lại lặn lội đến mức bị một ma nữ quân chế, chuyện này mà truyền ra, danh tiếng hay gì của hắn đều sẽ bị phá hủy hết.

Lâu Nguyệt Đồng nhìn chăm chăm vào chiếc phiến màu hoa đào của hắn.

Tay Phó Diễn Chi run lên, may mà vẫn chưa đánh rơi, “Đạo hữu, người...”

“Mang ta đi Cửu U Môn.”

Phó Diễn Chi: “...”

Hắn không thể nhìn được nữa: “Không biết đường có thể hỏi mà tiểu cô nãi nãi! Ta đường đường là một đạo tu, đi đến đại bản doanh của ma tu không phải là đi chịu chết sao? Ta thật đáng thương, trên có già dưới có trẻ hai mươi mấy năm còn chưa gả được cho ai... Tốt xấu gì người cũng phải tìm cho ta tiểu tiên nữ hồi đó là ân nhân cứu mạng của ta đi, nếu không ta chết sẽ không nhắm mắt!”

“Được.” Lâu Nguyệt Đồng gật đầu, lập tức nhàn nhạt liếc đến cái địa phương nào đó của hắn, “Nghe thật phiền toái. Thật ra ta có biện pháp khiến người không cần suy nghĩ đến việc chung thân đại sự nữa, cần ta hỗ trợ không?”

Sai trọng điểm!

Phó Diễn Chi kẹp chặt hai chân, nghẹn giọng nói: “... Không cần, cảm ơn!”

“Việc dẫn đường kia có vấn đề sao?”

“... Không có.” Hào hán không chịu thiệt thòi, đạo lý này hắn vẫn rất hiểu!

Lâu Nguyệt Đồng nghe vậy liền buông lỏng cổ tay, “Sớm nói vậy thì đã tốt rồi.”

Phó Diễn Chi: “... Ha ha.”

Đạo tu và ma tu ít gặp nhau, hai đại bản doanh cũng đặt ở hai đầu, được ngăn cách bởi một con sông rộng lớn vô biên tên là Định Giới, hàng năm đều có người gác. Khi xưa ma tu nhiều lần không hề kiêng nể xâm nhập vào địa bàn của đạo tu, sau đó tất cả đều bị đánh trở về. Chỉ là bảy trăm năm trước, lục giới xảy ra biến cố, nhân giới lâm vào thế yếu, hai bên liền ngừng chiến.

Từ trước đến nay, mâu thuẫn gì cũng không thể nào bắt tay giảng hòa, vì thế hai phe đồng thời mở ra một biên giới trên sông Định Giới, bất luận là đạo tu hay ma tu đều có thể xông vào chém giết, cứ thế mãi, nơi này liền biến thành nơi tập luyện, trở thành đấu trường tiếng tăm lừng lẫy của tu chân giới.

“Nếu muốn đến Cửu U Ma Môn, đầu tiên phải đi qua được biên giới hỗn loạn, đến một nơi khác của sông Định Giới.” Phó Diễn Chi ngồi trong tủi lâu, không buông tha bất kỳ cơ hội cầu xin nào, “Đạo hữu, người nhìn ta tu vi thấp thế này, đi theo người chỉ có cản trở. Hay là ta đưa người đến sông Định Giới, rồi người tự mình đi qua?”

Hắn nói những lời này cũng là để thăm dò tu vi của Lâu Nguyệt Đồng, vì nếu tu vi không đủ, sang bên kia hoàn toàn là tự tìm đường chết.

Vô luận tu tiên, tu ma hay tu phật thì đều là đạo, thế sự luôn biến hóa, đều có thể thoát phạm, tiêu dao, mọc cánh thành tiên. Người xưa bắt đầu từ luyện, luyện đến tận cùng liền bỏ đi thân thể phàm nhân, lại cầu được tiêu dao, chạm được đến đại lộ, lúc này mới bắt đầu tu, đến khi đạo pháp, thể xác và tinh thần đều tu đến cực hạn thì chỉ còn lại linh ngộ. Có người ngàn năm không thể linh ngộ được, đánh bỏ một thân tu vi của mình đi, có người lại trong nháy mắt đắc đạo, độ lõi kiếp, mọc cánh phi thăng thành tiên, cho nên mới nói, quan trọng ở đây chính là ngộ tính và cơ duyên.

Phó Diễn Chi chỉ mới tu luyện hai mươi lăm năm đã đạt đến cực hạn của thoát phạm, dội mất cả thiên hạ hắn có thể đứng thứ nhất thứ nhì, chỉ tiếc là hắn gặp phải Lâu Nguyệt Đồng. Tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi này so với phụ thân hắn còn đáng sợ hơn - ít nhất thì cảm giác kiêng kị mãnh liệt trong đáy lòng đã nói cho hắn biết.

Vì thế, cho dù hắn có nghĩ mình mạnh bao nhiêu thì cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lâu Nguyệt Đồng nghe xong, hơi hột nói: “Càng nguy hiểm càng có thể thể hiện giá trị của người. Người nghĩ ta giữ cho người cái mạng để làm gì?”

Phó Diễn Chi cầm nín.

Tuy trên mặt hắn không có biểu cảm, nhưng nội tâm lại đang buồn bực muốn học máu.

Đột nhiên, Lâu Nguyệt Đồng chỉ về một hướng hỏi: “Kia là nơi nào?”

Phó Diễn Chi thuận thế nhìn sang, sắc mặt khẽ biến: “Đó là Trình gia, vốn chỉ là thế lực hạng ba bình thường. Nhưng đột nhiên lại nhảy ra một thiên chi kiêu tử Trình Diệu, mười hai năm trước đã được xếp vào Cửu Nguyên Sơn, tiền đồ rộng mở, như gió gặp bão, phát triển cực nhanh.”

“Hừ?”

“Nói đến chuyện này, Trình gia và Văn Lô Cung của ta có chút quan hệ sâu xa.” Phó Diễn Chi thở dài, buồn bã nói, “Tộc trưởng của Trình gia có một vị huynh trưởng, năm đó kết hôn với biểu cô của ta, đáng tiếc mười ba năm trước, họ mang con nuôi đi du ngoạn rồi liền gặp nạn, tất cả đều bỏ mình...”

Tu chân giới có rất nhiều nguy hiểm, khó tránh khỏi việc phải phòng bị. Loại sự việc này diễn ra cũng nhiều mà. Ấn tượng của Phó Diễn Chi đối với biểu cô vô cùng tốt, lúc trước biết tin này còn thương tâm rất lâu, cũng cùng phụ thân đến Trình gia mấy lần, thường xuyên qua lại, quan hệ ngày càng gần hơn.

Trong tình huống này, một đám hỏi được tổ chức. Trùng hợp thay, Trình Diệu có một vị muội muội, lớn lên xinh đẹp, thiên phú cũng tốt, còn rất hâm mộ Phó Diễn Chi, cho nên hẳn đã bị cha hẳn bức hôn.

Thực ra phần lớn tu sĩ rất khó tìm được bạn đời, nhưng vì là thiếu chủ, việc này trở thành trách nhiệm.

Tìm được bạn đời thì tìm được bạn đời đi, Phó Diễn Chi sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, vấn đề là hẳn đã có người yêu. Hẳn từng bị vui lấp ở một nơi, thiếu chút nữa không về được, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc đã được một người cứu sống, trước khi hôn mê hẳn đã kịp thời nhìn thấy một bóng lưng giống như một bạch y cô nương. Khi đó hẳn liền động tâm, không phải nàng thì không cưới.

Dưỡng thương hơn nửa năm, bị phụ thân bắt ở nhà an phận rất lâu, vất vả lắm mới chạy được đến đây, ai ngờ lại gặp được tiểu ma nữ Lâu Nguyệt Đồng, có thể thấy Phó Diễn Chi buồn bức thế nào.

Lâu Nguyệt Đồng từ chối nhận xét, nàng không có hứng thú với những chuyện đó, chỉ là, nàng mờ to mắt nhìn, nở một nụ cười ngọt ngào: “Trình gia có vật ta cần tìm.”

Phó Diễn Chi cả kinh, cái quạt xếp rơi bộp xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp nhau

“Mặc dù nhìn người không giống, nhưng ta vẫn muốn hỏi một câu, đạo hữu, người là người sao?”

“Đạo hữu, tại sao người lại nhảy từ trong núi ra?”

“Đúng rồi, không biết nên xưng hô thế nào?”

Phó Diễn Chi phe phẩy quạt, trên mặt là một nụ cười có thể nói là phong tao, nhìn qua không giống người tu tiên mà giống một quý công tử thế gia phong lưu thiếu kiêu kiêu. Cái miệng kia của hẳn dọc đường không hề ngừng nghỉ, dù Lâu Nguyệt Đồng lười phản ứng, hẳn vẫn cứ liên tục tuôn chữ ra ngoài.

Mở miệng một tiếng “đạo hữu”, rõ ràng là tên gọi châm chọc, cứ thế bị hẳn gọi cực kì thân thiết.

Bọn họ đang đi về hướng Trình gia, lúc trước, Phó Diễn Chi vốn vì trốn Trình Thiên Thiên mới bỏ chạy nên tuyệt đối không muốn đi, nhưng ngẫm lại, Trình gia so với biên giới hỗn loạn thì tốt hơn nhiều, nói không chừng còn có cơ hội chạy trốn, vì thế bèn đồng ý.

Nhưng Phó thiếu cung chủ trời sinh nhớ ăn không nhớ đánh, có cơ hội là liên tục cọt nhà.

Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy người này quá phiền phức, u ám ngắt lời: “Không muốn có lời nữa?”

“...” Tiểu mỹ nhân khó chiều thật, lại còn hung dữ như vậy. Phó Diễn Chi nhún vai, “Được được được, vậy ta hỏi câu bình thường. Vật gì ở Trình gia có khả năng hấp dẫn người?”

Hắn vốn chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ Lâu Nguyệt Đồng thật sự trả lời: “Một món tiên khí.”

Mất Phó Diễn Chi chột lóe. Nghe nói các thế lực lâu năm đều có bảo vật trấn phái, không nghĩ tới Trình gia hóa ra cũng có, khó trách nhiều năm suy yếu mà lại không sụp đổ: “Trình gia mặc dù kém Cửu Nguyên tiên môn, nhưng người muốn đến cướp này nọ thì vẫn là nên suy nghĩ kĩ một chút.”

“Ai nói ta muốn cướp?” Lâu Nguyệt Đồng hỏi ngược lại.

Nàng khẽ cười, thái độ bình tĩnh mỉa mai, lại bởi vì có dung mạo dễ thương nên nhìn đến là ngọt ngào đáng yêu.

Phó Diễn Chi hơi ngẩn ra, hẳn không ngờ đến mức cho rằng số tuổi của Lâu Nguyệt Đồng đúng như ngoại hình, dù sao giọng nói hay thần thái của nàng đều không giống một tiểu cô nương làm hẳn có cảm giác hơi thiếu hài hòa ... Chẳng lẽ đã bị người ta phong ấn?

Hắn tuy đang phỏng đoán cân nhắc, nhưng biểu cảm lại không hề thay đổi.

“Hừm?” Vừa tiến vào địa bàn của Trình gia, Lâu Nguyệt Đồng đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Phó Diễn Chi: “Làm sao?”

Khóe miệng Lâu Nguyệt Đồng nhếch lên, như cười mà lại không cười: “Khéo hết sức, có người chuẩn bị độ kiếp.”

“... Không thể nào?” Phó Diễn Chi thốt lên, “Biến cố bảy trăm năm trước đã khiến việc độ kiếp khó khăn hơn rất nhiều. Người có tu vi cao nhất Trình gia còn chưa lĩnh ngộ được tiêu dao, đừng nói là có thể kéo lùi kiếp đến! Chẳng lẽ hắc giáu giếm thực lực?”

Lâu Nguyệt Đồng nhìn hắc một cái.

Phó Diễn Chi hiểu được ngụ ý của nàng, bắt đầu đi đuổi tay bán ra tín hiệu.

Tín hiệu phát quang, mấy đạo nhân ảnh nhanh chóng chạy đến, đi đầu là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp động lòng người, thanh âm có chút ngạc nhiên mừng rỡ: “Diễn Chi ca ca!”

Phó Diễn Chi bị câu này của nàng ta làm cho giật mình suýt rơi răng, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhanh nhẹn không thay đổi: “Trình cô nương, tại hạ không mời mà tới, quấy rầy rồi.”

“Trình cô nương cái gì, không mời mà tới cái gì, Diễn Chi ca ca, sao huynh có thể nói những lời khách sáo như vậy? Phụ thân ta đã coi huynh là con trai từ lâu, chỉ sớm mong huynh đến nhà làm khách.” Là mong hắc đến cầu hôn mới đúng. Gò má Trình Thiên Thiên ửng đỏ, hai nhà muốn có một đám hỏi là chuyện mọi người đều biết. Lúc này, nàng ta liền chú ý đến tiểu cô nương bên cạnh Phó Diễn Chi, thoáng sửng sốt, “Vị này là ...”

Phó Diễn Chi ho nhẹ một tiếng, mặt không đổi sắc bịa chuyện: “Biểu muội của bà con xa.”

Lâu Nguyệt Đồng chống lại ánh mắt dò xét của Trình Thiên Thiên, khuôn mặt trắng nõn, mái tóc dài xoăn nhẹ, nhìn thấp phần thuần lương vô tội.

“Biểu muội của huynh xinh đẹp như vậy, ta lại chưa bao giờ gặp.” Ánh mắt của Trình Thiên Thiên một lần nữa dính chặt Phó Diễn Chi, dẫn hai người vào bên trong, “Diễn Chi ca ca, huynh có thể ở lại đây làm ta thật sự rất vui, chỉ là ... gần đây Trình gia có chút chuyện, nên nếu có gì tiếp đãi không chu toàn, xin huynh đừng trách móc.”

“Chút chuyện? Đã xảy ra chuyện gì?”

Trình Thiên Thiên nhướn lông mày, khuôn mặt đầy phẫn nộ: “Đệ tử nội môn của Trình gia liên tiếp bị giết hại, những đứa trẻ có cốt cách đều mất tích đến hải cẩu cũng không tìm ra. Phụ thân ta tự mình đi tìm cũng không biết được là chuyện gì làm nhiều người hoang mang. Nếu cứ tiếp tục như vậy, phụ thân thân là tộc trưởng sợ khó có thể ...” Dừng một chút, nàng chuyển chủ đề, “Cũng may lão tổ tông sắp xuất quan, đến lúc đó không lo không bắt được kẻ làm loạn nữa.”

Phó Diễn Chi nghe vậy kinh ngạc nói: “Đây là địa bàn của Trình gia, bên trong đại trận lại không có người ngoài, kẻ làm loạn kia chẳng phải là ...”

Trình Thiên Thiên gật đầu, oán hận nói: “Nếu không phải có người xâm nhập vào thì chắc chắn là nội tộc Trình gia.”

Phó Diễn Chi nhíu mày, đụng đến việc riêng của Trình gia, vậy hắc đến thật không đúng lúc.

Trình Thiên Thiên an bài nơi nghỉ ngơi cho họ, giải thích: “Diễn Chi ca ca, phụ thân ta đang cùng các thúc bá bàn chuyện, sợ rằng ngày mai mới có thể gặp huynh. Hai người tạm thời ở lại đây trước, ta hết bận sẽ chiêu đãi các người thật tốt!”

Khi trước, mỗi lần ở lại đây, Trình Thiên Thiên đều quấn chặt lấy Phó Diễn Chi không chịu rời đi, vậy mà hôm nay thần sắc không yên, chỉ nói vài câu liền vội vã đi mất.

“Xem ra sự việc lần này của Trình gia không đơn giản ...”

Lâu Nguyệt Đồng không có hứng thú nghe việc vặt, thấy ổn rồi liền đi vào phòng, mặc kệ Phó Diễn Chi đang ở bên ngoài suy nghĩ.

Phó Diễn Chi thấy nàng bước vào cửa liền cười một tiếng. Trình gia nếu đã gặp chuyện cổ quái chỉ sợ là sẽ quản lý chặt chẽ hơn rất nhiều, chỉ cần tiểu ma nữ này có can đảm vọng động, nàng sẽ phải nếm mùi đau khô!

Mà hắc, cũng sẽ có một cơ hội tốt để thoát thân!

Bóng đêm mênh mông, mây tầng tầng lớp lớp che khuất ánh trăng, trên bầu trời lơ lửng vài ngôi sao sáng.

Địa giới của Trình gia thỉnh thoảng sẽ có đệ tử đi xung quanh kiểm tra dò xét.

“Thay ca, sự đệ người cả ngày mệt mỏi rồi, tạm thời đi nghỉ đi!”

“Làm phiền Tam sư huynh, ban đêm nguy hiểm, huynh cẩn thận!”

Đây là lần thay ca duy nhất trong ngày, người được gọi là Tam sư huynh kia sau khi kiểm tra thay đệ tử trước liền dẫn vài người rời đi theo nhiều hướng khác nhau.

Đột nhiên, dưới đất bỗng mọc lên vài nhánh cây vừa nhỏ vừa dài, tựa như bạch tuộc cuộn chặt lấy chân vài người. Một số người phản ứng không kịp liền ngã gục xuống, cành cây mở rộng, im hơi lặng tiếng kéo người vào lòng đất, không lưu lại dấu vết nào.

“Ồ?”

Một giọng nói nghi hoặc trầm thấp tản đi trong gió, khói đen nhàn nhạt trôi nổi trong bóng đêm.

Phía sau ngọn núi dường như đã lâu không có người đến dọn, khắp nơi đều là cỏ cây khô héo, đến gần mới phát hiện mấy cây đại thụ đều bị chém đổ.

Khói đen tụ lại, bóng dáng Lâu Nguyệt Đồng hiện ra, nàng đảo mắt nhìn vào trung tâm, chỗ đó vốn phải có một cây đại thụ. Cái cây đó hẳn đã bị người trong phái trừ đến tận gốc, nếu không màu sắc đã có sự khác biệt với đám bùn đất xung quanh. Nhưng người đốn cây này chỉ sợ cũng không nghĩ đến, cái cây này vẫn “sống”.

Lâu Nguyệt Đồng nảy sinh hứng thú đưa tay ra, muốn tìm tòi đến cùng.

Đúng lúc này, một tia sáng đột nhiên hiện ra, sau đó liền biến ảo thành vô số tia lưới chụp về phía nàng, Lâu Nguyệt Đồng nhíu mày - - tiên khí?!

Thật ra lúc trước Phó Diễn Chi đoán không nhầm, Lâu Nguyệt Đồng quả thật bị phong ấn, tu vi còn không bằng một phần mười lúc đầu, hơn nữa còn đang trong thời kỳ suy yếu, tuy đối phó với phạm nhân hay tu sĩ đều không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu đụng phải tiên khí thì rất khó để nói.

Khói đen đụng vào bạch vồng, hai bên tán ra, Lâu Nguyệt Đồng nhanh chóng lui về phía sau: “Ài?”

Ánh trắng chiếu vào giữa đám cành cây khô héo, lơ mơ có thể nhìn ra một bóng dáng mặc đồ trắng như tuyết, tư thái lặng im, thanh cực nhã cực, nhanh chóng biến khung cảnh bị tàn phá này thành sơn linh vũ thắng cảnh. Người kia lẳng lặng mở miệng, giọng nói cũng lạnh lùng làm người ta nghĩ đến những bông tuyết bay đầy trời, mát lạnh, đậm bạc, lại vô cùng êm tai: “Nhận làm người, thất lễ.”

Nói xong, bạch vồng liền biến trở lại thành những luồng sáng, bị hấp thu vào trong tay áo.

Lâu Nguyệt Đồng nhẹ nhàng ngửi ngửi, khẽ mở to mắt - - thơm quá, thật muốn hút máu người này ...

Nàng không nói lời nào, người kia cũng vậy.

Một hồi lâu sau, Lâu Nguyệt Đồng cố gắng đè xuống sự xúc động muốn hút máu, khoe miệng cười cười: “Vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, ngươi là ai? Người của Trình gia?”

“Trước đó, đạo hữu phải giới thiệu về bản thân đã, tại sao nửa đêm lại xuất hiện ở đây?”

Lâu Nguyệt Đồng nghe vậy hừ lạnh một tiếng: “Ngươi quản ta?”

“Vậy đạo hữu cũng không cần quản chuyện ta là ai.” Hắn vẫn vô cùng trầm tĩnh đứng đó, khoảng cách vừa vặn được bảo trì.

Lâu Nguyệt Đồng vỗ tay cười: “Nói rất hay!” Nháy mắt, nàng lách người đánh ra một chuông, mục tiêu không phải là hắn, mà là gốc cây đại thụ vẫn còn “sống” kia!

Người kia cuối cùng cũng đi ra, không chút do dự ngăn cản, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cái trăm gỗ độc nhất trên người hắn bỗng lóe sáng, đánh tan chuông lực của Lâu Nguyệt Đồng.

Đến bây giờ, Lâu Nguyệt Đồng mới nhìn rõ bộ dạng của hắn.

Toàn thân trắng tinh, tóc dài đen như mực phảng phất phủ xuống vai, phong thái như sương như tuyết, trầm tĩnh như dòng nước trong đêm đen, thanh tao tựa tiếng chuông vang khắp sông núi, kiều ngạo, lịch sự tao nhã như rời xa thế tục.

Trong ánh trắng mờ lung, khuôn mặt mờ ảo, thân hình lại sáng như ngọc, chính xác là cảnh đẹp đến cực điểm... Đáng tiếc.

“Rất khá, vậy mà lại là ... người mù?” Lâu Nguyệt Đồng giọng nói như thán mà không phải thán, dường như có chút trêu chọc.

Người tu tiên gãy tay gãy chân đều có thể phục hồi lại như cũ, vì thế tu chân giới rất hiếm thấy người tàn tật. Vậy mà đôi mắt màu xanh của người này lại không hề có tiêu cự, quả nhiên là không nhìn thấy.

Xung quanh người hắn có linh lực hội tụ hơn xa người khác, bằng nhãn lực của Lâu Nguyệt Đồng cũng đủ để nhìn thấy người này có thiên tư tuyệt đỉnh, vậy mà lại không hề có một chút tu vi nào.

Giải thích duy nhất chính là - - căn cốt của người này đã bị phế!

Nhưng một phế nhân làm sao có thể khống chế được tiên khí?

Chỉ bằng một lần chạm mặt ngắn ngủi, Lâu Nguyệt Đồng đã thành công nảy sinh hứng thú với hắn, đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là nàng rất vừa ý ...

huyết khí của hắn.

Bạch y nam tử khẽ vuốt cằm, thông dong đáp: “Đề đạo hữu chê cười rồi.”

Loại khẩu khí lạnh nhạt mà lại giống như đã từng quen biết thế này làm Lâu Nguyệt Đồng rất khó chịu.

“Thần côn!” Nàng cười lạnh.

Bạch y nam tử lặng lẽ quay đầu lại.

“Ngươi lớn lên không tệ, mặc trang phục liệm rất giống chó hình người, mặc dù mù là điểm yếu, nhưng làm thần côn thì thừa sức.” Lời nói của nàng như có ác ý, tính tình của tiểu ma nữ là như thế, mình khó chịu phải làm cho người ta ghen hờn không nói được gì mới có thể thoải mái. (Thần côn là từ mạng nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác)

Bạch y nam tử dường như nhìn không ra con tức trong lời khiêu khích vô lễ của Lâu Nguyệt Đồng, nói: “Sắp tới là ngày giỗ phụ mẫu, ta mặc tang phục làm ngựa mất đạo hữu, thật xin lỗi.”

Lâu Nguyệt Đồng “A” một tiếng, bất chước giọng nói của hắn lúc trước: “Nói sai lời, thất lễ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Khác đường

Bóng đêm âm trầm, trăng sáng vàng vạc.

Lâu Nguyệt Đồng tiến lên trước vài bước, không tức giận nữa, tâm bình khí hòa hỏi: “Ta là Lâu Nguyệt Đồng, còn ngươi?”

“Trình Tử Xuyên.”

“Quả nhiên là người Trình gia.” Lâu Nguyệt Đồng nói, “Tại sao ngươi lại làm bạn với yêu, mưu hại tộc nhân?”

Trình Tử Xuyên: “Thiên hạ không chỉ có mỗi người của Trình gia mới có thể mang họ Trình, đối với Trình gia, ta còn công đạo muốn lấy, nhưng chưa từng động thủ, nói gì đến mưu hại? Còn về làm bạn với yêu ... Phù Tang không phải là yêu, hắn là bằng hữu của ta.”

Lâu Nguyệt Đồng cổ quái liếc hắn một cái, nhìn hai mắt không có tiêu cự của hắn, lấy tức như cười mà không cười nói: “Bằng hữu? Xem ra ngươi vẫn không biết ...”

Nàng còn chưa dứt lời, mặt đất dưới chân bỗng chấn động, nhánh cây uốn lượn trong nháy mắt quần lên chân nàng. Lâu Nguyệt Đồng hừ lạnh một tiếng, khối đen bao phủ, nhánh cây nhanh chóng khô héo với tốc độ dùng mắt thường cũng thấy được: “Khá lắm, Phù Tang thụ yêu, ngươi muốn tự mình ra hay muốn ta đánh cho ngươi ra?”

Trình Tử Xuyên nghe được động tĩnh, nghiêng nghiêng đầu: “Phù Tang?”

Một tiếng thờ dài vang lên, chiếc trâm gỗ trên đầu Trình Tử Xuyên tỏa sáng, một bóng người hiện ra, áo bào xanh thẫm, gương mặt khuynh thành, so với khí thế xuất trần lẫm liệt khi trước còn tăng thêm vài phần yêu mỹ, hắn nhìn Trình Tử Xuyên, gương mặt phảng phất chút vui mừng nhưng lại có chút ngưng trọng: “Tử Xuyên, bây giờ không phải thời cơ để ngươi quay về.”

Trình Tử Xuyên nghe được thanh âm của hắn không khỏi khẽ mỉm cười, nói chuyện vui vẻ như đang hàn huyên với bạn cũ: “Vậy khi nào mới là thời cơ để ta quay về?”

“Ít nhất phải đợi đến khi ngươi có thể cải tạo căn cơ ..”

“Nhưng ngươi lại không thể đợi.” Trình Tử Xuyên đưa tay gỡ chiếc trâm trên đầu đưa ra trước mặt.

Hành động này người khác xem sẽ không hiểu, nhưng hai người đứng đây lại vô cùng rõ ràng. Ánh mắt Lâu Nguyệt Đồng chợt lóe sáng: “Hóa ra là thế ...”

Phù Tang thụ yêu này cũng thật may mắn, cỏ cây mang linh thể rất hiếm gặp lại dễ tu tiên, bản thể của hắn có thể đã bị hủy khi hắn chưa thành hình, suýt nữa thì hồn phi phách tán, cũng may hắn hiểu rõ nội tình, thành công chuyển sang tu yêu đạo.

Phàm là cỏ cây mang linh thể đều có tâm, tâm ẩn chứa rất nhiều năm tu vi tinh túy, bất luận bản thể có bị thương nặng đến thế nào cũng có thể trùng sinh,

vậy mà Phù Tang lại tùy ý tặng linh thể tâm cho một đứa bé con, cũng chính là Trình Từ Xuyên năm đó.

Năm đó Trình Từ Xuyên không biết rõ, hiện tại trả lại, hiển nhiên hẳn rất cảm kích.

“... Ta mặc dù là cây, nhưng cũng rất có nghĩa khí.” Phù Tang nhú mày, “Vật đã tặng, sao có thể lấy lại!”

Bản thể của hắn năm đó bị thương nặng, quyết tâm chuyển sang tu yêu thân, mấy ngày gần đây mới tỉnh lại. Những đệ tử mất tích của Trình gia đều bị hắn kéo xuống làm phân bón, năm đó họ làm những loại chuyện kia đã khiến hắn căm thù đến tận xương tận tủy, đương nhiên sẽ không có chút áy náy nào.

Nghĩ đến đây, trong mắt Phù Tang hiện lên một tia sát ý.

“Linh tâm của cô cây rất thuần túy, vô cùng hướng thiện, cả đời chỉ có nhất niệm.” Lâu Nguyệt Đồng lơ đãng nói, “Ngươi lại sinh sát khí, đã nhập oai đạo, cứ như thế mãi sẽ không thể cứu vãn... Hắn trả lại tâm, là vì hắn nghĩ cho ngươi.” (Oai là không chính đáng, oai đạo có thể hiểu là ngược với chính đạo)

Chắc, Lâu Nguyệt Đồng bĩu môi đưa tay vuốt vuốt tóc, thật ra nàng rất thích nhìn Phù Tang thụ yêu nhập oai đạo nha, chỉ là tạm thời không muốn chọc giận Trình Từ Xuyên thôi.

Trình Từ Xuyên nghiêng người về phía Lâu Nguyệt Đồng khẽ cười, nói với Phù Tang: “Công đạo của ta, tự ta sẽ đòi lại.” Thanh âm của hắn đặc biệt lạnh nhạt, lạnh lẽ vang lên trong không gian.

Suy nghĩ kia của hắn, không cần nói cũng biết.

“Đã như vậy...”

Phù Tang nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên tiến đến cầm lấy trái tim, nhỏ vào đó một giọt máu. Sau đó, Phù Tang cười cười, thân hình dần dần biến mất, bay vào trong trái tim, ánh sáng mờ mờ, huyết khí của nhánh cây dưới lòng đất nhanh chóng bị rút đi. Chiếc trái tim lóe một cái, một lần nữa bay trở về tay Trình Từ Xuyên.

Trình Từ Xuyên ngăn ra, Lâu Nguyệt Đồng liền giải thích: “Hắn như vậy mà lại bỏ đi yêu thân, bây giờ sẽ đi cùng ngươi.”

Thanh âm của Phù Tang cũng truyền vào trong tai Từ Xuyên: “Ngươi là thanh tịnh đạo thể bẩm sinh, đi theo ngươi có thể giúp ta tu luyện. Từ Xuyên, năm đó ta nói sẽ cùng ngươi rời khỏi Trình gia vào đời tu hành, hiện tại coi như đang thực hiện lời hứa. Chỉ là, ta đã vứt bỏ yêu thân nên cần phải bề quan một chút, ngươi nhất định phải cẩn thận... Nha đầu bên cạnh ngươi, chỉ có thể ứng phó, không thể thâm giao, nhớ lấy.”

Lâu Nguyệt Đồng chỉ thấy Trình Từ Xuyên im lặng một lát, một lần nữa búi lại mái tóc dài, thần sắc không có biến hóa gì lớn.

Nàng vuốt vuốt cằm, không chớp mắt nhìn chằm chằm vết thương trên tay hắn... đang chảy máu đó. Hai mắt của Trình Từ Xuyên không thấy được, đương nhiên không biết về mặt nàng giờ phút này có bao nhiêu hưng phấn quý giá.

“Ngươi...”

Lâu Nguyệt Đồng đang định mở miệng đột nhiên nhú mày, bước nhanh về phía trước giữ lấy hắn, thấp giọng nói: “Đừng lên tiếng!”

Trên không trung, mấy đạo bóng dáng nhanh chóng lướt đến.

Trình Từ Xuyên cũng nghe thấy động tĩnh, ngón tay cùng ống tay áo bị nàng nắm chặt, động tác liền ngừng lại.

“Cha, tại sao lại không có ai?” Trình Thiên Thiên vừa đáp xuống đất liền chạy đi tìm kiếm, kết quả lại không phát hiện ra điều gì, “Tam sư huynh bọn họ đúng là đã gặp nhau ở gần đây...”

“Đi lên trên kia xem một chút.” Trình Lập nhìn quanh một lúc lâu, cuối cùng lạnh mặt, mang người rời đi.

Qua một hồi, ánh trăng chiếu vào tán cây, khói đen dần dần tản ra hòa vào màn đêm, hai người đứng đó, vậy mà không bị phát giác.

Khóe miệng Lâu Nguyệt Đồng khẽ cong, nghiêng đầu nhìn Trình Từ Xuyên, khuôn mặt ngây thơ, người thường nhìn sẽ thấy vừa giáo hoạt vừa đáng yêu.

Tiếc rằng Trình Từ Xuyên không nhìn thấy, hắn mặt không biến sắc rút tay lại, nhàn nhạt nói: “Rất lợi hại.”

“Khen người cũng phải làm người ta khó chịu như thế. Ngươi làm ta cảm thấy mình như đang xen vào chuyện người khác.” Lâu Nguyệt Đồng thuận thế giữ chặt tay hắn, hơi dùng sức một chút, vết thương bị trái tim gây ra lại rỉ máu, “Trình... đạo hữu, ta đã giúp ngươi, vậy chúng ta làm bằng hữu đi?”

Nàng lại như vô tình quệt qua ngón tay hắn, thấm máu vào ngón tay, đôi mắt không tự chủ cong lên vui vẻ.

“Đạo hữu có tâm, đương nhiên là được.”

“Được. Nếu đã là bằng hữu, không bằng tiết lộ một chút mục đích ngươi trở về Trình gia, xem chúng ta liệu có phải là...” Nàng cố ý nói chậm lại, tỏ vẻ

vừa ái muội lại có thâm ý, “Cùng, có, thù, không?”

Từ lúc hấn và Phù Tang nói chuyện, Lâu Nguyệt Đồng đã có thể đoán được rất nhiều tin tức, ví dụ như Trình Tử Xuyên vốn là người của Trình gia nhưng bây giờ không phải nữa, ví dụ như, hấn và Trình gia có thù.

“Làm đạo hữu thất vọng rồi, hiện tại ta không có tu vi, chỉ là một người bình thường, quay về chỉ để gặp Phù Tang một chút.” Trình Tử Xuyên nhẹ nhàng nói rộng khoảng cách, “Còn những việc khác, tuy có lòng nhưng không đủ lực.”

Cái người này, lúc mới nhìn thấy hấn một thân cô đơn, tràn đầy phong thái tao nhã, lại cực kỳ ôn hòa, nói chuyện cũng không lạnh lùng quá đáng, nhưng muốn kết thân thì không được, bất luận thế nào cũng khiến nàng cảm thấy như có một tấm màn chắn vô hình vậy.

Phải từ từ mà tính.

Lâu Nguyệt Đồng vuốt vuốt cằm, trầm ngâm một lúc rồi gật đầu: “Được, nếu đã vậy, người đi đường người, ta đi đường ta, sau này ... có duyên gặp lại.”

Nàng cười một tiếng không rõ ý tứ hàm súc, chỉ xoay người đã không thấy bóng dáng.

Không còn người khác, Trình Tử Xuyên khẽ ngẩng đầu, thần sắc ngày càng lạnh nhạt, rõ ràng hấn không nhìn thấy, lại chấp nhất nhìn thẳng về một hướng - - năm đó, huyết lệ của Phó Tiểu Lăng chính là rơi xuống ở nơi này, những tiếng khóc, tiếng nước nỏ, năm tháng tuy đã xóa đi phần nào, nhưng trong ký ức của hấn vẫn còn mới mẻ.

Hôm sau, biển cô chẳng ai ngờ đến xuất hiện.

Sáng sớm, mây trời hội tụ, tiếng sấm lớn bỗng chốc phá tan nơi bế quan của lão tổ Trình gia.

“Kỳ quái.” Phó Diễn Chi nhìn về phía lôi vân tụ tập, có chút kinh ngạc, “Lôi kiếp này ... động tĩnh cũng quá lớn rồi?”

Người bình thường hay tu sĩ sẽ gặp lôi kiếp bình thường, người có thiên phú dị bẩm thì tùy tình huống mà xác định, tuy lôi kiếp của mỗi người đều khác nhau nhưng cũng có quy luật nhất định. Còn có một loại, nếu tu sĩ phạm phải tội ác tày trời, chạm đến ranh giới cuối cùng của thiên đạo thì mấy đạo lôi kiếp đó đừng nghĩ đến chuyện vượt qua, tình huống như vậy cực kỳ hiếm thấy. Sự vận chuyển của thiên đạo liên quan đến lục giới, ranh giới cuối cùng của nó cho đến tiên nhân cũng không đủ trình độ chạm đến, càng không phải bàn về phạm nhân tu sĩ.

Phó Diễn Chi cũng đã chứng kiến rất nhiều lôi kiếp, vị lão tổ này của Trình gia ... phỏng chừng, có khả năng là tình huống cuối cùng.

Lần độ kiếp này đúng là của lão tổ Trình gia – Trình Kiệt. Thật ra, tu vi của ba lão tổ Trình gia đều sán sán nhau, đều đã qua được tiêu dao cảnh. Theo lý thuyết, lôi kiếp đến thì hấn hấn là phải biết. Mà đại đa số tu sĩ khi qua được tiêu dao cảnh, lôi kiếp cũng không đến nhanh như thế, trừ khi là kỳ tài có ngộ tính cực cao, một lần ngộ đạo.

Trình Kiệt có thiên phú, đã qua được tiêu dao cảnh nhiều năm, tuy đánh giá bản thân rất cao nhưng lại không coi mình là thiên tài. Trước đây không lâu, hấn may mắn mới có thể qua được tiêu dao, cảnh giới còn chưa ổn định, càng không nói đến ngộ ra cái đạo gì đó. Ai ngờ lôi kiếp cứ như vậy mà đến!

Hấn còn đang kinh hãi không hiểu, vừa nhìn thấy lôi kiếp liền lập tức vỡ mộng ... Chạm đến ranh giới cuối cùng của thiên đạo rồi? Nói đùa cái gì vậy! Nếu hấn có chừng đó thực lực, Trình gia đã sớm xưng bá tu tiên giới rồi!

“Cha, đây là chuyện gì?” Trình Thiên Thiên cầm tay gia chủ Trình gia, thân thể phát run.

Trình Lập sắc mặt nghiêm túc, lắc đầu.

Lôi kiếp bỏ xuống, Trình Kiệt khổ sở gãy dựa, chỉ một lát sau, tất cả linh khí linh đan trên người đều bị hủy hoại, thân thể cũng bị nướng cháy đen sấp không chịu nổi, nguy hiểm cận kề.

Trong khi đó, hai vị lão tổ Trình Tiễn và Trình Lệnh cũng đang quan sát một màn này. Không thể nhúng tay vào lôi kiếp, nếu không uy lực sẽ tăng gấp bội, hai người tuy muốn nhưng không thể giúp.

“Người có cảm thấy ...” Trình Lệnh muốn nói lại thôi.

Trình Tiễn gắt gao nhìn chằm chằm lôi kiếp: “Không rõ lắm. Trước khi biết rõ nguyên nhân, tốt nhất chúng ta vẫn không nên đột phá tiêu dao cảnh.”

Trình Lệnh rất tán thành gật đầu: “Trình Kiệt phải làm sao bây giờ? Có cần ... ném cho hấn Thiên Tinh Giang?”

Thiên Tinh Giang, tiên khí duy nhất của Trình gia. Khác với thuộc tính công kích phòng ngự của tiên khí đơn thuần, Thiên Tinh Giang phần nhiều dùng để trấn áp và phá phong ấn, đây cũng là nguyên nhân Lâu Nguyệt Đồng thay đổi lộ trình, tiến vào Trình gia.

“Không được! Thiên Tinh Giang là bảo bối trấn tộc của Trình gia ...”

Hấn còn chưa dứt câu, cảm địa của Trình gia đột nhiên xuất hiện dị động, chỉ thấy một cột sáng phóng thẳng lên trời cao tựa như ngân hà sáng chói ... là tiên khí Thiên Tinh Giang!

Lại sau đó, người của Trình gia đột nhiên phát hiện, có người bày trận trong tử đường!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đồng quy

“Kẻ nào dám dương oai ở Trình gia?”

Cột sáng đang phóng lên cao dần dần co lại thành một viên linh châu được bao bọc trong ánh sáng rực rỡ bay thẳng ra ngoài, bị Trình Tiệp bắt được. Tuy nhiên, Trình Tiệp còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, viên linh châu trên tay đã bị ai đó một cước đá bay!

Hắn nổi giận quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một tiểu cô nương xinh đẹp đứng đó, một thân váy đen hết sức cổ quái.

Tiểu cô nương nhếch môi, nói: “Là ta.”

Trình Tiệp sửng sốt, một lúc sau mới phản ứng kịp, vội vàng đuổi theo.

Tình huống lúc này có thể được miêu tả như sau, Lâu Nguyệt Đồng đuổi theo một viên linh châu, Trình Tiệp đuổi theo Lâu Nguyệt Đồng, mà phía trước ... là Trình Kiệt đang độ kiếp! Nếu không cẩn thận chạy vào phạm vi của lôi kiếp, kết quả không cần nói!

Đúng lúc này, viên linh châu đột nhiên thay đổi quỹ đạo, bay thẳng xuống dưới. Lâu Nguyệt Đồng nhìn thấy nó bay vào tay áo của một người, sau đó ... Không có sau đó.

“Trình Tử Xuyên?” Nàng ngẩng đầu, phát hiện người đứng đó chính xác là Trình Tử Xuyên, sau lưng hắn, Trình Lệnh cũng vừa đuổi tới, bên cạnh là đám người Trình Lập, đằng sau là Trình Tiệp, vừa vịn vịn họ vào giữa.

Lâu Nguyệt Đồng lại không hề nóng nảy, cười trào phúng: “Người bình thường? Có lòng nhưng không đủ lực?”

“Thật hồ thẹn.” Tư thái của Trình Tử Xuyên rất bình tĩnh, không nhanh không chậm đáp, “Cái đó tùy lúc thôi.”

Lâu Nguyệt Đồng: “Mặc dù nguoi mù, ta vẫn muốn đánh nguoi.”

“Xem ra đạo hữu vẫn còn đang tu hành.” Trình Tử Xuyên thông dong đáp.

“Đúng vậy.” Lâu Nguyệt Đồng tuy ngoài cười nhưng trong không cười, “Thật muốn có cơ hội luận bàn với Trình đạo hữu, để xem ta còn phải tiến bộ bao nhiêu nữa mới đủ.”

Trình Tử Xuyên hình như đem trào phúng nghe thành khách khí, nghiêm túc trả lời: “Rất tốt.”

“...” Lâu Nguyệt Đồng lại muốn đánh người.

“Nguoi không phải là biểu muội của Diễm Chi ca ca sao?” Trình Thiên Thiên nhìn rõ mặt Lâu Nguyệt Đồng, kinh ngạc kêu lên một tiếng, lập tức nhìn xung quanh tìm Phó Diễm Chi.

Phó Diễm Chi núp một bên lùm bầm lùm bầu: “Ta kiếp trước nhất định đã nợ tiểu ma nữ rất nhiều tiền, hại ta đến là khổ ... Ai, trốn trước đã rồi nói!”

Lâu Nguyệt Đồng mặc dù đang âm thầm so tài với Trình Tử Xuyên nhưng vẫn mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, thấy bọn họ vây lại liền đẩy cánh tay Trình Tử Xuyên: “Trình đạo hữu, nguoi dám đến đây chắc sẽ có cách chạy trốn, còn không mau bổ sung cho ta kiến thức lợi hại của ‘người bình thường’ đi!”

Trình Tử Xuyên: “Mời đạo hữu làm trước.”

“...” Lâu Nguyệt Đồng trầm tư một lát, “Ta đang nghĩ xem liệu có nên đẩy nguoi ra ngoài? Nguoi nói xem, nguoi đường đường là một nhân vật cao lãnh gió mát trăng thanh ... tại sao đánh nhau lại như sói vậy?”

Trình Tử Xuyên lạnh nhạt, nghiêm túc đáp lại: “Đạo hữu cũng không khác ta là bao.”

Lâu Nguyệt Đồng hiện tại thật sự có suy nghĩ bầm người này thành tám khối.

Nàng hừ một tiếng, khói đen vô tận tràn ra, bao phủ một khoảng lớn, mà hoa cỏ bị khói đen quấn quanh trong nháy mắt trở nên khô héo, người bình thường, đương nhiên cũng giống như vậy.

“Mau tránh ra! Không thể chạm vào loại khói này!”

Khói đen cũng chỉ duy trì trong chốc lát liền tản đi, người xung quanh rút pháp khí ra chuẩn bị, sau đó liền phát hiện, hai người kia cứ thế mà đã biến mất!

Cùng lúc đó, Trình Kiệt đang hấp hối dưới lời kiếp kêu lên một tiếng thảm thiết, cuối cùng im hơi lặng tiếng, đột lời kiếp cuối cùng bỏ xuống, trực tiếp đánh hấn hồn phi phách tán!

Nhìn sang tình huống bên cạnh, quả nhiên thật châm chọc.

Sự việc xảy ra khiến người ta đông cứng, Trình Tiệp vùng tay, lạnh như băng nói: “Truyền tin đi, bất luận là đệ tử nội môn hay ngoại môn của Trình gia, nhất định phải không tiếc bất kì giá nào lùng bắt kẻ tặc, một khi có tin lập tức báo lại. Còn nữa ...”

Trình Tiệp quay đầu nhìn Trình Lập một cái: “Cũng báo cho Diệu nhi.” Trình Diệu, đệ tử tâm đắc của Cửu Nguyên tiên môn, cũng là nhất thiên chi kiêu tử của Trình gia.

Vừa trải qua hỗn loạn, không ai nhận ra, một người quan trọng cũng đã biến mất.

“Ta không chịu! Ngươi không cần yêu ta như thế chứ, chạy trốn tại sao cũng phải mang ta theo?” Ở một nơi hoang dã, ba bóng người xuất hiện, Phó Diễn Chi khóc không ra nước mắt ngửa mặt lên trời gào thét, “Tiểu cô nãi nãi, ta đã gây thù oán gì với ngươi?”

“Ai bảo ngươi đến trốn cũng không nổi, còn chạy đến trước mặt ta.” Lâu Nguyệt Đồng nói một câu khiến Phó Diễn Chi nghe xong chỉ muốn đập đầu xuống đất tự sát.

“Miễn lễ, không cần cảm ơn.” Lâu Nguyệt Đồng phui phui tà áo, “Ta chỉ thuận đường thôi.”

Phó Diễn Chi nằm trên mặt đất giả chết, tâm như tro tàn.

Thấy có người buồn bực nghẹn khuất đến mức này, tâm tình Lâu Nguyệt Đồng cuối cùng cũng tốt hơn nhiều, nàng nghiêng đầu quan sát Trình Tử Xuyên, ánh mắt như muốn chọc một lỗ vào người hắn: “Này, đây là lần thứ hai ta giúp ngươi, ngươi định báo đáp thế nào?”

Một người không nhìn thấy gì đương nhiên không thể đón nhận thâm ý trong ánh mắt kia, vì thế những biểu cảm tỏ vẻ hung tàn nhỏ mọn của Lâu Nguyệt Đồng, ai .. trực tiếp ném cho chó ăn đi.

Trình Tử Xuyên khẽ động tay, Thiên Tinh Giang hóa thành viên linh châu phát sáng rạng rỡ trong lòng bàn tay hắn. Thần sắc hắn nhàn nhạt, đưa tay lên, tà áo trắng như tuyết bay bay trong gió, cùng với khuôn mặt đó, quả nhiên là một phong thái tuyệt tục.

“Thứ này vốn là ta cướp được, ngươi lại lấy đồ của ta để cảm ơn ta?” Lâu Nguyệt Đồng ôm tay, liếc hắn một cái.

Trình Tử Xuyên tiện tay ném đi, Thiên Tinh Giang chuẩn xác rơi vào đầu Lâu Nguyệt Đồng, hắn khẽ mỉm cười, xoay người rời đi.

Hai tròng mắt của Lâu Nguyệt Đồng khẽ nheo lại, nhưng cũng không ngăn cản.

Phó Diễn Chi nhớ ăn không nhớ đánh, không thể che giấu được sự hiếu kỳ, hồn nhiên vô tư tiến lại gần hỏi: “Vị đạo huynh này là ai?”

“Ngươi không biết hắn?”

“Không biết.”

Lâu Nguyệt Đồng chớp chớp mắt: “Ta gặp được hắn ở Trình gia, tên hắn là ... Trình Tử Xuyên.”

“Ai?” Phó Diễn Chi đột nhiên quay đầu, giống như đang nghe chuyện lạ nhất thế giới, “Ngươi nói hắn tên gì?”

“Trình Tử Xuyên đó.” Lâu Nguyệt Đồng vuốt vuốt tay, tuy tỏ vẻ không thèm đếm xỉa tới nhưng lại đang âm thầm quan sát biến hóa trên khuôn mặt Phó Diễn Chi.

Chiết phiến trong tay Phó Diễn Chi gấp bốp một cái, hắn vội vàng đuổi theo, nhưng phía trước đã không còn một bóng người, gió cuốn theo bụi đất, không hề để lại dấu vết.

“Ngươi ... Đạo hữu, đạo hữu! Ngươi có biết hắn đi đâu không?”

Lâu Nguyệt Đồng vuốt vuốt tóc, nhàn nhã chậm chạp bước đi.

“Ai da!” Phó Diễn Chi vừa vội vừa giận, vòng tới vòng lui xung quanh nàng, “Đạo hữu, xem như ta cầu xin ngươi, ngươi có thể giúp ta tìm lại người này không? Ân oán lúc trước của chúng ta xóa bỏ, ngươi muốn mang ta đi đâu, ta tuyệt đối không hai lòng!”

“Không phải người nói không biết hán sao? Tại sao đột nhiên lại vội vàng như thế?”

Thần sắc Phó Diễn Chi nghiêm nghị, sự việc này hán cũng không thể giải thích rõ, chỉ có thể nói: “Đạo hữu còn nhớ lúc trước ta nói với người, ta có một vị biểu cô được gả cho huynh trưởng của tộc trưởng Trình gia, bọn họ nhiều năm không có con nên đã nhận một đứa con nuôi, coi như người thân nhất, mười ba năm trước, cả nhà ba người bọn họ đều gặp nạn mà bỏ mình...”

Lâu Nguyệt Đồng: “Ta nhớ.”

“Đứa con trai mà biểu cô ta nhận nuôi, tên là Trình Tử Xuyên!” Sự việc năm đó, Phó Diễn Chi mặc dù đau buồn, nhưng chính tộc trưởng Trình gia đã ra mặt giải thích, thậm chí cả Trình Yến cũng chết. Vẫn Lôi Cung tuy không hoài nghi, nhưng cũng có chút tiếc hận.

Phó Diễn Chi còn nhớ rõ, hồi đó hán nhận được thư của Tiểu Lăng cô nói muốn dẫn vị biểu đệ đến Vẫn Lôi Cung gặp hán, đáng tiếc, bọn họ đều không thể trở về.

Thiên Lâm Thành – một nơi vô cùng phồn thịnh, là thành mua bán lớn nhất tu chân giới, trong nơi này, không thứ gì là không thể mua bán.

Vào bên trong, tùy ý cũng có thể thấy được tu sĩ của những danh môn đại phái, tốp năm tốp ba tụ tập tán chuyện, không lúc nào là không tiến hành mấy buổi đấu giá lớn nhỏ.

Bên ngoài nhìn vào là giao dịch tự chủ, bên trong lại vô cùng có quy tắc.

“Người chắc chắn hán ở trong này?” Lâu Nguyệt Đồng nói có cách tìm người, Phó Diễn Chi liền dẫn độn mù quảng chạy theo nàng, ai ngờ nàng lại chạy đến Thiên Lâm Thành!

Lâu Nguyệt Đồng hừ nhẹ một tiếng: “Người không tin thì việc gì phải theo tôi.”

Phó Diễn Chi thiếu lễ độ đảo mắt, trong lòng tự nói không theo cũng phải theo mà, ai biết người có đột nhiên xoay tay diệt khẩu ta không!

Mặc dù nói ân oán lúc trước xóa bỏ, Phó Diễn Chi vẫn có một chút không tin tưởng tiểu ma nữ này. Dọc đường đi, không ít những tán tu nhìn thấy tiểu cô nương Lâu Nguyệt Đồng xinh đẹp ngây thơ liền động tâm, ai ngờ còn chưa động vào đã bị tiểu ma nữ này làm thịt, hơn nữa còn toàn thân rửa nát, chết rất khó coi!

Theo cách nói của tiểu ma nữ, mấy tên máu chất lượng kém này có hơi thờ ơ làm nàng ta muốn nôn mửa, làm thức ăn cũng không đủ tư cách!

Phó Diễn Chi cảm thấy ón cả lưng, cảm thấy bản thân mình còn sống đến bây giờ quả nhiên là may mắn.

“Tin, tại sao lại không tin.” Phó Diễn Chi lại hiểu kỳ, “Tại sao người biết hán ở đây?”

“Người không hiểu đâu.” Lâu Nguyệt cười mà như không cười nhìn hán một cái, ánh mắt quý dị rợn tóc gáy.

Công pháp tu luyện của Lâu Nguyệt Đồng thực ra không phải sử dụng đến máu, tuy trước đây có dùng, về sau cũng thay đổi. Nhưng hiện tại, nàng bị phong ấn, còn đang trong thời kỳ suy yếu, cách hồi phục nhanh nhất chính là dùng huyết khí, tu sĩ nào có căn cốt càng tốt, huyết khí lại càng là cực phẩm.

Ở điểm này, Trình Tử Xuyên có thanh tịnh đạo thể bẩm sinh quả thật rất hợp khẩu vị của nàng, ngàn năm khó gặp vạn năm khó cầu, ở tiên giới cũng chưa chắc có loại căn cốt này, vì điều này biểu hiện cho việc vận xấu bao phủ, Thừa Thiên đạo chiếu cố.

Lâu Nguyệt Đồng thậm chí còn hoài nghi Trình Tử Xuyên không phải người phạm ... Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán.

Chỉ là hán có thanh tịnh đạo thể, thứ này đủ để làm Lâu Nguyệt Đồng không buông tha hán. Ngày đó khi trốn khỏi sự lục soát của Trình gia, nàng có ý định vào đầu ngón tay chảy máu của Trình Tử Xuyên, sau đó đã không biến sắc tạo ra ‘Huyết chi họa’.

Công pháp của nàng rất đặc thù, từ nay về sau, bất luận Trình Tử Xuyên đi đâu, Lâu Nguyệt Đồng cũng có thể tìm thấy hán, chỉ tiếc số máu nàng lấy được không nhiều, nếu không nàng có thể sử dụng ‘Huyết nhân’ – một loại công pháp khổng lồ khiến hán không có cách nào thoát thân hay phản bội, chỉ có thể làm một con rối nhu thuận... Nhưng mà dù sao, Trình Tử Xuyên mới chỉ dính ‘Huyết chi họa’ mà thôi.

“Ồ, đây không phải là Phó thiếu cung chủ sao?” Một mỹ nhân xinh đẹp mềm mại thướt tha từ xa đi tới, nhẹ nhàng thi lễ với Phó Diễn Chi, nhìn quanh quanh, “Lệnh tôn không đến cùng sao?”

“Tô Duyên tỷ, vài năm không gặp, người lại càng xinh đẹp hơn!” Phó Diễn Chi cười tủm tỉm, “Ta mang biểu muội ra ngoài rèn luyện, biểu muội ta muốn đến Thiên Lâm Thành đã lâu, lần này ta mang đến đây để mở rộng tầm mắt, làm phiền Tô Duyên tỷ phải chiều cố nhiều hơn rồi.”

“Miệng của tiểu tử người vẫn ngọt như thế!” Tô Duyên khẽ cười, lập tức kéo Lâu Nguyệt Đồng sang một bên quan sát, thờ dài nói, “Biểu muội này của người rất đẹp, có được bộ dáng này, một thời gian nữa có thể phân cao thấp với Thanh Gia tiểu sư thúc của Cửu Nguyên Sơn rồi.”

Lâu Nguyệt Đồng nháy mắt liền đổi sang bộ dạng hồn nhiên ngây thơ, tốc độ biến sắc cực nhanh, tươi cười ngọt ngào, quả thực làm Phó Diễn Chi phải âm thầm than sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Lại gặp

Tô Duyên đang hàn huyên cùng hai người thì một nhân vật lớn nào đó đi đến bên cạnh. Nàng gật đầu bày tỏ sự áy náy, chào hai người rồi đi.

Lâu Nguyệt Đồng nghiêng đầu hỏi: “Nàng ta là ai?”

“Quản sự của phòng đầu giá Phi Diêm Các lớn nhất Thiên Lâm Thành, Tô Duyên. Tu vi nàng không cao, nhưng quản lý Phi Diêm Các cực tốt.” Phó Diễn Chi không chút keo kiệt tán thưởng, “Tô Duyên tỷ vừa đẹp vừa thiện tâm, trước kia ta cùng phụ thân hay đến đây làm việc nên quen nàng.”

Lâu Nguyệt Đồng lại hỏi: “Thanh Gia tiểu sư thúc của Cửu Nguyệt Sơn là ai?”

“Lai lịch rất lớn nha!” Ánh mắt Phó Diễn Chi sáng lên, hứng thú bưng bưng nói, “Nàng là người có bối phận cao nhất Cửu Nguyên Sơn hiện tại, chương môn Cửu Nguyên Sơn cũng phải gọi nàng là tiểu sư thúc. Người có thể gặp nàng cực ít, vì nàng nhiều năm như vậy không hề công khai lộ mặt. Nghe nói lúc đầu nàng là ma tu, sau đó bỏ ác theo thiện, là tấm gương cho cả thiên hạ noi theo! Tên nàng là Thanh Gia, chẳng biết tại sao mọi người lại gọi nàng là Thanh Gia tiểu sư thúc. Thật ra nàng là đệ nhất mỹ nhân của tu chân giới, chỉ là tuy mọi người bàn tán rất nhiều, tuyệt đối không thể để nàng biết.”

“Nghe giọng nói của ngươi, có vẻ ngươi rất hâm mộ nàng?”

“Sáu năm trước là lần duy nhất nàng lộ diện, trước đây mọi người đều không biết có nhân vật như thế. Sau khi nàng lộ diện, lượng người đến Cửu Nguyệt Sơn bái sư liền nhiều gấp đôi... Ta hâm mộ thì có gì kỳ quái sao?” Phó Diễn Chi sờ cằm, một lát sau lại lắc đầu, kiên định nói, “Đương nhiên trong tim ta chỉ có duy nhất ân nhân cứu mạng của ta là tiểu tiên nữ thôi!”

Lâu Nguyệt Đồng cười nhạo một tiếng, không thèm đánh giá, lúc này Tô Duyên lại đi tới: “Nếu đã đến thì đừng ở ngoài làm gì, vào trong xem một chút đi.”

“Tô Duyên tỷ, hôm nay hình như đặc biệt đông?” Phó Diễn Chi vừa đi vừa cười nói.

“Thiên Lâm Thành này có ngày nào mà không đông?” Tô Duyên không nặng không nhẹ trả lời.

Phó Diễn Chi cọt nả ghé sát: “Nhưng không phải ngày nào cũng được Tô Duyên tỷ trực tiếp tiếp đón thế này đúng không?”

Thân là quản sự của Phi Diêm Các, Tô Duyên đương nhiên không thể ngày nào cũng ra ngoài tiếp đón. Sắc mặt nàng biến hóa, duỗi tay nhẹ nhàng gõ đầu hán, thấp giọng hỏi: “Tiểu tử, ta hỏi thật ngươi, các ngươi có phải cũng đến vì Cổ Linh Phù?”

Phó Diễn Chi nghe vậy liếc về phía sau, Lâu Nguyệt Đồng liền thu hồi ánh mắt. Hắn lắc đầu: “Không phải, chúng ta thật sự là thuận đường, Cổ Linh Phù là cái gì?”

Tô Duyên thật ra không muốn nói, nhưng nghĩ đến chuyện trước sau gì họ cũng nghe người khác nói liền giải thích: “Tháng trước, tu chân giới có truyền ra một tin tức rằng có người phát hiện bí cảnh Cổ Linh Mộ, mà bí cảnh này cần Cổ Linh Phù mới có thể tiến vào. Nghe nói người kia vốn có thể giấu điểm tin tức nhưng lại bị ma tu đi ngang qua để ý đến, nên mới làm tin này bị loan đi lung tung...”

Phó Diễn Chi cảm thấy rất hứng thú, bí cảnh hiểm địa ở tu chân giới có rất nhiều, các loại kỳ ngộ cũng không ít, lúc trước hắn vì thám hiểm không thành nên mới được người ta cứu, gặp được tiểu tiên nữ của hắn: “Cổ Linh Mộ này có gì lạ sao?”

“Nghe nói trong Cổ Linh Mộ có linh dược cải tạo căn cốt...”

Phó Diễn Chi nghe vậy cả kinh, nếu là tin tức của Phi Diêm Các thì đương nhiên là chuẩn xác. Trong tu chân giới, những trận chiến đấu xuất hiện không ít, người bị tổn thương căn cốt không thuộc bên thiểu số, đáng tiếc cải tạo căn cốt lại là việc vô cùng khó khăn, không biết đã phá hủy con đường tương lai của bao nhiêu thiên tài. Nếu Cổ Linh Mộ có loại linh dược này, bị người ta ngấp nghé cũng không có gì kỳ quái.

“Linh dược cải tạo căn cốt chỉ là một thứ thôi, đừng nói đến những bảo vật khác.” Tô Duyên nói, “Phi Diêm Các của ta tình cờ có được một miếng Cổ Linh Phù, hôm nay đầu giá.”

“Tô Duyên tỷ, Phi Diêm Các bán những thứ đó đi không thấy tiếc sao?”

Tô Duyên chỉ cười cười: “Phi Diêm Các là nơi buôn bán.” Đối với Phi Diêm Các mà nói, danh tiếng trọng yếu hơn bảo vật nhiều.

Phó Diễn Chi tắc lưỡi không thôi, Lâu Nguyệt Đồng lại khề nhếch môi - - mục đích Trình Từ Xuyên đến đây, không cần nói cũng biết.

Tô Duyên dẫn hai bọn họ vào chỗ ngồi trên lầu ba, sau đó tiếp tục ra ngoài đón khách.

Phó Diễn Chi đứng bên cửa sổ, quan sát người đi lại tới lui, chống cằm lên cán quạt. Nếu người kia thực sự là Trình Tử Xuyên, vậy thì nguyên nhân cái chết của Phó Tiểu Lăng và cả Trình Yên nữa... đều đáng suy nghĩ.

Nghĩ tới đây, tâm tình của hắn liền chùng xuống.

“Qua bên kia mà ngây ngốc đi.” Thanh âm lạnh như băng của Lâu Nguyệt Đồng vang lên, “Cản trở tầm mắt của ta.”

Phó Diễn Chi hậm hực không đến ba giây đồng hồ: “...”

Nói là cản trở tầm mắt của nàng, nhưng thực ra nàng không hề chú ý đến buổi đấu giá, cầm lấy cái ly tự mình pha trà, nhặt lá trà ném đi, đun nước nóng, chỉ pha một ly trà mà mất đến gần cả buổi đấu giá, Phó Diễn Chi nhìn mà nhanh chóng sụp đổ.

Cho đến thời điểm cuối cùng, nàng ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài.

Tô Duyên đứng trên đài, vỗ tay cười một tiếng, lập tức có người mang một chiếc hộp gấm lên: “Hôm nay có một vật cuối cùng, chắc hẳn mọi người đã biết rồi - - Cổ Linh Phù, có thể dùng để đi vào Cổ Linh Mộ, bắt đầu trả giá!”

Nàng vừa dứt lời đã có người hô lớn: “Một ngàn linh thạch thượng phẩm!”

Loại tiền thông dụng sử dụng trong tu chân giới là linh thạch, 1 thượng phẩm linh thạch = 100 trung phẩm linh thạch = 10 000 hạ phẩm linh thạch. Người có thiên phú cao có thể hấp thụ linh khí thiên địa để tu luyện nhưng đại đa số vẫn phải dùng đến linh thạch, cho nên linh thạch trở thành vật thông dụng, đương nhiên Phi Diễm Các cũng không giới hạn việc lấy vật đổi vật.

“Một vạn linh thạch thượng phẩm!”

“Mười vạn linh thạch thượng phẩm!”

“Hai mươi vạn!”

“Năm mươi vạn!”

Mọi người tranh nhau hùng hực khí thế, Lâu Nguyệt Đồng lạnh nhạt lên tiếng: “Một món tiên khí.”

Một mảnh yên lặng.

Tiên khí không có giá, căn bản là vì người bình thường sẽ không bao giờ dùng tiên khí để đổi lấy một cơ hội đi vào bí cảnh. Bí cảnh tuy có tiên khí, nhưng người cũng chưa chắc có thể lấy được a!

“Người điên rồi?” Phó Diễn Chi thấp giọng quát nàng.

Lâu Nguyệt Đồng không để ý, nàng đã thử qua Thiên Tinh Giang, vật này chẳng có chút hiệu quả nào với phong ấn trên người nàng cả, vì thế đối với nàng căn bản là có cũng được mà không có cũng không sao.

Tô Duyên có chút kinh ngạc, lúc này, một người hầu chạy đến đưa nàng một tờ giấy, nàng vừa nhìn, sắc mặt thay đổi, liền hỏi: “Có ai trả giá cao hơn một món tiên khí không?”

Đương nhiên là không có.

“Vậy ta tuyên bố, miếng Cổ Linh Phù này thuộc về ...” Tô Duyên dừng một chút, “Vị khách ghé tám lầu ba.” Nói xong, nàng khoát tay, hộp gấm trực tiếp bay về lô ghé số tám.

“Hà?” Phó Diễn Chi, “Chúng ta rõ ràng là lô ghé số hai mà!”

“Đi.” Lâu Nguyệt Đồng bật dậy, nhảy qua cửa sổ.

Phó Diễn Chi đuổi theo, nhìn thấy giữa không trung có một bóng dáng mặc áo bào màu tro đang ngồi trên một chiếc thuyền lá nhỏ, càng lúc càng xa.

Cũng may Lâu Nguyệt Đồng có thể đuổi tới, mang theo Phó Diễn Chi nhảy lên thuyền, chiếc thuyền chỉ chòng chành một chút lại tiếp tục tiến về phía trước.

“Xem ra bảo vật trên người người không ít.” Lâu Nguyệt Đồng cười lạnh nói với người mặc áo bào màu tro.

Chỉ thấy người kia giật mình, than nhẹ một tiếng khó nghe thấy, không biết là bắt đắc dĩ hay thật sự cảm khái, giọng nói nhàn nhạt: “Đạo hữu cũng thật có mắt.”

“Chạy nhanh như thế là sợ bị người ta đuổi theo sao?” Lâu Nguyệt Đồng thản nhiên hỏi.

Trình Tử Xuyên đương nhiên không sợ, hấn chỉ không thích phiền toái, quyết đoán ngậm miệng, không thềm giải thích.

Lâu Nguyệt Đồng lại đắc ý: “Chúng ta lúc nào cũng gặp nhau, coi như là duyên phận.”

Trình Tử Xuyên đánh giá: “Nghịch duyên.”

Lâu Nguyệt Đồng mặc kệ hấn nói cái gì, đợi nàng biến người này thành ‘Huyết nhân’ để xem hấn còn dám nói chuyện như thế với nàng không, đối với tên “thức ăn” cực phẩm này, nàng lúc nào cũng hết sức bao dung.

Phó Diễn Chi nhìn một lát, bước lên một bước hỏi một câu thăm dò: “Ngươi tên... Trình Tử Xuyên? Cha mẹ ngươi tên gì?”

“Vừa mở miệng đã hỏi cha mẹ người ta, như vậy không tốt đâu.” Trình Tử Xuyên trước sau như một, đáp lại bằng giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Phó Diễn Chi vội vàng nói: “Xin lỗi, ta không có ý đó, ta chỉ muốn biết liệu ngươi có phải nhi tử của Tiểu Lăng cô cô, biểu đệ Trình Tử Xuyên của ta.”

Trình Tử Xuyên trầm mặc trong nháy mắt.

Lâm Nguyệt Đồng đầy hứng thú xem một màn này.

Một lúc lâu sau, Trình Tử Xuyên cởi bỏ áo bào màu tro, cơn gió mạnh thổi qua bộ thanh sam, thanh nhũ tuyết luân làm hai mắt người ta phải tỏa sáng, quả nhiên là một thiếu niên tao nhã tuấn đạt. Hấn nghiêng nghiêng đầu hỏi: “Ngươi là ai?”

“Thiếu cung chủ Vẫn Lô Cung, Phó Diễn Chi.” Phó Diễn Chi nhìn chăm chăm vào đôi mắt của hấn, nhũ mày thật sâu.

Trình Tử Xuyên nghe vậy liền gật đầu, thân nhiên nói: “Theo lẽ, ta phải gọi ngươi một tiếng biểu huynh.”

Phó Diễn Chi im lặng một lúc, sau đó nghiêm nghị nói: “.... Chuyện năm đó là thế nào? Tại sao Trình gia lại nói các ngươi đều đã qua đời?”

Trình Tử Xuyên nghe được chữ Trình gia, thần sắc càng trở nên lạnh nhạt.

Lâu Nguyệt Đồng nghe được, lười biếng hừ nhệ: “Không phải mấy cái thế gia kia đều có những thứ dơ bẩn sao, hấn nói vậy mà ngươi cũng tin? Tên ngu xuẩn, thế mà cũng cố đi tìm hiểu căn cứ.”

Trình Tử Xuyên đơn giản chỉ là kinh ngạc “nhìn” nàng một cái, đột nhiên cảm giác được lời nàng nói tuy châm biếm nhưng lại không có ý châm biếm, còn rất thông thấu.

“Ta...” Phó Diễn Chi bị nói trúng tim đen liền im lặng, một lúc sau lại nói, “Ít nhất thì ta cũng có thể hiểu rõ. Ngươi còn sống, vậy Tiểu Lăng cô cô đâu?” Câu sau là nói với Trình Tử Xuyên.

“Mất rồi.” Trình Tử Xuyên lẳng lặng đáp, “Năm đó Trình gia có tham niệm, định cướp căn cốt của ta, cha mẹ vì cứu ta, đều bị bọn họ giết!”

Giọng nói của hấn thanh khiết, tĩnh như hồ băng, cái lạnh đi sâu vào lòng người, chỉ bằng một câu ngắn ngủi, hỏi hột, Phó Diễn Chi lại phảng phất nhìn thấy được một màu trắng đơn thuần bên trong vỏ bọc văn đục làm hấn vô cùng đau đớn, trong nháy mắt chảy nước mắt vì vui mừng.

Đúng lúc này, sát khí cuộn cuộn ập đến từ bốn phía.

“Ngu xuẩn, ngươi mới ba tuổi sao? Không có thời gian cho ngươi đa sầu đa cảm” Lâu Nguyệt Đồng đứng lên, lạnh lùng phản phó, “Xuống đất.”

Cùng lúc đó, Trình Tử Xuyên cũng hạ thuyền nhỏ xuống, ngẫm hiểu: “Các ngươi xuống trước.”

“...” Phó Diễn Chi còn chưa bắt đầu phát tiết sự bi thương, có chút không theo kịp tiết tấu của họ, đột nhiên cảm thấy mình thật dư thừa. Hai người kia cũng chỉ gặp nhau được hai lần thôi, tại sao lại ăn ý như thế?

Thuyền nhỏ đáp xuống, Trình Tử Xuyên thu nhỏ nó lại rồi cất đi. Lâu Nguyệt Đồng vung tay ném ra vài đạo gió, bực bội vẫy vẫy tay: “Đến rồi mà còn giấu đầu lòi đuôi, đáng tiếc cái mũi kinh khủng khiến ta muốn nôn mửa lại chẳng giấu được!”

Trình Tử Xuyên thêm vào: “Không phải người ở phòng đầu giá.”

Phó Diễn Chi lẩm bẩm nói: “Là ... người của Trình gia.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dưỡng Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ân ý

Người đến đứng là Trình gia, cảm đầu vẫn là Trình Tiệp.

Trong biến cố ngày đó của Trình gia, không chỉ mỗi Thiên Tĩnh Giang bị đoạt, từ đường cũng thiếu đi một khối bài vị - bài vị của Trình Yên. Những tiểu bối không biết được chân tướng năm đó trong lòng cực kì có vướng mắc, khi ấy căn bản họ chưa từng đi tìm kiếm tung tích của Phó Tiểu Lăng và Trình Từ Xuyên, hôn đàng của Phó Tiểu Lăng đặt ở Trình gia đã tắt, có thể xác định bà đã chết, nhưng Trình Từ Xuyên thì sao?

Không ai biết được.

Nhưng khi đó, phần lớn đều nhận định rằng hán đã chết, dù sao một đứa trẻ căn cốt đã bị nhỏ, kinh mạch toàn thân đứt từng khúc, còn bị Phó Tiểu Lăng đang hấp hối mang đi chạy trốn chết, không chết quả thực là kỳ tích.

Nhưng lần này bài vị của Trình Yên bị trộm, trong lòng Trình Tiệp này sinh nghi ngờ.... Trình Từ Xuyên, có lẽ chưa chết!

Đệ tử của Trình gia không biết đồng rắc rối khó gỡ ấy, chỉ biết nghe lệnh đi lùng bắt kẻ tặc, tình cờ Trình Lập nhận được tin tức liên quan đến Cổ Linh Mộ liền lập tức thông báo cho Trình Tiệp. Vì Cổ Linh Phủ, cũng là vì Trình Từ Xuyên, Trình Tiệp liền đến Phi Diêm Các tìm vận may.

Kết quả là thực sự bị hấn đụng phải!

Ánh mắt của Trình Tiệp xẹt qua Lâu Nguyệt Đồng và Phó Diễn Chi, rơi xuống người đang đứng giữa, tràn đầy hồ nghi, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị như đao.

Người phá vỡ sự trầm mặc là Trình Thiên Thiên, nàng ta cắn môi đứng sau lưng Trình Tiệp, trong mắt có vài phần thê lương bi ai: “Biểu muội cái gì, hóa ra là huynh gạt ta! Vậy mà ta lại đi tin tưởng huynh.... Diễn Chi ca ca, Trình gia và Văn Lôi Cung giao tình nhiều năm, vì sao người lại cùng kẻ tặc làm bạn, mưu đoạt tiên khí của Trình gia?”

Thực ra, so với việc này, nàng ta còn muốn hỏi hơn, huynh để chuyện đàm hỏi hai nhà ở đâu? Để ta ở đâu?

“Xin lỗi, Trình cô nương.” Phó Diễn Chi không hề giải thích chuyện hán bị ép ngày đó, chỉ chấp tay thi lễ, “Lừa người là ta không đúng. Nhưng ta cũng không ngấp nghé tiên khí của Trình gia, ta chỉ muốn hỏi Trình trưởng lão ... chuyện một nhà ba người của Tiểu Lăng cô cô qua đời, ngài không có gì muốn giải thích sao?”

Ánh mắt Trình Tiệp chợt lóe, lạnh lùng nói: “Người nghe ai nói bóng nói gió? Chuyện năm đó ta đã giải thích, không muốn lặp lại lần nào nữa.”

“Năm đó ta và phụ thân rất kính trọng ngài, chưa từng thực sự điều tra, hiện tại nghĩ lại, có rất nhiều sơ hở.” Phó Diễn Chi nói, “Biểu đệ của ta năm đó mới năm tuổi, hai vợ chồng Tiểu Lăng cô cô coi hán như thân tử, biết rõ bên ngoài có nhiều nguy hiểm, tại sao lại cùng nhau mang hán ra ngoài rồi cứ thế cả ba người cùng gặp nạn?”

“Người đã chết mười ba năm, ai biết bọn họ nghĩ thế nào?” Trình Tiệp nói, “Tiểu tử Phó gia, những năm gần đây Trình gia đối đãi với người như thế nào, Thiên Thiên đối đãi với người như thế nào, trong lòng người hán là biết rõ! Vậy mà người chỉ vì nghe kẻ tặc nói bóng nói gió mà liền hoài nghi chúng ta?”

Phó Diễn Chi nhìn hán thật sâu, chấp tay nói: “Văn bối cũng không muốn hoài nghi Trình gia, chờ điều tra rõ chân tướng, nếu thật như ngài nói, văn bối nhất định sẽ cho trời kẻ tặc tới trước cửa tạ tội. Nhưng hôm nay...” Thanh âm của hán bị đè xuống, mỗi chữ đều như một đao nặng trĩu, “Ai dám động đến hai người này, chính là muốn đối nghịch với Văn Lôi Cung ta!”

Trình Tiệp trừng mắt, ánh mắt càng thêm sắc bén.

Lâu Nguyệt Đồng liếc qua Phó Diễn Chi: “Người có bị ngốc không?” Chân tướng chưa rõ mà còn dám vì hai người không quen biết mà không tiếc chống đối Trình gia, không phải là bị nàng bắt nạt đến mức nào bị lỗi rồi chứ?

Phó Diễn Chi âm thầm đảo mắt.

“Lão tổ ...” Trình Thiên Thiên muốn nói lại thôi.

Trình Tiệp trầm tư nhìn chằm chằm bọn họ một lát nhưng lại không nổi giận, chỉ nói: “Văn Lôi Cung và Trình gia giao tình nhiều năm, vì cha người, ta sẽ cho người chút mặt mũi, nhưng trước tiên các người hãy đem trả tiên khí ra đây!”

Nguyên lai là có chủ ý này.

Đối mặt với ánh mắt thỉnh cầu của Phó Diễn Chi, Lâu Nguyệt Đồng không vui vẻ gì liếm môi: “Đồ đến tay ta sẽ là của ta, muốn ta trả? Đến đây mà cướp về!”

“Người ...” Trình Tiệp giận dữ.

Phó Diễn Chi che mặt ... Xong rồi, quả nhiên là mình phí lời!

Đúng lúc này, Trình Từ Xuyên vẫn trầm mặc đột nhiên nói một câu: “Tốt lắm.”

Phó Diễn Chi buồn bực, Lâu Nguyệt Đồng nhún vai vung tay lên, một trận âm phong ập về phía đối diện. Dưới chân ba người như có pháp ấn, lóe một cái, biến mất tại chỗ.

Lại quang minh chính đại chạy trốn!

Trình Tiệp nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng lửa giận ngút trời, cảm giác từ đầu đến chân đều bị người ta đùa giỡn một lần!

“Lão tổ, thứ cho Thiên Thiên nói thẳng, kẻ tặc xảo trá, những phương pháp bình thường sợ không bắt được bọn chúng.” Trình Thiên Thiên nhớ tới lời Phó Diễn Chi vừa nói, đôi mắt rũ xuống.

Trình Tiệp ý bảo nàng nói tiếp.

“Bọn họ thấy ngài là chạy, chúng tôi rất kiêng kỵ ngài, nếu dụ họ đến nơi không có chỗ trốn, họ sẽ thành cá trong chậu!”

“Người đang nói đến Cổ Linh Mộ?” Trình Tiệp nghĩ, cũng thấy lời nói đó có chút đạo lý, sắc mặt hòa hoãn hơn, gật đầu nói, “Đến lúc đó Cửu Nguyên Sơn cũng sẽ phái người đi, không chừng sẽ gặp huynh trưởng của người, có thể hợp sức..” Đoạt lại tiên khí, tru sát Trình Từ Xuyên, tất cả đều là việc cấp bách!

Thiên Lâm Thành.

Dưới tán cây to xuất hiện ba bóng người.

“Không phải... các người có chuyện gì chứ? Lần nào cũng chạy mà không giải thích, lần sau có thể lên tiếng chào hỏi một chút không?” Phó Diễn Chi uể oải trừng bọn họ, “Các người cũng thật kiên cường, hai lần biến mất ngay bên cạnh Trình Tiệp. Không cần đoán, khẳng định lần sau hẳn nhìn thấy các người liền muốn giết.”

Trình Từ Xuyên: “Lần sau không cần chạy nữa.”

Phó Diễn Chi buồn bực: “Bài bị lật hết rồi? Chạy không thoát được nữa?”

“Pháp khí dù sao cũng là vật ngoài thân.” Trình Từ Xuyên khẽ ngẩng đầu, chuẩn xác ngăn cản động tác đánh lên vào tay hắc của Lâu Nguyệt Đồng, “Thứ có thể dựa vào cũng chỉ có thực lực.”

Lâu Nguyệt Đồng đánh lên không thành, héch môi lên: “Hành động chuẩn xác thế, người có phải bị mù thật không? Ta chỉ muốn nhìn xem trong tay áo người có bao nhiêu bảo vật thôi, sao phải cảnh giác thế?” Nói xong liền trở tay áp chế, như có điều gì suy nghĩ liền áp sát vào người hắn, ngửa mặt lên nhìn hắn chằm chằm.

Bề ngoài của nàng là một tiểu cô nương, thân hình mảnh mai, ước chừng chỉ cao tới ngực Trình Từ Xuyên.

Trình Từ Xuyên hiển nhiên không có thói quen để người khác dựa sát vào như vậy, lui dần về phía sau. Lâu Nguyệt Đồng lại cố ý đùa dai, cũng lùi theo hắn, cứ như thế, Phó Diễn Chi nhìn mà buồn cười, thật sự dung mạo của Lâu Nguyệt Đồng quá ngây thơ, tư thế ái muội này hẳn nhìn kiểu gì cũng giống tiểu cô nương đang làm nũng đại ca ca, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Sắc mặt Lâu Nguyệt Đồng lạnh lẽo, hất tay một cái đeo xiềng xích các loại lên cổ Phó Diễn Chi, dọa hắn cứng đờ, vội vàng đưa hai tay lên trời tỏ vẻ vô tội.

Trình Từ Xuyên bình thản nói: “Tính trẻ con của đạo hữu vẫn chưa tiêu tan, bây giờ không phải thời điểm để vui đùa ầm ĩ đâu.”

Lâu Nguyệt Đồng lại bĩu môi, chẳng mấy chốc thu lại xiềng xích: “Xem ra người là người có tình có nghĩa, tha cho người một mạng.”

Tiểu ma nữ chính là tiểu ma nữ, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời!

Phó Diễn Chi thầm oán xong liền sờ sờ mũi nói sang chuyện khác: “Tại sao chúng ta lại quay lại Thiên Lâm Thành? Trong này cũng có không ít nguy hiểm.”

“Những người ở phòng đấu giá đều nghĩ người có Cổ Linh Phù chạy mất rồi.” Trình Từ Xuyên thật thà nói.

Phó Diễn Chi nhớ lại áo bào màu tro lúc trước của hắn, nhìn lại thấy bây giờ hắn đang một thân thanh sam liền gật đầu một cái, quả nhiên nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

“Tốt lắm” Lâu Nguyệt Đồng đang mặt lạnh bỗng nhiên cười cười, nhìn về phía Trình Từ Xuyên, “Trước khi Cổ Linh Mộ mở ra, đi dạo phố với ta đi!”

Phó Diễn Chi trừng mắt nhìn, hẳn có ngu cũng biết tâm tư của tiểu ma nữ này đối với Trình Từ Xuyên không hề tầm thường, còn nhất định là không tầm thường theo nghĩa xấu.

Xuất phát từ ý thức trách nhiệm của huynh trưởng, hấn thừa dịp Lâu Nguyệt Đồng đang chọn đồ chơi quý hiếm lặng lẽ nhắc nhở Trình Từ Xuyên: “Tiểu ma nữ kia ... người tốt nhất là nên cẩn thận một chút, nàng trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, rất hung tàn!”

Trình Từ Xuyên liền giật mình, lập tức khẽ mỉm cười, thanh âm vẫn mang theo sự lạnh nhạt đặc biệt, lại đủ lễ nghi: “Đa tạ biểu huynh nhắc nhở.”

Ồ?ỒỒỒ?

Hắn còn cười với mình? Hắn gọi mình là biểu huynh? Ngay cả khi mặt mũi mình hắn cũng không biết rõ?

Phó Diễn Chi kinh ngạc quá độ, ngu ngốc đứng tại chỗ.

Trình Từ Xuyên hồi tưởng lại giọng nói ôn nhu của Phó Tiểu Lăng: “Từ Xuyên à, Trình gia không có ai chơi với con nhưng cũng đừng gấp gáp, chờ ta dẫn con đến Vãn Lôi Cung gặp biểu ca. Đứa bé Diễn Chi kia nhìn qua thì cốt nhả không đứng đắn nhưng lại có tình có nghĩa, các con nhất định sẽ trở thành bạn tốt...”

Lâu Nguyệt Đồng quay đầu lại: “Tại sao vẫn không đi? Muốn ta cầm roi đuổi lừa sao?”

“Đây đây, tiểu cô nãi nãi người hãy thương xót cho người lớn tuổi một chút!”

Tiểu ma nữ nhẹ răng cười một tiếng: “Dài dòng nữa ta sẽ cắt lưỡi người!”

Phó Diễn Chi trông cậy vào Trình Từ Xuyên: “Biểu đệ ...”

Trình Từ Xuyên: “Yên lặng.”

Phó Diễn Chi: “...”

Hắn đột nhiên phát hiện, hai người này rất thích hợp ở cùng một chỗ.

Ai cũng không muốn động vào tiểu ma nữ, chỉ là hai nam nhân anh tuấn bởi một tiểu cô nương đi dạo phố là một loại chuyện ngu ngốc thế nào, có bởi thì cũng phải bởi tiểu tiên nữ của hắn a, cho nên Phó Diễn Chi liền đề nghị đi dạo xem các loại phòng đấu giá, nói không chừng có thể tìm được đồ hợp tâm ý này nọ.

Lâu Nguyệt Đồng đối với ý kiến này chỉ hỏi: “Người trả tiền?”

Phó Diễn Chi: “Ta không có tiền!”

Lâu Nguyệt Đồng quay sang bên kia: “Người trả tiền?”

Trình Từ Xuyên: “...”

Lâu Nguyệt Đồng mang vẻ mặt “tất cả củt đi”, tự mình chạy đến Phi Diêm Các tìm Tô Duyên, khi đi ra tinh thần có vẻ sáng khoái, còn trưng ra bộ dạng tươi cười đáng yêu tiêu chuẩn: “Ta bắt đầu thích Tô Duyên.”

“Cái gì?!” Phó Diễn Chi trừng trừng hai mắt, móm móm lỗ tai.

Lâu Nguyệt Đồng lời ít mà ý nhiều: “Nàng có tiền.”

Phó Diễn Chi và Trình Từ Xuyên: “...”

Cũng không biết tiểu ma nữ dụ dỗ Tô Duyên kiểu gì, tất cả mọi thứ đồ bọn họ mua ở Thiên Lâm Thành toàn bộ đều do Tô Duyên trả.

Phó Diễn Chi đối với chuyện này chỉ có thể cảm thán, con mắt của Tô Duyên chắc là bị cháy rồi!

Bóng đêm vô tận, trăng sáng treo cao.

Lâu Nguyệt Đồng cứng người, đột nhiên mở mắt ngã xuống giường thờ dốt.

Có lẽ gần đây ra tay nhiều lần, pháp lực của nàng đang dần suy yếu, nếu còn tiếp tục như vậy, nàng nhất định sẽ biến thành một người bình thường không hề có pháp lực. Vẫn là cần máu, máu ... đó là cách nhanh nhất ...

Ánh trăng qua cửa sổ chiếu vào phòng, một bóng trắng ngồi đó, tỏa sáng tựa ánh nắng ban mai.

“Đạo hữu đêm khuya không ngủ, ở đây làm gì?”

“Nhiều khi ta nghi ngờ căn cốt của người có thực sự bị phế đi không.” Lâu Nguyệt Đồng nửa đêm xông vào phòng người ta lại không có chút cảm giác hổ thẹn nào, tựa người vào bàn, kỳ quái nói, “Vi lần nào ta còn chưa đến gần người, người đã có thể phát hiện ra ta.”

Trình Tử Xuyên bỗng lộ ra thần sắc vui vẻ cực nhật, mơ hồ có cảm giác ôn nhu: “Trên người ngươi có một loại mùi đặc biệt.”

Lâu Nguyệt Đồng lập tức nhú mày, nghiêng đầu hít hà.

“Ngươi không ở đây, trăng rất sáng, có mùi hương dịu nhẹ, ngươi vừa tới, mây liền kéo đến, tràn đầy mùi vị giết chóc.”

Lâu Nguyệt Đồng nghiêm túc: “Tên thần côn miệng chó không khạc ngà voi nhà ngươi!”

Trình Tử Xuyên: “Ngươi cũng thế.”

Đêm khuya có khách tới chơi, hẳn cũng nên hiếu khách một chút nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Hút máu

Váy đen bay nhẹ trong gió, khắc họa lên những đường cong tuyệt đẹp. Lâu Nguyệt Đồng vung tay một cái đã đến bên giường, cửa nhẹ nhàng đóng lại, tấm bình phong đã rũ xuống chẳng biết từ lúc nào: “Đêm hôm nay rất đẹp.”

Trình Tử Xuyên: “Không tệ, rất thích hợp để giết người.”

“... Ai da, ngươi lại có thể nói thay lời ta...” Lâu Nguyệt Đồng một tay đặt ở đầu giường, chống cằm nhìn hắn, đôi mắt xinh đẹp lóe lên tia sáng lạnh lùng. “Một đạo thể bẩm sinh tốt như người, tại sao lại bị Trình gia phá hủy trước thể này?”

“Do ngươi đến quá muộn.”

Hắn lạnh nhạt nói một câu, Lâu Nguyệt Đồng nghe mà vỗ tay cười không ngừng, cười xong mới nói: “Người này thật biết điều, nhưng chúng ta không còn là bằng hữu nữa sao? Tại sao ngươi lại nghĩ ta muốn giết ngươi?”

“Đùa mà thôi.” Trình Tử Xuyên đứng dậy đi đến bên cạnh cái bàn, vươn tay cầm ấm trà rót xuống, chuẩn xác dừng lại khi nước trà chạm miệng chén rồi đưa cho Lâu Nguyệt Đồng, “Đêm khuya rất lạnh, xin mời.”

“Lạnh mà còn cho khách uống trà nguội?” Lâu Nguyệt Đồng đảo mắt, trong chén liền xuất hiện những tia nhiệt khí, nàng nhấp một ngụm, cười lộ ra hai má lúm đồng tiền, “Không phải đạo đãi khách nha.”

Trình Tử Xuyên lại nói: “Do ngươi đến không đúng lúc.”

“Hừ.” Lâu Nguyệt Đồng bỏ trà xuống, hếch môi, “Không vòng vo với ngươi, ta đến là muốn mượn của ngươi một vật.”

“Đạo hữu mời nói.”

“Ta muốn ...” Nàng cố ý kéo dài ngữ điệu, “Máu.”

Trình Tử Xuyên hỏi: “Ngươi tu ma đạo?”

Hai tròng mắt Lâu Nguyệt Đồng híp lại, giọng nói có chút nguy hiểm: “Ngươi đoán xem?”

“Không gì có thể đoán được, dưới thiên đạo, chúng sinh như một.” Trình Tử Xuyên ngồi xuống, duỗi tay về phía nàng, thần sắc như bình thường, không hề do dự.

Lâu Nguyệt Đồng nói: “Cái người này, hình như hơi quá lạnh nhạt.”

Trình Tử Xuyên lắc đầu: “Ngươi cũng nói rồi, chúng ta là bằng hữu, nếu đã là bằng hữu, tất cả đều đáng tin cậy.”

Loại lời nói này, có đánh chết Lâu Nguyệt Đồng cũng không tin!

Nàng có thể quan sát nét mặt của hắn, xác thực không có lấy chút gợn sóng. Nàng có thể vô tình hay cố ý giấu đi một phần bản tính để đổi lấy sự tin nghiệm của hắn, kết thành Huyết chi họa, vậy hắn thì sao? Người này không hề có tu vi, đi lại khắp nơi mà không kinh không sợ, có thể nói là sâu không lường được.

Nàng không biết hắn có thực sự tin tưởng nàng không, cũng không nhìn ra hắn thật sự vô dục vô cầu.

Càng nghĩ kĩ càng thấy bức bối, Lâu Nguyệt Đồng nhìn cánh tay đẹp như sứ trước mắt, hưng hăng cười một tiếng, không chút lưu tình cắn xuống một ngụm.

“Ngươi...” Trình Tử Xuyên khẽ nhủ mày, không phải vì đau, mà vì không nghĩ đến nàng sẽ dùng cách cắn. Đôi môi của nàng chạm vào cổ tay hắn, loại cảm giác da thịt đụng chạm này làm hắn hết sức không quen, liền lạnh nhạt lên tiếng, “Đạo hữu làm ta nhớ đến một loài động vật, hay sủa trước cửa, không kêu câu nào liền cắn người.”

Lâu Nguyệt Đồng càng cắn mạnh hơn, mấy giọt máu chảy xuống từ khóe miệng rơi vào áo trắng của hắn, khi nàng ngước lên, ánh mắt mang theo sát khí và khiêu khích... Đáng tiếc, trước mặt nàng là một người mù.

Sắc mặt Trình Tử Xuyên dần dần có chút trắng bệch, “nhìn” về phía Lâu Nguyệt Đồng, trong mắt dường như có một tầng sương mù, vì không hề có tiêu cự nên càng trong trẻo mà lạnh lùng, nhưng hắn chỉ nói: “Khuya rồi.”

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt nhìn, hàm răng buông lỏng, lau đi vệt máu bên môi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có chút ửng đỏ mang theo một sự mỉa mai, không biết do hưng phấn hay hài lòng, nàng liếm liếm môi, đôi mắt cong thành hình lưỡi liềm.

Mà trên cổ tay sạch sẽ của Trình Tử Xuyên xuất hiện một dấu răng máu chảy đầm đìa, cắn rất sâu, nhìn qua thôi cũng cảm thấy đau.

“Trình đạo hữu cũng làm ta nhớ đến một loài động vật...” Lâu Nguyệt Đồng cười mà như không cười, nói, “Nhốt trong chuồng, nuôi béo để làm thịt.”

“...”

“Tuy đã thấy động vật trong nông trại, nhưng ta vẫn dẫm lên vết xe đổ.” Trình Tử Xuyên yên lặng thủ thế, “Xin cứ tự nhiên.”

Lâu Nguyệt Đồng kinh ngạc “ơ” một tiếng: “Ta còn tưởng ngươi không nói được gì nữa!” Nàng cười không ngừng lại được, kéo tay hắn thối nhẹ một cái, dấu răng liền biến mất không thấy gì nữa, “Đau không?”

Vừa đâm vừa xoa, cách này rất hay.

Đương nhiên đây chỉ là nàng tự nghĩ thế.

Trình Tử Xuyên phảng phất có chút bất đắc dĩ, thờ dài nói: “Nếu ngươi không muốn đi, đêm nay có thể ở lại đây.”

Lâu Nguyệt Đồng chẳng thèm từ chối.

Hắn vừa ngồi xuống liền bắt đầu hội tụ linh khí, việc này so với tụ linh trận còn hữu hiệu hơn. Thuộc tính căn cốt của hắn vẫn không có gì thay đổi, dù sao thanh tịnh đạo thể bẩm sinh vốn đã nghịch thiên, Trình Tiệp khi xưa đoạt căn cốt của hắn cũng không rõ ràng lắm. Ngược lại, mặc dù trí nhớ vẫn còn mơ hồ, Lâu Nguyệt Đồng vẫn có mấy phần thương thức.

Vì vậy, hai người liền ở trong một căn phòng ngồi nhập định (ngồi thiền).

Hôm sau, trời còn chưa sáng, một miếng ấn phù từ trong tay áo Trình Tử Xuyên bay ra, tỏa ánh sáng yếu ớt trong không trung khiến hai người đang nhập định bừng tỉnh.

Lâu Nguyệt Đồng nhíu mày: “Cổ Linh Mộ?”

Trình Tử Xuyên gật đầu, đỡ lấy Cổ Linh Phù đang rơi xuống.

Người cầm Cổ Linh Phù rất dễ tìm được địa điểm của Cổ Linh Mộ.

Đó là một mảnh rừng rậm bạt ngàn toàn màu xanh ngắt, phía trước là cát vàng trải dài vô biên, dù vẫn đang là sáng sớm, mặt trời còn chưa mọc, quanh đây đã có rất nhiều người.

“Kỳ quái, không phải chỉ có người giữ Cổ Linh Phù mới vào được sao?” Phó Diễn Chi chạy sang bên cạnh hỏi thăm, về mặt kinh ngạc quay về giải thích, “Hóa ra tất cả đều có thể vào, chỉ là nếu không có Cổ Linh Phù sẽ có khả năng cửu tử nhất sinh, Cổ Linh Phù có khả năng bảo vệ tính mạng.”

Lâu Nguyệt Đồng đã suýt đoạt được một miếng, bây giờ lại thấy đi vào trong đó rồi cướp của người ta cũng chưa muộn: “Tổng cộng có bao nhiêu Cổ Linh Phù?”

“Mười hai miếng.” Phó Diễn Chi sờ cằm, đang suy nghĩ xem hắn có nên vào không.

“Thiếu cung chủ! Quả nhiên ngươi ở đây!”

“Lôi trưởng lão?”

Phó Diễn Chi kinh ngạc quay đầu, liền nhìn thấy một lão già dẫn theo vài đệ tử Văn Lôi Cung đi tới, ánh mắt quét qua Trình Tử Xuyên và Lâu Nguyệt

Đồng một cái: “Lôi trưởng lão, sao ngài lại ở đây?”

“Còn không phải vì lo lắng cho thiếu cung chủ sao? Lần trước ngươi mất tích đã suýt thì dọa chết cả Văn Lôi Cung, tuy sau đó có gửi thư về nhưng bọn ta vẫn không yên tâm, vì thế ta thừa dịp mang vài đệ tử đi rèn luyện đi thăm ngươi một chút!”

Lôi trưởng lão là trưởng lão lâu đời nhất của Văn Linh Cung, cũng xem như là thấy Phó Diễn Chi từ nhỏ đến lớn. Phó Diễn Chi nghe vậy sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng: “Cha ta sẽ không bắt ta về nữa chứ?”

“Chuyện đó thì chưa chắc.” Lôi trưởng lão cười haha một tiếng, đưa tay ném gì đó cho hắn.

Phó Diễn Chi vừa nhìn: “Cổ Linh Phù? Cái này ...”

“Nếu đã biết ngươi ở đây, làm sao có thể không biết ngươi là vì Cổ Linh Mộ mà đến.” Lôi trưởng lão cười tủm tỉm, “Bộ xương già này coi như xong, lão cung chủ nói đúng, vẫn là nên nhường cơ hội cho người trẻ tuổi đi lang bạt thôi!”

Phó Diễn Chi nắm chặt Cổ Linh Phù: “Lôi trưởng lão, đa tạ ngài!”

Lôi trưởng lão khoát khoát tay, đột nhiên nói một câu không rõ hàm ý: “Bằng hữu mới của thiếu cung chủ hình như cũng không hề tầm thường đâu.”

Trình Tử Xuyên thông dong đưa tay chào, thanh sam lịch sự tao nhã, vừa nhìn là có thể nhận ra hắn là con em chính phái.

Lâu Nguyệt Đồng vừa nhếch miệng, Phó Diễn Chi vội vàng pha trò: “Đúng vậy đúng vậy ...”

Lôi trưởng lão cũng không có ý làm khó hắn, thu hồi ánh mắt dò xét, dằn dằn thêm vài câu rồi liền mang các đệ tử rời đi. Phó Diễn Chi thở phào một cái.

“Sao phải căng thẳng thế?” Lâu Nguyệt Đồng lơ đãng hỏi.

Phó Diễn Chi đảo mắt, trong lòng tự nhủ, nếu để Lôi trưởng lão biết được ban đầu là ngươi bắt ta, thiếu chút nữa lấy mạng ta, không giết ngươi mới là lạ! Ta không muốn xem các ngươi đánh nhau nha!

“Không phải ngươi vẫn luôn muốn trốn ta sao?” Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy kỳ quái, “Đổi ý rồi?”

Phó Diễn Chi thờ dãi, nếu không phải chuyện này liên quan đến Trình Tử Xuyên và Trình gia, hắn cũng sẽ không làm bạn với tiểu ma nữ này, trước khác nay khác mà.

Hắn quay người lại, đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Chi thấy Trình Tử Xuyên ngẩng đầu “nhìn” về một hướng, mặc dù biểu cảm không có gì thay đổi nhưng sau lưng hắn lại như có một tảng băng sương, ngay sau đó khuôn mặt thanh nhã đều biến thành lạnh lẽo, không rõ được tâm tình, lạnh không ra lạnh, giận không ra giận.

Từ phía chân trời, hai bóng dáng ngự kiếm lao thẳng xuống dưới, tiêu sái đáp xuống đất.

Đó là một nam một nữ, mặc trên người đạo phục không nhiễm một hạt bụi của Cửu Nguyên tiên môn, nam tuấn nữ tiểu, khí chất đều kiêu ngạo, giống nhau như đúc.

“Đó là... Trình Diệu?” Phó Diễn Chi nhìn qua nam tử kia, vừa nhìn liền sững sờ, ánh mắt liền dính chặt vào bóng lưng của bạch y nữ tử, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, “Nàng ta ...”

Hai miếng Cổ Linh Phù hiện ra, hai người liền biến mất.

Trình Tử Xuyên lạnh nhạt nói: “Đi thôi.”

Lâu Nguyệt Đồng cũng nhìn chằm chằm vào nơi hai người nọ biến mất, nghe vậy lại quay sang nhìn Tử Xuyên, chớp mắt một cái giống như vừa phát giác chuyện gì ngạc nhiên vậy.

Ngược lại, Phó Diễn Chi lúc này đã hồi phục tinh thần, miệng không ngừng ngoác ra, vừa đi vừa lầm bầm: “Bóng lưng của cô nương đi cùng Trình Diệu kia sao lại có chút giống ân nhân cứu mạng, tiểu tiên nữ của ta? Nhưng nhìn kỹ lại thấy hình như không giống, nên chắc là không giống đúng không? Ta không nhìn nhầm người, vạn nhất ...”

“Câm miệng!” Lâu Nguyệt Đồng đang nghĩ đến chuyện nên cất lời hắn như thế nào.

Linh phù thoáng hiện, bí cảnh xuất thế, một địa cung liền xuất hiện trước mặt họ, bên trên có khắc ba chữ “Cổ Linh Mộ” thật to, ước chừng có thể vào được một trăm người. Lúc đó, mười hai người giữ Cổ Linh Phù vì cảm nhận thấy sự chấn động liền bay đến, sau đó, cửa chính từ từ mở ra, mười hai miếng Cổ Linh Phù một lần nữa quay về tay chủ nhân, trên mặt còn xuất hiện tên người sở hữu.

Mọi người đi vào, cửa chính vừa khép lại, một thanh âm tang thương cũng vang lên theo: “Hoan nghênh đến Cổ Linh Mộ!”

Thanh âm vang lên mang theo cảm giác áp bách cực mạnh khiến ngay cả Lâu Nguyệt Đồng cũng thấy áp lực, nàng âm thầm nhủ mày - - chủ nhân của

thanh âm này tuyệt đối không phải tu sĩ của nhân gian, là nàng đã xem thường bí cảnh này, cũng xem thường nhân giới hỗn loạn.

Tất cả đều không nghĩ tới chuyện còn có người trong Cổ Linh Mộ, có người hỏi: “Xin hỏi các hạ là ai?”

“Ta là chủ nhân của Cổ Linh Mộ!”

Mọi người: “...”

“Haha, các ngươi không cần sợ hãi, ta đã chết hơn một trăm năm, thứ các ngươi nghe được chỉ là tàn niệm ta lưu lại mà thôi!” Thanh âm kia tiếp tục, “Tên ta là Cổ Phong, từng là một tiên nhân, tạo ra Cổ Linh Mộ để chế tạo một món tiên khí, trong đó chứa rất nhiều di vật của ta. Nhưng chỉ khi các ngươi vượt qua khảo nghiệm, mới có thể được truyền thừa.”

Nghe đến đây, tất cả mọi người hai mắt lóe sáng ... đương nhiên rồi, là bảo khố mà tiên nhân lưu lại!

“Đã kích động rồi?” Cổ Phong tựa hồ như đang cười một tiếng, tùy tiện nói, “Nhưng chủ yếu ta mở ra Cổ Linh Mộ không phải vì di vật, mà là vì một món chí bảo, một món ... chí bảo mà người đứng đầu tiên giới cũng phải trông mà thèm!”

Lời vừa nói ra, tiếng hít khí lạnh vang lên liên tiếp.

Lâu Nguyệt Đồng sờ sờ cằm ... Ô, hình như nàng đã xem thường Cổ Linh Mộ này quá rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: tổ đội

“Cổ tiên bói, lời ngài nói là thật sao?” Có người dè dặt hỏi.

“Ta cần gì lừa đám tiểu bối các ngươi?” Giọng Cổ Phong chuyển lạnh, “Không tin thì không cần tham gia khảo nghiệm của ta!”

“Không, không, văn bói tuyệt đối không dám nghi ngờ tiên bói!”

Cổ Phong lại hòa hoãn: “Các ngươi đã vào trong này, mặc kệ có Cổ Linh Phù hay không đều có thể tham gia khảo nghiệm của ta, nhưng ta cần phải nhắc nhở các ngươi, không có Cổ Linh Phù tham gia khảo nghiệm nhất định sẽ cửu tử nhất sinh, có Cổ Linh Phù cũng chưa chắc có thể bảo vệ được tính mạng, người nào hiện tại muốn rời đi thì đứng ra, ta đưa các ngươi an toàn rời khỏi.”

Lâu Nguyệt Đồng nhướn mày, dám tới nơi này đương nhiên là có dã tâm. Cổ Phong vừa rồi còn mê hoặc người ta, sau đó lại nói những lời này, thực ra cũng chỉ là giết gà dọa khỉ mà thôi.

Quả nhiên, không người nào muốn rời đi.

“Được!” Cổ Phong dường như rất hài lòng, bắt đầu giới thiệu quy tắc, “Có ba vòng khảo nghiệm, mỗi vòng sẽ có mười hai người được thưởng, sau khi hoàn thành ba vòng, ta sẽ chọn ra người thừa kế và người sở hữu chí bảo! Còn nữa, ta cần nói rõ điểm này, người không có Cổ Linh Phù không thể động thủ với người có Cổ Linh Phù, nhưng Cổ Linh Phù không có chủ thì có thể cướp đoạt!”

Người không có Cổ Linh Phù chau mày, phần lớn người có Cổ Linh Phù mặt mày đều rạng rỡ.

Khóe miệng Lâu Nguyệt Đồng lại nhếch lên, quy tắc này nghe thì có vẻ sẽ khiến người ta tức giận, nhưng không phải không có chút cơ hội nào.

“Vòng thứ nhất.” Cùng với thanh âm của Cổ Phong, một ngọn núi nguy nga sừng sững đột nhiên từ dưới đất nổi lên, “Ngọn núi này, có thể được gọi là núi ngộ đạo, trên núi có vô số tảng đá, phần lớn là đá thường, chỉ có số ít là ngộ đạo thạch chân chính. Điều các ngươi phải làm, là trong một canh giờ tìm ra hai mươi khối đá các ngươi cho là ngộ đạo thạch, số lượng đúng càng nhiều, chất lượng càng tốt, bài danh càng gần phía trước. Cuối cùng sẽ chỉ có bốn mươi tám người có thể tiến vào khảo nghiệm tiếp theo!”

“Đúng rồi,” Cổ Phong lại thêm một câu: “Những thứ ngộ đạo thạch các ngươi chọn được sẽ là quà cho các ngươi, đừng xem thường chút ít ngộ đạo thạch này. Trong đó ẩn chứa năng lượng ngộ đạo, rất có ích đối với việc tu luyện của các ngươi!”

Nghe vậy, trong lòng mọi người liền cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Lâu Nguyệt Đồng nhẹ giọng: “Vây là vòng thứ nhất dùng để khảo nghiệm thiên phú.” Chọn được ngộ đạo thạch không phải là một chuyện đơn giản, thiên phú và căn cốt càng tốt, càng có khả năng chọn được ngộ đạo thạch thượng thừa!

Nàng liếc mắt nhìn Trình Tử Xuyên, giọng nói có chút hà hê: “Trình đạo hữu, xem ra phải làm phiền ngươi rồi.”

Nếu như là một người bình thường đi vào bí cảnh, Trình Tử Xuyên còn có thể tranh đoạt bảo vật, nhưng chủ nhân Cổ Linh Mộ này rõ ràng là muốn khảo nghiệm thực lực cá nhân, đối với Trình Tử Xuyên đã bị phế căn cốt còn không có tu vi mà nói, qua được cửa đầu tiên, những cửa sau lại càng thêm khó!

Trình Tử Xuyên bình thản nói: “Làm hết sức là được, nếu ta bất hạnh bỏ mạng, miếng Cổ Linh Phù này đạo hữu hãy cầm đi.”

Lâu Nguyệt Đồng không rõ hắn đang nói thật hay đùa, mỉm cười nói: “Yên tâm, ta sẽ không khách sáo đâu!”

Phó Diễn Chi nâng trán, hai người này ngày ngày ngoài mặt thì hảo hữu nhưng phương thức nói chuyện khiến hắn nghe được chỉ muốn học máu, vô lực mở miệng: “Chúng ta là đồng bọn sao?”

Hai người đồng thời nói: “Đương nhiên.”

Được rồi, có câu này hắn sẽ không phải lo lắng hai người này dùng đao chọc nhau nữa! Phó Diễn Chi khoát tay, dẫn đầu bay lên đỉnh núi ngộ đạo.

Trình Tử Xuyên làm động tác tay: “Đạo hữu thỉnh.”

“Thỉnh ta dẫn đường cho ngươi?” Lâu Nguyệt Đồng trước khi đi vẫn không quên châm chọc một câu, nhưng trên thực tế, mặc dù Trình Tử Xuyên không nhìn được, hành vi quả thực vẫn không khác gì người bình thường, nếu không chú ý, chỉ sợ cũng không nhìn ra hắn là người mù.

Trình Tử Xuyên dường như không nghe thấy, từ từ đi lên đỉnh núi. Trong bóng tối, vô số tia sáng không rõ nguồn gốc đột nhiên hiện ra, chớp chồm lóe lên, hắn khẽ nhắm mắt lại, tự nhiên của thiên địa, có thể chạm vào.

Lâu Nguyệt Đồng hiện tại pháp lực thấp, nhưng cảnh giới của nàng lại cực cao, cao đến mức nào? Chính nàng cũng không nói rõ được, sợ là còn hơn cả Cổ Phong. Loại khảo nghiệm thiên phú này, đối với nàng mà nói thì chẳng khác gì đi chơi cả.

So với hai người, Phó Diễn Chi kém hơn một chút, về mặt đau khổ nhìn trái một cái, liếc phải một cái, do dự. Đột nhiên hắn nhìn thấy một bóng lưng, vội vàng chạy đến chào hỏi: “Vị đạo hữu này ...”

Người kia quay người lại, đạo phục màu trắng, dung mạo tuy không phải tuyệt sắc nhưng lại thanh nhã đoan chính, khí chất thanh cao, đúng là nữ đệ tử của Cửu Nguyên tiên môn đi cùng Trình Diệu. Nàng nhìn nhìn Phó Diễn Chi, lên tiếng: “Chuyện gì?”

“Tại hạ Phó Diễn Chi, Văn Lôی Cung.”

Thần sắc nữ tử khẽ biến, tùy tiện nói: “Tần Tiêu, Cửu Nguyên Môn.”

Tần Tiêu có thể được coi là nữ đệ tử kiệt xuất nhất của Cửu Nguyên sơn, cùng một sư phụ với Trình Diệu.

Phó Diễn Chi đọc tên nàng vài lần, lòng bàn tay vì căng thẳng mà tiết ra mồ hôi lạnh, trên mặt lại cố gắng trấn định: “Tại hạ muốn hỏi đạo hữu một việc ... Hai năm trước, ngươi có từng đi qua núi Không Không, cứu một người ...”

Tần Tiêu hí hí hai tròng mắt, trong mắt hiện lên gì đó nhưng trong nháy mắt lại khôi phục như thường, hồi lâu sau chậm rãi nói một câu: “Hóa ra người gặp nạn khi đó là ngươi...”

“Đúng đúng đúng!” Phó Diễn Chi vui mừng quá đỗi, nhìn không được bắt lấy hai tay nàng, “Thật là nàng đã cứu ta! Hóa ra nàng chính là tiểu tiên nữ đó, tốt quá rồi, cuối cùng cũng tìm được nàng!”

Tần Tiêu lung tung thu tay lại, mặt lạnh nói: “Đạo hữu xin tự trọng, ta còn muốn đi tìm ngộ đạo thạch, cáo từ.”

“Xin lỗi xin lỗi, là ta quá càn rỡ ...” Phó Diễn Chi vui vẻ, vì có thể đối diện với người mình thích nên rối tinh rối mù, đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tần Tiêu, vui không ngấm miệng lại được, “Tiểu tiên nữ tiểu tiên nữ, cuối cùng cũng tìm được nàng...”

Một canh giờ nhanh chóng trôi qua, mọi người đều đã từ núi ngộ đạo quay lại chỗ cũ, trước mặt mỗi người đều có hai mươi khối đá nhìn chẳng khác gì đá bình thường.

“Rất tốt.”

Thanh âm của Cổ Phong vang lên rất đúng giờ, cùng lúc đó, những tảng đá kia cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, những viên ngộ đạo thạch thật sự rút đi về ngoài bình thường, tỏa ra hào quang chói mắt, chất lượng càng cao, hào quang càng lớn.

“Ồ?” Không thể nghi ngờ, trước chân Lâu Nguyệt Đồng đều là ngộ đạo thạch thượng thừa, mà Trình Tử Xuyên bên cạnh vậy mà cũng không thua kém bao nhiêu... Đạo thể bẩm sinh, quả nhiên không đơn giản.

Trừ hai người họ ra, Trình Diệu, Tần Tiêu, Phó Diễn Chi và vài người thiên tư xuất chúng khác cũng chọn đúng khá nhiều, chỉ là hào quang hơi yếu.

“Không tệ, các ngươi như vậy mà lại có vài người thiên phú tuyệt hảo, làm ta hết sức ngạc nhiên mừng rỡ.” Trong giọng nói của Cổ Phong mơ hồ có chút vui vẻ, lại không nói rõ hải lòng với người nào.

Mọi người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lúc mở mắt ra nhìn đã thấy mình đứng ở nơi khác, hơn trăm người ban đầu bây giờ cũng chỉ còn lại bốn mươi tám người, tiếp theo, mười hai vòng sáng khác nhau phóng tới bên đám người Lâu Nguyệt Đồng, vừa nhìn, hóa ra đó là một chai đan dược và một món trung phẩm linh khí.

“Quả nhiên là nhiều tiền.” Phó Diễn Chi nhìn đan dược vốn được gọi là thuốc tiên chữa thương Hồi tâm đan, mặt mày hớn hờ.

Lâu Nguyệt Đồng cất đi không thèm nhìn, ngược lại đứng quan sát vị trí này. Họ đang đứng trên đài cao, phía dưới là vách núi đen sâu không thấy đáy, khoảng cách từ đây đến bờ bên kia chắc cũng phải trăm trượng. Nàng sờ cảm, hứng thú nháy mắt một cái, không biết Cổ Phong đưa họ đến đây là muốn làm trò gì.

“Nhìn kia! Có gì đó đang bay lên!” Có người kêu to.

Bên dưới vách núi chấn động, một hàng dài sen bằng đá màu đen trôi lên, giống hệt bờ bên kia, không nhiều không ít, vừa vặn mười hai đài.

“Trong khảo nghiệm này, hai người một đội ngồi trên đài sen, đài sen sẽ đưa các ngươi đến bờ bên kia, tốc độ vừa phải. Trong quá trình này, các ngươi sẽ đột nhiên gặp công kích, chỉ cần các ngươi ngăn cản được, thành công sang bờ bên kia sẽ được tính là qua. Lần này chia làm hai đợt, hai mươi bốn người một đợt, ta cần nhắc các ngươi, lần này không hạn chế chém giết, đài sen nếu được bổ sung linh lực và huyết khí cũng có thể di chuyển nhanh hơn, thời gian sang bờ bên kia càng ngắn càng tốt.” Cổ Phong giống như đang nói chuyện gì đó thú vị, giọng nói có chút quý dị, “Người giữ Cổ Linh Phù có thể tránh né ba lượt công kích, đó là ưu đãi cho các ngươi...”

Nghe xong, mọi người đều mang sắc mặt ngưng trọng.

“Đúng rồi, còn một điểm ta quên mất, một tổ đội hai người, trong đó... cũng không giới hạn chém giết! Chỉ cần có thể đến được bờ bên kia, bất luận là một hay hai người đều sẽ được tính là thông qua khảo nghiệm!” Cổ Phong cười cười, “Cho nên... các ngươi phải chọn được một đồng bọn tốt a.”

... Nhân tính của khảo nghiệm này ở đâu, mọi người âm thầm vỡ mộng.

Nói cách khác, không chỉ phải cung cấp linh lực cho đài sen, thỉnh thoảng phải ngăn chặn công kích đột xuất và đột kích của đối thủ, mà còn phải cảnh giác khả năng uy hiếp từ đồng bọn... Thực lực, tâm trí thiếu một thứ cũng không được, một câu thôi, khó càng thêm khó!

“Ta thấy cái này rất thú vị.” Lâu Nguyệt Đồng cười dài nhìn về phía Trình Tử Xuyên, “Ngươi nghĩ sao?”

Trình Tử Xuyên không đáp mà hỏi ngược lại: “Đạo hữu muốn đi cùng ai?”

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt nhìn, nửa thật nửa giả nói: “Ta muốn đi cùng ngươi, Trình đạo hữu.”

Trình Tử Xuyên cũng mặc kệ nàng nói thật hay giả, trực tiếp đáp: “Được.”

Lâu Nguyệt Đồng lại nhìn, dầu môi khẽ cười: “Rất có can đảm.”

Trình Tử Xuyên nghiêng đầu “nhìn” qua, con mắt trong trẻo kia vì không có tiêu cự mà mang theo một vẻ u tĩnh, hần nói: “Đạo hữu cũng thế.”

Ngươi chọn ta, cũng rất có can đảm

“... Ta bắt đầu thưởng thức ngươi.” Lâu Nguyệt Đồng nghe vậy càng tươi cười, ý tứ không rõ nói một câu.

Trình Tử Xuyên cười nhạt: “Ta vẫn luôn thưởng thức đạo hữu.”

Bầu không khí giữa hai bọn họ hài hòa bất thường, Phó Diễn Chi ở một bên nghe xong như muốn rơi vào đám sương mù, chỉ biết hai người bọn họ muốn là một đội, lập tức kêu lên: “Vậy ta phải làm sao bây giờ?”

“Bảo trọng.” Hai người kia đến đâu cũng không quay lại, trăm miệng một lời, trong không khí như có tia lửa răng rắc.

Phó Diễn Chi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nguy cơ

Tiểu ma nữ và tiểu biểu đệ cùng nhau vứt bỏ hấn, tiểu tiên nữ Tàn Tiêu lại cùng một đội với Trình Diệu, cuối cùng Phó Diễn Chi đành phải quay sang một thiếu niên tuấn tú tên Hoa Hoa Hóa lúc nào cũng cười hi hi .

Phó Diễn Chi: “Đạo hữu, tên ngươi thật kỳ quái!”

Hoa Hoa Hóa: “Đạo huynh không biết đâu, sư phụ ta kể, cái tên bí ối nào đó nuôi sống ta đã đặt tên ta là Hoa Hoa, nhưng cái tên này người khác vừa nghe xong đã cười. Không còn cách nào khác, ta đành phải đổi một chữ thêm một chữ, như thế vừa không phụ sự khổ tâm của sư phụ, nghe lại bí hiểm ... Đạo huynh, ngươi nói xem có phải ta hết sức cơ trí không?”

“...” Phó Diễn Chi trầm mặc một lúc, “Ta là người Văn Lô Cung, ngươi ở đâu?”

Hoa Hoa Hóa hào hứng giới thiệu: “Ta là người Thương Hoa phái!”

Phó Diễn Chi kỳ quái: “Tại sao ta chưa từng nghe qua tên môn phái này?”

“Mặc dù Thương Hoa phái trước mắt chỉ có hai người là ta và sư phụ, nhưng một ngày nào đó nhất định sẽ trở thành một tu chân phái danh dương thiên hạ!” Hoa Hoa Hóa nắm tay thành quả đấm, thần sắc kích động.

Sau một hồi trao đổi, Phó Diễn Chi sống chết muốn cùng một đội với Hoa Hoa Hóa, giảm thiểu tối đa khả năng bị đồng bọn uy hiếp!

Vòng đầu tiên, Lâu Nguyệt Đồng và Trình Từ Xuyên, Trình Diệu và Tàn Tiêu đều không đi, ngược lại Phó Diễn Chi và Hoa Hoa Hóa lại đi trước. Trước khi đi, Phó Diễn Chi còn không quên quay sang khấn cầu Lâu Nguyệt Đồng: “Trình Diệu coi như xong, nhưng ngươi nhớ dịu dàng một chút với tiểu tiên nữ của ta nha!”

Cũng không biết có phải hai cái người này vận khí tốt hay không, mặc dù cũng bị công kích đã thương không nhẹ, nhưng bọn họ hợp tác vô cùng tự nhiên và ăn ý, đối thủ lại không mạnh bằng, cuối cùng đứng đầu mười hai người đợt một.

Hai người trong một thời gian ngắn đã có một tình bạn cách mạng, đến bờ bên kia lập tức hộ pháp cho nhau, thay phiên nhau chữa thương.

Tiếp theo là mười hai người còn lại.

Lâu Nguyệt Đồng nhìn ra, thực lực của mười hai đội này rõ ràng mạnh hơn mười hai đội trước rất nhiều, cũng không biết việc này không phải cố ý.

“Nhảy lên đài sen có vấn đề gì không?” Nàng liếc mắt sang người bên cạnh, tương lai hấn sẽ trở thành huyết nhân của mình, giúp hấn một chút cũng không sao cả. Dù sao hấn càng mạnh, huyết nhân tương lai của nàng sẽ càng hữu dụng.

Trình Từ Xuyên lắc đầu.

Thân hình Lâu Nguyệt Đồng lóe lên, vừa xuất hiện trên đài sen liền thấy Trình Từ Xuyên lập tức xuất hiện sau đó, không sai chút nào nhẹ nhàng đáp xuống cạnh nàng.

Rõ ràng là một phé nhân không có tu vi, vậy mà hết lần này lần khác còn tiêu sái thông dong hơn cả đám tu sĩ kia, Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy hấn làm thần côn là lựa chọn chính xác nhất!

“Chia ra thế nào?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Hai tay Trình Từ Xuyên mò trên đài sen một lát: “Ta có thể kiểm soát tốc độ đài sen, đạo hữu có thể chặn được công kích không?”

“Cái này ...” Cảnh giới tu vi của Cổ Phong không phải là thứ tu sĩ phàm nhân có thể sánh được, trong tình huống này, Lâu Nguyệt Đồng cũng không thể không cẩn thận ứng phó một chút, “Thử qua mới biết.”

Trình Từ Xuyên trầm ngâm một lát, nói: “Nếu đạo hữu tin ta, ngươi công ta thủ.”

“Được.” Lâu Nguyệt Đồng đáp lại hết sức sáng khoái, lại thêm câu, “Nếu ta không ứng phó được sẽ ném ngươi xuống.”

Trình Từ Xuyên: “... Tùy ngươi.”

Hấn khép hai chân, ngồi ngay ngắn trên đài sen, hai mắt lim dim, khuôn mặt tĩnh lặng, đó là tư thái tu luyện tĩnh tọa của thường nhân. Chỉ thấy hấn xoay tay kết thành một pháp ấn cổ quái, trong thoáng chốc, tất cả mọi người đều cảm thấy linh khí bốn phía lưu động, lấy khí thể dời núi lấp biển kéo đến.

Hấn điều khiển đài sen vượt qua những người khác, ngược lại, những người khác lại cảm thấy linh khí xung quanh bị cản quét sạch sẽ, cực kì khó khăn chuyển.

“Trình sư huynh, huynh nhìn người kia...” Tàn Tiêu chau mày, khó tin thấp giọng, “Ta chưa bao giờ thấy qua tình huống như vậy.”

Nàng không nghe thấy Trình Diệu lên tiếng, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy Trình Diệu lạnh lùng nhìn về phía đó, khuôn mặt có chút đáng sợ. Tàn Tiêu kinh ngạc lui về sau một bước, là đồng môn vài chục năm, nàng vẫn chưa bao giờ thấy qua bộ dạng này của sư huynh.

Lúc đầu, Trình Diệu cũng không tin tin tức mà Trình gia đưa đến, nếu Trình Từ Xuyên không chết, tại sao nhiều năm như vậy mà ngay cả bóng dáng cũng không thấy? Hắn không tin người Trình Tiệp nói là Trình Từ Xuyên, chỉ sợ có vài người lợi dụng chuyện năm đó gây sóng gió.

Trình gia vốn định tiến vào Cổ Linh Mộ chặn giết Trình Từ Xuyên nhưng cuối cùng không có Cổ Linh Phù, bí cảnh này cừu tử nhất sinh, Trình gia không thể mất đi tính mạng của Trình Tiệp. Vì thế, tin tức này chỉ nói cho Trình Diệu, có cơ hội phải ra tay, thà giết nhầm chứ không bỏ sót, mà Trình Tiệp sẽ ở ngoài mai phục, phòng khi Trình Diệu không thể ra tay.

Ngay từ đầu Trình Diệu cũng không để trong lòng, từ nhỏ hắn đã là thiên chi kiêu tử, bất luận là ở Trình gia hay Cửu Nguyên Sơn cũng đều như vậy, kiêu ngạo đã quen, chỉ nghĩ nếu gặp sẽ thuận tay giết, không gặp được cũng không sao, không giống đám người Trình Tiệp chìm sợ cảnh cong.

Hắn lại không nghĩ bí cảnh này lại đem tất cả mọi người tụ vào một chỗ, Trình Diệu vừa tiến lên liền nhìn thấy người kia, hắn chợt cảm thấy hoang đường, một người bình thường không hề có tu vi như vậy mà cũng làm Trình gia hoảng loạn?

Cho tới bây giờ, Trình Từ Xuyên gây động tĩnh lớn như vậy, hắn mới thật sự xem trọng vấn đề.

“Trình sư huynh? Trình sư huynh?”

Trình Diệu lấy lại tinh thần, lập tức lạnh lùng nói: “Động thủ đi!”

Hắn vỗ tay về phía trước, trong lòng bàn tay liền hiện lên dấu ấn tinh hỏa: “Chiến Long Tam, thiên viêm phá!” Một luồng hỏa thể hóa thành cự long gầm thét quanh người hắn, linh khí bạo động làm người trên các tòa sen khác ào ào chống cự, cự long này vậy mà lại lấy tư thái dữ tợn chưa từng có xuất hiện!

Chiến Long Tam, bí pháp mang uy lực mạnh nhất của Cửu Nguyên Môn.

Trình Từ Xuyên khề gương mặt.

“Ngươi cứ làm việc của ngươi.” Lâu Nguyệt Đồng cười nhạt một tiếng, “Hắn là chưa thấy thân long uy bao giờ đi? Loài bò sát bé tí nhà ngươi cũng dám kêu gào trước mặt ta!”

Nàng hơi cử động đầu ngón tay, khói đen hóa thành xiềng xích lao đến quấn quanh thân viêm long, một lát sau, viêm long ngửa mặt lên trời gào thét, bóng dáng tán loạn, hóa thành tro bụi.

Trình Diệu sắc mặt nghiêm túc, thay đổi chương quyền, quát lên: “Chiến Long Tam, thiên thương trấn!”

Lần này, cự long màu đen xuất hiện, mang chiến khí cuồng bá chống lại xiềng xích bằng khói đen, chỉ là cuối cùng vẫn thất bại, Lâu Nguyệt Đồng thần nhiên nói: “Chiến long bí quyết đặt trên tiên giới cũng là công pháp cực mạnh đấy, tiếc rằng tu vi của ngươi không đủ.”

Toàn bộ không gian vách núi đều như biến thành chiến trường của hai người bọn họ, những người khác muốn nhúng tay vào cũng không được.

Đột nhiên, một đạo sét thoáng hiện, hai người dừng tay trong vài giây, không biết Trình Diệu nói gì đó, Tàn Tiêu gật gật đầu, xuất linh khí chống lại tất cả những tia sét đánh đến. Sắc mặt Trình Diệu ngày càng lạnh, duỗi tay nắm chặt, một trường kiếm xuất hiện trên tay hắn.

Kiếm vừa xuất, ngay cả Cổ Phong cũng phải kinh động: “Không hổ là Cửu Nguyên Môn, nội tình thâm hậu, không tiếc cho đệ tử cả một món tiên khí.” Cửu Nguyên tiên môn truyền thừa ngàn năm, ở tiên giới cũng được coi là có thể lực lớn, Cổ Phong cũng biết một chút.

Khỏe miệng Trình Diệu nướn lên, tạo trận pháp, kiếm khí lóe sáng. Tuy hắn không tu kiếm đạo nhưng lại có thiên phú khủng bố, có thể nói là đại đệ tử đứng đầu, hai mươi tuổi đã vượt qua những tu sĩ khác mắt cả đời mới có thể thoát phạm cảnh, một điểm này đã khiến hắn hơn cả thiên tài Phó Diễn Chi, được tông môn ưu ái, ban cho một món tiên khí, cũng chính là Xích Hoàng Kiếm hắn đang cầm trong tay.

Ở Cửu Nguyên Môn, luận về bảo vật, kiếm này chỉ thua duy nhất Tru Tà Kiếm của Thanh gia tiểu sư thúc mà thôi!

Lâu Nguyệt Đồng đang ứng phó đợt sét đánh đầu tiên, gặp phải Xích Hoàng Kiếm, thần sắc cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Linh khí thiên địa như bị chia cắt làm hai phần, một phần của Trình Từ Xuyên, một phần bị Xích Hoàng Kiếm hút mất, tốc độ của hai đài sen vượt xa người khác, chạy ngang nhau.

Trình Diệu một kiếm đánh xuống, linh khí cuộn cuộn, hoàn toàn khác xa viêm long vừa rồi!

Đúng lúc đó, lòng bàn tay Trình Từ Xuyên khề đảo, sử dụng cơ hội đầu tiên của Cổ Linh Phù, những thứ sét đánh kia trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Nếu không phải tình thế khẩn cấp, Lâu Nguyệt Đồng quả thực muốn bóp cổ hắn, có mỗi ba cơ hội thôi, uống phí cái rắm a? Vậy đi, đánh ngã đối phương và sang được bờ bên kia trước khi hết ba cơ hội là được!

Nàng đưa tay lên, quanh thân khói đen bành trướng, hóa thành lá chắn khổng lồ ngăn cản kiếm thế: “Tư chất của ngươi rất tốt, nhưng mà ... có đúng là của ngươi không?”

Kiểm thế của Trình Diệu hơi chậm lại, lạnh lùng hỏi: “Ngươi có ý gì?”

“Ngươi không phải kiểm tu, vì trong nội tâm của ngươi có bóng ma nên từng bước nhập tâm ma. Kiểm tâm vô cùng thông minh, vì vậy kiểm của ngươi không sợ ngươi, chuyện chưa từng có từ trước đến nay!” Lâu Nguyệt Đồng bỗng cười một tiếng, cổ quái nhẹ giọng nói, “Nghe đi, kiểm tiên của ngươi đang gào thét kia ...”

Trình Tử Xuyên nheo mắt, đột nhiên chậm chạp làm một động tác ... Hắn đưa tay, vuốt ve sau gáy.

Sắc mặt Trình Diệu kịch biến, một hồi lâu sau cúi đầu nở một nụ cười: “Là ngươi, nhất định là ngươi! Quả nhiên ngươi đã trở về...” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi đọc lên một cái tên, “Trình! Tử! Xuyên!”

Kiểm quang biến mất, hai phe cứng đờ, Trình Diệu cầm kiếm chỉ thẳng vào người đang ngồi ngay ngắn trên đài: “Ta biết là ngươi! Có bản lĩnh thì đừng trốn sau nữ nhân!”

Người bị hắn chỉ áo tơ trắng như tuyết, thanh sam mịn mờ, thanh tú cùng cực, nếu nói Trình Diệu mang ngạo khí, hắn chính là mang lãnh khí, nhìn như không màng thế sự, nhưng thật ra lại có thể thất tình tịch diệt, hủy thiên diệt địa!

Hai mắt vô thần chuẩn xác “nhìn” về phía Trình Diệu, Trình Tử Xuyên thờ ơ nói một câu: “Thật làm người ta thất vọng.”

Người khác nghe không hiểu.

Nhưng Trình Diệu lập tức hiểu - - đoạt căn cốt của ta, thế mà vẫn là phế vật, thật làm người ta thất vọng.

Đợt công kích thứ hai xuất hiện, lần này là đao băng, ánh mắt Trình Diệu trở nên mơ hồ.

“Được, được, được!” Hắn nói liên tiếp ba từ “được”, bình tĩnh lại một cách thần kỳ, “Chỉ có trình độ khua môi múa mép, ngươi mới là phế vật, lúc trước lão tổ quyết định quả nhiên không sai.”

Lâu Nguyệt Đồng “chặc chặc” buông tiếng thở dài, thật không dễ dàng a, kiếp này vậy mà lại còn có người mặt dày hơn cả nàng.

Ít nhất khi nàng làm chuyện xấu sẽ không tìm một đồng rác làm cớ che dấu, việc đó sẽ tổn hại đến tôn nghiêm của một đời nữ ma đầu nàng nha!

“Ta không vội lấy lại công đạo.” Trình Tử Xuyên hờ hững, “Chỉ là mấy năm nay, ngươi có từng nhớ lại một đôi trường bối yêu thương ngươi, có từng mơ thấy cổ nhân không?”

“Vì sao ta phải mơ thấy họ?” Trình Diệu lạnh lùng nói, “Ta không làm gì cả.”

Ngăn cản hết trở ngại, Cổ Linh Phù của hai bên đều đã dùng hết, khoảng cách nhìn có vẻ ngắn kia thật ra lại rất khó chạm đến. Công kích bây giờ đã không thể cản được nữa, Cổ Phong đương nhiên cũng sẽ không buông tha họ như vậy.

Mặc dù Trình Diệu và Tần Tiêu đều có Cổ Linh Phù, nhưng vì bọn họ tổ đội nên chỉ có ba lượt tránh né, bây giờ cũng đã dùng hết.

Trong mấy người, Tần Tiêu có vẻ chật vật nhất, ba người còn lại vẫn có thể bảo trì phong độ.

Khi bọn họ sắp đến được bờ bên kia, lớp công kích cuối cùng đã tới, thanh thế lớn như vậy, còn hơn cả những đợt công kích trước cộng lại.

Trình Diệu nắm chặt Xích Hoàng Kiếm, hai mắt hép lại, không hề che dấu sát ý trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cùng thắng

Những khối đá vụn bay đầy trời rơi xuống không khác công kích là mấy, bị một khối đá nện trúng sẽ không khác gì bị Trình Diệu dùng Xích Hoàng Kiếm đá thương.

“Cổ Phong này, không biết có phải cố ý hay không ...” Lâu Nguyệt Đồng thầm bực bội. Trước khi vào Cổ Linh Mộ, huyết khí của Trình Tử Xuyên đã giúp nàng khôi phục pháp lực, nàng tính toán mình có thể duy trì trong một thời gian tương đối dài, nhưng nếu bị tiêu hao quá nhiều ở nơi này thì khó mà nói được.

Nàng duỗi tay chỉ lên trời, một kết giới vô hình được tạo ra, mỗi lần chạm nhau với những khối đá vụn đều phát ra thanh âm bạo liệt đáng sợ.

Trình Diệu ở bên kia có vẻ chật vật, Tần Tiêu vì không né tránh kịp nên đã bị một khối đá rơi trúng, bị thương không nhẹ, hoàn toàn dựa vào Trình Diệu

chống đỡ, mà Trình Diệu vừa rồi công kích Lâu Nguyệt Đồng cũng lãng phí không ít linh lực. Khác hẳn với Lâu Nguyệt Đồng có vẻ hơi hợt, bên hấn có vẻ gian nan hơn nhiều.

Đúng lúc này, Trình Diệu đột nhiên nắm chặt Xích Hoàng Kiếm, lạnh lùng nói: “Chiến Long Tam, thiên long sát!” Một kiếm đánh xuống hội tụ tất cả linh lực của hấn, bí mật mang theo thanh thế kinh người, không chỉ cán quét đá vụn xung quanh mà còn không màng tất cả đánh về phía đối diện!

“Phiền toái!” Lâu Nguyệt Đồng chỉ có một đôi tay, liền hoàn toàn mặc kệ đá vụn mà quay sang ứng đối đường kiếm.

“Đá vụn giao cho ta.”

Thanh âm không chút hoang mang nhẹ nhàng vang lên, Trình Từ Xuyên vỗ tòa sen một cái, thẩm thoát đứng lên, lưng tựa lưng cùng Lâu Nguyệt Đồng. Đầu ngón tay nàng nhắm thẳng Xích Hoàng Kiếm, hai loại pháp lực va chạm giữa không trung khiến mọi người không thể không nhắm mắt, trong tai chỉ còn một âm thanh oanh tạc.

Vì thế, không người nào chú ý đến việc Trình Từ Xuyên khẽ đưa tay, miệng phun ra một chữ, đám đá vụn đang đánh về phía bọn họ quý dị dừng giữa không trung, sau đó ào ào rơi thẳng xuống vực.

Chỉ có Lâu Nguyệt Đồng.

Nàng chưa hề xoay người, lại có thể cảm nhận được, đây chính là ... “Đạo”.

Thiên địa lục giới, ba ngàn đại thiên thế giới, tu sĩ phạm nhân có thể tu đạo cũng là điều hết sức dễ hiểu, nhưng chỉ khi vượt qua lời kiếp, phi thăng tiên giới mới có thể thực sự ngộ đạo. Cho nên có vài tiên nhân không cần sử dụng pháp lực cũng có thể thuần di trong không gian, nói là làm, có chút thần thông những vị này đều đã lĩnh ngộ cực sâu thâm cái được gọi là “Đạo”.

Trình Từ Xuyên ... làm sao có thể?

“Hả?” Cổ Phong phát ra một tiếng kinh ngạc ngẩn ngui.

Pháp lực chạm nhau hỗn loạn rút đi, Lâu Nguyệt Đồng và Trình Từ Xuyên đã đứng ở bờ bên kia. Tần Tiêu đỡ Trình Diệu đi tới, Trình Diệu vừa xuống đến mặt đất liền ngồi xuống khôi phục linh lực và thương thế.

“Đối thoại vừa rồi của các người ... ta cũng nghe được.” Phó Diễn Chi bước lên một bước, sắc mặt hấn có chút lo sợ không yên, nhìn như không nở mà cũng như bị thương, hấn nhìn Trình Từ Xuyên, cúi đầu nói, “Ta không hiểu, hấn cũng liên quan đến chuyện này sao? Cái gọi là tư chất không tề, cũng không phải hấn?”

Nếu như hấn chuyện gì cũng không biết như những người khác, khả năng nghe hiểu được sẽ rất mơ hồ, cảm thấy đây cũng chỉ là ân oán mà thôi, tu chân giới từ trước đến giờ vốn hỗn loạn, có quá nhiều mối nhân quả không thể nói rõ.

Nhưng, câu nói kia của Trình Từ Xuyên lại như khắc sâu vào đầu hấn.

Năm đó Trình gia có tham niệm, định cướp căn cốt của ta, cha mẹ vì cứu ta, đều bị bọn họ giết!

Mâu thuẫn từ đâu mà đến? Tham niệm vì sao mà dậy?

Trình Diệu của Cửu Nguyên Môn thiên tư khủng bố, mọi người đều biết.

Căn cốt của Trình Từ Xuyên bị đoạt, hai mắt mù.

Thật ra trong thâm tâm Phó Diễn Chi đã có một suy đoán dọa người, chỉ là hấn không muốn tin mà thôi.

“Ngu xuẩn!” Lâu Nguyệt Đồng liếc hấn một cái, khinh thường nhắm mắt điều tức, “Dùng não mà nghĩ đi.”

Trình Từ Xuyên cũng chỉ lãnh đạm đáp: “Điều cần biết huynh cũng đã biết.”

Tiểu Lăng cô cô ... Đáy lòng Phó Diễn Chi dần hình thành một bóng ma, trầm mặc đi sang một bên. Hoa Hoa Hóa không biết tại sao hấn lại tự nhiên trầm xuống, ở một bên làm mất quý trời hấn cao hứng.

Cuối cùng, vòng này người chết không ít, bốn mươi tám người chỉ còn lại hơn hai mươi người, châm chọc là lại có hơn phân nửa bị đồng bọn vứt bỏ. Khi đối mặt với công kích khủng bố, những người này không chút do dự vung đao đối mặt với người bên cạnh, nhanh chóng thoát thân.

Cổ Phong muốn chứng kiến cái gì cũng đều đã chứng kiến.

Trình Từ Xuyên đưa tay ném một viên thuốc cho Lâu Nguyệt Đồng: “Giúp người hồi phục nguyên khí.”

“Sao? Cảm tạ ta không ném người xuống?” Lâu Nguyệt Đồng mở mắt ra, hất cằm lên, giọng nói kiêu căng cực kỳ, “Quả nhiên là chuyện chỉ kẻ yếu mới làm, cường giả có thể quyết định vận mệnh của mình và người khác, ví dụ như, ta muốn làm người chết ... lúc nào cũng có thể.”

Tiểu ma nữ này, có đôi khi xấu xa đến mức đáng yêu.

Trình Tử Xuyên xoay người: “Ta không cần cảm tạ ngươi, hai bên cùng hợp tác có lợi mà thôi.”

Lâu Nguyệt Đồng nghĩ đến chuyện vừa rồi hẳn sử dụng đạo lực, trong mắt hiện lên vẻ trầm tư, hừ nhẹ một tiếng, miễn cưỡng thừa nhận hẳn vẫn có chút tác dụng.

“Nhìn kia, đó là ...”

“Cổ Linh Phù vô chủ!”

“Có thể ...”

Bên cạnh truyền đến tiếng kinh hô, chỉ thấy trên vách đá có một miếng Cổ Linh Phù phát quang đang trôi nổi lơ lửng, tên trên mặt đã biến mất, chứng tỏ chủ nhân ban đầu của nó đã chết. Nhưng nếu có người muốn đoạt, nhất định phải bước lên đài sen một lần nữa, cũng có nghĩa là một lần nữa xông vào công kích!

Người không có Cổ Linh Phù phần lớn đều bị thương, không dám hành động thiếu suy nghĩ, người có Cổ Linh Phù cũng không muốn giao du với những kẻ khác, vì vậy, nhất thời không có ai chạy đến cướp đoạt.

Cơ hội tới!

Chân Lâu Nguyệt Đồng di chuyển, nhảy lên đài sen, bốn phía quả nhiên xuất hiện những tia sét bổ về phía nàng. Nhưng, tốc độ của nàng rất nhanh, mọi người chỉ thấy trước mắt nhoáng một cái, nàng bắt lấy Cổ Linh Phù, tránh né những đợt sét đánh xuống mặt đất.

Ngay trong khoảng khắc đó, năm đạo thân ảnh hướng nàng tấn công tới!

“Bành!” “Bành!” “Bành!” “Bành!” “Bành!”

Năm đạo thân ảnh chột đỉnh đòn nghiêm trọng, hộc máu ngã xuống đất, trên mặt xuất hiện nhiều hơn một dấu tay màu đỏ tươi.

Đòn nghiêm trọng sau lưng là của Trình Tử Xuyên, dấu tay là của Lâu Nguyệt Đồng, hai người lại ăn ý một cách khó giải thích.

“Nhiều chuyện. Ta sẽ không cảm tạ ngươi.” Lâu Nguyệt Đồng nhìn về phía Trình Tử Xuyên, tự nàng có thể giải quyết, hoàn toàn không cần người này xen vào. Nói xong mới thấy lời này có chút quen tai, chỉ là tình cảnh đối lập.

Trình Tử Xuyên lãnh đạm đáp: “Tùy ngươi. Ta chỉ hoạt động gân cốt một chút.”

Lâu Nguyệt Đồng giấu cột tròng mắt nhìn, đầu ngón tay lóe sáng, Cổ Linh Phù nhận chủ.

“Biểu hiện của các ngươi làm ta tương đối hài lòng, đây là phần thưởng cho các ngươi.”

Mười hai luồng sáng bay đến, lần này là một món thượng phẩm linh khí và Toái Ly đan. Toái Ly đan có thể tăng tỷ lệ đột phá thành công của tu sĩ, độ trân quý còn hơn cả Hồi tâm đan thượng phẩm, lần ban thưởng này so với vòng đầu tiên hậu hĩnh hơn không chỉ một lần, vậy vòng tiếp theo... chẳng phải sẽ là tiên khí?

Những người nghĩ vậy không ít, đáng tiếc Cổ Phong lên tiếng đánh vỡ ảo tưởng của họ: “Hai đợt ban thưởng trước coi như là cho không các ngươi. Vòng cuối cùng khác vòng trước, chỉ có ba người đứng đầu mới có thể có cơ hội được ta truyền thừa và sở hữu chí bảo ta đã nói. Nhưng chỉ có cơ hội mà thôi, nếu vận khí kém, các ngươi ai cũng không lấy được, ta đành phải chờ một nhóm người khác đến đây.”

Đây không phải là tin tốt.

“Đây là một mê cung.” Cổ Phong vừa nói, trước mặt mọi người quả thực xuất hiện một tòa cung điện hư hóa, “Sau khi các ngươi tiến vào, cửa sẽ lập tức đóng lại, người giữ Cổ Linh Phù sẽ được một lần nhắc nhở, nhưng cũng chỉ có một lần. Bên trong tầng tầng lớp lớp nguy hiểm, so với vòng thứ hai còn nguy hiểm hơn, thời hạn là một ngày, nếu trong vòng một ngày không thể đi ra khỏi mê cung, các ngươi sẽ vĩnh viễn mắc kẹt bên trong ...”

“Tiền bối ...” Có người yếu ớt hỏi, “Có thể không vào không?”

Đã được nhiều thứ tốt như vậy, những người đã thỏa mãn không hề muốn mạo hiểm thêm.

Cổ Phong lạnh như băng đáp: “Đi đến bước này, các ngươi đã không còn đường lui.”

Quả nhiên.

“Tốt lắm, tận dụng thời gian đi!” Nói xong, cửa chính mê cung từ từ mở ra, Cổ Phong không lên tiếng nữa.

Lâu Nguyệt Đồng vuốt tóc, dẫn đầu đi vào, đi được một bước đột nhiên quay đầu lại nói: “Ai nha nha, đột nhiên nhớ ra, nhường người mù đi vào mê cung trước hình như cũng rất thú vị nha.”

Phó Diễn Chi: “...” Ngươi biết thương xót một chút đi tiểu cô nãi nãi!

Trình Tử Xuyên không thèm ngắt đầu: “Đáng tiếc đạo hữu không được nhìn thấy rồi.”

Nàng cũng không nuối tiếc nhún nhún vai, khoe miệng nhếch lên, tâm tình không tệ bước vào trước, Trình Tử Xuyên theo sau. Long mây Trình Diệu cau lại, hần cũng đồng thời bước vào cửa chính.

Nhưng sau khi tiến vào, không ai được phân đến cùng một nơi, khác với vòng thứ hai, vòng này nhất định phải dựa vào chính mình. Cảnh ngộ của mỗi người cũng không khác biệt lắm, đây cũng là biểu lộ sự công bằng rõ ràng của Cổ Phong.

Đường đi rắc rối phức tạp, dùng mắt thường căn bản không thể phân rõ, có thể phân rõ cũng không có nhiều thời gian mà chậm rãi tìm đường, vì trên mỗi con đường đều vọt tới vô số yêu ma quỷ quái, mới đầu đã nguyên một đám xông qua, thời gian càng lâu, lượng quái càng nhiều, giết cũng không nổi.

Nói cách khác, không thể do dự, nhất định phải nhanh chóng lựa chọn đường đi, nếu không sẽ táng thân ở đây.

Ở phía Lâu Nguyệt Đồng, khói đen đầy trời, dòng nước xoáy như một hang động đen ngòm ăn mất nguyên một đám yêu vật, sắc mặt nàng lạnh lùng, không hề bị lay động.

Trình Diệu phá vòng vây bằng Xích Hoàng Kiếm, Phó Diễn Chi vung quạt quét yêu ma ... Trong đầu mọi người chỉ có một ý niệm, giết! Giết! Giết!

Mà Trình Tử Xuyên là người kì lạ nhất, hần không nhìn thấy nhưng bước chân lại rất trầm ổn, một đường đi thẳng, một đám yêu ma quỷ quái xông đến đều im hơi lặng tiếng hóa thành tro bụi. Bên cạnh hần như có một tường lực vô hình bao phủ, những thứ bay trên không trung kia nhìn thấy liền hóa thành một đám sáng tán đi ... Giống như chúng đang bị độ hóa luân hồi vậy.

“Yêu ma mà ngươi cũng lưu tình? Thật thiện tâm.” Thanh âm Cổ Phong đột nhiên vang lên, hần chỉ nói chuyện với một mình Trình Tử Xuyên.

Trình Tử Xuyên không kinh không sợ, lẳng lặng đáp: “Đều là sinh linh trong thiên địa, ác nhân bị giết, thiện nhân sẽ sinh, ta chỉ cho chúng một cơ hội.”

“Tính giác ngộ rất cao, khó trách... Đạo lực, nhân giới thể mà cũng có người có thể ngộ đạo... Có thiên phú như ngươi, nếu không phải căn cốt bị hủy thì sớm đã là người của tiên giới rồi.” Cổ Phong cười ha ha, trong giọng nói có chút buồn bã khó hiểu, “Ta đã sống đủ lâu, tự cho rằng nhìn điều gì cũng không còn thấy kinh ngạc, vậy mà lại lần đầu tiên nhìn thấy một người được Thừa Thiên đạo chiếu cố như ngươi. Không biết những thứ tiên nhân tự cho mình là giỏi gặp ngươi có phát khóc hay không...”

“Ngươi đang nói chính mình sao?”

“...” Cổ Phong nén tức giận, lạnh lùng nói, “Không sợ ta giết ngươi?”

Trình Tử Xuyên thờ dãi: “Tàn niệm, không phải mạnh miệng.”

Cổ Phong thề nhưng lần đầu tiên có được loại cảm giác hoang đường khi bị dạy dỗ!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nghe sơ qua

Mê cung có trăm vòng phức tạp, từng chỗ rẽ sẽ thông sang các hướng khác nhau, ngàn ngàn vạn vạn lối đi cũng chỉ có một lối đi chính xác. Vậy mà Cổ Phong nhìn ra, mỗi hướng Trình Tử Xuyên di chuyển đều vô cùng chính xác.

Lại gặp một chỗ ngoặt, Cổ Phong hỏi: “Ngươi không hề do dự chút nào sao?”

Trình Tử Xuyên trả lời: “Ta không biết đây có phải đường ra hay không, nhưng đây nhất định là hướng ta muốn đi nhất.”

Cổ Phong nghe vậy, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Ngươi không thích hợp nhận sự truyền thừa của ta.”

Không phải vì tư chất thiên phú không đủ, mà là vì quá đủ. Dạng người này, tâm tính này, không cần người khác truyền thừa, tự mình phát triển mới là thích hợp nhất.

Đến cả sự truyền thừa của Tiên đế cho hần cũng rất lãng phí.

Trình Tử Xuyên mỉm cười, đưa tay về phía trước thăm dò, lí do hần đến, vốn cũng không phải vì truyền thừa.

Cổ Phong thở dài một tiếng rất nhỏ, nhìn sang Lâu Nguyệt Đồng.

Phát tay tiêu diệt hết một đồng yêu vật, Lâu Nguyệt Đồng thối thối ngón tay: “Có chuyện gì không?”

“...” Cổ Phong xuất hiện bị nàng nhìn thấy cũng không giận, nói như đang trần thuật, “Trong đám người đến Cổ Linh Mộ này có ba người ta không nhìn thấu, một là Trình Tử Xuyên, một là Trình Diệu, người còn lại chính là ngươi.”

“Trình Tử Xuyên ta có thể miễn cưỡng chấp nhận, Trình Diệu kia là gì mà dám đánh đồng hấn với ta?” Tiểu ma nữ khó chịu mở miệng.

“Nhìn không thấu Trình Tử Xuyên là vì hắn có thanh tịnh đạo thể, nhìn không thấu ngươi là vì trên người ngươi có phong ấn, còn Trình Diệu kia, ngươi cũng chớ xem thường hắn. Trên người hắn có bí mật, có thể giấu được Thiên cơ, lúc tranh đấu cùng ngươi vẫn có thể giấu được.”

“Ồ?” Lâu Nguyệt Đồng dù sao cũng không trong thời kỳ toàn thịnh, tiên nhân Cổ Phong này đã nói vậy, thông tin này quả nhiên đáng chú ý, tuy không liên quan đến nàng nhưng nàng vẫn quan tâm, vậy mà mở miệng ra lại hỏi một vấn đề khác, “Ngươi có thể nhìn ra trên người ta có phong ấn, vậy trong này của ngươi có thứ gì có thể phá phong ấn không?”

“Ha ha! Tiểu nha đầu, kẻ trong cuộc thì mê, kẻ bàng quan thì tỉnh, ta khuyên ngươi vẫn nên chết tâm đi!” Cổ Phong cười nhạo một tiếng, cảm khái nói, “Phong ấn trên người ngươi không thể dùng ngoại vật để phá, người ngoài không thể giải, bởi vì cái gọi là muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông.”

Nói cách khác, chỉ khi tìm được người phong ấn nàng, nàng mới có thể khôi phục nguyên dạng.

Sắc mặt Lâu Nguyệt Đồng triệt để trầm xuống, khuôn mặt tinh xảo mang đậm sát khí, quanh thân khí thế ngưng tụ thành gió lốc vô hình, buồn bã nói: “Vậy ngươi còn ở đây nói linh tinh với ta làm gì?”

“Đương nhiên có lẽ vì ta kiến thức nông cạn.” Chẳng biết tại sao Cổ Phong không để ý đến thái độ của nàng, chỉ thân nhiên nói, “Ba người các ngươi ta đều xem trọng, đáng tiếc ai cũng không phù hợp để ta truyền thừa, đây là ý trời! Tiểu nha đầu, ngươi cũng đừng quá nản chí, nếu ngươi có thể tìm được món chí bảo kia của ta thì cũng không phải không có biện pháp.”

Lâu Nguyệt Đồng hừ lạnh một tiếng.

“Xong ra đi, ta há miệng chờ các ngươi!”

Lâu Nguyệt Đồng tuy trên mặt chẳng quan tâm nhưng bước chân lại nhanh hơn. Đối với chuyện quá khứ, thực ra nàng không hề quên, chỉ là không thể nghĩ đến, vừa nghĩ sẽ thấy đau đầu như muốn nứt ra, đây cũng là do phong ấn.

Nàng cảm thấy mình còn có nhiều việc phải làm, nếu như cả đời phải ở trong bộ dạng này, không bằng đi chết!

Vô luận thế nào, nàng cũng muốn phá phong ấn!

Trong mê cung, yêu vật dần dần rút lui, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện rất nhiều sương mù, đưa tay ra không thấy rõ năm ngón. Ký ức trong đầu Lâu Nguyệt Đồng bỗng như bùng nổ, vô số viễn cảnh gần gũi tái diễn, bóng người, thanh âm, lại phảng phất như chưa từng mộng, có tốt có xấu, nàng mê mẩn chìm vào trong đó.

Ngươi tên gì?

Không nói cho ngươi!

...

Ma nữ Lâu Nguyệt Đồng, tội nghiệt ngập trời, phải giết!

Ta không phục!

...

Vì sao không giết ta?

Nàng cảm giác như mình đang ngồi trên một cành cây nhìn xuống, dưới gốc cây là một bóng người mang khuôn mặt mơ hồ, môi khẽ nhúc nhích. Nàng cảm thấy gì đó ném xuống, người kia liền đi, mà nàng đặc ý cười to, nắm sấp trên cây ngủ.

Nàng hẳn là hết sức chán ghét người kia, chỉ là nhiều năm sau ngẫm lại tâm tình khi đó lại thấy không có chút chán ghét nào, thậm chí còn mang một tia hồi ức và hoài niệm... Không! Nàng không có thứ tình cảm nhàm chán như thế!

Mở mắt ra, sương mù trước mặt dần dần hóa hư vô, Lâu Nguyệt Đồng hồ hững nói: “Mê tâm? Ảo cảnh? Hừ, sử dụng cái này với ta, đây thật sự là một chuyện cười!”

“Đó là sương mù ảo giác, vô luận là ngươi không thể nhớ hay một mực phủ nhận, những gì ngươi vừa chứng kiến chính là thứ lưu lại trong lòng ngươi ấn tượng sâu sắc nhất, bất kể là người, sự việc hay sự vật, đó chính là dấu vết trên đạo tâm của ngươi...”

“Nhiều lời! Tại sao ngươi còn ở đây?”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền cảm thấy đây là một câu hỏi ngu ngốc. Bên trong Cổ Linh Mộ này, chỉ cần Cổ Phong muốn, hắn có thể xuất hiện ở bất kỳ đâu.

“Thẹn quá hóa giận? Ta chỉ là có chút tò mò với ngươi mà thôi...”

Lâu Nguyệt Đồng lười để ý lại hắn, tự ý tiến lên phía trước, không biết qua bao lâu, phía trước nàng đột nhiên hiện lên một mảnh hắc ám, không chỉ như thế, tất cả các con đường cũng không thấy đâu, tất cả là màu đen vô biên.

Nàng nhìn bên trái, bên trái có một con đường, nhìn bên phải, bên phải cũng hiện ra một con đường.

Nghĩ một hồi, đây có khả năng là linh giác đạo pháp của tu sĩ, không thể phán đoán được hướng đi chính xác. Có thể vì cảm thấy không kiên nhẫn, Lâu Nguyệt Đồng sử dụng Cổ Linh Phù. Cổ Linh Phù phát quang, chỉ hướng bên phải.

Nhưng sau khi đi ra, nàng vẫn thấy tình huống như thế.

Lâu Nguyệt Đồng nhìn Cổ Linh Phù cười lạnh, nàng có thể khẳng định đây là Cổ Phong cố ý, chỉ khi dùng hết cơ hội trên Cổ Linh Phù mới có thể nhìn thấy ánh sáng thật sự.

Quả nhiên, Cổ Linh Phù vừa biến mất, trước mặt nàng xuất hiện hai con đường nhỏ giống nhau như đúc.

Ba lần lựa chọn, hai cơ hội, mặc kệ thế nào, thật sự lựa chọn hoặc tự mình đi.

“Chúc mừng ngươi đã đi đến bước cuối cùng, vấn đề hiện tại là, ngươi chọn bên trái, hay vẫn chọn bên phải?”

Lâu Nguyệt Đồng nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm thụ, trong phút chốc liền mở miệng: “Mặc kệ bên trái hay bên phải, tất cả đều quanh co, ta đã kiên trì, nhất định phải đi từ đầu đến cuối, vì thế...”

Nàng không hề lựa chọn, thẳng tắp đi về phía trước, vậy mà lại giẫm lên một con đường lớn thẳng tắp.

Trước mặt, ánh mặt trời chột sáng, đó là một cái thạch thất, hư ảnh mang khuôn mặt tuần lãng ngồi trên bờ đoàn, thờ dài: “Quá là thể.”

Lâu Nguyệt Đồng liếc nhìn, bên cạnh, Trình Tử Xuyên lẳng lặng đứng đó, hình như vừa mới xuất hiện cùng nàng.

“Hai con đường đó, một con đường sống kèm theo thí luyện truyền thừa của ta, một con đường cùng, tuyệt không thể sống, chỉ có đi đường giữa mới có thể có cơ hội đoạt được chí bảo.” Cổ Phong cười cười, “Các ngươi tâm cao như núi, ta hay Cổ Linh Mộ đều không chứa nổi các ngươi! Chỉ là tốc độ các ngươi quá nhanh, thời hạn còn chưa đến, không bằng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không có thưởng sao?” Lâu Nguyệt Đồng thuận miệng hỏi.

Cổ Phong nhíu mày, một lát sau bắn ra một viên linh châu phát sáng, hào quang ba màu: “Đây là Tam Tài Châu, ta tạo ra thứ này cùng lúc với chí bảo, có thể khiến ngươi phát ra ba lần công kích bằng tu vi thật không quản phong ấn.”

Lâu Nguyệt Đồng nghe vậy mắt sáng lên, đưa tay nhận, so với những linh khí linh đan lúc trước thì đây mới là vật hợp ý nàng nhất. Xem ra đây là bảo vật thượng phẩm, nàng hất cằm, nhướn mày ý nói: “Đa tạ.”

Cổ Phong cười cười, chuyển sang Trình Tử Xuyên: “Ta có một gốc tiên thảo, người phạm có thể dùng để tu luyện, tu sĩ có thể dùng để cải tạo căn cốt... Nhưng ta có một vấn đề, thanh tịnh đạo thể bẩm sinh gắn bó với hồn phách của ngươi, căn cốt bị hủy cũng có thể được tạo ra một lần nữa, hay là ngươi cần linh dược?”

Cổ Phong là tiên nhân, nhãn lực bất thường khỏi nói, một câu đã nói toạc ra chỗ thần kì của đạo thể bẩm sinh.

Trình Tử Xuyên lặng im một lát, thần nhiên nói: “Lúc ta bị đoạt căn cốt tuổi còn bé, kinh mạch đứt từng khúc, hồn phách không yên, tinh dương một chút đã ngủ say bảy năm, cải tạo căn cốt tự nhiên còn cần cả một thập niên, nếu trong Cổ Linh Mộ có linh dược, ta cần gì phải đợi đến bốn năm?”

Cổ Phong gật gù đầu, xem như tiếp nhận thuyết pháp của hắn, đưa tiên thảo cho hắn.

Trình Tử Xuyên đưa tay cầm lấy: “Đa tạ.”

Lâu Nguyệt Đồng đi đến một cái đệm cỏ trống, khi đi qua hắn liền mỉm cười thì thầm: “Ngươi nghĩ đó là thật sao?”

“Ngươi đoán xem?” Trình Tử Xuyên nghiêng đầu lưu lại bên tai nàng một câu, cũng xoay người tìm một cái bờ đoàn ngồi xuống.

Hai người họ vốn là người may mắn, ở chung một chỗ liền xuất hiện loại cảm giác khó thể chấp nhận, không coi ai ra gì, người vừa nhìn liền cảm thấy dường như mình không được để ý tới, nhìn lại lại cảm thấy hết sức bình thường.

Ở đó còn phảng phất một loại quan hệ gió trăng ái muội, tựa như nắng gắt gặp trăng, tựa như nước tĩnh cát chảy khó dung, lại như gió vàng gặp sương ngọc... tẻ nhạt cực kỳ.

Cổ Phong không rõ ý tứ cảm xúc thờ dài, hai người kia có ràng buộc, hấn nhìn cũng không thấu.

Khi thời hạn vừa hết, Trình Diệu cũng đi ra, lúc này Lâu Nguyệt Đồng mới tin tưởng lời nói của Cổ Phong, đánh giá cao hấn một phần, cảm thấy bí mật của người này không đơn giản, đáng tiếc nàng không có hứng thú tìm tòi.

Trình Diệu nhìn thấy hai người, sắc mặt lập tức cứng đờ, cười lạnh liên tục.

“Ngươi còn có mặt mũi cười?” Lâu Nguyệt Đồng cực kỳ khó chịu, “Lâu như vậy mới đi ra được, phé vật.”

Trình Tử Xuyên không nhanh không chậm đi lên trước, bình thân chen vào: “Đạo hữu nói rất đúng.”

Lâu Nguyệt Đồng nhưn mày, đầu không ngoảnh lại dùng cùi chỏ đập hấn một cái, lại còn cùng nàng mạnh miệng?

Trình Diệu nghe hai người kẻ xướng người họa, tức giận tới mức Xích Hoàng Kiếm cũng tuốt vỏ hơn phân nửa, xem ra muốn nhảy đến đánh nhau ngay lập tức!

“Tốt lắm” Hư ảnh Cổ Phong cũng đứng lên, “Ba người các ngươi là ba người duy nhất có khả năng đoạt chí bảo, ta cũng không hi vọng các ngươi đánh nhau trước, hai bên cùng thiệt.”

“Chỉ bằng hấn?” Lâu Nguyệt Đồng khinh người không đền mạng.

“Ngươi có bản lĩnh...”

Cổ Phong lạnh nhạt trực tiếp cắt lời bọn họ: “Phàm là tu sĩ đều phải nghe qua một câu nói cổ xưa: ‘Thiên địa lục giới, thần ma vi tôn, thần ma kính sợ, Thánh tôn tối cao.’” Dùng một chút, giọng nói của hấn có chút buồn bã, “Ta đã chết hơn một trăm năm, không biết bây giờ tu chân giới còn có người biết được?”

Lời này vừa nói ra, ba người đều ngơ ngẩn, đồng thời cũng trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sư tôn

“Thiên địa lục giới, thần ma vi tôn, thần ma kính sợ, Thánh tôn tối cao.” Trình Diệu ngân nga lặp lại, vừa nghĩ đến cũng có thể cảm nhận được một khí thế thuần chính và uy nghiêm làm người ta muốn kính trọng, “Cửu Nguyên Môn của ta có ghi lại, câu nói này chính là nói về lục giới bảy trăm năm trước, tại sao tiền bối lại đề cập chuyện này?”

Cổ Phong gật đầu, không trả lời thẳng: “Từ Hỗn Độn tới nay, thiên địa trải qua ba thời kỳ. Sách cổ trên tiên giới có ghi, một là thời kỳ Hồng Hoang Viễn Cổ, sinh linh mặc dù ít, nhưng được thiên địa dụng dục nên có một sức mạnh hủy thiên diệt địa, về sau vì khác đạo nên chia làm hai phe, thiên địa luân chuyển, sinh linh ra đời, hình thành thời kỳ tam giới thần, nhân, ma thượng cổ. Không lâu sau, thần ma hỗn chiến, đánh rơi thất sắc nhật nguyệt khiến thiên đạo bất mãn, đánh xuống Diệt thế lôi kiếp, vô số đại năng ra đời...”

Hai thời đại đó cách hiện tại đã quá lâu nên rất ít người biết, Cửu Nguyên Môn cũng không ghi lại, chỉ có tiên nhân phi thăng lên tiên giới mới có thể biết sơ qua được một hai điều, Trình Diệu nghe đến nhập thần.

Lâu Nguyệt Đồng không có phản ứng gì, hình như nàng đã nghe qua một chút về chuyện này rồi. Trình Tử Xuyên sắc mặt lãnh đạm, tựa hồ đang nghiêm túc nghe, không nhìn ra hấn đang suy nghĩ gì.

“Sau Diệt thế lôi kiếp, thế giới mới được tạo ra, cũng chính là lục giới hiện tại, thần ma tiên yêu nhân minh giới. Chỉ là khi lục giới ra đời, thiên địa đồng thời tạo ra một khối thiên bị dựng trên Thiên Ngoại Thiên và một đứa trẻ không cần ăn, không cần uống, không cần ngủ. Ba nghìn thiên hậu hóa thành đại thế giới, tạo thành ba nghìn quy tắc trên thiên bị, đó là những quy tắc tuần hoàn mà chúng sinh nhất định phải tuân theo!” Cổ Phong xa xăm cảm thán, “Đứa trẻ ra đời cùng thiên bị kia giết thần trăm tiên, trừ yêu diệt ma, không có chấp niệm, trông coi thiên bị trên Thiên Ngoại Thiên, ít khi hiện thế, sinh linh lục giới kính sợ, tôn hấn làm ‘Thánh tôn’...”

Mắt Lâu Nguyệt Đồng giật giật, trong chớp lát như nghĩ ra gì đó... Trong trời đất này, đại khái không có gì là vĩnh hằng bất diệt.

“Nghe nói đó cũng là niên đại Cực Tượng Hòa của lục giới.” Trình Diệu nói, “Nhưng bảy trăm năm trước, Thánh tôn lạc hạ, thiên bị xuất hiện vết rách, không xuất thiên, lục giới không có người đứng đầu, yêu ma xâm chiếm nhân gian, thần giới chấp quản thiên hạ, vĩnh viễn không có ngày lành, đứng mũi chịu sào lại chính là nhân giới!”

(lạc hạ: dùng để tà cái cảnh hưởng của người, khổn khổ suy đồi, trong trường hợp này nghĩa là Thánh tôn không còn)

“Không sai, cuộc chiến tranh thượng cổ như được tái hiện lại lúc đó! Nói nhiều như vậy, thật ra ta muốn nói cho các ngươi biết, kiện chí bảo trong tay ta, có quan hệ với việc Thánh tôn lạc hạ.” Cổ Phong như chìm trong hồi ức, “Khi ta tìm thấy nó là đúng bảy trăm năm trước... Thánh tôn lạc hạ, thiên địa khủng hoảng, kiện chí bảo này từ tầng trời cao nhất rơi xuống tiên giới khiến vô số tiên nhân tranh đoạt, Tiên đế cũng không ngoại lệ, vì truyền thuyết nói, người có được nó sẽ trở thành Thánh tôn kế nhiệm!”

Lâu Nguyệt Đồng nhủ mảy: “Chuyện này không có khả năng!”

Cổ Phong lắc đầu, buông một tiếng thở dài, tiếp tục nói: “Ta lao lực ngàn năm, cuối cùng cũng có được nó nhưng lại vì nó mà phải trả giá đắt, mấy trăm năm đều bị người ta truy sát, sau đó trọng thương nên hồn phách thụ chế, rất khó khôi phục, mắt thấy sắp sửa đến hồi diệt vong... Khi đó, ta đã đặt toàn bộ hy vọng lên chí bảo.”

“Ngươi vẫn chết.” Lâu Nguyệt Đồng nói sự thật.

“Có câu nói, muốn trở thành chí tôn cũng phải xem ngươi có cái mệnh đó không!” Cổ Phong trào phúng cười cười, trên mặt lộ ra tia bi ai, “Chí bảo có linh, lại nói ta không đủ tư cách nhận chủ!”

“...”

Ba người đồng thời trầm mặc, thế này thật sự là trời đất trên người, người đã quyết định buông tha hết thảy, cuối cùng đến mạng cũng không giữ được. Kết quả này rất đáng để người ta nổi điên, tâm tình của Cổ Phong này còn tính là tốt chán.

Cổ Phong cũng trầm mặc một lát, thu liễm tia bi ai, thần nhiên nói: “Về sau ta chết thật, nhưng chí bảo lại bảo vệ hồn phách của ta bất diệt, điều kiện là ta phải chọn cho nó một vị chủ nhân xứng đáng, khi rời đi, hồn phách của ta sẽ được nhập luân hồi...”

Thật ra nhóm người bọn họ không phải nhóm tu sĩ đầu tiên đi vào Cổ Linh Mộ, trăm năm qua, cảnh tượng này đã tái diễn nhiều lần, nhưng chưa có người nào có thể được chí bảo công nhận, Cổ Phong cũng không được giải thoát.

“Ham hố nhất định sẽ có kết quả không tốt, thất tình lấy tham niệm làm đầu, câu này không phải không có đạo lý.” Cổ Phong vừa nói, đằng sau ông liền xuất hiện từng tầng hào quang, “Bây giờ, mỗi người các ngươi trích ra một giọt máu.”

Lâu Nguyệt Đồng nhủ mảy.

Ba giọt máu đồng thời bị đạo quang kia hấp thụ, trong phòng đột nhiên bùng lên ánh sáng lớn, một bàn tay nhỏ xuất hiện sau lưng Cổ Phong, sau đó một âm thanh non nớt vang lên: “Hong Hoang khai thiên lập địa, âm dương giao thái tạo hóa. Nhân quả luân hồi, thất tình tịch diệt thuộc về...”

Thanh âm mặc dù bị bỏ nhưng giọng nói lại tang thương trầm trọng, tạo thành một loại nhịp điệu đặc biệt phảng phất ẩn chứa chí cao đại lộ làm người ta như muốn ngộ ra điều gì.

Cổ Phong vừa nghe, trên mặt chậm rãi hiện ra ý cười tựa như linh ngộ được điều gì đó: “Hóa ra... là như vậy.”

Rồi sau đó, thân ảnh hần hủ hóa, khi biến mất còn không quên để lại một tràng cười lớn, dần dần tiêu tán trong trời đất.

Đợi đến khi hào quang tàn đi, ba người không hiểu tại sao vẫn đứng nguyên tại chỗ không thể nhúc nhích. Trình Diệu lạnh lùng lên tiếng: “Trò quỷ gì thế này? Cuối cùng chí bảo lựa chọn ai? Cổ tiên bối. Cổ tiên bối?”

“Hắn đã nhập luân hồi.” Trình Tử Xuyên bình tĩnh mở miệng. Ngay sau đó, sắc mặt hần khê biến, gốc cây tiên thảo cất trong tay áo không chịu nổi không chế bay ra, đảo mắt hóa thành một luồng sáng rót vào cơ thể hần, linh khí tứ phương hội tụ, chính xác là muốn cải tạo căn cơ cho hần ngay lúc này!

Tuy nhiên, lúc này cũng không phải là thời cơ tốt.

Mà Lâu Nguyệt Đồng, nàng đứng một bên, bị cách ly bởi một vách sáng, ánh sáng, khắp nơi đều là ánh sáng, sáng mà ảm áp, nhưng lại làm người ta kính sợ.

“Ai?” Nàng siết chặt nắm đấm, định ương ngạnh phá tan mảnh không gian này.

“Ta là chí bảo mà Cổ Phong nói, A Nguyên.” Giọng nói trẻ con non nớt vang lên, “Ngươi còn nhớ rõ ta không? Nguyệt, ma, quân!”

Lâu Nguyệt Đồng trong đầu nổ một tiếng, đột nhiên xuất hiện rất nhiều viễn cảnh... Nguyệt ma quân? Đúng, đúng là vậy, nàng trưởng thành lên ở Ma giới từ khi còn bé nhỏ yếu ớt, dần dần cường đại, sau đó lên ngôi làm người đứng đầu Ma giới, chinh chiến bốn phương, hô mưa gọi gió. Nàng là cường giả vì tôn của Ma giới, uy danh hiển hách, những nơi nàng đi qua đều gió tanh mưa máu, tạo sát nghiệt ngập trời, bị người người tôn là “Nguyệt ma quân”!

Về sau thì sao? Vì sao nàng lại biến thành bộ dạng này?

“Không cần nghĩ, phong ấn vì yếu hơn nên ngươi mới có thể nhớ lại một chút.” A Nguyên cúi đầu nói, “Thật ra, ngày đó cách đây không lâu nữa.”

A Nguyên nói: “Phong ấn của ngươi đã bắt đầu yếu đi, nếu không ngươi căn bản là không thể tỉnh lại.” Cũng không biết là do số mệnh hay chó ngáp phải ruồi, nhân quả thật khó lường.

“Lời này cũng có vẻ đáng yêu.” Lâu Nguyệt Đồng hỏi, “Ngươi lựa chọn ta thật sao?”

“Đúng.”

Lâu Nguyệt Đồng lại hỏi: “Vì sao? Ngươi biết ta, cũng phải biết ta không phải người tốt.”

“Ta sẽ không nhận ngươi làm chủ nhân, cũng không muốn đi theo ngươi, nếu như có thể, ta thậm chí còn muốn giết ngươi...” A Nguyên tuy nói vậy nhưng trong giọng nói lại không hề mang sát khí, “Nhưng chỉ khi đi theo ngươi, ta mới có thể tìm được sự tồn tại của ngươi, chủ nhân của ta.”

Lâu Nguyệt Đồng nhảy dựng lên, sắc mặt cổ quái, âm trầm hỏi: “Sự tồn tại? Chủ nhân? Ngươi đang nói lời ngu xuẩn gì thế?” Nàng nhớ mình không hề nhận ai làm sự tồn tại, mà với tính cách này của nàng thì càng không thể nhận.

A Nguyên bất mãn nói: “Ngươi quả nhiên vẫn không thay đổi, mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không, Thánh tôn chính là sự tồn tại của ngươi!”

“Thánh tôn?” Lâu Nguyệt Đồng càng thấy buồn cười, “Cái người bảy trăm năm trước xúi quẩy trượt chân rơi xuống, làm nứt thiên bị kia sao? Hắn đã hồn phi phách tán, cơ hội chuyển thế cũng không có, chết đến không thể chết hơn! Ngươi có bị ngốc không?”

A Nguyên trầm mặc, hồi lâu sau mới lên tiếng, giọng nói tuy mang một tia bi ai nhưng lại vô cùng kiên định: “Dù các ngươi đều nói chủ nhân đã mất, ta cũng không tin! A Nguyên sẽ chờ, liên tục chờ, bảy trăm năm, bảy ngàn năm, bảy vạn năm cũng được... Ngày Thánh tôn quay về, người cướp ngôi ngài sẽ phải chết, người phản kháng nhất định sẽ bị giết, người không tuân theo quy tắc nhất định sẽ bị chém!”

“Hừ!” Lâu Nguyệt Đồng đối với cái dạng này từ chối nhận xét, bây giờ nàng đang hoài nghi có phải cái chí bảo này lúc người ta tranh đoạt đã bị đập hư đầu óc rồi không, “Ngươi muốn đi theo ta, cũng phải xem ta có muốn mang ngươi không đã!”

A Nguyên cười cười, thanh âm bi bô nhưng lại hết sức có ý ra lệnh: “Mang ta, ta giúp ngươi phá phong ấn!”

Cái này... Lâu Nguyệt Đồng sờ sờ cằm, hừ nhẹ - - có thể suy nghĩ.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy không gian xung quanh như một chường lực đánh thẳng vào, là bên ngoài đã xảy ra chuyện!

“Hai người bên ngoài hình như đang đánh nhau.”

Lâu Nguyệt Đồng nhắm mắt lại, vừa mở mắt ra, ý thức quay về với thân thể, vừa hay nhìn thấy Trình Diệu đánh xuống một kiếm, mà quanh thân Trình Từ Xuyên là ánh sáng rực rỡ đang lưu chuyển... Đang cái tạo căn cốt, kiếm này mà đánh trúng, chỉ sợ hắc kiếm củi ba năm đốt trong một giờ, tính mạng khó giữ.

“Ngươi không cứu bạn ngươi sao?” A Nguyên hiếu kỳ hỏi.

“Không cứu. Người này sâu không lường được, đúng lúc mượn cơ hội này thăm dò một phen.” Lâu Nguyệt Đồng nhàn nhạt nhìn, đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp mang theo vẻ vừa kiêu mị vừa đáng yêu, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lời nói lại lạnh lùng lương bạc, “Nếu hắn chết, vừa vặn có thể đem hắn luyện thành huyết nhân. Thật ra, ngay từ đầu ta đã cho rằng ngươi sẽ chọn hắn.”

A Nguyên nói: “Đạo thể bẩm sinh, Thừa Thiên chiếu cố, xác thực rất phi phàm. Lúc đầu ta còn nghĩ đây là chủ nhân nhà ta chuyển thế, đáng tiếc hắn lại không phải, có phi phàm cũng vô dụng. Chỉ là, lực giới có kiếp nạn, chủ nhân ta không trở về, người này có lẽ là ứng kiếp mà sinh.”

“Ứng kiếp mà sinh, vậy mà lại chọn đúng đạo thể bẩm sinh ngàn năm khó gặp!”

Lâu Nguyệt Đồng hiểu rõ, lại không thêm để ý đến kiếp nạn mà A Nguyên nói vì đối với nàng, kiếp nạn bình thường đều do người tạo ra cả.

Trong khi hai người trao đổi, một kiếm kia đã chạm vào cổ Trình Từ Xuyên, Xích Hoàng Kiếm mang theo hỏa thể cháy sém cùng uy thế ngất trời, lớn như muốn đòi mạng!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Khế hôn

Thanh sam bị gió thổi bay, tóc dài bên người tán loạn, dung nhan như tuyết càng làm nổi bật lên vẻ thanh nhã như tranh. Trong phút chốc, Trình Từ Xuyên mở mắt ra, giữa lông mày hiện lên một tầng sương lạnh lùng: “Ngươi cũng nên nếm thử công kích của chính mình đi!”

Pháp lực huyền diệu xung quanh bắt đầu bành trướng, hất kiếm thế trở về, Trình Diệu thấy thời cơ không ổn, nâng kiếm lên trước ngực, đánh ra một kích nữa.

Hai lực lượng gặp nhau, ánh lửa ngập trời, công kích của cả hai đều bị phá. Lâu Nguyệt Đồng không thể không khép mắt, đột nhiên quanh người có cảm giác quay cuồng, bên tai phảng phất có người hét to: “Không ổn!”

“Chuyện gì đang xảy ra?”

“Không!”

“Cổ tiền bối, vì sao...”

Âm thanh hỗn loạn cuối cùng cũng rút lui, Lâu Nguyệt Đồng bỏ hai tay đang che mắt xuống, lông mày nhíu chặt lại, lúc này mới phát hiện ra mình đã xuất hiện ở một nơi khác... Đây là một đại điện cổ kính, cửa sổ lợp ngói xanh, bốn vách tường có những bức điêu khắc tinh tế, bậc thang làm bằng ngọc thạch, tiên khí lượn lờ.

Trước mặt nàng là một thanh niên tuấn tú, trong tay cầm một cái chiết phiến. Là Phó Diễn Chi, bộ dạng lúc này của hắn có chút lo âu.

Lâu Nguyệt Đồng trầm mặt, hai mắt nhìn hắn chằm chằm.

Nàng muốn phát hỏa!

Phó Diễn Chi vội vàng khoát tay: “Ta cần giải thích với ngươi một chút...”

Lâu Nguyệt Đồng phát tay áo, lạnh lùng nói: “Ngươi được Cổ Phong truyền thừa, đồng thời cũng nhận được quyền khống chế Cổ Linh Mộ, phát hiện bọn họ đánh nhau liền đưa tất cả mọi người ra ngoài?”

Phó Diễn Chi ngây người: “Đều đúng!”

“Vậy ngươi giữ ta lại làm gì? Để ta làm thịt ngươi sao?” Lâu Nguyệt Đồng nắm chặt tay, hắc khí bốc lên cuộn cuộn, “Nếu ngươi chán sống, ta thanh toán cho ngươi!”

“Ai da, không phải thế!” Phó Diễn Chi có Cổ Linh Mộ, sức mạnh tăng lên rất nhiều, nhưng không hiểu sao vẫn có chút sợ tiểu ma nữ, hắn chỉ chỉ vào bên trong, vội la lên: “Từ Xuyên có điểm gì là lạ...”

Ngồi trên bờ đoàn là một thiếu niên phong thái tuyệt tục, áo khoác đã hóa thành tro bụi dưới công kích của Trình Diệu. Hắn mặc một thân bạch y, nhìn hào quang rực rỡ có thể biết đây rõ ràng là một môn tiên y, hơn nữa còn là cực phẩm, bảo vệ Trình Từ Xuyên khỏi công kích bên ngoài.

Đáng tiếc khi hắn cải tạo căn cơ đã bị quấy nhiễu, lại dùng lực đạo phản kích Trình Diệu nên lúc này linh lực trong cơ thể rối loạn, tình hình không tốt cho lắm.

Nói cách khác, bây giờ muốn làm gì hắn, hắn căn bản cũng không có cách nào phản kháng.

Lâu Nguyệt Đồng nhếch môi, cố ý gọi một tiếng: “Trình đạo hữu?”

“Ta gọi hắn vài lần, hình như hắn không nghe thấy!” Phó Diễn Chi nhíu mày, “Ngươi nói xem, cơ thể của người bị đoạt căn cốt hẳn phải không có linh lực, tại sao lại biến thành dạng này?”

Lâu Nguyệt Đồng liếc một cái, thân nhiên nói: “Đó là vì khi hắn cải tạo căn cơ đã hút vào một lượng linh khí khổng lồ, vào lúc máu chốt lại phải phân tâm đối phó với công kích của Trình Diệu, linh khí không có người dẫn dắt, lộn xộn xông vào cơ thể hắn. Rõ ràng cải tạo căn cơ là một chuyện đơn giản, nhưng bây giờ việc dẫn thuận linh khí từng bước từng bước đã khó hơn gấp mười lần, vừa vặn biến thành một mạch, hướng đình tở căn cơ!”

Trong quá trình này, hắn tuyệt đối không thể phân tâm, nếu không vẫn là kiếm củi ba năm đốt một giờ.

“Trình Diệu, Trình Diệu thật quá phẫn!” Cho đến lúc này, Phó Diễn Chi mới thật sự tin tưởng rằng Trình gia đã từng dễ dàng làm nên loại chuyện đáng khinh thường kia. Hắn cảm thấy vô cùng buồn khổ, Trình Từ Xuyên cũng mang họ Trình, bị Trình Diệu đoạt căn cốt còn chưa nói, nhất định muốn đuổi cùng giết tận hắn sao?

“Thừa dịp yếu muốn xuất thủ, tên kia cũng xem như đủ quả quyết.”

“Ngươi thật sự...” Phó Diễn Chi nâng trán, hắn thật sự muốn hỏi tiểu ma nữ này, bọn họ chung đụng không ít ngày giờ, chẳng lẽ đến một chút tình cảm hữu nghị cách mạng cũng không có? Thời điểm này rồi mà còn nói mát! Hắn nhìn sắc mặt trắng bệch của Trình Từ Xuyên, không nhịn được tiến lên vài bước: “Tiểu biểu đệ, ngươi nhất định phải thành công. Thủ của Tiểu Lăng cô cô còn chưa báo, công đạo của ngươi còn chưa lấy, ngươi ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!”

Ngu xuẩn!

Lâu Nguyệt Đồng nghe vậy thấy rất phiền, hờ hững ngẩng mặt lên: “Ta có thể giúp hần.”

“Ngươi?”

“Ngươi giữ ta lại không phải hy vọng ta giúp hần sao?”

“Ta...” Phó Diễn Chi đứng là nghĩ như vậy, chỉ là hần vẫn có chút không tin tưởng tiểu ma nữ này mà thôi.

Lâu Nguyệt Đồng: “Ngươi cái gì mà ngươi, ta cái gì mà ta, ra ngoài!”

Phó Diễn Chi nhìn nàng, chấp tay: “Vậy làm phiền đạo hữu.”

Hần khép cửa rồi đứng canh bên ngoài, hiện tại cả Cổ Linh Mộ đều là địa bàn của hần, hần tin rằng Lâu Nguyệt Đồng thông minh, sẽ không làm tổn hại đến lợi ích của Từ Xuyên.

“Ngươi thật sự muốn giúp hần?” A Nguyên lên tiếng hỏi thăm, giúp Trình Từ Xuyên sẽ làm hao tổn không ít tu vi của nàng, Phó Diễn Chi không biết nhưng A Nguyên lại biết, nó cảm thấy nàng sẽ không dễ dàng quên mình vì người như vậy.

Đáp án đương nhiên là ... sẽ không.

Từ lúc mới gặp mặt, Lâu Nguyệt Đồng đã ngấp nghé máu Trình Từ Xuyên, nhưng lúc đó, nàng lại có một cảm giác kiêng kỵ không rõ ràng với hần nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, muốn duy trì pháp lực đều chỉ chạy đến “mụn” huyết khí của hần. Hiện tại có cơ hội tốt như vậy, nàng làm sao có thể hảo tâm không hạ thủ?

Không phải phong cách của nàng.

Nàng chậm chạp đến gần, ngồi xuống cái bồ đoàn trước mặt Trình Từ Xuyên, đột nhiên, mí mắt Trình Từ Xuyên khẽ nhúc nhích, tuy không hề mở ra, lại mở miệng nói: “Đạo hữu muốn làm gì?”

Thời điểm này còn dám nói chuyện, thật sự không muốn sống nữa rồi.

Lâu Nguyệt Đồng mỉm cười: “Giúp ngươi.”

“Nếu giúp ra, phiền đạo hữu cách xa ta một chút.”

“Sợ?” Lâu Nguyệt Đồng cười nhẹ, ghé vào gần tai hần., “Ta không muốn đẩy, ngươi làm gì được ta?”

Hơi thở dịu dàng xẹt qua, bên tai Trình Từ Xuyên lảng lẽ hiện lên một tầng đỏ ửng nhưng thần sắc lại lạnh lùng không hề gợn sóng, bình thản nói: “Ta tảng đạo hữu một câu nói - - nghĩ kỹ rồi làm, tránh để hối hận không kịp.”

“Nếu ngươi có thể làm gì ta, đương nhiên ta sẽ phục.” Lâu Nguyệt Đồng nhún vai, giả hoạt, “Từ trước đến nay ta vốn không thích đến gần thức ăn của mình, nhưng... ngươi là ngoại lệ.”

Hai tay nàng đưa lên nắm chặt cổ hần, hàm răng bén nhọn ngoan tuyệt cắn thẳng vào mạch máu.

Khoảng cách này, quá thân mật... Âm thanh huyết khí bị hút đi chỉ đủ cho hai người nghe, khuôn mặt tái nhợt của Lâu Nguyệt Đồng dần dần trở nên đỏ ửng, khóe mắt đuôi mày toát lên vẻ mỉa mai hoặc, không biết có phải nàng gặp ảo giác hay không, hình như phong ấn... đang dần ra!

Cốt cách chấn động, cả cơ thể như đang bị một ngọn lửa bùng bùng đốt cháy, đau đến cùng cực.

Lâu Nguyệt Đồng thờ phỉ phò dè chặt bả vai Trình Từ Xuyên, dựa sát vào ngực hần, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống. Máu của người mang thanh tịnh đạo thể bẩm sinh không phải máu bình thường, nàng hiện tại thật sự là hút hơi nhiều... Nàng mở rộng tay chống lên ngực hần, móng tay mọc dài, đúng là muốn lấy mạng hần!

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, Trình Từ Xuyên cử động.

Linh khí cuộn cuộn hình thành nên hai dòng nước xoáy trong không gian. Hần đột nhiên bắt lấy tay nàng, không tiếng động cắt một đường. Không biết hần làm cái gì, Lâu Nguyệt Đồng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Trong nháy mắt, hần cắn vào tay nàng, hút máu!

“Ngươi!”

Lâu Nguyệt Đồng không hiểu vì sao Trình Từ Xuyên không hề để ý đến tính mạng mình, lại muốn làm cái chuyện như vậy.

Chỉ nghe thấy Trình Từ Xuyên nhẹ giọng bên tai nàng: “Ta khuyên đạo hữu một câu. Nếu ngươi muốn khống chế một người, cho dù hoàn cảnh của người đó có xấu thế nào đi nữa, đầu tiên tốt nhất phải đánh ngã hần, nếu không, hần sẽ có khả năng quay lại khống chế ngươi,”

“Nghĩ hay lắm!” Lâu Nguyệt Đồng cười lạnh, “Để xem ván cờ này ai mới là người thắng cuộc.”

“Ta vốn không muốn làm điều này...” Trình Từ Xuyên nhăn mày, thấy nàng đã kết ấn định động thủ liền rũ mắt xuống, ngón tay hơi động, niệm từng chữ từng câu với tốc độ rất nhanh, thanh âm lại cực kỳ hờ hững. “Thiên đạo kiến chứng, bí pháp thượng cổ, lấy máu đổi máu, kết thành khế ước!”

Chỉ kém một chút, chỉ chậm một chút, “Huyết chi họa” Lâu Nguyệt Đồng sắp sửa kết thành liền biến mất, thay thế bằng xiềng xích quấn quanh cả hai người. Họ như đang đứng trong một pháp trận cổ xưa, vừa ngồi xuống liền lâm vào tình trạng mơ hồ... Hào quang vạn trượng phá tan mặt đất phóng thẳng trên trời, che lấp nhật nguyệt.

“Chuyện này... Đây là cái gì?”

Lâu Nguyệt Đồng chỉ cảm thấy pháp lực trên người toàn bộ đều trôi về phía đối phương, mà một loại pháp lực ám áp khác cũng không ngừng ập đến. Đó là pháp lực đại diện cho thiên đạo, máu, hồn phách, nhân quả của họ... tất cả đều bị khóa vào nhau.

Từ nay, tính mạng tương liên!

Mượn pháp lực này, linh khí của Trình Từ Xuyên hoàn toàn hợp đỉnh, căn cơ cũng được cải tạo xong, linh khí tinh khiết lưu chuyển quanh người hắn, áo trắng tóc đen, khuôn mặt mang đậm nét tiên tư. Hắn chậm chậm mở mắt, đôi mắt không còn mất đi tiêu cự mà vô cùng thanh minh, sáng long lanh như toàn bộ sao trời đều rơi vào đó, tự nhiên như vậy, đẹp... như vậy.

Hắn dựa vào gائن, hôn xuống ấn đường của nàng, nhẹ nhàng như một bông tuyết rơi xuống từ trên núi xa, hòa tan vào khóe mắt, dịu dàng mà lương bạc.

Lâu Nguyệt Đồng mở to mắt, đây là mơ sao, thế nhưng... nàng không thể phản kháng.

Đến đây, khế thành.

Không biết qua bao lâu, tất cả hào quang hay xiềng xích đều biến mất, không gian lặng ngắt như tờ. Họ ngồi yên tĩnh, có thể cảm nhận được một sợi dây liên kết với nhau chặt chẽ không rời.

Lâu Nguyệt Đồng tức giận, đưa tay hung hăng tát một cái.

Trình Từ Xuyên né tránh.

Nàng lại ra tay, chiều nào chiều nấy đều tàn nhẫn như muốn đoạt mạng. Trình Từ Xuyên liếc mắt như đang cảm thấy phiền toái, cũng không động đây, tùy ý để bàn tay nàng đâm thẳng vào vị trí trái tim hắn... Nhưng Lâu Nguyệt Đồng bất chợt dừng lại, không phải do nàng không đành lòng, mà là... Không! Thê! Xuống! Tay!

Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, một hồi lâu sau liền thu tay lại: “Vừa rồi là khế ước gì?”

“Khế ước thượng cổ ta học được trong sách, chắc là khế ước đạo lữ hay là phương pháp cứu người gì đó, sau khi lập khế ước, hai người sẽ đồng mệnh tương liên.” Trình Từ Xuyên nói, “Nếu đạo hữu không lợi dụng lúc ta gặp khó khăn mà ra tay, ta cũng không cần sử dụng hạ sách này.”

“... Được! Rất tốt! Trình đạo hữu, xem ra ta đã xem thường ngươi, bây giờ chúng ta hòa.” Trầm mặc một lát, Lâu Nguyệt Đồng cũng bình tĩnh lại. Lúc trước nàng đã nghĩ, đường đường mình là Nguyệt ma quân, không thể thua một cách mất mặt như vậy được. Nàng hất cằm, “Cái này gờ bỏ thể nào?”

Trình Từ Xuyên: “So với đạo hữu, ta còn muốn biết hơn.”

Lâu Nguyệt Đồng nhú chặt mi tâm, bàn tay lại vọt tới: “Tên thần côn chết tiệt!”

Trình Từ Xuyên ngăn lại, lạnh lạnh đáp: “Ngươi cũng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nhất trí

Đồng mệnh tương liên, hồn phách gắn bó, ngươi sinh ta sinh, ngươi tử ta tử.

Nếu đặt trong hoàn cảnh của một đôi đạo lữ (người yêu/vợ chồng) thì đây có lẽ sẽ là một chuyện cực kỳ lãng mạn, nhưng khi đặt trong hoàn cảnh của Trình Từ Xuyên và Lâu Nguyệt Đồng... lại có một sự lúng túng khó tả.

Hai người họ cho đến bây giờ không hề thật sự tin tưởng đối phương, tuy trên mặt nói cười vui vẻ nhưng trong bụng lại không biết có chủ ý gì, điển hình cho hình ảnh hổ vồ mèo. Mà thứ làm người ta khó hiểu lại là, giữa họ tồn tại một sự ă ý bất ngờ.

Ví dụ như khi đối mặt với tình huống hiện tại, hai người họ lần đầu có chung chí hướng - - nghĩ cách phá bỏ một cái khế ước quái quỷ!

“Khế ước không rõ lai lịch mà ngươi cũng dám dùng?” Lâu Nguyệt Đồng tức giận, hận không thể đánh chết hắn.

Trình Tử Xuyên lạnh lùng đáp: “Nếu ta nhớ không lầm, là đạo hữu hạ thủ trước.”

“Ngươi không nghĩ được cách phản kích nào khác sao?”

“Nếu ta nghĩ được cách khác, chuyện đã không thành thế này.”

“Hừ.” Lâu Nguyệt Đồng hí mắt, “Hình như ngươi rất ghét bỏ ta? Từ khi nào đến lượt ngươi ghét bỏ ta? Còn dám dùng giọng điệu này nói chuyện với ta, ta phải cắt lưỡi ngươi!”

Trình Tử Xuyên: “... Đạo hữu, ngươi có nói đạo lý không?”

“Ta có nói.” Lâu Nguyệt Đồng nói, “Nhưng ta không làm.”

“...”

Trình Tử Xuyên quyết định không thêm chấp nhặt một tiểu cô nương.

Hắn đã mù rất lâu, cho đến nay, Lâu Nguyệt Đồng là người đầu tiên hắn gặp sau khi thấy được ánh sáng, không nói đến tính cách, chỉ đơn giản là nhìn tướng mạo, tiểu ma nữ này rất may mắn, mặc dù ngây thơ nhưng lại xinh đẹp, mỹ hoặc đến cùng cực.

Thế nhưng, cái sự ngây thơ này thật sự đang quấy nhiễu hắn.

“Nhìn cái gì?” Vừa nhìn vào mắt hắn, Lâu Nguyệt Đồng lại nhớ đến nụ hôn trên án đường kia, điều này làm nàng cảm thấy mất tự nhiên.

Trình Tử Xuyên lẳng lặng nói thật: “Ngươi rất đẹp.”

“...” Lâu Nguyệt Đồng tuyệt đối không nghĩ đến.

Nàng phất áo đứng dậy, hai tai bị mái tóc dài che khuất hiện lên một tầng phiền hồng: “Mặc dù hiện tại ta không giết được ngươi nhưng phương pháp dùng để hành hạ ngươi còn rất nhiều! Ngươi chú ý lời nói một chút cho ta!”

Trình Tử Xuyên không nhìn được đã lâu, vừa mở mắt đã thấy một sự vật đẹp để nên không kìm được tán thưởng một câu, không ngờ nàng lại có phản ứng mạnh mẽ như thế, lại nghĩ đến tình huống hiện tại giữa hai người liền không nói gì nữa.

Lâu Nguyệt Đồng suy nghĩ một chút, hỏi: “Ngươi học được khế ước này ở đâu?”

“Không thể nói cho ngươi.”

“Thời điểm này còn giấu cái gì?” Lâu Nguyệt Đồng hất cằm, “Ta cũng không hề có hứng thú với đồng sách cổ kia của ngươi.” Nàng chỉ muốn dùng một mối lửa đốt rụi toàn bộ!

Trình Tử Xuyên không đáp, sửa sang y phục rồi đứng dậy. Sau khi cải tạo căn cốt, không chỉ thị lực hai mắt được hồi phục, khí chất của hắn cũng tăng lên hẳn một tầng, thêm vào dung mạo tuấn tú, một thân bạch y như tuyết vừa cô đơn lại kiêu ngạo lộng lẫy, so với tiên nhân chân chính cũng không khác gì.

Có thể Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy không vừa mắt với sự tiên phong đạo cốt này đi... Cảm giác này thật khó hiểu.

“Nơi đó tạm thời không thể nói cho ngươi biết.” Trình Tử Xuyên hết sức thần nhiên, không hề có ý muốn lừa gạt nàng, “Hơn nữa, cuốn sách cổ kia đã không còn, ta cũng không có giải pháp.”

Lâu Nguyệt Đồng lạnh lùng nói: “Không muốn nói cho ta, vậy ta với tên thần côn nhà ngươi sẽ phải ở cùng nhau cả đời sao?”

“Không.” Trình Tử Xuyên cũng không muốn chuyện này xảy ra, “Có thể kết sẽ có thể giải, sau khi rời khỏi đây, ta sẽ tìm cách.”

Xác định hắn cũng ôm lý tưởng giống mình, sắc mặt của Lâu Nguyệt Đồng tốt hơn chút ít, trong đầu gọi A Nguyên.

“Ta chỉ là đi theo ngươi, nên chỉ có thể trao đổi với ngươi một yêu cầu.” A Nguyên nói, “Phá phong ấn và biện pháp phá giải khế ước, ngươi chỉ có thể chọn một.”

“Phá giải khế ước!” Lâu Nguyệt Đồng không chút do dự chọn cái sau, vì chuyện phá phong ấn hiện tại nàng đã có chút manh mối.

A Nguyên trầm mặc một chút, sau đó mới chậm rãi nói: “Khế ước giữa ngươi và hắn bây giờ chính là bí pháp thượng cổ được thiên đạo kiểm chứng, một khi đã lập, trừ khi hồn phi phách tán sẽ không thể giải trừ. Nhưng vẫn có một đường sinh cơ, ngươi chỉ cần tìm ra một nơi gọi là ‘Trảm Duyên Đài’,

có thể ở nơi đó chặt đứt nhân quả, xiềng xích của các người.”

“Trảm Duyên Đài bây giờ ở đâu?”

“Thiên địa thay đổi, thế sự xoay vần, Diệt thế lôi kiếp đã qua, làm sao ta biết được nó ở nơi nào...” A Nguyên đề nghị, “Người có thể hỏi hần một chút, liệu cuốn sách cổ kia có ghi lại hay không.”

Nếu Trình Tử Xuyên đã nói cuốn sách cổ kia không còn, hỏi cũng vô ích.

Lâu Nguyệt Đồng siết chặt tay, đôi lông mày đang nhíu chặt rãi giãn ra... Ít nhất cũng đã có cách giải quyết, mặc kệ Trảm Duyên Đài kia ở chân trời góc biển nào, năng cũng phải đào nó ra bằng được mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bắt ép

Khi Lâu Nguyệt Đồng đang nói chuyện với A Nguyên, Trình Tử Xuyên liếc nàng một cái, mở cửa.

“Biểu đệ? Tốt quá rồi, người không sao! Động tĩnh vừa rồi quá lớn làm ta không thể bình tĩnh, còn định xông vào nếu các người không ra...” Phó Diễn Chi thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên sững sốt, “Biểu đệ, mất của người?”

Trình Tử Xuyên gật đầu: “Đa tạ quan tâm, đã không còn gì đáng ngại.”

Phó Diễn Chi vui vẻ vô cùng, thấy Lâu Nguyệt Đồng nghiêm mặt đi ra, hần lại sững sờ một lần nữa: “Tiểu ma... Người hình như lớn hơn một chút?” Nếu như trước kia nói nàng nhìn giống như mười hai mười ba tuổi, hiện tại nhìn lại lại thấy giống mười ba mười bốn tuổi, khác nhau không nhiều, vẫn là một tiểu loli, nhưng nhãn lực của người tu đạo có thể chú ý đến điểm khác biệt thật nhỏ này.

Lâu Nguyệt Đồng dừng bước, ánh mắt sắc bén như dao: “Thật không?”

Phó Diễn Chi gật gật đầu.

Lâu Nguyệt Đồng xác nhận hần nói thật, đôi mắt khẽ cong, khóe miệng nhếch lên, tâm tình vừa mới rồi còn khó chịu dần dần tốt lên, hơi hột xua đuổi Phó Diễn Chi: “Công pháp đột phá mà thôi.”

Trình Tử Xuyên: “Chúc mừng đạo hữu.”

Lâu Nguyệt Đồng có ý riêng: “Cùng vui.”

Ánh mắt của hai người vừa chạm nhau liền lập tức tách ra như không muốn nhìn đối phương thêm một chút nào nữa, nhưng tựa hồ lại xuất hiện một sự ái muội không rõ.

Phó Diễn Chi đang không hiểu, liền nghe thấy Trình Tử Xuyên nói: “Không cần ở lại Cổ Linh Mộ nữa, đưa chúng ta ra ngoài đi.”

“Cổ tiền bối... Không, sư phụ có nói kiện chỉ bảo kia...” Phó Diễn Chi đang nói lại ngừng, hần vốn định hỏi chỉ bảo kia là ai đoạt được, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại không hỏi nữa, cười cười nói, “Ta mới tiếp nhận truyền thừa nên vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế Cổ Linh Mộ, cần thêm một thời gian nữa. Trình gia... Sau khi rời khỏi đây, người định đến Trình gia sao?”

Trình Tử Xuyên rũ mắt, bỗng nhiên khẽ mỉm cười: “Chỉ e tạm thời không đi được.”

Trình Diệu đã xác nhận thân phận của hần, một khi ra khỏi Cổ Linh Mộ, thứ đang chờ đợi hần, không cần nói cũng biết là gì.

Phó Diễn Chi cũng nghĩ đến chuyện này, nhíu mày.

“Dong dài xong chưa?” Lâu Nguyệt Đồng không kiên nhẫn.

Phó Diễn Chi vung tay lên, trước mặt họ xuất hiện một cánh cửa.

“Bảo trọng.” Hần không nói thêm, trong lòng hần đã hạ quyết định... Văn Lô Cung và Trình gia, từ nay sẽ không còn sự hòa thuận nữa.

Sau khi đưa hai người đi, hần liền bước đến một gian phòng, ở đó, một bạch y nữ tử bị thương không nhẹ đang nằm, đúng là Tần Tiêu. Trong mê cung, Tần Tiêu nhập tâm ma, sau đó đi nhầm vào tử lộ, tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc. May thay, Phó Diễn Chi lại ngu ngơ chọn đúng con đường tiếp nhận thí luyện, trở thành người được truyền thừa Cổ Linh, cứu Tần Tiêu một mạng.

Cửa ra Cỗ Linh Mộ vẫn nằm trong cánh rừng kia, nhưng trong bí cảnh thời gian ngắn ngủi, ở bên ngoài, hơn một tháng đã trôi qua.

Lâu Nguyệt Đồng và Trình Từ Xuyên xuất hiện tại một nơi hoang vu, vừa hiện thân đã phát hiện một cỗ sát ý mãnh liệt bắn tới.

“Người thật sự là sao chổi, đi đâu cũng gặp phiền toái!” Lâu Nguyệt Đồng nhủ mảy vuốt vuốt tóc, trong nháy mắt vùng sợi xích đen trong tay lên, hàng cây trước mặt ầm ầm đổ xuống.

Một bóng người bay lên, khuôn mặt già nua, rõ ràng là đại trưởng lão của Trình gia, Trình Lệnh!

Người vốn thủ nơi này là Trình Tiệp, nhưng Trình Tiệp là một nhân vật trọng yếu của Trình gia, chuyện lớn nhỏ nào thiếu hẳn đều không được, thấy đám người Trình Từ Xuyên mãi không ra nên đã đổi thành Trình Lệnh.

Trình Từ Xuyên mặt mày lạnh nhạt, lòng bàn tay khẽ đưa về phía trước: “Chuyện này không cần đạo hữu ra tay.”

“Tốt.” Lâu Nguyệt Đồng lúc này mới hài lòng nhếch môi cười, tiện thể triệu hồi một đám mây trắng làm ghế bay ra phía xa xa, nhàn nhã chuẩn bị xem cuộc vui.

Ngự thiên vân!

Mặt Trình Lệnh biến sắc, tu sĩ thường hay sử dụng pháp khí, phi kiếm hay các vật ngoại thân khác để phi hành trên không trung, chỉ có người độ kiếp phi thăng thành tiên mới có thể đạp mây, trong nháy mắt di chuyển nghìn dặm. Đó vốn là một dấu hiệu dùng để nhận biết tu sĩ phạm nhân và tiên nhân, nhưng hôm nay, Lâu Nguyệt Đồng đã đánh vỡ dấu hiệu đó - - sau lần giao tranh ở Trình gia kia, Trình Tiệp đã phán định tu vi của nàng tuyệt đối không phải của tiên nhân!

“Phân tâm khi đối địch chính là đại kỵ.” Lòng bàn tay Trình Từ Xuyên xuất hiện bạch quang, hóa thành ngàn vạn tấm lưới đánh về phía Trình Lệnh. Động tác và lời nói của hắn đều lịch sự và tao nhã quá mức, giống như đang cùng người ta luận bàn chứ không phải chém giết đoạt mệnh.

Trình Lệnh nắm chương quyền, quát lớn: “Tên phế nhân, chết đến nơi rồi còn muốn giáo huấn ta!” Quyền ảnh khổng lồ ngưng tụ thành hình hung hăng đập tới!

“Người dừng lại tại tiêu dao cảnh cũng đã lâu, tại sao mới chỉ biết chút ít thủ đoạn nông cạn này vậy?” Trình Từ Xuyên không nhanh không chậm nói, “Ta còn chưa có ý định đến Trình gia, Trình gia đã đến tìm ta trước, từ khi nào chủ nợ so với người đòi nợ lại cây ngay không sợ chết đứng như vậy?”

Lời nói của hắn vô cùng nghiêm khắc, bạch vồng đầy trời bao trọn quyền ảnh, ánh sáng đang vô cùng nhu hòa bỗng hóa thành lưỡi dao sắc bén, chọc thủng vòng linh khí của Trình Lệnh. Trình Lệnh vẫn còn nghĩ hắn là “phế nhân” nên tránh không kịp, trong nháy mắt đã thấy cánh tay phải của mình bị xé rách, máu chảy ồ ạt!

“Căn cốt của ngươi, tu vi của ngươi...” Trình Lệnh chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cơ hồ như không thể tin được.

Trình Từ Xuyên hồ hững nói: “Thật đáng tiếc, đã khôi phục.”

Hắn vốn mang thanh tịnh đạo thể bẩm sinh, lại lĩnh ngộ được đạo lực, sau khi cải tạo căn cơ liền trực tiếp vượt qua thoát phạm cảnh, đạt đến đỉnh tiêu dao cảnh, muốn giết Trình Lệnh dễ như trở bàn tay!

“Phụt!” Trình Lệnh tức giận đến mức phun ra một búng máu, vốn cho rằng hắn là một phế nhân có thể nhanh chóng kết liễu, không nghĩ đến... Trình Lệnh không hề có ý muốn chiến đấu nữa, quay người muốn chạy về đem tin tức báo cho Trình gia - - Căn cơ của Trình Từ Xuyên đã khôi phục, Trình gia gặp phiền toái!

“Người là người đầu tiên, vậy dùng người để tế vong hồn cha mẹ ta đi.” Trình Từ Xuyên bỗng nhiên than nhẹ, đầu ngón tay dường như có ánh sáng chói lóa, “Dừng lại thôi.”

Trình Lệnh đang trong tư thế xoay người lại, bỗng... không thể nhúc nhích. Hắn chỉ có thể mở to hai mắt, trân trân nhìn bạch vồng trên không hội tụ thành một thanh kiếm, chém về phía hắn!

“Dừng tay!” Xa xa, hai đạo thân ảnh nhanh chóng bay đến, lò mò thấy được đó là đạo phục của Cửu Nguyên tiên môn.

Thôi một đám mây trắng qua, Lâu Nguyệt Đồng chậm chạp phui phui ống tay áo: “Chậm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Nhược điểm

Ánh sao bao phủ, bóng kiếm đâm qua, cảnh tượng cực đẹp nhưng lại mang đến sát khí không thể che giấu.

Trình Lệnh đột nhiên phát hiện mình có thể cử động, vừa cúi đầu nhìn đã thấy một cổ ánh sáng đang khuếch tán ra toàn cơ thể: “Không! Không...”

“Lão tổ!” Trình Diệu trơ mắt nhìn thân thể Trình Lệnh tán loạn. Nam tử trung niên bên cạnh hấn vung tay bắt lấy một bóng dáng mờ mịt, đó là ba hồn bảy vía mà tu sĩ khi đến tiêu dao cảnh mới có thể ngưng luyện, chỉ cần hồn phách bắt diệt, tu sĩ đó cũng sẽ không thật sự chết đi.

Nếu tu sĩ có tu vi đạt tới độ kiếp kỳ, thân thể bị hủy hoặc bị thiêu cháy có ba con đường có thể đi: một là dùng thiên tài địa bảo đúc lại thân thể, sau đó có thể thành tán tiên, nhưng thiên tài địa bảo rất khó tìm, quá trình lấy được nó khó lại càng thêm khó. Hai là chuyển sang tu quỷ đạo, nhưng sau đó chỉ có thể hạ nhập Minh giới, không thể thượng nhập tiên giới. Con đường cuối cùng, chính là vào vòng luân hồi, chuyển thể trùng tu.

Nhưng ba con đường này đều phải có một điều kiện tiên quyết, hồn phách không thể bị hư hại.

Tu vi Trình Lệnh không đủ, chỉ có thể đi hai con đường sau.

“Sư phụ!” Trình Diệu kêu lên với nam tử bên cạnh.

“Chớ hoảng sợ, ta sẽ đưa ông ấy vào vòng luân hồi.” Nam tử trung niên tuy mang diện mạo bình thường nhưng uy áp so với Trình Diệu lại hơn gấp trăm lần, hấn nói bằng giọng hời hợt, có thể thấy việc này đối với hấn không khó khăn gì, nhưng sau một khắc, sắc mặt hấn cũng có chút thay đổi.

Bởi vì hồn phách Trình Lệnh bắt đầu xuất hiện những vết rách, như một tấm gương vỡ thành ngàn vạn mảnh, tan thành tro bụi.

Nam tử trung niên ngẩng đầu nhìn Trình Tử Xuyên đang lẳng lặng đứng đối diện, vẻ mặt không có chút ngạc nhiên nào: “Tiểu tử, ngươi ra tay rất ngoan độc.”

“Đây là điều Trình gia dạy ta, lệnh đồ cũng đã chính mình làm mẫu trong Cổ Linh Mộ - - nhỏ cô phải nhớ tận gốc.” Trình Tử Xuyên vuốt vuốt bạch y, tuy vừa đánh Trình Lệnh hồn phi phách tán nhưng lại không có lấy một tia dao động, giọng nói không hề mang theo khói lửa, “Cửu Nguyên tiên môn chẳng lẽ cũng muốn nhúng tay vào ân oán giữa ta và Trình gia?”

“Ngươi có biết ta là ai không?” Nam tử trung niên nhấn mày hỏi.

Trình Tử Xuyên đáp: “Cửu Nguyên tiên môn đầm rồng hang hổ, chín sơn chủ chấp quản chín ngọn núi, chắc ngươi là một trong số những nhân vật đó.” Chủ nhân của chín ngọn núi cơ hồ đều là những nhân vật đứng đầu tu chân giới, cách cảnh giới ngộ đạo dẫn kiếp chỉ một bước ngắn.

“Đạo hiệu của ta - - Huyền Dự.”

Huyền Dự chân nhân, người đứng đầu một ngọn núi của Cửu Nguyên tiên môn, danh tiếng cực vang vọng. Hấn vốn chưa bao giờ nhận đệ tử, mười hai năm trước, khi hấn nhận Trình Diệu liền thấy đó là một mầm non tốt nên phá lệ coi trọng, sau đó Trình gia cũng thu được ích lợi lớn.

Trình Tử Xuyên gật đầu, nhàn nhạt thăm hỏi: “Có lẽ.”

Thái độ của Huyền Dự đối với hấn có chút không vui: “Mâu thuẫn của ngươi và Trình gia ta cũng đã nghe qua, đó chỉ là chuyện nhỏ, nhìn ngươi khí độ bất phàm, căn cốt tuyệt hảo, cần gì phải vì một ân oán nhỏ mà hủy đi con đường trước mắt? Nếu ngươi chịu thì không làm Trình gia khó xử, bắt tay giảng hòa với Diệu nhi, ta có thể thu ngươi vào Cửu Nguyệt Môn...”

“Mặt thật dày, nói lời này cũng không thấy xấu hổ!” Đột nhiên một tiếng giễu cợt vang lên, tiểu ma nữ vừa mở miệng chính là có bản lĩnh chọc cho người ta phát điên. Huyền Dự trầm mặt xuống, tỏa ra sát ý kinh người.

Đôi khi Trình Tử Xuyên thấy cái sự nhanh nhẹn nhanh miệng của nàng vô cùng tốt, vì việc nàng mắng chửi người này làm hấn cảm thấy thật thống khoái!

“Sư phụ, không cần tổn nước miếng với chúng!” Trình Diệu nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt là lửa giận ngút trời, tam tổ Trình gia một người táng thân dưới lời kiếp, một người bị Trình Tử Xuyên chém giết, đối với Trình gia mà nói cơ hồ chính là tổn thương nguyên khí nặng nề, nếu một thời gian nữa Trình gia không có người quản lý hấn sẽ rơi vào hoàn cảnh không thể không lực.

Bàn tay hấn khê đao, một cái trống đồng đột nhiên hiện ra, trên khuôn mặt hấn nở một nụ cười lạnh: “Trình Tử Xuyên, căn cơ đã được cải tạo thì sao? Ngươi nghĩ ta không biết nhược điểm trí mạng của ngươi sao?”

Nhìn thấy cái trống đồng kia, ánh mắt Trình Tử Xuyên khê biến.

Lâu Nguyệt Đồng nhưn mây, nàng cũng không biết nhược điểm của Trình Tử Xuyên đâu, Trình Diệu lại dám khẳng định như thế?

Lúc này, Huyền Dự lại làm ra bộ dạng cao nhân, đứng một bên thân nhiên nói: “Diệu nhi, tiểu bối vô lễ, ngươi thay sư phụ giáo huấn bọn họ một chút đi.”

Trình Tử Xuyên giữ chặt tay Lâu Nguyệt Đồng, mặc dù thần sắc không đổi lại thấp giọng nói: “Rời khỏi đây trước đi.”

Lâu Nguyệt Đồng kinh ngạc, vật gì có thể khiến người này kiêng kỵ?

Âm thanh trống đồng trong tay Trình Diệu vang lên, đồng tử Lâu Nguyệt co rút - - công kích của trống đồng này lại là nhằm vào hồn phách!

Nàng lập tức phát hiện thân thể Trình Từ Xuyên khẽ run, cho dù cố gắng tự áp chế nhưng ánh mắt lại xuất hiện xu thế muốn tan rã: “Ngươi làm sao thế?” Tuy nói là nhằm vào hồn phách nhưng uy lực của cái trống này cũng không phải mạnh lắm mà!

Tiếng trống “Đồng đồng đồng” khuếch tán, tiếng sau so với tiếng trước còn chấn động hơn vài phần. Khóe miệng Trình Diệu khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười đắc ý quý dị, chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm Trình Từ Xuyên, gần từng chữ: “Trình Từ Xuyên, bất luận kẻ nào cũng có thể thắng ta, chỉ có ngươi... Vĩnh viễn! Không! Bao! Giờ! Có thể!”

Nội tâm Lâu Nguyệt Đồng đột nhiên xuất hiện một tia sợ hãi, cảm giác đau đớn mãnh liệt ập đến, hồn phách dường như đang bị một lưỡi dao xé rách, nhưng... không phải là cảm giác của nàng, là của Trình Từ Xuyên!

Khế ước thượng cổ đã có hiệu lực.

Nàng hung hăng nhú mày, vung tay tạo ra một tầng kết giới vô hình ngăn cản âm thanh trống đồng, kéo Trình Từ Xuyên rời đi.

“Muốn chạy?” Trình Diệu một bên đánh trống, một bên cầm Xích Hoàng Kiếm.

Lâu Nguyệt Đồng hừ lạnh duỗi tay ra, cuồng phong mãnh liệt nổi lên, khói đen cuộn cuộn như có ngàn vạn yêu ma kêu khóc, khi Trình Diệu một kiếm phá vỡ luồng khói đen, bóng dáng hai người đã biến mất.

“Trốn?” Huyền Dữ không vui.

Trình Diệu cười lắc đầu: “Chúng không trốn được.”

“Hai người đó không đủ tạo uy hiếp, ngươi tự giải quyết đi, vì sư còn phải đi tìm sư muội ngươi. Nếu gặp nguy hiểm, hãy bóp nát tín phù.”

“Vâng, sư phụ.”

Lâu Nguyệt Đồng mang Trình Từ Xuyên quay lại Thiên Lâm Thành, khi họ đang ở khách điểm chờ Cổ Linh Mộ hiện thế, Tô Duyên đã rất hào sảng trả tiền thay họ.

“Không chết sao?” Lâu Nguyệt Đồng mắt hứng dựa vào bàn, lạnh nhạt hỏi.

Hình như từ khi nàng gặp Trình Từ Xuyên liên liên tục lâm vào tình cảnh phải chạy trốn, thật làm người ta khó chịu!

“Còn sống.” Rời khỏi phạm vi tiếng trống, Trình Từ Xuyên nhìn đã không còn gì đáng ngại, hắc rử mắt, tóc đen xõa xuống che lấp cảm giác tịch diệt, vẻ mặt nhàn nhạt không hề có chút chật vật, “Đa tạ đạo hữu giúp đỡ.”

“Không cần đa tạ, ngươi rửa sạch cái cổ rồi đưa đây bồi thường cho ta là được.”

Trình Từ Xuyên: “...”

“Sao?” Lâu Nguyệt Đồng nhú mắt, tính ngang ngược lộ cả ra ngoài, “Không muốn?” Tuy không thể luyện hắc thành huyết nhân nhưng việc này cũng không thể ngăn nàng hút máu hắn, hừ!

“... Trống đồng vừa rồi của Trình Diệu chính là ‘Tán hồn cổ’.” Trình Từ Xuyên nói sang chuyện khác để hấp dẫn sự chú ý của nàng.

“Cho nên? Ngươi bị thứ đồ chơi kia dọa đến hồn phách cũng không còn nữa rồi à?” Lâu Nguyệt Đồng không khách khí đẩy hắn sang một bên, lười biếng nhảy lên giường, “Lần đầu tiên nói trước, lần sau sẽ không có chuyện làm không nữa đâu.”

Dù sao cũng đã bị một cái khế ước trói chặt, Lâu Nguyệt Đồng lười ngại trang, bản tính ác liệt lộ rõ.

Cũng may dung mạo của nàng ngây thơ lại xinh đẹp nên không quá làm người ta chán ghét, ngược lại lại mang lại một loại cảm giác giao hoạc đáng yêu.

Trình Từ Xuyên không tức giận, một câu lại chọc giận nàng: “Hiện tại chúng ta tính mạng tương liên, ta chết ngươi cũng chết, nếu đạo hữu không thêm đề ý đến tính mạng của mình thì cũng tùy ngươi thôi.”

Lâu Nguyệt Đồng trong nháy mắt nhảy lên néo cổ hắn: “Lặp lại lần nữa?”

Trình Từ Xuyên than nhỏ một tiếng, vỗ vỗ đầu nàng, hơi hột nói: “Tùy ngươi thôi, đừng nháo.”

Lâu Nguyệt Đồng lập tức rút tay về che đầu, trừng to mắt: “Ngươi dám sờ đầu ta?”

Giọng nói của nàng thập phần hung ác, Trình Từ Xuyên khẽ mỉm cười, sau đó thu lại sự vui vẻ, chậm rãi nói: “Ba hồn bảy vía của ta không hoàn hảo, một khi gặp Tán hồn cổ rất dễ tan rã hồn phách, đây là nhược điểm lớn nhất của ta... Nếu ngươi muốn giết ta, nhớ kỹ điểm này.”

Lâu Nguyệt Đồng ngăn ra, khó trách hắn phải dùng đến tiên thảo mới có thể cải tạo căn cơ, hồn phách không hoàn hảo, coi như là đạo thể bẩm sinh

cũng không có cách nào tái tạo.

“Người nhìn không khác gì người bình thường nhưng cũng thật kỳ quái.” Lâu Nguyệt Đồng đánh giá một câu, “Hồn phách như vậy mà vẫn có thể sống tốt... Tại sao Trình Diệu kia lại biết?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Gió trắng

Đây là một câu hỏi rất hay!

Trình Từ Xuyên liếc nàng một cái: “Đạo hữu cho rằng tại sao hồn phách của ta lại không hoàn hảo?”

“À, có liên quan đến Trình gia?” Lâu Nguyệt Đồng có ngu ngốc đến mấy cũng có thể đoán được, nhưng vẫn phối hợp dùng giọng điệu nghi vấn.

“Năm đó khi Trình Tiễn đoạt căn cốt của ta đã vô tình cướp theo một hồn, sở dĩ ta vẫn sống tốt là do hồn đó không bị hư hại.”

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt nhìn, căn cốt bị đoạt, vậy một hồn kia...

“Một hồn kia đã hòa vào căn cốt, làm tổn hại một hồn nhất định sẽ hủy đi căn cốt, Trình gia không dám động vào.” Trình Từ Xuyên nói, “Căn cốt dời sang người Trình Diệu, vì thế một hồn của ta cũng tồn tại trên người Trình Diệu.”

Nếu như thế, Trình Diệu biết chuyện này cũng không có gì kỳ quái.

“Khó trách tên kia cười đáng ghét như vậy, khẳng định là...” Lâu Nguyệt Đồng không hề đồng tâm, lạnh lạnh nhận xét, “Trình đạo hữu, người thật xui xẻo.”

Nàng biết mất đi một hồn chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, Trình Từ Xuyên chỉ tạm thời không gặp trở ngại mà thôi. Bất kể thế nào, một hồn mà Trình Diệu đang giữ kia, hồn nhất định phải lấy lại.

Mà Trình Từ Xuyên cũng thật xúi quẩy, những người thân yêu với hắn đều đã qua đời, Trình gia cướp căn cốt của hắn còn muốn hắn chết, Lâu Nguyệt Đồng lại muốn biến hắn thành con rối... có thể sống được đến bây giờ, quả là phúc lớn mạng lớn.

“Đại lộ dài đằng đẵng, tám mươi một khó khăn cũng không phải nhiều, những gì ta gặp phải chỉ bình thường thôi.” Trình Từ Xuyên tâm tính nhạt nhẽo, đem tất cả khó khăn biến thành luyện tập.

“Đại lộ đại lộ!” Lâu Nguyệt Đồng ghét bỏ bĩu môi, “Trong lòng người đại khái chỉ có đại lộ của người mà thôi!”

“Nhưng ít ra...” Trình Từ Xuyên như đang tâm sự cùng nàng, nói, “Lòng ta có chí hướng, còn đạo hữu thì sao?”

Nàng? Lâu Nguyệt Đồng chống cằm, trong đầu bỗng xẹt qua hình ảnh khế ước, phong ấn trên người, cuối cùng đến lời nói của A Nguyên... sự tồn của nàng?

Vĩnh viễn vẫn là những viễn cảnh ngắn ngủi, nàng không thể nhớ ra.

Tâm tình của nàng bỗng chốc kém hẳn: “Liên quan gì đến người?”

“Người đang không muốn thừa nhận. Hiện tại chúng ta nhân quả dính dấp, tính mạng tương liên, ta hi vọng chúng ta có thể thực sự thẳng thắn tin tưởng lẫn nhau.” Trình Từ Xuyên thêm một câu, “Khi khế ước còn hiệu lực.”

“Nếu hết hiệu lực thì sao?”

Trình Từ Xuyên: “Muốn chém giết muốn róc thịt, dựa vào bản lĩnh của người.”

Hắn chủ động nói ra chuyện hồn phách bản thân không hoàn hảo là vì trong tình huống như thế, tốt nhất vẫn là hợp tác.

Mà hắn dám trực tiếp đề ra yêu cầu này cũng vì nhìn ra tiểu ma nữ mặc dù lạnh lùng xảo trá nhưng không hèn hạ vô sỉ, xấu thì có xấu nhưng rất công bằng, chỉ cần nàng đáp ứng chắc chắn sẽ nói được làm được, không giờ thủ đoạn lừa gạt.

Lâu Nguyệt Đồng nhíu mày, một tay chống cằm trầm tư.

“Ta đề nghị người đồng ý với hắn.” A Nguyên nói, “Hiệu lực của khế ước thượng cổ vừa rồi người cũng đã cảm thụ qua, còn nữa, người nói người này

sâu không lường được, chưa chắc ngươi đã không nhận được điều gì tốt!”

Lâu Nguyệt Đồng hừ nhẹ: “Dong dài!”

Nàng suy nghĩ một chút, nói: “Ta có thể chấp nhận yêu cầu của ngươi, nhưng ta cũng có một yêu cầu - - chỉ cần ta cần huyết khí, ngươi hãy cho ta.”

Nhược điểm của Trình Tử Xuyên là hồn phách, còn nhược điểm của nàng chính là một khi ra tay quá nhiều, pháp lực sẽ không có cách nào duy trì.

Nếu hai người bọn họ có thể tạm thời tin tưởng lẫn nhau, coi như hai bên cùng được lợi.

“Lại muốn hút máu người, quả nhiên là tiểu ma nữ.”

Lâu Nguyệt Đồng hí mắt, cố ý nhe răng, liếm liếm môi.

Trình Tử Xuyên nghe vậy cười cười, có lẽ vì những người lãnh đạm như hắn rất ít khi cười nên phá lệ trở nên ôn nhu, không phải trào phúng, cũng có chút ý tứ bao dung.

Lâu Nguyệt Đồng mở trừng hai mắt, quay đầu đi bĩu môi: “Cười thật khó nhìn!”

Trình Tử Xuyên lạnh nhạt nói: “Nếu ngươi cười nhiều hơn nữa, chắc chắn rất dễ nhìn!”

Nghe vậy, Lâu Nguyệt Đồng chống hai tay bên cạnh hắn: “Trình đạo hữu, loại lời nói này... rất dễ làm người ta hiểu lầm!”

“Hiểu lầm?” Trình Tử Xuyên nhìn khuôn mặt ngây thơ của nàng, đúng là khuôn mặt của một tiểu nha đầu còn chưa trưởng thành, xinh đẹp đến mức làm người ta không thể nảy sinh một ý niệm nào trong đầu, trừ người có khẩu vị đặc sắc.

“Ngươi đang nghĩ gì?” Lâu Nguyệt Đồng chớp chớp mắt.

Trình Tử Xuyên: “Vì sao giữa nam nữ nhất định chỉ có thể có tư tình mà không thể có thứ khác?”

“Lão cô hủ một tâm hướng đạo như ngươi đương nhiên sẽ không hiểu rõ tình yêu nam nữ là gì.”

“Đạo hữu hiểu?”

“...” Lâu Nguyệt Đồng lạnh mặt, hất cằm nói, “Ta không thêm hiểu.”

Nguyên lai tiểu ma nữ này cũng chỉ mạnh miệng mà thôi.

Trình Tử Xuyên nhìn đôi mắt lạnh lùng của nàng liền thấy hơi buồn cười, thoáng gật đầu, giọng nói thản nhiên không hề có một tia không chính đáng, đoan chính vô cùng: “Đạo hữu yên tâm, giữa ngươi và ta tất nhiên chỉ nói chuyện hợp tác, không quan hệ gió trăng.”

Lâu Nguyệt Đồng quyết định rút lui, hải lòng mấp máy môi: “Rất tốt.” Chỉ cần hai người họ giữ chắc những suy nghĩ trong sáng, khế ước thượng cổ này có lợi hại hơn nữa cũng sẽ không tạo ra ảnh hưởng gì quá lớn.

Ngoài cửa sổ có tiếng gió, một mảnh mây dày trôi qua, lá cây ào ào rơi xuống.

“Trình Diệu đuổi theo.” Lâu Nguyệt Đồng nói, “Nói thật, ta rất muốn làm thịt hắn.”

Nhưng động vào Trình Diệu, một hồn kia của Trình Tử Xuyên nhất định sẽ bị tổn hại, mà Trình Tử Xuyên gặp tổn hại, nàng cũng phải đi theo chịu tội... Đây thật sự là một nan đề.

Lâu Nguyệt Đồng tức giận bóp nát cái cốc.

Trình Tử Xuyên thản nhiên đứng dậy: “Ta muốn đi Cửu Nguyên tiên môn, đạo hữu có muốn đi cùng?”

Lâu Nguyệt Đồng mới vừa rồi còn cảm thấy hắn rất đáng tin, bây giờ lại dùng ánh mắt như nhìn một kẻ thần kinh để nhìn hắn: “Bị một con chuột đuổi theo còn chưa đủ, ngươi lại muốn chui vào hang chuột?”

“Đạo hữu có lẽ đã hiểu lầm rồi. Cửu Nguyên tiên môn sừng sững đứng mãi không đổ trong tu chân giới, chẳng lẽ tất cả đều là người như Trình Diệu và Huyền Dự?” Trình Tử Xuyên cũng không dùng gậy tre đánh chết người trên thuyền, chỉ nói, “Đệ nhất đại phái đương nhiên phải có khí độ của đệ nhất đại phái.”

“A?” Lâu Nguyệt Đồng hỏi, “Ngươi có người quen?”

Trình Tử Xuyên không đáp mà hỏi ngược lại: “Đạo hữu có từng nghe qua tên ‘Thanh Gia’?”

Lâu Nguyệt Đồng chột nhứ mày... Thanh Gia tiểu sư thúc mà Tô Duyên và Phó Diễn Chi đều nhắc tới?

“Làm sao? Không phải người cũng ngưỡng mộ Thanh Gia tiểu sư thúc kia chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dưỡng Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Bị thương

Trình Từ Xuyên nghe được câu nói trêu chọc của Lâu Nguyệt Đồng, vẻ mặt thoáng có chút kỳ dị nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường: “Không phải. Ta từng có duyên phận làm quen với Thanh Gia, được nàng tặng một cái lệnh bài Cửu Nguyên, cũng từng đáp ứng khi rảnh rỗi sẽ đến thăm Cửu Nguyên Môn, thời điểm bây giờ rất phù hợp.”

Lâu Nguyệt Đồng vẫn luôn cảm thấy Trình Từ Xuyên là một người khó gần, hắn luôn coi đại đa số những người xung quanh là tảng đá, vậy mà ngữ điệu khi nhắc đến Thanh Gia kia lại không hề bình thường, đủ để chứng minh đó không phải là người bình thường như hắn nói.

Nhưng mấu chốt là Trình Diệu đang hao hết tâm tư đuổi giết hắn, hắn lại còn nghĩ đến chuyện đi Cửu Nguyên Môn, khẳng định là vì có lý do gì đó không thể không đi.

Nàng trầm tư một lát: “Thế này đi, ta đi cùng người một chuyến đến Cửu Nguyên Sơn, nhưng sau đó, bất luận thế nào, người cũng phải giúp ta đi đến Hồn Độn biên giới ở sông Định Giới.”

“Được.”

Trình Từ Xuyên dựng thẳng bàn tay, Lâu Nguyệt Đồng nhướn mày, phát ra một tiếng cười giễu cợt rồi đập vào tay hắn một cái: “Rất sáng khoái! Người đáng yêu nhất ở điểm này!”

“Đạo hữu cũng thế.”

Triệu hồi mây, quang ảnh khẽ lóe.

Trình Diệu vọt tới khách điểm, ánh mắt rơi xuống căn phòng kia.

Nếu nói Lâu Nguyệt Đồng có thể tìm được Trình Từ Xuyên dựa vào huyết khí, vậy hắn chính là dựa vào một hồn kia.

Nhắc đến cũng lạ, mười ba năm trôi qua, chuyện một hồn kia hòa vào căn cốt đã rất nhanh bị Trình Diệu quăng ra sau gáy; có điều sau khi chạm mặt nhau ở Cổ Linh Mộ, cảm giác tồn tại của một hồn đó ngày càng mạnh, Trình Diệu thậm chí còn có thể cảm nhận được ý niệm mãnh liệt muốn quay về của nó - cả thứ căn cốt vốn không thuộc về hắn nữa, tất cả đều muốn quay về với chủ nhân chân chính!

Mà hắn cũng vì một hồn này mới có thể cảm giác được tung tích của Trình Từ Xuyên, trong lúc đó đã sinh ra một loại ràng buộc khó hiểu.

Trình Diệu có một trực giác, chỉ cần thật sự giết Trình Từ Xuyên, một hồn kia mới có thể tản đi, căn cốt mới thật sự biến thành của hắn!

Hắn đẩy mạnh cửa phòng, trong phòng không có một bóng người nhưng vẫn còn lưu lại hơi thở.

“... Các người chạy không thoát đâu.” Trình Diệu lạnh lùng cười một tiếng, xoay người đuổi theo.

Tại phòng đầu giá Phi Diêm Các lớn nhất Thiên Lâm Thành, một nữ nhân xinh đẹp đứng bên cửa sổ nhìn những vệt mây lưu lại trong không trung, như phát giác được gì đó liền thoáng cúi đầu, hai tay động đậy, một con hạc giấy từ lòng bàn tay nàng bay ra ngoài cửa sổ, hướng về phía sông Định Giới, ánh sáng lóe lên rồi biến mất.

Sửa sang lại y phục, Tô Duyên khôi phục dáng vẻ tươi cười, bước ra khỏi phòng.

Cửu Nguyên tiên môn tọa lạc trên Cửu Nguyên Sơn. Cửu Nguyên Sơn là một ngọn núi nhưng hùng vĩ như một dãy núi, cao vút trong mây, cách ly thế tục.

Đó là thế lực đệ nhất đã ngàn năm không đổi của tu chân giới, dưới chân núi là vô số thành trấn phồn thịnh, Cửu Nguyên Sơn như được tất cả vây quanh, những đệ tử xuống núi rèn luyện, trăm yêu trừ ma đều được dân chúng nhìn lên hăm mộ. Cũng vì thế, đối với việc trên thành trấn thịnh thoả có tu sĩ bay tới bay lui, mọi người cũng tập mãi thành quen.

Thôn Bích Liễu là một thôn xóm bình thường trong đó, được đặt tên như vậy vì trong thôn có nhiều cây liễu, kế núi gần sông, phong cảnh hữu tình. Thôn Bích Liễu cách thành trấn phồn thịnh khá xa, trong thôn cũng chỉ có chừng trăm người.

Một tiểu cô nương khoảng tám tuổi đeo giỏ trúc sồi nổi từ trên núi chạy xuống, nàng mặc y phục màu xanh nhạt, khuôn mặt trắng nõn vì phơi nắng nên đỏ ửng, khoe miệng cười lớn, vừa chạy vừa hát.

Còn chưa đến cửa thôn, nàng đã gào lớn: “ Bà nội, bà nội, con về rồi!”

Nàng liên tiếp gọi vài tiếng, lúc trước luôn có người đáp lại nàng, nhưng hôm nay lại tĩnh mịch không một tiếng động.

Đi đến cửa thôn, cô bé đột nhiên cứng đờ, chỉ thấy một mảng máu lớn chậm rãi lan đến, nhuộm đỏ gạch đá trước cửa thôn. Nàng kinh hãi che miệng, giỏ trúc trên lưng rơi bịch xuống đất, ngu ngơ một lát, như nghĩ ra gì đó liền cực nhanh chạy vào trong thôn.

Thi thể, khắp nơi đều là thi thể, những khuôn mặt tươi cười đầy sức sống trước kia chỉ còn là những khuôn mặt sợ hãi.

Nước mắt tuôn ra như suối, nàng vội vàng chạy về nhà. Trước cửa nhà, một nam tử một thân huyền y đứng đó, dáng người cao ngất, khuôn mặt anh tuấn không chút biểu tình, hần đứng đó như một pho tượng đá, yêu khí và sát khí ngưng tụ đầy trời.

“ Uyên Vu đại nhân...” Lan Tự khiếp sợ kêu lên một tiếng, ánh mắt rơi xuống thi thể lão nhân cạnh cửa, bước chân lão đảo run rẩy chạy tới, duỗi tay tìm tòi, lập tức khóc không thành tiếng, “ Bà nội! Bà nội! Tại sao? Cuối cùng là vì cái gì, vì cái gì?”

Nàng phút chốc ngẩng đầu nhìn về hướng huyền y nam tử, thanh âm từ nghẹn ngào biến thành gào thét: “ Uyên Vu đại nhân, không phải ngài làm đúng không? Nói cho ta, không phải ngài làm đúng không?”

Huyền y nam tử không chút thay đổi, khí thế cường đại quanh thân phóng lên cao, cơ hồ bao phủ toàn bộ thôn Bích Liễu.

Đồng thời, cũng làm kinh động Lâu Nguyệt Đồng và Trình Từ Xuyên vừa hay đi ngang qua.

Trên chiếc thuyền lá nhỏ bay trong không trung, Lâu Nguyệt Đồng đứng dậy nhú mảy, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc: “ Yêu khí rất mạnh!”

Trình Từ Xuyên gật đầu, đang muốn mở miệng liền thấy yêu khí kia đột nhiên xông tới, từ dưới phi lên đập thẳng vào chiếc thuyền nhỏ. Hần không kịp thu lại pháp khí, chỉ kịp nói một từ “Trốn”.

Thuyền nhỏ nổ tung trong không trung, một khoảng trời chấn động, hai người nhanh chóng tránh về hai hướng ngược nhau.

Khói đen quanh thân Lâu Nguyệt Đồng khuếch tán triệt tiêu yêu khí xung quanh, nàng lao thẳng xuống dưới, liếc mắt liền thấy một người mặc huyền y và một tiểu cô nương đang ôm một thi thể khóc thút thít. Nàng đáp xuống đất, khó chịu lên tiếng: “ Ngươi là đại yêu, giết người phóng hỏa thì cứ giết người phóng hỏa, phá hư pháp khí của người khác là có ý gì?”

Uyên Vu lạnh lùng nói: “ Không muốn chết thì biến!”

Lâu Nguyệt Đồng bỗng chốc sầm mặt, xoay xoay cổ tay như nướn mảy, giọng nói so với hần còn ác hơn: “ Rất tốt, không cần biến, ngươi có thể trực tiếp đi chết!”

Xích đen vung thẳng vào vị trí tim hần, Uyên Vu phi thân, một tay kéo lấy dây xích, một khắc sau liền lui lại. Hần cúi đầu nhìn, lòng bàn tay vậy mà lại xuất hiện một vết thương đang bị ăn mòn, trên mặt hần liền có vài phần ngưng trọng - - có thể gây tổn hại cho yêu thân của hần, tuyệt đối không phải tu sĩ phàm nhân bình thường!

Nhưng đối với Uyên Vu, đây cũng chỉ là vết thương nhỏ: “ Chỉ có chút bản lĩnh ấy?”

Hần lại nắm lấy dây xích, nhanh chóng bẻ gãy, yêu lực tụ thành một viên cầu xuyên qua dây xích chọc thủng khói đen quanh thân Lâu Nguyệt Đồng, giam tiểu ma nữ lại một chỗ!

“ Ngươi lại dám lớn lối!” Lâu Nguyệt Đồng hừ lạnh, xích đen vỡ vụn, cổ tay nàng có máu chảy xuống, trong chốc lát thấm ướt tay nàng. Nhưng nàng không quan tâm, trong bàn tay lặng lẽ xuất hiện một viên linh châu ba màu - - đó là Tam Tài Châu mà Cổ Phong tặng, có thể giúp nàng đánh ra ba đạo công kích thật sự đúng với tu vi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Lưu tình

Nhìn Tam Tài Châu xoay tròn trong tay Lâu Nguyệt Đồng, trong lòng Uyên Vu đột nhiên xuất hiện cảm giác cảm giác nguy hiểm, từ khi hần ra đời cho đến nay rất ít khi gặp phải loại cảm giác này, vì thế hỏi nhiều một câu: “ Ngươi là người phương nào?”

“ Đánh nhau thì đánh đi, nói nhảm cái gì!” Lâu Nguyệt Đồng cúp mắt, ném Tam Tài Châu lên không. Một luồng pháp lực cường đại ngưng tụ, dù nàng không thể sử dụng pháp lực này, nhưng Tam Tài Châu lại có thể.

Đồng tử Uyên Vu co rút, sức mạnh này... không được!

Hắn xông lên phía trước định ngăn cản nhưng bất chợt dừng lại, cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến từ ngực dường như đang nhấn nhòe hắn không thuộc về thế giới này... Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thân sắc cuối cùng liền thay đổi, xoay người phóng tới bên cạnh Lan Tữ, dùng yêu lực tạo thành một cái lồng, dùng cả người bảo vệ tiểu cô nương kia.

“Uyên Vu đại nhân!” Lan Tữ ngờ ngác nhìn hắn, nước mắt lại chảy ra.

Lâu Nguyệt Đồng ngăn người, bữu môi khẽ hừ nhẹ một tiếng, không biến sắc thu hồi chưởng lực cường đại kia, ngược lại tung ra một chưởng lực khác, mặc dù không động đến cô bé kia nhưng hắn ta vẫn đang nằm trong tầm công kích.

Tiếng động phá hủy không lồ vang lên, bụi đất tung bay che mờ tầm mắt.

Một luồng sáng tỏa ra ngăn trước Uyên Vu và Lan Tữ, hóa giải phần lớn công kích của Lâu Nguyệt Đồng.

“Hà?” Nàng hồ nghi nghiêng đầu.

Bụi mù tan đi, Uyên Vu buông Lan Tữ rồi ho ra một tia máu, ngực cũng nứt ra vô số vết thương, máu thấm đẫm quần áo nhưng bởi hắn mặc huyền y nên nhìn qua không quá đáng sợ.

Mặt hắn không chút thay đổi, nhìn về phía Lâu Nguyệt Đồng: “Vì sao ngươi lại thu tay?”

Lâu Nguyệt Đồng nói: “Ta chỉ muốn giết ngươi, giết thêm một tiểu nha đầu thật lãng phí pháp lực của ta!”

“Dù sao cũng đa tạ.” Uyên Vu đầu ra đẩy cảm tạ nàng.

Con yêu quái này lãnh khốc và cường đại, trái ngược hẳn với những con toàn cơ bắp nhưng đầu gối khác. Lâu Nguyệt Đồng thay đổi vẻ mặt lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên như đang cười mà lại không cười: “Ngươi cảm tạ ta vì tiểu nha đầu này?”

Uyên Vu không đáp, Lan Tữ hồi phục tinh thần liền vội vàng kéo y phục xuống giúp hắn băng bó vết thương.

“Không cần.”

“Nhưng, Uyên Vu đại nhân, ngài...” Lan Tữ tay chân luống cuống, gấp giọng giải thích, “Vừa rồi là Lan Tữ trách nhầm ngài, người trong thôn nhất định không phải ngài giết...”

“Ngươi tin ta?” Uyên Vu mặc dù vẫn giữ nguyên vẻ mặt nhưng ánh mắt đã nhu hòa hơn rất nhiều.

Lan Tữ dùng sức gật đầu.

“Tiểu nha đầu, hẳn là yêu.” Lâu Nguyệt Đồng thản nhiên nói.

“Ta biết.” Lan Tữ kích động nói, “Uyên Vu đại nhân chưa từng giấu diếm ta, dù ngài ấy là yêu nhưng vẫn luôn ở bên cạnh bảo vệ ta, nếu không có ngài ấy ta đã sớm chết mấy trăm lần rồi! Là ta không tốt, không nên hoài nghi ngài...”

Câu cuối cùng nàng nói với Uyên Vu, đôi mắt trong veo lộ ra vẻ áy náy thành khẩn và rất nhiều... tín nhiệm.

“Ngươi là một đối thủ tốt, tiếc là thương thế quá nặng, mất hứng!” Lâu Nguyệt Đồng nhướn mày, “Chỉ là lá gan của ngươi không nhỏ, mặc dù Thánh tôn đã biến mất khỏi Thiên Ngoại Thiên, Thiên Bì xuất hiện vết nứt nhưng không hoàn toàn vỡ vụn, từ yêu giới đến nhân giới, kể cả đại yêu mang cấp bậc Yêu Vương như ngươi chỉ sợ cũng khó chịu đựng được luồng áp chế và phản phệ kia.”

Uyên Vu đưa tay lên ngực, hắn đương nhiên hiểu rõ vì không lúc nào không phải chịu đựng loại đau đớn này. Nếu không phải như thế, chưa chắc hắn đã không đánh được một trận với Lâu Nguyệt Đồng kể cả khi nàng đang trong thời kỳ toàn thịnh!

“Uyên Vu đại nhân, đau lắm sao?” Lan Tữ ghen ngào hỏi, lại không biết nói thế nào cho phải.

“Không đau.”

Lâu Nguyệt Đồng nhướn mày, yêu từ trước đến nay luôn xem thường con người, Uyên Vu này là đại yêu cấp bậc Yêu Vương mà lại hiền hòa với tiểu cô nương kia như thế, còn dùng tính mạng bảo vệ lẫn nhau nữa?

Nàng hồ hững vô ý ồng tay áo, mặc kệ hai người kia, quay đầu nhìn về nơi xuất hiện bạch quang: “Đã dám ra tay, còn sợ bị phát hiện sao?”

Một kích vừa rồi của nàng, mặc dù không hoàn toàn dùng hết sức lực nhưng nhất định có thể đánh Uyên Vu đang bị trọng thương về nguyên hình. Tính tình tiểu ma nữ là như thế, tuy hạ thủ lưu tình nhưng vẫn muốn dạy dỗ người ta, đáng tiếc lại bị ngăn cản.

Yên tĩnh một lát, một nhân ảnh lặng lẽ hiện ra.

Đạo phục trắng như tuyết, tóc dài buộc lên, trong tay cầm một trường kiếm màu bạc, trên vỏ kiếm xẹt qua hai chữ “Tru Tà” chói mắt, không khí xung quanh lạnh đi vài phần.

Trong một khắc ngắn ngủi, Lâu Nguyệt Đồng cho rằng đó là một Trình Tử Xuyên khác, khí chất này đích xác là rất giống!

Sau đó nhìn lại, đây hóa ra là một nữ tử thân mang đạo bào giả dạng nam nhân, ngọc bội trắng đen huyền diệu rõ ràng kia là thứ tương xứng duy nhất trên cơ thể. Nàng mang mặt nạ che lại diện mạo nhưng không che hết được một thân khí chất yên tĩnh tuyệt tục, dường như đang hòa làm một thể với thanh thân kiếm, thần bí, khắc nghiệt, đẹp không gì sánh được.

Lâu Nguyệt Đồng chắc một tiếng, trong lòng tự nhủ liệu đây có phải tỷ muội thất lạc nhiều năm của Trình Tử Xuyên không, khó trách mỗi lần hần nhắc đến Thanh Gia đều có chút khác thường.

Nói đến đây... Trình Tử Xuyên biến đâu mất rồi?

Cảm ứng từ huyết khí và khế ước đều rất mờ nhạt, điều này chứng tỏ Trình Tử Xuyên đang cách nơi này rất xa... Cái người này! Pháp lực mạnh thì hay lắm sao, chạy loạn cái gì?

“... Thanh Gia đại nhân!” Lan Tự mừng rỡ kêu lên.

Lâu Nguyệt Đồng: “Các người biết nàng?”

Lan Tự nhìn nhìn Uyên Vu, Uyên Vu nói: “Mấy năm trước có đánh qua một trận.”

Hắn sống ở thôn Bích Liễu nhiều năm, mặc dù liên tục giấu đi yêu khí nhưng vẫn có chút sự cố xảy ra, một lần bị Thanh Gia đi ngang qua phát hiện. Về sau, Lan Tự xuất hiện làm hòa hoãn xung đột, Thanh Gia phát hiện hắn không có lòng dạ ác độc nên cũng mất nhăm nhăm mắt mở với hắn.

Thanh Gia nhìn Lâu Nguyệt Đồng gật đầu coi như chào hỏi, ánh mắt quét xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người Uyên Vu: “Người hại những người vô tội này.”

Thanh âm của nàng hết sức kỳ lạ, không giống những nữ tử khác thanh thúy hay ôn nhu mà hết sức mờ ảo, làm người nghe mặc kệ là ai đều cảm thấy nàng nói cái gì cũng có đạo lý.

Lan Tự vội vã muốn nói gì đó, Uyên Vu lại gật đầu, mặt không chút thay đổi nói: “Phải, ta không giết họ, nhưng họ lại vì ta mà chết.” Hắn đưa tay xoa đầu Lan Tự, “Ta có một kẻ địch, hắn vì nhắm vào ta nên mới giết tất cả mọi người... Ta xin lỗi, Lan Tự.” Xin lỗi vì không thể cứu những thôn dân này, không thể cứu người thân duy nhất của người.

Lan Tự cắn môi, ôm chặt thi thể bà nội... Trong giờ khắc này, tình cảnh này, nàng không biết nên nói cái gì.

Nàng là một cô nhi không cha không mẹ, từ nhỏ đã cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau, có nhiều người đồng tình cũng có nhiều người khinh khinh, Uyên Vu là người kỳ tích nhất mà nàng gặp được. Hắn cường đại, lãnh khốc, dường như không gì không làm được, xuất hiện ngay lúc nàng khổ sở, bảo vệ nàng, làm bạn với nàng, tuy không phải người cùng tộc nhưng lại là người mà nàng sùng kính ngưỡng mộ nhất, như sư phụ, như anh như cha.

“Người quyết định rồi?” Thanh Gia hỏi một câu không rõ đầu đuôi.

Uyên Vu gật đầu một lần nữa, quay lại nói với Lan Tự: “Người phải đi với nàng thôi.”

Lan Tự khóc đến không kịp thở, đứt quãng nói: “Bà nội... mất rồi, Uyên Vu đại nhân... cũng không cần ta nữa... sao?”

“Hiện tại thôn Bích Liễu chỉ còn mình người, ta lại không thể ở lại bảo vệ, căn cốt của người không tệ, vào Cửu Nguyệt Môn là lựa chọn tốt nhất.”

Lan Tự kêu lên: “Ta muốn đi cùng ngài!”

Uyên Vu mỉm cười, chậm rãi nói: “Lan Tự, ta đã từng... vô cùng chán ghét con người, nhưng...”

Hắn không nói tiếp, thân ảnh biến mất, lưu lại cho Lan Tự một dáng vẻ chưa bao giờ tươi cười hơn: “Chiều cổ nàng thật tốt.” Những lời này nói với Thanh Gia.

“Uyên Vu đại nhân! Uyên Vu đại nhân...”

Lan Tự nhắm mắt, tiếng khóc của cô bé vang vọng trong thôn Bích Liễu làm người ta đau lòng. Thanh Gia chậm rãi đi tới, vươn tay về phía nàng, giọng nói lãnh đạm nhưng có chút an ủi: “Người hãy học cách để trở nên thật bản lĩnh, lúc đó có thể đi tìm hắn, cũng có thể báo thù cho thân nhân.”

Lan Tự nhìn bạch y nữ tử trước mặt, cầm chặt tay nàng, nước mắt vẫn còn đọng trên khuôn mặt, gật đầu thật mạnh: “Vâng!”

Đợi đến khi hai người chôn cất xong trăm người trong thôn, sắc trời đã trở tối.

Lâu Nguyệt Đồng chống cằm ngồi trên mây, về mặt mơ hồ nổi bão - - Trình Tử Xuyên nhà người chết ở nơi nào rồi? Còn chưa cút về đây! Chẳng lẽ muốn ta tự mình đi tìm?

Chương 21: Cho gọi

“Muốn cùng đi không?” Thanh Gia một tay cầm kiếm, một tay dắt Lan Tự, đạo phục màu trắng phiêu dật trong gió, ngẩng đầu nhìn lên nói một câu như vậy.

Chẳng biết tại sao, Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy thái độ của Thanh Gia đối với nàng hiền hòa đến quá phận.

“Ngươi mời ta?” Nàng chỉ chỉ bản thân, cảm thấy có chút kì quái, “Đệ tử một đại phái như ngươi hẳn phải không ưa gì loại ma nữ như ta chứ?”

Lâu Nguyệt Đồng thật ra vẫn biết rõ, nàng luôn mặc một thân váy đen cổ quái, sử dụng thuật pháp quỷ dị, vừa nhìn đã biết không phải người thuộc chính phái, chỉ là nàng khinh thường ánh mắt của người khác mà thôi.

Thanh Gia đáp: “Lúc ngươi và Uyên Vu đánh nhau, thấy hấn bảo vệ Lan Tự, ngươi liền hạ thủ lưu tình.”

“Hừ, sao ngươi không cho rằng ta không muốn làm sát kẻ vô tội?” Lâu Nguyệt Đồng cười khẩy một tiếng như nghe được chuyện cười, châm chọc khiêu khích mở miệng.

Đôi mắt của Thanh Gia xuyên qua tấm mặt nạ trắng tấp nhìn về phía nàng, thanh sáng như gương, dường như có thể nhìn thấu nàng vậy.

Lâu Nguyệt Đồng bị nhìn đến phiền muộn, nhảy xuống khỏi đám mây chậm rãi bước đến: “Ta quen một tên cực kì cổ hủ, đáng tiếc bây giờ hắn không ở đây, nếu không hai ngươi có lẽ đã ôm nhau nhận thân nhân rồi cũng nên.”

“... Đạo hữu đùa rồi.” Thanh Gia nói, “Xung quanh thôn Bích Liễu có nhiều yêu vật, mong đạo hữu hỗ trợ đề ý Lan Tự một chút.”

Khó trách lại hảo tâm mời nàng đi!

“Ngươi nói ta giúp thì ta sẽ phải giúp?” Lâu Nguyệt Đồng nhướn mày cười một tiếng, giọng nói như một vị công tử phong lưu, “Ngươi tháo mặt nạ cho ta xem, nếu là đại mỹ nhân thì ta sẽ giúp ngươi.”

Thanh Gia: “...”

Lan Tự trừng mắt nhìn, thấy bề ngoài Lâu Nguyệt Đồng không lớn hơn nàng bao nhiêu bèn nhỏ giọng: “Tỷ tỷ... ta sẽ không gây phiền toái đâu.”

Lâu Nguyệt Đồng nhìn nàng bằng vẻ mặt “ngươi có bị ngốc không”, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy một tiếng nổ lớn, âm thanh sột soạt tiến đến gần!

“Uyen Vu...”

“... Không thấy... Hơi thở của hắn tại sao lại biến mất?”

“Giao Uyên Vu ra đây!”

Tiếng gào thét khàn khàn truyền đến, một yêu vật đầu người thân rắn khổng lồ đột nhiên vọt ra từ bụi cỏ, há cái miệng to như chậu máu, hung hăng tấn công tới.

Cùng lúc đó, những con độc trùng từ bốn phía tràn đến, đi qua chỗ nào, cỏ cây chỗ đó liền trở nên khô héo suy tàn.

Thanh Gia xoay tay một cái, thanh kiếm vọt ra khỏi vỏ, kiếm thế vừa quét qua, ngân quang như tuyết, yêu tà xung quanh đều hóa thành tro bụi. Nàng nhắc Lan Tự ném cho Lâu Nguyệt Đồng, mũi chân điểm một cái, phi thân lên đầu với con rắn yêu.

“Này! Ngươi...” Lâu Nguyệt Đồng bất lấy cô bé, hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Lan Tự nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, ta sẽ biết điều.”

Lâu Nguyệt Đồng: “Dám động đây một cái ta sẽ ném ngươi cho yêu quái ăn thịt!”

Lan Tự không dám động đây chút nào, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi: “Tên kia... chính là hung thủ sát hại thôn nhân sao?”

“Không phải.” Thanh Gia chân đạp con yêu, bỏ ra một con đường cho hai người, “Uyen Vu cấp bậc Yêu Vương, đối thủ của hắn cũng thế, đây chỉ là

một tiểu yêu.”

Cô bé ngẩng đầu lên, trong ánh trắng rực rỡ, thân ảnh màu trắng rồng bay phượng múa cảm thần kiếm đánh xuống, hình ảnh khi gặp gỡ Uyên Vu hiện lên sâu trong ký ức của nàng - - nàng muốn trở thành một người lợi hại như vậy!

“Oanh!”

Yêu vật thân rắn không lồ đứt thành từng đoạn, phát ra tiếng gào thét thảm thiết: “Uyen Vu trốn không thoát đâu, Yêu Vương chỉ có thể là chủ nhân ta! Chủ nhân ta!”

Đuôi rắn phát ra đợt công kích cuối cùng, quét về phía Lâu Nguyệt Đồng và Lan Tự. Lâu Nguyệt Đồng vung tay một cái liền có thể tránh khỏi, đem tiểu cô nương ném về phía Thanh Gia, hừ một tiếng biến mất.

“Thanh Gia đại nhân, vị tỷ tỷ kia đâu?”

“Nàng đi rồi.”

Tru Tà vào vò, không hề nhiễm một tia vẩn đục. Thanh Gia lãnh đạm xoay người, bóng lưng lạnh lùng như trước, cô bé cầm lấy vạt áo của nàng đi theo, ánh trắng chiếu xuống mặt đất, yêu vật hóa thành tro, gió thổi qua xóa hết dấu vết.

“Thanh Gia đại nhân, ta có thể gặp lại Uyên Vu đại nhân không?”

“... Có duyên sẽ gặp lại.”

“Vâng.”

Lâu Nguyệt Đồng ôm ngực từ không trung rơi xuống bên hồ, khuôn mặt tinh xảo nhăn nhó. Vừa rồi nàng vội vã rời đi là vì có thể cảm nhận được pháp lực của mình đang suy yếu rất nhanh, hôm qua vừa vào Cổ Linh Mộ, hôm nay lại đánh một trận với Uyên Vu... Điều này đã làm nàng tiêu hao quá nhiều sức lực.

Mặt hồ sáng như gương, nàng cúi đầu nhìn tay mình, bàn tay tuy vẫn mảnh mai trắng nõn như thế nhưng dường như đang nhỏ lại.

A Nguyên tự nhiên xông ra: “Người đang bị phong ấn, ta khuyên người nên động thủ ít đi thì hơn. Hiện tại còn có thể dùng huyết khí khôi phục, nhiều lần như thế sẽ làm tổn hại căn cơ.”

“Nói nhiều!”

A Nguyên vừa lên tiếng lại trở nên yên tĩnh.

Tĩnh tọa một lúc lâu, Lâu Nguyệt Đồng nghiêng răng nghiêng lợi nhắm mắt lại, đưa tay chạm vào phong ấn khẽ ước thượng cổ, rít qua kẽ răng: “Trình Từ Xuyên! Trình Từ Xuyên! Tới đây cho ta...”

Một đặc điểm lớn của khế ước này chính là cảm ứng tâm hồn, vô luận có cách nhau xa đến mấy, nếu một người gặp chuyện không may, người còn lại sẽ có thể cảm ứng.

Lâu Nguyệt Đồng vốn không hề có ý định sử dụng cái cái khế ước quái quỷ này, nhưng bây giờ... cũng là bất đắc dĩ.

Một đêm qua đi rất nhanh, nắng sớm bắt đầu chớm lộ, mặt trời vừa lên, ánh sáng lưu luyến trên người thiếu nữ mặc váy đen làm nổi bật lên khuôn mặt tái nhợt của nàng. Nàng nhắm mắt lại, ngoài sự xinh đẹp, xung quanh đột nhiên xuất hiện cảm giác lạnh lạnh quý mị.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

Nàng mở mắt nghiêng đầu nhìn, Trình Từ Xuyên mặc bạch y, áo khoác thanh sam, so với sự khắc nghiệt của Thanh Gia thì hẳn lại có phần lịch sự tao nhã hơn, nhưng dung mạo đều tuyệt tục giống nhau như đúc.

“Xin lỗi, ta...”

Trình Từ Xuyên còn chưa dứt câu đã ngơ ngẩn, chỉ thấy gương mặt lạnh lùng của tiểu ma nữ bỏ nhào về phía hắn, trong khi hắn đang nghĩ nên cản lại hay ôm lấy nàng, nàng lại lắc người biến thành... một con linh hồ non nớt trắng như tuyết bé xíu!

Linh hồ nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên ngực hắn, há miệng cắn vào tay hắn... hút máu.

Trình Từ Xuyên: “...”

Im lặng một hồi lâu, hắn tỉnh táo nói: “Nguyên hình của đạo hữu rất đẹp.”

“Cút!” Linh hồ miệng phun tiếng người, đôi mắt óng ánh trong suốt tỏa ra ánh sáng rực rỡ sáng chói như ngọc lưu ly, giọng nói kiêu căng như thường, “Ta không phải yêu vật cấp thấp, không có cái gì gọi là nguyên hình, biến thành cái dạng này là vì có thể dễ dàng duy trì pháp lực... Ngươi! Cười! Cái!

Gi!”

Trình Từ Xuyên nâng tiểu linh hồ chỉ bé bằng bàn tay trong tay, khước môi khẽ nhếch lên, lập lại: “Rất đẹp.”

So với tiểu ma nữ lúc nào cũng lạnh lùng thì đáng yêu hơn nhiều.

Tiểu linh hồ quất đuôi: “Cút!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Biến ảo

Tiểu ma nữ không có cái gì gọi là nguyên hình, biến thành tiểu linh hồ chỉ là dùng huyền thuật mà thôi... Trình Từ Xuyên rất rõ ràng chuyện này, nhưng là hắn muốn trêu chọc nàng một chút.

Nhưng tiểu linh hồ nàng biến thành đích xác rất xinh đẹp đáng yêu, thân thể bé xíu, khi lười biếng cuộn mình làm người ta không nhận được muốn thân mật yêu thương, ngay cả Trình Từ Xuyên đối với nàng cũng sinh ra một tia yêu thích.

“Ánh mắt của ngươi thật kỳ quái.”

“Là sao?” Trình Từ Xuyên khẽ mỉm cười, chẳng nói đúng chẳng nói sai, chủ động đưa ngón tay tới giải thích, “Hôm qua tách ngươi ra là vì Trình Diệu đuổi theo, ta phải dẫn hắn đến nơi khác, mãi mới có thể thanh tĩnh một chút.”

Lâu Nguyệt Đồng cắn ngón tay hắn rồi rút một cái, mở miệng nói chuyện: “Thật không?” Nói xong lại tiếp tục rút.

“Tin hay không tùy ngươi.” Trình Từ Xuyên hỏi, “Ngươi còn có thể biến thành người không?”

Lâu Nguyệt Đồng miễn cưỡng lắc lắc cái đuôi hồ ly: “Có thể, nhưng không muốn.” A Nguyên nói không sai, pháp lực suy yếu liên tục sẽ gây tổn hại cho nàng, nàng còn muốn nghỉ ngơi dưỡng sức để đi đến Hồn Độn biên giới kia, bây giờ có thể nhân rồi liền nhân rồi.

Trình Từ Xuyên: “... Thế này cũng tốt.”

Hắn thả tay, Lâu Nguyệt Đồng đang hút máu kêu một tiếng nhảy lên vai hắn, nàng đột nhiên cảm thấy bộ dạng này cũng hết sức mới lạ và thú vị: “Có phải ngươi rất thích hình dáng này của ta?”

Trình Từ Xuyên đưa tay xoa xoa đầu nàng.

Nàng lập tức hung dữ nói: “Không được sờ đầu ta!”

Trình Từ Xuyên gạt đầu, rất biết nghe lời túm lấy cái đuôi của nàng.

“!” Tiểu linh hồ ngã xuống từ trên người hắn, bị hắn ôm cổ. Nàng hung hăng cào mấy cái, trong nháy mắt tay hắn liền xuất hiện mấy vết máu, “Trình! Đạo! Hừ! Ngươi muốn ăn đánh phải không?”

Trình Từ Xuyên lạnh nhạt như thường: “Đạo hữu có thể biến lại thành người.”

Lâu Nguyệt Đồng nhảy lên ôm cổ hắn cắn một cái, Trình Từ Xuyên đưa tay kéo nàng ra đặt lên vai. Nàng ngồi vắt chân khoanh tay trước ngực, nói: “Hôm qua ta gặp Thanh Gia.”

“Hừ? Thế nào?”

“Các ngươi rất giống nhau, từ khí chất đến giọng nói... Nếu không phải giới tính và thanh âm bất đồng, ta đã nhầm hai ngươi là một người, chỉ tiếc không nhìn được dung mạo nàng ta.”

Trình Từ Xuyên: “... Đạo hữu đùa rồi.”

Lâu Nguyệt Đồng đầy hứng thú nói: “Câu này cũng giống! Ta rất mong chờ cảnh các ngươi mặt đối mặt!”

Nàng thuật lại chuyện hôm qua một lần, kể cả chuyện của Uyên Vu và Lan Tự, lập tức đánh giá: “Ồ Ma giới kẻ mạnh làm vua, yêu giới lại là Yêu Vương truyền thừa, hiện tại đang tranh ngôi, yêu giới chắc rất hỗn loạn... Không, phải nói cả lục giới cũng bắt đầu hỗn loạn.”

Trình Từ Xuyên rũ mắt, thần sắc lạnh nhạt thờ ơ, không nói gì nữa.

Dưới chân Cửu Nguyên Sơn lúc nào cũng không thiếu những thiếu nam thiếu nữ muốn đến bái sư và cả những tu sĩ muốn luận bàn.

Phần lớn nhân tài của tu chân giới đều từ Cửu Nguyên mà ra, lời này không phải không có đạo lý.

Trình Tử Xuyên vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt mọi người, dung mạo của hắn xuất chúng, phong thái khí độ tuyệt hảo, vừa nhìn đã biết chính là mầm non tu tiên, trên vai còn có một tiểu linh hồ lung linh đáng yêu đang sắp người nằm ngủ, xung quanh vang lên tiếng nghị luận ào ào.

Hắn đi lên phía trước lại bị người ta cản lại: “Xếp hàng đi, ngươi có hiểu quy củ hay không?”

Cửu Nguyên Môn không có ngày đặc biệt thu nhận đồ đệ, người có tâm muốn bái sư có thể leo lên rìa ngọn núi - nơi ở của đệ tử ngoại môn để kiểm tra thiên phú, qua được vòng này mới có tư cách tham gia thí luyện trên ngọn núi cao nhất, khi bái sư, thất bại không được vào núi, mặc cho người ta khiêng về.

Trình Tử Xuyên: “Không hiểu.”

“...”

Lâu Nguyệt Đồng cười một tiếng, cái đuôi cọ cọ vào cổ hắn khiến hắn khẽ ngứa. Trình Tử Xuyên mặt không đổi sắc xách nàng nhét vào trong ngực, vòng qua người chặn đường đang tròn mắt há mồm kia, đi thẳng lên núi.

Lâu Nguyệt Đồng đang muốn cản hắn liền đột nhiên nheo mắt: “Ngu ngốc, nhìn đằng sau!”

Gió thổi vù vù mang theo sát ý mãnh liệt cuốn tới!

“Không được, đuổi theo.”

Trình Tử Xuyên búng trán nàng một cái, lúc này mới không nhanh không chậm xoay người vung tay phá thế công, bộ dạng hời hợt dọa sợ người ta.

Ngay sau đó, hai thân ảnh đáp xuống. Đó là một nam tử tuấn mỹ mặc đạo phục Cửu Nguyên và một cô gái nhỏ đi theo phía sau.

“Lan Tự?” Lâu Nguyệt Đồng có chút kỳ quái, như có điều suy nghĩ nói, “Nàng không phải đi theo Thanh Gia sao? Tại sao lại biến thành Trình Diệu?”

“Trình Tử Xuyên, ngươi lại dám đến đây?”

“Vì sao ta không dám tới?”

Ánh mắt của Trình Tử Xuyên và Trình Diệu chạm nhau, hắn ung dung nói: “Người chốt dạ cũng không phải ta.”

Trình Diệu nhíu chặt mày, một đường đuổi theo lại quay về chính sư môn của hắn, cảm thấy khó hiểu - không phải hắn đại đột đến Cửu Nguyên Môn đòi công đạo ư?

Trình Tử Xuyên không có hứng thú tranh đấu không ngừng với hắn, lòng bàn tay khẽ đảo, lệnh bài bay thẳng về phía ngọn núi.

Lập tức trong không trung xuất hiện một cánh cửa, phía sau cánh cửa là bậc thang thật dài - đó là đường đi lên ngọn núi cao nhất của Cửu Nguyên.

“Tại sao ngươi lại có Cửu Nguyên lệnh?”

Mất thấy Trình Tử Xuyên đi vào, Trình Diệu cũng ném lệnh bài, cùng Lan Tự lên núi, để lại hai đám thiếu niên ngơ ngác nhìn nhau.

“Lệnh bài của sư môn cũng tặng ngươi, Thanh Gia đối với ngươi rất tốt.” Lâu Nguyệt Đồng nói một câu ý tứ không rõ ràng.

Trình Tử Xuyên lờ đi mà ý nhiều: “Ừ.”

“Nói nhiều hơn một chữ sẽ chết sao?”

“Sẽ một.”

Tiểu linh hồ: “Cút.”

Tán gẫu vài câu, sau khi đứng trên ngọn núi cao nhất, hai người đều không nói lời nào nữa. Dọc theo bậc thang đi lên chính là chính điện Cửu Nguyên, nơi để gặp khách nghị sự. Hiển nhiên chương môn Cửu Nguyên biết được có khách đến, cố ý đứng đây đợi.

Trình Diệu trầm mặt, dẫn Lan Tự tiến vào chính điện hành lễ: “Bái kiến chương môn.”

Nam tử ngồi trên cao có dung mạo hết sức bình thường nhưng khí chất lại như biển, ôn hòa bao dung, chưa đến gần cũng có thể cảm nhận được một sự áp áp mãnh liệt, nhưng một khi gió nổi lên sẽ mang tất cả cuồng địch ném đi hết... Đây là một người nông sâu không lường được.

Lượn về bối phận, Trình Diệu là đệ tử Huyền Dự, cùng thế hệ với chương môn; nhưng lượn về tu vi, ngay cả Huyền Dự cũng không dám bảo đảm có thể thắng được vị trẻ tuổi này.

“Ừ.” Ánh mắt chương môn đảo qua, roi xuống người Lan Tụ.

“Chương môn, hôm qua ta gặp Thanh Gia tiểu sư thúc, nàng có chuyện quan trọng, liền bảo ta đưa hài tử này về...”

Chương môn gật đầu: “Ta đã nhận được truyền tin của Thanh Gia tiểu sư thúc, hài tử này nhập môn hạ của ta, chọn ngày làm lễ báỉ sư đi.” Có dính dáng với đại yêu cấp bậc Yêu Vương, hài tử này tương lai chỉ sợ muốn yên ổn cũng không được.

Lan Tụ hiểu chuyện, cúi người báỉ hạ: “Đa tạ chương môn.”

Chương môn bảo nàng đứng sang một bên rồi nhìn về phía Trình Từ Xuyên, ánh mắt có thâm ý: “Thanh Gia tiểu sư thúc cũng không đề cập đến chuyện bằng hữu của nàng sẽ mang ma tu vào đạo môn, lá gan không nhỏ!”

Nói xong, một ngón tay chỉ vào tiểu linh hồ, xiềng xích vô hình trong phút chốc bao quanh thân nàng.

Lâu Nguyệt Đồng tròn mắt, nhưng chưa đợi nàng phản kích, Trình Từ Xuyên đã phá tan xiềng xích, khẽ mỉm cười với chương môn: “Người tới là khách, động thủ chính là thất lễ. Còn nữa, ta mang đến, ta có thể chịu trách nhiệm. Chương môn muốn động vào nàng, còn phải nhận được sự đồng ý của ta đã.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cơ trí

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt nhìn, không nghĩ đến việc Trình Từ Xuyên sẽ vì nàng mà ra mặt, nhất thời sững sờ.

Trình Diệu cũng hết sức kinh ngạc nhìn chương môn: “Thanh Gia tiểu sư thúc làm sao có thể có dạng bằng hữu này?” Hắn siết chặt tay, tức giận nói, “Chương môn, người này có tâm bất chính, giết lão tổ Trình gia ta, có thâm cừu đại hận với Trình gia, chương môn chớ bị tiểu nhân lừa gạt!”

Người biết chuyện năm đó Trình gia đoạt căn cốt của Trình Từ Xuyên vốn đã ít, biết chuyện căn cốt đó đều đổ vào người Trình Diệu lại càng ít, hiện tại ngoài vài người có địa vị cao ở Trình gia biết chuyện, tất cả đều rất cảm kích Huyền Dự chân nhân.

“Ồ?” Chương môn ngoắc tay, xiềng xích tản đi, hắn nhìn Trình Diệu lại nhìn Trình Từ Xuyên, buông ra một tiếng thở dài, “Tiểu sư thúc lại mang phiền toái đến cho ta!”

Lâu Nguyệt Đồng cười lạnh: “Biết là phiền toái mới giao cho ngươi.”

Chương môn suy nghĩ một chút, lại nghiêm túc gật đầu: “Ngươi nói đúng.”

Lâu Nguyệt Đồng: “... Hừ!”

Nàng lạnh lùng xoay người trên vai Trình Từ Xuyên, chống hông vào mặt người ta, bộ dạng “bọn người phạm các ngươi quá ngu xuẩn” tiêu chuẩn!

“Tiểu gia hỏa này giáo dưỡng không tốt.” Chương môn lắc đầu.

Mọi người đều biết công kích vừa rồi của hắn chỉ là thăm dò, căn bản không có ý tứ muốn diệt trừ tiểu ma nữ.

Trình Từ Xuyên: “Quả thật giáo dưỡng không tốt.”

Vừa dứt lời, cái cổ của hắn đã lòi ra thêm một cái đuôi cáo, cái đuôi của tiểu linh hồ vừa dài lại vừa mềm, sạch sẽ trắng như tuyết, quần trên cổ quả thật rất đẹp... Đường nhiên đây là nếu tiểu ma nữ không hung hắn siết chặt!

Trình Từ Xuyên thông dong chọc vào đuôi nàng một cái, đợi nàng rút về mới quay về phía chương môn: “Để chương môn chê cười rồi.”

Chương môn ý vị thâm trường nói: “Quan hệ của các ngươi rất thân mật.” Tục ngữ nói, hồ ly thông minh lại xảo trá, không cẩn thận có thể sẽ bị cắn ngược một cái.

Lâu Nguyệt Đồng: A, gặp được một tên mất mù!

Bọn họ đứng đây nói chuyện như tán gẫu việc nhà, Trình Diệu đen mặt.

Tán gẫu đủ, chương môn liền nghiêm mặt nói: “Mặc dù ta tin tưởng Thanh Gia tiểu sư thúc, nhưng chuyện của các ngươi lại có bình luận không hay, người...”

“Trình Tử Xuyên.”

Chương môn gật đầu: “Tiểu sư thúc có đề cập rằng ngươi mang thanh tịnh đạo thể bẩm sinh, được Thừa Thiên chiếu cố, ta mặt dày gọi một tiếng đạo hữu... Không biết Trình đạo hữu đến Cửu Nguyên Sơn có chuyện gì?”

Trình Diệu cho rằng Trình Tử Xuyên nhất định sẽ đề cập đến chuyện căn cốt, trong lòng đã nghĩ kĩ cách đối kháng.

Ai ngờ Trình Tử Xuyên giống như triết đề không đếm xỉa đến hắn, nhìn chương môn nói: “Ta đến mượn đường.”

Đồng tử của chương môn co lại, phút chốc như cơn mây phát tay: “Trình Diệu sư đệ, ngươi đưa Lan Tự đi sắp xếp cho nàng.”

Đây là muốn đẩy Trình Diệu ra.

“Chương môn!” Trình Diệu một đám đánh vào bông, bị đè nén nói không nên lời, nhìn chương môn một lúc, không thể không chấp tay lui ra.

Đến khi trong điện không còn người nào, chương môn hỏi: “Mượn đường gì?”

Trình Tử Xuyên đáp: “Ta từng xem kỳ thư, biết Cửu Nguyên Sơn là nơi duy nhất trong nhân gian có thể điều người phạm lên Tiên giới cũng như xuống Minh giới, muốn mượn ‘Thông Thiên Lộ’.”

“Hoang đường!”

Lâu Nguyệt Đồng nghe vậy cũng kinh ngạc liếc qua -- Trình Tử Xuyên này biết rất nhiều chuyện mà ngay cả nàng cũng không biết.

Chương môn trách mắng một tiếng xong vẫn cảm thấy chưa đủ, đứng lên chỉ tay vào hắn: “Ngươi biết bản thân đang nói gì không?” Giờ phút này hắn thà rằng Trình Tử Xuyên tới để quyết đấu với Trình Diệu còn hơn!

“Biết rõ.”

“Ngươi biết cái...” Đường đường là chương môn Cửu Nguyên mà cũng bị chọc tức đến mức suýt nữa thì nói tục, nhưng nghĩ lại vẫn nên nhẫn nhịn một chút, “Chuyện này người trong Cửu Nguyên Môn còn không biết rõ, không biết rốt cuộc ngươi nghe được chuyện này ở đâu; lại nói, ‘Thông Thiên Lộ’ là dụ lệnh của Tiên giới truyền xuống, liên quan đến trật tự an bình của nhân gian, người phạm lên sử dụng sẽ bị tiên lộ gạt bỏ!”

“Hắn nói đúng.” Lâu Nguyệt Đồng đồng ý, nhảy từ trên vai hắn xuống đất hóa thành hình người, vẫn một thân váy đen, tóc dài hơi xoắn, xinh đẹp lại ngây thơ. Nàng nhìn Trình Tử Xuyên, lạnh lùng nói: “Ta còn tưởng ngươi đến để luận bàn, hóa ra là đến để nổi điên!”

Chương môn nhìn nàng một cái, tim bất chợt đập nhanh, nhắm mắt làm ngơ dời tầm mắt sang nơi khác.

“Ngươi là người có nhiều bí mật, ta không muốn hỏi nhiều.” Lâu Nguyệt Đồng lại nói, “Nhưng ngươi đừng có quên, mạng của ngươi bây giờ cũng không phải là của một mình ngươi!”

Nàng mang vẻ mặt hung ác, chỉ thiếu nước trực tiếp đánh hắn một quyền.

Trình Tử Xuyên vẫy vẫy tay với nàng: “Lại đây.”

Đây là còn coi nàng như tiểu linh hồ?

Lâu Nguyệt Đồng: “Biến!”

Trình Tử Xuyên quệt cổ tay một cái, mùi máu tỏa ra bốn phía: “Lại đây?”

Hào quang chợt lóe, thiếu nữ váy đen biến mất, tiểu linh hồ tức giận nhảy qua, cái đuôi quần vài vòng trên tay hắn: “Ta không thèm quản ngươi!”

Nói xong, nàng hung hăng cắn một cái.

Hắn dùng hành động thực tế nói với nàng rằng rõ ràng hắn không phải một kẻ ngu ngốc. Lâu Nguyệt Đồng cũng cảm thấy loại người này sẽ không đại đột tự đi tìm đường chết, lưỡi phải tốn nước miếng.

Trình Tử Xuyên khẽ nhếch môi, nhìn về phía chương môn.

Chương môn vẻ mặt không còn gì để nói trừng mắt nhìn hai người, cảm thấy có chút nhức mắt. Đương nhiên hắn cũng không trông cậy gì vào tiểu ma nữ, thẳng thắn cự tuyệt: “Không được.”

Trình Tử Xuyên gật đầu, không nhanh không chậm nói: “Tự nhiên nhớ tới một chuyện Thanh Gia đã nói với ta. Nàng nói chương môn Cửu Nguyên Môn thiên phú phi phạm, nhưng liên tục không thể ngộ đạo thành tiên là vì thời niên thiếu...”

“Đợi chút.” Chương môn nghiêm túc nói, “Mà thôi, ngươi đã là bạn thân của Thanh Gia tiểu sư thúc, việc này cũng không phải không thể cứu vãn...”

Trình Tử Xuyên lắc lắc mình cười, áo trắng tóc đen, phong thái thiên nhân, quả nhiên là thanh tịnh cao thượng.

Chương môn: Bên ngoài tô vàng nạm ngọc! Tiểu sư thúc lừa ta!

Lâu Nguyệt Đồng cười ha ha: “Trình Tử Xuyên, Trình đạo hữu, Thanh Gia mà không có gì với ngươi ta mới không tin!”

Chương môn: Đồng ý!

Trình Tử Xuyên nhẹ nhàng sờ sờ đầu nàng.

Lâu Nguyệt Đồng: “Sờ nữa ta đốt trụ đầu ngươi!”

Trình Tử Xuyên: “... Bề ngoài không quan trọng.”

“Cút.” Nàng nói chuyện không chút lưu tình, “Cái người ta dùng để nhìn ngươi chính là bề ngoài.”

Chương môn: Đồng ý!

Trình Tử Xuyên cũng không giận, ngược lại lễ nghi chu toàn: “Còn nhờ chương môn dẫn đường.”

Chương môn nghiêm mặt, vung tay lên, ba người... hai người một hồ ly liền xuất hiện tại một nơi khác.

Nơi này tối tăm không chút ánh sáng, có tiếng nước rơi xuống, hình như là một cái sơn động, trước mặt đen ngòm không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Lúc này, chương môn đã thu liễm tất cả ý cười, nghiêm mặt nói: “Đạo thể bẩm sinh, trời sinh mang tiên cốt, sinh ra đã không mang thân thể phàm thai, quả thật ngươi có tư cách đi qua Thông Thiên Lộ. Có thể bước lên con đường này, sinh tử sẽ không còn làm ngươi bận tâm nữa. Nói thật, ta không rõ ngươi muốn làm gì, cũng không thể tin ngươi, nhưng ta tin tiểu sư thúc.”

Trầm mặc một lát, hần liếc mắt nhìn tiểu hồ ly đang quấn trên tay Trình Tử Xuyên, nói thêm một câu: “Ta rất mong trong tương lai ngươi có thể trở thành đệ tử Cửu Nguyên Môn.”

Hần cố ý nói những lời này để thăm dò phản ứng của Lâu Nguyệt Đồng.

Lâu Nguyệt Đồng: “Nhìn lên nữa ta sẽ móc mắt ngươi!”

Chương môn: “... Tạm biệt, không tiễn!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nước lửa

Trong nơi tối tăm không thấy điểm cuối kia chợt hiện ra một cánh cửa, chậm rãi xoay tròn, bên tai như có tiên nhạc vang vọng làm người ta nghĩ đến những viễn cảnh thần tiên, chăm chú nhìn lại mới phát hiện ra tất cả đều là ảo giác.

Trình Tử Xuyên nói với Lâu Nguyệt Đồng: “Ngươi có thể ở lại chờ ta.”

Lâu Nguyệt Đồng nhảy lên vai hần, lười biếng nằm sắp xuống: “Thôi đi, ta muốn xem một chút ngươi định làm gì.”

Trình Tử Xuyên nhếch mày, trong mắt có ý cười thật nhẹ, lập tức không do dự bước vào cánh cửa.

Chương môn đứng tại chỗ nhìn cánh cửa dần dần biến mất, bấm ngón tay tính toán một chút nhưng lại tính không ra chuyện gì sắp xảy đến. Hần buông tiếng thở dài, lẩm bẩm tự hỏi: “Tiểu sư thúc à tiểu sư thúc, cho phép người này đi vào Thông Thiên Lộ, cuối cùng người đang nghĩ gì?”

Nếu bên ngoài cánh cửa là một màu đen tuyền đáng sợ, thế giới sau cánh cửa còn khủng bố hơn gấp trăm lần.

Một đường thiên hỏa hùng hực, đoạn cây leo bám trên vách đường dần dần bị hút sạch nước mà tan thành tro bụi. Những sinh linh không thuộc về thế giới này muốn lên Tiên giới phải đi xuyên qua thủy hỏa lưỡng trọng thiên, cuối cùng còn phải xông qua biển lửa của Thiên tướng giữ cửa, đánh thắng hần, mà một khi lên được Tiên giới cũng sẽ bị những quy tắc vĩnh cửu kia gạt bỏ.

“Thế nào?” Trình Từ Xuyên hỏi, “Sợ sao?”

Lâu Nguyệt Đồng cười nhạo một tiếng: “So với Ma giới còn kém xa.”

“Ừ.” Trình Từ Xuyên xác định được một chuyện, “Ngươi quả nhiên là tiểu ma nữ đến từ Ma giới.”

“... Thời điểm này rồi ngươi vẫn còn có tâm tư nói lời khách sáo?” Lâu Nguyệt Đồng vung đuôi đập hất.

Trình Từ Xuyên đi vào biển lửa, trong nháy mắt, thiên hỏa bị một tấm bình phong xuất hiện quanh người hất ngăn cản, hất cứ thế một đường tiến về phía trước.

Tấm bình phong dày đặc rộng thùng thình chậm rãi trở nên yếu ớt nhỏ hẹp hơn, một sợi tóc của Trình Từ Xuyên bay ra ngoài sự che chở của nó, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

“Ui...”

Lâu Nguyệt Đồng theo thói quen lắc lắc cái đuôi, vừa định mở miệng liền cảm thấy đuôi mình như đang bị bỏng, không đợi nàng xù lông, Trình Từ Xuyên cực nhanh cầm cái đuôi của nàng kéo lại, nhưng mu bàn tay hất vì chạm vào thiên hỏa nên bị bỏng một mảng.

Tay của hân thon dài rất đẹp, bây giờ lại như ngọc sứ bị hư hại, phá hư mỹ cảm.

“Đạo hữu, cắt kĩ cái đuôi của ngươi đi.” Về mặt Trình Từ Xuyên không hề thay đổi một chút nào, thậm chí còn nhàn nhạt trêu chọc một câu.

Móng vuốt Lâu Nguyệt Đồng tuy không bỏng thật nhưng vẫn có thể cảm nhận được đau đớn, nàng trầm mặc một hồi: “Ngươi thật kì quái, có cái khế ước này, ai đau đều giống nhau cả, huống chi ta cũng không cần ngươi cứu.”

Trình Từ Xuyên: “Ta coi như xong, mà ngươi dù là một tiểu cô nương hay tiểu linh hồn đều trắng trẻo xinh đẹp, thêm một vết bỏng sẽ cảm thấy khó chịu.”

Lâu Nguyệt Đồng nói: “Nữ tử nhân giới mới quan tâm đến chuyện này.”

Bị thiên hỏa làm bỏng đối với tiên nhân mà nói sẽ rất đáng sợ, nhưng đối với Lâu Nguyệt Đồng thì thật ra không tính là gì, ma cũng có đẳng cấp, Nguyệt ma quân trong thời kỳ toàn thịnh không thể nghi ngờ có thể sánh ngang với Thần quân, trừ phi có thần lôi hay thần hỏa, nếu không bất kỳ vết thương nào cũng sẽ không lưu lại dấu vết trên người nàng.

Nàng đem lời giải thích kia nói với Trình Từ Xuyên, ai ngờ hân nghe xong liền than nhẹ: “Vậy cũng không tốt, người khác không biết ngươi từng bị thương, làm sao có thể cảm thấy đau lòng cho ngươi?”

Lâu Nguyệt Đồng bỗng chốc sững sờ.

Hồi lâu, nàng mới nghiêng nghiêng đầu, nói: “Vì sao ta cần người khác phải cảm thấy đau lòng? Ta đủ mạnh, không cần loại tình cảm nhu nhược đó.”

“Tôn nghiêm của cường giả?”

Tiểu ma nữ biến thành tiểu linh hồn hất cằm “Là tự tin.”

Trình Từ Xuyên khẽ cười, tiểu ma nữ này thật kiêu ngạo, như nàng nói, nàng không cần tình cảm vô vị, có lẽ chỉ có người cùng sánh vai với nàng mới có thể được nàng nhìn vào trong mắt, con kiến đòi tình cảm của con voi, chuyện này đối với nàng căn bản là chuyện hoang đường.

“Ta biết ngươi đang nghĩ gì.” Tuy đang ở trong hình dạng hồ ly, đôi mắt kia lại làm Trình Từ Xuyên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng nói, “Trình Từ Xuyên, ngươi cũng là người như vậy.”

Trình Từ Xuyên bước ra khỏi biển lửa: “Được tán dương, ta rất vinh hạnh.”

Một câu nói khen cả hai người, không chút nào lộ ra suy nghĩ của bản thân.

Lâu Nguyệt Đồng lắc lắc đầu: “Thần côn!”

Nói xong, nàng cảm lấy bàn tay bị bỏng của hân, lẽ lười liếm liếm, vết bỏng sau đó liền biến mất một cách thần kỳ, chỉ nghe nàng hừ một tiếng, nói: “Ta không phải đang cảm tạ ngươi. Ngươi đau làm ta cũng đau, khế ước kia thật phiền toái.”

Trình Từ Xuyên ngẩng ra, không nói gì, ánh mắt lại càng trở nên nhu hòa.

Hân nhìn khoảng không mênh mông gần như đã khô cạn trước mặt, đột nhiên đưa ngón trỏ về phía miệng Lâu Nguyệt Đồng: “Muốn cắn một cái?”

Lâu Nguyệt Đồng: Bị bỏng nên hồng cả não rồi?

Nhưng nàng không hỏi, không khách khí chút nào cắn xuống, vừa định hút máu, hân lại rút tay về.

Chỉ thấy Trình Tử Xuyên hòa một giọt máu vào nước, một làn sương màu hồng khuếch tán, mỏng lung tan ra, sau đó, một chiếc thuyền lá nhỏ nổi lên trên mặt nước.

“Lấy máu hóa thuyền, cạn nước mà cũng nổi lên được...” Lâu Nguyệt Đồng lầm bầm nói, “Thật là thủ đoạn, quả nhiên không phải người bình thường.”

Trình Tử Xuyên: “Người bình thường đã sớm bị thiên hỏa thiêu không còn gì rồi.”

“Mới khen hai câu mà đã tự mất rồi?”

Trình Tử Xuyên đứng trên thuyền, thanh sam lịch sự tao nhã, áo dài phiêu diêu chìm nổi lên xuống theo gợn sóng, liếc mắt cười một tiếng: “Đúng thế.”

Tiểu linh hồ Lâu Nguyệt Đồng không ưa gì hắn nhưng cũng không thể không thừa nhận, tư thái này quả thật là cảnh đẹp ý vui.

Nàng đột nhiên nói: “Dài dòng như vậy, không bằng chúng ta chơi một trò chơi?”

Trình Tử Xuyên: “Cũng được, mời nói.”

“Thay nhau hỏi người còn lại một câu hỏi, không trả lời được hoặc không muốn trả lời sẽ bị nhổ một sợi tóc, đến bờ bên kia, người thua sẽ phải đưa người thắng đi du ngoạn một vòng, thế nào?”

Tiểu linh hồ nhanh chóng hóa thành hình người, một tay chống cằm, rất hứng thú đề nghị.

“...” Trình Tử Xuyên xem như đã được lĩnh giáo sự thú vị của nàng.

“Người không thích bị nhổ tóc? Vậy thì nhổ móng tay, cắt một ngón tay, móc mắt, cắt lưỡi?” Ánh mắt xinh đẹp không hề mang ý tứ trêu chọc, rõ ràng là nàng đang nói thật, hơn nữa còn cho rằng hết sức bình thường, thoải mái nói, “Tùy người chọn được không?”

“...” Trình Tử Xuyên lặng im một lát, “Nếu đạo hữu câu nào cũng hỏi được không, trò này liền miễn đi.”

Tiểu ma nữ có chút mất hứng, nghiêng đầu đặt lên cạnh thuyền: “Nhàm chán.”

Về mặt của nàng mệt mỏi, dường như không hào hứng được.

Trình Tử Xuyên nhìn nhìn nàng, ngồi xuống đối diện, vươn tay về phía nàng: “Nghe nói Thông Thiên Lộ có thể mộng tam sinh, có kẻ ước thượng cổ ở đây, người có muốn thử xem, nếu chúng ta đi vào giấc mộng sẽ thấy gì không?”

Thực ra, không thể ngủ cũng không thể đi vào mộng trên Thông Thiên Lộ, tuy nó quả thật có cơ hội khiến người ta đi vào mộng tam sinh nhưng không cẩn thận sẽ có thể coi chuyện trong mơ là thật rồi sa vào đó, vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Lâu Nguyệt Đồng ngẩng đầu, thần sắc hần rất tự nhiên, phảng phất có một chút hiếu kỳ, có lẽ hắn chỉ coi đây là một biện pháp giải sầu mà thôi.

“Người thật có lòng tin với bản thân, không sợ ngủ một giấc sẽ không dậy nổi nữa sao?” Nàng cười mà như không cười.

“Không phải còn có người?” Trình Tử Xuyên hỏi ngược lại, nói trúng tim đen kiêu ngạo của nàng.

“Không tệ.” Tiểu ma nữ bĩu môi, “Lời này cũng khá êm tai.”

Hai tay nắm chặt, hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cùng nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Vào mộng

Mặt đất khô cằn, bầu trời giăng đầy mây đen, mưa lớn dội xuống ngọn lửa bất diệt, tiếng kêu khóc, tiếng chửi rủa, tiếng kêu thảm thiết vang lên như một tấm lưới bao phủ thiên địa.

Đây là đâu?

Nàng đến bên một cái hồ, mặt hồ soi sáng một thân ảnh mỹ mạo, váy đen ngàn lớp nhẹ nhàng tung bay, tóc dài xoắn nhẹ làm nổi bật lên khuôn mặt câu hồn đoạt phách, khóe môi khẽ nhếch lên nở một nụ cười nghiêng thành, xinh đẹp tuyệt thế.

Đây mới là bộ dạng vốn có của nàng.

Lâu Nguyệt Đồng tâm tình rất tốt, nhưng tiếng khóc vô tận kia lại khiến nàng vô cùng bức bối, hận không thể đem những người kia toàn bộ giết sạch!

“Ma nữ, ngươi đáng chết!”

Đột nhiên, mấy đạo nhân ảnh xuất hiện xung quanh, nguyên một đám kêu đánh kêu giết, tất cả đều tấn công về phía nàng. Nàng nghiêng đầu, phát tay đánh bay bọn họ.

Đám người này hẳn là muốn tự sát, nàng cười lạnh đập vỡ tim họ, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Nhưng nàng đột nhiên dừng lại.

Một bạch y nam tử xuất hiện, từ trên cao đáp xuống, quần áo trắng như tuyết dường như đã trở thành nơi bình yên nhất trong thiên địa. Hắn yên tĩnh, lại vô cùng trầm ổn.

Lâu Nguyệt Đồng chớp mắt, kêu lên một cái tên: “Trình Tử Xuyên?”

Nàng dùng tư thái của một con chim nhảy tới.

Trình Tử Xuyên khẽ mỉm cười với nàng, duỗi tay định ôm, lại cứng đờ.

Một bàn tay đâm thẳng vào tim hắn, tiểu ma nữ trong lòng hắn ngẩng đầu lên, mặt mày vui vẻ cười với hắn một cái, nhưng sau một khắc, nàng cũng cứng đờ.

Có vật gì đó trong tay hắn, đang nhấm ngay sau lưng nàng.

Nhưng không biết vì sao hắn do dự, lại không đâm vào.

Hắn đột nhiên cúi người, hôn thật dịu dàng lên ấn đường của nàng. Lâu Nguyệt Đồng tròn mắt, cười một tiếng: “Ngươi vẫn chưa đủ ác.”

“Giữa ngươi và ta, tính theo thực lực... ngươi không thắng được.”

Người thắng là ai? Thua là ai?

Không biết được, nhưng nụ hôn kia... hình như lại dừng lại trên môi nàng, ôn nhu như vậy, tốt đẹp như vậy, lại quyết tuyệt khắc nghiệt như vậy!

Người muốn cướp ngôi, người gây phản loạn sóng gió rất nhiều, chúng ta nguyện hóa thành tro bụi, vĩnh viễn đọa luân hồi, chỉ thỉnh cầu Thánh tôn quay về, giết phản nghịch, chém yêu tà, trả lại một thế gian an bình!

Sương mù lượn lờ, xa xăm yên tĩnh, Thiên Ngoại Thiên vĩnh viễn vắng lạnh như thế.

Trúc lâu đơn giản đứng vững, mây trắng trôi nhẹ, gió mát thổi qua, thần mộc Phù Tang khổng lồ bao phủ một vùng trời lớn.

Thiếu nữ mặc váy đen ngồi dưới tán cây, khuôn mặt tràn đầy vẻ mất hứng, nói: “Đường đường là một Thánh tôn tại sao lại ở trong một căn nhà rách thế này? Cung điện của ta ở Ma giới đẹp đẽ quý giá hơn thế này cả nghìn lần!”

Thần mộc nói tiếng người: “Có bản lĩnh thì ngươi tự mình đổi đi.”

“Ta đổi rồi!” Thiếu nữ váy đen nhún mày, càng thấy không sáng khoái, “Nhưng sau đó hắn đổi lại!”

“Đáng đời! Không biết lớn nhỏ, ngươi phải gọi ‘sư tôn!’”

“Không gọi!” Thiếu nữ váy đen hừ nhẹ, “Trừ phi... hắn biến trúc lâu này trở lại thành cung điện cho ta!”

Tĩnh dậy, trúc lâu đã biến mất, được thay thế bằng một tòa cung điện đẹp đẽ to lớn đứng sừng sững trong mây, nàng trừng mắt nhìn, thẩm thoát bật cười.

Được rồi, dám nói dám làm, sư – tôn, sư tôn sư tôn sư tôn!

Ừ.

Ừ cái gì mà ừ, ta cho phép ngươi gọi tên ta.

... Đồng nhi.

Thần mộc bất mãn lặng lẽ thầm nhủ: “Ma nữ không biết thế sự còn dám bắt nạt Thánh tôn, không hiểu tại sao Thánh tôn lại tha cho nàng một mạng, còn thu nàng làm đồ đệ...”

Trình Tử Xuyên ngồi trên đám mây, tựa như cách nơi này cả một thế giới, hắn lầm bầm: “Đồng nhi?”

Bóng trắng dưới tán cây nhìn không rõ mặt, bên tai Trình Tử Xuyên vang lên thanh âm của chính hắn: “Đi thôi.”

Vung tay áo, Thiên Ngoại Thiên hiện ra trước mặt, mây trắng ung dung, đó là thứ tao nhã mà nhân gian không bao giờ thấy được. Trình Tử Xuyên mặc dù không có lòng dạ nào mà thưởng thức nhưng lại vô cùng tán dương - - khoảng cách chênh lệch cảnh giới này đủ để hắn phải kính trọng.

Trong lòng hắn đã rõ ràng, người kia không là ai khác, là chính hắn.

Hắn nhảy xuống, một mảnh đất khô cằn đập vào mắt. Thiếu nữ váy đen mỉm cười, cảnh tượng vỡ vụn trong ngọn lửa, dường như có hoa đào bay đầy trời, đẹp tuyệt vời, phiêu hương tứ phía.

Thông Tiên Lộ, bàn tay đang nắm chặt của hai người đồng thời run lên, mở mắt.

Thuyền nhỏ phiêu đảng, hai người lại nhất mực trầm mặc.

“Ngươi thấy cái gì?” Lâu Nguyệt Đồng lên tiếng trước.

“Ngươi thấy cái gì?” Trình Tử Xuyên cũng hỏi.

Hai mắt nhìn nhau, một lạnh lùng một lạnh nhạt, trăm miệng một lời: “Không gì cả.”

Rất tốt, ai cũng không muốn nói.

Đúng lúc này, âm thanh uy nghiêm của Thiên Tướng giữ cửa vang lên: “Nơi đây không phải chỗ cho các ngươi thông hành, người đi nhầm mau rời đi!”

“Có đến hai tên giữ cửa...” Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt, “Ngươi có thể ứng phó đúng không?”

Trình Tử Xuyên hỏi ngược lại: “Không thể thì sao?”

Lâu Nguyệt Đồng biến sang hình dạng tiểu linh hồ, lười biếng nằm sấp một bên, lạnh lạnh nói: “Thì ngươi đi chết đi.”

Bất đắc dĩ của Trình Tử Xuyên đối với nàng có thể chất thành một ngọn núi.

Lâu Nguyệt Đồng tính toán đầu ra đầy chuẩn bị xem cuộc vui, ai ngờ Trình Tử Xuyên rút ra một miếng ngọc bài, Thiên Tướng giữ cửa vừa nhìn liền khiếp sợ: “Đây là...”

“Xin hỏi hai vị, có thể giúp đỡ không?”

Hai Thiên Tướng liếc mắt nhìn nhau, không can nữa, lui sang một bên mở cửa.

Lâu Nguyệt Đồng: “?”

Nàng nhảy lên vai Trình Tử Xuyên: “Ta phát hiện ngươi có chút thần bí.”

Trình Tử Xuyên trả lời: “Trước khi làm chuyện gì đều nên chuẩn bị một chút.”

“Ta nghĩ không ra, ngươi chỉ là một người phạm tục, tại sao biết nhiều chuyện như vậy?”

Trình Tử Xuyên lời ít ý nhiều: “Vận khí tốt.”

Lâu Nguyệt Đồng: Tin ngươi mới là lạ!

Đẩy cửa ra, bạch quang chói mắt chiếu rọi, tiên khí gột rửa dơ bẩn bụi bặm trên người, đứng ở nơi đó chớp mắt, Trình Tử Xuyên có thể cảm nhận được thứ gì đó đang lưu chuyển - là quy tắc!

Mây trắng trôi qua tạo thành một khoảng mù mịt, đợi đến khi hắn mở mắt mới phát hiện mình đang đứng trên một đoạn cầu thang, quanh thân cơ hồ không có gì cả, thứ duy nhất nhìn rõ chính là một đỉnh cây cổ thụ Phù Tang không lồ trầm ổn, tỏa ra hơi thở cổ kính.

“Tiên giới có một cái cây trong truyền thuyết, thân mộc Phù Tang. Độ cao của nó không thể đo được, tiên nhân đều không thể leo lên đến đỉnh, có lời đồn đại rằng, nó chính là thân mộc dẫn lên thân giới.” Trình Tử Xuyên lấy trầm gỗ trên đầu xuống, mỉm cười nói, “Đây là mục đích đầu tiên ta tới đây.”

Chiếc trầm gỗ kia là tâm cây Phù Tang, ngày đó ở Trình gia, Phù Tang đã bỏ đi yêu thân, nguyên khí tổn thương nặng nề, bế quan rất lâu cũng không thấy động tĩnh.

Lâu Nguyệt Đồng cho rằng Trình Tử Xuyên đã bỏ mặc cho cái cây kia tu luyện, không ngờ hắn vẫn còn nhớ trong lòng.

Nàng nói: “Nhìn không ra ngươi còn rất trọng nghĩa, vì một cái cây mà lãng phí tâm tư.”

Trình Tử Xuyên nghe không ra tâm tình giờ phút này của nàng, liền nói thẳng: “Nếu ngày nào đó ngươi cần giúp đỡ, ta cũng nguyện xông vào địa ngục U Minh, suốt vàng ngân trắng để giúp ngươi.”

Đồng tử của Lâu Nguyệt Đồng co lại, hơi giật mình, rủi mất xuống.

Mặc dù lời nói này không có gì mờ ám, cũng không rõ thực hư, nhưng lại rất êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Khác nhau

Tia xúc động kia tới rất nhanh, đi cũng rất nhanh.

Tiểu ma nữ tuy trong lòng mềm mại nhưng ngoài miệng hết sức cứng rắn: “Phải không, đáng tiếc không có một ngày như vậy.” Tính tình của nàng là thế, thà rằng thẳng lưng chết đi cũng không muốn tiếp nhận thiện tâm và thương cảm.

Trình Tử Xuyên dừng một chút, nhạt nhẽo đáp: “Cứng quá dễ gãy, thông minh quá dễ bị thông minh hại...”

“A, ngươi có phải muốn nói thêm, tình ái vốn không bền vững?” Lâu Nguyệt Đồng lắc lắc cái đuôi cáo, châm chọc khiêu khích cắt đứt câu nói của hắn.

Trình Tử Xuyên đợi nàng nói xong mới chậm chạp trả lời: “Cái này đại khái không cần nói với ngươi.”

Tiểu linh hồ hừ hừ cười một tiếng, ném cho hắn một ánh mắt “coi như ngươi thức thời”, sau đó lắc đầu: “Con đường đi đến vị trí chí tôn của ta từ trước đến giờ đều không cần ai giúp đỡ.”

Nguyệt ma quân chinh chiến Ma giới, sát phạt vô số cho đến bây giờ đều một đường mà đi, nếu không có đường, nàng cũng giết ra một con đường.

“Nếu trong lòng ngươi không có trách nhiệm, không có từ bi, không có luyện ái, cái gọi là đường đi đến vị trí chí tôn cũng chỉ là con đường cô độc, tình mệnh của một mình ngươi.”

“Nếu sợ lạnh, sợ tình mệnh sẽ không chọn con đường này.” rõ ràng vẫn là hình dáng tiểu linh hồ, vậy mà trong lời nói lạnh lùng lại có sự kiêu ngạo đến tận xương của một vị Ma quân.

Đây chính là điểm khác nhau giữa hai người, một người bảo vệ quy tắc, một người miệt thị quy tắc, vĩnh viễn không thể đạt được sự đồng thuận, vĩnh viễn không thể bước đi cùng nhau.

Hòa bình, cũng chỉ là vẻ bên ngoài.

Trình Tử Xuyên nhẹ nhàng lắc đầu, không phải sợ cô độc, sợ tình mệnh, mà là... suy nghĩ một chút, hắn lại không nói gì nữa.

Bây giờ, những tranh chấp vô vị là không cần thiết.

Trâm gỗ đâm vào lòng bàn tay hắn, khi chạm vào những giọt máu liền đột nhiên lóe sáng. Trình Tử Xuyên thấp giọng gọi: “Phù Tang, Phù Tang...”

một tiếng rồi lại một tiếng, tuy thấp nhưng lại trầm lắng.

Trâm gỗ chưa phản ứng, gốc cây khổng lồ ngược lại lại dao động, trên thân cây hiện ra một khuôn mặt: “Lão già cổ hủ này đứng ở đây... rất lâu rồi không được nghe tiếng người.”

Lâu Nguyệt Đồng “Ồ” một tiếng: “Ngươi là thần mộc nói lên thần giới, tại sao lại có ý thức?”

“không, không. Lão già cổ hủ này chỉ là một nhánh cây trưởng thành của thần mộc, không dám trèo cao tự nhận là cây.” Cảnh lá đại thụ lay động, tựa như đang hưởng ứng. “Đáng tiếc lão già cổ hủ này tại không thông mắt không rõ, ngủ một giấc đã mấy trăm năm, mặc dù có vô số tiên nhân đi qua nhưng đến bây giờ mới bị đánh thức.”

“... Cùng nguồn gốc chính là có quan hệ mẫu tử, ngươi không cần tự coi nhẹ mình.” Lâu Nguyệt cười mà như không, cảm thấy cây đại thụ này chính là một tên ngốc chết.

Đại thụ ghen hờn lâu, khuôn mặt già nua đỏ lên, nói một câu: “không được nói vậy!”

Trình Tử Xuyên lạnh nhạt dùng máu nhét vào miệng Lâu Nguyệt Đồng, ngẩng đầu lên nói: “đã là có duyên phận, có thể nhờ ngươi hỗ trợ không?”

Trâm gỗ chậm rãi bay lên, dừng lại giữa không trung.

Trình Tử Xuyên lại nói: “Thảo mộc chi linh hiếm thấy ở nhân gian, bản thể bị hủy, lỡ nhập oai đạo, lại hủy đi yêu thân... Nếu được một giọt nguồn gốc thần mộc sẽ có thể thay da đổi thịt.”

“Ồ...” Đại thụ trầm ngâm một lát, “Nó là đồng loại của ta, đương nhiên có thể giúp, chỉ không biết nó có thể nhận được nguồn gốc thần mộc không.”

“Có thể.” Thanh âm này vang lên từ chính trâm gỗ, chỉ thấy một hư ảnh mặc áo bào xanh thẫm hiện lên trong không trung, quay đầu cười với Trình Tử Xuyên, “Tử Xuyên, ngươi phải hao tâm tốn trí rồi.”

Trình Tử Xuyên cũng cười nói: “Phải.”

Hư ảnh chỉ duy trì được vền vền trong chớp mắt, đại thụ đưa một cành cây cuốn lấy trâm gỗ, nói: “Tiếp nhận nguồn gốc thần mộc cần có thời gian, các ngươi bây giờ sẽ đi xuống?”

“không” một cách không ngờ, Trình Tử Xuyên cự tuyệt, nói, “Xin hỏi ngươi có biết ao Thăng Tiên ở đâu?”

Đại thụ không hỏi nhiều, cành cây chỉ về một hướng.

Tiểu linh hồ dùng móng vuốt nhỏ đẩy tay Trình Tử Xuyên ra, cười nhạo một tiếng: “Ngươi không sợ bọn ta đến dễ quấy rối?”

Đại thụ cười tủm tỉm, ý tứ sâu xa nói: “Lão già cô hủ này nghe âm thanh có thể phân biệt, người có thể gọi ta tỉnh lại tất nhiên không phải người có ác niệm.”

Ồ, Lâu Nguyệt Đồng mắt liếc Trình Tử Xuyên, vừa gặp một tên chương môn mắt mù, bây giờ lại đụng phải một cái cây tai điếc ngu xuẩn... Người này quả nhiên là vận khí tốt.

Trình Tử Xuyên đưa tay đáp lễ, bày tỏ lòng biết ơn: “Ba ngày sau ta sẽ quay lại, phiền ngươi chiếu cố Phù Tang.”

nói xong, hân ôm Lâu Nguyệt Đồng đi về hướng ao Thăng Tiên.

“Ao Thăng Tiên là mục đích thứ hai của ngươi?”

Ao Thăng Tiên ẩn chứa tiên nguyên lực của cả Tiên giới, một trong số những công dụng của nó là giúp tu sĩ độ kiếp phi thăng có thể chuyển hóa tiên thể và tiên lực.

Trình Tử Xuyên gật đầu, cúi đầu nhìn nàng một cái, giải thích: “Cảnh giới đạo thể của ta càng đột phá, lượng linh khí cần thiết để tu luyện càng không ước lượng được. Thoát phạm cảnh còn có thể, nhưng muốn đột phá tiêu dao cảnh ở nhân gian sợ là sẽ phải hoàn toàn lấy hết linh khí của cả một vùng, gây nên tổn thất không thể nghịch chuyển...”

“Bây cái vẻ thương xót này ra cho ai xem?” Lâu Nguyệt Đồng nằm sấp trong lòng hắc bào cào mài móng vuốt, đối với việc tranh thủ thời gian để lười nhác này rất hưởng thụ, cái đuôi tuyết trắng vung vẩy, khẽ híp mắt, dễ thương lại giảo hoạt, “không nói đến chuyện ngươi vào ao Thăng Tiên bằng cách nào, chỉ bằng sự linh ngộ đạo lực của ngươi, một khi đột phá tiêu dao cảnh sẽ kéo lùi kiếp đến, đừng nói với ta ngươi định độ phạm kiếp trên Tiên giới nha!”

“À còn...” Lâu Nguyệt Đồng còn sợ thế gian không loạn, bồi thêm một câu, “Động tĩnh của ngươi ở ao Thăng Tiên nhất định không nhỏ, miễn bàn đến Tiên Đế, nếu có vài thượng tiên đến đây vây công, ngươi liền xuống chỗ Diêm Vương báo cáo đi!”

Trình Tử Xuyên: “không phải còn có ngươi ở đây?”

“Đừng nói câu đó, dù sao ta cũng sẽ không giúp ngươi!” Lâu Nguyệt Đồng đang trong hình thức dưỡng lão, cực kì nhàn nhã.

Trình Tử Xuyên cảm cái đuôi của nàng: “Thế sao?”

Tiểu linh hồ vung đuôi, nhảy lên vai hắn, dùng móng vuốt chống nạnh: “Đừng động tay động chân!”

Trình Tử Xuyên nhướn mày tỏ vẻ chẳng sao cả, duỗi tay đặt nàng lên một đám mây, không mặn không nhạt nói: “Ta có cách để ẩn thân trong một canh giờ, nếu ta không đi ra sau khoảng thời gian này, phiền đạo hữu hỗ trợ nhặt xác.”

Lâu Nguyệt Đồng: “...”

Đem việc nhặt xác nói như nhận xét thời tiết, đây là cái loại gì?

Tên khốn kiếp này biết bọn họ tính mạng tương liên mà còn dám nói những lời như thế, nàng cười lạnh một tiếng: “Ngươi đang uy hiếp ta? Coi ta là chỗ dựa chắc?”

Trình Tử Xuyên khẽ mỉm cười, chọc chọc tai nàng: “không dám, chỉ đùa một chút.”

Lâu Nguyệt Đồng dùng móng vuốt đẩy tay hắn ra, xoay người chạy mất.

Trình Từ Xuyên: “...”

Đợi đến khi hắn lên được vào ao Thăng Tiên mới biết, nàng chê ít chuyện, chạy lung tung chọc phiền toái, hoặc có thể uyển chuyển nói là, tiểu ma nữ trong lúc cảm thấy bản thân thuần khiết thiện lương liền thực hiện... kẻ giương đông kích tây!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Nghe lên

Lâu Nguyệt Đồng biến thành tiểu linh hồ sau khi rời khỏi tầm mắt của Trình Từ Xuyên liền giảm tốc độ.

Lúc này, nàng nhớ lại giấc mộng khi đang đi trong Thông Thiên Lộ, trong mộng, nàng nhìn thấy bản thân đã phá được phong ấn, khôi phục lại bộ dáng ban đầu, nhìn thấy trời đất như đang trong ngày tận thế, nhìn thấy nàng và Trình Từ Xuyên... ái muội và đối địch.

Móng vuốt nhỏ của tiểu linh hồ đập lên mây, ưu nhã lưu loát di chuyển.

Nàng trầm nghĩ: “Minh với hắn, từ khi bị trời định bởi khế ước thượng cổ đã bắt đầu liên quan đến nhau, chẳng lẽ đùa mà thành thật? không, cảnh đó giống như hai bên đang đo sức thì đúng hơn...”

Lâu Nguyệt Đồng lúc kết thành khế ước đã rất phẫn nộ, nhưng sau đó chung đụng lại cảm thấy thật ra cũng không xấu. Trình Từ Xuyên là một người có ý tứ, làm việc rất ấn ý với nàng, làm nàng có cảm giác kỳ diệu khi gặp kỳ phùng địch thủ.

Hơn nữa, nàng còn phát hiện ra một chuyện khi còn đang bị nhốt trong Cổ Linh Mộ - - Máu của Trình Từ Xuyên có thể yếu hóa phong ấn của nàng!

Lâu Nguyệt Đồng nghĩ nghĩ, nội tâm có chút giằng co, nhưng thời gian đã trôi qua lâu như vậy, nàng vẫn chưa thể nhìn thấu Trình Từ Xuyên.

Cổ Phong từng nói với nàng, muốn còi chuông phải tìm người buộc chuông, vậy Trình Từ Xuyên... cuối cùng là ai?

“A Nguyên!”

“Chuyện gì?”

Lâu Nguyệt Đồng không biến sắc hỏi: “Ngươi có phải hay không vẫn cảm thấy... chủ nhân của ngươi còn sống?”

A Nguyên đáp: “Ta chắc chắn.”

“Nếu ngươi nhìn thấy Thánh tôn chuyển thế, ngươi có thể nhận ra thật sao?”

“Đương nhiên!” A Nguyên kích động, “Ta làm sao có thể không nhận ra, ta nhất định có thể nhận ra!” Nó dừng một chút, đột nhiên nói, “không phải ngươi hoài nghi Trình Từ Xuyên là Thánh tôn chuyển thế chứ?”

Lâu Nguyệt Đồng chẳng nói đúng chẳng nói sai.

“hắn không phải.” A Nguyên dường như cũng có chút mơ hồ, sau đó giải thích, “... Ta là bảo vật ‘Bẩm Sinh Ấn’, có ấn ký hồn phách của Thánh tôn, vô luận ngài có chuyển thế thành bộ dáng nào, thậm chí chỉ còn lại một tia thần hồn đi chăng nữa, ấn ký sẽ sáng lên nếu gặp ngài... Ta đã thử với Trình Từ Xuyên, ấn ký không sáng.”

Lâu Nguyệt Đồng nhăn mày: “Phiền hà!”

Nàng không nghĩ nữa, chui vào một cái tiên cung mà nàng thấy đẹp đẽ quý giá nhất!

“Nơi này là Tiên giới, không thể so với nhân giới. Người có thể uy hiếp ngươi có rất nhiều.” A Nguyên nói, “Nếu ngươi chạy loạn làm ta bị phát hiện, Minh Khai Tiên Đế lên trời xuống biển đều sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“A? Ngươi bày đặt không nhận chủ này nọ, hắn còn mong cái gì? Chẳng lẽ còn có mộng tưởng hảo huyền muốn thành chúa tể thiên địa?”

A Nguyên trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: “Có một số việc không thể nói sớm cho ngươi biết... Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, tốt nhất đừng đụng chạm chính diện với Tiên Đế.”

“hắn biết ta sao?”

A Nguyên nghe vậy cổ quái cười một tiếng: “Có lẽ hần không biết bộ dáng bây giờ của ngươi, nhưng hần tuyệt đối có thể nhận ra ngươi. Lâu Nguyệt Đồng, đừng quá xem nhẹ chính mình, danh tiếng của ngươi, đối với sinh linh thiên địa lục giới đều như sấm đánh bên tai!”

không biết có phải ảo giác hay không, Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy lời nói tán dương của hần mang đầy ý tứ châm chọc và... bi thương.

không đợi nàng mở miệng hỏi thăm, phía trước đột nhiên truyền đến âm thanh nói chuyện.

Tiểu linh hồ quan sát bốn phía, vừa định nằm trầm tư tại một chỗ mới phát hiện mình đã vào trong điện.

“Tiên Đế, từ trước đến nay đều làm gương cho chúng tiên, tại sao cũng táo bạo nổi dậy?”

âm thanh chững chạc già nua vang lên, cùng với đó là âm thanh một quân cờ được đặt xuống.

A Nguyên thở dài rồi lại thở dài... Vừa mới nói ngàn lần đừng đụng mặt, kết quả ngay lập tức đụng mặt, cái vận khí gì đây!

Lâu Nguyệt Đồng vốn định chạy xung quanh vờ vét bảo vật, nghe được câu này liền chững lại - Tiên Đế?

Nàng thối một hơi, khói đen tỏa ra xung quanh che lại hơi thở, sau đó trốn phía sau một cái cây nghe lén.

Thanh âm của Minh Khái Tiên Đế trầm thấp dễ nghe, có vẻ vẫn còn trẻ tuổi: “Thượng tiên, mặc dù ta là người đứng đầu Tiên giới, nhưng lại không thật sự được kính trọng.”

“Khụ khụ, Tiên Đế nói đùa rồi.” Hoa Diễm thượng tiên loay hoay cầm một quân cờ, tùy ý mở miệng, “Ngươi hạ thần dụ?”

Minh Khái Tiên Đế cười cười, di chuyển một quân cờ, chậm rãi nói: “Thần dụ lần này làm ta ngạc nhiên... Thượng tiên, chúng ta đều rõ vị kia bảy trăm năm trước đã lạc hạ rồi đúng không?”

Hoa Diễm thượng tiên vừa nghe vừa niệm vài câu đạo pháp, sau đó mới nói: “Đương nhiên.”

“Thần dụ nói... Thánh tôn chuyển thế đã xuất hiện ở Nhân giới.”

Lâu Nguyệt Đồng khẽ mở to hai mắt, hơi thở run lên, lập tức quyết đoán rồi đi.

“Ai?” Minh Khái Tiên Đế không thêm động đậy, trực tiếp chỉ một ngón tay tung ra Thiên La địa võng, hần thấp giọng cười nói, “Thượng tiên, ngươi nói xem có phải bây giờ tiểu tiên gan đều rất lớn không? Còn dám đến đây nghe trộm?”

“Tiên Đế, để ta đi bắt hần về.”

“không gấp, hần không trốn thoát được Thiên La địa võng.” Minh Khái Tiên Đế không nhanh không chậm đặt xuống một quân cờ, “Khó có hứng thú như hôm nay, chúng ta đánh xong ván này rồi đi.”

Ao Thăng Tiên phía xa xa bỗng truyền ra dị động.

Hoa Diễm thượng tiên thở dài: “Tiên Đế, ván cờ này không kết thúc được rồi.”

Minh Khái Tiên Đế ngẩng đầu nhìn lên, một lát sau có chút phiền muộn nói: “sự nhiễu loạn bảy trăm năm nay thật sự khiến ta đau đầu... Cũng không biết bao giờ mới kết thúc.”

Lâu Nguyệt Đồng trong lốt tiểu linh hồ một đường chạy tán loạn, thả lửa đốt tấm lưới kia, vậy mà tấm lưới vẫn đuổi theo nàng được, ngược lại những đóm lửa nàng phóng ra đốt sạch các tiên cung khác.

Nàng dựa vào cảm ứng tâm hồn chạy về hướng Trình Từ Xuyên.

Mắt thấy một bóng trắng ung dung bước đến, nàng đang muốn kêu “Chạy mau” lại đâm sầm vào người hần, Thiên La địa võng bỗng chốc bao phủ hai người, hóa thành hỏa võng.

“...”

Thần sắc Trình Từ Xuyên không thay đổi, khẽ thở dài: “Lẽ vật đạo hữu mang cho ta... thật sự rất đặc biệt.”

Trước mắt lóe một cái, tiểu linh hồ biến mất, trong ngực hần xuất hiện một tiểu cô nương xinh đẹp, cặp mắt kia to tròn lấp lánh nhưng không làm mất đi vẻ lạnh lùng của nàng.

Tư thế này... hình như có chút không đúng.

Lâu Nguyệt Đồng: “Buông tay.”

Trình Tử Xuyên ném cho nàng một ánh mắt “ Ngươi nghĩ sao?”.

Lâu Nguyệt Đồng: “Buông tay!”

Trình Tử Xuyên lúc này mới thả tay.

Lâu Nguyệt Đồng nhảy xuống dưới xoay người, vòng eo thon thả vắn vẹo, váy đen tung bay không nhiễm một hạt bụi.

Trình Tử Xuyên: “ Eo không tệ.”

Lâu Nguyệt Đồng liếc một cái, đưa tay lên vuốt tóc, lơ đãng nói: “ Thi nhân của Ma giới dùng những bài thơ hay nhất để ca ngợi ta từ đầu đến chân không biết bao nhiêu lần, ngươi chỉ có mỗi một câu khen trống trơn như vậy?”

Thảo luận với ma nữ, lời nói đơn giản gần như đùa giỡn như thế... đều là đàn gảy tai trâu.

Trình Tử Xuyên thông dong nói: “ Ta thích nói thật.”

Lâu Nguyệt Đồng nhếch miệng, trong đầu chợt xuất hiện thanh âm nhắc nhở của A Nguyên: “ Các ngươi liếc mắt đưa tình xong có phải cần nghĩ xem Thiên La địa võng này nên phá như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Để ý

Lâu Nguyệt Đồng nghe vậy lập tức lạnh mặt.

“ Ngươi mà còn nói hươu nói vượn ta sẽ đem ngươi cắt thành mười đoạn ném vào thùng rác.”

A Nguyên im lặng, thầm nghĩ: “ Làm còn không cho nói, sĩ diện không hiểu chuyện, không có đức hạnh giống hết trước kia!”

Trình Tử Xuyên đương nhiên không nghe được họ nói chuyện với nhau, nhìn sắc mặt biến hóa của Lâu Nguyệt Đồng liền cho rằng nàng đang lo lắng không phá rách được Thiên La địa võng, chỉ chỉ hòa võng, hỏi: “ Ngươi chọc vào ai?”

“ Minh Khai Tiên Đế.”

“ ...”

Trình Tử Xuyên thở dài: “thật dễ gây họa.”

Lâu Nguyệt Đồng quan sát hẩn một lúc, đột nhiên nói: “ Đột phá cảnh giới, tại sao ngươi có thể không cần độ kiếp?”

“ Có thể áp chế được đạo lực.”

Trình Tử Xuyên nói, đưa tay muốn đụng vào hòa võng, Lâu Nguyệt Đồng thấy vậy liền nhanh chóng kéo tay hẩn lại: “ Ngươi muốn trầy da sứt thịt?”

“ Đạo hữu còn có biện pháp khác?” Mặt mày Trình Tử Xuyên nhẹ nhàng không kinh không sợ, thân ảnh thanh tao yên tĩnh.

Tay phải Lâu Nguyệt Đồng đặt lên môi, thổi một hơi vào hòa võng, lập tức quanh thân nàng có khói đen bốc lên, hóa thành lưỡi dao sắc bén bổ về tám lóe. Nhưng khi tiên lực cường đại đè nàng xuống, lập tức sắp mặt nàng trở nên trắng nhợt.

Trình Tử Xuyên lập tức cầm nàng tay: “ Đừng cậy mạnh.”

“ Dùng Tam Tài Châu nhất định có thể phá vỡ, nhưng chúng ta bị nhốt bên trong, sẽ bị liên lụy...”

“ Để ta.” Trình Tử Xuyên đưa ngón tay lên môi nàng, “ Cẩn một cái?”

Lâu Nguyệt Đồng: “ ...”

Mặt nàng bỗng đỏ ửng - - tức giận rồi!

Trong mắt Trình Tử Xuyên xẹt qua tia vui vẻ nhạt nhẽo, nhẹ nhàng cất ngón tay. một giọt máu bắn ra kèm theo ánh sao vô tận, sau đó hẩn cực nhanh vẽ một cái huyết ký lên Thiên La địa võng... Lâu Nguyệt Đồng không rõ hẩn vẽ vật gì, chỉ cảm thấy huyết sắc dần dần ngưng tụ thành kim quang như muốn

xé rách bầu trời, sắc bén kinh khủng!

Nàng chỉ cảm thấy tay bị nắm chặt, được hất kéo ra khỏi Thiên võng.

“Ngươi vừa làm gì?”

Lòng bàn tay của Trình Tử Xuyên vừa rồi còn ấm áp nay lại trở nên lạnh buốt, hất hời hợt trả lời: “Cầm thuật.”

Mặc dù âm thanh của hắn vẫn bình thường, Lâu Nguyệt Đồng lại có cảm giác đây là thời điểm hắn suy yếu nhất từ khi nàng biết hắn đến nay.

Thiên La địa võng vừa bị phá vỡ, thanh âm của Minh Khái Tiên Đế vang lên: “Có thể phá được Thiên La địa võng, không đơn giản.” Khi hắn nói chữ đầu tiên dường như còn ở rất xa, đến chữ cuối cùng lại như gần trong gang tấc.

A Nguyên kêu lên: “Mau cản hắn lại!”

Lâu Nguyệt Đồng cắn răng, lòng bàn tay hướng về phía trước, Tam Tài Châu hiện ra. Một tay nàng bị Trình Tử Xuyên cầm chặt, tay còn lại dồn lực vào hạt châu... Pháp lực, nàng cần pháp lực cường đại dưới lớp phong ấn này!

Toàn bộ Tiên giới đột nhiên tối sầm.

Minh Khái Tiên Đế: “Ồ?”

Hoa Diễm thượng tiên đi cùng hắn ánh mắt biến đổi: “Tiên Đế, đây là...”

Minh Khái Tiên Đế vẻ mặt ngưng trọng, hướng lên trời bắn một quyền, một tia sáng mặt trời chiếu xuống, hắn chỉ nói một chữ: “Ma!”

“Ta...” Tam Tài Châu biến mất, Lâu Nguyệt Đồng ôm ngực, sắc mặt tái nhợt mềm nhũn, vừa mở miệng liền có máu chảy ra, nàng tiện tay quệt một cái, “Chúng ta đi mau!”

Trình Tử Xuyên đột nhiên ôm chặt eo nàng, trong nháy mắt biến mất.

Tiếng chuông vang lên, chúng tiên đáp mây bay đến, cùng nhau thi lễ với Tiên Đế.

“Các vị tiên gia không cần đa lễ.” Phía trên Minh Khái Tiên Đế, sương mù màu đen lan tràn, hắn vừa dùng tiên lực vây đám sương vào một phạm vi nhỏ hơn vừa nói: “Trước tiên tạm thời giúp ta đánh tan công kích này, nếu không ma lực sẽ ăn mòn hơn nửa Tiên giới.”

“Vâng!”

Lần hóa giải này, hai ngày sau mới kết thúc.

Bên kia, Trình Tử Xuyên tạm thời mang Lâu Nguyệt Đồng đến bờ sông bên cạnh một dãy núi, tình huống bây giờ của tiểu ma nữ... nhìn kiểu gì cũng không hề tốt.

Sông Bích Thủy, tiên khí lượn lờ, dãy núi như ẩn như hiện, cây cối xanh tươi.

“Đạo hữu...”

“... Sớm đã muốn nói với ngươi, đạo hữu cái gì, ma hữu mới đúng!” Lâu Nguyệt Đồng ho mấy tiếng, mắt không hề mở ra, lẩm bẩm nói, “Trình Tử Xuyên, đầu ta đau...”

Có lẽ vừa rồi xúc động sử dụng pháp lực phong ấn, những hình ảnh trước kia nàng không thể nhớ được bỗng hiện ra.

Một bàn tay lạnh buốt chạm vào trán nàng.

Nàng dường như nhìn thấy trên Thiên Ngoại Thiên, một người mặc áo trắng đang cầm bút viết gì đó. Nàng muốn đến gần để thấy rõ khuôn mặt của hắn, người kia vừa ngẩng đầu, lại biến thành khuôn mặt của Trình Tử Xuyên.

Nàng bật ra: “Ta cho phép ngươi gọi tên ta.”

Đồng nhi.

Trình Tử Xuyên giật mình, thấm thoát nhớ đến giấc mộng trong Thông Thiên Lộ, nhẹ giọng gọi: “... Đồng nhi?”

Những hình ảnh vô căn bỗng nhiên trùng khớp với thực tế.

Lâu Nguyệt Đồng tìm được một con đường, cuối đường là một thiếu nữ váy đen đứng dưới tán cây vuốt tóc, mỉm cười đầy mỉa mai.

“Ta gọi ngươi một tiếng sư tôn, ngươi có thể cho ta cái gì?”

“Ngươi muốn cái gì?”

“Ta? Nếu ta nói muốn địa vị của ngươi... hoặc là, mạng của ngươi thì sao?”

Ánh mắt Thánh tôn tao nhã như đang nhìn một đứa bé không hiểu chuyện, hần động đậy môi nói chuyện, xuyên qua thân ảnh Lâu Nguyệt Đồng đưa tay vỗ đầu thiếu nữ vậy đen, bạch y trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại có vẻ kỳ dị ôn nhu, còn rất quen thuộc.

Bên bờ sông, Trình Tử Xuyên vuốt lại mái tóc rối bời của tiểu ma nữ, thấy nàng nhũn chặt mi tâm chưa tỉnh lại, trong mắt hiện lên một tia sầu lo đến chính mình cũng không phát hiện.

Hắn dùng ống tay áo dính nước giúp nàng lau tia máu bên môi.

Lâu Nguyệt Đồng bỗng bắt lấy tay hắn, có chút suy yếu mở mắt, bình tĩnh nhìn hắn. Một hồi lâu, nàng như hồi phục được tinh thần, rũ mắt xuống: “Là ta không suy nghĩ, Tam Tài Châu mặc dù có thể giúp ta phát huy thực lực chân chính, nhưng thân thể bây giờ lại không chịu nổi, ta...”

Đột nhiên nàng cảm thấy lời nói này có chút yếu ớt, tại sao nàng lại phải giải thích cho hắn?

Lâu Nguyệt Đồng hừ hừ một tiếng, ra vẻ cương ngạnh nghiêng đầu: “Lần sau sẽ có chừng mực.”

Trình Tử Xuyên thở phào nhẹ nhõm: “không sao là tốt rồi.”

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt nhìn, kỳ quái nói: “Ngươi lo lắng cho ta?”

Trình Tử Xuyên cũng giật mình, nhanh chóng lấy lại tinh thần... Vừa rồi, tâm tình căng thẳng của hắn là vì lo lắng cho nàng sao?

Hai người nhìn nhau, lại nhìn tư thế hắn ôm nàng, đột nhiên cảm giác bầu không khí có chút ngưng đọng.

“Ngươi và ta đồng mệnh tương liên, đương nhiên phải lo lắng.” Giọng nói hơi hột của Trình Tử Xuyên phá tan cái lúng túng, thản nhiên khiến người ta không nhận ra một tia khác thường nào.

Lâu Nguyệt Đồng gật gù, đảo mắt biến thành tiểu linh hồn trắng như tuyết, cái đuôi vô lực rũ xuống: “Ta mệt.”

Trình Tử Xuyên xoa đầu nàng, lần này nàng phá lệ không nói gì mà đã chìm vào giấc ngủ say.

“Ngươi còn tự tại như vậy.” Trình Tử Xuyên nói một câu, nhẹ giọng như sợ đánh thức nàng, ôm tiểu linh hồn quan sát địa hình xung quanh. Nếu đi ra ngoài nhất định sẽ bị chúng tiên vây quét, làm sao để thoát thân?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trở về

Trình Tử Xuyên ôm tiểu linh hồn đi dọc theo bờ sông.

Thực ra hắn đến Tiên giới vì ba mục đích, hai việc đầu đều đã hoàn thành, còn việc cuối cùng...

“Tử Xuyên!”

Thanh âm của Phù Tang đột nhiên vang lên. Trình Tử Xuyên quét mắt nhìn quanh không hề thấy bóng người nào, ngược lại nhìn thấy những hàng cây đang đung đưa kịch liệt.

“Tử Xuyên, chạm vào thân cây.” Phù Tang lại nói.

Trình Tử Xuyên đi đến bên cạnh một cái cây gần đó, đưa tay chạm vào, chỉ thấy lục quang chớp lóe, thân ảnh bọn họ liền biến mất.

Lúc mở mắt ra, hắn đã đứng bên cạnh cây đại thụ ban đầu.

Nam tử mặc áo bào xanh thẫm bỏ bàn tay đang chạm vào thân cây xuống, thân hình không còn là hư ảnh mà chính là bản thể. Hắn nhìn thấy Trình Tử Xuyên xuất hiện liền đi tới, ánh mắt rơi xuống tiểu linh hồn trong lòng hắn, tâm tình phức tạp, nhưng khi ngẩng đầu lên, ánh mắt lại tràn đầy vui vẻ: “Lại dám chạy loạn ở Tiên giới, ngươi lấy cái gan này ở đâu ra?”

“Đã có dự tính, không phải chạy loạn.” Trình Tử Xuyên thấy hắn không còn trở ngại gì nữa cũng vui vẻ, khi còn bé, hắn lúc nào cũng có thể thả lỏng một

chút trước mặt Phù Tang.

Phù Tang nhìn nhìn hắn: “Căn cốt của ngươi... cái tạo rồi?”

Trình Tử Xuyên khẽ gật đầu.

Phù Tang lại không có ý mừng rỡ: “một khi Trình Diệu còn sống, căn cốt của ngươi không thể tính là đã được cải tạo hoàn chỉnh... Nếu ta nhìn không nhầm, ngươi lấy linh được thay thế cho một hồn bị thiếu, tuy biện pháp này có thể tạm thời dùng được nhưng không thể lâu dài.”

Phù Tang tiếp nhận nguồn gốc thần mộc, cảnh giới có thể nói là tiến triển cực nhanh, nhưng một khi Trình Tử Xuyên còn chưa độ kiếp, hắn cũng sẽ không độ kiếp, tránh khiến Trình Tử Xuyên gặp phản phệ.

Trình Tử Xuyên lắc đầu, còn chưa kịp nói gì liền nghe cây đại thụ bên cạnh mở miệng: “Các ngươi đi đi, Tiên Đế sắp tới.”

Phù Tang xoa người nhất bái: “Đa tạ.”

“... không cần.” Giọng nói của đại thụ có chút kỳ dị, dường như muốn nói gì đó rồi lại thôi, ầm giọng nói, “Ngươi... ai, giúp ngươi là phải, bảo trọng” nói xong, cành cây vung một cái, trực tiếp đem hai người một hồ ly đẩy xuống bậc thang.

Cơ hồ ngay sau đó, thân ảnh Minh Khái Tiên Đế cũng chậm rãi xuất hiện.

“Tang Mộc tiền bối, ta đến đây truy tìm yêu ma, vì sao hơi thở của chúng đột nhiên biến mất?” Thanh âm của Tiên Đế ôn hòa nhưng lại ẩn chứa uy nghiêm vô tận.

“Tiên Đế, là ta giúp họ rời đi.” Tang Mộc cũng không nói dối, bẩm báo sự thật.

Tiên Đế gật đầu, không hề nổi giận: “Có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?”

“Tiên Đế, ngài tại vị bất quá mới chỉ được hơn ngàn năm, lão già cổ hủ này được thần mộc ban ân, ở đây bảo vệ Tiên giới đã trên vạn năm rồi.” Tang Mộc thờ dài nói, “Lão già cổ hủ này xin phép nói đại, có một số việc ta vẫn rõ ràng hơn ngài.”

Đúng như Tang Mộc nói.

Khi Minh Khái còn chưa phải Tiên Đế, hắn thường đi đến nơi này, còn được Tang Mộc chỉ điểm, vì thế hết sức kính trọng Tang Mộc.

Nhưng bảy trăm năm trước, Thánh tôn lạc hạ, Tiên Đế truy sát Cổ Phong để tranh đoạt chí bảo, Tang Mộc giúp Cổ Phong chạy trốn, từ đó Tiên Đế rất ít đến đây.

Nhưng lần này, Tang Mộc lại giúp kẻ địch của hắn.

“rõ ràng hơn thì có ích gì?” Tiên Đế thần nhiên nói, “Tang Mộc tiền bối, ta không hi vọng chuyện này xảy ra lần thứ ba, nếu không mặc dù tiền bối thân mang nguồn gốc thần mộc, ngươi cũng không thể thoát khỏi sự trừng phạt của Tiên giới đâu.”

Lưu lại một câu như một lời cảnh cáo, Tiên Đế rời đi.

Tang Mộc thờ dài, cúi đầu đáp: “Thần mộc, thần mộc sẽ sớm khô héo theo Thánh tôn mà thôi...”

Nhân giới, Thiên Lâm Thành.

Trong Phi Diêm Các, hai nam tử trẻ tuổi đang ngồi trong rạp, một người mặc trường bào màu lam, phong lưu tuấn mĩ đang vui đầu uống rượu, người còn lại mặc dù tuấn tú nhưng lại có khuôn mặt trẻ con, cả người xem như sáng sủa hoạt bát, hoàn toàn đối lập với người mặc áo lam đang buồn bực.

Hai người kia chính là Phó Diễn Chi và Hoa Hoa Hóa, sau khi ra khỏi Cổ Linh Mộ liền trở thành bạn tốt.

Lúc này, một hồng y nữ tử từ dãy cửa bước vào, cười dịu dàng hỏi: “Phó thiếu cung chủ, khó khăn lắm ngươi mới đến đây được một lần, tại sao bộ dạng lại không vui như vậy? Trách tỷ tỷ không chiêu đãi chu toàn sao?”

Phó Diễn Chi cười khò: “Tô Duyên tỷ, ngươi đừng khiêu khích ta.”

Tô Duyên nhìn hắn hồi lâu, chậm rãi thu liễm bộ dạng tươi cười: “Ba năm, khắp thiên hạ đều đồn đại, nói ngươi vì Tàn Tiêu của Cửu Nguyên Môn mà đi tranh đấu với Trình Diệu, thậm chí còn mang Vãn Lôi Cung ra đối địch với Trình gia, cuồng dại không thay đổi, vì Tàn Tiêu mà vào sinh ra tử. hiện tại Tàn Tiêu muốn kết hôn với Trình Diệu, có người thậm chí còn đồn ngươi muốn đi cướp dâu... Tiêu tử, ta không nghĩ ngươi lại hồ đồ như thế.”

Phó Diễn Chi đang buồn khổ uống rượu, nghe đến đó liền phụt một cái phun hết rượu ra: “Ai đồn mà thái quá vậy? Mặc dù ta thích Tàn Tiêu, nhưng không có chuyện Vãn Lôi Cung trở mặt với Trình gia.”

“Ta cũng biết thế.” Tô Duyên cười cười, ngồi xuống rót một chén rượu, “Vậy lần này ngươi tìm ta làm gì?”

Phó Diễn Chi nghiêm túc: “Tô Duyên tỷ, người ba năm trước ta nhờ người tìm vẫn không có tin tức sao?”

Tô Duyên đáp: “Vẫn là câu nói đó, họ đi Cửu Nguyên Sơn, sau đó liền không còn tung tích.”

Hoa Hoa Hóa rất tùy tiện nói: “Khẳng định là bị Cửu Nguyên Sơn chụp mũ, nếu không làm sao một người to đùng như vậy có thể bốc hơi tại nhân gian?”

Tô Duyên liếc hần một cái, Hoa Hoa Hóa câm miệng.

“Tiểu tử, người nói thật cho ta, tiểu cô nương ba năm trước tới đây cùng người không phải biểu muội của người đúng không? Còn biểu đệ mà người nói nữa... Tại sao người tự nhiên có nhiều họ hàng thân thích thế?”

Phó Diễn Chi: “Biểu muội là giả, biểu đệ là thật.”

Phó Diễn Chi suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta muốn đi Cửu Nguyên Sơn.”

Hoa Hoa Hóa cười hi hi gật đầu: “Cũng đúng thôi, là nam nhân phải có năng lực thoát được muội tử mình thích, Phó huynh, ta ủng hộ người!”

Tô Duyên mặt không chút biến sắc liếc hần một cái nữa.

Hoa Hoa Hóa: “...” Đầu năm nay tại sao cô nương xinh đẹp nào cũng đáng sợ hết vậy?

Phó Diễn Chi thờ dãi: “Hoa huynh, ta muốn đi tìm người, không phải muốn cướp dâu.”

Tuy nói vậy, nhưng giọng nói của hần lại có gì đó khó nắm bắt.

“Diễn Chi, cái cô nương họ Tàn kia xác thực không thích hợp với người. Lúc trước người cứu nàng ta trong Cổ Linh Mộ, còn bị sư phụ nàng là Huyền Dư chân nhân đánh trọng thương, nàng ta không hề nói một câu nhưng về sau lại nhiều lần muốn người hỗ trợ, biết người là người truyền thừa của Cổ Linh Mộ lại nhờ người xuất linh được giúp sư huynh chống lại tâm ma... Người làm nhiều việc như thế vì nàng ta, nàng ta ngoài một câu cảm tạ ra còn cho người cái gì? Nếu nàng ta thật tâm thích Trình Diệt thì nên bỏ qua cho người để người đi tìm một mối lương duyên khác, ý tứ không rõ ràng như thế là có ý gì?”

Tô Duyên nói chuyện dứt khoát lại lưu loát, uống một ngụm rượu, chắc chắn thán một câu: “Người từ nhỏ đã có tướng mạo đẹp đẽ, ta biết kiểu gì người cũng sẽ mang đến một đồng hoa đào, ai ngờ người nào cũng là hoa đào nát, còn cái cô Trình Thiên Thiên nữa...”

“Tô Duyên tỷ!” Phó Diễn Chi ho khan vài tiếng, làm dấu tay xin khoan dung, sau đó cường điệu nói, “Việc của tiểu tiên... Tàn cô nương đều là ta tự nguyện giúp đỡ, không liên quan gì đến nàng!”

Tô Duyên cười cười, cũng không nói người trong cuộc quả nhiên u mê, giọng nói châm biếm nhưng lại như không phải: “Đúng vậy, trong lòng người, nàng vĩnh viễn là một tiểu tiên nữ thuần khiết vô hại.”

thật ra Tô Duyên cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là Phó Diễn Chi từ nhỏ gọi nàng hai tiếng tỷ tỷ, nàng rất lo lắng hần si tình với nhầm người, tình duyên tình kiếp thật mệt, ai!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Hôn lễ

Lâu Nguyệt Đồng tỉnh lại trong trạng thái mờ mịt, trừ lúc bị phong ấn trong núi, hình như nàng chưa bao giờ có thể ngủ yên ổn như vậy.

Đây là một nơi hết sức yên tĩnh, bên tai chỉ nghe được âm thanh giọt nước rơi xuống, xung quanh là một mảnh đen như mực, hình như là sơn động đi vào Thông Tiên Lộ của Cửu Nguyên Sơn.

Nàng phát hiện mình vẫn còn đang nằm trong lòng Trình Từ Xuyên, vừa động dậy hần đã cúi đầu nói: “Đừng động”

không phải Trình Từ Xuyên.

Lâu Nguyệt Đồng giương mắt, nhìn thấy một người đang nhìn nàng chăm chăm, không phải người, hần là một cái cây, Phù Tang!

Thái độ của Phù Tang đối với nàng có chút lạnh lùng, chỉ giải thích: “Từ Xuyên tự ý dùng cấm thuật, đang điều tức.”

“Liên quan gì đến ta?” Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt, liếc về phía đó.

Trình Tử Xuyên đang ngồi ngay ngắn, hai mắt nhắm nghiền, quần áo không dính một hạt bụi, trâm gỗ một lần nữa được cài trên đầu hắc. Tóc dài xõa xuống, cọ vào mặt tiểu linh hồ, vì bị ngứa, nàng không nhận được lại ngo ngoáy.

Phù Tang lườm nàng một cái.

Lâu Nguyệt Đồng cũng hung ác lườm lại.

“Các ngươi đang thi xem mắt ai to hơn sao?”

Trình Tử Xuyên đột nhiên mở miệng, một cây một hồ ly quay đầu lại mới phát hiện rahắn đã tỉnh.

Phù Tang nhú mày: “Tiểu ma nữ này đánh thức ngươi sao?”

Lâu Nguyệt Đồng cười lạnh: “không biết ai lên tiếng trước?”

Hai người nhìn nhau, cùng lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Lâu Nguyệt Đồng ngẩng đầu nói thẳng: “Ta ghét cái cây này!”

Phù Tang cũng nhìn Trình Tử Xuyên: “Tử Xuyên, đừng làm bạn với tiểu ma nữ đáng giận này nữa!”

“Ngươi cút!”

“Đuổi nàng ta đi!”

Trình Tử Xuyên: “...”

hắn im lặng một lúc, liền lạnh nhạt nói: “Vẫn là để ta làm thôi.”

Lâu Nguyệt Đồng: “Hừ!”

Trình Tử Xuyên xoa đầu nàng, đưa ngón tay đặt bên môi nàng, nhàn nhạt nói: “Phù Tang quen ta từ nhỏ, như người thân của ta.”

Lâu Nguyệt Đồng tức giận, vừa muốn cắn chột nhớ tới trạng thái suy yếu của hắn liền dừng lại, nghiêng đầu ngạo mạn nói: “không đời.”

Trình Tử Xuyên nghe vậy không nhận được khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nói với Phù Tang: “Nàng và ta có khế ước thượng cổ trời định, đồng mệnh tương liên.”

Đương nhiên tính tình của Phù Tang không xấu như tiểu ma nữ, nhưng nghe những lời này cũng có chút kinh ngạc: “Ngươi và nàng...”

Trình Tử Xuyên gật đầu.

Lâu Nguyệt Đồng lạnh lùng nói: “Sau khi tìm được Trảm Duyên Đài, chúng ta sẽ không còn quan hệ.”

Trình Tử Xuyên: “Tìm được rồi nói.”

Tiểu linh hồ hếch cằm: “Đương nhiên nếu ngươi không bỏ được, ta có thể giữ ngươi bên người làm tùy tùng.” Nàng vẫn không thể bỏ qua suy nghĩ muốn luyện hắn thành huyết nhân!

Cũng không biết Trình Tử Xuyên có nghe ra thâm ý trong lời nói của nàng hay không, hắn túm lấy cái đuôi đang lắc lắc trong không trung của nàng, vút nàng xuống đất, sau đó nhẹ nhàng vuốt áo: “không cần, chúng ta vẫn nên hảo tự hảo tán thôi.”

“Hèn nhát.” Lâu Nguyệt Đồng cười một tiếng, lại nhảy lên nằm trên vai hắn nói nhỏ, “thật ra nếu ngươi đối xử tốt với ta một chút, nói không chừng người không bỏ được sẽ là ta đấy.”

Vừa nghe đã biết không phải nói thật...

Trình Tử Xuyên từ chối nhận xét, thuận miệng nói: “Ngươi cao hứng là tốt rồi.”

Lâu Nguyệt Đồng vừa nghe, chẳng biết tại sao lại cười đến không dừng được, cái đuôi chui vào trong vạt áo của hắn.

Trình Tử Xuyên tập mãi thành quen, lấy tay đẩy ra: “Cắt kĩ cái đuôi.”

Phù Tang: Ta mù rồi!

hắn lên tiếng chào, ngay ngốc chui vào trâm gỗ, hắn cũng muốn nói với hai người: Các ngươi cao hứng là được rồi.

Son động đen như mực đổ nằm trên ngọn núi cao nhất của Cửu Nguyên Sơn.

không giống với sự yên tĩnh trước kia, hôm nay hình như có nhiều người hơn, phần lớn đều mang bộ mặt vui vẻ.

Trình Tử Xuyên quan sát người ta đi lại tới lui, điểm tập trung của họ chỉ có một – ngọn núi thứ ba của Cửu Nguyên Sơn, ngọn núi mà Huyền Dữ chân nhân, sư phụ Trình Diệu làm chủ.

“Thanh Gia đại nhân... không, Thanh Gia sư thúc tổ?”

Sau lưng vang lên một âm thanh thanh thúy, Trình Tử Xuyên quay đầu lại, nhìn thấy một tiểu cô nương đang nhìn chăm chăm hẳn, vẻ mặt từ ngạc nhiên mừng rỡ biến thành kinh ngạc: “không, không phải sao? Xin lỗi, ta nhận lầm người...”

Tiểu cô nương này rất ngọt ngào, bên môi có hai má lúm đồng tiền, đặc biệt nhu thuận đáng yêu.

Trình Tử Xuyên thiện ý gật đầu, tiểu cô nương che miệng lui về phía sau vài bước, thầm nghĩ: “Người này thật giống Thanh Gia đại nhân!”

“Người... Lan Tự?”

Hào quang chợt lóe, tiểu linh hồ lập tức hóa thành một thiếu nữ mặc váy đen, hồ nghi hỏi: “Người là Lan Tự mà, tại sao mới vài ngày không gặp mà đã dài ra thế này rồi?” Lời vừa ra khỏi miệng, Lâu Nguyệt Đồng dừng sờ dừng lại, không đứng, thời gian trên Tiên giới khác với nhân gian, nói cách khác...

“Người là tỷ tỷ ba năm trước!” Lan Tự kích động kêu lên, lập tức kỳ quái hỏi, “Tại sao tỷ không thay đổi chút nào?”

Lâu Nguyệt Đồng lẩm bẩm: “Hóa ra đã ba năm trôi qua ở nhân gian.” Dừng một chút, nàng lại hỏi, “Cửu Nguyên Sơn xảy ra chuyện gì, tại sao hôm nay nhiều người vậy?”

Lan Tự trả lời: “Hôm nay là ngày Trình sư thúc và Tàn sư thúc kết hôn, đại lễ sắp bắt đầu nên nhiều người đến chúc mừng. Ngọn núi thứ ba mới là nơi náo nhiệt nhất, ta đi kiểm kê khách giúp sư phụ, đợi lát nữa sẽ qua đó.”

Trình Diệu và... Tàn Tiêu?

Nếu nàng nhớ không lầm, Tàn Tiêu hình như chính là tiểu tiên nữ mà Phó Diễn Chi tâm tâm niệm niệm?

Lâu Nguyệt Đồng chợt nhủ mảy may với Trình Tử Xuyên – có nên nhân cơ hội này hỏi chuyện quá khứ một chút?

Trình Tử Xuyên im lặng một lát, quả nhiên có chung suy nghĩ với nàng: “Người kiểm kê danh sách có thấy tên Phó thiếu cung chủ của Vãn Lôi Cung?”

Lan Tự ngửa đầu suy nghĩ một chút, lập tức gật gù: “Có, mặc dù Vãn Lôi Cung và Trình gia của Trình sư thúc đối đầu, Cửu Nguyên Sơn chúng ta vẫn phải nể mặt.”

Vãn Lôi Cung và Trình gia đối đầu?

Trình Tử Xuyên nghe vậy khẽ nhíu mày, nói: “Chúng ta cũng tới dự lễ, nhờ người dẫn đường.”

Lan Tự nhìn hẳn giống Thanh Gia và còn rất thân thiện, không nghi ngờ gì liền nhẹ nhàng đi trước dẫn đường.

“Người lo cho Phó Diễn Chi?” Lâu Nguyệt Đồng thấy Trình Tử Xuyên gật đầu liền bĩu môi, “yêu thương nhau thật.”

“Tỷ tỷ, ba năm nay tỷ có gặp Thanh Gia đại nhân không?” Mặc dù Lan Tự là đệ tử của chương môn, nên xưng một tiếng sư thúc tổ, nhưng thói quen khó mà đổi được.

Lâu Nguyệt Đồng cười một tiếng ý tứ không rõ: “không, nhưng hôm nay chắc nàng sẽ xuất hiện?”

“Nhất định sẽ!” Lan Tự hết sức mong đợi, “Ta nghe sư phụ nói, Thanh gia đại nhân thích yên tĩnh, tung tích khó tìm, ba năm qua ta cũng không gặp được...”

Lâu Nguyệt Đồng liếc mắt nhìn Trình Tử Xuyên như có điều suy nghĩ.

Trình Tử Xuyên: “Nhìn cái gì?”

Tiểu ma nữ nháy mắt, tặng hẳn một nụ cười ngọt ngào đáng yêu: “Hiếu kỳ.”

Hiếu kỳ thời gian xuất hiện của người và Thanh Gia, tại sao chưa từng trùng hợp.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Gặp nhau

Ánh mặt trời sáng rỡ xuyên thấu tầng mây, chiếu rọi mặt đất, ấm áp và vui vẻ. Hôm nay trời nắng đẹp, nhưng có những người tâm tình lại không sáng sủa được như vậy.

Ví dụ như nữ chính của đại lễ, Tần Tiêu.

một con đom đóm nhỏ từ ngoài cửa sổ bay vào. Khác với những con đom đóm khác, con đom đóm này tỏa ra từng tia lõi điện. Đây chính là sản vật của Vãn Lôi Cung.

Tần Tiêu đương nhiên biết, loài đom đóm này sinh ra có đôi có cặp, dùng để truyền tin, khi đó, Phó Diễn Chi đã tặng hẳn một con của hắn cho nàng.

Vừa có tâm lại vừa lãng mạn.

Con đom đóm giống không tước xòe đuôi bay vài vòng trước mặt Tần Tiêu, giữa không trung xuất hiện vài chữ bằng tia chớp: Muốn gặp nàng.

Tần Tiêu khẽ trợn to hai mắt.

Nếu Phó Diễn Chi đã có tâm niệm nột một cô nương thì sẽ có rất nhiều cách, không có mấy người có thể không động tâm. Tần Tiêu cũng thế, vì cho dù là ai cũng không thể cưỡng lại một người toàn tâm toàn ý đối tốt và che chở cho mình như vậy.

Tần Tiêu nhéo nhéo lòng bàn tay, không kìm lòng được chạy theo đom đóm ra ngoài.

Phó Diễn Chi chờ trong rừng, nhìn thấy thân ảnh Tần Tiêu từ xa chạy lại. Nàng vẫn một thân đạo phục trắng, khí chất tuyệt hảo, hắn lại nghĩ đến bóng trắng mờ mờ nhìn thấy trên dãy núi không không, bóng trắng dần dần nhập vào làm một với Tần Tiêu, vì thế nhìn không được nở một nụ cười vui vẻ.

Có chút ngu dần, nhưng vô cùng chân thành.

Tần Tiêu nhìn hắn một cái liền dời mắt đi: “Người không nên tìm ta.”

Phó Diễn Chi nói: “Nàng vẫn đến.”

“Chuyện đó... người tìm ta làm gì?”

Phó Diễn Chi suy nghĩ một chút, hỏi: “Lúc trước nàng đã nói chỉ có tình nghĩa huynh muội, không có tình yêu nam nữ với Trình Diệu, là thật hay lừa ta?”

“Chuyện này không quan trọng...”

“Rất quan trọng!”

“Được lắm, ta hỏi người, người thực sự thích ta, hay thích tiểu tiên nữ đã cứu mạng người tại dãy núi không không?”

“Nàng là tiểu tiên nữ đã cứu ta.”

Ánh mắt Tần Tiêu hiện lên một tia âm u, đem lời nói nuốt về: “Ta cảm thấy không quan trọng, việc ta kết hôn với sư huynh là an bài của sư phụ, cũng là lựa chọn tốt nhất đối với ta.” Thiên chi kiều nữ gả cho thiên chi kiều tử của Cửu Nguyên Môn, chuyện này nhìn thế nào cũng là một đoạn giai thoại, càng không phải nói đến chuyện hai thế lực sau lưng hợp nhất.

Phó Diễn Chi khó nén được thất vọng và khổ sở, có lẽ hắn đã quá lạc quan nên thực tế đã đánh thẳng vào hắn một đòn phủ đầu làm đầu óc của hắn choáng váng.

Tiểu tiên nữ xuất hiện, tiểu tiên nữ không giống trong tưởng tượng của hắn, tiểu tiên nữ không có tình cảm với hắn... thật ra hắn vốn có thể không quan tâm đến những chuyện này, nhưng tiểu tiên nữ lại quyết tâm nói muốn gả cho người khác.

hắn không cam lòng, bật thốt lên: “Ta dẫn nàng đi! Ta cưới nàng! Vãn Lôi Cung có thể hoàn thành tất cả mong muốn của nàng!”

Tần Tiêu sững sờ nhìn hắn, không biết có phải do gió quá lớn hay không, mắt nàng đỏ lên nhưng vẫn dửng dưng khoát lắc đầu: “Phó thiếu cung chủ, người rất tốt, nhưng...”

Phó Diễn Chi: “Mà thôi, những lời an ủi này không cần nói với ta.”

hắn mở tay ra, một đoá Tịnh Đế Liên sống động hiện lên trong lòng bàn tay hắn, tinh xảo cực kì: “Nàng tu luyện thuộc tính thủy, ta tìm được thiên thủy

tinh nạng cần, đădùng nó luyện thành linh khí, khắc thành Tịnh Đế Liên, vốn là muốn... Bấy giờ dùng làm quà hôn lễ cũng coi như hợp tình hợp lý.” nói xong, hân đã có chút tự giễu.

Tần Tiêu hoàn toàn cứng đờ.

Thiên thủy tinh là trân bảo cực kỳ khó tìm, khi đó nàng cũng chỉ thuận miệng nói với Phó Diễn Chi mà thôi...

“Người... nếu như, ta nói nếu như...” Tần Tiêu quay đầu đi, khàn khàn mở miệng, “Nếu như ta lừa...”

Nàng còn chưa dứt lời, một thanh âm lạnh lùng đã vang lên sau lưng: “Các người đang làm gì?”

Người đến, đúng là Trình Diệu!

Tần Tiêu biến sắc, hoảng hốt đẩy tay Phó Diễn Chi ra, chỉ nghe “lạch cạch” một tiếng, thiên thủy tinh điều thành Tịnh Đế Liên bỗng chốc bị quăng xuống đất.

Tịnh Đế Liên không vỡ, nhưng tâm ý của Phó Diễn Chi bị dẫm đạp thật mạnh, vỡ thành ngàn vạn mảnh.

Thế nên, Phó thiếu cung chủ từ trước đến nay không dễ tức giận liền mở miệng châm chọc: “Người không có mắt để nhìn sao?” Bộ dạng hân hung ác, cũng có chút thâm trầm.

Trình Diệu: “Chó nhà có tang, ta không thêm nhìn.”

Vẫn Lôi Cung và Trình gia trước còn hòa hảo, vừa nhất quyết đối đầu liền biến thành nước và lửa, tuy người khác không nói nhưng trong lòng đều biết rõ, nói trắng ra là do chuyện của Phó Tiểu Lăng năm đó.

Mặc dù Trình gia có chết cũng không thừa nhận, nhưng từ khi Trình Tử Xuyên xuất hiện, có một số chuyện căn bản không cần nói cũng biết.

Mắt Phó Diễn Chi đỏ lên, tức giận đẩy Tần Tiêu ra ngoài, trực tiếp động thủ!

“Tên trộm căn cốt vô sỉ!”

Trình Diệu vốn chỉ định mở miệng châm chọc, không hề muốn động thủ, nhưng vừa nghe Phó Diễn Chi nói thế liền nổi giận, hai người trong nháy mắt đánh nhau thật.

một người cầm Xích Hoàng Kiếm trong tay, một người được truyền thừa Cổ Linh Mộ, bất phân thắng bại.

Tần Tiêu muốn xông vào giữa ngăn cản lại bị khí thế sắc bén đẩy ra ngã xuống một bên. Phó Diễn Chi sợ làm nàng bị thương, trong một khắc phân tâm, Xích Hoàng Kiếm đã đến bên cạnh, mắt thấy tránh không kịp... Trong lòng hân khê thờ dài, chỉ sợ người hân sẽ bị chọc thủng một lỗ, rất khó nhìn.

một bóng trắng như hư ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt hân, ngón tay không đếm xỉa đến kiếm thế nhắm thẳng mũi kiếm, áp lực thật lớn bỗng ập đến khiến Trình Diệu phải lui về sau vài bước, khi định thần nhìn lại giận càng thêm giận, nghiến răng nghiến lợi đọc ra một cái tên: “Trình! Tử! Xuyên!”

Phó Diễn Chi dụi mắt, lại dụi mắt, như nhìn thấy người đã không gặp cả một thế kỷ, kích động đến chảy cả nước mắt: “Biểu đệ!”

“Ngu xuẩn!” Tiểu ma nữ ung dung cùng Lan Tự bước đến, lười biếng cười nhạo hân, “Đánh nhau còn hết nhìn đông tới nhìn tây, anh hùng cứu mỹ nhân, người cho rằng người ba đầu sáu tay chắc?”

Trình Tử Xuyên một thân bạch y vẫn lộng lẫy như vậy, lãnh đạm nói: “không nên.”

Phó Diễn Chi vừa thấy mặt đã bị người ta liên thủ cùng đánh: “...”

hân thầm nghĩ: “Hai người là cái quỷ gì! Ta thân là biểu ca tôn nghiêm của người đó!”

hân hít sâu một hơi, chỉ hai người cả giận nói: “Các người còn không biết xấu hổ nói ta? Ba năm nay các người cút đi đâu, một chút tin tức cũng không có, có biết ta vì tìm các người mà phải nhọc bao nhiêu tâm sức không? Kính nhờ người này khẩn cầu người kia, còn lo các người bị con khi hoang kia mời đi đùa giỡn nữa!”

Đoạn trước nghe còn thấy có chút cảm động, nhưng câu cuối cùng là cái quỷ gì?

Lâu Nguyệt Đồng trừng hai mắt, vuốt vuốt tai, ngẩng mặt nhìn trời: “nói nhiều.”

Trình Tử Xuyên nghe xong cũng sững sờ, chậm chạp “Ừ” một tiếng.

nói ra cũng kỳ quái, sau khi rống biểu đệ và tiểu ma nữ một trận, tâm trạng khổ sở vì bị Tần Tiêu từ chối của Phó Diễn Chi dần dần dịu đi.

Nhìn vẻ mặt của hai người họ, hân nhìn không được “phụt” một cái, cười càng ngày càng lớn, cười đến mức chảy cả nước mắt: “Được rồi, không có chuyện gì thì tốt.”

Trình Từ Xuyên suy nghĩ một chút, lại nói: “Xin lỗi.”

Phó Diễn Chi thật ra rất quan tâm đến vị biểu đệ là hấn, nhưng từ khi vợ chồng Trình Yến qua đời, hấn bắt đầu có thói quen đọc lai độc vãng, không muốn ý lại, đồng ý nhận Phó Diễn Chi là biểu ca cũng vì nể mặt mũi mẹ hấn Phó Tiểu Lăng.

Phó Diễn Chi nghe xong cũng ngây ngốc.

Lâu Nguyệt Đồng giả bộ đắm đuối, châm chọc khiêu khích: “Khóc, khóc đi, khóc rồi nói ta nghe người mấy tuổi!”

đã lâu không được nghe âm thanh trào phúng của tiểu ma nữ, đột nhiên Phó Diễn Chi cảm thấy có chút thân thiết.

Bên kia, Tần Tiêu đang giải thích gì đó với Trình Diệu, thoáng nhìn qua bên này, ánh mắt càng ngày càng âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Khiêu chiến

Lan Tự trừng mắt nhìn, dè dặt tiến lên chào: “Trình sư thúc, Tần sư thúc!”

Hôm nay không ít những nhân vật có mặt mũi xuất hiện, nhưng hai vị sư thúc sắp kết hôn này tại sao đều bày ra vẻ mặt lạnh lẽo thế kia?

Trình Diệu nắm chặt Xích Hoàng Kiếm dường như không nghe thấy, tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm Trình Từ Xuyên.

Tần Tiêu không có tâm trạng nào hàn huyên với nàng, gật đầu ứng phó một câu: “không cần đa lễ.”

Lan Tự nhìn bên này một chút, lại nhìn bên kia một chút, mím môi nói: “Hai vị sư thúc, đại lễ sắp bắt đầu.”

Lâu Nguyệt Đồng liếc mắt nhìn Trình Từ Xuyên: “Chúng ta đi thôi.”

Trình Từ Xuyên đáp: “Được.”

hấn vừa dứt lời, Trình Diệu liền đẩy Tần Tiêu và Lan Tự sang một bên rồi lao đến, vẻ mặt không còn lãnh ngạo như xưa mà nhiễm một chút điên dại: “Trình Từ Xuyên! Có gan thì đừng chạy!”

Tần Tiêu: “Trình sư huynh...”

Lâu Nguyệt Đồng chặc một cái, có chút ghét bỏ nói: “Trình Từ Xuyên, hay là người đổi họ đi.”

Trình Từ Xuyên: “Cùng họ với người?”

Lâu Nguyệt Đồng nhú mày, cười mà như không cười nói: “Có thể, ta cho phép.”

Trình Từ Xuyên nói: “Vậy thì cảm ơn.”

Lâu Nguyệt Đồng nhún vai: “Từ trước đến nay ta vẫn luôn hào phóng với bằng hữu.”

Trình Từ Xuyên từ chối nhận xét, nhàn nhạt bồi thêm: “Biển bằng hữu thành kẻ địch cũng không chút nào chùn tay.”

Lâu Nguyệt Đồng vỗ tay cười cười: “Ta thật sự càng ngày càng thích cái sự hiểu lòng người này của người!”

Bầu không khí không coi ai ra gì này quả thực đã chọc mù mắt tất cả mọi người.

Phó Diễn Chi vừa bình thường trở lại sau khi bị thất tình lại cảm thấy mình bị tổn thương: “...”

Trình Diệu thấy bọn họ không thèm đếm xỉa như vậy càng điên tiết, nhưng Tần Tiêu lại đầy lo lắng giữ hấn thật chặt, không ngừng khuyên bảo gì đó.

Phó Diễn Chi nhìn thấy, chợt nhớ tới một chuyện, thấp giọng hỏi: “Biểu đệ, tiểu ma nữ, các người có thấy Trình Diệu có điểm gì đó lạ?”

Lâu Nguyệt Đồng đáp: “Luống cuồng hơn so với trước kia, như con chó điên, gặp ai cũng cắn.”

Phó Diễn Chi yên lặng giơ ngón tay cái lên, tiểu ma nữ lúc nào cũng có thể nói trúng những thứ mà hấn không dám nói.

Lâu Nguyệt Đồng liếc một cái: “Tiểu ma nữ là nói người nào?”

Phó Diễn Chi nuốt nước bọt chậm rãi tiến ra sau lưng Trình Từ Xuyên. Mắt Trình Từ Xuyên xẹt qua một ý cười: “Ngươi không phải tiểu ma nữ sao, nói thật cũng không cho người ta nói?”

Lâu Nguyệt Đồng hừ nhẹ một tiếng: “Lười phải so đo với các ngươi.”

Phó Diễn Chi trầm nghĩ: “Hình như tính tình tiểu ma nữ tốt hơn một chút...”

hắn háng giọng một cái, nhìn sang bên kia, giải thích: “Ta cảm thấy hình như Trình Diệu khi tu luyện đã gặp rủi ro...”

Tần Tiêu khi biết hắn là người được Cổ Phong truyền thừa Cổ Linh Mộ đã từng xin hắn lĩnh được áp chế tâm ma. Người tu đạo một khi sinh tâm ma đều như ăn cơm uống nước, tập mãi thành quen. Phó Diễn Chi từng cho rằng Trình Diệu có tâm ma cũng không phải chuyện gì đáng ngại, nhưng nhìn hoàn cảnh bây giờ, tình hình còn nghiêm trọng hơn so với những gì hắn tưởng tượng rất nhiều.

Trình Từ Xuyên nhún vai, bình thản trấn thuật: “Dùng thủ đoạn đánh cắp này nợ, không phải đồ của mình nên không dùng được lâu dài.”

“Ngươi nói cái gì?” Trình Diệu mặc kệ Tần Tiêu níu kéo, trong nháy mắt cầm kiếm lao đến, khí thế quanh thân tăng vọt, sát ý đầy trời hướng vào duy nhất một kẻ, kẻ mà hắn luôn muốn giết chết – Trình Từ Xuyên!

“Ngươi và ta tất sẽ phải đánh một trận, ta còn không vội, ngươi vội cái gì?” Trình Từ Xuyên đưa tay, bạch quang hiện lên ngăn cản kiếm thế.

Phó Diễn Chi có đôi lúc hết sức không hiểu, Trình Từ Xuyên thân là người bị hại lại rất tinh táo, luôn tỏ thái độ lơ đãng chọc giận Trình Diệu, chẳng lẽ hắn không muốn báo thù sao?

Như nhìn ra suy nghĩ của Phó Diễn Chi, Lâu Nguyệt Đồng nói: “Tên kia có một điểm mạnh, điểm đó nói dễ nghe là lạnh nhạt, nói trắng ra là lười.”

Phó Diễn Chi: “...”

Trình Từ Xuyên đầu cũng không thèm quay lại: “Ta nghe được.”

Lâu Nguyệt Đồng hào phóng phui phui tay: “Ừ, ta chính là nói cho ngươi nghe.”

Phó Diễn Chi: “...”

Lan Tự thấy họ thật sự động thủ liền sợ đến mức chân tay luống cuống, đang muốn chạy đi thông báo với chương môn liền thấy mấy đạo thân ảnh nhanh chóng bay đến, đúng là đám người chương môn bị chuyện này làm kinh động.

“Còn ra thể thống gì!” Chương môn vừa nhìn thấy tình hình, trong nháy mắt ra tay tách hai người ra, ước chừng vì đi cùng chương môn của các môn phái khác nên trên mặt không rõ tức giận hay không, chỉ nói, “Trình sư đệ, nếu ngươi muốn luận bàn cùng người khác thì khi nào cũng được, cần gì động thủ vào ngày tốt đẹp hôm nay?”

Cái gọi là thừa thế xông lên chính là đây, Trình Diệu nhiều lần động thủ với Trình Từ Xuyên đều thất bại, nội tâm đã sớm bị đè nén, nghe vậy liền cố ý nói lớn với những người xung quanh: “Người này giết lão tổ Trình Lệnh, có thù không đội trời chung với Trình gia, không giết được hắn, ta không có lòng dạ nào tổ chức hôn lễ, xin chương môn thứ lỗi.”

Chương môn thờ dài dầy trán.

Phó Diễn Chi nghe vậy tức giận, trách mắng: “Tên hỗn đản nhà ngươi thật vô si! Ngươi có dám nói cho mọi người biết Từ Xuyên là ai, mười ba năm trước Trình gia của ngươi đã làm gì không?”

Trình Tiệp và Huyền Dự chân nhân bước ra, hai người này tiến đến bên cạnh Trình Diệu, Trình Tiệp nói: “Nếu là việc riêng của Trình gia, nên để ta giải quyết. Diệu nhi, ngươi đi theo các chương môn tổ chức hôn lễ, phần đồ của Trình gia này giao cho ta.”

Lời nói hời hợt lật ngược sự thật, biến Trình Từ Xuyên thành phần đồ của Trình gia. Bối phận của hắn cao, lời nói so với Phó Diễn Chi có sức thuyết phục hơn nhiều.

“Hôm nay không được...”

Chương môn có tâm phân rõ phải trái, nhưng Huyền Dự chân nhân lại nói: “Việc riêng giải quyết riêng là tốt nhất, chương môn, đừng để người khác lấy Cửu Nguyên Môn ta làm trò cười!”

“Trò cười?” Chương môn nghe những lời này liền cảm thấy khó chịu, nhếch môi thông thả ung dung nói, “Mỗi nhà đều có một quyển sách khó đọc, Cửu Nguyên Môn dám mở cửa nói thẳng, đi đắc chính ngồi đắc thẳng, có gì là trò cười?”

hắn nhìn những chương môn đứng quanh, tất cả mọi người đều gật đầu đáp: “Đúng là thế.”

“Cửu Nguyên chương môn quả nhiên đại khí.” Phó Diễn Chi nói, “Trình Diệu đã nói vậy, ta cũng có một việc nhỏ trong tay muốn nhờ mọi người phân xử. Năm đó ta có một vị biểu cô được gả cho huynh trưởng của tộc trưởng Trình gia, hai người họ có một đứa con nuôi thiên phú xuất chúng, giỏi hơn Trình Diệu cả một bậc. Mười ba năm trước, ta lại nhận được tin của Trình gia, nói một nhà ba người của biểu cô tất cả đều gặp nạn. Ta và phụ thân mặc dù đau buồn lại chưa từng hoài nghi. Nhưng hôm nay, ta tìm được tiểu biểu đệ mới biết năm đó hẳn đã bị người ta cưỡng đoạt căn cốt, vợ chồng biểu cô cũng vì cứu hẳn nên bị hại...”

hắn bỗng nhiên chỉ một ngón tay vào Trình Diệu: “Ngươi, Trình Diệu, lúc trước căn cốt và thiên phú tuy tốt nhưng cũng chỉ thường thôi, về sau lại một bước lên trời... cuối cùng là vì sao?”

Lời nói này vạch trần điều gì, không cần nói cũng biết.

Trình Diệu đoạt căn cốt của đường đệ, Trình gia sát hại diệt khẩu tộc thân, nếu lời Phó Diễn Chi nói là thật, Trình gia đã làm chuyện không chính đáng, tâng tặn thiên lương, vĩnh viễn không thể ngóc đầu.

Mọi người kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Trình Diệu và Trình Tiệp khẽ thay đổi.

“nói bậy!” Trình Tiệp không đồng ý, lạnh lùng nói, “Ta không biết tại sao Văn Lôi Cung trăm phương ngàn kế bảo vệ một tên phản đồ, ta chỉ nói một điều, Trình Yên và Phó Tiểu Lăng căn bản không có hài tử nào thiên phú xuất chúng, chỉ nhặt về một đứa trẻ bình thường bị vứt bỏ. Mười ba năm trước bọn họ đã qua đời, đó là sự thật! Người Phó thiếu chủ ngươi nói, bất quá chỉ là một tên phản đồ của Trình gia, liên hợp người ngoài sát hại tộc nhân, mưu đoạt tiên khí, đại nghịch bất đạo!”

hắn cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Trình Tử Xuyên: “Người này còn vừa động thủ với Diệu nhi, làm sao nói hắn là một phế nhân bị đoạt căn cốt?”

Bên nào cũng cho rằng mình đúng, đều có lý lẽ riêng.

Lâu Nguyệt Đồng ghét nhất là loại đấu nhau bằng nước miếng này, nghe xong phiên phức hừ nhẹ một tiếng: “nói lý với loại người này làm gì cho phí nước miếng, ngụy biện đúng không, vậy thì đánh cho hắn không dám ngụy biện nữa!”

Trình Tử Xuyên vẫn trầm mặc đột nhiên khẽ vuốt cằm “Có lý.”

“Tán tu Trình Tử Xuyên khiêu chiến Trình Diệu của Cửu Nguyên tiên môn, thiên hạ làm chứng, bất luận sống chết!” (Tán tu: người tu hành tự do, không có sư môn)

Bạch y khí khái, cô đơn mà lộng lẫy.

một câu nói này, đã bắt ngờ thay đổi hoàn toàn cục diện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cùng ăn

Những người khác sửng sốt, còn Trình Diệu lại đột nhiên bình tĩnh lại, thái độ như đang nghe một chuyện cười: “Ngươi khiêu chiến ta?”

“Đúng.” Trình Tử Xuyên thân nhiên đứng đó, “Nhìn ngươi truy sát thật vất vả, ta cho ngươi một cơ hội quang minh chính đại.”

Đúng như tiểu ma nữ nói, dong dài lẳng phí nước miếng làm gì, không bằng đấu một trận, ai thắng thì người đó đúng.

Trình Diệu lạnh lùng hỏi: “Cũng sẽ không chạy trốn?”

Trình Tử Xuyên: “Vốn ta không hề trốn, là ngươi không có bản lĩnh mà thôi.”

“Được! Vậy ta muốn xem ngươi...”

“Diệu nhi!” Huyền Dữ chân nhân cất lời hắn, lập tức nhìn về phía Trình Tử Xuyên, vẻ mặt bí hiểm, “Đệ tử môn hạ của ta không sợ khiêu chiến, nhưng hôm nay là ngày đại hi, động thủ có lẽ không ổn...”

Lâu Nguyệt Đồng liếc một cái đã biết hắn có ý gì, xì một tiếng: “Có phải ngươi thấy đồ đệ của ngươi không phải đối thủ của Trình Tử Xuyên, sợ mất mặt nên định bảo hắn hoãn đến vài năm sau?”

Hai mắt Huyền Dữ chân nhân neho lại, ấn tượng đối với tiểu ma nữ trực tiếp tụt xuống mức thấp nhất.

“Nha đầu vô lễ nhà ngươi cũng khá lắm, hôm nay ta phải dạy ngươi biết thế nào là lễ độ!” hắn vung tay áo một cái, linh khí cường đại cuộn cuộn kéo

đến nhưng không có ý dă thương người, hẳn chỉ ý vào thân phận mình, muốn làm tiểu ma nữ xấu mặt.

Lâu Nguyệt Đồng dùng Tam Tài Châu trên Tiên giới, thân thể bị tổn thương, pháp lực cũng chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng nàng không sợ Huyền Dự, chỉ lo lắng thân phận mình bị bại lộ, rước lấy phiền toái không cần thiết.

“Huyền Dự sư thúc, người tới là khách!” Chương môn phát tay phá giải thế công, cũng ngăn cản Lâu Nguyệt Đồng động thủ.

Sắc mặt Huyền Dự trở nên rất khó coi: “Tại sao hôm nay chương môn lại thiên vị người ngoài? Hai người này không có thiệp mời, tại sao tính là khách? Ta đường đường đứng đầu một ngọn núi, lại không thể dạy dỗ một tiểu nha đầu vô lễ?”

Chương môn đáp: “Huyền Dự sư thúc, không phải ta thiên vị người ngoài, mà hai người này thật ra là khách quý của Cửu Nguyên Sơn ta...”

“Ai mời, tại sao ta không biết?”

Nhìn vẻ mặt cực kì không tin tưởng của Huyền Dự, chương môn bỗng cười một tiếng, chỉ về một hướng, ung dung nói: “Thanh Gia tiểu sư thúc!”

Huyền Dự mặt liền biến sắc, kinh ngạc nói: “Thanh Gia?”

Những người đang nghe hai mắt lóe sáng, ào ào mở miệng - -

“Chương môn, Thanh Gia sư thúc hiện tại có khỏe không?”

“Tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, có thể bái phỏng Thanh Gia tiền bối không?”

“Tại hạ cũng muốn thăm hỏi...”

Nhìn chuyện này là biết, hiện tại người có danh tiếng lớn nhất Cửu Nguyên Sơn không phải Trình Diệu hay Tàn Tiêu, không phải Huyền Dự chân nhân, thậm chí cũng không phải chương môn, mà là người thần bí khó lường xưng truyền thiên hạ - Thanh Gia tiểu sư thúc!

một thân đạo phục trắng như tuyết, thân kiếm Tru Tà tỏa sáng, bất luận chính tà, chỉ phân thiện ác, người tốt có thể sống, người xấu nhất định phải chết.

Thanh Gia kinh tài tuyệt diệu cơ hồ đã thành đối tượng tất cả các tu sĩ đều muốn noi gương, mặc kệ quan hệ chính tà, ngay cả đám ma tu bên kia cũng phải phân nào kính trọng nàng.

“Cảm ơn chư vị quan tâm, tiểu sư thúc bình an, cũng đã quay về Cửu Nguyên Sơn. Nàng không thích gặp người ngoài, mong chư vị thứ lỗi.”

Tính tình của Thanh Gia mọi người đều đã biết rõ, vừa rồi chỉ là thăm dò, nghe vậy tuy cảm thấy tiếc nuối nhưng cũng không quá thất vọng.

Chương môn lại nói: “Huyền Dự sư thúc, vị đạo hữu này là bạn thân của Thanh Gia tiểu sư thúc.”

Huyền Dự nhíu mày, thầm nghĩ: “Trong Cửu Nguyên Sơn, Thanh Gia là người thần bí nhất, vô cùng đáng kiêng kị. Trước kia chưa từng nghe nàng giao hảo với ai, nhưng tên Trình Từ Xuyên này lại thật phiền toái...”

hắn trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nói: “đã là khiêu chiến thì không nên chậm trễ, một tháng sau có được không?”

Trình Diệu chấp tay đáp: “Vâng, sư phụ.”

Trình Từ Xuyên: “Có thể, một tháng sau ta sẽ đến Trình gia, chuyện nơi nào, giải quyết ở nơi đó.”

Trình Tiệp nghe được địa điểm, ánh mắt chợt lóe, khóe miệng vẽ ra một đường cong cổ quái.

Trình Từ Xuyên hoàn toàn không đếm xỉa xung quanh, thân nhiên khoát tay với chương môn, mỉm cười nói: “Đa tạ, cáo từ.”

Phó Diễn Chi tung linh khí trên không trung rồi đi cùng họ, một chút cũng không nhìn Tàn Tiêu. Tàn Tiêu đứng sau lưng Trình Diệu tuy mặt không đổi sắc nhưng lòng bàn tay đã từ từ siết chặt.

Lâu Nguyệt Đồng sờ cằm, nhìn chằm chằm Trình Từ Xuyên.

Trình Từ Xuyên: “Nhìn cái gì?”

Lâu Nguyệt Đồng: “Ta muốn gặp mặt Thanh Gia.”

Phó Diễn Chi xếp hàng: “Ta cũng muốn gặp.”

“Ngươi xem nào nhiệt lắm gì, ngu ngốc đứng một bên đi!” Tiểu ma nữ đẩy Phó Diễn Chi ra.

“Vì sao ngươi có thể gặp mà ta lại không thể? Làm người không cần tuyệt tình như thế chứ!” Phó Diễn Chi cười hi hi nói, “Biểu đệ, không ngờ ngươi còn biết Thanh Gia tiểu sư thúc. Nàng trông như thế nào? Có xinh đẹp như trong truyền thuyết không? Tính cách thì sao?”

Lâu Nguyệt Đồng: Ngu xuẩn!

Nàng liếc mắt: “Thế nào, bị tiểu tiên nữ từ chối, muốn thay lòng đổi dạ?”

Nhắc đến Tần Tiêu, trong lòng Phó Diễn Chi cảm thấy như bị bắn một mũi tên, bả vai chùng xuống, yên lặng ngồi xuống.

Trình Tử Xuyên không đồng ý nhìn Lâu Nguyệt Đồng, Lâu Nguyệt Đồng bĩu môi: “hắn thật yếu đuối! Cái thứ tình tình ái ái kia đúng là phiền toái!”

Phó Diễn Chi không phục: “Người không thích Tử Xuyên sao?”

Trình Tử Xuyên giương mắt, Lâu Nguyệt Đồng “Lạch cạch” một tiếng, bẻ xuống một góc của linh khí...

Bầu không khí quang đăng lại vì một câu nói kia mà đột nhiên trầm xuống.

Lâu Nguyệt Đồng hình như đang nghĩ, đưa tay lên nghịch tóc, cười mà như không cười đáp: “hắn khẳng định là thứ thức ăn mà ta thích nhất, hắn cũng rất nghe lời, không hề phiền toái.”

Thức ăn tiểu ma nữ thích = tiểu biểu đệ Trình Tử Xuyên?

Phó Diễn Chi đờ ròi, không biết nên khóc hay nên cười.

Phó Diễn Chi: “Biểu đệ, người thấy thế nào?”

Trình Tử Xuyên thu hồi ánh mắt, vô cùng bình tĩnh: “Ta không thích ăn cam.”

Phó Diễn Chi: “...”

“Ta thích.” Tiểu ma nữ rất thích chống đối hắn, duỗi tay biến ra một quả cam, cố ý đưa lên miệng cắn một cái, bộ dáng như thứ nàng đang gặm không phải quả cam, mà là thịt Trình Tử Xuyên!

Trình Tử Xuyên: “...”

Tiểu ma nữ cúi người, cầm quả cam cắn dở lắc lư trước mặt hắn, cười đến là giảo hoạt, không khí ngọt ngào bỗng dịu đi nhiều.

Trình Tử Xuyên đột nhiên bắt lấy tay nàng, cũng cắn một cái.

Lâu Nguyệt Đồng: “...”

Trình Tử Xuyên nhú mày, lắc lắc đầu nói thật: “Ăn không ngon.”

Tiểu ma nữ ngẩn ngơ, đôi mắt to xinh đẹp lóe lên sát khí, đưa tay cấu véo cổ hắn: “Ta thay đổi, không được ăn, phun ra!”

Trình Tử Xuyên nói: “Bắn.”

“Hừ!” Tiểu ma nữ cười lạnh, nhắm bụng hắn đánh ra một quyền, “Ta đánh cho người phun ra!”

Trình Tử Xuyên nhẹ nhàng né qua, nửa người ló ra bên ngoài linh khí, vỗ một cái lạnh nhạt đứng thẳng lại, một tay đón lấy quả cam của nàng. Tiểu ma nữ thấy vậy, nhắc chân đạp... Hai người này, cứ thế đánh nhau trên cái linh khí bé xíu của Phó Diễn Chi.

Vì một quả cam =,=

Phó Diễn Chi trợn mắt há hốc mồm: Các người mẹ nó đùa ta à! Quan trọng là các người... các người đã hôn gián tiếp rồi nha!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cố nhân

Dọc đường đi, Phó Diễn Chi đã bị hai người kia chọc cho mù mắt.

một người lười nhác nói “Ta đánh mệt rồi”, người còn liền dừng tay, đưa vai đến gần.

một người rầu rĩ nói “thật nhàm chán”, người còn lại ăn ý nói “Lại muốn chơi cái gì?”

một người kiêu ngạo nói “Hừ, đối”, người còn lại dường như đã tập mãi thành thói quen duỗi tay qua “Cẩn đi”.

Hai tên này vừa đùa giỡn, vừa cãi nhau, lại còn vừa liếc mắt đưa tình!

Phó Diễn Chi yên lặng nhìn trời rơi lệ, có ai nhớ ra hắn vừa thất tình không?

Cho đến khi về Thiên Lâm Thành, được Hoa Hoa Hóa đang đứng chờ chạy đến ân cần hỏi han, Phó Diễn Chi mới cảm nhận được một tia ấm áp của mùa xuân.

Kết quả, Hoa Hoa Hóa vừa mở miệng ra liền hỏi: “Phó huynh, ngươi không đoạt lại tiểu tiên nữ của ngươi sao?”

Trái tim Phó Diễn Chi trong nháy mắt bị chọc thành cái sàng: “Hoa huynh, ta thất tình.”

Tô Duyên hết lần này đến lần khác thêm vào: “Ngươi yêu rồi sao? yêu đơn phương hơn ba năm, gấp rút giúp người ta cái này, đưa người ta cái nọ, không nói đến thân thiết, ngươi đã chạm vào tay người ta lần nào chưa?”

Toàn thân Phó Diễn Chi tràn ra loại khí chất không thể yêu nổi, xoay người rời đi.

“Chao ôi? Phó huynh ngươi đi đâu vậy?”

“Ta muốn tự tử.”

“không phải chỉ là một cô nương thôi sao, đừng nghĩ quẩn. đi, huynh đệ sẽ bồi huynh uống rượu, không say không về!”

Hoa Hoa Hóa nhiệt tình như thế cũng khiến người ta yên tâm một chút.

Trình Tử Xuyên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lâu Nguyệt Đồng: “một tháng trôi qua rất nhanh, ta muốn đi bế quan, ngươi...”

“Giải quyết một nhóm Cửu Nguyên Sơn, lại đến một tháng ước hẹn, ngươi đem ước định của chúng ta đặt ở đâu?” Lâu Nguyệt Đồng không biến sắc, “Sợ là ngươi đã quên rồi.”

“không quên.” Đạo này toàn là tiểu ma nữ giúp hắn giải quyết vấn đề, ngược lại chính mình lại luôn gặp chuyện, việc của nàng cũng bị chậm lại, Trình Tử Xuyên nói, “Ta luôn nhớ kỹ chuyện này, nhất định sẽ xông vào núi đao biển lửa cùng ngươi.”

Lúc hắn nhìn sang tiện thể thêm vào một chút áy náy, nở một nụ cười thật sâu, làm băng tuyết của nàng chợt tan ra.

Tô Duyên đứng một bên nhìn, đột nhiên cảm thấy thật ôn nhu.

Lâu Nguyệt Đồng nghiêng đầu: “Cười cái gì mà cười, khó coi chết đi được!”

Tô Duyên: Là đẹp đến mù cả mắt mới đúng chứ!

Trình Tử Xuyên gạt đầu thu lại nụ cười: “một tháng này không nên chạy loạn.” Dù sao nàng cũng là một tiểu ma nữ, bản lĩnh gây chuyện là giỏi nhất, ngày trước hắn còn có thể đi làm loạn cùng nàng nhưng bây giờ hắn phải bế quan, pháp lực của nàng lại chưa hồi phục, gặp phải cường địch sẽ rất nguy hiểm.

Lâu Nguyệt Đồng: “Ngươi dám quản ta?”

“không dám.” Trình Tử Xuyên biết nghe lời đôi giọng, “không nên chạy loạn, được không?”

Lâu Nguyệt Đồng chà tay: “Ngươi đang dụ dỗ trẻ con ba tuổi à? Còn dám dùng giọng điệu này nữa ta sẽ cắt lưỡi ngươi!”

Ài, Trình Tử Xuyên cùng nàng nói tiếng người: “Dám gây phiền toái ta sẽ chặt chân ngươi!”

Lâu Nguyệt Đồng chụp một tay qua liền bị hắn bắt được, còn thuận tay xoa xoa đầu nàng. Nàng tròn mắt, hắn chỉ nhìn nàng, ý bảo – phải nghe lời đấy. Thân ảnh biến mất tại chỗ, không biết đã chạy đi bế quan chỗ nào.

“Trình Tử Xuyên, dám quay lại ta sẽ làm thịt ngươi!”

Nhìn thấy bộ dạng xù lông tức giận của tiểu ma nữ, Tô Duyên thầm nghĩ: “rõ ràng là cố ý. Lâu cô nương sợ rằng một tháng này cũng chỉ nghĩ đến chuyện mắng chửi hắn, tâm tư đầu nghĩ đến chuyện khác...”

Quả nhiên, tiểu ma nữ ngày nào cũng lôi cả họ Trình Tử Xuyên ra mắng một trận, Tô Duyên nghe đến lỗ tai cũng muốn rỉ máu.

Phó Diễn Chi chịu đựng được vài ngày đã phát tay chào tạm biệt, chạy biến!

Nhưng trên thực tế, sau khi Trình Tử Xuyên bề quan, Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy hình như có người đang theo dõi nàng. Nàng cố ý đi dạo khắp Thiên Lâm Thành, cảm giác này không những không biến mất mà còn càng thêm mãnh liệt.

một thân ảnh mặc áo bào đen theo sát Lâu Nguyệt Đồng, không chú ý chuyện mình đã rời thành, nhưng sau một khắc, thiếu nữ váy đen đột nhiên biến mất.

Người mặc áo bào đen bỗng chốc dừng chân, quay đầu nhìn xung quanh.

một dây xích đen bỗng đánh tới, im hơi lặng tiếng từ phía sau quần chặt cổ hắn.

Tiểu ma nữ cầm xích đen trong tay, thần sắc lạnh lùng, sát khí đã tràn ngập quanh thân từ lâu: “Vài ngày nay đã để ngươi phải cực khổ theo dõi rồi.”

Người mặc áo bào đen đột nhiên không giãy dụa nữa, quay về phía nàng lấy một cái: “Tại hạ là vì bất đắc dĩ, mong ma quân thứ tội!” Đây là giọng của một nam nhân trẻ tuổi.

Lâu Nguyệt Đồng nheo mắt: “Ngươi là ai?”

Người kia bỏ mũ xuống, lộ ra khuôn mặt tràn đầy tà khí: “Cửu U Môn Chủ, Thương Nhai.”

hắn vậy mà lại không chút do dự báo địa chỉ nhà, Lâu Nguyệt Đồng nghiêng đầu: “Địa bàn của ma tu tại nhân giới, Cửu U Môn... Tại sao ngươi biết ta?”

“Cửu Nguyên Môn có cách thông với Tiên giới, Cửu U Môn đương nhiên cũng có cách liên lạc với Ma giới.” Thương Nhai cong môi cười, đôi mắt đảo hoa nhìn chăm chăm Lâu Nguyệt Đồng, “Tin đồn và danh tiếng của Nguyệt ma quân lưu truyền đã lâu, tại hạ vẫn luôn mong muốn được gặp mặt. Ngài bị phong ấn bảy trăm năm, trong những năm đó, Ma chủ vẫn luôn tìm cách phá giải phong ấn để cứu ngài. Mấy tháng trước, ta nhận được thông báo của Ma chủ, biết Ma quân đã thức tỉnh, liền đi tìm tung tích của ngài.”

Ma chủ tìm nàng?

“Người đứng đầu Ma giới...” Lâu Nguyệt nhíu mày, nàng vẫn nhớ được rất nhiều chuyện về Ma giới, kể từ khi dùng Tam Tài Châu đánh ra một chương trên Tiên giới, nàng có thể cảm nhận được những mảnh vụn ký ức đang dần hội tụ.

“Ma chủ tại vị chết trong tay ngài, về sau... Ma giới có Ma chủ mới, Ma chủ hiện tại tên là - - Lâu Dịch Dương.”

Trong đầu Lâu Nguyệt Đồng chợt lóe lên vài hình ảnh, nàng nhẹ nhàng buông tay, xích đen trên cổ Thương Nhai liền biến mất.

Đồng tỷ tỷ, Đồng tỷ tỷ.

Nàng nhớ đến đứa bé con đó.

Đó là lần duy nhất nàng thiện tâm, cứu đứa con trai duy nhất của đời Ma chủ trước. Đứa bé kia vừa乖巧 vừa thông minh, cũng có vài phần phong độ của nàng, có lẽ thấy nàng mạnh nên liên tục theo nàng, dần dà cũng có chút tình cảm.

hắn gọi nàng là tỷ tỷ, người khác đều cho rằng hắn là đệ đệ của nàng, về sau nàng thuận miệng đặt cho hắn cái tên “Dịch Dương”, quan hệ hai người rất thân cận, cũng có chút tình cảm chị em ruột.

Lâu Nguyệt Đồng không nghĩ đến chuyện Lâu Dịch Dương sẽ trở thành Ma chủ tại nhiệm, còn không ngừng tìm nàng.

Nhớ lại chuyện năm đó, khoe miệng của nàng khề nhếch lên, tiểu tử kia cũng có chút bản lĩnh.

“Ta không thể ở đây lâu, nếu không sẽ bị những tu sĩ chính đạo kia phát hiện.” Thương Nhai nhìn mặt mà nói chuyện, thấy nàng không còn tức giận liền chấp tay cười nói, “Tại hạ còn rất nhiều chuyện phải bẩm báo, mong Ma quân đi trước đến Cửu U Môn một chuyện, nếu Ma chủ có thể gặp ngài hẳn sẽ rất mừng rỡ.”

Lâu Nguyệt Đồng quan sát hắn từ trên xuống dưới: “Đây không phải chân thân của ngươi?”

Thương Nhai không ngờ nàng có thể phát hiện, gật đầu giải thích: “Từ khi Cửu Nguyên Môn lấy sông Định Giới làm biên giới, định ra ước định, hai bên đều không thể tự ý vượt giới. Nếu ta dùng chân thân đến đây nhất định sẽ kinh động Cửu Nguyên Sơn nên đành dùng một hóa thân có thực lực thấp kém. Nhưng Ma quân yên tâm, một khi ngài đến biên giới, tại hạ sẽ trực tiếp truyền tống đến Cửu U Ma Môn, không cần lãng phí nhiều sức lực.”

nói trắng ra, tuy có ước định sông Định Giới nhưng hai thế lực lớn đều có tính toán riêng, một bên thông với Tiên giới, một bên thông với Ma giới. Chỉ cần Thiên Bì còn chưa hoàn toàn bị phá vỡ, hai phe đề tiếp tục duy trì hòa bình cũng sẽ không vạch mặt nhau.

“Ngươi suy nghĩ rất chu toàn.” Lâu Nguyệt Đồng liếc hắn một cái, thần nhiên nói, “Nhưng hiện tại ta sẽ không đi.”

Ánh mắt Thương Nhai lóe lên, chậm rãi nói: “Tại hạ có nghe chuyện ngài và một đạo tu có quan hệ thân thiết, thứ cho tại hạ nói thẳng, hẳn chỉ đang lợi dụng ngài mà thôi.”

Chương 35: Xung Đột

Lâu Nguyệt Đồng nghe Thương Nhai nói xong liền lơ đãng cười một tiếng, lạnh lùng nói: “Ta cũng chỉ đang lợi dụng hấn mà thôi, ngươi nghĩ gì?”

Tiểu ma nữ đứng là tiểu ma nữ, cách phản bác lại câu nói kia khiến Thương Nhai không dám nói thêm.

“Vậy tại sao Ma quân...”

“Ngươi không nên hỏi chuyện của ta, hơn nữa ta không thích bị theo dõi, nếu như có lần sau, ta mặc kệ ngươi là môn chủ cái gì, nhất định sẽ giết không tha.” Lâu Nguyệt Đồng nói, “Ta sẽ tự đi Cửu U Môn nhưng không phải bây giờ, ngươi quay về nói với Lâu Dịch Dương...”

nói còn chưa xong, hai người đồng thời thay đổi sắc mặt, cực nhanh vọt sang nơi khác, chỉ nghe thấy một tiếng nổ khổng lồ, nơi họ vừa đứng đã hoàn toàn biến dạng.

Mấy đạo thân ảnh trong nháy mắt vây quanh họ, nhìn quần áo có thể biết đây là đệ tử chính phái, cũng không phải chỉ một môn phái.

“Cách một cái cổng thành cũng có thể ngửi thấy hơi thở của ma tu, lão phu biết ngay bên này có vấn đề!” Trong đám người kia có một lão nhân đang cầm hồ lô rượu, ngậm khi lão phun ra biến thành quyền lửa bốc lên dưới chân Lâu Nguyệt Đồng và Thương Nhai, hấn vung tay, một hạt giống trên y phục nhanh chóng biến thành dây leo khổng lồ, xuyên qua quyền lửa trói hai người lại.

Lâu Nguyệt Đồng càng giãy giụa, dây leo trói càng chặt, tránh không thoát!

“Ma quân...” Thương Nhai cúi đầu kêu một tiếng, hấn đã đặc biệt dùng hóa thân đến đây cốt để tránh chính đạo vây công, không ngờ vẫn bị phát hiện.

Lâu Nguyệt Đồng thoáng nhìn hấn, ý bảo hấn tạm thời yên tâm, chớ nóng vội.

“Lão nhân, tại sao ngươi bắt bọn ta?”

“Các ngươi không phải là ma tu sao?” Lão nhấp một ngụm rượu, chỉ chỉ vào đám người bên cạnh, “Lão phu bắt các ngươi lấy tiền thưởng.”

Thiên hạ rộng lớn quả nhiên không thiếu thứ gì cả, Lâu Nguyệt Đồng nghe được lý do này liền cười cười.

Lão nhân cẩn thận quan sát Thương Nhai, lắc đầu nói: “Người bên cạnh ngươi vừa nhìn đã biết là một nha đầu giết người không ít, ngược lại hơi thở của ngươi một chút cũng không lộ ra ngoài, lão phu không phân biệt được ngươi có phải ma tu hay không, nếu bắt sai người, ta sẽ thả ngươi!”

“Làm bạn với ma đầu có thể là người tốt sao?” Bên cạnh có người khinh thường nói, “Nhìn nàng ta bộ dáng xinh đẹp ngây thơ thế kia, nói không chừng lại là một nữ ma đầu vừa già vừa xấu.”

Tu chân giới có nhiều tu sĩ vì muốn trú nham mà không từ thủ đoạn nào, bề ngoài của Lâu Nguyệt Đồng có hơi khác lạ, suy đoán của người này cũng là có chứng cứ.

Nhưng những lời này lại động chạm vào vết thương của nàng.

Tiểu ma nữ giương mắt, khoe miệng lộ ra một nụ cười khinh miệt: “Cho ngươi vài phần mặt mũi, ngươi lại biến mình thành rễ hành.”

Những tu sĩ chính đạo nàng đã từng gặp cho đến nay đều không tệ, vốn nàng cũng không muốn gây thêm chuyện nhưng cái tên cầm chổi lông gà kia lại dám chọc vào nàng, làm tính xấu của nàng bùng nổ!

Nàng vung tay, khói đen tán ra đánh tan hỏa thế, dây leo nứt toác không một tiếng động, chờ đến khi mọi người kịp phản ứng, nàng đã cầm xích đen trong tay đâm thẳng vào tim kẻ kia, ngay lập tức, ngực hấn xuất hiện một cái lỗ to đùng như cái đống.

Lão nhân đang uống rượu sắc mặt đại biến, xông đến ngăn cản nàng.

Lâu Nguyệt Đồng cười lạnh, xích đen vung lên, trong nháy mắt xuyên qua mấy tu sĩ, định quay đầu nghênh đón công kích của lão nhân lại đột nhiên cảm giác pháp lực của mình hơi yếu đi – là thương thế vẫn chưa hồi phục sau khi nàng dùng Tam Tài Châu!

Lão nhân kia đương nhiên cũng phát hiện, nhân cơ hội đó liền ra tay. Lão ngưng ra một đạo phù chú, bắn về phía ẩn đường của nàng, Lâu Nguyệt Đồng mặc kệ việc pháp lực ngưng trệ, tay không bắt lấy đạo phù rồi nhanh chóng lùi về phía sau, chỉ nghe thấy một tiếng động như tiếng lửa đốt vào da thịt, nàng cúi đầu nhìn, lòng bàn tay đã có thêm một vết cháy do bị bùa chú đốt mà thành.

”Xú lão đầu!”

Lão nhân kia nhìn xung quanh thấy không ai còn thờ, vừa ân hận vừa phẫn nộ: “Quả nhiên là ma nữ lòng dạ độc ác! Lão phu không nên mềm lòng giữ lại mạng cho ngươi!” Thực lực lão nhân này không đơn giản, có thể sánh bằng cường môn của Cửu Nguyên Sơn kia! Lâu Nguyệt Đồng không còn lòng dạ nào muốn dây dưa với lão, định rời đi nhưng lại phát hiện toàn thân không còn chút pháp lực!

Nàng mờ to mắt, thấy Thương Nhai vọt đến trước mặt giúp nàng ngăn cản một kích, hóa thân nhìn nàng một cái, nói không ra tiếng - - Cửu U Ma Môn xin đợi Ma quân đại giá.

Đúng lúc này, một người bỗng hiện ra trong ngân quang sáng chói tựa như ánh trăng xanh rực rỡ, trong sáng như gương.

“Sao?” Lão nhân kia liên tiếp lui về phía sau, kinh ngạc nhìn sang, “Ngươi là...”

Đạo phục trắng như tuyết, thần kiếm Tru Tà lấp lánh trong ánh mặt trời.

“Cửu Nguyên Sơn, Thanh Gia.”

một bàn tay kéo vai Lâu Nguyệt Đồng về phía sau. Bạch y nữ tử mang mặt nạ đưa mắt nhìn những đệ tử chính phái nằm chết xung quanh, hơi thở tựa hồ lạnh đi vài phần.

“Ngươi? Ngươi từ đâu xuất hiện?” Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt nhìn, cảm thấy kỳ quái khi có thể gặp Thanh Gia ở nơi này, “Nhìn ta kiểu đó làm gì?”

Thanh Gia hỏi: “Là ngươi giết?”

Lâu Nguyệt Đồng cũng không cãi cò: “Đúng vậy, thì sao?”

Thấy nàng dường như chẳng có chút áy náy nào, Thanh Gia đột nhiên giơ tay điểm một cái, tiểu ma nữ không kịp chuẩn bị, trừng mắt ngã xuống, được Thanh Gia ôm vào lòng.

Lão nhân kia ngược lại không cử động, đầy hứng thú đứng một bên nhìn: “Hóa ra là Thanh Gia tiểu sư thúc của Cửu Nguyên Sơn, thất kính thất kính! Ngươi đến đây là muốn bảo vệ tiểu ma nữ này sao?”

“không.” Thanh Gia thản nhiên nói, “Ta sẽ chọn ngày đến Thiên Linh Tông.”

Mấy đệ tử vừa chết là người của Thiên Linh Tông, Thanh Gia nói những lời này, nghĩa là những người tiểu ma đầu giết đều tính lên đầu nàng.

Lão nhân càng thêm cảm thấy kỳ quái: “Tin đồn nói, Tru Tà kiếm sẽ xuất bất luận chính tà, chỉ phân thiện ác, ngươi cảm thấy nàng ta là thiện?”

“Thiện ác không phụ thuộc vào Tru Tà Kiếm, mà phụ thuộc vào suy nghĩ của ta.”

Lão nhân sắc mặt có chút cổ quái nhìn nàng chằm chằm.

Thanh Gia không tránh không né, lẳng lặng mặc hắn quan sát, gió mát trăng thanh, yên tĩnh như nước.

Hồi lâu, lão nhân khoát tay áo, lại đưa hồ lô rượu lên miệng: “Mà thôi mà thôi, lão phu cũng không muốn động thủ với ngươi, đã là trời tính cả, ngươi mạng nàng đi đi, lão phu vẫn tin tưởng vào danh tiếng Thanh Gia tiểu sư thúc của Cửu Nguyên Sơn. Chỉ là ma nữ này không hề thiện tâm, có hai ắt sẽ có ba, ngươi đối tốt với loại người này, sớm muộn cũng sẽ lâm liên lụy đến danh tiếng của ngươi.”

Thanh Gia cũng không giải thích nhiều, gạt đầu thăm hỏi, mạng tiểu ma nữ rời đi.

“Thanh Gia của Cửu Nguyên Sơn...” Lão nhân chắc chắn buông tiếng thở dài, cầm hồ lô rượu say khướt chạy đi, “không quan tâm, lão phu muốn đi tìm đồ đệ...”

Lâu Nguyệt Đồng vừa tỉnh lại đã nhìn thấy thanh kiếm Tru Tà, nó được đặt ở một bên, lạnh lạnh, nghiêm túc mà hoa mỹ giống như chủ nhân của nó, yên tĩnh lãnh đạm, đạo phục hay mặt nạ đều không che hết được phong thái tuyệt thế vô tận.

Lần nào cũng làm tiểu ma nữ nhớ đến một người khác.

Vì thế, tiểu ma nữ đang nổi giận tạm thời dè xuống sự ngọt ngào kia, nhẹ nhàng đứng dậy đi đến cạnh Thanh Gia, khom lưng, đưa tay muốn giật mặt nạ của nàng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chân Tướng

“Ngươi đang làm gì?”

Thanh Gia nhạy cảm mở mắt, nhanh chóng bắt lấy tay Lâu Nguyệt Đồng, thanh âm trong trẻo như nước lại lạnh lẽo như hàn băng, càng nghe càng thấy rùng mình.

Tay Lâu Nguyệt Đồng cách mặt nạ không quá gần, bị phát hiện cũng không xấu hổ, lập tức đổi khách thành chủ: “Vì sao ngươi đánh ngất ta?”

“... Phiền toái.” Thanh Gia đề bàn tay lộn xộn của nàng xuống, trong lòng bàn tay trắng nõn đó hiện lên một vết tích bị thiêu, vì thế mà đột ngột trở nên xấu xí.

Lâu Nguyệt Đồng cũng nhìn thấy nhưng không hề quan tâm, rút tay về lắc lắc, hừ nhẹ một tiếng, ngửa mặt nói: “Xú lão đầu, lần sau gặp lại ta sẽ vẽ lên mặt hán vài chục vết đao chém” nói xong mới chú ý đến lời nói của Thanh Gia, lập tức trừng nàng, “Phiền toái? Ngươi nói ai phiền toái?”

Thanh Gia không đáp, khuôn mặt bị che kín không nhìn rõ tâm tình. Nàng cầm tay Lâu Nguyệt Đồng, tay áo trắng tinh chạm vào ngăn cản vết thương lan rộng: “Đừng cử động.”

Lâu Nguyệt Đồng Đồng chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng rực như bị lửa thiêu, dường như đang muốn lột của nàng một lớp da. Nàng nhú mày, cố rút về nhưng lại bị Thanh Gia đè lại: “Nhìn một chút.”

“Ngươi định làm gì?”

“Người người gặp phải là một kẻ quái nhân, nhân xưng Tửu Phong Tử, kỹ năng sử dụng đao phù xuất thần, hiện tại có thể coi như đứng đầu tu chân giới. Chỉ là tính hán an phận, thích trà trộn vào phố phường bình thường, phần lớn tu sĩ chỉ nghe qua danh tiếng chứ rất ít người có thể nhận ra hán.” Giọng nói của Thanh Gia bình thản như nước, “Ngươi bị hán hạ rùa.”

Lâu Nguyệt Đồng gất lên: “Cũng có chút bản lĩnh!”

Thanh Gia lắc đầu, ống tay áo lướt qua bàn tay nàng mềm nhẹ như mây, mang theo một chút ngứa ngáy. Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy không tự nhiên, một lúc sau rút tay lại đã thấy bàn tay trắng nõn như ban đầu, một chút vết tích của việc bị thiêu cũng không còn nữa.

Nàng thử vận chuyển linh khí, pháp lực quanh thân mặc dù vẫn ngưng trệ nhưng đã không còn cảm giác bị đao phù trói buộc.

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt nhìn, vui mừng nhưng mạnh miệng: “Ai cần ngươi giúp?”

Thanh Gia không giận, cầm lấy Tru Tà Kiếm, lẳng lặng đứng dậy: “Ta đi đây, ngươi bảo trọng.”

Bạch y ngân kiếm, không nhiễm bụi trần.

Lâu Nguyệt Đồng nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, thầm nghĩ: “Thanh Gia xác thực rất giống Trình Tử Xuyên, chỉ là một người lạnh lùng nghiêm túc, một người lịch sự tao nhã...”

Cũng không biết tiểu ma nữ trong một khắc kia nghĩ gì, bật ra khỏi miệng: “Trình Tử Xuyên!”

Bước chân Thanh Gia bỗng dừng lại. Hai mắt Lâu Nguyệt Đồng khẽ nhúc, lóe lên tia sáng nguy hiểm, chưa kịp thu về đã thấy nàng xoay người, lạnh nhạt nói: “Xem ra quan hệ các ngươi rất tốt, có cần ta truyền tin cho hán, bảo hán đến đón ngươi không?”

Tự nhiên đến cực điểm, không hề có chút sợ hãi.

”không cần, hán đang bế quan.” Lâu Nguyệt Đồng hỏi hột trả lời, bỗng nở một nụ cười ngọt ngào, “Tại sao ngươi luôn đeo mặt nạ?”

Thanh Gia liền giật mình, đưa tay sờ mặt nạ: “Thói quen mà thôi.”

Lâu Nguyệt Đồng càng vô tội cười cười, chậm rãi đi tới, ngẩng đầu nói: “Dù sao ngươi cũng đã giúp ta, ta rất tò mò, có thể cho ta nhìn mặt ngươi không?”

Thanh Gia nghe vậy nhìn nàng thật lâu, lâu đến mức Lâu Nguyệt Đồng không còn duy trì nổi dáng vẻ tươi cười nữa, lúc này nàng mới nghiêng đầu, chẳng đồng ý cũng chẳng từ chối.

Lâu Nguyệt Đồng kiễng chân, bỗng chốc đưa tay lấy mặt nạ xuống.

Địa phương âm đạm này bỗng nhiên bừng sáng, câu nói “sắc mặt rực rỡ” ai đó đã nói, đến bây giờ nàng mới biết quả nhiên là thật.

Đó là một khuôn mặt thanh lệ tuyệt tục, không có sự mềm mại của nữ tử mà mang theo sự lạnh lùng anh khí, vẻ mặt lãnh đạm, một đôi mắt trong veo u buồn, hàn khí ngàn trượng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Lâu Nguyệt Đồng lui một bước, đột nhiên im lặng.

Trình Tử Xuyên tư dung song tuyệt, quả thật là cảnh đẹp ý vui nhưng tuyệt đối không giống nữ nhân, mà Thanh Gia mặc dù anh khí nhưng ai nhìn cũng ra nữ tử, cho dù họ có giống nhau đến mấy nhưng lúc này, Lâu Nguyệt Đồng cũng không có cách nào cho rằng họ là cùng một người.

Nghĩ lại cũng đúng, nàng và Trình Tử Xuyên có kẻ ước thượng cổ, khi đứng trước Thanh Gia lại không xuất hiện loại cảm ứng này. Nàng chỉ suy đoán bằng trực giác, mặc dù đây là lần đầu tiên trực giác của nàng mắc sai lầm.

Chẳng biết tại sao, trong lòng nàng lại xuất hiện một cảm giác mơ hồ khó thể nói rõ.

Thanh Gia nói: “Thế nào?”

thật ra Lâu Nguyệt Đồng thấy Thanh Gia rất thuận mắt, chỉ là lúc trước hoài nghi nàng và Trình Tử Xuyên là cùng một người nên thái độ mới trở nên phức tạp. Nếu đã hoài nghi sai, thái độ của nàng trở nên hiền hòa hơn nhiều, trả mặt nạ cho Thanh Gia, cười cười nói: “không thể nào cả, quả nhiên là đại mỹ nhân, lúc trước đã đắc tội nhiều, người đừng trách móc.”

Thanh Gia nhìn nàng một cái, tiếp nhận mặt nạ đeo lên, cũng không nói gì đến sự thay đổi thái độ của nàng.

“Người giúp ta một lần, ta sẽ coi người là bằng hữu, về sau nếu có chuyện cũng có thể tìm ta hỗ trợ.”

Lâu Nguyệt Đồng không hề phát giác, tuy tâm tình của nàng đối với Trình Tử Xuyên vô cùng phức tạp, nhưng đối với người khác lại hết sức đơn giản, thuận mắt thì kết giao, không vừa mắt thì trực tiếp động thủ.

Mắt Thanh Gia chợt sáng lên, vuốt cằm nói: “Cáo từ.”

Lâu Nguyệt Đồng cũng khoát tay, ngồi xuống điều tức một lúc rồi quay về Thiên Lâm Thành.

Gió thổi qua, mặt nước theo đó nhộn nhạo rung động, dưới ánh sáng mặt trời, những gợn sóng lấp lánh, cùng trời xanh mây trắng, cỏ cây xanh rì tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp.

Thanh Gia đứng bên hồ, Tru Tà Kiếm đã được thu hồi, một thân đạo phục trắng như tuyết, toàn thân chỉ có duy nhất một miếng ngọc bội có thể coi là trang sức đeo bên hông, nhìn qua thì không có gì lạ, nhìn kỹ lại hết sức huyền diệu.

Lặng im hồi lâu, Thanh Gia cầm ngọc bội lên, điều làm người ta ngạc nhiên là, quần áo của nàng, thân hình của nàng, dung mạo của nàng chẳng mấy chốc liền thay đổi, khi tháo mặt nạ xuống một lần nữa đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Áo tơ trắng tinh sạch sẽ, thanh sam mịn mướt, dáng người cao thẳng sáng như ngọc thụ, trên đầu chỉ cài một cây trâm gỗ, dung mạo thanh nhã, tuyệt thế tao nhã giống hệt Thanh Gia, nhưng thật sự lại là một nam nhân.

Lục quang lóe lên, Phù Tang xuất hiện bên cạnh, khuôn mặt hắc không che giấu được vẻ kinh ngạc, quan sát một lúc, ánh mắt rơi xuống miếng ngọc bội kia, sắc mặt dần dần biến đổi, thấp giọng hỏi: “Đây là...”

“âm Dương Bội. Tương truyền Minh giới có một gốc Tịnh Đế Liên, có thể ngưng ra từ trong thân hoa một viên ngọc, linh vật hiếm thấy trong thiên địa, gọi là âm Dương Bội. Ngọc bội này có thể biến đổi âm dương, thay đổi hơi thở, thần ma đều không nhìn thấu.” Trình Tử Xuyên mặt mày trầm tĩnh, không nhanh không chậm giải thích.

“Vậy người tại sao...” Phù Tang không nói nên lời, hắc chợt nhớ tới chuyện mười ba năm trước. Năm đó hắn tự bạo bản thể, che chở Phó Tiểu Lăng mang Trình Tử Xuyên rời đi, Phó Tiểu Lăng đã sớm qua đời, vậy Trình Tử Xuyên mười ba năm sau trở thành người như thế nào?

Năm đó kinh mạch hắn đã đứt từng khúc, căn cốt bị đoạt, hồn phách không yên, sao có thể đi đến bước này?

hắn lại nhìn về phía Trình Tử Xuyên, chỉ cảm thấy mình như đang nhìn một đám sương mù, không thể nắm bắt.

Nhưng Phù Tang cũng không tỏ ra khiếp sợ hay khó tin, chỉ thờ dãi: “Người có rất nhiều bí mật, Tử Xuyên. Ta không sao cả, có thể kiên nhẫn chờ người nói rõ sự tình mười ba năm nay, còn có tiểu ma nữ kia nữa... Người vừa rồi còn... Lấy tính tình của nàng, nếu phát hiện ra người lừa nàng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Phù Tang vừa nói vừa giật giật khóe miệng, rất giống như đang nhìn thấy ngày tận thế.

Nhắc đến chuyện này, Trình Tử Xuyên cũng hiếm thấy lộ ra vẻ mặt khó xử, cũng thờ dãi nói: “Ta không lừa nàng.”

Phù Tang rất tán thành gật đầu: “Người chỉ làm nàng mơ hồ.”

Trình Tử Xuyên: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Xuất Quan

Phù Tang nói vậy, nhưng Trình Tử Xuyên không thể vì tiểu ma nữ sẽ tức giận mà phá loạn kế hoạch của chính mình, chạy đến trước mặt nàng nói ra chân tướng.

hắn cần thân phận Thanh Gia này, hoàn toàn không thể bại lộ. Trừ Phù Tang biết rõ chuyện này ra, ngay cả Cửu Nguyên chương môn cũng không biết Thanh Gia và Trình Tử Xuyên, từ đầu đến cuối đều là một người.

Phù Tang sờ cằm trầm tư: “Ta sớm đã nhắc ngươi đừng quá thân cận với tiểu ma đầu, tính tình kia của nàng, không dính vào thì tốt, một khi chọc phải sẽ liên tục gặp phải phiền toái!”

Trình Tử Xuyên đáp: “Cơ duyên xảo hợp.”

Phù Tang lắc đầu nói: “hiện tại đành phải đi một bước tính một bước, nếu ngươi muốn giấu, chưa chắc đã không giấu được.”

“Đúng vậy.” Thần sắc Trình Tử Xuyên không thay đổi nhưng lại dần dần siết chặt ngọc bội trên tay, nhắm mắt lại khẽ thở dài.

Phù Tang nhìn thấy toàn bộ, thầm nghĩ: “Tử Xuyên, ngươi lại chưa từng phát hiện... ngươi đối với nàng đã sớm vượt qua quan hệ hợp tác cùng nhau sao?”

Lâu ngày sinh tình, lời ấy không sai.

không nói đến khế ước thượng cổ, chỉ cần dựa vào việc hai người mọi mặt đều ưu tú, hấp dẫn lẫn nhau cũng là chuyện bình thường.

Nhưng đây là kiếp, không phải là duyên.

Phù Tang yên lặng nói thầm, không lên tiếng nữa, ẩn thân vào trầm gỗ.

Trình Tử Xuyên khẽ nhíu mày đứng trầm ngâm tại chỗ rất lâu, đến khi mặt trời lặn, ánh chiều tà mờ mịt chiếu lên khuôn mặt, hắn mới hoàn hồn bừng tỉnh, xoay người biến mất.

Sau hôm đó, Lâu Nguyệt Đồng an phận hơn rất nhiều, cả ngày đi dạo khắp nơi trong Thiên Lâm Thanh.

Tô Duyên cũng không biết nghĩ thế nào mà đối xử với nàng như muối muối, phàm là thứ nàng thích sẽ không nói hai lời mua mua và mua, mua nhiều đến mức lần nào cũng kéo đến một đồng người chài kéo khiến Tô Duyên tiền nhiều thế lớn buồn bực đến cực điểm.

Lâu Nguyệt Đồng không phải là người không biết phân biệt tốt xấu, quan hệ với Tô Duyên tốt lên rất nhiều.

Sau khi Phó Diễn Chi từ Cửu Nguyên Sơn quay trở lại, Hoa Hoa Hóa bồi hắn uống rượu mấy ngày mấy đêm, cuối cùng uống đến ói cả ra, dù là tu sĩ cũng phải nằm liệt giường vài ngày. Sau khi tỉnh lại, Phó Diễn Chi kiên quyết không nhắc đến chữ “rượu” một lần nào nữa.

Hoa Hoa Hóa là người hoạt bát, không thể ngồi yên được một chỗ, mắt thấy tâm tình Phó Diễn Chi không tốt liền kéo hắn đi làm nhiệm vụ thám hiểm.

Chuyện thiên chi kiều tử của Cửu Nguyên Môn nhận được lời khiêu chiến, Huyền Dục chân nhân ra ước định một tháng sớm đã truyền khắp toàn bộ tu chân giới chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Đến xem trận đánh này, hoặc để xem Trình Diệu của Trình gia trở thành trò cười, hoặc để xem Trình Tử Xuyên không biết tự lượng sức mình.

Nhiều người rồi việc còn đến Trình gia xin bài thiệp để được xem cuộc chiến, lúc đầu Trình Tiễn còn cự tuyệt, về sau do không ngăn được nên liền dứt khoát mở rộng cửa chính khiến người từ khắp nơi đổ về, Trình gia nhộn nhịp.

Nội các của Phi Diễm Các không thể so với những cây cột chạm trổ bên ngoài nhưng lại được xây dựng tinh xảo một cách khác biệt, cầu nhỏ bắc ngang ao nước, kỳ hoa dị mộc thứ gì cũng có.

Thiếu nữ váy đen ngồi trên cầu nhỏ, tay cầm một viên linh châu, đưa lên trước mặt đánh giá. Viên linh châu đó là Thiên Tinh Giang, bàn tay trắng nõn của nàng như thể đang cầm trong tay cả một bầu trời sao, tỏa sáng chói lọi dưới ánh mặt trời.

Nhưng ánh sáng đó không thể chói lọi bằng chính bản thân nàng, mái tóc dài hơi xoắn bồng bềnh như dòng nước, dung mạo ngây thơ nhưng không thể che hết khí chất mỹ lệ, chỉ sợ đến khi nàng khôi phục bộ dạng thật sự sẽ mang vẻ đẹp khuynh thành, phong thái tuyệt diệu.

“Đây là Thiên Tinh Giang của Trình gia?” Tô Duyên thăm thán một tiếng, che giấu tâm tình, cười hỏi.

Lâu Nguyệt Đồng gật gật đầu, tiện tay đưa tới: “Ngươi muốn sao?”

Dù hiểu rõ tính tình của tiểu ma nữ, Tô Duyên cũng kinh hãi một phen: “Nhưng đây là tiên khí...”

Lâu Nguyệt Đồng nhún vai, chỉ cần nàng muốn, đừng nói một món tiên khí – vật đối với nàng cũng không đáng giá lắm, ngay cả thần khí cũng có thể tiện tay đem tặng. Tỷ như năm đó nàng vợ vét được một bộ khôi giáp của Ma chủ đời trước liền đem tặng Lâu Dịch Dương, bộ khôi giáp kia có lực phòng ngự kinh người, thần tộc phá cũng không rách.

“... Ngươi vẫn nên cầm đi, nói không chừng sẽ có lúc hữu dụng.” Tô Duyên cười vui vẻ đẩy về, “Ta là quản sự Phi Diêm Các, bảo bối rất nhiều.”

Lâu Nguyệt Đồng không để ý, thu về tiếp tục ngắm.

“một tháng sắp qua rồi, Trình đạo hữu còn chưa xuất quan sao?”

Lâu Nguyệt Đồng bóp viên linh châu trong tay một cái, hừ lạnh: “Ai biết!”

Tô Duyên thầm nghĩ: “Nhìn xem, thái độ đối với Trình Từ Xuyên quả nhiên khác đối với những người khác, cái người này, vừa gặp phải chuyện tình cảm thì ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không bằng...”

“Ngươi không lo lắng?” Tô Duyên cười tủm tỉm trêu chọc nàng.

Lâu Nguyệt Đồng nhướn mày, đang định bùng nổ bỗng dừng lại, thu lấy Thiên Tinh Giang nhìn về một hướng, bữu môi nói: “hắn ra rồi.”

Tô Duyên thuận theo ánh mắt của nàng nhìn qua, quả nhiên thấy một người đang chậm rãi đi đến, thanh sam mơ hồ, dường như cùng cảnh sắc xung quanh hòa thành một thể, lại như đang bước ra từ bức họa, tao nhã cao đặt, đất thiêng sinh hiển tài.

Cũng là một nhân vật phong hoa tuyệt đại, hắn và Lâu Nguyệt Đồng quả thực hoàn toàn trái ngược, yên tĩnh mà thanh nhã làm Tô Duyên không khỏi nhớ đến một câu nói – chỉ có thể đứng xa mà nhìn chứ không thể tiếp cận.

Vừa nghĩ như thế, nàng đã thấy tiểu ma nữ đứng dậy chạy tới, hung hăng dẫm một cái. Trình Từ Xuyên vừa rồi còn như đang suy nghĩ gì đó liền chứng lại... lãnh đạm hay gì đều không còn.

Tô Duyên: “...”

Đôi góc độ mà nói, hai người này đúng là tuyệt phối – lần qua lần lại xem người nào chết trước.

Trình Từ Xuyên không để ý đến dấu chân mới mẻ xuất hiện trên chân mình: “Ngươi hoan nghênh ta bằng điều này?”

Lâu Nguyệt Đồng không ngờ lại đập trúng, vui vẻ hếch cằm, có chút đắc ý: “Bất ta đợi lâu như vậy, ngươi nên để ta hả giận.”

Trình Từ Xuyên có chút bất đắc dĩ, nhìn chằm chằm nàng không nói lời nào.

Lâu Nguyệt Đồng: “Nhìn cái gì?”

Trình Từ Xuyên ung dung trả lời: “Mấy ngày không gặp, phong thái của đạo hữu ngày càng được cải thiện.”

Lâu Nguyệt Đồng đáp: “Khỏi cần khen, ta có thể hiểu đây là lời ché giễu?”

“... Ngươi luôn đem lời nói thật biến thành nói dối, nói dối biến thành nói thật?”

Lâu Nguyệt Đồng liền vuốt tay: “Ta chỉ biết, phàm là lời từ miệng ngươi phun ra đều không phải lời nói thật.” Dừng một chút, nàng hơi nhướn mày cười nói, “Đúng rồi, trong lúc ngươi bế quan ta có gặp một người, ngươi đoán xem là ai?”

“không đoán được.” Trình Từ Xuyên hơi hột trả lời, thuận tay xoa đầu nàng một cái, đi đến bên cạnh cây cầu chào hỏi Tô Duyên, Tô Duyên cười một tiếng coi như đáp lễ.

“thật không đáng yêu, mặc dù ngươi rất giống Thanh Gia nhưng nàng tốt hơn ngươi nhiều!” Lâu Nguyệt Đồng giữ tay hắn, lườm hắn một cái.

Thần sắc Trình Từ Xuyên trong nháy mắt có chút cổ quái, hồ nghi nói: “Ngươi cảm thấy... Thanh Gia rất tốt?”

“Đương nhiên.” Từ khi biết Thanh Gia và Trình Từ Xuyên không phải một người, Lâu Nguyệt Đồng cũng không giấu yêughét, “Ngươi chưa thấy qua dung mạo của nàng khi bỏ mặt nạ xuống sao?”

Trình Từ Xuyên không biến sắc lúc đầu.

Lâu Nguyệt Đồng lập tức hớn hờ, giọng nói nghe thế nào cũng thấy vô cùng vênh vào lớn lối: “Ta thấy qua rồi! Chính xác là một đại mỹ nhân, các ngươi biết nhau lâu như thế, vậy mà ngươi vẫn chưa được nhìn qua diện mạo của nàng? A, quá đáng tiếc.”

Đậm vị ché giễu!

Trình Tử Xuyên đột nhiên cảm thấy có chút đau bụng.

Cái này phải gọi là - - tự làm tự chịu đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dưỡng Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chiến Đấu

Theo cách nói của Lâu Nguyệt Đồng, điểm mạnh nhất của Trình Tử Xuyên là hắn có thể lười, bất luận trong lòng nghĩ gì đều không biểu lộ lên mặt, trừ phi hắn cố ý làm thế.

Mắt thấy tiểu ma nữ cười đến là vui vẻ, vẻ mặt như đang chờ hắn xấu hổ, Trình Tử Xuyên đột nhiên khẽ mỉm cười, gật đầu bày tỏ: “Nàng quý ngươi.”

Lâu Nguyệt Đồng nghe được lời này của hắn, chẳng biết tại sao bỗng cảm thấy quái dị: “Vì sao ngươi không ăn đám chua?”

Trình Tử Xuyên hỏi ngược lại: “Vì sao ta phải ghen?”

“Ngươi cần bản đối xử với người khác như nhau, chỉ có đối với Thanh Gia là khác biệt.” Lâu Nguyệt Đồng chớp mắt một cái, “Nhưng hôm nay Thanh Gia đối đãi với một người không quen biết như ta còn tốt hơn đối đãi với ngươi, ngươi còn cười được... Chẳng lẽ ngươi không thích nàng?”

Thích? Thế là tự kỷ!

không thích? Thế là xem thường chính mình.

Trình Tử Xuyên suy nghĩ một chút, biết nghe lời đáp: “Ta cũng quý ngươi như quý nàng.”

Chữ “thích” này, mang quá nhiều hàm nghĩa.

Lâu Nguyệt Đồng mở trừng hai mắt, nghiêm mặt: “Hừ.”

Nàng xoay người bước đi, gió mát thổi qua mái tóc làm đôi tai thoáng ửng hồng lộ ra, tiết lộ tâm tình của nàng. Mặc dù vẻ mặt nàng vẫn lạnh lùng, Tô Duyên lại rõ ràng cảm thấy tâm tình của nàng đã hòa hoãn hơn rất nhiều, vậy đen tung bay cũng không toát ra vẻ thâm trầm ảm đạm như trước.

Tô Duyên kinh ngạc nhìn về phía Trình Tử Xuyên lại thấy hắn đang nhìn về phía bóng dáng của tiểu ma nữ, vẻ mặt dịu dàng ẩn chứa chút gì đó vui vẻ. Tô Duyên kiến thức rộng rãi, nhưng nàng lại không nhìn ra được đó là loại tình cảm gì... Bằng hữu? Tình nhân? Hình như đều không phải.

Nàng cảm thấy giữa họ có một cây cầu, họ không thể thoát ra, người khác cũng không thể chui lọt.

“Ngươi... vừa rồi cố ý để nàng giẫm lên chân?”

Trình Tử Xuyên nghiêng đầu nhìn, không đáp mà hỏi ngược lại: “Những ngày này, có phải nàng đã khiến Tô đạo hữu gặp không ít phiền toái?”

Tô Duyên lắc đầu, trêu chọc nói: “Nhờ Trình đạo hữu ban tặng, một tháng nay lúc nào nàng cũng nhắc đến ngươi.”

Trình Tử Xuyên: “Thù dai, thật trẻ con.”

Tô Duyên cười một tiếng, đầy ý vị nói: “Ai bảo Trình đạo hữu thích trêu chọc nàng, đương nhiên, ngươi cũng có thể dụ dỗ được nàng.”

”Hồ ly mặc dù xảo trá, cũng có thể bị người thuần phục.” Thần sắc Trình Tử Xuyên đột nhiên trầm xuống, phảng phất như có một đám mây trắng bay tới che đi tâm tình của hắn, “Nhưng nếu bị người trói lại, hồ ly sẽ thiếu đi một phần linh tính. Takhông muốn làm người thuần dưỡng, cũng không muốn ai trở thành người trói buộc mình.”

Tô Duyên vẫn giữ nguyên dáng vẻ tươi cười, cảm thấy như hắn đã biết rõ gì đó.

Trình Tử Xuyên lập tức vô cùng lễ độ cúi đầu chào nàng, tác phong nhanh nhẹn, nước chảy mây trôi, nhìn không ra chút nào không thích hợp: “Quấy rầy đã lâu, làm phiền Tô đạo hữu chiếu cố, đa tạ.”

Tô Duyên bĩu môi, một lần nữa nở nụ cười, không nhiều lời nữa.

Hôm sau, hai người cáo biệt Tô Duyên, rời khỏi Thiên Lâm Thành, đi về phía Trình gia.

Tại Trình gia, một tòa loi đài cao vút lừng lờ được dựng lên. trên đài, một nam tử kiêu ngạo mặc đạo phục Cửu Nguyên Môn, cầm trong tay một thanh trường kiếm đang đứng thẳng tắp, không nói một lời. Khán giả xung quanh đều nhất mực đứng cách thật xa, sợ bị liên lụy.

hắn cứ đứng thế đến trưa, nhưng bóng dáng người còn lại vẫn chưa thấy.

Tiếng bàn luận thỉnh thoảng vang lên.

“không phải là sợ rồi chứ?”

“Ta nghĩ là không phải, có lẽ bị trì hoãn vì lí do nào đó.”

“Bây giờ vẫn còn sớm, gấp cái gì?”

...

Đúng lúc này, mặt Trình Tiệp liền biến sắc: “Tiểu tử này, thế mà vẫn dám đến!”

Huyền Dự chân nhân cười cười, mang bộ dạng chắc chắn, chậm rãi nói: “Vậy hãy để cho hắn... Có đi mà không có về!”

Chân trời xuất hiện lưu quang, hai đạo thân ảnh nhanh chóng xuất hiện.

”Ngươi sẽ thắng.”

Trình Tử Xuyên đang muốn đi lên đài, nghe Lâu Nguyệt Đồng bất chợt nói một câu liền không khỏi dừng lại: “Có lòng tin với ta như vậy?”

Lâu Nguyệt Đồng nhưn mày, so với người trong cuộc còn kiêu ngạo hơn, hất cằm: “Thua làm mất mặt ta!” Dừng một chút, nàng lại thêm một câu, “Huyền Dự và Thanh Gia cùng thế hệ, ngươi thua còn làm mất mặt Thanh Gia!”

Trình Tử Xuyên có chút dở khóc dở cười nhưng cũng không cho nàng một câu trả lời chắc chắn, chỉ nói một câu: “Nhìn cho thật kỹ, cuộc tỷ thí này quan trọng nhất không phải chuyện thắng hay thua.”

không đợi Lâu Nguyệt Đồng tỉnh táo lại, hắn đã bước lên trên loi đài.

Trình Diệu cuối cùng cũng động dậy, tựa như một con cự long ngủ say nay đã thức giấc, khí thế ngút trời, chỉ nghe hắn lạnh lùng nói: “Cuối cùng ngươi cũng không lăm trợn bỏ chạy!”

Trình Tử Xuyên giương mắt, lẳng lặng nhìn sang: “Có một chuyện ta vẫn luôn muốn biết rõ, hôm nay hãy cho ta một đáp án.”

Đạo phục trắng tinh, thanh sam mờ ảo, nhìn từ xa, Trình Tử Xuyên như một nhân vật bước ra từ bức họa, chỉ khi đến gần mới có thể cảm nhận được hai cổ khí thế đang đối chọi nhau gay gắt.

Người xuất thủ trước là Trình Diệu, hắn thành thực xuất ra một chiêu thức quen thuộc “Chiến Long Tam, thiên long sát!”

Trình Tử Xuyên hai tay mở rộng, đầu ngón tay như có ánh sao sáng chói bao phủ một vùng trời, thiên long đang vẫy đuôi bay lượn trên trời vậy mà lại không thể lao xuống, tản đi không một tiếng động, phảng phất một tia khói lửa.

”Nhờ một chút, nhờ một chút, phiền ngươi nhường đường một chút!”

âm thanh thờ hồn hể vang lên, Phó Diễn Chi và Hoa Hoa Hóa vọt đến bên cạnh tiểu ma nữ, vội vàng hỏi: “Bắt đầu rồi? Bắt đầu rồi?”

Lâu Nguyệt Đồng đến đầu cũng không thèm quay lại: “Mất ngươi dùng để làm gì?”

”Ta...”

”Phó huynh đừng nóng vội, vừa mới bắt đầu! Tiểu biểu đệ của ngươi nhìn như đang chiếm thế thượng phong nha!” Hoa Hoa Hóa không hề cảm thấy việc dẫn người ta đi thám hiểm mà còn nhầm đường, làm trễ nải thời gian là một việc đáng xấu hổ, còn cười hi hi chỉ chỉ, “Nhìn bên kia kia, tiểu tiên nữ của ngươi cũng đến.”

Vạch áo cho người xem lưng, Phó Diễn Chi cảm thấy thật mệt mỏi!

Nhưng lúc này hắn cũng không rảnh quan tâm đến Tần Tiêu, không chớp mắt nhìn lên loi đài, phía trên phong vân đột biến.

“Chỉ là mới qua một tháng ngắn ngủi, tại sao Trình Diệu lại lợi hại hơn nhiều như vậy?” Phó Diễn Chi mắt thấy đòn phản kích của Trình Diệu thành công vậy Trình Tử Xuyên lại liền không khỏi tự lẩm bầm, lần trước hắn và Trình Diệu động thủ tại Cửu Nguyên Sơn cũng không đến được trình độ này.

Chẳng lẽ Lâu Nguyệt Đồng nói đúng?

hắn nhìn về phía Lâu Nguyệt Đồng, lại thấy mặt nàng không chút thay đổi, tinh xảo lạnh lùng mà tràn đầy sát khí, nhìn quật quật có điểm dọa người.

Tiểu ma nữ chí công vô tư nói: “Quên mất không nói, tên kia không thể dùng đạo lực, nếu không sẽ kéo lôi kiếp đến! hắn có nhiều bảo vật, tại sao không lấy một thứ để đối phó với Xích Hoàng Kiếm? Trình Từ Xuyên, Trình Từ Xuyên, cuối cùng ngươi đang nghĩ cái gì? Cuối cùng ngươi muốn làm gì?”

“A!” Phó Diễn Chi hét lên một tiếng kinh hãi, đồng thời vang lên cùng những người xung quanh, trên lôi đài, Trình Diệu đã đâm kiếm vào Trình Từ Xuyên!

Lâu Nguyệt Đồng nhú mày.

Nhưng sau một khắc, tình thế thay đổi. Trình Từ Xuyên lại nhân cơ hội đó, đoạt Xích Hoàng Kiếm trong tay Trình Diệu!

Tiên kiếm một khi đã nhận chủ sẽ không để người khác có quyền sử dụng, nhưng vừa dính máu của Trình Từ Xuyên, Xích Hoàng Kiếm chỉ rung lên một chút, sau đó yên ổn để Trình Từ Xuyên cầm trong tay.

Trình Diệu kinh hãi: “Xích Hoàng Kiếm! không thể nào!”

hắn từng nghe Huyền Dữ chân nhân nhắc qua một chuyện. Xích Hoàng Kiếm ngủ say trên Cửu Nguyên Sơn đã nhiều năm, chỉ khi hắn lên núi mới tỉnh giấc, tiên kiếm nhận chủ. Nếu không phải hắn ưu tú, Huyền Diệu chân nhân đã không một mực làm theo ý mình, tặng thanh tiên kiếm này cho hắn.

Vì thế, sự kết nối của hắn với Xích Hoàng Kiếm không hề bình thường, tuyệt đối không thể bị chặt đứt đơn giản như vậy!

Trình Từ Xuyên rũ mắt tránh đi công kích của Trình Diệu, không hề để ý đến vết thương trên vai. hắn cúi đầu nhìn Xích Hoàng Kiếm, dung nhan như tuyết, khuôn mặt lãnh đạm toát ra vẻ mê hoặc ôn nhã, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lờnói lại hết sức châm chọc: “Ngươi sử dụng nó đã nhiều năm nhưng lại không hề biết, đây vốn là một thanh... Thần kiếm bị phong ấn?”

Trình Diệu dùng công kích, hai mắt tròn to, trong lòng hắn bỗng xuất hiện một loại chấn động uy áp lớn, lạnh lẽo tàn ra.

Xung quanh lôi đài xuất hiện một đám sương mù, ngăn cản tầm mắt mọi người.

“Này, đây... là chuyện gì?” Phó Diễn Chi gấp rút đến chết.

Lâu Nguyệt Đồng đặt tay lên ngực, thần sắc ngưng lại, không chút do dự nhắm chặt hai mắt. Khi nàng mở mắt ra, trong mắt xuất hiện một ngọn lửa sâu kín, dễ dàng nhìn thấu qua màn sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thần Quân

Mây tụ lại che khuất ánh sáng mặt trời, sắc trời bỗng trở nên âm đạm.

Tất cả những người xung quanh đều như bất động trong một khắc đó – trừ Lâu Nguyệt Đồng!

Trình Diệu đột nhiên lui lại mấy bước, đưa tay làm một động tác quý dị - nắm thật chặt cổ mình, dường như đang không thở ra hơi: “Vì... vì sao?”

Trình Từ Xuyên không động đậy, tay áo bay trong gió phát ra tiếng vù vù, Xích Hoàng Kiếm trong tay khẽ rung động, hắkhông nhanh không chậm nói: “Yên tâm, ngươi sẽ không chết.”

nói rồi, bàn tay hắn cầm kiếm phong nhanh chóng vẽ lên một đường, huyết châu hiện lên tứ phía. Xích Hoàng Kiếm đỏ lên như đang có một ngọn lửa bùng cháy, không ngừng lác lác như đang muốn chọc thủng một sự trói buộc nào đó!

Trình Diệu kêu lên một tiếng ngán ngùi, hắn chỉ cảm thấy cơ thể mình giống hệt Xích Hoàng Kiếm, có thứ gì đó như đang muốn thoát ra.

“Trước đây rất lâu, Thần giới có một vị Chiến Thần uy danh hiển hách, khổ nỗi hắn không tìm được binh khí vừa tay. hắn tìm ngàn năm, cuối cùng khi đến ranh giới Thần - Ma liền tìm được một khối nam thạch, hao hết tâm sức đúc thành một thanh thần kiếm tuyệt thế. Chiến Thần mừng rỡ, đem thần kiếm luyện thành một món thần khí. hắn rất muốn thử uy lực của thanh kiếm này, đáng tiếc sau đó xảy ra lôi kiếp, Thiên Bì hình thành, chiến tranh nổ ra. Chiến Thần đi vào cõi hư vô, thần kiếm cũng không được biết đến, cứ như vậy yên lặng rơi xuống.”

“Bí mật của Thần giới, tại sao ngươi lại biết? nói cho ta chuyện này có ích gì?”

Trình Từ Xuyên nhìn hắn như đang nhìn một tên thiếu năng trí tuệ, giọng nói cũng nhạt đi: “Xích Hoàng Kiếm, chính là thanh thần kiếm ta nói tới.”

Trình Diệu ghen một cái, đột nhiên phá lên cười, một bên cổ thở một bên cười nhạo: “Thần khí bổn mạng của Chiến Thần nhận ta làm chủ nhân, chẳng lẽ ngươi đang định nói ta là Chiến Thần chuyển thế? Lời nói này đem đi lừa trẻ con ba tuổi cũng không nổi, còn dám mang đến lừa ta?”

Trình Từ Xuyên không để ý tới hắn, tiếp tục nói: “Thần khí bổn mạng đồng mệnh tương liên, một khi bị người ta tước đoạt, dù là Thần đi nữa cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, cảnh giới tu luyện rút xuống...”

Theo lời trần thuật nhẹ nhàng của hắn, màu đỏ nhanh chóng bao trùm toàn bộ Xích Hoàng Kiếm, thân kiếm chợt phát ra ánh sáng cực lớn, bỗng chốc thoát khỏi tay Trình Từ Xuyên. Cùng lúc đó, thân thể Trình Diệu chấn động, hoàn toàn ngã xuống.

Chỉ là sau đó một lát, Trình Diệu lại đứng lên, nhưng người đứng lên kia, tựa hồ như không phải là hắn.

Khuôn mặt vẫn tuấn tú lãnh ngạo như trước nhưng không còn tâm cao khí ngạo, mà mang theo một loại ngạo nghễ khó nói. Theo một mức độ nào đó, Trình Từ Xuyên thường xuyên được chứng kiến về mặt này khi đi cùng với tiểu ma nữ.

Hiển nhiên, dung mạo cũng như khí chất của Trình Diệu tăng lên vài lần.

“Trình Diệu” mở mắt ra, ánh mắt tràn đầy ý tứ hàm xúc.

Thần sắc Trình Từ Xuyên lại hoàn toàn lạnh xuống, trong mắt hiện lên một tia đùa cợt và thương cảm “Ta vốn đang suy nghĩ, Trình Diệu chỉ là một tu sĩ bình thường, tại sao có thể dung hợp với đạo cốt bẩm sinh? Quả nhiên, Trình Diệu cũng chỉ là một cái tượng gỗ, một thứ giúp người giấu diếm thiên cơ, gửi gắm tại nhân gian.”

Trình gia chỉ biết hắn là người mang thanh tịnh đạo thể bẩm sinh, được Thừa Thiên chiếu cố, mưu đoạt căn cốt của hắn thay thế cho Trình Diệu nhưng lại không nghĩ qua, đã là căn cốt đạo thể bẩm sinh, người bình thường sao có thể nhận?

Ánh mắt “Trình Diệu” chợt lóe, hiện lên vài phần ngạo nhiên nghi ngờ.

Trình Từ Xuyên đoán không sai, Trình Diệu kia không phải Trình Diệu, nhưng “Trình Diệu” này lại không cách nào xác định Trình Từ Xuyên đến cùng biết rõ bao nhiêu.

“Vì thế ngươi mới cố ý đoạt Xích Hoàng Kiếm, bức bản quân hiện thân?” hắn lạnh lùng, “Ngươi đang tự tìm đường chết.”

Trình Từ Xuyên nói: “Phải không? Vậy ngươi tới giết ta thử xem.”

“Trình Diệu” đứng ở đằng kia lại không động đậy, không phải không muốn, mà là không dám.

Thiên Bì dù có vết rách, nhưng chỉ cần không bị hủy diệt hoàn toàn thì sinh linh lực giới nhất định phải tuân theo quy tắc tuần hoàn, thực lực càng mạnh càng bị hạn chế, nếu không hẳn cũng không cần mượn đến thân thể của Trình Diệu.

”Sợ sao?” Trình Từ Xuyên thần sắc lãnh đạm, khí thế hoàn toàn không thua người đối diện, chậm rãi nói, “Chiến Thần đã từng đánh đâu thắng đó của lực giới, Thần quân khiến Ma tộc nghe thấy tên cũng đã sợ mất mật trong cuộc Chiến Thần – Ma thượng cổ, vậy mà lúc này, ngay cả một người bình thường như ta cũng không dám giết?”

“Ngươi không cần dùng mảnh khỏe miệng lưỡi, bản quân sẽ không trúng kế khích tướng của ngươi.” Dưới thế xác của Trình Diệu, Chiến Hoàng Thần quân dường như có thể nhìn ra người áo xanh kia chính là sự tồn tại tối cao của lực giới bảy trăm năm trước. Đồng tử hắn co lại: “Ngươi... nếu là người bình thường, bản quân cũng không cần nhọc lòng!” Vì sao không thể hoàn toàn hủy diệt hắn? Vì sao còn có thể chuyển thế?

Chiến Hoàng Thần quân không hiểu sao bắt đầu cảm thấy vô cùng phức tạp.

”Ta không phải người bình thường?” Trình Từ Xuyên như châm biếm mà không phải châm biếm, “Vậy ngươi nói xem ta là ai?”

“Nếu ngươi đã biết rõ nhiều chuyện như vậy, cần gì phải giả ngốc?” Chiến Hoàng Thần quân nắm chặt Xích Hoàng Kiếm như đang che giấu tâm tình nào đó, gần từng chữ, “Ngươi và ta đều đã hiểu rõ - - Thánh tôn chuyển thế!”

“Thánh tôn chuyển thế? Danh tiếng thật lớn!” Trình Từ Xuyên hồ hững nói, “Nghĩ đến chuyện này, ta thật sự cảm thấy oan uổng. Ta không may mắn gì hết, lại vô duyên vô cớ vì cái danh tiếng này mà mất cha mất mẹ, mất cả căn cốt, suýt nữa bỏ mạng. Ngươi cũng thật nhát gan, một Thánh tôn lạc hạ, rời khỏi Thiên Ngoại Thiên đã nhiều năm như vậy vẫn còn đuổi giết chuyển thế của hắn, cuối cùng ngươi đang sợ điều gì?”

“Sợ?” Chiến Hoàng Thần quân hừ lạnh một tiếng, “Bản quân cho tới bây giờ đều không sợ điều gì, chỉ hy vọng... ngươi vĩnh viễn biến mất!”

Trình Từ Xuyên từ chối cho ý kiến, cũng không tiếp tục chọc vào chân đau của hắn, ngược lại hỏi một vấn đề khác: “Hồn phách cha mẹ ta ở đâu?”

Chiến Hoàng Thần quân kinh ngạc liếc hắn một cái, không ngờ Trình Từ Xuyên còn biết rõ cả chuyện này.

Tu sĩ nhân gian sau khi chết đi, hồn phách sẽ được đưa xuống Minh giới để nhập luân hồi. Trình Yên và Phó Tiểu Lăng có công nuôi dưỡng Trình Từ Xuyên, tích được công đức, vốn có thể chuyển thế bình an.

Lúc trước Trình Từ Xuyên có nói với Lâu Nguyệt Đồng, Cửu Nguyên Sơn nơi duy nhất trong nhân giới có thể lên Tiên giới, xuống Minh giới. Sau khi tỉnh

dậy sau giấc ngủ say bảy năm, hấn lấy thân phận Thanh Gia lặng lẽ đi tìm quanh Minh giới một lượt, biết được hồn phách của cha mẹ đã bị người ta bắt trời, không được nhập luân hồi.

Khi đó hấn liền hiểu ra, sau lưng Trình gia chỉ sợ còn một đôi tay khác thao túng, thứ hấn phải đối mặt còn phiền toái hơn một Trình gia nhỏ nhoi rất nhiều.

Chiến Hoàng Thần quân cười mà như không cười nói: “Có tình có nghĩa như vậy, quả nhiên chỉ là một chuyện thể. Thánh tôn thật sự sẽ không để ý đến hai con kiến hôi!”

“Ta không phải là hấn, điểm này ta đồng ý.” Trình Từ Xuyên không mặn không nhạt phản kích, “Nhưng cũng là vì ta là chuyện thể của hấn nên người mới có dũng khí gây chuyện, không phải sao?”

“Thế thì sao? Người muốn làm giao dịch cùng ta? Dùng mạng sống của chính mình đổi lấy hồn phách của hai con kiến hôi?”

Trình Từ Xuyên ngẩng đầu nhìn trời, tinh táo lạ thường: “Bản thân quá ngu ngốc cũng không nên suy bụng ta ra bụng người.”

âm thanh vừa dứt, bầu trời âm u đột nhiên xuất hiện tiếng sấm vang dội.

”Trình Diệu” liền biến sắc - - hấn là Chiến Thần của thần giới, đương nhiên biết việc mượn thân thể Trình Diệu chỉ giấu được nhất thời, nhưng không ngờ còn làm kinh động đến cả Thiên Đạo, bản thể tại Thần giới nhất định cũng sẽ bị tổn thương. Trình Từ Xuyên biết chuyện này, hấn chỉ đến đây để chứng thực và phỏng đoán, không phải muốn chính thức giao đấu.

Nhưng nếu đã đi đến bước này, Chiến Hoàng Thần quân cũng sẽ không vô lực quay về, hấn không thể tặng không Trình Từ Xuyên một cơ hội trưởng thành!

Ánh mắt hấn rơi xuống Lâu Nguyệt Đồng đang đứng phía dưới lời đài, duỗi tay ra xa điểm một cái, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh: “Trình Từ Xuyên, đây là lễ vật cho người.”

Trình Diệu chấn động, ngã gục xuống. Cùng lúc đó, Thiên Lôi cảm nhận được một sự tồn tại nghịch thiên, không chút do dự bỏ sét xuống, lời đài ầm ầm sụp đổ, thứ vô hình xẹt qua người Trình Diệu lặng lẽ biến mất.

Lâu Nguyệt Đồng lúc này liền cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, nàng thử chọc thủng đám sương mù, đứng từ xa nhìn hai người giằng co nói chuyện với nhau. Nhưng nàng cách họ quá xa, không nghe được họ nói gì cả.

Đúng lúc nàng đang hoài nghi, “Trình Diệu” kia liền quay lại chỉ thẳng vào nàng. Đó không phải sát chiêu, nàng hoàn toàn không nhận ra đó là thứ gì. Lâu Nguyệt Đồng nhíu mày, cũng không phát hiện ra bản thân có chỗ nào không ổn.

Cho đến khi những người xung quanh như bưng tỉnh khỏi giấc mộng, nguyên một đám còn không rõ chuyện gì đang xảy ra, đã thấy Thiên Lôi bỏ một tia sét khổng lồ xuống.

Thậm chí việc này còn khiến cảnh giới họ phải khổ sở áp chế bất ngờ bị bùng lỏng, kéo lôi kiếp tới.

Lôi kiếp bỏ xuống một nửa số tu sĩ đang có mặt ở đây, tất cả đều như đại họa, tình huống hỗn loạn không sao kể xiết!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Hảo Cảm

“Chuyện gì đang xảy ra? không phải biểu đệ đang đánh nhau với Trình Diệu sao? Lôi đài tại sao lại sập? Lôi vẫn ở đâu ra? Biểu đệ đâu, hấn...”

Phó Diễn Chi lúc nào cũng có thể nhiều lời, Lâu Nguyệt Đồng đau đầu: “Câm miệng!”

Hoa Hoa Hóa tránh thoát được một đạo sét nguy hiểm, tóc bị thiêu mất một nửa, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn cười hi hi: “Thú vị quá, cảnh tượng mọi người cùng nhau độ kiếp thể này thật đồ sộ, trăm ngàn năm cũng không thấy được một lần đâu!”

“Thú vị?” Lâu Nguyệt Đồng nhẹ nhàng ngấm hấn một cái, “Bây giờ ta ném người vào trung tâm lôi kiếp, cho người thể nghiệm cái gì gọi là thú vị nhé?”

Hoa Hoa Hóa vô tội thành thực lắc đầu: “không muốn.”

Đây là chuyện gì?

Trong thời điểm mấu chốt này, Trình Từ Xuyên lại không thấy bóng dáng đâu cả!

Lâu Nguyệt Đồng thật muốn đem họ toàn bộ đập chết!

trên thực tế, Trình Tử Xuyên đang trốn lời kiếp, vì chuyện của Chiến Hoàng Thần quân mà quy tắc như đã tỉnh ngủ, kiểm tra rất sát sao... Lúc này, người nào độ kiếp vẫn nên độ kiếp, phi thăng vẫn nên phi thăng, thuận theo tự nhiên thì hơn, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.

Trình Tử Xuyên... Đương nhiên là kháng cự.

Biện pháp chỉ có một, dùng âm Dương Bội đeo trên người biến thành Thanh Gia, che đi hơi thở vốn có, chờ qua ba đạo lời kiếp này đã rồi nói sau.

Nhưng chuyện này chắc chắn sẽ khiến tiêu ma nữ nghi ngờ.

Chỉ thoáng do dự một chút đã thấy lời vẫn đuổi theo, Trình Tử Xuyên thừa dịp lời dài sụp đổ, tránh ánh mắt của mọi người, lật tay lấy miếng ngọc bội ra.

Lời vẫn liên lặng lẽ tản đi, đuổi theo những người đang chuẩn bị độ kiếp khác, không chút nào chú ý đến hắn nữa.

Trình Diệu chậm rãi mở mắt, cảm thấy lực phù ngũ tạng như bị lửa đốt, toàn thân đau nhức kịch liệt, hắn vừa nhìn, hóa ra lời dài sau khi sụp đổ đang đè lên người hắn, cũng may hắn được Xích Hoàng Kiểm hộ thể, tính mạng không gặp nguy hiểm. Nhưng dù là vậy, hắn chưa từng phải chật vật như vậy bao giờ.

Vì sao lại biến thành thế này?

hắn chỉ nhớ trong lúc đánh nhau đã bị Trình Tử Xuyên đoạt kiếm, sau đó linh lực toàn thân liền hội tụ vào đan điền, chẳng lẽ công kích toàn lực của hắn va chạm với linh lực của Trình Tử Xuyên? Nên mới làm lời dài sụp đổ? Nhưng những lời vẫn không lộ kia là sao?

Lúc này, Trình Diệu khó nhận được cảm giác thống khổ, không có tâm tư gì suy nghĩ chuyện khác, chỉ muốn thoát thân.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một vật áo trắng như tuyết, có người bước đến bên cạnh hắn. Người nọ mặc đạo phục Cửu Nguyên Môn, mang mặt nạ, cảm trong tay trường kiếm màu bạc, cho dù khung cảnh bên ngoài hỗn loạn nhưng vẫn rất bình tĩnh, thanh tịnh cao cao tại thượng. Trình Diệu mừng rỡ kêu lên: “Thanh Gia tiểu sư thúc!”

Trình Tử Xuyên: “...”

Tình huống này... cứu hay không cứu?

Trình Diệu là hóa thân của Chiến Hoàng Thần quân, lại được Xích Hoàng Kiểm hộ thể nên tuyệt đối sẽ không chết, như thế...

Trình Tử Xuyên tròng mắt, đi về một hướng khác. Kiếm quang xẹt qua, những thứ đang đè trên người Trình Diệu nhanh chóng hóa thành tro bụi, chỉ là linh lực trong cơ thể hắn bỗng tuột, không có cách nào di chuyển nên đành phải bám vào Xích Hoàng Kiểm để đứng dậy, cảm ơn vô cùng chân thành: “Đa tạ sư thúc giúp đỡ!”

Trình Tử Xuyên: “... Ừ.”

“Tại sao tiểu sư thúc lại ở đây?” Trình Diệu nghi hoặc hỏi.

Trình Tử Xuyên lãnh đạm đáp: “Xem đánh nhau, cứu người.”

Trình Diệu cho rằng mình hiểu rõ tính tình tiểu sư thúc, nghe xong liền tự phiên dịch lời nàng nói. Hắn còn nhớ rõ Trình Tử Xuyên là bằng hữu của tiểu sư thúc, vậy hôm nay tiểu sư thúc đặc biệt đến xem, chắc là để tiện thể cứu người khi có vấn đề phát sinh?

Thanh Gia từ trước đều công bằng, chính trực vô tư, từ trên xuống dưới Cửu Nguyên Sơn đều vô cùng ngưỡng mộ. Mặc dù Trình Diệu một lòng muốn giết Trình Tử Xuyên nhưng lại không có ý kiến gì với Thanh Gia, hắn chỉ cảm thấy buồn bực, cũng không nói xấu Trình Tử Xuyên trước mặt nàng, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Tiểu sư thúc muốn cứu Trình Tử Xuyên?”

Trình Tử Xuyên không trả lời. Trình Diệu thấy hắn không nói gì lại càng thêm buồn bực.

Sau khi rời khỏi nơi đó, hai người gặp Huyền Dự chân nhân và Tàn Tiêu. Trình Diệu nghĩ “Thanh Gia” không muốn mở miệng, liền nhanh chóng giải thích sơ qua cho họ hiểu vì sao “Thanh Gia” lại xuất hiện.

Tàn Tiêu cúi đầu chào hắn, Huyền Dự đánh giá: “không biết Thanh Gia sư muội giấu tiểu tử kia ở đâu?”

Trình Tử Xuyên đáp: “hắn thắng, đi rồi.”

“không nhìn thấy ai thắng ai thua, không thể nói lung tung!” Huyền Dự liền biến sắc, nghiêm nghị nói, “Trận chiến có nhiều điểm quái dị, ta nghi ngờ tiểu tử kia giả trò, mong Thanh Gia sư muội giao người!”

Huyền Dự chân nhân không thấy Trình Tử Xuyên, nhìn bộ dạng Trình Diệu chật vật như vậy liền hoài nghi hắn cũng bị thương, đã được “Thanh Gia” giấu đi. Dù sao ai cũng biết, quan hệ giữa Trình Tử Xuyên và Thanh Gia rất sâu.

Trình Tử Xuyên cũng không ngại biện, xoay người rời đi: “Nếu không tin, ngươi tự tìm đi.”

Huyền Dữ có chút tức giận, Trình Diệu cảm kích “Thanh Gia” giúp đỡ nên nói thay: “Sự phụ, chuyện này không liên quan đến tiểu sư thúc, ta tỉnh lại đã nhìn thấy nàng, nàng không có thời gian giấu người.”

Huyền Dữ sớm đã không ưa vị sư muội không coi ai ra gì này, nghe hắn nói vậy sắc mặt cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng cũng không cản lại.

Ái ngờ mấy người Lâu Nguyệt Đồng chạy về phía này tìm Trình Tử Xuyên, đúng lúc nghe được những lời đó.

” Thanh Gia!” Lâu Nguyệt Đồng kêu lên.

Trình Tử Xuyên đi đến bên người nàng, cúi đầu nói: “Hắn bị thương, bắt đắc dĩ phải dừng lại.” nói xong đưa tay chỉ chỉ lối vân trên bầu trời.

Lâu Nguyệt Đồng gật đầu không chút hoài nghi. Trình Tử Xuyên vào ao Thăng Tiên tu luyện, lời kiếp sớm đã nên vượt qua qua, ở nơi này ngày ngày như vậy chỉ sợ không áp chế nổi, vội vàng né tránh là chuyện bình thường.

Ngược lại, Phó Diễn Chi nhìn chằm chằm “Thanh Gia” đến phát ngốc, dụi dụi mắt, xoay người đi che mặt.

Hoa Hoa Hóa nhỏ giọng hỏi: “Phó huynh, người làm sao vậy?”

Phó Diễn Chi về mặt đưa đám, cũng nhỏ giọng đáp: “Ta nhìn nàng cũng thấy giống tiểu tiên nữ của ta...”

“...”

Hoa Hoa Hóa tròn mắt há hốc mồm... A, thì ra là như vậy, Phó huynh người gặp muội tử nào cao lãnh một chút đều thấy giống tiểu tiên nữ của người?

Nhìn Tần Tiêu một chút, lại nhìn “Thanh Gia” một chút, hắn xem như hiểu ra một chuyện, tiểu tiên nữ của Phó Diễn Chi nhất định là một cô nương mặc bạch y trong trẻo nhưng lạnh lùng, khí chất xuất trần, nói không chừng hắn đến Cửu Nguyên Sơn một lần sẽ gặp được cả trăm “tiểu tiên nữ”!

Đương nhiên Phó Diễn Chi cũng chỉ nói vậy, tiểu tiên nữ của hắn chỉ có một, Tần Tiêu khi đó cũng đã thừa nhận, không thể nào có người khác.

Chỉ là, trong giây phút hắn nhìn “Thanh Gia”, có một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu xuất hiện. Hắn nghĩ, nếu người hăng gặp trước không phải Tần Tiêu mà là “Thanh Gia”, nói không chừng sẽ có chuyện kỳ quái gì đó phát sinh... Đương nhiên Phó Diễn Chi sẽ không ngu ngốc đến mức đứng trước mặt Tần Tiêu, hỏi “Thanh Gia” rằng người đã từng đi qua dãy núi không không lần nào chưa...

Tần Tiêu kỳ thực liên tục liếc Phó Diễn Chi, nhìn hắn cũng không giống hạm hực tiểu tụy vì đã kích hắn trước liền thờ phụng nhỡ, nhưng trong lòng lại có chút thất vọng. Nàng lại thấy hắn nhập thần nhìn chằm chằm “Thanh Gia”, trong lòng cách một tiếng, một loại cảm giác chột dạ mãnh liệt ập đến, chẳng lẽ Thanh Gia tiểu sư thúc mới là...

“Cùng đi không?” Trình Tử Xuyên nâng kiếm bên người, lên tiếng hỏi thăm, ôn hòa hơn không ít so với khi đứng trước mặt đám người Huyền Dữ.

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt nhìn nhìn, đột nhiên nở nụ cười: “Ngươi cũng hỏi thế trong lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.”

Trình Tử Xuyên sững lại, Lâu Nguyệt Đồng tự cho rằng “Thanh Gia” đang thẹn thùng, thoải mái đến gần giữ chặt tay hắn, nở một nụ cười ngọt ngào, chân tình khuyên bảo: “Đi, cùng đi đi, ta nói với người này, thủ đoạn của tên Trình Tử Xuyên kia còn nhiều mà, lần sau ngươi đừng quản hắn đi chết, đỡ phải chưa bắt được cá còn chọc phải một thân thịt sống, làm xấu danh tiếng bản thân...”

Vô hình bôi đen Trình Tử Xuyên, lại âm thầm tổn hại Huyền Dữ, hoàn toàn là phong cách của tiểu ma nữ.

Trình Tử Xuyên nghe nàng nói, lại cúi đầu nhìn chằm chằm cánh tay đang ôm lấy tay mình của nàng: “...”

Thất muốn khóc không ra nước mắt, hắn có nên cảm thấy thụ sủng nhược kinh không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Ký Ức

Sự việc hỗn loạn hạ màn, không người nào quan tâm đến thắng thua “cuộc chiến song Trình”, nguyên một đám vui vẻ trò chuyện đến, khổ khổ sờ sờ về, sau lưng đem Trình gia mắng chửi từ chân lên đến trời.

Trên thực tế, nên khóc nhất ở đây phải là Trình gia, đã tính toán đầu ra đầu vào, nghĩ lần này có thể mượn danh Trình Diệu mà hành động một phen, ai ngờ một mạng lời kiếp không giải thích được tự nhiên kéo đến hủy sách Trình gia, chết không ít người, còn phải chịu lời mắng nhiếc của thiên hạ, quả thật không

có nơi kêu oan.

Nhưng chuyện lần này không có chút liên quan nào đến Lâu Nguyệt Đồng.

Nàng cùng Thanh Gia và đám người kia rời khỏi Trình gia, mới đi được không bao xa liền đột nhiên xuất hiện cảm giác không thích hợp - - rất nhiều hình ảnh vụn vặt như thủy triều lộn xộn tuôn ra, tuy pháp lực vẫn đang bị phong ấn nhưng ký ức dường như đang dần dần thức tỉnh.

Nàng đứng tại chỗ, lòng bàn tay đưa lên che đi đôi mắt xinh đẹp đang dần nhuộm một tầng bóng ma huyết sắc. Đầu nàng đau nhức khiến hơi thở đột nhiên biến đổi, trở nên thô bạo kinh người.

“... Nàng làm sao?” Phó Diễn Chi nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp tiểu ma nữ, trong lòng có chút sợ hãi.

Hoa Hoa Hóa tiến lên trước muốn thể hiện chút quan tâm, trong phút chốc liền bị một lực ép cường đại đẩy xuống mặt đất, về mặt kinh ngạc còn chưa kịp thu hồi đã ho ra một búng máu.

Phó Diễn Chi vội vàng tới đỡ hần: “Hoa huynh, ngươi không sao chứ?”

Hoa Hoa Hóa đau khổ: “Khụ khụ, muốn đánh người có thể báo trước một chút hay không, dù sao cũng phải cho ta thời gian chạy trốn chứ...”

Phó Diễn Chi không còn gì để nói, vỗ vỗ vai hần an ủi.

Trình Tử Xuyên đột nhiên nhớ đến cảnh Chiến Hoàng thân tướng chỉ một cái về phía nàng, lập tức tiến lên nhưng cũng suýt bị đánh văng ra, một lúc sau mới có thể chạm được vào tay nàng, không biết nói gì nên đành phải hỏi: “Bị thương rồi?”

Lâu Nguyệt Đồng không cử động, cũng không mở miệng, nàng như đang sa vào một hoàn cảnh kỳ quái, trong mắt như có một màn sương mờ ảo.

Trình Tử Xuyên có chút lo lắng, đang muốn đánh ngất nàng đã thấy nàng ngẩng đầu lên, thần sắc mờ mịt, không biết đang nhìn về nơi nào, nhìn người phương nào, lẩm bẩm kêu một tiếng: “Sur... sur tôn...”

Bàn tay Trình Tử Xuyên khựng lại giữa không trung, tâm tình dưới lớp mặt nạ hoàn toàn thay đổi.

Lâu Nguyệt Đồng không phải đang gọi Thanh Gia, ánh mắt nàng như đang nhìn thấu hư không, chứng kiến một chuyện gì đó.

trên Thiên Ngoại Thiên, dạ minh châu phát sáng.

một bóng trắng nhanh nhẹn lướt qua. hần có thể ngồi dưới tán cây nhập định ngàn năm vạn năm, không kinh hãi cũng không động đậy, không sóng không gió, nhưng một khi bước ra khỏi nơi đó, hần là một người thù hờ, cũng là một kẻ chuyên đi giết chóc, người kính sợ hần nhiều không đếm xuể, người muốn hần chết cũng không hề ít.

Nàng từng hỏi hần nhiều lần – sự tồn tại của ngươi chỉ để bảo vệ Thiên Bì, bảo vệ quy tắc sao? Ngươi lưu ta lại, không sợ có ngày sẽ bị hủy trên tay ta?

hần trả lời thế nào?

Nàng không nhớ quá rõ, chỉ có ấn tượng sâu đậm nhất với một câu. hần ngồi dưới tán cây ngẩng đầu lên nhìn nàng, khuôn mặt đẹp như tranh, ánh mắt ung dung như mây trời, thanh âm bình thản: “Trời đất này không gì là vĩnh hằng, bị hủy trên tay ngươi cũng là số mệnh.”

Sau đó, hần thực sự đã bị hủy trên tay nàng.

Lâu Nguyệt Đồng đột nhiên bật cười, cười đến mức khiến đám người Phó Diễn Chi rợn cả tóc gáy, vội hỏi nói: “Căng thẳng cái gì, chỉ là ta đột nhiên nhớ ra, hình như ta có một vị sư phụ.”

Phó Diễn Chi: “... Vậy hần đâu?”

Lâu Nguyệt Đồng nói: “Bị ta giết.”

Phó Diễn Chi và Hoa Hoa Hóa: “...”

Lâu Nguyệt Đồng thấy sắc mặt họ đại biến cũng không định giải thích, triệu hồi một đám mây bay đi.

“Gi vậy?” Phó Diễn Chi định đuổi theo liền bị Trình Tử Xuyên ngăn lại, hần nói, “Các ngươi đi trước, ta tìm nàng.”

Trình Tử Xuyên nhanh chóng đuổi theo Lâu Nguyệt Đồng, lưu lại hai người Phó Hoa hai mặt nhìn nhau.

Hồi lâu sau, Hoa Hoa Hóa bỗng nhảy ra một câu: “Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện...”

“Chuyện gì?”

” Trong truyền thuyết, không phải Thánh tôn thu nhận một ma đầu làm đồ đệ, vì đồng quy vu tận với nàng nên mới lạc hạ sao?”

“...”

” Chẳng lẽ khi sư diệt tổ lúc đó là phong trào? Đầu năm nay người làm sư phụ thật bi thảm, ta quyết định về sau sẽ không thu nhận đồ đệ...”

Phó Diễn Chi còn không kịp châm chọc hân, đã nghe thấy một thanh âm say khướt cả giận: “Tiểu tử thú, ngươi nói ai muốn khi sư diệt tổ?”

một lão nhân quần áo rách nát chẳng biết từ lúc nào xuất hiện trên mảnh đất trống trải, tay cầm hồ lô rượu, thỉnh thoảng hơi một cái, lời thoại hết một tên ăn mày.

Hoa Hoa Hóa dụi dụi mắt, vui vẻ nói: “Sư phụ!”

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cảnh.

Trình Tử Xuyên không tốn chút sức lực nào đã đuổi kịp Lâu Nguyệt Đồng, muốn kéo nàng nói chuyện lại bị nàng tránh đi: “Ngươi đi theo ta làm gì?”

Lâu Nguyệt Đồng cũng không phát hiện tâm trạng của mình có chút không thích hợp, nàng chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để xử lý thật tốt đám ký ức đột nhiên xuất hiện này thôi, không muốn để ý đến bất kỳ ai, đối với “Thanh Gia” từ trước vẫn cảm thấy thuận mắt cũng không kiên nhẫn, khẩu khí nói chuyện đặc biệt lạnh lùng.

Trình Tử Xuyên im lặng một chút, nói: “Ngươi đang buồn.”

“nói lung tung cái gì? Con mắt nào của ngươi thấy ta buồn?” Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt như đang bị ai đó dẫm vào đuôi, hai tay công kích Trình Tử Xuyên, “Ngươi rút đi cho ta!”

Tâm tình nàng đang bị đè nén, trong nháy mắt liền vỡ òa, hai mắt đỏ lên, không rõ vì ức giận hay gì khác.

Trình Tử Xuyên sợ làm nàng bị thương nên thu Tru Tà Kiếm lại, không hề né tránh, mà lúc này, hai người đang ở trên không trung.

Linh lực va chạm, trắng đen rõ ràng như khói lửa.

Lâu Nguyệt Đồng đang đánh đột nhiên ngừng lại, đám mây dưới chân nàng tản ra, cả người cứ thế rơi xuống, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm bầu trời rộng lớn, trong mắt xẹt qua vài tia sáng nhưng cuối cùng chỉ còn lại sự mờ mịt.

Váy đen bay trong gió lộ ra thân hình mảnh mai đơn bạc, làm người ta dậy lên cảm giác một mỹ nhân lãnh diễm đang bị đưa đi hiến tế.

Nàng cho rằng mình sẽ rơi xuống đất, nhưng không, nàng rơi vào vòng tay của một người.

Trình Tử Xuyên buông một tiếng thở dài.

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt nhìn: “Đầu óc ta rất loạn, muốn được thanh tĩnh một chút, ngươi đỡ ta làm gì?”

Trình Tử Xuyên đáp: “Sợ ngươi tự tử.”

Ánh mắt Lâu Nguyệt Đồng lấp lánh ánh lệ, hừ lạnh: “Ta giống loại người như thế?”

“Ừ, không giống.” Trình Tử Xuyên thuận thế kéo nàng ngồi xuống, đưa tay chỉnh lại mái tóc dài của nàng, một thân trong trời nhưng lạnh lùng, lại thần kỳ mang lại cho nàng cảm giác ấm áp, “Có chuyện gì, có thể nói với ta.”

Lâu Nguyệt Đồng trầm mặc một hồi lâu mới nhìn hân, cười nhạt nói: “Ta không muốn nói chuyện trời đất với một người đeo mặt nạ...” Dừng một chút, nàng mới nói, “Ngươi vẫn nên đi thôi, nếu không lát nữa không chừng ta sẽ giận chó đánh mèo với ngươi.”

Tĩnh tâm nàng một khi đã bộc phát sẽ không quan tâm đến ai, điểm này nàng rất rõ ràng.

Trình Tử Xuyên yên lặng gỡ mặt nạ xuống, lặng lẽ nhìn nàng - - Bây giờ có thể nói rồi.

Lâu Nguyệt Đồng giật mình, không hiểu tại sao lại nhớ đến một câu nói của Trình Tử Xuyên – “Nếu ngày nào đó ngươi cần giúp đỡ, ta cũng nguyện xông vào địa ngục U Minh, suốt vàng ngàn trượng để giúp ngươi.”

Thanh Gia và hân biểu đạt sự quan tâm theo cách khác nhau nhưng đều khiến nàng an tâm như vậy, làm nàng có cảm giác trùng hợp khác thường.

“Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.” Lâu Nguyệt Đồng rũ mắt, thần nhiên nói, “Nếu ngươi có một kẻ địch không đội trời chung, không phải ngươi chết cũng là hân vong, vậy vì sao ngươi thà rằng mình chết, cũng phải để hân sống?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Dương Mưu

Khi Lâu Nguyệt Đồng hỏi câu này cũng không mang theo tâm trạng gì đặc biệt, cơ hồ luôn giữ thái độ lạnh lùng như chuyện này không có chút quan hệ gì với nàng. Nhưng đương nhiên, nếu chuyện này thật sự không có quan hệ gì với nàng, nàng cũng không cần hỏi.

Trình Tử Xuyên giật mình, khẽ nhướn mày, dung quang như tuyết, thanh âm yên tĩnh mà thuần túy: “ Vì yêu?”

Lâu Nguyệt Đồng bật cười, cười đến mức cả người không ngừng run rẩy: “ không ngờ ngươi có thể nói đùa một cách nghiêm túc như vậy, vì yêu? Chỉ người phạm mới coi loại tình cảm nhảm chán này vĩ đại như thiên địa, trên thực tế, ngàn năm trôi qua, tình cảm sao có thể duy trì?”

Trình Tử Xuyên suy nghĩ một chút, hỏi nàng: “ Ngươi đã từng yêu chưa?”

“ Ngươi yêu rồi?” Lâu Nguyệt Đồng hỏi ngược lại.

Trình Tử Xuyên lắc đầu, chậm rãi nói: “ Vì thế ta không thể đánh giá lời nói của ngươi.”

“ Ngươi rất cẩn thận.” Lâu Nguyệt Đồng nói, “ Ta và ngươi hoàn toàn tương phản. Từ lâu ta đã thích làm gì liền làm nấy, muốn cái gì có cái đó, chọc vào không ít tai họa. Có lẽ ông trời thấy ta quá chướng mắt nên mới tìm một người đến quản giáo ta, nhưng hắn không hiểu, ta không thể thay đổi...”

Dừng một chút, nàng bực bội nhắm mắt lại: “ không biết chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên ta nhớ lại rất nhiều chuyện trong quá khứ, ta nghĩ rằng ta đã chết, nhưng hóa ra ta vẫn còn sống.”

Vì thế, nàng mới mờ mịt như vậy.

Cuối cùng nàng cũng nhớ lại quang cảnh vạn năm không đổi trên Thiên Ngoại Thiên, nhớ tới người luôn lạnh như băng kia, nhớ tới khi Thiên Bì nứt toác, nhớ tới cảnh tượng trước khi hấn hồn phi phách tán... Đôi mắt luôn không chút rung động đó lần đầu tiên lộ ra tâm tình phức tạp, một mực nhìn chăm chăm nàng cho đến khi nàng rơi vào giấc ngủ.

Cảm giác trước khi chết thế nào? Lâu Nguyệt Đồng không cam lòng, đột nhiên dâng lên cảm giác muốn được giải thoát, nàng đã mệt mỏi đến cực điểm, không có ý định tỉnh lại.

Trình Tử Xuyên nhìn nàng, bỗng nhiên nói: “ Mặc kệ có nhớ ra chuyện gì, ngươi vẫn là ngươi.”

nói rất đúng.

Nàng khi không nhớ rõ chuyện quá khứ còn có thể thuyết phục bản thân thích làm gì thì làm như trước, nhưng khi đã nhớ lại rồi lại không thể ngừng việc bản thân đang làm, cho dù phía trước là vực sâu vạn trượng... Nàng đã sớm không thể quay đầu, cũng không muốn quay đầu.

Nụ cười trên khuôn mặt tiểu ma nữ vẫn lớn lối ngạo mạn, nhưng lại mang thêm một chút tang thương của hồi ức.

Trình Tử Xuyên vừa định đưa tay xoa đầu nàng, ngọc giản trên người bỗng sáng lên - - chỉ có chương môn mới có thể liên lạc với hấn, nhưng chương môn bình thường sẽ không khuấy rầy hấn trừ khi có chuyện lớn xảy ra, khi hấn không có cách nào tự quyết định.

Chuyện trọng đại... Trình Tử Xuyên lập tức nhớ đến Chiến Hoàng Thần quân!

“ Có chuyện thì đi trước đi.” Lâu Nguyệt Đồng khoát tay.

“ Ừ.” Trình Tử Xuyên không phải người không biết suy nghĩ, thấy nàng không còn đáng ngại nữa liền gạt đầu cáo từ, Tru Tà Kiếm xuất hiện trên tay, một thân đạo phục trắng vội vàng bay đi.

”Thanh Gia” vừa đi, Lâu Nguyệt Đồng liền thay đổi sắc mặt.

” A Nguyên. “ Giọng nói của nàng lạnh lạnh, “ Ngươi rút ra đây cho ta!”

Kim ấn xuất hiện trước mặt nàng, một thanh âm bi bô truyền ra: “ Tình tình ngươi càng ngày càng xấu.”

Lâu Nguyệt Đồng lạnh lùng nói: “ Chuyện gì đã xảy ra?” “ Ngươi đang hỏi ta chuyện vì sao có thể khôi phục ký ức, hay đang hỏi chuyện trước kia?” A Nguyên nói, “ Chuyện thứ nhất ta có thể trả lời ngươi, ta vừa cảm nhận được hơi thở của Chiến Hoàng Thần quân.”

Ánh mắt Lâu Nguyệt Đồng chợt lóe: “ Là hấn?!”

“ Giấu diếm thiên cơ không dễ dàng, hấn lại không tiếc mình lao lực.” Nhắc tới vị chiến thần kia, giọng điệu A Nguyên tràn đầy sự châm chọc và khinh thường, “ Các ngươi cũng là người quen cũ đây! hấn đại khái muốn giải trừ phong ấn của ngươi, nhưng chỉ có thể làm ngươi hồi phục ký ức.”

Lâu Nguyệt Đồng híp mắt, nhớ tới Trình Diệu lúc đó có chút kỳ lạ, bật thốt lên: “Gửi thể!”

Kim ấn lúc lên lúc xuống như đang gặt đầu, Lâu Nguyệt Đồng lạnh mặt hỏi: “đang yên đang lành, Chiến Hoàng Thần quân tại sao lại xuất hiện ở nhân gian? Ta không tin hắn chạy xuống đây chơi, A Nguyên, ngươi chắc chắn không lừa ta chuyện gì chứ?”

A Nguyên cũng lạnh lùng nói: “Ta cần gì phải lừa ngươi? Ta biết ngươi hoài nghi gì, cũng đã nói nhiều lần, Trình Từ Xuyên không phải chủ nhân của ta, hắn là người ứng kiếp, không bình thường như thường nhân, nếu hắn là chủ nhân của ta, ta còn cần đi cùng hung thủ là ngươi sao?”

Lâu Nguyệt Đồng giật giật khoe miệng, nằng đi vài bước, nhìn lên bầu trời: “Ta không biết có chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng chủ nhân ngươi... xác thực không hoàn toàn biến mất.”

“Ta vẫn luôn tin tưởng điều này.” Nhắc đến chuyện này, giọng nói A Nguyên kiên định trước sau như một.

Lâu Nguyệt Đồng duỗi tay gõ gõ kim ấn, dung mạo ngây thơ có chút không phù hợp, thong thả nói: “Nhưng dù hắn có trở về, cũng không phải Thánh tôn khi xưa.”

A Nguyên chấp nhất: “Chủ nhân chính là chủ nhân, mặc kệ chuyện gì, ta vẫn luôn một lòng.”

Lâu Nguyệt Đồng nhìn nó hồi lâu: “Ngươi đừng đi theo ta nữa.”

”Vì sao?”

Lâu Nguyệt Đồng lạnh lùng nói: “Ta tìm được hắn nhất định sẽ giết hắn, mà ngươi sẽ gây trở ngại cho ta.”

“Ngươi!” A Nguyên không nghĩ nàng sẽ nói những lời này, giận không kiềm chế được, nếu có tay đã chỉ thẳng vào mặt nàng rồi, “Vì sao ngươi lại không tìm không phải vậy? Khi đó ngươi tạo sát nghiệt ngập trời, Thiên Đạo không tha, là chủ nhân đã thu ngươi làm đồ đệ, vì ngươi mà lưng đeo nghiệt quả, đổi lại cho ngươi sự thanh tịnh bình an! trên tầng trời đó, ngươi nói một câu thích, người vì ngươi mà phá bao nhiêu quy tắc? Cuối cùng ngươi lấy oán trả ơn, phá hủy Thiên Bì, hại hân hồn phi phách tán, người đã mắng ngươi câu nào chưa? Người không hề, thậm chí phong ấn ngươi cũng là để ngươi không bị Thiên Đạo đuổi cùng giết tận!”

Mắng xong, A Nguyên nghẹn ngào: “Ngươi là nữ ma đầu vong ân bội nghĩa! Ta ghê tởm ngươi!”

Lâu Nguyệt Đồng nắm chặt tay, cổ nhin phất áo rồi đi: “Ngươi vẫn là cút đi!”

“Thiên đạo xa, nhân đạo khó, ma đạo mặc dù dễ, nhưng lại khiến ngươi muôn đời muôn kiếp không thể quay đầu...”

Lâu Nguyệt Đồng sững người, bước chân khựng lại.

A Nguyên buồn bã nói sau lưng nàng: “Còn nhớ sao? Đó là câu đầu tiên người nói với ngươi khi ngươi lên tầng trời thứ chín. Nguyệt ma quân, Lâu Nguyệt Đồng, tình nghĩa sư đồ ngàn năm thực sự không để lại chút gì trong lòng ngươi sao? Vậy ảo giác ngươi chứng kiến trong Cô Linh Mộ là cái gì? Vì sao ngươi luôn không chịu thừa nhận, ngươi cũng có tình cảm với người?”

Lâu Nguyệt Đồng: “Có tình cảm thì sao? Đạo bất đồng, không cùng chí hướng!”

Hay cho một câu “không cùng chí hướng”!

A Nguyên: “Vậy ngươi và Chiến Hoàng Thần quân có cùng chí hướng sao? Đừng nói với ta ngươi không hiểu, hắn cố gắng giải trừ phong ấn cho người chính là để ngươi đi tìm Thánh tôn chuyển thế, hân muốn mượn tay ngươi giết người... Lục giới tuy lớn, nhưng người duy nhất trong thiên địa có thể giết được Thánh tôn, cho đến giờ cũng chỉ có mình Lâu Nguyệt Đồng ngươi mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Đẩy Ngã

Lục giới tuy lớn, nhưng người duy nhất có thể giết được người, cho đến giờ cũng chỉ có ngươi mà thôi!

Câu nói như ma chú chui vào tai Lâu Nguyệt Đồng, biến lòng dạ sắt đá của nàng thành một vũng nước.

Kết bạn với Thiên Bì, sinh ra từ thiên địa, thực lực phải mạnh đến mức nào? Lâu Nguyệt Đồng thân là đồ đệ có thể giết được chần, chỉ sợ sẽ bị lời đàm tiếu của nhân gian chôn vùi.

Thiên địa lục giới, thần ma vi tôn, thần ma kính sợ, Thánh tôn tối cao... Đó chưa bao giờ, từ trước đến nay, là một câu nói xuống.

hắn bị hủy diệt trên tay nàng, thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ bằng một câu “hắn nguyện ý”, Lâu Nguyệt Đồng hiểu, nàng cái gì cũng hiểu.

Nhưng thế thì sao?

Vẫn là câu nói kia – không cùng chí hướng!

Lâu Nguyệt Đồng cố duy trì vẻ mặt lạnh lùng, cương ngạnh nói: “Ta không cùng chí hướng với bất kì kẻ nào! Sống hay chết là chuyện giữa ta và hắn, không cần người khác nhúng tay, ai muốn ngồi ngư ông đắc lợi cũng phải xem người đó có bản lĩnh này hay không.”

hắn nhất định sẽ chết, nhưng chỉ có thể chết trên tay nàng.

A Nguyên đột nhiên nói không thành lời, nó biết trong lòng Lâu Nguyệt Đồng có tình, lại nhìn không thấu đó là loại tình cảm gì, không phân bác được, đành để nàng rời đi.

Kim ẩn lóe lên, dần dần biến mất.

Cửu Nguyên Sơn, mây mù che khuất đỉnh núi, ngọn núi lớn nhất yên tĩnh và trang nghiêm hơn bình thường.

Chủ nhân chín ngọn núi đều tập trung ở đây, một lát sau, chuông môn và chủ nhân những ngọn núi đều cúi người hướng về người vừa đến: “Tiểu sư thúc!”

Trình Tử Xuyên gật đầu đáp lễ, Huyền Dữ bất mãn mở miệng: “Sư muội tuổi tác không còn nhỏ, bối phận tuy cao nhưng không thể lúc nào cũng bắt chuông môn chờ lâu như vậy!”

hắn không đề cập đến chính mình, chỉ đề cập đến chuông môn.

Chuông môn hiểu chuyện, không đợi Trình Tử Xuyên lên tiếng đã nói: “Tiểu sư thúc trường kiếm thiên hạ, trăm yêu trừ ma làm rạng danh Cửu Nguyên, không như các vị sư thúc sư bá hàng năm chỉ ở Cửu Nguyên Sơn, đến muộn một lát cũng là chuyện thường. . . Huyền Minh sư bá, người thấy có đúng không?”

Huyền Minh là sư huynh Huyền Dữ, hiện nay có bối phận cao nhất Cửu Nguyên Sơn, là một lão giả mặt mũi hiền lành, luôn cùng chuông môn làm người hòa giải. Lão rất thích “Thanh Gia”, nghe vậy liền gật gù, cười tủm tỉm nói: “Chờ một chút mà thôi, vừa vặn có thể ngắm phong cảnh, không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại cả.”

Trình Tử Xuyên đáp: “Ta đồng ý với Huyền Minh sư huynh.”

Huyền Dữ nổi cáu.

Chuông môn nhân cơ hội nói chính sự: “Hôm nay mời chư vị đến đây, là vì ta nhận được lệnh truyền xuống từ Tiên Giới.”

Nghe xong, khuôn mặt tất cả mọi người đều trở nên nghiêm túc, rửa tai lắng nghe.

“Tiên Đế có lệnh, toàn lực tìm kiếm Thánh tôn chuyển thế, chuẩn bị ứng đối kiếp nạn lớn!”

Chuông môn lời ít mà ý nhiều, nhưng nghe được lệnh này, sắc mặt mọi người đại biến.

Bàn tay cầm kiếm của Trình Tử Xuyên nắm chặt, không biến sắc nói: “Lục giới đều biết, Thánh tôn đã hoàn toàn lạc hạ bảy trăm năm trước.”

Hoàn toàn lạc hạ cũng có nghĩa là hồn phi phách tán, không thể nào chuyển thế.

Thần sắc chuông môn buồn bã, gật đầu lại nói: “Tiên Đế đã ra mệnh lệnh này, hắn sẽ không sai. Thánh tôn. . . cũng nên quay về, bảo vệ lục giới, bảo vệ thiên địa.”

Trình Tử Xuyên thu lại tầm mắt, ánh mắt không gọn sáng.

Mọi người xung quanh nghe xong, đầu tiên khiếp sợ, sau đó lập tức mừng rỡ.

Lục giới đại loạn, nhân giới tối nguy.

Nếu Thánh tôn trở về, Thiên Bì sẽ được hồi phục, cũng có thể quay lại sự phồn thịnh của bảy trăm năm trước.

Huyền Minh buông tiếng thở dài: “Như thế thật. . . quá tốt.”

Chuông môn vung tay lên, giữa không trung xuất hiện một mặt kính cổ, hắn cười nói: “Đây là Chuyển Luân Kính Tiên Đế đồng thời gửi xuống, có tác dụng như Tam Sinh đài của Minh giới, dùng để tìm kiếm kiếp trước, sẽ có phản ứng với Thánh tôn chuyển thế.”

nói xong, Chuyển Luân Kính lần lượt chiếu lên những người đứng đây, cuối cùng chiếu lên người Trình Tử Xuyên. Trình Tử Xuyên thần nhiên hỏi: “Rồi

sao?”

Lần này, Chuyển Luân Kính dừng lại trong một khoảng thời gian dài, nhưng vẫn không hề phản ứng.

Chương môn thu hồi, trêu chọc một câu: “Xem ra chúng ta đều không phải.”

“Nếu là Thánh tôn chuyển thể, nhất định sẽ có thiên phú lỗi lạc, căn cốt tuyệt hảo.” Huyền Dữ nói, “Chương môn có thể dùng Chuyển Luân Kính chiếu lên các đệ tử, nếu không có, hãy truyền sang các môn phái khác.”

Huyền Minh gật đầu nói: “Chuyện này như mò kim đáy biển, nhất định phải đi từng bước một.”

Chương môn đồng ý, quay sang nói với Trình Từ Xuyên: “Tiểu sư thúc nếu gặp được người tài khi xuống núi cũng nên chú ý một chút.”

Trình Từ Xuyên đáp: “Được.”

Sau khi xuống núi, Thanh Gia mặc đạo phục trắng như tuyết biến mất, Trình Từ Xuyên mặc thanh sam mờ ảo xuất hiện.

“Từ Xuyên, ngươi lần qua lần lại hai thân phận như vậy, liệu một ngày nào đó có thể sẽ nhầm không?” Phù Tang hiện thân từ trầm gỗ, nhìn chằm chằm Trình Từ Xuyên như có một đóa hoa đang mọc trên mặt hắn vậy.

Trình Từ Xuyên sờ mặt, lắc đầu nói: “Còn tốt.”

Phù Tang cười vỗ vai hắn: “âm Dương Bội quả thật rất tuyệt diệu, Chuyển Luân Kính cũng không nhận ra hơi thở của ngươi.”

Trình Từ Xuyên dừng một chút: “Ngươi không kinh ngạc sao?”

“Kinh ngạc cái gì? Thân phận của ngươi?” Phù Tang nhún vai, “Ngươi là tu sĩ bình thường cũng được, là Thánh tôn chuyển thể cũng được, trong mắt ta, ngươi vĩnh viễn vẫn là tên nhóc tâm cao ngút trời kia...”

Phù Tang chân thành nói: “Thánh tôn phải gánh trên lưng trăm dân trăm họ lục giới, rất mệt mỏi... hiện tại ngươi chỉ là Trình Từ Xuyên, có thân nhân, cũng có bằng hữu.”

Trình Từ Xuyên nghe vậy khẽ mỉm cười, chậm rãi bước đi, không lên tiếng.

Phù Tang trầm ngâm: “Con người một khi lớn lên nhất định sẽ mất đi thứ gì đó, những gì Trình Từ Xuyên phải đối mặt đều ép người ta đến không thở nổi. Nếu Trình Yên và Phó Tiểu Lăng còn ở đây thì tốt, ít nhất hắn còn có chút an ủi...”

Dường như nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì, Trình Từ Xuyên ung dung nói: “Phù Tang, ngươi không cần lo lắng cho ta, ta không phải hắn.”

Trong mắt Phù Tang đột nhiên xẹt qua một tia khổ sở, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, quay về trầm gỗ.

Trình Từ Xuyên đem chuyện Thánh tôn chuyển thể hoàn toàn quảng ra sau đầu, hiện tại hắn phải tìm tiểu ma nữ, thực hiện lời hứa đưa nàng đến biên giới, nếu không chắc chắn nàng sẽ giận.

Nghĩ đến bộ dạng tức giận đến đỏ mặt của Lâu Nguyệt Đồng, Trình Từ Xuyên nhếch môi, vô cùng vui vẻ.

Nhưng hắn đi qua Thiên Lâm Thành lại không phát hiện ra bóng dáng Lâu Nguyệt Đồng, hỏi qua Phó Diễn Chi, họ cũng đều nói không thấy nàng quay về.

Trình Từ Xuyên cũng không vội, sử dụng khế ước, cảm ứng đi tìm nàng.

Trời tối, rừng cây ngoài thành xào xạc trong cơn gió, thiếu nữ váy đen như hòa làm một thể với bóng đêm, ánh trăng chiếu xuống, soi sáng dung nhan tinh xảo của nàng, đôi mắt đen sâu hun hút, nguy hiểm nhưng mê người.

Khuôn mặt nàng vẫn quá trẻ con, vì thế sự mỉa mai trên người liền bớt đi nhiều.

Trình Từ Xuyên dừng lại trước mặt nàng: “Tại sao lại ở đây?”

Lâu Nguyệt Đồng quan sát hắn như đây là lần đầu tiên gặp mặt, một lúc sau ngoắc ngoắc ngón tay: “Ngươi lại đây.”

Trình Từ Xuyên thu lại cảm giác cảnh giác mãnh liệt, đến gần một chút, cúi đầu là có thể nhìn được đỉnh đầu nàng.

Lâu Nguyệt Đồng đột nhiên duỗi tay ôm lấy cổ hắn, dùng sức kéo khiến hắn ngã nhào xuống đất. Ánh mắt nàng lạnh như băng, khóe miệng nhếch lên, lạnh lùng nói: “Ngươi biết không? So với A Nguyên, ta tin tưởng trực giác và phán đoán của mình hơn.”

Trình Từ Xuyên hai tay đưa lên đỡ eo nàng, giọng nói nhàn nhạt: “Chuyện gì?”

“A Nguyên nói ngàn vạn lần không phải ngươi, nhưng ta vẫn cảm thấy...” Nàng gần từng chữ, “Chính là ngươi!”

Trình Tử Xuyên gọi tên nàng: “Lâu Nguyệt Đồng!”

“Trình Tử Xuyên.” Nàng cũng gọi tên hắn, “Khế ước thượng cổ giữa chúng ta như một trò đùa, hạn chế người, cũng hạn chế ta. Người yên tâm, tạm thời ta sẽ không giết người, ta chỉ muốn xác thực một chuyện...”

Lời nói của Lâu Nguyệt Đồng có thể tin được sao? Ít nhất lúc này Trình Tử Xuyên không tin.

Vì nàng còn chưa dứt lời, sau một khắc đã hung hăng cắn lên huyết mạch trên cổ hắn, máu toàn thân hắn cuộn cuộn chảy đi, không như trước kia, lần này, rõ ràng là nàng muốn mạng hắn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hôn Môi

Trăng đã lên đỉnh đầu, sáng như đèn lửa.

Dưới tán cây, hai người đè chặt lên nhau, nhưng không có chút nào ái muội.

Máu trong cơ thể nhanh chóng trôi đi, toàn thân Trình Tử Xuyên rét run, nhấc tay lên muốn dùng pháp lực đẩy nàng ra. Nhưng chưa đợi hắn động thủ, Lâu Nguyệt Đồng trên người hắn đã thống khổ run lên bần bật – khế ước phản phệ!

Sau khi kết thành khế ước, hai bên không thể gây tổn hại cho nhau. Hành vi xúc động của Lâu Nguyệt Đồng đã chạm đến ranh giới cuối cùng của khế ước, vì thế bị phản phệ.

Bàn tay Trình Tử Xuyên dừng lại một chút trong không trung, cuối cùng vẫn không đánh xuống, hắn cúi đầu: “Nếu người không dừng, chúng ta sẽ cùng chết.”

Lâu Nguyệt Đồng không quan tâm, không nghe cũng không động.

Trâm gỗ trên đầu Trình Tử Xuyên lóe sáng, Phù Tang cảm nhận được hắn đang gặp nguy hiểm, muốn đi ra nhưng bị hắn ép trở về.

Trình Tử Xuyên lập tức ôm chặt eo Lâu Nguyệt Đồng, tư thế của hai người trong nháy mắt đảo ngược, biến thành nàng ở dưới, hắn ở trên.

Lâu Nguyệt Đồng kêu lên một tiếng đau đớn, cuối cùng cũng buông lỏng miệng, toàn thân nóng rực như lửa.

Nàng ngược đầu, vì hút quá nhiều máu của Trình Tử Xuyên nên xương cốt chấn động, thêm cả phản phệ của khế ước, nàng chỉ cảm thấy cả người đau đến muốn ngất đi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ngược lại, Trình Tử Xuyên vì mất máu quá nhiều nên toàn thân choáng váng, ánh mắt mù mịt, nhiệt độ cơ thể lạnh như một bức tượng đá.

Ngay sau đó, đột nhiên hắn phát giác thân dưới xảy ra biến hóa... có một thứ gì đó đang dần nóng lên...

Lúc này, Lâu Nguyệt Đồng run rẩy nói: “Ta đã nghi ngờ từ khi còn ở bên trong Cổ Linh Mộ, nhưng khi đó ta không nhớ được... Nhưng hiện tại ta rất chắc chắn, người chính là hắn!”

Cổ Phong từng nói với nàng, muốn cỡi chuông phải tìm người buộc chuông. Pháp lực của Chiến Hoàng Thần quân cũng chỉ có thể kích thích ký ức của nàng, vậy mà máu của Trình Tử Xuyên lại có thể khiến phong ấn của nàng yếu hơn nhiều... Chuyện này, không cần nói cũng đã biết.

Trình Tử Xuyên chăm chú nhìn nàng.

Khuôn mặt tinh xảo đã mất đi không ít vẻ ngây thơ, xinh đẹp mịn màng hoặc khiến lòng người kinh hãi, tóc ngày càng dài, xoắn nhẹ như sóng biển, thân hình vẫn mảnh mai như trước. Mặc dù nàng không đứng lên nhưng hắn biết rõ, nàng nhất định đã cao hơn một chút rồi.

Nếu như nói trước đây nhìn nàng giống một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, bây giờ ít nhất cũng phải là một thiếu nữ mười bốn mười lăm.

Phong ấn đã mất đi một phần ba hiệu lực.

“Hắn? Hắn là ai?” Thanh âm của Trình Tử Xuyên băng lãnh giống hệt thân thể của hắn khiến nàng không đoán rõ được tâm tình, một tia ôn nhu trước kia cũng hoàn toàn không thấy nữa.

“Sự tôn của ta.” Lâu Nguyệt Đồng nở một nụ cười châm chọc, “Người là chuyển thế của hắn.”

Trình Tử Xuyên nhìn vào mắt nàng: “Nếu vậy, đây chính là thái độ ngươi đối xử với sư tôn?”

Lâu Nguyệt Đồng lạnh lùng cười một tiếng, đôi mắt xinh đẹp nhướn lên: “hắn đã bị ta giết, ngươi nghĩ sao?”

sự choáng váng khiến tầm mắt Trình Tử Xuyên mờ hồ, hắn nghe nàng nói, trong lòng tự nhiên dâng lên một nỗi niềm thê lương, hắn đưa tay chạm vào cổ nàng, thản nhiên nói: “ Vì thế ngươi định giết thêm một lần nữa?”

Lâu Nguyệt Đồng ngẩng đầu, khuôn mặt hắn dưới ánh trăng vô cùng rõ ràng, làn da tái nhợt làm nổi bật lên đôi mắt u tĩnh thâm thúy, lại có chút tiêu điều yên tĩnh.

Nàng nhất thời không nói được gì.

“Lâu Nguyệt Đồng” Trình Tử Xuyên một lần nữa gọi tên nàng, giọng điệu lần này không còn như dung túng một tiểu cô nương ngây thơ khi trước mà như đang đàm phán trên chiến trường, hai quân chủ soái giằng co, khỏi thuốc súng tứ phía, “Ngươi nghe cho rõ, ta là ta, không phải người nào khác, ngươi nhận sai một lần, ta có thể tha thứ, không có lần thứ hai.”

Lâu Nguyệt Đồng nhíu mày, ý tứ hàm xúc không rõ: “Các ngươi là một người.”

Trình Tử Xuyên về mặt tối sầm, lãnh đạm hỏi: “hắn thích nàng sao?”

“Cái gì...”

Lâu Nguyệt Đồng mở to hai mắt, câu còn chưa dứt đã thấy hắn cúi đầu, cảm giác buốt lạnh từ môi truyền đến khiến nàng như bị sét đánh, nhưng lại thoải mái lạ kì.

Bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc, một người khiếp sợ, một người lặng im.

Lâu Nguyệt Đồng không hề cho rằng khi đó giữa nàng và Thánh tôn tồn tại tình yêu nam nữ, họ là thầy trò, không quá thân cận. Nàng lạnh lùng bừa bãi, Thánh tôn lại không thể động tình... Nhưng lúc này, sự thân mật với Trình Tử Xuyên lại làm nàng có cảm giác rung động khó nói lên lời.

Nhịp tim đập nhanh vang lên thật rõ ràng trong đêm tối, lại không biết là của ai.

Gò má Lâu Nguyệt Đồng nóng rực, lúc này lại nhìn thấy hai tai Trình Tử Xuyên cũng lạng lẽ đỏ lên... hắn nhìn qua hình như không được tỉnh táo cho lắm.

Tiểu ma nữ mặc dù không có kinh nghiệm trong chuyện này cũng cảm thấy kì lạ, nàng thầm nghĩ: “Người hù động là ngươi, vậy mà còn thẹn thùng hơn cả ta, cái quý gì...”

Hai cánh môi nhanh chóng tách rời, tâm tình đảo loạn.

Lâu Nguyệt Đồng nhăn nhó, còn có tâm tư phân tích cho hắn nghe: “Lời nói vừa rồi của ngươi, cả động tác hôn ta nữa, có chút giống như ngươi đang ghen.”

Nàng đã từng xem qua một đồng oanh oanh yến yến liếc mắt đưa tình khi Ma chủ nhậm chức, học được không thiếu chút gì, còn đem tặng nàng đủ loại lễ vật cô quái không thể đếm xuể, nghĩ nghĩ một lúc, Lâu Nguyệt Đồng nhanh chóng quăng Trình Tử Xuyên đi mấy trăm con phố.

Chỉ là công phu giả vờ giả vịt của Trình Tử Xuyên cũng như thần, giọng nói đều đều: “Ta không ghen.”

Lâu Nguyệt Đồng bắt lấy tà áo hắn, lại trở mình đem vị trí hai người đảo lại: “không được ta đồng ý đã dám hôn ta, lá gan của ngươi rất lớn, xem ra thật sự chán sống rồi.”

Trình Tử Xuyên nói: “Nàng hút nhiều máu của ta như vậy, đã được ta đồng ý chưa?”

Ánh mắt chạm nhau, phảng phất có sát khí tràn ngập.

Lâu Nguyệt Đồng hừ lạnh, cúi xuống cắn môi hắn. Cảm giác này có thể xua đi sự nóng rực trong cơ thể khiến nàng hết sức thoải mái, đau đớn khi bị phản phệ cũng dần phai đi.

Trình Tử Xuyên thầm nghĩ: “Quả nhiên là tiểu ma nữ, thích làm gì thì làm, trở mặt so với lật thư còn nhanh hơn.”

hắn ôm eo nàng muốn đoạt lại quyền chủ đạo, Lâu Nguyệt Đồng lại không dễ đối phó như vậy, hai tay cấu véo làm hắn hít thở không thông. Nhưng chỉ một lúc sau, Lâu Nguyệt Đồng lập tức cảm thấy bên hông ngứa ngáy, cả người mềm nhũn, Trình Tử Xuyên nhân cơ hội đó lật người, siết sao đê nàng xuống.

Bất tri bất giác, động tác của hai người ngày càng tùy ý lớn lối.

Mãi sau đó, hai người mới tách ra, thở dốc nhìn lên bầu trời.

Lâu Nguyệt Đồng đột nhiên nở một nụ cười, Trình Tử Xuyên cũng cười.

“Ta phát hiện ra, hình như ta thích ngươi.” Tiểu ma nữ rất thẳng thắn, “không biết có phải đã bị ảnh hưởng bởi cái khế ước chết tiết kia không?”

Trình Tử Xuyên nói: “Ta cũng thế.”

Tiểu ma nữ: “Ngươi cũng thế cái gì?”

Trình Tử Xuyên nói thẳng: “Cũng có tình cảm với nàng...” Dừng một chút, hần thở dài, “Lúc trước rõ ràng nàng là một tiểu nha đầu, ta thế nào cũng không nên...”

Tiểu ma nữ lơ đãng, trong lòng tự nhủ, ngươi vẫn là sư phụ của ta còn gì... mặc dù hần không nhớ, cũng không định thừa nhận.

Nhưng nàng cảm thấy cái chuyện không muốn thừa nhận này cũng chẳng có gì đáng xấu hổ.

Ánh trăng chiếu xuống, ôn nhu lạ kì.

Hai người nằm cạnh nhau rất lâu.

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt: “Mặc dù ta thích ngươi nhưng vẫn muốn giết ngươi!”

Nhất mã quy nhất mã, nàng phân biệt rất rạch ròi, thích hay không không thể trở thành lí do khiến nàng hạ thủ lưu tình, ngược lại nàng sẽ còn xuống tay ác hơn, dùng hết toàn lực, vì nàng cảm thấy đây là một loại tôn trọng.

Trình Tử Xuyên gật đầu: “Mặc dù ta cũng thích nàng nhưng sẽ không đứng mặc cho nàng giết, cũng sẽ không để nàng có thể dễ dàng làm vậy.”

“Người có đầu óc bình thường sẽ làm như vậy.” Lâu Nguyệt Đồng rũ mắt, lơ đãng nói, “Chúng ta... đi tìm Trâm Duyên Đài đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệp Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Ngọt Ngào

Trâm Duyên Đài, có thể chặt đứt khế ước giữa họ.

một giây trước còn thân mật khó tách rời, một giây sau đã nói muốn đoạn tình duyên... Người bình thường hần sẽ bị tiểu ma nữ lấn qua lấn lại đến phát điên mất.

Trình Tử Xuyên ngược lại rất bình tĩnh: “Chặt đứt khế ước là phương tiện giúp nàng giết ta?”

“Đúng vậy.” Họ đã sớm đi qua giai đoạn thăm dò nhau, tiểu ma nữ cũng lười vòng vo, “Lúc trước đã nói qua, dựa vào bản lĩnh.”

Trình Tử Xuyên nghiêng đầu, đưa tay chạm vào má nàng: “Nàng không tiếc?”

Lâu Nguyệt Đồng há miệng cắn lên tay hần, cười xấu xa: “không tiếc muốn giết, không bỏ được cũng muốn giết. đã nói với ngươi rồi, tình cảm không trói buộc được ta, hiện tại ta thích ngươi nói không chừng chỉ là ảnh hưởng của khế ước, một khi chặt đứt nhân quả xiềng xích, ta sẽ hạ thủ không chút lưu tình.”

Có lẽ chỉ vì thích rất ít, không yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Trình Tử Xuyên thở dài: “Chưa từng thấy nàng thích làm gì thì làm, tùy ý làm bậy như vậy.”

“Quá nghiêm túc cũng không hay.” Lâu Nguyệt Đồng nhẹ nhàng đụng vào vết thương trên cổ hần, “Nhanh như vậy đã quên đau rồi?”

Trình Tử Xuyên chậm chạp nói: “không dám quên.”

Lâu Nguyệt Đồng động tay, miệng vết thương của hần chẳng mấy chốc khép lại. Nàng cười cười, đưa hai tay ôm ngực, như có điều suy nghĩ nói: “Ta thích cảm giác...”

“Cảm giác gì?”

Lâu Nguyệt Đồng khép mắt, trái tim tĩnh mịch từ bảy trăm năm trước dường như một lần nữa sống lại, như một viên đá băng được chiếu dưới ánh mặt trời ấm áp, ấm áp đến mức ma cũng muốn sa vào.

Ký ức còn nguyên vẹn khôi phục trong nháy mắt, phản ứng đầu tiên của nàng là thần thờ và chết lặng, mệt mỏi ập đến, nàng còn sống, nhưng sống để làm gì? Cho đến khi xác định Trình Từ Xuyên chính là người đó chuyển thế, nàng mới có cảm giác rằng từ bảy trăm năm trước – giết hấn, nói theo một mức độ nào đó đã trở thành động lực của nàng.

Nàng thật sự chỉ vì khế ước nên mới thích Trình Từ Xuyên sao?

thật ra, trong lòng nàng căn bản không có đáp án.

“Cảm giác gì?” Trình Từ Xuyên truy vấn.

Lâu Nguyệt Đồng suy nghĩ một chút: “Ta vẫn cảm thấy loại tình cảm này hết sức nhàm chán.” không đợi Trình Từ Xuyên mở miệng, nàng lại cười: “Nhưng bây giờ, ta muốn cùng người thử trò chơi tình cảm nhàm chán này một lần.”

Trình Từ Xuyên dùng sức捏 má nàng: “thật khiến người ta vừa yêu vừa hận!”

Lâu Nguyệt Đồng nhún mày: “Rất vinh hạnh.”

Trình Từ Xuyên nằm xuống, đưa hai tay che mắt, nhân dịp hỏi: “Nàng biết tung tích Trầm Duyên Đài?”

“Ta không biết, nhưng có người nhất định biết...” Trong đầu Lâu Nguyệt Đồng hiện lên một cái tên – Lâu Dịch Dương.

Ai cũng không lên tiếng nữa.

Gió thổi lá bay, ánh trăng dần khuất sau đám mây, ánh sao dần tắt, chỉ còn bóng đêm chằng chịt mà dài đằng đẵng.

Hôm sau, Phi Diễm Các.

Phó Diễn Chi sững sờ nhìn chằm chằm thiếu nữ váy đen trước mặt, suýt nữa đưa tay tự móc mắt mình... Đây là tiểu ma nữ?

đã ba năm không gặp nàng rồi, nhất định đã ba năm rồi!

”Ngươi, ngươi thật sự là...” Phó Diễn Chi hết sức hoài nghi.

Lâu Nguyệt Đồng hừ nhẹ, đảo mắt một cái dọa liền Phó Diễn Chi phát sợ phải lùi về sau vài bước, lập tức tin tưởng không chút nghi ngờ.

“Đừng dọa huynh ấy.” Trình Từ Xuyên nói ra tiếng lòng Phó Diễn Chi.

Lâu Nguyệt Đồng: “Ta nghĩ không ra, tại sao lúc nào hấn cũng nhớ ăn mà không nhớ đánh?”

Trình Từ Xuyên: “Hắn là thiếu đầu óc đi.”

Phó Diễn Chi lộ roi: “Ta biết ta không phải thân ca của các ngươi!”

Tô Duyên ghét bỏ đập hấn sang cho Hoa Hoa Hóa an ủi.

“Các ngươi... đến để cáo từ?” Tô Duyên quan sát bọn họ, ý tứ hàm xúc không rõ.

Lâu Nguyệt Đồng gật đầu, nhún vai. Nàng không muốn can thiệp nhiều như vậy, chủ yếu là Trình Từ Xuyên nhất định muốn nói một tiếng với biểu ca tâm như thủy tình của hấn.

Quả nhiên, Phó Diễn Chi vừa nghe xong lại chạy tới: “Cáo từ? Các ngươi muốn đi đâu?”

Lâu Nguyệt Đồng: “không nói cho ngươi.”

Phó Diễn Chi chuyển hướng sang Trình Từ Xuyên, Trình Từ Xuyên: “Ừ, nghe nàng, không nói.”

“...” Phó Diễn Chi hung hăng bị đập một cái.

Tiểu ma nữ trừng mắt nhìn, duỗi tay ôm lấy cánh tay Trình Từ Xuyên, trêu chọc nhìn hấn: “Biểu hiện không tệ nha!”

Trình Từ Xuyên lạnh nhạt đáp trả: “Phải, lần sau xem biểu hiện của nàng.”

Tiểu ma nữ vẫn rất vui vẻ, tay cầu hấn một cái, sau đó tiêu tiêu sái sái chạy vào trong chơi với Tô Duyên, không quên để lại một câu: “Cho các ngươi không gian nói chuyện.”

”Ngươi ngươi ngươi... Nàng nàng nàng... Các ngươi...” Phó Diễn Chi sau khi thất tình liền gặp phải cái chứng gọi là “đạo lữ tổng hợp chứng”, một khi nhìn đôi nam nữ nào thân thân mật mật thì cả người sẽ bứt rứt.

Trình Tử Xuyên lời ít ý nhiều: “Thích nhau.”

Phó Diễn Chi che mặt, một lần nữa lệ rơi... Vì sao hai cái người này cả ngày dùng dao chọc nhau lại có thể thích nhau, hânhâm tình si tình chung tình như thế lại bị thất tình? Nhân duyên, người có phải đã mù rồi không?

Hoa Hoa Hóa mặt mũi tràn đầy vui vẻ khi bừng tỉnh đại ngộ: “Dù sao dạng người Phó huynh thích cũng là tiểu tiên nữ bạch y xuất trần, Trình đạo hữu lại thích dạng... tiểu cô nương thế này...”

Trình Tử Xuyên: “...”

“Hóa ra Trình đạo hữu thích luyện đồng nha!” Ánh mắt của Hoa Hoa Hóa quả thực viết hoa hai chữ ngay thẳng.

Phó Diễn Chi còn chưa kịp khóc đã phải cười đến đau cả bụng - - thế nào gọi là huynh đệ tốt? Chính là đây nha!

Trình Tử Xuyên bí hiểm nhìn họ chằm chằm, nhưng không đợi hắn làm gì, bên trong đã truyền đến tiếng đánh nhau, một lão nhân quần áo rách nát cầm hồ lô rượu lão đảo chạy đến: “Đồ nhi mau tới đây! Sư phụ dạy ngươi trăm yêu trừ ma... Ai da!”

Lâu Nguyệt Đồng một chương đánh văng hồ lô rượu của hắn, ngáng chân làm hắn ngã một cái, lại một cước đạp nát hồ lô, oán hận nói: “Xú lão đầu! Ngươi không phải có rất nhiều bùa chú sao? Trăm yêu trừ ma? Ta làm thịt ngươi trước!”

Tô Duyên vội vội vàng vàng muốn can ngăn nhưng không tiến đến gần được.

“A! Sư phụ!” Hoa Hoa Hóa xông đến hỗ trợ liền bị tiểu ma nữ một cước quét ngang, ngã ụcch xuống đầu lão nhân, khiến lão nhân vừa đứng lên được lại bị quăng xuống đất.

Lão nhân vô cùng đau đớn: “Đồ đệ ngươi sao lại vô dụng như thế? Hồ lô bảo bối của ta!”

Lâu Nguyệt Đồng vẫn tiếp tục đánh, ngược lại Phó Diễn Chi trở nên nóng nảy: “Biểu đệ, mau bảo nàng dừng tay!”

Trình Tử Xuyên mây trôi nước chảy phui ống tay áo, chậm chạp nói: “Ta thấy họ đang chơi rất cao hứng mà.”

Chơi? Ngươi mẹ nó trêu chọc ta! Tiếp tục chơi chắc chắn sẽ xảy ra án mạng đó!

“Biểu đệ!”

Trình Tử Xuyên nhân nhả chậm rãi bước tới, cầm lấy cổ tay Lâu Nguyệt Đồng. Lâu Nguyệt Đồng liếc hắn, lạnh lùng nói: “Dám can ta, ta sẽ đánh ngươi!”

“Tay bẩn rồi.” Trình Tử Xuyên nhìn vết rượu dính trên tay nàng, “Lau xong rồi đánh tiếp.”

Lâu Nguyệt Đồng tròn tròn mắt, nghiêng đầu một cái: “Được.”

Sau đó cứ như vậy bị hắn kéo sang một bên ngồi xuống lau tay, một lúc sau, tâm tư muốn đánh người của nàng đều chuyển sang hắn. Trình Tử Xuyên cầm tay nàng, nhẹ nhẹ lau sạch, động tác hết sức tự nhiên, thần sắc chuyên tâm, ôn nhu hòa hoãn.

Lâu Nguyệt Đồng nghĩ, nguyên nhân chủ yếu nàng thích Trình Tử Xuyên chắc là vì hắn nhìn rất đẹp mắt, cảnh đẹp ý vui.

Lão nhân được đồ đệ đỡ dậy, men say cuối cùng cũng hết, tức giận tới mức giậm chân bình bịch: “Tiểu ma nữ kia, lão phu nể mặt Thanh Gia không đo với ngươi, ngươi lại dám được voi đòi tiên! Có bản lĩnh thì đến đây, lão phu sẽ không...”

Nhưng tiểu ma nữ đã hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến hắn.

Đợi đến khi hai người tránh mù mắt chó lau tay xong, mấy người bên kia cũng đã làm rõ chuyện đã xảy ra. Hoa Hoa Hóa cố gắng giải thích cho sư phụ, lão nhân lại mặt mặt ôm chặt hồ lô, một mực bày ra tư thế “Ta không nghe! Ta không nghe! Ta không muốn nghe!”

Cuối cùng, vẫn là Tô Duyên hào khí ngút trời tặng cho hắn một cái hồ lô khác. Lão nhân lúc này mới hài lòng, ánh mắt nhìn Tô Duyên hiền lành cực kỳ: “Khê nữ thật thiên tâm! Lập gia đình chưa? Đồ đệ của ta...”

Hoa Hoa Hóa còn biến sắc trước cả Tô Duyên, không chút lưu tình kéo lão đi.

Cuối cùng cũng yên tĩnh, Phó Diễn Chi lau mồ hôi.

Nhìn bọn họ lần qua lần lại thăm hỏi khiến tâm tình tiểu ma nữ vui vẻ, nàng khoái trá lên tiếng chào, kéo Trình Tử Xuyên rồi đi.

Phó Diễn Chi đưa mắt nhìn họ, thấy hai người không biết nói gì đó, Trình Tử Xuyên đột nhiên ngồi xuống, mặt mày nhu hòa trầm tĩnh, tiểu ma nữ nhảy lên lưng, ôm chặt lấy cổ hắn, cười vênh vao.

Phó Diễn Chi chắc một cái: “Đừng chiều nàng quá!”

“Hâm mộ?”

“Mới là lạ!”

Tô Duyên thầm nghĩ: “Phù du sáng sinh chiều tử, tình cảm cũng vậy, không có gì đáng hâm mộ, cuối cùng nói không chừng sẽ hối hận. Tình ái vốn không bền vững, không bằng không yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tình Thú

Lấy sông Định Giới làm biên giới, nhân gian chia làm hai địa vực, một của đạo tu, một của ma tu. không biết trùng hợp hay cố ý, thế lực lớn nhất của hai phe một tên Cửu Nguyên Môn, một tên Cửu U Môn, nhưng mặc dù tên có chút tương tự, hoàn cảnh lại khác nhau hoàn toàn.

Cửu Nguyên Môn có thể phân rõ phải trái, tuyệt đối không động thủ nội chiến, nhìn bên ngoài rất hòa bình, Cửu U Môn ngược lại luôn đặt đám đá lên đầu, cạnh tranh tàn khốc, giết chóc không ngừng, kẻ mạnh là vua.

Cửa đá mở ra, Cửu U Môn chủ Thiên Nhai đi vào. Bên trong thạch thất trống rỗng, chỉ có một ngọn lửa màu lam đang bập bùng cháy nằm ở vị trí trung tâm, âm trầm mà ma mị.

Thương Nhai nhỏ một giọt máu vào lam diễm, lập tức cúi người bái hạ: “Thuộc hạ cung nghênh Ma chủ!”

một lát sau, một thanh âm trầm thấp vang lên: “Gọi ta vào lúc này... nàng đến rồi?”

“Tin tức vừa truyền đến, Nguyệt ma quân đã đến sông Định Giới, sau khi nàng bước vào Hỗn Độn biên giới sẽ trực tiếp được truyền tống đến đây.”

Hỗn Độn biên giới nguy hiểm tầng tầng, được xưng là đầu trường tu chân giới cũng không phải hư danh. Phạm là việc đều không có sự tuyệt đối, khi đạo tu và ma tu liên thủ tạo ra biên giới đã lạng lè thiết hạ pháp trận truyền tống, có thể trực tiếp truyền tống sang bờ bên kia.

Nhưng pháp trận này một năm mới mở một lần, được nắm giữ bởi người đứng đầu hai phe.

Hơn nữa, chỉ cần một bên mở ra, tuyệt đối sẽ làm kinh động đến bên kia, có thể nói là chế ước lẫn nhau.

Phía trên ngọn lửa dần dần hiện lên một hư ảnh, một thân huyền y, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân như một bức tượng được tỉ mỉ mài dũa, mặc dù còn chưa thật sự hiện thân đã mang theo uy áp cường đại khiến thân hình Thương Nhai run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ còn cách cố gắng chống đỡ, chờ chỉ thị.

Trong mắt Lâu Dịch Dương có một tia hoài niệm và mong đợi, hần hỏi: “Việc lần trước giao cho ngươi thế nào rồi?”

“Thuộc hạ không làm nhục sứ mạng!” Thương Nhai gật đầu, khó nén được kích động vung tay, một thân xác nam tử trưởng thành im hơi lặng tiếng xuất hiện trong không trung, không hề động đậy như một con rối được luyện chế... trên thực tế, cũng đúng là như vậy.

Lâu Dịch Dương nhếch môi, hư ảnh tiêu tán, ngọn lửa u lam cũng yếu ớt đi vài phần.

Thương Nhai duy trì tư thái cung kính, kiên nhẫn chờ, rất lâu sau, người nằm giữa không trung đột nhiên mở mắt, nhẹ nhàng đáp xuống đất, dáng người cao ngất, khuôn mặt tuấn mỹ giống hư ảnh như đúc, chỉ thiếu sự uy áp đáng sợ kia.

Lâu Dịch Dương nhíu mày: “Gửi thẻ không thể tránh khỏi việc thực lực yếu kém.”

Thương Nhai cảm thấy thật bất đắc dĩ. Lúc trước Ma chủ vút cho hắn một đồng tài liệu lớn, lệnh hắn luyện chế một cỗ thể xác, hần mất rất nhiều sức lực mới làm thực lực của cái thể xác này lớn mạnh, mạnh thêm một chút nữa chắc chắn sẽ kéo lùi kiếp đến... Ai ngờ, Ma chủ vẫn không hài lòng.

hần giải thích xong, Lâu Dịch Dương lắc đầu: “Nhân giới nhỏ yếu hơn ta tưởng tượng.”

Thương Nhai thầm nghĩ: “Đương nhiên rồi, nếu không đạo tu và ma tu cần gì phải dựa vào Tiên Ma giới...”

Thân là Ma chủ, hạ mình xuống nhân gian, Lâu Dịch Dương lại không bày ra đại giá gì cả, huống chi hần phải dùng thủ đoạn lén tránh Thiên Đạo, nói không chừng chỉ có thể chống đỡ vài ngày, xác thực không thể quá kiên cường. Vì thế, hần bảo Thương Nhai trước kia thế nào bây giờ vẫn thế, không cần thay đổi.

Mục tiêu chủ yếu của hắn, vẫn là nhìn thấy Lâu Nguyệt Đồng.

Khi Lâu Nguyệt Đồng và Trình Tử Xuyên bước vào Hỗn Độn biên giới, sau một khắc liền phát hiện có điểm không thích hợp, cũng may Lâu Nguyệt Đồng còn nhớ chuyện Thương Nhai đã đi tìm nàng, vì thế còn có thể bình tĩnh.

Họ bị truyền tống đến thành trấn phồn hoa nhất của Cửu U Môn.

Đều là nhân giới nên hai bên sông Định Giới không khác nhau bao nhiêu, chỉ là một bên ngày dài đêm ngắn, bên còn lại ngày ngắn đêm dài, hơn nữa khắp nơi tràn đầy mùi máu tanh. Lâu Nguyệt Đồng hít một hơi thật sâu, thối thối sợi tóc rũ xuống, cong tít mắt.

Trình Tử Xuyên không thể thích ứng, thần sắc ngày càng lạnh nhạt nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

Lâu Nguyệt Đồng nghiêng đầu, lộ ra bộ dạng tươi cười lớn lối độc nhất vô nhị: “Chào mừng đến địa bàn của ta, Trình đạo hữu.”

Ba chữ “Trình đạo hữu” được nói ra bằng giọng khàn khàn thông thả, mang theo ý trêu tức và sự ái muội nồng đậm.

Bề ngoài hiện tại của nàng không còn là tiểu cô nương trước kia, động tác và vẻ mặt mang theo một cỗ khí chất, cộng thêm đôi mắt đào hoa, khi cười thật sự khiến người ta lóa mắt, đẹp mị hoặc vô cùng, còn có thêm mười phần cường thế.

Trình Tử Xuyên cười cười đưa tay véo má nàng, giọng nói nhẹ nhàng mà dung túng: “Có cần ta biến ra cho nàng một cái vương miện không, nữ vương đại nhân của ta?”

Lâu Nguyệt Đồng cười khúc khích, thuận thế dựa gần vào ngực hắn, vuốt tay: “Nhanh lên, biến ra cho ta!”

Nếu đây là địa vực của đạo tu, thân mật kiểu này sợ là sẽ dẫn người ta đến vây xem. Nhưng ở đây, việc này lại vô cùng bình thường, hơn nữa vô luận bàn về tướng mạo hay khí chất, hai người đều rất xứng đôi, vì thế liên tục nhận được không ít những ánh mắt hâm mộ.

Trình Tử Xuyên xoa đầu nàng, chỉ cười không nói.

Linh thú kéo xe từ từ tiến đến gần, những người xung quanh vừa nhìn thấy liền ào ào tản đi. Trên xe, huyền y nam tử nheo mắt chăm chú nhìn một màn kia, vẻ mặt thoáng chốc biến đổi.

“Hử?” Lâu Nguyệt Đồng phất chốc ngẩng đầu.

Xe kéo dừng lại, một nam tử thân mặc huyền y bước ra, theo sau là Thương Nhai mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ. Lúc trước lời thề son sắt “Ta cũng chỉ lợi dụng hắn” là của ai? Thời gian trôi qua còn chưa lâu đã biến thành cái dạng thân mật này, nói hai người không có quan hệ gì hẳn cũng đều không tin!

Trình Tử Xuyên chống lại ánh mắt mang sát ý ngập trời của huyền y nam tử, vậy mà khi ánh mắt kia rơi xuống người Lâu Nguyệt Đồng, trong nháy mắt liền trở nên mềm mại. Hắn mở miệng: “Nguyệt Đồng!”

Lâu Nguyệt Đồng quan sát một lát, trong mắt xẹt qua một tia bùng tỉnh, lập tức cười lạnh: “Ngươi gọi ta là gì?”

Lâu Dịch Dương quan sát sắc mặt của nàng, ngoan ngoãn đổi giọng: “... Tỷ tỷ.”

Thương Nhai nhìn vị Ma chủ của mình đường đường chính chính lộ vẻ ủy khuất, chần kinh đến suýt rơi răng.

“Kẻ sĩ xa nhau ba hôm cũng có thể thay đổi triệt để, huống chi bảy trăm năm đã trôi qua.” Lâu Nguyệt Đồng không biểu lộ tâm tình, thản nhiên nói, “Ma chủ không nhớ rõ vị tỷ tỷ này cũng không có gì lạ.”

Công lực phòng ngự của tiểu ma nữ mạnh bao nhiêu, Trình Tử Xuyên là người có quyền lên tiếng nhất. Vì thế, hắn nhàn nhạt nhìn Lâu Dịch Dương đá vào cái đỉnh, dường như không nghe thấy hai từ làm người ta kinh hãi – “Ma chủ”.

“Đừng nói bảy trăm năm, dù là bảy ngàn năm, bảy vạn năm, ta cũng sẽ không bao giờ quên Đồng tỷ tỷ!” Cảnh một nam nhân trưởng thành nghiêm túc gọi một thiếu nữ là “tỷ tỷ” nhìn qua có chút buồn cười, nhưng ai cũng không cười nổi. Thương Nhai mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nghe Lâu Dịch Dương nói: “Ân cứu mạng, trọn đời không quên.”

không đợi Lâu Nguyệt Đồng mở miệng, hắn lại nói: “Ta hao hết tâm tư đến đây, chỉ vì muốn mạng ngươi quay về Ma giới...”

“Về Ma giới?” Lâu Nguyệt Đồng nghe được mấy chữ này, lạnh lùng nói, “Ban ngày không có hai mặt trời, một núi không có hai hồ, ngươi là chán chức Ma vương này rồi?”

Lâu Dịch Dương nhìn chăm chăm nàng, gằn từng chữ: “Chức vị Ma chủ vốn là của ngươi, chỉ cần Đồng tỷ tỷ có thể trở về, ta nhất định sẽ trả lại Vương vị!”

Về mặt Thương Nhai khề biển, cúi đầu.

Lâu Nguyệt Đồng nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên sắc mặt hòa hoãn hơn hẳn, cười nói: “Lớn lên không tệ.”

Nàng chưa nói sẽ tin lời Lâu Dịch Dương, cũng không nói không tin. Đứa trẻ này từ bé đã giáo hoạt, lớn lên còn có thể thành thật được sao? Đến nàng là người nuôi hấn lớn lên cũng không biết được.

Nụ cười này của nàng như một tín hiệu hòa hoãn, về mặt Lâu Dịch Dương cũng dịu đi, lại thấy Lâu Nguyệt Đồng chỉ chỉ Trình Từ Xuyên: “Tỷ phu của ngươi, tự mình chào hỏi.”

Nàng thuận miệng để lại một vấn đề khó khăn, nói xong liền tiêu sái rời đi.

Lưu lại hai nam nhân bốn mắt nhìn nhau.

Bạch y như tuyết, huyền y như mực, một người lãnh đạm không gọn sóng, một người sát ý mãnh liệt. Có một câu nói thế này – nếu ánh mắt có thể giết người, hai người này đã cùng nhau chết mấy ngàn lần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Ma Chủ

Phong thái nói chuyện của Lâu Nguyệt Đồng vô tâm y hệt tính tình nàng, gọi Trình Từ Xuyên là “tỷ phu” cũng chỉ là thuận miệng, nhưng Lâu Dịch Dương nghe xong cảm thấy không khác gì sét đánh giữa trời quang – Nguyệt ma quân đã từng được Ma giới công nhận không hiểu phong tình, vậy mà lại động tâm với người phạm?

Cho dù mặt trời mọc hướng tây, hấn cũng sẽ không kinh ngạc như bây giờ.

Lâu Dịch Dương một bên quan sát Trình Từ Xuyên, một bên bắt bẻ - trừ tướng mạo ra, hấn ta cái gì cũng không được!

Gọi hấn là tỷ phu? Lâu Dịch Dương chỉ có hai chữ: Năm mơ.

Trình Từ Xuyên hiển nhiên cũng không muốn nghe, thu hồi ánh mắt trước, lưu lại một câu “tùy ngươi” rồi xoay người rời đi.

Hai mắt Lâu Dịch Dương nhú lại, khẽ đảo tay, một lưỡi dao sắc bén xông thẳng tới. Trình Từ Xuyên nghiêng đầu, vách tường phía trước nổ oành một tiếng.

Lâu Dịch Dương lại muốn ra tay, thân hình Trình Từ Xuyên chợt động, ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ đầu ngón tay: “Làm ma lâu rồi, muốn làm người sao?”

“Có thể thắng ta rồi nói!”

Hai đạo thân ảnh đồng thời bay người lên trên, linh lực chạm nhau, gió mạnh ầm ầm nổi lên bốn phía.

Khóe miệng Thương Nhai giật giật, đuổi theo Lâu Nguyệt Đồng: “Ma quân, bọn họ... đánh nhau!”

“Có chết không, căng thẳng cái gì?” Loại việc đánh nhau này đối với Lâu Nguyệt Đồng quả thực bình thường như ăn cơm uống nước, nàng ngáp một cái, “Ta mệt rồi, ngươi dẫn đường.”

Loại đánh nhau này, tạm thời không đoán được kết quả.

Thương Nhai không phản bác được.

Sự thật chứng minh, tiểu ma nữ nghĩ đúng, đợi nàng tỉnh lại sau một đêm ngủ say, tin tức nhận được là – hai người kia vẫn còn đang đánh nhau.

Tu sĩ không cần ăn cơm uống nước, nhưng để thể hiện sự tôn trọng, Thương Nhai vẫn dâng lên cho nàng rượu ngon và đồ ăn. Lâu Nguyệt Đồng ngồi xuống bàn, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn hai bóng người bên ngoài, thậm chí còn nghe được thanh âm răng rắc. Nàng vuốt tai, lạnh lùng nói: “Thời gian chào hỏi của các ngươi không phải đã quá dài sao?”

Vừa dứt lời, thân ảnh mặc huyền y đột nhiên nhảy vào, cầm bình linh tửu đổ thẳng vào miệng, uống xong lại nặng nề bỏ xuống.

Lâu Nguyệt Đồng nhíu mày: “Chịu phục?”

Lâu Dịch Dương nói: “Hấn không phải tu sĩ phạm nhân.”

Dù hiện tại hấn không dùng chân thân nhưng tu sĩ bình thường cũng không dễ đấu với hấn đến trình độ đó được. Lâu Dịch Dương ghen khuất trong lòng, nghe Lâu Nguyệt Đồng nói: “Sớm đã dạy ngươi rằng lực giới rất lớn, đừng tưởng ngươi là Ma chủ thì có thể tự cho mình là đúng.”

Mạnh như nàng cũng sẽ thua, mạnh như Thánh tôn cũng sẽ lạc hạ, Lâu Nguyệt Đồng tuy đặc biệt tự tin nhưng lại không tự phụ.

“Nếu chân thân của ta xuống đây, hân...”

Lâu Dịch Dương không phục, nhưng lời còn chưa dứt đã bị nàng cắt ngang: “Ngươi có thể thử một chút.” Giọng nói của nàng có chút đùa cợt như đang kích thích một đứa trẻ chưa biết trời cao đất rộng ném mồi thất bại.

Lâu Dịch Dương bày ra bộ dạng khi còn bé, ủy khuất như đang làm nũng: “Tỷ tỷ, ngươi nói thật cho biết, cuối cùng hân là ai?”

“Lâu Dịch Dương, đừng diễn trò với ta.” Lâu Nguyệt Đồng gõ vào chén rượu, cười khẩy nói, “Ngươi từ nhỏ đã gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ta còn không rõ đức hạnh của ngươi sao? Ngươi không biết rõ hân là ai, còn chủ động đi thăm dò hân?”

Đường đường là ma chủ tôn sư, nào có nhiều công phu nhân rồi đi đánh nhau với người ta như vậy? Ma giới là một nơi nhọc nhục cường thực. Lâu Dịch Dương có thể ngồi lên vị trí ma chủ, trong lòng không thể nào không tính kế để nắm giữ kết quả.

(Nhọc nhục cường thực: cá lớn nuốt cá bé)

Sắc mặt Lâu Dịch Dương càng thay đổi: “Tỷ tỷ, ngươi không tin nhiệm ta!”

Lâu Nguyệt Đồng đưa một ngón tay lên lắc lắc: “Đây không phải vấn đề tín nhiệm, mà là vấn đề đầu óc ta có hổng hay không. Dịch Dương, ngươi hết sức thông minh, nhưng không cần coi người khác là kẻ ngốc.”

Lâu Dịch Dương nhìn chằm chằm nàng, trầm mặc hồi lâu.

Ánh mắt hân dần dần trở nên tỉnh mạch, âm trầm như bóng đêm: “Là tỷ tỷ ngươi coi ta như kẻ ngốc để đùa giỡn.”

Lâu Nguyệt Đồng ngẩng đầu.

“Năm đó ta suýt chết, là ngươi cứu ta, mang ta bên cạnh, dạy ta rất nhiều, ta dường như đã coi ngươi là tín ngưỡng. Gọi ngươi là tỷ tỷ, chỉ vì mối quan hệ này mới có khả năng giúp ta đến gần ngươi hơn, ta cho rằng chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ!” Lâu Dịch Dương bóp cái chén trước mắt, khắc chế tình cảm đang bị đè nén, “Ta để ngươi đi Thiên Ngoại Thiên, nhưng từ đó ngươi không trở về, ngươi có nghĩ đến ta hay không? Bảy trăm năm sau gặp lại, ta cảm thấy rất vui vẻ, ngươi lại tràn đầy hoài nghi, ngươi có để ý đến cảm nhận của ta hay không?”

Thông khổ nhất là, hân biết rõ đáp án. Nàng không để ý đến hân, một chút cũng không, trong mắt nàng, một đệ đệ nhặt được như hân chỉ là một món đồ chơi mà thôi... không hề có chút tình cảm nào.

“Tại sao ta phải để ý đến cảm nhận của ngươi?” Lâu Nguyệt Đồng nghe hân bộc bạch, vẻ mặt đều không chút thay đổi, lơ đãng nói, “Bản tính của ma vốn tham lam, ngươi thành Ma chủ, dã tâm rất lớn. Đúng là ta đã cứu ngươi, nhưng ta không có nghĩa vụ quan tâm hết thảy đến ngươi, cao hứng cũng tốt, khổ sở cũng được, lúc trước để ngươi lựa chọn, ngươi lựa chọn sống sót, vì thế tự làm tự chịu, liên quan đến ta sao? Nhân gian xưa có câu chuyện về người nông dân và con rắn, xem ra ngươi nên học tập!”

“Dã tâm rất lớn?” Lâu Dịch Dương cười khò, lạnh giọng, “Ngươi cảm thấy ta không có tình cảm sao? Ngươi cho rằng trở thành Ma chủ rồi sẽ có thể khống chế tình cảm của chính mình?”

“Đó là việc của ngươi...”

“Ngươi không quan tâm đến ta, vì ngươi chỉ để ý đến hân!” Lâu Dịch Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Bảy trăm năm trước, trong mắt ngươi chỉ có hân! Ngươi giết hân, nhưng sự phẫn nộ của ngươi, vui vẻ của ngươi, tất cả tình cảm của ngươi đều đi cùng hân! Gặp được chuyển thế của hân, có phải ngươi cảm thấy rất cao hứng? Ngươi...”

” Pằng - - “

Lâu Nguyệt Đồng bóp nát chén rượu, những đồ dùng trên bàn cũng tan thành mây khói.

Lâu Dịch Dương trong nháy mắt như bị rút hết khí lực, chậm rãi nói: “Thiên Đạo làm chứng, sau khi hân chuyển thế, các ngươi vẫn là thầy trò! hân vì độ ngươi, ngươi vì giết hân... Tỷ tỷ, từ khi mới bắt đầu, mọi chuyện đều đã sai rồi...”

Lâu Dịch Dương vĩnh viễn không quên, khi xưa, Lâu Nguyệt Đồng vì nổi giận mà tàn sát hàng trăm thành trì của Ma giới, nguyệt hỏa cháy hừng hực bảy ngày bảy đêm khiến ma khí và oán khí bốc lên ngút tận trời, xâm nhập vào trần gian.

Thánh tôn xuất hiện đúng vào thời điểm đó. hân im hơi lặng tiếng mà tới, không một câu báo trước, cho dù là ma vốn thô bạo, vì hân xuất hiện mà cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Lâu Nguyệt Đồng động thủ với hân, kết quả rõ ràng. Lâu Dịch Dương thất kinh chạy tới, hân sợ tỷ tỷ sẽ chết. Thánh tôn sinh ra vì quy tắc, không có tư niệm, giết người không chùn tay, ai cũng biết điều đó.

Nhưng chuyện đó không xảy ra.

Lâu Dịch Dương đến nay vẫn nghĩ không ra, vì sao hắn lại bỏ qua cho Lâu Nguyệt Đồng, chính Lâu Nguyệt Đồng cũng không có đáp án.

“Ngươi quản quá nhiều, Lâu Dịch Dương.” Lâu Nguyệt Đồng đứng thẳng người, hờ hững nói, “Ta đã nói rồi, đừng tự cho mình là đúng.”

không hề quay đầu đi thẳng về phía cửa, nàng hỏi Thương Nhai: “hắn đâu?”

Có lẽ vì muốn cho họ không gian nói chuyện, Trình Tử Xuyên cố ý rời đi, ở phương diện này, họ đều tôn trọng lẫn nhau.

Thương Nhai chỉ về phía nam.

Nơi đó là hoa viên, Trình Tử Xuyên nằm trên một cái cây, dây lưng bay trong gió quẩn quanh cành cây, trên tay cầm một chiếc vương miện được bên bằng hoa cỏ. Nghe thấy bước chân của nàng, hắn khẽ giương mắt mỉm cười, vung tay một cái, chiếc vương miện vừa đứng rơi trên đầu nàng: “Vương miện nàng muốn.”

Lâu Nguyệt Đồng ngẩn ra, đưa tay chạm vào nó, chậm rãi cười: “Làm lấy lệ sao?”

Trình Tử Xuyên đáp: “Rất đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ghen

“Cái gì rất đẹp?” Lâu Nguyệt Đồng cười mà như không cười, tùy ý tựa vào lan can, ngẩng đầu nhìn hắn.

Trình Tử Xuyên nhảy từ trên cây xuống, nụ cười vui vẻ vẫn giữ trên môi, đi đến bên nàng, kéo nàng quay một vòng. Váy đen tung bay, trong ánh nắng sáng chói càng làm nổi bật lên nước da trắng như tuyết. Trình Tử Xuyên hôn lên trán nàng một cái, thanh âm nhẹ nhàng trầm ấm: “Nàng xinh đẹp nhất.”

Gió thổi lá rơi, hoa bay như mưa, nhưng cảnh đẹp đến vậy cũng không đẹp bằng người kia trong mắt họ.

Ánh mắt hắn thanh thấu như một vị thần trên đỉnh Thiên Trì, trong đó chỉ có nàng, ngàn năm vẫn như vậy.

Lòng Lâu Nguyệt Đồng run lên một cái, tại sao nàng lại có suy nghĩ muốn vĩnh viễn ở bên hắn? Nàng đẩy hắn ra, tâm tình thất thố chẳng mấy chốc không còn, rũ mắt nói: “Hoa ngôn xảo ngữ!”

Trình Tử Xuyên đáp lại nàng: “Không hiểu phong tình.”

Nói xong, hắn ngồi xuống bên khúc rẽ hành lang, lưng dựa vào lan can, tư thái lịch sự tao nhã lại lơ đãng, mái tóc dài tung bay lưu luyến không rời.

Không đợi Lâu Nguyệt Đồng mở miệng, hắn như chỉ đang thuận miệng hỏi một câu: “Hai người nói chuyện gì?”

Đề tài này có chút tế nhị, Lâu Nguyệt Đồng giật mình một cái: “Nhìn bộ dạng của ngươi như vậy, hóa ra cũng để ý đến chuyện này?”

Trình Tử Xuyên không quay đầu, chậm rãi nói: “Ánh mắt hắn nhìn nàng không bình thường.”

“A? Không bình thường?” Lâu Nguyệt Đồng cố ý đùa hắn.

Trình Tử Xuyên đáp: “Gió xuân không cố ý làm nhiều loạn hồ nước. Làm sao ta biết nàng đã lưu lại cái của nợ gì?”

Giọng nói này thật sự... rất chua.

Lâu Nguyệt Đồng kinh ngạc xích lại gần, bật cười một tiếng, nhẹ nhàng kéo tà áo của hắn, lên giọng chế giễu: “Trình đạo hữu, ghen thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải vòng vo như thế!”

Trình Tử Xuyên nghiêm trang đáp: “Ta không ghen.”

Lâu Nguyệt Đồng đưa tay chống trán, cười có chút không dừng lại được.

“Đừng cười.” Trình Tử Xuyên nghiêm mặt.

Lâu Nguyệt Đồng đưa tay ra ôm hắn, mắt thấy mặt mày của hắn hòa hoãn xuống liền dứt khoát nằm bò lên người hắn, đưa tay chọc chọc.

Trình Tử Xuyên: “...”

“A? Đừng đi mà!” Lâu Nguyệt Đồng giữ chặt Trình Tử Xuyên đang làm bộ rời đi, vất và nở một nụ cười, “Ta kể chuyện xưa cho ngươi.”

“Về nàng?”

Lâu Nguyệt Đồng gật đầu, rũ mắt xuống, tựa đầu vào vai hắn, lười biếng mở miệng: “Trong lòng ngươi phải rõ ràng, ta từ trước đã là một nữ ma đầu làm nhiều việc ác, lần thiện tâm duy nhất chính là khi cứu đứa bé Lâu Dịch Dương kia, thế nhưng lúc đó chẳng qua là vì ta thấy quá nhàm chán, tình cảm đặc biệt hay gì đó, một chút cũng không có. Cho đến khi ta đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Thiên Đạo, mang đến khắc tinh, chính là ngươi trước khi chuyển thế... Ta sống mấy ngàn năm, những thứ đã trải qua nói đơn giản thì không đơn giản, phức tạp cũng không phức tạp, nhưng lại là lần đầu tiên bị ép làm đồ đệ một người.”

Đường đường là Thánh tôn đương nhiên sẽ không thiếu đồ đệ, nàng nghĩ cả trăm ngàn năm cũng không biết hắn nổi điên làm gì, số lần hỏi hắn mà không có được đáp án đêm không xuể, ghen đến bây giờ rất có khả năng tạo tâm ma.

Nàng như đang sa vào hồi ức, liền nghe thanh âm vắng lạnh của Trình Tử Xuyên vang lên: “Trong mắt nàng, ta và Thánh tôn vẫn là một người?”

Lâu Nguyệt Đồng: “Phải.”

Trình Tử Xuyên: “Vậy tại sao nàng chưa bao giờ gọi ta một tiếng sư phụ?”

Lời kia vừa nói ra, Lâu Nguyệt Đồng sững sờ.

Hồi lâu sau, nàng ngồi thẳng người, lông mi thật dài buông xuống, đột nhiên không có cách nào lên tiếng.

Trình Tử Xuyên có chút đùa cợt, cúi đầu nói: “Nàng chưa nghĩ đến, hay không muốn nghĩ đến? Nàng không gọi ra miệng, vì trong tiềm thức của nàng cũng đã tách ta và hắn ra.”

Sắc mặt Lâu Nguyệt Đồng hoàn toàn tối sầm.

“Đồng nhi.” Đây là lần thứ hai Trình Tử Xuyên thân mật gọi nàng, nhưng tình huống khác, giọng điệu cũng khác, “Khi nàng mới đi qua đây, vẻ mặt giống hiện tại như đúc, ta biết nàng và Lâu Dịch Dương nói tới ai. Ta có thể xác định tình cảm của ta với nàng, nhưng nàng có thể không? Lời nàng nói thích, có bao nhiêu vì Trình Tử Xuyên, bao nhiêu vì sự quyến luyến đối với sư phụ nàng?”

Lâu Dịch Dương nói nàng có tình cảm với Thánh tôn, nàng chẳng muốn cãi lại, vì hiện tại nàng thích Trình Tử Xuyên, mà Trình Tử Xuyên chính là Thánh tôn chuyển thế, họ là một người.

Nhưng lúc này, Trình Tử Xuyên lại hoàn toàn phân cách kiếp này và kiếp trước.

Lâu Nguyệt Đồng mờ mịt, những chuyện quá khứ vừa xuất hiện trong đầu nàng vỡ tan, nàng tròn tròn mắt: “Ngươi so tài cùng bản thân, có ý nghĩa sao?”

Trình Tử Xuyên nhìn nàng thật lâu, cuối cùng hắn chỉ cười nhạt, ý nghĩ muốn nói cho nàng gì đó lại vì câu này của nàng mà mất hết sức lực cãi cò, ánh mắt dần dần trở nên âm u. Hắn đứng dậy, cố gắng duy trì sự thông dong, lặng im mà tao nhã: “Không có ý nghĩa.”

Nói xong, hắn xoay người đi.

” Tử Xuyên...”

” Không cần phải nói, Phù Tang, là ta thất thố.”

Thật ra hắn không cần mệt mỏi theo đuổi và chất vấn, khi gặp nàng có thể vui được thì vui. Tình cảm là thật nhưng nông cạn cũng là thật, đến khi khế ước bị chặt đứt, ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta.

Tình cảm giữa hắn và nàng vốn chỉ là một trò chơi, là hắn nhập vai quá sâu, không hề có gì ngăn chặn, cũng không đoán được tình cảm đối với nàng đã sâu đến như thế, sâu đến mức hắn sẵn sàng xé đi vẻ bề ngoài bình tĩnh của mình. Mặc dù chuyện đó có thể ảnh hưởng đến tình cảnh hiện tại, nhưng hắn sẽ tiến đến gần trái tim nàng hơn.

Lâu Nguyệt Đồng ngồi tại chỗ, bàn tay đang đặt lên lan can hơi dùng sức, bẻ gãy.

“Tỷ tỷ, hắn không hiểu chuyện, lại chọc giận ngươi.”

Lâu Nguyệt Đồng không biến sắc, dư quang chậm rãi liếc qua Lâu Dịch Dương: “Đó là chuyện của ta và hắn, ngươi nhàn rỗi lắm sao?”

“Đúng, ta không cần quan tâm.” Lâu Dịch Dương tựa hồ như đã đem tranh chấp lúc trước vứt ra sau đầu, đầy ý vị nói, “Tỷ tỷ để ý đến hắn cũng tốt, không quan tâm đến hắn cũng được, nếu đã có thể ra tay giết hắn một lần, có thể giết hắn lần thứ hai... Chấp niệm của ngươi, so với tình cảm còn quan trọng hơn nhiều.”

Một điểm này, không cần phủ nhận.

Chuyện ngoài ý muốn duy nhất, chính là Trình Từ Xuyên còn hiểu rõ chuyện này hơn cả Lâu Nguyệt Đồng, vì thế mới sớm tạo ra mâu thuẫn.

“Thật ra tỷ tỷ không nên tức giận, mà phải vui vẻ.” Lâu Dịch Dương tiếp tục lên tiếng, “Hắn càng yêu người sâu đậm, kế hoạch của người càng thuận lợi, không phải sao?”

Lâu Nguyệt Đồng lạnh lùng đáp: “Đừng tự cho mình là đúng.”

Lâu Dịch Dương thủ thế, trên mặt lộ ra một nụ cười thật tươi: “Nhưng rất vinh hạnh, ta đoán đúng.”

Dừng một chút, hắn tiến lại gần, quỳ một chân đối diện với nàng, từ tốn nói như đang tâm sự: “Chuyện quá khứ vẫn nên để nó trôi qua thôi, vương vị ở Ma giới hoàn toàn lưu lại cho người... Để ta giúp người đi, tỷ tỷ.”

“Đủ rồi, Lâu Dịch Dương.” Lâu Nguyệt Đồng cười một tiếng, “Ta yêu hắn, giết hắn, lợi dụng hắn thế nào cũng được, nhưng chuyện này chỉ có thể để ta làm, không khách khí mà nói, đây chính là tính thú, người nhúng tay tính toán chuyện gì? Ta không so đo mấy chuyện tình cảm này với người, chớ đi theo ta diễn tiết mục tỷ đệ tình thâm.”

Đây chính là tính cách của nàng, ngoài trong chính phụ phân biệt rõ ràng, người của mình chỉ có thể để mình bắt nạt.

Lâu Dịch Dương vuốt trán thở dài, thuận thế ngồi luôn xuống đất: “Không hổ là tỷ tỷ, không khách khí vạch trần sơ hở của ta. Chao ôi? Ta không tin, người không cần ta chút nào sao?”

Còn có một chuyện.

Lâu Nguyệt Đồng nhướn mày hỏi: “Người có biết tung tích của Trảm Duyên Đài không?”

Nếu muốn biết bí mật và bát quái của lục giới, Ma giới chính là nơi không nơi nào bằng, chuyện này không cần nghi ngờ.

“Trảm Duyên Đài?” Lâu Dịch Dương nói, “Phải nói là Tam Sinh Đài mới đúng.”

“Chẳng lẽ...”

Lâu Dịch Dương gật đầu, giải thích: “Sau khi thế giới Thượng cổ bị diệt, lục giới hình thành, Minh giới có thêm một tòa Tam Sinh Đài, chuyện này cực ít người biết. Tam Sinh Đài đó có thể đặt định tam sinh cho người có duyên, cũng có thể vì ân oán mà chặt đứt tình cảm, trước kia chính là Trảm Duyên Đài thời Thượng cổ.”

Quanh đi quẩn lại, tự số có định.

Cuối cùng cũng biết được tung tích của Trảm Duyên Đài. Lâu Nguyệt Đồng rũ mắt, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một sự mù mịt và buồn bã, nàng rất rõ ràng, nàng và Trình Từ Xuyên sắp đi đến hồi kết, mặc dù đó là nàng cố ý gây nên, nhưng chuyện đã tới trước mắt cũng không thể nào không để ý.

Chỉ là nàng chưa từng phát hiện, khi ký ức khôi phục, tâm tình và nhuệ khí lưỡng bại câu thương đã gần như không còn, hiện tại, còn lại chỉ có quý trọng và quyền uy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bẫy Rập

Trình Từ Xuyên bị lạc đường, hay có thể nói, hắn đã vô tình bước vào một pháp trận cổ quái nào đó.

Cửu U Ma Môn là bản doanh lớn nhất của ma tu, nội tình tuyệt không kém Cửu Nguyên tiên môn, nguy hiểm quỷ dị còn nhiều hơn. Trình Từ Xuyên vốn định dựa vào trí nhớ đi ra ngoài, không biết đạp trúng thứ gì đó, đúng là đã bị vây khốn, từ này đến giờ vẫn chỉ quanh quẩn ở một nơi, rừng cây núi đá xung quanh cái gì cũng không thấy.

Có một câu như thế này – người xui xẻo, nuốt nước miếng cũng bị sặc.

Trình Từ Xuyên bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng, cảm một viên đá vụn tiện tay ném về một hướng. Viên đá vừa rơi xuống, một con đường chậm rãi xuất hiện dưới chân hắn.

Vừa rồi, khi hắn vừa bước lên con đường kia, dưới chân bỗng kịch liệt chấn động, sau đó cả mảnh đất đều sụp đổ, sau khi sụp đổ lại nhanh chóng khôi phục nguyên trạng.

Hắn như đang rơi xuống vực sâu vạn trượng, cảm giác choáng váng đột ngột khiến hắn phải nhắm mắt lại. Trăm gỗ chọt lóe sáng, lục quang như tơ hội tụ, bao hắn lại như một tấm lưới. Không biết qua bao lâu, thân thể hắn mới chạm đất, lục quang kết thành tấm lưới cũng biến mất không thấy gì nữa.

“Từ Xuyên, không sao chứ?” Thân ảnh Phù Tang lặng lẽ xuất hiện, một ngọn lửa hiện lên trên tay, xua tan đi chút hắc ám xung quanh.

Trình Từ Xuyên trầm mặc một hồi, đưa tay lên day thái dương: “Nơi này có trận pháp tòa hồn...”

Tòa hồn là bí thuật của Ma giới, tuy đã truyền đến nhân gian nhưng vì phương pháp tu luyện khó khăn nên đã bị người ta quên lãng. Trận pháp này hoàn toàn nhằm vào hồn phách, thường dùng để vây khốn chứ không dùng để giết những kẻ địch mạnh, bình thường hay được dùng làm lao tù. Nếu ở nơi này quá lâu, linh lực của hồn phách sẽ bị tiêu hao gần hết, hồn phách bị khóa lại đây, vĩnh viễn không siêu sinh.

Nhược điểm lớn nhất của Trình Từ Xuyên hết lần này đến lần khác lại là hồn phách, khi vừa tiến vào đây, hắn đã có thể cảm nhận được một phần hồn đập nên bởi tiên thảo đang từ từ suy yếu. Nếu tiên thảo hoàn toàn biến mất, hắn sẽ quay lại làm một kẻ mù.

Phù Tang hiểu được tình huống của hắn, khuôn mặt thoáng chốc ngưng trọng, bắt đầu toàn lực công kích nơi này.

“Ha ha ha...” Một tiếng cười khan khan hắc ám cuối cùng cũng truyền đến.

”Ai?” Phù Tang quát lên.

Trình Từ Xuyên nhìn qua, bỗng nhiên nháy mắt về một hướng. Ngọn lửa màu lam bé bằng một cái chén u ám sáng lên, soi sáng nơi này, cũng soi sáng một khuôn mặt đầy râu tóc, mơ hồ không có thực thể, như một u hồn lơ lửng.

“Thì ra là thế.” Trình Từ Xuyên nhìn thoáng qua, khẽ lắc đầu.

Phù Tang: “Từ Xuyên?”

Trình Từ Xuyên nói: “Vật cực tất phản, ác cực sinh thiện, trận pháp tòa hồn này đã khóa lại hồn phách của hắn, một khi phá, người này lập tức hồn phi phách tán.”

(Vật cực tất phản: khi sự vật sự việc đến cùng cực thì tất yếu sẽ xoay chuyển lại; ác cực sinh thiện: khi ác đến tận cùng có thể sẽ biến thành thiện)

Nhưng đó lại là cách duy nhất khiến hai người có thể thoát khỏi nơi này.

Tiếng cười của u hồn càng lớn, thanh âm khó nghe như tiếng chiêng, từng chữ từng chữ bắn ra ngoài: “Ngàn năm ần núp, trời không quên ta! Ngươi, ngươi... lại đây, lại đây!”

“Từ Xuyên, người này quý đi, đừng nghe hắn!”

Phù Tang vừa nói xong liền nghe tiếng kêu khan khan của u hồn: “Thần mộc Phù Tang, người bảo vệ Thánh tôn đã bảy trăm năm, cuối cùng cũng đợi được đến khi hắn chuyển thế, không muốn nhìn thấy hắn quay về vị trí cũ sao?”

Câu này vừa dứt, cả người Phù Tang đều cứng đờ, không dám nhìn vào ánh mắt của Trình Từ Xuyên lúc này, lạnh lùng hỏi: “Ngươi đang nói cái gì?”

“Sợ cái gì? Ngươi nhọc lòng, càng vất vả thì công lao càng lớn...”

”Câm miệng!”

Phù Tang hội tụ pháp lực, định xông tới đánh hắn một đòn trí mạng. Nhưng sau một khắc, một bàn tay đặt lên vai hắn, Phù Tang không quay đầu lại, thanh âm bình tĩnh của Trình Từ Xuyên vang lên: “Phù Tang, đừng kích động, ta đã sớm biết.”

Âm thanh của u hồn dừng lại.

Phù Tang chùng xuống, cúi đầu, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Xin lỗi, Từ Xuyên, ta...”

Trình Từ Xuyên còn nhớ rõ, khi còn bé, ngoại trừ cha mẹ hắn thì Phù Tang là người đối xử với hắn tốt nhất, vì thế, dù từ trước đến đây hắn không đặt Trình gia tiêu bối trong lòng nhưng không phải không có nghi vấn. Trình gia nhiều người như vậy, vì sao chỉ có hắn nghe được thanh âm của Phù Tang, trao đổi cùng hắn? Vì sao Phù Tang lại quyết định tự bạo bản thể chỉ để cứu một đứa trẻ mới chung đụng vài năm?

Trên đời không có chuyện gì vô duyên vô cớ, nhưng lúc ấy, hắn muốn tin tưởng sự thuần khiết của thảo mộc chi linh.

Nhưng sau khi hắn biết được mình là Thánh tôn chuyển thế, trong lòng đã có một suy đoán, cho đến khi Phù Tang có thể hoàn toàn dung hợp với nguồn gốc thần mộc mà cây cổ thụ trên Tiên giới ban tặng, cuối cùng Trình Từ Xuyên cũng có thể xác định thân phận của Phù Tang.

Tương truyền trên Thiên Ngoại Thiên có một gốc thần mộc, gió thổi không lay, lưu vân không lấp, là thần mộc nối giữa Thiên Ngoại Thiên và thần giới, được Thánh tôn làm phép, được Thiên Đạo công nhận, là cội nguồn của vạn cây.

“Xin lỗi cái gì, ngươi không làm chuyện có lỗi với ta cả.”

Phù Tang thấp giọng nói: “... Vì ngươi coi ta là bằng hữu, ta đối tốt với ngươi lại chỉ vì ngươi là Thánh tôn chuyển thế.”

Nguyên nhân chính là vì Phù Tang hiểu rõ Trình Tử Xuyên không muốn nghe người ta nói mình là Thánh tôn, vì thế không dám nói cho hắn biết thân phận thật, chuyện này vừa xảy ra, đều biến thiện ý của hắn đối với Trình Tử Xuyên trở thành mục đích.

Trình Tử Xuyên “ừ” một tiếng, chậm rãi lặp lại: “Ta đã sớm biết.”

Yêu hắn, vì hắn là Thánh tôn chuyển thế. hận hắn, vì hắn là Thánh tôn chuyển thế. Tốt với hắn, vì hắn là Thánh tôn chuyển thế... Hắn còn có thể có ý kiến gì không? Hắn đã sớm chết lặng.

Hắn không phải là một người không biết phân biệt, hắn có thể trách móc Phù Tang không? Không thể. Vì vậy, tất cả những khúc mắc trước kia đều chỉ có thể nuốt xuống, ngọt bùi đắng cay, tư vị nào cũng có.

Phù Tang không rõ hắn đang nghĩ gì, nhất thời nói không được gì cả.

U hồn kia lại mở miệng: “Thánh tôn chuyển thế, bao nhiêu người cầu còn không được thân phận của ngươi, ngươi không muốn sao?”

Trình Tử Xuyên: “Ngươi hâm mộ? Muốn đoạt thì miễn đi.”

“...” Mục đích của u hồn bị hắn nhìn thấy, ghen hờn một cái, buồn bã nói, “Ngươi thông minh như vậy, tại sao lại bị ma đầu Lâu Nguyệt Đồng kia đùa giỡn xoay quanh?”

Nghe được tên Lâu Nguyệt Đồng, Trình Tử Xuyên ngừng đầu, thông thả ung dung buông ra một câu: “Thay vì chằm ngồi lý gián không có nguyên do, không bằng trước tiên nói một chút về ngươi đi. Có lý do đầy đủ, không chừng ta sẽ tin tưởng ngươi một chút.”

” Từ Xuyên!” Phù Tang có chút nóng nảy, tình huống hiện tại đối với Trình Tử Xuyên cực kỳ bất lợi, nên nhanh chóng tìm cách ra ngoài mới đúng.

” Đừng nóng vội.” Trên thực tế, Trình Tử Xuyên nghĩ, vội cũng vô dụng.

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.” U hồn thấp giọng khàn khàn, “Nơi này là lao ngục cấm địa của Cửu U Ma Môn, có thể phá vỡ được, nhưng nếu các ngươi phá hủy nơi này sẽ thả ra vô số tai họa, gây ra đại họa!”

“Thật ra là ngươi sợ chết?” Phù Tang châm chọc.

“Sợ chết?” U hồn cười ha ha, giọng nói trong nơi vắng vẻ này có chút chói tai, “Ta từng đứng đầu Ma giới, khiến vạn ma phải cúi đầu, hiện tại ở đây chỉ hận không thể được giải thoát! Ta không sợ chết, chỉ là không cam lòng! Không cam lòng!”

Trình Tử Xuyên và Phù Tang liếc mắt nhìn nhau, khó nén được kinh ngạc.

Phù Tang khó tin hỏi: “Ngươi là... Ma chủ đời trước?”

Ma chủ đời trước đã sớm chết trên tay Lâu Nguyệt Đồng, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Cùng lúc đó, Thương Nhai chạy tới hậu viện, cắt đứt cuộc nói chuyện của Lâu Nguyệt Đồng và Lâu Dịch Dương.

“Làm sao?” Lâu Nguyệt Đồng thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của hắn, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

“Ma quân, Ma chủ.” Thương Nhai chào xong, vội vàng nói, “Trình... đạo hữu không có ở đây sao?”

Lâu Nguyệt Đồng thẳng người: “Hắn vừa mới đi, xảy ra chuyện gì?”

“Có người xông vào lao ngục cấm địa của Cửu U Môn, chỗ đó rất quan trọng, do người sáng lập ra Cửu U Môn thiết kế, liên kết với nhau cũng không hoàn toàn không chế được, người trong môn từ trước đến nay đều không dám xông loạn.” Sắc mặt Thương Nhai cực kỳ ngưng trọng, “Chỉ có Trình đạo hữu không biết chuyện, sợ là...”

Trình Tử Xuyên là đạo tu, nhưng vì hắn theo Lâu Nguyệt Đồng đến đây nên Thương Nhai không quá phòng bị, lúc này sốt ruột không phải vì lo lắng cho sự an toàn của Trình Tử Xuyên mà vì sợ Trình Tử Xuyên có dự mưu mà đến, là gian tế của đạo tu, mưu toan ra tay động vào căn cơ của Cửu U Môn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Rời Thân Thế

Ma chủ đòi trước của Ma giới, nhắc đến hấn, ai cũng cảm thấy hấn là một tên xúi quẩy, nhọc nhằn khổ sở tích góp uy danh rất lâu, đem tới trước mặt Lâu Nguyệt Đồng chỉ đáng làm đá để chân.

Vì thế, tuy Nguyệt ma quân không phải Ma chủ nhưng lại xác thực xác thực là một nhân vật độc tài của Ma giới, tình huống như vậy, quả nhiên ngàn năm khó gặp.

U hồn hiện tại tuy ở nơi này nhưng vẫn là Ma chủ đòi trước, đã chứng kiến thủ đoạn tàn nhẫn của Lâu Nguyệt Đồng, hai người cũng không quá tin tưởng nàng sẽ không nhô cò tận gốc.

“Lâu Nguyệt Đồng rất mạnh, nhưng tuổi tác của nàng dù sao cũng kém ta. Nàng có thể giẫm lên ta để leo lên không phải do ta yếu hơn nàng, mà vì ta không quý kẻ đa đoan, xảo trá khiến người ta khó lòng phòng bị như nàng.”

Trình Tử Xuyên lãnh đạm nhìn hấn một cái: “Mỗi câu người nói về nàng đều không tốt, ta không cần nghe những điều này.”

“Người... người!” U hồn dường như vô cùng tức giận, thở dốc một hơi, run giọng chầm chọc, “Người còn che chở nàng như vậy? Đáng thương! Đáng buồn! Uống cho người là Thánh tôn chuyển thế, cả đời của người sắp bị hủy trên tay nàng rồi!”

Lòng bàn tay Trình Tử Xuyên xuất hiện bạch quang, u hồn cúi đầu kêu một tiếng, tránh tia sáng kia, cúi đầu nói: “Người không muốn biết chân tướng chuyện năm đó sao? Ta sẽ nói cho người biết! Ta bị Lâu Nguyệt Đồng làm hại cũng là vì ta phát hiện ra bí mật của nàng! Nàng tự tiện bóp méo tình kiếp của người, nàng...”

Phù Tang liền biến sắc, ngăn Trình Tử Xuyên lại sau đó ngừng đầu, gằn từng chữ: “Người nói gì?”

“Năm đó, sở dĩ Thánh tôn được lục giới kính ngưỡng sùng bái không chỉ vì hấn cường đại, mà còn vì hấn công bằng chính trực vô tư, sống trên Thiên Ngoại Thiên, không bao giờ hiện thế. Người cho rằng, vì sao hấn lại hạ thủ lưu tình với Lâu Nguyệt Đồng? Chính vì Lâu Nguyệt Đồng, nàng dám to gan lớn mật sửa lại mệnh số!” U hồn nói, “Những người đến từ thượng cổ, thậm chí viễn cổ như ta, có ai không phải trải qua vô số đại kiếp? Thiên Đạo tuy chiếu cố Thánh tôn nhưng không thể phá hư quy tắc của chính mình, sau khi hấn giáng sinh không lâu liền phải ứng chín mươi chín kiếp!”

Phù Tang cũng biết chuyện này, khi đó linh giác của hấn vừa mới tỉnh. Chín mươi chín kiếp tuy nghe có vẻ dọa người, thực ra đối với Thánh tôn cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu mà thôi. Thần mộc Phù Tang còn đang mất ngủ mất ngủ, Thánh tôn đã độ hết chín mươi chín kiếp, quay về Thiên Ngoại Thiên.

“Năm đó, ta thân là Ma chủ cũng tính không ra nơi hấn ứng kiếp, không nghĩ tới, Lâu Nguyệt Đồng lại tính ra!” U hồn cổ quái cười dòn dập, “Chín mươi chín kiếp vốn do Thiên Đạo an bài, ngoài cường trong hư, những sự phá phách nhỏ nhỏ là không thể tránh khỏi. Khi hấn ứng đến kiếp cuối cùng, tình kiếp, Lâu Nguyệt Đồng tự ý xông vào khiến nhân quả của Thánh tôn và nàng bị dính líu, từ đó thay đổi mệnh số, tình kiếp nhỏ nhoi liền biến thành đại kiếp! Mặc dù tình kiếp đã qua nhưng mệnh kiếp chưa tan, nhân quả liên tục...”

“Người nói... đều là Lâu Nguyệt Đồng cố ý?” Phù Tang trầm mặt, lạnh lùng nói, “Chuyện này không có khả năng! Nàng...”

“Thiên Đạo để sắp xếp lại mệnh số đã xóa đi ký ức chín mươi chín kiếp của Thánh tôn! Lâu Nguyệt Đồng hết sức thông minh, nàng cũng bóp méo ký ức của chính mình để không lộ ra sơ hở! Vì thế, khi Thánh tôn đến Ma giới liền lập tức phát hiện ra, hấn và ma nữ “chưa từng gặp mặt” có một đoạn nhân quả chưa dứt. Hấn không giết được nàng, còn cam tâm tình nguyện che chở cho nàng! Vì vậy, gió thổi nước trôi, chỉ có thể mang nàng về Thiên Ngoại Thiên!”

Phù Tang cháy đầy mồ hôi lạnh, những lời u hồn này nói hoàn toàn khác biệt so với những gì hấn biết! Hấn vội vàng quay đầu nhìn Trình Tử Xuyên, đã thấy Trình Tử Xuyên rũ mắt, biểu cảm tỉnh táo và lãnh đạm đến cực hạn, dường như những gì u hồn nói không có chút liên quan gì đến hấn.

“Nếu sự thật đúng như người nói, làm sao người biết được?” Phù Tang ép chính mình tỉnh táo lại.

Thanh âm u hồn tràn ngập oán hận: “Ta đã tận mắt nhìn thấy Lâu Nguyệt Đồng bóp méo ký ức! Nếu không, người cho rằng vì sao nàng phải đuổi cùng giết tận ta? Lập uy sao? Không, ta nói cho người biết, mục đích của nàng từ trước đến nay không phải làm Ma chủ hay gì cả, nàng muốn...”

“Oanh - - ” Một tiếng nổ vang lên, u hồn sợ hãi kêu một tiếng, thân hình dần dần tan rã.

Có người phá trận pháp tỏa hồn từ bên ngoài! Hồn phách của u hồn đã vô pháp duy trì, chỉ có thể yếu ớt mà ngoan tuyệt lưu lại một câu: “Nhất định, nhất định phải giết nàng! Người... lại sa vào, đã muộn rồi...”

” Trình Tử Xuyên!”

Sắc mặt Trình Tử Xuyên cuối cùng cũng thay đổi, đưa tay nắm lấy bàn tay đang duỗi ra của Lâu Nguyệt Đồng.

Váy đen tóc dài, thân ảnh Lâu Nguyệt Đồng hiện ra. Bỗng nhiên nàng dừng lại, nhú mi ngơ ngẩn: “Nơi này... nhốt ai?”

“Thuộc hạ không biết.” Thương Nhai đang sắc bụi, trong lòng thâm oán thủ đoạn bạo lực của nàng, nghe vậy liền biến sắc, lắc đầu quan sát bốn phía, “Ta chưa từng đến nơi này.”

“Ta vừa nghe thấy hai tiếng... muộn rồi.” Lâu Nguyệt Đồng nhìn về phía Trình Tử Xuyên, khóe môi nhếch lên, mê người mà nguy hiểm, “Cái gì muộn rồi? Người nói chuyện với người là ai?”

Trình Từ Xuyên cũng quay lại nhìn nàng, so với lần đầu tiên gặp mặt còn tí mĩ hơn, ánh mắt vẫn trong veo như bầu trời xanh. Thật lâu sau, hần khe khẽ thở dài, nắm tay nàng thật chặt, bên mỗi một lần nữa tràn ra ý cười vui vẻ: “Ta tin nàng.” Một câu này của hần như đang tổng kết và hứa hẹn, Lâu Nguyệt Đồng còn chưa nghĩ ra sức nặng của câu nói này liền nghe thấy hần tiếp tục lên tiếng: “Hần là...”

Phù Tang lời kéo hần, ngăn lại: “Từ Xuyên!”

Tiếng nói bỗng im bất, ánh mắt Trình Từ Xuyên mơ hồ, tiên thảo Cổ Phong tặng để thay thế một hồn đã suy tàn, chỉ còn lại một ánh sáng nhỏ bé.

Ngay sau đó, hần cảm thấy có gì đó như đang được dẫn dắt, lung lay tách khỏi cơ thể.

“Ai?” Năm ngón tay Lâu Nguyệt Đồng nắm chặt, nhiếp nhụ một luồng ám quang, sau một khắc lại kinh ngạc phát hiện hồn phách của Trình Từ Xuyên rời khỏi thân thể, lập tức nổi giận, “Mình giới lại dám đoạt hồn phách, Diêm Vương to gan!”

Khó cho tên tiểu quỷ yếu ớt, nó phát hiện ra mình đang gặp phải một nhân vật không thể chọc vào, cuống quýt giải thích: “Đại nhân thứ tội! Đại nhân thứ tội! Người này hồn phách vốn không ổn định, sau khi rơi vào trận pháp tòa hồn càng bị tiêu hao, trên người hần nhất định có vật dẫn của Minh giới mới biến thành thể này, không phải ta câu...”

Ánh mắt Phù Tang biến đổi, lòng bàn tay siết chặt – Âm Dương Bộ!

Lâu Nguyệt Đồng nói: “Mở cho ta lối đi Minh giới!”

“A! Không được, chuyện này không được!” Tiểu quỷ sai bị hù dọa sắp khóc, sống chết không chịu đáp ứng.

Lâu Dịch Dương tiến lên, điểm lên trán tiểu quỷ sai một cái, tiểu quỷ kia lập tức tan thành tro bụi.

”Ai bảo ngươi giết hần?” Lâu Nguyệt Đồng lạnh lùng hỏi.

Lâu Dịch Dương không để ý, cười cười: “Ta cố gắng sức lực vì tỷ tỷ, đến Minh giới mới thấy được Tam Sinh Đài, đây chính là cơ hội tốt.” Nói xong, hần dùng ám quang mở ra một dòng nước xoáy, “Ta chờ tỷ tỷ trở về.”

Lâu Nguyệt Đồng nhíu mày, liếc nhìn hần một cái, hừ lạnh nói: “Ta cảnh cáo ngươi, không cần xen vào việc của người khác, nếu không sau khi ta trở lại, thứ muốn làm thịt nhất chính là ngươi!”

Mất thấy thân ảnh nàng biến mất trong dòng nước xoáy, Lâu Dịch Dương nhún vai: “Bảy trăm năm không gặp, tính tình tỷ tỷ vẫn vậy.”

Sau đó, ánh mắt hần rơi xuống trên thân thể không có hồn phách của Trình Từ Xuyên.

Phù Tang bước lên phía trước một bước, vừa vặn ngăn cản bên cạnh Trình Từ Xuyên, vẻ mặt lăm lăm mà cảnh giác, không nói một lời, hành động đã biểu đạt hết thảy.

“... Ta sẽ không chọc giận tỷ tỷ vào thời điểm này.” Lâu Dịch Dương nửa thật nửa giả nói một câu.

“Ta thấy ngươi sợ bị thần lôi bỏ trống thì đúng hơn.” Phù Tang nói.

Lâu Dịch Dương chẳng nói đúng sai cười một tiếng: “Chúng ta đều muốn bọn họ tách ra, tạm thời không nên là kẻ địch, không phải sao?”

Phù Tang không để ý tới hần, phối hợp ngồi xuống hộ pháp cho Trình Từ Xuyên. Là một cái cây, suy nghĩ của hần từ trước đến giờ đều rất đơn giản, cho dù đúng như Lâu Dịch Dương nói, hần cũng sẽ không can dự vào bất kỳ chuyện gì của Trình Từ Xuyên. Hần bảo hộ Thánh tôn chuyển thế, vẫn như bảy trăm năm trước, cho đến khi hần quay về.

“Chắc, cái cây nông cạn!” Lâu Dịch Dương oán hận bỏ lại một câu, khoát tay rời đi.

Thuyết pháp về âm tào địa phủ lưu truyền ở nhân gian đã lâu, hoàn toàn yên ắng tĩnh lặng, thê thê thăm thẳm, ám đạo không có ánh sáng. Lâu Nguyệt Đồng vừa đặt chân vào đây đã bị một con lốc thổi qua khiến nàng suýt mù mắt, vất vả dừng lại đã thấy bên cạnh đứng đầy quỷ hồn.

Một người lại một người đi theo quỷ sai xuyên qua âm cốc, qua sông Vong Xuyên, đi về phía cầu Nại Hà, uống một chén canh Mạnh bà, quên đi ký ức trước kia, đi một đoạn nữa liền đến vòng luân hồi, nhảy xuống.

Lâu Nguyệt Đồng che giấu khí tức, mới đi được vài bước chợt nghe một lão quỷ tóc trắng xóa gào lên một cái, hù dọa cả đám quỷ hồn đang ngồi xung quanh: “Nói đến chuyện lần trước Thánh tôn vào Ma giới, thấy ma nữ kia dung mạo tuyệt diệu, trong nội tâm nhất thời không đành lòng, tâm tình băng lãnh ngàn vạn năm cuối cùng cũng động...”

Khóe miệng Lâu Nguyệt Đồng giật giật: “...”

Không thể tin được, nàng cũng có ngày trở thành nhân vật chính trong câu chuyện ngôn tình đầy gió trăng, lão nhân này thật biết kể chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Trước Kia

Lâu Nguyệt Đồng tạm dừng chân để nghe tiếp, lão quý kia càng nói càng hăng, cuối cùng cảm thán vài câu - -

“Ngài cố gắng thuần phục nàng, nhưng nàng lại không phục tùng quản giáo, gió trăng tình nồng nhân gian xuất hiện, một người lạnh lùng, một người tà ác, cuối cùng hai bên đều thiệt hại. Cả lục giới đều lên án ma nữ kia vong ân bội nghĩa, đã tính khổ thuần, lại tiếc cho Thánh tôn cam tâm tình nguyện mua dây buộc mình, có thể thấy được, nếu không phải thâm tình... thì là cái gì?”

Lâu Nguyệt Đồng sửng người, ngơ ngẩn.

“Thần tiên cũng tốt, người phàm cũng được, ai so với ai tốt hơn? Trời cũng có tình... Trời cũng già đi...”

Lâu Nguyệt Đồng thu mắt, bỗng nhiên xì một tiếng: “Hồ ngôn loạn ngữ!”

Nàng chậm rãi bước qua, nước Vong Xuyên thấm ướt vạt áo nàng. Nàng thấy một hàng người xếp dài, nữ có nam có, có người tóc trắng xóa, có cả trẻ em, hoặc là mong đợi, hoặc là sợ hãi, hoặc là mệt nhọc, hoặc là thoải mái... Nhân sinh trăm sắc thái, tất cả đều xuất hiện.

Phía trước nàng là một tòa kiêu, nhìn không ra điểm khác biệt với những tòa kiêu ở nơi khác.

Bên cạnh tòa kiêu có một cái ô che nắng, dưới ô là một lão bà một thân hồng y, trong tay còn cầm một chén canh, ngẩng đầu nhìn nàng: “Khách quý hiếm gặp a!”

“Ngươi... nhận ra ta?” Lâu Nguyệt Đồng chẳng biết từ lúc nào đã hiện thân, chỉ chỉ chính mình, kinh ngạc hỏi.

Mạnh Bà ha ha cười vài tiếng: “Lão bà từ linh việc ở đây đã lâu, còn dạng nhân vật nào chưa thấy qua? Có thứ ân oán tình cừ nào chưa nhìn qua? Tiên phàm khác biệt, người yêu khác đường, thần ma yêu hận, sớm đã chết lặng. Nhưng đó là lần đầu ta gặp được người bị Thiên Đạo nhúng tay. Chuyện xảy ra rất lâu trước đây rồi, ta đã không còn nhớ rõ mấy ngàn năm đã trôi qua, nhưng động tĩnh khi đó ta không thể nào quên. Hiện tại có duyên gặp lại cô nương, ta mạo muội hỏi một câu... Ngươi đã nhìn ra lòng mình chưa?”

Lâu Nguyệt Đồng không giải thích được, nhũn nhũn nói: “Ta chưa từng đến Minh giới, cũng chưa từng gặp qua ngươi, ngươi nhận lầm người rồi!”

Mạnh Bà vẫn cười, lắc đầu, chỉ về hướng cầu Nại Hà: “Không lầm, không lầm. Khi đó lão bà từ cũng ngồi ở chỗ này, trông thấy phía xa xa có một luồng kim quang công đức phóng thẳng lên trời cao. Nhóm quý hồn dạt ra thành một con đường, một người trẻ tuổi đi đến, trong trẻo nhưng lạnh lùng, anh tuấn bất phàm, lão bà từ chưa từng nhìn thấy quý hồn nào đẹp như thế, thái độ cũng không nhìn được hòa ái thêm vài phần. Hắn vừa đến đã khoa tay múa chân miêu tả dung mạo của một cô nương, truy vấn ta đã từng gặp qua nàng chưa, lão bà từ đáp là không có. Hắn liền chùng xuống, sau đó không nói lời nào, cứ thế ở lại đây cả trăm năm. Lão bà từ không biết lai lịch của hắn, cũng không dám đuổi hắn đi, cho đến trăm năm sau, hắn cuối cùng cũng gặp được vị cô nương kia.”

Lâu Nguyệt Đồng ấn ngực, trái tim không hiểu vì sao bỗng nhảy lên, không kim lòng được, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Người trẻ tuổi nhìn thấy cô nương đó, lộ ra nụ cười tươi tắn đầu tiên sau trăm năm, cả Minh giới cũng như được chiếu sáng thêm vài phần. Lão bà từ nhìn thấy hắn xông tới nói chuyện với cô nương kia, nhưng chưa nói được lời nào, cả người hắn đều cứng đờ.” Mạnh Bà nói đến đây, lông mày cũng nhướn lên, thờ dãi, “Lão bà từ đã nghĩ rằng khi họ còn sống nhất định là một đôi yêu nhau tình thâm nghĩa trọng, không ngờ cô nương kia lại kinh ngạc nói ‘Ta không biết ngươi’, thậm chí khi còn sống nàng đã có vị hôn thê, sống thọ và chết tại nhà... Người trẻ tuổi kia nghe xong liền như bị sét đánh, bộ dáng hồn bay phách lạc khiến lão bà từ nhìn mà cũng đau lòng.”

Mạnh Bà nói tiếp: “Về sau, vị hôn thê của cô nương kia khi còn sống cũng tới, người trẻ tuổi kéo tay cô nương kia không buông, nhất định khẳng định chuyện của hắn. Cô nương không có tâm trạng giải bày, xông đến đoạt bát canh trên tay lão bà từ uống một hơi cạn sạch, đang định đi qua cầu Nại Hà thì người trẻ tuổi liền kêu lên: ‘Không được đi!’ Âm thanh kia roi xuống mang theo một cỗ công kích cường đại, chém đứt cầu Nại Hà, chặn đứng dòng Vong Xuyên! Đại họa xảy ra, Diêm Vương nổi giận đùng đùng đi đến, vừa nhìn thấy người trẻ tuổi kia liền kinh hãi, trong miệng chỉ lặp lại vài câu ‘không quản’, sau đó liền rời đi. Lão bà từ cũng bị hù dọa đến không dám nhúc nhích, đúng lúc đó, Minh giới mở rộng, một cột sáng chiếu xuống người trẻ tuổi. Đầu tiên hắn gãy gập, nhưng khi nhìn vị cô nương kia không hề quay đầu lại nhìn hắn thì ngừng lại, thân sắc dần dần trở nên thờ ơ, bị cột sáng mang đi. Hai mắt hắn đỏ ngầu, một giọt lệ rơi xuống trên Tam Sinh Đài, ngàn năm sau, Tịnh Đê Liên nở hoa.”

Lâu Nguyệt Đồng nhẩn nại nghe xong chuyện xưa, trong lòng đột nhiên đau nhói.

Nàng nói: “Ta không phải cô nương kia, ngươi nói chuyện này cho ta làm gì?”

Mạnh Bà nhìn nàng: “Đừng nóng vội, lão bà từ còn chưa nói hết. Sau khi người trẻ tuổi bị mang đi, mấy ngày sau, một vị cô nương khác lại tới, không phải quý hồn, khắp người tỏa ra ma khí và lệ khí, tuyệt diệu vô cùng, đó chính là ngươi, cô nương. Ngươi vừa tới liền ép lão bà từ thuật lại tình cảnh ngày đó, nghe xong chỉ cười, cười rất khó coi, cũng không biết làm bầm với ai: ‘Thật ngu ngốc, bị lừa rồi’. Lão bà từ khi đó mới ngộ ra, nhìn không

được lên tiếng cãi cộ cùng người...”

“Từ xưa đa tình trống không hận, mộng đẹp từ đâu tới tình dễ dàng.” Mạnh Bà nhớ lại chuyện cũ, buồn bực đọc lại một lần, “Khi đó người đáp lại lão bà từ một câu như thế. Sau đó, trên bầu trời Minh giới bỗng xuất hiện tiếng sấm vang rền, các quý hồn bị hù dọa, người lại cười lớn, không hề sợ hãi nói: ‘Mệnh kiếp của hân đã ứng trên người ta, người dám bỏ vào ta sao?’ rồi quay người rời đi. Về sau, các người đều không xuất hiện nữa, cầu Nại Hà và sông Vong Xuyên cũng đã khôi phục nguyên dạng.”

Mạnh Bà mở miệng một tiếng “người”, vừa tí mỉ vừa khẳng định. Lâu Nguyệt Đồng trầm mặc một hồi mới phát hiện ra, mình không có cách nào phủ nhận. Lúc đến đây, nàng cuối cùng cũng nghĩ thông suốt nguyên nhân khiến Thánh tôn chỉ hạ thủ lưu tình với một mình nàng, hân là đã phát hiện giữa họ có một đoạn nhân quả chưa dứt... Mưu tính không từ thủ đoạn, hóa ra đến chuyện này nàng cũng có thể làm được.

“Ma quân, cứng rắn có thể nung chảy, băng lạnh có thể tan rã, chỉ có tấm lòng của người là khó nghĩ khó giải.” Mạnh Bà thở dài, chỉ về một hướng, “Nhiều năm như vậy, lão bà từ cuối cùng có thể nói ra được những lời này, người đi đi.”

Lâu Nguyệt Đồng nhất thời mờ mịt, trong chốc lát tự hỏi: “Ta đến làm gì vậy?” Trong chốc lát lại muốn: “Trước kia, lại là trước kia, ta và hân như sao Sâm và sao Thương, chuyện này thật khó giải quyết.”

Quanh đi quẩn lại, cuối cùng nàng cũng bước vào điện Diêm Vương, vừa liếc mắt liền thấy Trình Từ Xuyên đứng đó, bạch y tóc dài, mặt mày lạnh nhạt, trời sinh tiên phong đạo cốt, ý vị lỗi lạc, dù thành quý hồn cũng rất bắt mắt. Bên cạnh hân có một nam tử khí độ uy nghiêm, nhìn trang phục và khí thái hiển nhiên là người đứng đầu Minh giới, Diêm Vương.

“Trình Từ Xuyên!” Nàng kêu lên.

“Đồng nhi?” Trình Từ Xuyên lập tức quay lại, đuôi mày nhướn cao, sau đó như nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt biến hóa, nhìn về phía Diêm Vương. Diêm Vương liên tục khoát tay, nói: “Hỗn phách của nàng không rời thân thể, là nàng tự mở lối đuổi theo đến đây.”

Trình Từ Xuyên nghe vậy nhin không được cười lên một tiếng, đi tới cầm lấy tay nàng.

Lâu Nguyệt Đồng thầm nghĩ: “Vì ta tìm đến người nên người thấy cao hứng sao?”

Nàng rũ mắt xuống, khi ngược mắt lên liền cười một tiếng, lời nói thoát ra khỏi miệng không phải hỏi thăm ân cần mà lại có chút tàn nhẫn: “Tam Sinh Đài... chính là Trảm Duyên Đài.”

Trình Từ Xuyên nhìn chăm chăm nàng, sự vui vẻ dần dần trôi đi: “Vì thế, nàng đến vì Trảm Duyên Đài, không phải đến vì ta?”

Thật ra hai chuyện này cũng không khác biệt lắm, cứng rắn muốn tách ra, Lâu Nguyệt Đồng gật đầu, ánh mắt chẳng hề né tránh: “Cả hai đều có.”

Trình Từ Xuyên đột nhiên duỗi tay ôm chặt lấy nàng, cánh tay dần thắt chặt, cầm tựa trên trán nàng. Lâu Nguyệt Đồng gật mình, không phản kháng nép mình vào lòng hân, dường như cả một thế kỷ đã trôi qua, lâu đến mức hai người còn nghĩ sẽ ở bên nhau suốt đời, Trình Từ Xuyên mới dùng một giọng nói bình thản đến cực điểm: “Quả nhiên là tiểu ma nữ.”

Lâu Nguyệt Đồng nói: “Không phải người đã sớm biết?”

Trình Từ Xuyên đáp: “Đúng vậy.”

Sớm đã biết, sớm đã có chuẩn bị, vì thế một chút cũng không thương tâm, một chút cũng không có cảm giác... Lời nói này, ngay cả bản thân hân cũng có thể lừa được...

Hai mắt hân nhìn thẳng về phía trước, âm đạm như bị bịt kín bởi một tầng bóng ma. Lâu Nguyệt Đồng không hề phát giác... hân lại không thể nhìn thấy được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Mạng

Hai người ôm nhau, Diêm Vương dựa vào nguyên tắc phi lễ chó nhìn liền quay đầu đi, đợi đến khi cổ hân căng cứng lại, hai người kia vẫn không tách ra, hân nhin nhin, cuối cùng nhin không được ho khan vài tiếng.

Trình Từ Xuyên buông lỏng tay, Lâu Nguyệt Đồng cũng lui lại, hai đương sự tỏ vẻ điềm nhiên như không khiến Diêm Vương cảm thấy mình lúng túng có hơi quá, thầm nghĩ: “Dù sao các người cũng phải để ý hoàn cảnh một chút chứ!”

Nhưng hân không biểu lộ lên mặt, chào hỏi đầu ra đây: “Nhiều năm không gặp, phong thái Ma quân vẫn như xưa.”

Lâu Nguyệt Đồng nói: “Thôi đi, chúng ta ngàn vạn năm cộng lại cũng chỉ gặp qua một lần.”

Diêm Vương: “...”

Không chút nào nề mặt hân cả! Diêm Vương ghen ghen, nghi không ra nên nói gì tiếp. Trong Lục giới, trừ Ma giới ra, rất khó để gặp được Lâu Nguyệt Đồng. Sau khi Thánh tôn lạc hạ, Minh giới phải đứng mũi chịu sào, lục giới cực loạn, nhiều người chết, vô duyên vô cớ gia tăng khối lượng công việc của Minh giới, Diêm Vương mệt mỏi không ngừng nghỉ đã bảy trăm năm.

Về điểm này, hân và Minh Khải Tiên Đế rất có tiếng nói chung.

Cũng may Trình Tử Xuyên là người hiểu rõ tính tình Lâu Nguyệt Đồng nhất, chủ động chuyển đề tài: “Ta vô tình xâm nhập âm phủ, phải tạ ơn Diêm Vương tương trợ...”

Khi hân nói ra lời này, hai mắt Diêm Vương lóe lên, nhất thời hiểu ra ý tứ của hân. Thật ra trước khi Lâu Nguyệt Đồng đuổi tới, họ đã nói xong chuyện này rồi, Trình Tử Xuyên tránh nặng tránh nhẹ, hiển nhiên không muốn làm Lâu Nguyệt Đồng biết chuyện.

“Chuyện này vốn là sai lầm của quý sai, không có gì nghiêm trọng, để thể hiện sự áy náy của ta, Tam Sinh Đài xin nhường nhị vị.” Diêm Vương không ngốc, lập tức thuận nước đẩy thuyền nói dối.

Lâu Nguyệt Đồng bắt mạch: “Các ngươi tại sao lại hòa hợp êm thấm như vậy, đây thực sự chỉ là sai lầm sao?”

Trình Tử Xuyên hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao?”

Lâu Nguyệt Đồng không biết tại sao có chút không thoải mái, giống như nàng nổi giận dưng dưng muốn vì người ta mà lấy công đạo, kết quả người ta căn bản không cảm kích, còn biến mình thành chủ nợ... Nhưng nàng cũng đã nói, nàng đến vì Trảm Duyệt Đài, không phải vì Trình Tử Xuyên.

Nàng khó chịu phát tay áo, đi thẳng về phía Tam Sinh Đài: “Tùy ngươi!”

Trình Tử Xuyên muốn giữ nàng lại nhưng chỉ cảm thấy một mảnh áo lướt qua bàn tay, trong lòng khẽ thờ dài.

Diêm Vương nói: “Theo ta thấy, nàng cũng không phải hoàn toàn không quan tâm đến ngươi.” Hân lại thờ dài một tiếng, “Nhưng hai người các ngươi không thích hợp, sớm nên đoạn khế ước, sau này đỡ khó xử.”

Trình Tử Xuyên thần nhiên nói: “Đang muốn đi đoạn.”

“...” Diêm Vương không còn gì để nói, “Đừng giả ngốc, mặc dù ngươi chưa nhớ lại thân phận và ký ức kiếp trước nhưng dù sao cũng đã hiểu được đại khái. Trảm Duyệt Đài có thể chặt đứt khế ước, giúp các ngươi không còn đồng mệnh tương liên, nhưng không thể triệt để chặt đứt nhân quả. Ngươi luân hồi muôn đời cũng sẽ vẫn phải dây dưa cùng nàng... Chớ trách ta thất lễ, nàng thiết kế mệnh kiếp của ngươi, lại vứt bỏ không thèm để ý đến ngươi, ngươi một chút cũng không oán hận sao?”

Diêm Vương không nói một câu đã thương người - - nói cho cùng, Lâu Nguyệt Đồng chỉ biến Thánh tôn trở thành công cụ đào thoát trời phạt, nếu không dựa vào đủ loại tội lỗi của nàng, hồn phi phách tán một trăm lần cũng chưa đủ.

Trình Tử Xuyên cười rất nhẹ: “Biết được không có nghĩa là cảm nhận được, nghe được từ miệng người khác những gì ‘ta’ gặp phải, ta lại không hề cảm động. Tại sao phải oán? Có lẽ ta đã yêu quá sâu đậm, chỉ khi tuyệt vọng mới có thể cảm nhận được chuyện khác.”

“Ta hiểu rồi.” Diêm Vương nhìn hân, chân thành nói, “... Nàng thật sự không nên làm vậy.”

Về mặt Trình Tử Xuyên hết sức tự tại, có một loại tiêu sái và trầm tĩnh trong mọi hoàn cảnh, còn có tâm tư đùa giỡn: “Đừng nói nàng không tốt, nàng sẽ tức giận, ta cũng sẽ tức giận.”

Diêm Vương cũng nở nụ cười, nửa đùa nửa nghiêm túc: “Ta cũng như rất nhiều người đều hy vọng tình cảm của ngươi và nàng sớm không còn.”

Nhưng nếu chỉ đơn giản như vậy, Thánh tôn cũng sẽ không lạc hạ.

Trình Tử Xuyên không nói gì nữa, cáo từ rồi bước về hướng Tam Sinh Đài.

Diêm Vương đứng tại chỗ một hồi, cuối cùng quay về bàn, mở sổ ghi chép sinh tử, trên sổ còn có vài chữ - “Mạng đi nhầm nơi”.

Hân và Trình Tử Xuyên lúc trước là nói đến chuyện này. Có một người mạng không phù hợp, sinh ra và lớn lên bất đồng, hơn nữa còn dần dần trùng hợp vào số mệnh của Trình Tử Xuyên, người kia chính là Trình Diệu. Nếu không sắp xếp lại được, cứ thế mãi, Trình Diệu thậm chí còn có cơ hội thay thế mạng của Trình Tử Xuyên.

Khi Diêm Vương vừa phát hiện ra chuyện này liền kinh ngạc đến cực điểm. Sự chuyển thế của Thánh tôn do hân sắp xếp, hân là người thứ hai ngoài thần tộc Phù Tang biết được thân phận thật sự của Trình Tử Xuyên. Khó có thể tưởng tượng được chuyện có người có thể thay thế mạng của Trình Tử Xuyên.

Cho đến khi điều tra sổ sinh tử, hần đưa ra được một kết luận: Trình Diệu không phải Trình Diệu, mà là Chiến Hoàng Thần quân gửi thế. Hần hiểu được, chuyện này không đơn giản.

Diêm Vương biết được chuyện này nên đứng ngồi không yên, nhân cơ hội đưa hồn phách của Trình Từ Xuyên xuống để nhắc nhở hần, nếu có thể, đoạt lại một hồn bị mất mới là quan trọng nhất.

Có thể Trình Từ Xuyên cũng có lý do không thể không giữ lại Trình Diệu, Diêm Vương không có cách nào, đúng lúc định khuyên hần thì Lâu Nguyệt Đồng đến, chuyện này đành gác lại.

Nhắc nhở xong, Diêm Vương cũng có chút an lòng, nhưng vẫn nhịn không được thở dài: “Muốn thay đổi Thiên Đạo sao...”

Đột nhiên, hần nhớ ra gì đó, duỗi ngón tay bắn ra, biến thành một chùm tia sáng bay về hướng Tam Sinh Đài.

Tam Sinh Kính trên Tam Sinh Đài, có thể nhìn được chuyện kiếp trước.

Tịnh Đế Liên nở, người nuốt được tim sen sẽ có thể kết tình duyên trọn đời với người mình yêu, đối với các cặp tình nhân mà nói, đây chính là vật trong mơ. Nhưng một khi tim sen bị lấy xuống, Tịnh Đế Liên sẽ khô héo khép lại, phải chờ đợt hoa nở tiếp theo. Ngàn năm vạn năm, ai cũng không biết khi nào nó mới nở thêm một lần nữa.

Lâu Nguyệt Đồng đứng trên Tam Sinh Đài, sương mù mờ mịt khiến thân ảnh nàng trở nên mơ hồ, sự xinh đẹp kiều diễm cũng nhạt đi chút ít. Nàng nhìn cây Tịnh Đế Liên kia, cánh hoa ướt át trong suốt lộ ra một vàng sáng nhu hòa, thanh khiết mà tốt đẹp như một đôi chim giao gáy mà sinh tình, gắn bó làm bạn, không thể chia lìa.

Nàng nghiêng đầu tiến đến, đưa tay định hái tim sen.

“Đang làm gì?”

Trình Từ Xuyên tới đúng lúc khiến tiểu ma nữ đang làm chuyện xấu giật mình, tròng mắt liếc hần một cái, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Nếu đã đến đương nhiên phải mang chút gì đó trở về, người thấy rồi còn hỏi?”

Trình Từ Xuyên nghe vậy rũ mắt, khi ngược lên liền không lộ sắc thái, cười nói: “Nàng lấy đi tim sen, Diêm Vương sợ rằng sẽ tìm nàng liều mạng mất.”

Tịnh Đế Liên trân quý khó cầu, cơ hồ là thứ đẹp nhất Minh giới, Diêm Vương ngày thường đều coi nó như vợ, người nào đến xin lấy cũng không chịu cho.

“Liều mạng thì liều mạng, ta sợ hần sao?” Lâu Nguyệt Đồng khẽ hừ một tiếng, cuối cùng không hái nữa.

Trình Từ Xuyên đi tới, ôn nhu nói: “Khó có lúc nàng nghe lời như vậy.”

Lâu Nguyệt Đồng hí mắt, kéo hần đi lên, nhìn chằm chằm hần một lúc lâu, bàn tay đưa lên chạm vào khuôn mặt tuyệt diễm của hần: “Trình Từ Xuyên, nếu ta đối với người không chút lưu tình, người cũng không cần lưu tình với ta.”

Trình Từ Xuyên sùng sốt, nghe giọng nói ngọt ngào của nàng liền chậm rãi đáp lại: “Thế nào, cuối cùng nàng cũng phát hiện ra mình rất xấu xa?”

“Ta rất xấu xa, nhưng ta biết rõ, người yêu ta như thế này.” Nàng cong mắt, thanh âm khàn khàn, lưu luyến lại mê người.

Trình Từ Xuyên không nói được gì, ôm chặt nàng, cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Kí Đắc Thế Tục (Nhớ Trần Tục) (Thượng)

Dây lưng trắng đen bay bay trong gió, hai người đứng trên Tam Sinh Đài hôn nhau, ôn nhu triền miên, lại không rõ thăm thiết hay quyết tuyệt.

Diêm Vương đứng nhìn từ xa, xoay tay một cái, Tam Sinh Đài bỗng nhiên sáng rực.

Lâu Nguyệt Đồng tròn to hai mắt, Tịnh Đế Liên xoay tròn nở rộ, tim sen như ngọc, đẹp khiến lòng người ta phải đắm say, vài cánh hoa rơi xuống bay vào Tam Sinh Kính, mặt kính như nước hồ nhận nhào nổi lên từng tầng rung động, bỗng chốc đem hai người hút vào.

“Người không thể cảm động, ta sẽ cho người quay về điểm bắt đầu, tam sinh tam thế.” Diêm Vương lầm bầm nói, “Xem cho kỹ, nàng ta đã tính kẻ người thế nào đi.”

Đó là khi thế giới Thượng cổ sụp đổ, niên đại của lục giới mới bắt đầu, Thiên đạo vận chuyển, Thánh tôn sinh ra cùng Thiên Bì, ba nghìn đại thiên thể giới tượng trưng cho ba nghìn quy tắc, đạo tâm thanh tịnh, vô tư vô niệm.

Chín mươi chín kiếp, chín mươi chín kiếp nạn phải vượt qua.

Kiếp cuối cùng của hắn là tình kiếp, Thánh tôn đạo tâm thanh tịnh và thông minh, đây có thể được coi là cửa ải dễ nhất.

Trình Tử Xuyên vừa mở mắt ra liền nghe thấy âm thanh xe ngựa ồn ào náo động. Hắn có thể cảm nhận được ý thức của chính mình đang bám vào một nam tử, hi cùng hi, bi cùng bi.

Nhân gian, loạn thế.

Nam tử này là con trai của Vương hầu và sủng phi, quyền thế ngập trời, vinh hoa phú quý, ba nghìn sủng thể, muốn gì có đó, nhưng khi đặt đủ loại mê hoặc của thế gian trước mắt hắn, hắn lại không hề bị lay động. Có một lão đạo sĩ quả quyết nói rằng hắn trời sinh đạo cốt, thích hợp tu tiên, liền bị Vương hầu đuổi ra khỏi cửa.

Sủng phi bất an, sợ hắn rời đi nên liền lẳng lẽ ban cho hắn một nữ danh: “Kí Đắc Thế Tục”, cả ngày gọi hắn, nhưng càng về sau, hắn càng trầm mê đạo pháp kinh thư, một thân mang tiên khí, không giống với một công tử vương tôn, quả là đã ứng với câu nói kia của vị hòa thượng: “Trời sinh đạo cốt”.

Biến cố phát sinh khi hắn lên mười lăm tuổi. Vương hầu qua đời, con trai của Vương hầu đăng vị, sủng phi mang tội danh phạm thượng, dùng ba thước lụa trắng treo cổ ra đi. Kí Đắc Thế Tục bị giam trong ngục, không người tới gặp, Vương hầu muốn bỏ đói hắn đến chết.

Con gái của Vương hầu có nữ danh là Ngô Đồng, thiên chân hồn nhiên, mười tuổi. Một lần, nàng vui đùa đi qua nơi này, thấy một thiếu niên bị nhốt dưới bức tường đồ liền cảm thấy không đành lòng, đi tìm đồ ăn cho hắn, cứu hắn về, từ đó trở đi luôn gạt đầy tớ chạy đến với hắn, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

một tình cảm huynh muội kỳ dị thân mật liền được hình thành.

Ngô Đồng ngây thơ lại thông minh, biết được tâm sự của Kí Đắc Thế Tục liền vụng trộm sai người mang hài cốt của sủng phi ra ngoài, an táng thật tốt.

Ôn cứu mạng mẫu thân qua đời, đối với Kí Đắc Thế Tục, nàng mang ơn tái tạo.

Vô luận là loại tình cảm nào, hắn không thể nói rõ.

Về sau, Vương hầu không chịu nổi những lời đồn đại, lại thấy hắn còn sống sau một tháng liền lập tức sợ hãi, quyết định bắt hắn lưu vong.

Trước khi đi, Ngô Đồng tự tay mang bữa cơm cuối cùng đến cho hắn, tiểu cô nương đáng yêu nghiêm túc nói: “Ngươi đừng trách mẫu hậu ta có được không? Ta sẽ rất nhớ rất nhớ ngươi, ca ca.”

Ngày thường nàng chỉ thích gọi hắn bằng nữ danh, đây là lần đầu tiên gọi hắn là ca ca. Là một tiếng ca ca thân mật, không phải “huynh trưởng”.

Mười năm sau khi rời khỏi vương đô, ngoại trừ âm thanh của Vương hầu và sủng phi, một tiếng “ca ca” đó chung thủy tồn tại trong lòng Kí Đắc Thế Tục, mãi mãi không tan.

Những người ủng hộ Kí Đắc Thế Tục đăng vị cùng nhau rút khỏi vương đô, mười năm sau, vương đô phản loạn, địch quốc xâm lược, Quốc quân hiện tại ngu ngốc bất lực, mọi người liền đi tìm Kí Đắc Thế Tục để lập lại trật tự, cứu nhân dân.

Mùa hoa nở, Kí Đắc Thế Tục gặp lại Ngô Đồng, tiểu cô nương năm nào đã trưởng thành, trở thành một thiếu nữ yêu kiều, một thân váy áo xanh nhạt, sáng rỡ tuyệt luân, loạn trong giấc ngoài không làm ảnh hưởng đến dáng vẻ tươi cười của nàng, như ánh mặt trời bùng bùng sinh cơ, người gặp người thích.

Họ cùng nhau đưa ngựa, lên núi ngắm mặt trời lặn, sóng vai chèo thuyền trên hồ, ban đêm ngồi cùng nhau dưới ánh đèn lập lòe... Ngô Đồng nổi điên như một đứa trẻ, kéo hắn chạy khắp nơi, cuối cùng kéo hắn đến cung điện nơi hắn bị giam năm đó.

“... Ta phải đi rồi, Vương huynh đã định đám cưới cho ta. Ngươi có thể trở về cùng ta mấy ngày này, thật tốt.”

Khi nàng nói, trên mặt không có bi thương, chỉ có chút tiếc nuối.

Hắn không lên tiếng, Ngô Đồng nghiêng đầu lại nói: “Ngươi trầm mặc như vậy, thảo nào không có cô nương nào thích ngươi! Đúng rồi, ta quên không hỏi, ca ca, ngươi có người trong lòng không?”

Kí Đắc Thế Tục ngẩn ngơ, nghiêm túc suy nghĩ một chút, cầm tay nàng, chậm rãi trả lời: “Thích... ngươi.”

Ngô Đồng cười một tiếng: “Ta là muội muội của ngươi, ngươi đương nhiên phải thích ta, ta đang nói là... Thôi, ta có nói ngươi cũng không hiểu, chúng ta cùng về đi.”

Kí Đắc Thế Tục quả thật không hiểu, hắn chỉ đơn thuần là thích ở bên Ngô Đồng, thích nhìn nàng cười, thích nghe nàng gọi tên hắn, mặc kệ thân phận của nàng ra sao.

Đám cưới cuối cùng cũng không thành công, Ngô Đồng vội trộm bỏ chạy giữa đường. Nàng là một cô nương thông minh và có chủ kiến, chuyện này khiến lệnh quốc quân giận dữ, nhưng Kí Đắc Thế Tục lại cảm thấy không có chút ngoài ý muốn nào.

Quốc quân phái người đi tìm nàng về, Kí Đắc Thế Tục đứng dậy, nói: “Để nàng tự do.”

Quốc quân tức giận: “Để nàng tự do, ai sẽ buông tha cho chúng ta? Ai có thể chống đỡ kẻ thù bên ngoài? Ai có thể phá giải cục diện hiện tại?”

Kí Đắc Thế Tục thản nhiên đáp lại: “Ta có thể.”

Cả điện ngạc nhiên, không có lấy một tiếng động, hần thông dong thay chiến bào, đi đến biên ải.

Ngô Đồng không chạy đi xa, họ gặp nhau ở biên ải, câu đầu tiên khi nàng nhìn thấy hần là: “Ngươi là một tên ngu ngốc!”

Kí Đắc Thế Tục nói: “Ngươi cũng thế.”

Ngô Đồng ôm mặt, vành mắt đỏ lên: “Nếu quốc gia này phải dựa vào một đám cưới để kéo dài hơi tàn, vậy ngày diệt vong cũng không còn xa. Ta thà rằng chết trên chiến trường cũng không muốn sống sót như một công cụ. Nhưng, ta không nghĩ đến chuyện người chịu trận lại là ngươi, mẫu hậu và Vương huynh đều có lỗi với ngươi, tại sao ngươi phải bán mạng vì họ? Bước ra đây một bước, ngươi nhất định phải chết, cho dù thắng, Vương huynh cũng sẽ không tha cho ngươi!”

Kí Đắc Thế Tục không tìm được khăn, liền đưa y phục sạch sẽ cho nàng lau nước mắt, ôn nhu trả lời: “không phải vì họ, vì ngươi, vì quốc, vì gia.”

hần nói đơn giản, nhưng Ngô Đồng lại hiểu.

Sớm sớm chiều chiều, ngày đêm dài đằng đặc, dưới trận bàn chiến lược, khăng khít ăn ý làm người ta sung sướng... Nhưng chút tình cảm này, sớm đã biến chất trong sự vô tình.

Ý thức của Trình Từ Xuyên bám lại trên người Kí Đắc Thế Tục, tình cảm của hần thấm thiết mà thuần túy, nhưng trong những phương diện khác, hần lại không nhận ra chân tướng - - Ví dụ như chuyện của Ngô Đồng. Ngô Đồng thật sự đã chết, thiếu nữ thông tuệ mà giáo hoạt kia thật ra lại là một người khác, nàng dùng những hành động tinh xảo để đảo lộn tình cảm của hần, những thứ yêu hận kia, những thứ kỷ niệm kia, những thứ vui vẻ và bi thương kia... hết thảy, đều là giả.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Kí Đắc Thế Tục (Hạ)

Khi Kí Đắc Thế Tục gặp Ngô Đồng liền cảm thấy đó là một tiểu cô nương ngây thơ thiện lương, nhưng Trình Từ Xuyên lại nhìn thấy một mặt khác của sự việc - - Ngô Đồng này, một lần khi muốn đi hái hoa trong vương cung, do chạy gấp quá nên đã lên con đường tắt, qua đồi. Xung quanh không có người, sau đó, nàng vội mà lại đứng dậy, đi tới bên dưới tán cây, dần dần biến thành một thiếu nữ váy đen xinh đẹp.

Khi đó Lâu Nguyệt Đồng còn rất bé, không chỉ bé ở về bề ngoài, mà còn không có những dấu vết của năm tháng trong ánh mắt và vẻ mặt, hơi lộ ra vẻ non nớt, nhưng sự ngoan tuyệt từ trước đến giờ đều không thay đổi.

Lâu Nguyệt Đồng không cứu Ngô Đồng, ngược lại, nàng khóa hồn phách Ngô Đồng trong người, lấy bản thân thay thế, đi đến bên Kí Đắc Thế Tục.

Sau mười năm, Lâu Nguyệt Đồng trong lột Ngô Đồng mới thật sự thức tỉnh, bản tính thật sự của Ngô Đồng hoàn toàn khác với Lâu Nguyệt Đồng, ôn nhu mà yên tĩnh, rất nghe lời, vì thế mới đồng ý làm đám cưới.

Trong mệnh số, tình kiếp của Kí Đắc Thế Tục căn bản không phải là do Ngô Đồng mà là do một nữ vương địch quốc gặp được trên chiến trường gây nên. Nàng ta sẽ cứu Kí Đắc Thế Tục, sau đó lưu luyến si mê hần, Kí Đắc Thế Tục hai mươi mấy năm tâm như nước lạnh, hai người dây dưa gần một thập niên, cuối cùng Kí Đắc Thế Tục giết nàng, xem như kết thúc, từ đầu đến cuối chỉ có ân nghĩa, không có yêu thương.

không động tình, là tình kiếp tự tiêu.

Lâu Nguyệt Đồng tự tiện bóp méo mệnh số, nàng thay thế Ngô Đồng, lưu lại ấn ký trong lòng Kí Đắc Thế Tục khi hần còn chưa trưởng thành, tạm biệt lúc mềm nắn rắn buông - - Ma giới đã nhiều người vì nàng mà thần hồn điên đảo, nàng là một ma nữ, những thủ đoạn này dùng rất quen tay.

Nếu hần là Thánh tôn, đạo tâm thông minh, nhất định sẽ không bị nàng dẫn dụ, nhưng Kí Đắc Thế Tục chỉ là phàm nhân, hần không thấy được, đã sớm hãm sâu vào đó, yêu Ngô Đồng thật lòng, không, phải nói là Lâu Nguyệt Đồng trong lột Ngô Đồng mới đúng.

Thời cơ chín muồi, đã đến lúc tiểu ma nữ thu lưới.

Địch quốc lui binh, chiến tranh cuối cùng cũng kết thúc, Kí Đắc Thế Tục lòng tràn đầy vui mừng, lúc này lại thấy Ngô Đồng đang hấp hối. Sau đó, Quốc quân ban cho hán lệnh tử, đúng như Ngô Đồng nói, nếu thua hán sẽ chết, nếu thắng hán cũng sẽ chết, hán không thể quay đầu.

Trừ phi, hán tạo phản.

Từ trước đến giờ, hán luôn không muốn làm quốc quân, để vương gì cả, hán chỉ muốn dắt tay Ngô Đồng rời xa những nơi ồn ào náo động, nghiêm túc nói với nàng một câu: “Ta thích ngươi”. Nếu Ngô Đồng muốn thành thân, hán sẽ cưới nàng, nếu muốn làm huynh đệ, hán sẽ ở bên nàng như một vị huynh trưởng, nhân rồi thì ngắm hoa, chơi đùa cùng nhau, chỉ cần nàng nguyện ý, thế nào cũng được.

Hoàng hôn buông xuống, cát bụi mờ mịt.

“Rượu độc là ngươi tự uống, Vương huynh thật sự muốn giết ngươi, hán sẽ lấy lý do ta là muội muội của ngươi, chúng ta không thể cùng nhau ở một chỗ, tình nghiệt sẽ chỉ mang lại tai họa. Chiến loạn vừa kết thúc, quốc gia sẽ không chịu được rung chuyển. Ta chết đi mới tốt, Vương huynh sẽ không có lý do để giết ngươi, ngươi cũng không cần gây chiến.” Sắc mặt Ngô Đồng trắng bệch như tờ giấy, hít một ngụm khí, nói khẽ, “... Huống chi ta có bệnh tim, vốn không sống được bao lâu.”

Kí Đắc Thế Tục chỉ thấy môi nàng khép mở, trong đầu trống rỗng.

sự bi thương, phần nộ, tuyệt vọng của hán truyền vào lòng Trình Tử Xuyên, hung hăng khoét một đao vào lòng hán, nói cho hán biết, đây chính là nỗi thống khổ khi mất đi người mình yêu, dù thành tiên, thành thần cũng không thể quên được.

“... không cần chết!”

Quanh thân Kí Đắc Thế Tục mơ hồ tỏa ra ánh sáng, người phạm không nhìn thấy được, nhưng Lâu Nguyệt Đồng lại có thể. Nàng duỗi tay biến thành bộ dạng một vị đạo sĩ, đứng lúc tìm đến, hỏi Kí Đắc Thế Tục một câu: “Ngươi có muốn cứu nàng không?”

“Ngươi... có thể?”

“Nếu muốn cứu nàng, chỉ có thể dùng mệnh của ngươi để đổi. Ngươi không tiếc buông xuôi tất cả sao?”

Kí Đắc Thế Tục cúi đầu, cuối cùng liền bật cười. Nụ cười của hán trong trẻo như tuyết, trong nháy mắt lại tựa như trăng sáng mây tan, như tia nắng ban mai lộ ra xóa tan đi màn đêm u tối. Đây là thời khắc hán vui vẻ nhất trong đời, đại khái là vì, cuối cùng cũng có thể làm gì đó cho nàng.

Thơ vạn cuốn, rượu ngàn thương.

hán không thích phạm trần, nhưng nếu phạm trần có nàng, hán sẽ là Kí Đắc Thế Tục.

Lâu Nguyệt Đồng tính toán quá tốt, vung một đao xuống rồi lại sát muối vào lòng người, lòng đau đến tuyệt vọng, đào lên sinh cơ... Trình Tử Xuyên trong lòng Kí Đắc Thế Tục lạnh lẽo, hán nhìn không rõ nàng đang thật lòng hay giả tạo, hoặc là, từ đầu đến cuối, vốn không hề có chút thật lòng nào, nàng tự biến tự diễn cũng thực đáng sợ.

Năm đó nàng có thể làm đến bước này, vậy hiện tại thì sao?

Trình Tử Xuyên tự nhận bản thân mình không có được sự chân thành thuần túy như Kí Đắc Thế Tục, Lâu Nguyệt Đồng không động tâm với Kí Đắc Thế Tục, có thể có vài phần tình cảm với hán? Nếu như vậy, tình cảm của nàng đối với hán, có khác gì một lần tự biến tự diễn nữa của nàng đâu?

hán lạnh lẽo nhìn Lâu Nguyệt Đồng đạt thành mong muốn.

Lấy mệnh đổi ân kết thúc, vì yêu mà liều mình bắt đầu tình kiếp, huống chi trong lòng Kí Đắc Thế Tục còn có bận tâm, có tiếc nuối, có tình yêu thuần túy mà mãnh liệt với Ngô Đồng... Dù loại chấp niệm hình thành tạo nên nhân quả giữa hai người, tựa như một sợi dây trời, kiếp này kiếp sau, họ sẽ tiếp tục gặp nhau, tiếp tục dây dưa không dứt.

Tình kiếp biến thành mệnh kiếp, Kí Đắc Thế Tục ở Minh giới trăm năm, cuối cùng nhìn thấy Ngô Đồng dắt tay vị hôn phu của nàng đi đến, cũng nhìn thấy Ngô Đồng không hề quay đầu lại nhìn hán, chạy về phía cầu Nại Hà.

hán thủ tiết vì nàng cả đời, nàng lại nói không quen biết hán.

thật trớ trêu làm sao.

hán căn bản không biết, đây không phải “Ngô Đồng” của hán, mà “Ngô Đồng” thật sự... chẳng qua cũng chỉ lợi dụng hán mà thôi.

Mỗi lần hán cho rằng mình thống khổ nhất, nàng lại có thể tiếp tục khiến hán cảm nhận được thế nào là thống khổ hơn.

yêu hận đến khắc cốt ghi tâm, giao hội mờ mịt dần dần ăn mòn đạo tâm êm dịu, hán buông tay, nhưng không thể quay lại Thiên Ngoại Thiên. Thiên Đạo nhận ra, cuối cùng cũng mang hán đi mất.

Trình Tử Xuyên nhìn thấy “Ngô Đồng” thật sự, thấy nàng lạnh lùng nghe Mạnh bà giảng đạo lý, thấy nàng không chút sợ hãi đối kháng cùng Thiên Đạo.

Từ xưa đa tình trống không hận, mộng đẹp từ đâu tới tình dễ dàng.

Hóa ra, đây mới chính là đáp án.

Ý thức liền quay lại.

Trình Tử Xuyên chưa từng cảm thấy mệt mỏi như thế bao giờ, không phải thân thể mệt mỏi, mà là nội tâm mệt mỏi.

Lúc trước hần tin tưởng nàng, cho dù nàng trở mặt muốn giết hần thì hần cũng tin, yêu đứt khoát, giết cũng bằng phẳng, đây mới là tiểu ma nữ mà hần biết.

Nhưng bây giờ, muốn chắc chắn nói rằng hần tin tưởng nàng, trừ khi hần là một kẻ ngốc.

“... Trình Tử Xuyên?”

Tiếng gọi này đã kéo hần quay lại đời thực, trên Tam Sinh Đài, nàng đứng đối diện với hần, vẫn là dung mạo khi trước, nhưng hần không nhìn được, cũng không muốn nhìn lại.

“Nàng còn nhớ... Kí Đắc Thế Tục không?” Trình Tử Xuyên không tự chủ được lên tiếng.

Lâu Nguyệt Đồng mờ mịt: “Kí Đắc Thế Tục? Đó là ai?”

Diêm Vương cho Trình Tử Xuyên nhìn một lần, hần cảm giác đã qua một đời, nhưng thực ra mới chỉ trong nháy mắt.

Ngược lại, thứ Lâu Nguyệt Đồng thấy được, chính là phương pháp chặt đứt khế ước.

Khi trước nàng đã tự bóp méo ký ức của chính mình, căn bản không nhớ rõ người nào tên là Kí Đắc Thế Tục, dù nghe được Mạnh bà kể chuyện trước kia cũng không nhớ rõ.

Nhưng điều này cũng không ngăn cản được quyết định của nàng: “Trình Tử Xuyên, ta muốn phá khế ước.”

Trình Tử Xuyên không nhìn thấy vẻ mặt của chính mình, nếu không nhất định sẽ biết hiện giờ hần có bao nhiêu khó coi. yêu một người, yêu đến sâu đậm, việc này chẳng khác nào hai tay tự dâng lên vận mệnh của chính mình cho nàng.

Lòng bàn tay nắm chặt đến mức ứa máu, Trình Tử Xuyên rũ mắt, vẻ mặt chậm rãi trở nên lãnh đạm như ban đầu, thực cốt đau nhức không thể kìm nén được. hần là Kí Đắc Thế Tục, hần là Thánh tôn, hần là Trình Tử Xuyên, từng người từng người đều bị hủy hoại trong tay tiểu ma nữ. Chín mươi chín kiếp không có ký ức, đây mới là tình kiếp hần không thể vượt qua.

Kí Đắc Thế Tục biến thành Thánh tôn, Thánh tôn chuyển thế thành Trình Tử Xuyên, cốt là để vượt qua đại kiếp cuối cùng ấy.

Chuyện cho tới bây giờ, Trình Tử Xuyên mới thật sự hiểu rõ.

Chiến Hoàng Thần quân, Phù Tang, u hồn, Diêm Vương, khế ước thượng cổ, Tam Sinh Đài... tất cả mọi thứ đều như đang cảnh cáo hần, hần và nàng như sao Sâm và sao Thương, một khi gặp nhau, không phải hần chết thì chính là nàng vong.

không cần lưu tình, cũng không thể lưu tình.

Sau tất cả mọi thứ, đây mới chỉ là mở màn mà thôi.

Trống trận không gõ vang, Lâu Nguyệt Đồng lại ngửi thấy mùi khói thuốc, không giống xưa, thật sự vô cùng nguy hiểm.

Chỉ thấy Trình Tử Xuyên giương mắt, thản nhiên cất lời: “Xin cứ tự nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Tương Thông

Muốn chặt đứt khế ước, mỗi người đều phải ép ra một giọt máu tim, nói cách khác, việc này tương đương với chuyện cắt đi một cái miệng, lấy đi nửa cái mạng, không chỉ đơn giản là thống khổ bình thường.

Ánh sáng tỏa ra từ Tam Sinh Đài không giống như trước, xiềng xích vô hình hóa thành hữu hình, quấn quanh thân thể hai người, thấy được vô cùng rõ

ràng.

Tam Sinh Kính như đang chiếu thẳng vào tim họ.

Hai tay Lâu Nguyệt Đồng mở rộng, trong nháy mắt lấy ra một giọt huyết châu, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, thân thể run rẩy. Lấy ra một giọt máu này khiến nàng cảm thấy như đang tự móc tim mình, đau đến mức chỉ muốn ngã xuống đất lăn lộn, nhưng nàng cố cắn răng, hít một hơi thật dài rồi dùng hết sức nhìn xuống.

Trình Tử Xuyên liếc qua, cũng đưa ra một giọt máu, nhưng dường như hắn không cảm nhận được đau đớn, vẻ mặt không hề biến đổi.

Tam Sinh Đài phát ra âm thanh rung chuyển, hào quang bao phủ, một thanh đao hiện lên, xiềng xích bị chặt đứt.

Lâu Nguyệt Đồng phun ra một ngụm máu, ôm chặt lồng ngực mình; hồn phách của Trình Tử Xuyên cũng cảm nhận được sự nhức nhối. Hai người đều tổn thương nguyên khí nặng nề, trong lòng lại như mất đi một thứ gì quan trọng, yên ắng vắng vẻ.

không kịp nhìn nhau một cái, lối về nhân gian đã mở ra, hai người đều bị hút vào, biến mất tại Minh giới.

Diêm Vương thu tay lại, thở dài: “Thần quân hiếu chiến, quyết không thể để hắn đoạt vị, ma nữ phản nghịch, cuối cùng cũng sẽ chỉ làm hại lục giới... Thánh tôn, mong ngài sớm quay về vị trí cũ của mình.”

Nhân gian, hoàng hôn buông xuống, yên tĩnh đến cực điểm, âm thanh quạ đen vỗ cánh rời đi khiến không gian càng thêm phần quái dị và đáng sợ.

Phù Tang tĩnh tọa bên cạnh Trình Tử Xuyên, không hề nhúc nhích phòng thủ.

Đột nhiên, khóe miệng Trình Tử Xuyên tràn ra một tia máu, ho khan tinh lại. Hắn đưa tay lau đi, không kịp giải thích, lập tức nói: “Chúng ta đi!”

Phù Tang thấy thần sắc hắn ngưng trọng, không chút do dự nào liền đáp ứng.

Vì trước kia họ được môn chủ Thương Nhai đưa vào, khi đi ra không có ai ngăn cản. Hai người một đường tiến ra khỏi Cừu U Môn, Trình Tử Xuyên lại phun ra hai ngụm máu to, hai mắt ảm đạm không có lấy một tia sáng.

“Tử Xuyên! đã xảy ra chuyện gì?” Phù Tang vội vàng đỡ hắn, ánh mắt khẽ động, trầm gồ trên đầu Trình Tử Xuyên lóe sáng, linh lực thảo mộc ôn hòa thuần túy này chính là thứ chữa thương tốt nhất cho hắn.

Trình Tử Xuyên trả lời: “Khế ước đã đứt.”

Lời này vừa nói ra, Phù Tang liền hiểu, không hỏi nhiều mà chỉ nói: “không thể ở lại địa vực của ma tu, chúng ta nhất định phải trở về.”

Trình Tử Xuyên gật đầu một cái, Phù Tang liền nhíu mày: “Cách để quay về hiện tại chỉ có thể là đi qua Hỗn Độn biên giới, bộ dạng này của ngươi...”

”không sao.”

Vừa không nhìn được vừa học máu, hồn phách lại không yên, Phù Tang rất lo lắng cho hắn, nhíu mày thở dài. Hắn đảo mắt một cái liền hóa ra một chiếc thuyền nhỏ, bảo Trình Tử Xuyên ngồi xuống điều tức, còn bản thân nhanh chóng thực thi pháp lực, vội vã bay về phía chân trời.

Cùng lúc đó, Cừu U Môn xuất hiện một trận chấn động, thân ảnh Lâu Nguyệt Đồng hiện ra, khóe miệng còn có một tia máu, nàng hơi ngẩng đầu, khuôn mặt không nhìn rõ biểu tình, cười giễu cợt một tiếng, cúi đầu nói: “Chạy cũng thật nhanh!”

“Tỷ tỷ, người nhanh vậy đã phản bội hắn sao?” Dù là Lâu Dịch Dương cũng không nhận được cảm thấy kinh ngạc trước tốc độ trở mặt của hai người họ.

Lâu Nguyệt Đồng đáp: “Chưa từng bắt đầu, tại sao lại phải phản bội?”

Khóe miệng Lâu Dịch Dương giật giật, vậy các người thân mật lúc trước là cho chó xem sao?

Lâu Nguyệt Đồng mặc kệ hắn nghĩ gì, nhắm mắt lại điều tức: “Gọi Thương Nhai đến, ta có việc phân phó cho hắn.”

Bộ dáng nàng khi trước còn có được một chút ôn hòa, sau khi trở về từ Minh giới liền khác hẳn, mi tâm hiện lên vẻ uy nghiêm và lệ khí khiến không ai dám khinh thường - ít nhất là Thương Nhai bị ném đến nghĩ như vậy.

“Ma quân có gì phân phó?”

“Bên phía đạo tu kia...” Lâu Nguyệt Đồng khép hờ mắt, giọng nói nhàn nhạt, “Tô Duyên không có tin tức gì truyền về sao?”

Thương Nhai sững sờ, không đề phòng việc nàng hỏi vậy, trên mặt hiện ra vài phần kinh hãi.

“không cần bày ra vẻ mặt này, nếu không phải bên cạnh ta có người báo tin, người có thể biết được hành tung của ta sao? Còn vừa vặn gặp nhau bên ngoài Thiên Lâm Thành? Tô Duyên quản lý phòng đấu giá nhiều năm như vậy, có thể vô duyên vô cớ cho ta câu gì được vậy?” Lâu Nguyệt Đồng thuận miệng vạch trần sơ hở, “Đừng đùa với ta, vẫn là nói, người chỉ nghe lời Lâu Dịch Dương, chẳng hề đem Ma quân đã rời đi bảy trăm năm là ta để vào

trong mắt?”

Mồ hôi lạnh của Thương Nhai chảy xuống ướt đẫm lưng áo, Lâu Dịch Dương nhìn hẩn một cái, quay đầu cười nói: “Đây chỉ là việc nhỏ, hẩn chưa kịp báo cho ngươi, chẳng qua cũng cảm thấy việc này không xứng tầm với tỷ tỷ mà thôi...”

“Xảo ngôn loạn ngữ, nịnh hót gì đều miễn hết đi.” Lâu Nguyệt Đồng mở mắt, cũng cười cười, “Vị trí càng cao càng nhiều người nhắm nhe, Dịch Dương, ngươi trở thành Ma chủ đã lâu như vậy, một chút dã tâm cũng không có sao?”

Lâu Dịch Dương thu lại bộ dạng tươi cười, thờ dãi: “Đương nhiên phải có.”

Để vương nhân gian luôn muốn cả giang sơn cả mỹ nhân, Lâu Dịch Dương nếu không có chút dã tâm này cũng sẽ không trở thành Ma chủ.

“Có dã tâm là tốt, đúng lúc ta cũng có.” Mắt thấy ánh mắt của Lâu Dịch Dương thay đổi, Lâu Nguyệt Đồng lơ đãng hỏi thêm, “Vậy vấn đề hiện tại, người đưa đến nghe lời ngươi, hay nghe lời ta?”

Lâu Dịch Dương cẩn thận dò hỏi: “Tỷ tỷ muốn làm gì?”

Lâu Nguyệt Đồng đáp: “Ta đã đánh giá qua cả địa vực của đạo tu và ma tu, tại sao lại cảm thấy bên này không lớn bằng bên kia? Sông Định Giới, Hồn Độn biên giới, tuy nói dễ nghe là ước định chung giữa hai bên nhưng thật ra cũng chỉ là thỏa hiệp của mình ma tu mà thôi, vậy mà các ngươi đến nay đều vẫn luôn co đầu rụt cổ.”

Lời nói này quả thật không hề lưu tình, sắc mặt Thương Nhai có chút khó coi nhưng lại không hề phủ nhận.

Lâu Dịch Dương nhận ra ý tứ của nàng, ánh mắt chợt lóe lên, giọng điệu như đang sợ thiên hạ chưa đủ loạn: “Tỷ tỷ muốn hủy diệt Hồn Độn biên giới và sông Định Giới? Sau đó thì sao?”

Lâu Nguyệt Đồng đứng lên: “Đương nhiên là đánh qua, còn có thể thế nào? Hóa ra các ngươi không có suy nghĩ này sao?”

Thương Nhai: “...”

hẩn xem như đã được lĩnh giáo cái gì gọi là không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng lập tức khiến người ta hoảng sợ rồi.

Đương nhiên hẩn cũng có suy nghĩ này, nhưng hẩn còn nhiều thứ phải lo lắng, không thể quyết đoán ngoan tuyệt được như vậy. một khi hai phe khai chiến, nhân gian hỗn loạn thành cái gì rất khó để tưởng tượng ra.

“Thiên Bi sớm đã bị nứt, lục giới sớm muộn cũng sẽ có một lần tẩy bài, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi. đi trước một bước sẽ hơn một phần tiên cơ, bằng không ngồi đợi bản thân bị tiêu diệt sao?”

Lời này đã nói đúng lời trong lòng Thương Nhai, trong đầu hẩn chợt lóe qua vô số hình ảnh. hẩn nhìn Lâu Dịch Dương không có chút ý tứ ngăn cản, thật lâu sau liền nghiêm túc cúi người: “Thuộc hạ nguyện theo Ma quân!”

Lâu Nguyệt Đồng nhướn mày nhìn về hư không, có người muốn ổn định trật tự, nàng lại càng muốn làm loạn triệt để.

Ván cờ đã bắt đầu, đây là bước đầu tiên của ta, Trình Từ Xuyên, ngươi định đối đầu thế nào?

Mặt trời lặn rồi lại mọc, Hồn Độn biên giới đã mang một cảnh tượng khác.

Sở dĩ bị gọi là Hồn Độn biên giới, là vì nơi này loại người gì cũng có, có thể có những ma đầu bề ngoài bé nhỏ nhưng lòng dạ độc ác, có thể có những tên giết người như ngóc nhưng thật ra lại là người tốt... Nhưng Trình Từ Xuyên và Phù Tang vừa tiến vào, lập tức liền bị vây quanh.

Những ánh mắt không có ý tốt kia như của những dã thú bị bỏ đói từ lâu, hận không thể cắn nuốt họ đến xương cốt cũng không chừa.

“Những thứ tạp chủng này giao cho ta là được!”

Phù Tang không để Trình Từ Xuyên động thủ, khẽ hít một hơi, nguồn gốc thần mộc đã dung hợp được trực tiếp quét ngang ngàn dặm, những tên đang ngấp nghé họ lập tức phải đi đường vòng.

“Ngươi còn chưa tu được bản thể, đừng quá mạnh động.” Trình Từ Xuyên nhắc nhở.

Phù Tang thờ dãi: “Làm sao hiểu thắng bằng người vừa mù vừa thổ huyết vừa hồn phách không yên như ngươi? Lúc trước ta đã nói rồi, ngươi không nên trêu chọc tiểu ma nữ kia... Được được được, đừng nghe ta, ta không đề cập đến chuyện này nữa. Ngươi có nghĩ nàng sẽ đuổi theo không?”

“Chặt đứt khế ước, nguyên khí của nàng cũng tổn thương nặng nề, vài ngày sau sẽ không động thủ, nhưng sau đó thì ta không thể nói rõ.” Trình Từ Xuyên gõ gõ lên vách thuyền, suy nghĩ một chút, “Thậm chí, nàng còn có thể tạo ra động tĩnh lớn hơn...”

“Động tĩnh gì?”

“Ví dụ như... trực tiếp hủy diệt Hồn Độn biên giới.”

Hủy diệt Hỗn Độn biên giới, nhân giới đại loạn!

Về mặt Phù Tang đại biến: “Từ Xuyên, ngươi có biết không, lục giới càng loạn, Thiên Bì nứt ra càng nhanh, nàng có dự mưu...”

Trình Từ Xuyên nâng tay, mặc dù đôi mắt ảm đạm nhưng lại tỉnh táo đến cực điểm: “Nàng ra chiêu, chúng ta tiếp chiêu, sợ gì? không phải là không có cách giải quyết.”

Phù Tang nhìn chằm chằm hán một lúc lâu, sau đó mới hỏi: “Ngươi có thể nhẫn tâm đối phó với nàng?”

“Đây không phải vấn đề nhẫn tâm hay không, ta vốn phải nên chịu trách nhiệm chuyện này.” Trình Từ Xuyên hai mắt nhìn thẳng như thể Lâu Nguyệt Đồng hiện giờ đang ở bên cạnh, chậm rãi nói, “Hơn nữa, nàng không hi vọng ta hạ thủ lưu tình với nàng.”

Theo cách nói của Lâu Nguyệt Đồng, nàng là kẻ mạnh, có tôn nghiêm của kẻ mạnh.

Phù Tang ngăn ra, đột nhiên có một loại ảo giác - - cho dù khế ước giữa Lâu Nguyệt Đồng và Trình Từ Xuyên đã bị chặt đứt, họ vẫn tâm ý tương thông như vậy. Nàng hiểu rõ hán, hán cũng hiểu rõ nàng, dù cách nhau ngàn dặm, dù đến chết cũng không ngừng, theo mức độ nào đó, thật ra họ đều cảm thấy thích thú.

Chỉ có ngươi mới có thể trở thành đối thủ của ta, chỉ có ta mới xứng chém giết cùng ngươi.

Đây... chính là loại cảm giác khi gặp được đối thủ ngang tầm sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đối Chọi

Tuy Phù Tang là một cái cây, hán vẫn cảm thấy thật mệt mỏi.

Khi hán cho rằng Lâu Nguyệt Đồng và Trình Từ Xuyên sẽ đánh nhau, họ yêu nhau, khi hán cho rằng tình yêu của họ sẽ tiếp tục, họ trở mặt!

Hán thậm chí còn có chút an ủi bản thân, sau chuyện này, cho dù một ngày hán chứng kiến hai người giết nhau trên giường cũng sẽ thấy không quá kinh ngạc.

Trình Từ Xuyên không cho Phù Tang nhiều thời gian rồi rẫm, bàn tay khẽ đảo, ném ra lệnh bài Cửu Nguyên: “Trước khi nàng động thủ, chúng ta phải tìm được pháp trận truyền tống.”

Pháp trận truyền tống này là do Cửu Nguyên Môn thiết hạ, lực lượng đồng nguyên cùng lệnh bài, rất dễ cảm ứng được.

“Được.” Mắt thấy hán vẫn có thể suy nghĩ thanh tĩnh, không có đáng về thất tình như Phó Diễn Chi, Phù Tang yên tâm hơn một chút.

Mấy ngày sau, Cửu U Môn triệu hồi đệ tử nội môn.

Lâu Nguyệt Đồng tỉnh lại sau khi nhập định, phân phó xong liền một mình đi đến Hỗn Độn biên giới.

Nàng mang một thân sát khí đầy trời, đi lại thuận lợi hơn so với hai người Trình Từ Xuyên. Nàng muốn đi đến trung tâm biên giới, nói trắng ra, biên giới này là do con người mở, chỉ cần nghiền nát trung tâm, biên giới sẽ vỡ ra, một lần nữa dung nhập vào trời đất.

Nàng dừng lại trước một ngọn núi, không hiểu sao rất nhiều người tụ tập ở đây, người sau chen lấn lên phía trước.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lâu Nguyệt Đồng tiện tay kéo một tu sĩ lại để hỏi thăm.

“Núi biên giới mọc lên, Hỗn Độn hành cung xuất hiện!” Tu sĩ kia chỉ về một hướng, ấp úng nói, “Đó là ngọn nguồn của Hỗn Độn biên giới, trong đó còn có bảo bối trấn giới người xưa lưu lại, chỉ cần khống chế được nó sẽ có thể khống chế toàn bộ Hỗn Độn biên giới. Mọi người đều điên rồi! Tất cả đều chạy tới đây...”

Hóa ra là vậy.

Không xuất hiện nhiều năm như vậy, hết lần này tới lần khác lại xuất hiện đúng thời điểm này, là ai làm? Lâu Nguyệt Đồng chưa cần suy nghĩ đã có đáp án.

Trình Từ Xuyên đương nhiên muốn khống chế Hỗn Độn biên giới trước khi nàng kịp ra tay, đến lúc đó nàng chỉ có thể trở thành cá trong chậu.

Dự định tốt, đáng tiếc không thành công.

Lâu Nguyệt Đồng ném người kia sang một bên, thuận thế đi theo một đoàn người tiến vào núi, vừa đi qua cửa vào, nàng liền có thêm một tin tức – thu thập mảnh vụn biên giới.

“Ồ?” Nàng không đoán được còn có một nhiệm vụ đang chờ.

Từ bố cục đến bài trí của nơi này đều đã vượt qua phạm vi nhân giới, rõ ràng là có Tiên giới nhúng tay, như vậy bảo bối trấn giới tối thiểu phải là một món tiên khí. Qua nhiều năm như vậy, xem ra món tiên khí kia đã sinh ra ý thức tự chủ.

Trong nháy mắt, Lâu Nguyệt Đồng đã đoán được tình huống đại khái, nhưng nàng không xác định được, món tiên khí đó có đứng nguyên một chỗ cho người ta lấy hay không?

Trầm ngâm một lúc, Lâu Nguyệt Đồng nhếch miệng cười một, tiến về phía trước.

Không đến hai ngày, danh tiếng tiểu ma nữ đã truyền xa. Bất kỳ người nào có mảnh vụn gặp được nàng đều không thể không ngoan ngoãn giao ra, nếu không sẽ bị bạo lực nghiền ép, mặc kệ thế nào đều cảm thấy hết sức nghẹn khuất. Người muốn phản kháng không phải không có, nhưng họ đều bị nàng không chút lưu tình giết chết, khác với người khác, nàng tuyệt không để ý đến chuyện bản thân trở thành kẻ thù chung, mỗi ngày đều nghênh ngang đi dạo, dường như đang chờ người ta tự dâng mình đến cửa.

Tin tức truyền ra, Trình Từ Xuyên đương nhiên cũng biết.

“Nàng đến.” Phù Tang hạ giọng, một cơn gió thổi qua khiến lá cây kêu sột soạt, “Không biết khi nào sẽ gặp mặt.”

Trình Từ Xuyên nghe vậy chỉ phui phui tay áo, nghiêng đầu nói: “Sẽ không. Phù Tang, nơi này cây cỏ khắp nơi, ưu thế của ngươi có thể khuếch đại vô hạn.”

Phù Tang nghe vậy cũng hiểu nhĩ ý, nhú mày: “Ngươi muốn cùng nàng chơi trốn tìm sao?”

Trình Từ Xuyên khẽ mỉm cười: “Tại sao không thể?”

Sử dụng thủ đoạn này được một, Lâu Nguyệt Đồng liền phát hiện, phạm là nơi nàng đi tới, nơi đó sẽ không có một bóng người. Đến khi nàng nhận ra, lãnh ý trên người càng đậm đặc.

Sau đó, tiểu ma nữ lại có thêm một ngoại hiệu – ma cuồng chém cây!

Vì mỗi khi nàng đến một nơi sẽ lập tức hủy diệt toàn bộ cây cối xung quanh, tu sĩ đang ẩn nấp trên cây cũng bị liên lụy, nói cách khác, không khỏi đến mức gió tanh mưa máu.

Lại về sau, bất kì ai nhìn thấy nàng đều trực tiếp đi đường vòng, không thể trêu vào mà còn không thèm trốn sao?

Thu hồi nguyên thần, Phù Tang nói ra một hướng ý bảo tiểu ma nữ đang từ bên đó đi đến, Trình Từ Xuyên biết nghe lời quay người đi về hướng ngược lại.

“Ánh mắt của nàng thật sự là... hận không thể đốt ta thành tro.” Phù Tang vừa đi vừa lắc đầu.

Trình Từ Xuyên lạnh nhạt nói: “Muốn đốt cũng là đốt ta trước.”

“... Từ Xuyên, ngươi rất có tính giác ngộ.” Phù Tang đỡ khóc đỡ cười, “Ta chỉ sợ khi chạm mặt nàng sẽ không nói hai lời lập tức động thủ.”

Trình Từ Xuyên không quay đầu, hỏi ngược một câu: “Không làm thế này, chẳng lẽ nàng cũng sẽ không động thủ?”

Phù Tang không phản bác được.

Ngày hôm sau, trò chơi trốn tìm của họ bị cưỡng chế kết thúc, vì tất cả những tu sĩ có mảnh vụn biên giới trong tay đều cùng một lúc bị truyền tống tới bên trong Hỗn Độn hành cung, lần gặp mặt này thật vội vàng khiến họ không kịp chuẩn bị.

“Ha ha.” Tất cả người ở đây còn chưa kịp phản ứng, Lâu Nguyệt Đồng đã giật giật khóe miệng, ánh mắt bén nhọn rơi xuống Trình Từ Xuyên, không nhanh không chậm hỏi, “Đùa giỡn ta có vui không?”

Trình Từ Xuyên trả lời: “Nghĩ nhiều rồi.”

“Nhân gian có câu ‘Kẻ sĩ xa nhau ba hôm cũng có thể thay đổi triệt để’, ta cảm thấy ta nên có cái nhìn mới về ngươi, Trình đạo hữu!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

Trình Từ Xuyên đáp: “Ta nhận lời tán dương, chúng ta không quen biết, cảm ơn.”

“Không quen biết?” Lâu Nguyệt Đồng đưa tay phải ra, móng tay trực tiếp vạch ra một vết máu lên cổ hấn, sau đó nhướn người khẽ chạm nhẹ lên môi hấn, chỉ nghe nàng cười cười thì thầm, “Ta vẫn còn nhớ nhiệt độ nơi này, người lại dám trở mặt vô tình?”

Trình Tử Xuyên cúi đầu, lặng lẽ nói: “Trước khi nói những lời này, nàng vẫn nên tận pháp lực trên tay đi.”

Lâu Nguyệt Đồng lạnh mặt, liền thấy hấn bắt lấy tay trái của nàng, cả người lui về phía sau vài bước, không dấu vết rút lui khỏi vòng vây.

“Không tệ, không đến nỗi hồ đồ.” Khói đen trên tay Lâu Nguyệt Đồng dần dần tản đi, “Còn không buông tay?”

Trình Tử Xuyên buông nàng ra: “Nàng muốn hủy Hỗn Độn biên giới?”

“Người phải giúp đạo tu? Cũng đúng, nếu không người cũng một thân một mình phải không, Trình đạo hữu.” Nàng mở miệng một tiếng Trình đạo hữu, dường như châm biếm mà không phải châm biếm.

Trình Tử Xuyên không cãi cò cùng nàng: “Dựa vào thực lực.”

“Đương nhiên.” Lâu Nguyệt Đồng nhìn về phía Phù Tang, “Còn có cái cây nhà người, ta đã không vừa mắt từ lâu, tốt nhất đừng rơi vào tay ta.”

Phù Tang cười lạnh: “Lợi hại làm sao, Nguyệt ma quân! Đã lợi hại như vậy, tại sao còn phải lợi dụng người khác trốn Thiên đạo?”

Lâu Nguyệt Đồng nhìn hấn, “à” một tiếng.

Nếu nàng đã dám làm, đương nhiên cũng không để những lời đó trong lòng, nàng biết là được rồi, không cần người khác công nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Khí Linh

Cảnh tượng họ bắt tay hợp tác trong Cổ Linh Mộ vẫn còn rõ mồn một, vậy mà trong nháy mắt đã đổi chọi gay gắt.

Lâu Nguyệt Đồng phát áo xoay người bước đi, không nhìn Trình Tử Xuyên đến một lần.

Phần lớn mảnh vụn đều đã bị nàng đoạt mất, tu sĩ bị truyền tống đến đây không nhiều, ma tu và đạo tu vạch ra giới hạn rõ ràng, một bên đứng sát vào Trình Tử Xuyên, một bên vây quanh Lâu Nguyệt Đồng.

Sau đó, hai giọng nói cơ hồ đồng thời vang lên.

Một là giọng nói ương ngạnh của một thiếu niên: “Lấy hết mảnh vụn biên giới ra đi.”

Còn lại là giọng nói nhu nhược nhưng kiên định của một thiếu nữ: “Không cần đưa cho hấn, các người mau rời khỏi nơi này!”

“A Huru, người lại muốn so tài với ta?” Thiếu niên kia hết sức tức giận.

“A Trạch, nơi này có quy tắc riêng, người không nên làm như vậy.”

Lâu Nguyệt Đồng nhíu mày... Hai thanh âm?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, một người không nhịn được lên tiếng: “Các người là ai?”

“Chúng ta là khí linh trấn áp nơi này, bên trong có quy tắc, các người không nên tin vào lời đồn, Hỗn Độn biên giới không thể bị người ta khống chế, đi thôi đi thôi!” Âm thanh của A Huru vừa rơi xuống, mọi người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, giống hệt như cảm giác khi vừa được truyền tống vào đây.

“Không được!” A Trạch cả giận nói.

Lâu Nguyệt Đồng men theo âm thanh không ổn định, chặn lại truyền tống trận.

Trong nháy mắt, những người khác biến mất, trước mặt nàng hiện ra một bức tường đen nhánh, bên tai vang lên thanh âm của A Trạch: “Ma nữ, người rất mạnh sao? Có thể cắt đứt truyền tống trận của A Huru.”

Lâu Nguyệt Đồng đáp: “Đương nhiên.”

“... Tại sao ngươi không khiêm tốn chút nào vậy?” A Trạch ghen giọng, “Ta biết ngươi đến để hủy Hồn Độn biên giới, đưa những mảnh vụn ngươi thu thập được cho ta, ta sẽ giúp ngươi!”

Lâu Nguyệt Đồng giữ một mảnh vụn đang tùy ý chuyển động trong tay, lơ đãng hỏi: “Làm sao ta biết ngươi không nói dối?”

“Ngươi là ma nữ, ta là ma khí linh, ta và ngươi cùng đạo. Ta ở đây đã gần một ngàn năm, rất muốn ra ngoài!” A Trạch oán hận nói, “Pháp lực của ta đều tán loạn mỗi thứ một nơi trong biên giới, chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, đưa mảnh vụn của ngươi cho ta, ta mới có thể giúp ngươi!”

“Mảnh vụn này là do pháp lực của ngươi biến thành? A Huru là gì? Tiên khí linh?”

“Đúng. Nàng rất cố chấp, chủ nhân vứt bỏ chúng ta, vậy mà nàng còn một lòng phòng thủ, ngăn ta rời đi!”

Lâu Nguyệt Đồng cảm ứng khí tức của mảnh vụn, rũ mắt như đang suy nghĩ lời nói của A Trạch.

Bên kia, tình cảnh của Trình Tử Xuyên và Lâu Nguyệt Đồng hoàn toàn giống nhau, chỉ là hắn đang nói chuyện với khí linh A Huru.

“Đạo hữu.” Thanh âm A Huru vừa nhẹ nhàng lại pha chút ngưng trọng, nghe như chưa từng nói chuyện cùng con người lần nào, “Ngươi và ma nữ kia có nhiều mảnh vụn nhất, nhưng mục đích lại hoàn toàn bất đồng. Nàng muốn hủy diệt, A Trạch đã đi tìm nàng, mà ngươi muốn bảo vệ, ta liền đi tìm ngươi.”

Trình Tử Xuyên hỏi: “Ngươi muốn ta làm gì?”

“Giúp ta ngăn cản họ.” A Huru thờ dãi, “Nơi này không thiếu những cuộc tranh đấu, ta đã chứng kiến rất nhiều. Một khi nơi này bị hủy diệt, địa bàn đạo và ma tu không còn gì ngăn cách. Bọn họ không hiểu, đều là đánh nhau, bất kể là ai chiếm thượng phong, chịu khổ sẽ đều là bọn họ.”

“Khát vọng chiến loạn và giết chóc, đó là thiên tính của ma.” Trình Tử Xuyên lắc lắc đầu thuật một câu. Hắn vung tay lên, tất cả các mảnh vụn bay lên không trung, sau khi A Huru hấp thụ, giữa không trung xuất hiện hư ảnh của một thiếu nữ, dịu dàng bái hạ: “Đa tạ đạo hữu.”

Núi biên giới dừng đưa rung chuyển.

A Huru đưa tay, một cột sáng xông thẳng lên bầu trời. Hư ảnh nàng đứng bên cạnh Trình Tử Xuyên, cùng cột sáng bay xuống núi. Cùng lúc đó, hư ảnh A Trạch và Lâu Nguyệt Đồng cũng xuất hiện.

Hai hai đối mặt, đây mới thực sự là đối chọi gay gắt.

“A Huru, chẳng lẽ ngươi không muốn ra ngoài sao? Không muốn ngắm nhìn thế giới bên ngoài sao?”

“Hồn Độn biên giới là trách nhiệm của chúng ta, A Trạch, cùng ta trở về đi.”

“Nơi quý quái này không có gì cả, ta một chút cũng không muốn ở nơi này thêm một phút nào!”

A Huru sững lại, nhìn qua vô cùng khổ sở: “Còn có ta. Ta sẽ luôn ở cùng ngươi, chúng ta làm bạn nhiều năm như vậy, cùng nhau sinh ra ý thức, không phải ngươi nói chúng ta luôn phải ở cùng nhau sao?”

“Ta đã đổi ý! Ta muốn ra ngoài, cũng muốn dẫn ngươi cùng đi!”

Lâu Nguyệt Đồng nghe họ đối thoại, nội tâm khẽ biến động, chống lại ánh mắt của Trình Tử Xuyên. Một đôi mắt lạnh lùng, một đôi mắt nhìn vào hư vô, lúc trước nàng không chú ý, lúc này nhìn cẩn thận, đột nhiên phát hiện ra có gì đó không đúng.

“Mau ra tay! Bản thể của ta nằm dưới ngọn núi, chỉ cần xé bỏ đạo phù trên bề mặt, ta sẽ thấy lại được ánh mặt trời, Hồn Độn biên giới không động cũng tự hủy!” A Trạch thúc giục Lâu Nguyệt Đồng.

A Huru tức giận vô cùng, xông đến đánh nhau với A Trạch.

Lâu Nguyệt Đồng phát ông tay áo bị gió thổi bay, phi thân xuống. Sương mù màu đen ngưng tụ thành xiềng xích bắn xuống sườn núi, lại đúng lúc bị Trình Tử Xuyên chặn lại.

Thân pháp Lâu Nguyệt Đồng cực nhanh, hóa ra tầng tầng lớp lớp phân thân vây quanh hắn, bản thể phi xuống núi thực hiện được một kích, phía bắc ngọn núi lập tức nứt ra một miếng.

Trình Tử Xuyên phá vỡ phân thân, bạch quang hiện ra bao phủ Lâu Nguyệt Đồng.

“Phong ấn trong người ta đã rách, ngươi lại không thể sử dụng đạo lực, lấy gì đấu với ta?” Bạch quang dần dần bị khói đen ăn mòn, Lâu Nguyệt Đồng cười sặc sụa, vấy đen tóc dài, sắc mặt tuyệt điểm bức người.

Phía tây cũng nứt toác.

A Huru kêu một tiếng: “Trình đạo hữu!”

Trình Tử Xuyên ngừng giữa không trung, thân nhiên rũ mắt : “ Đã vậy, như nàng mong muốn.”

Quanh người hần hiện lên một quang sáng – đạo lực!

Cùng lúc đó, lôi vân hội tụ trên không trung, sấm rền bên tai không dứt. Cảnh giới của Trình Tử Xuyên rất cao, trước kia là do cường chế áp chế, một khi vận dụng đạo lực liền kéo lôi kiếp đến.

Lâu Nguyệt Đồng thu liễm dáng vẻ tươi cười, bỗng chốc giận tái mặt: “ Ngươi lại tự tìm đường chết!”

“ Nàng quan tâm sao?” Trình Tử Xuyên hỏi ngược lại, “ Ta chết, chẳng phải là ý của nàng?”

Hắn chỉ tay một cái, phun ra một từ: “ Trói.”

Lâu Nguyệt Đồng chỉ cảm thấy bản thân như bị vô số sợi dây vô hình trói chặt lại, không có cách nào tránh thoát.

A Huru kéo tay A Trạch: “ Cùng ta về đi.”

“ Không được! A Huru, ngươi đừng ép ta...”

Lâu Nguyệt Đồng cau mày: “ Ngươi còn hạ thủ lưu tình với nàng?”

A Huru nhìn nàng, ôn nhu nói: “ Ta biết rõ hắn không muốn tổn thương ta, ta cũng không muốn tổn thương hắn. Khí linh chúng ta khác các ngươi, một khi biến mất sẽ lập tức bị thiêu cháy, khí linh mới được sinh ra sẽ không còn là chúng ta nữa. Làm bạn ngàn năm, chúng ta đã sớm tâm ý tương thông, mặc dù lập trường bất đồng, tình cảm vẫn còn.”

Dừng một chút, nàng đầy ý vị nói: “ Các ngươi không như thế sao?”

Lâu Nguyệt Đồng: “ Nói bậy!”

Lôi kiếp đánh xuống, lần đầu tiên tuy không quá mạnh nhưng lại khiến Trình Tử Xuyên không thể chuyên tâm ứng đối Lâu Nguyệt Đồng. Đạo lực chấn động, Lâu Nguyệt Đồng chớp mắt, hai đạo công kích lao thẳng xuống. Bốn phía núi biên giới đều nứt toác.

A Huru đột nhiên phát hiện được điều gì, thân thể run lên, trợn to hai mắt, liền nghe A Trạch buồn bã nói: “ A Huru, ngươi hiểu chưa?”

Chẳng mấy chốc, sự đau thương hiện lên khuôn mặt A Huru, khí linh không rơi lệ, thứ chảy xuống từ mắt họ đều là lực khởi nguyên.

Trình Tử Xuyên và Lâu Nguyệt Đồng kinh sợ, lực khởi nguyên của A Huru... lại là ma lực!

“ Thực ra, ta là tiên khí linh, ngươi mới là ma khí linh.” Giọng nói A Trạch tràn đầy bi thương, “ Như ngươi nói, chúng ta đồng thời bị niệm phong, làm bạn ngàn năm nên sớm đã nhiễm hơi thở của nhau, chẳng biết từ lúc nào bắt đầu, không thể phân rõ. Đến khi chúng ta cùng sinh ra linh thức, bản tính của ta biến thành của ngươi, ngươi cũng biến thành của ta...”

A Trạch chỉ vào ngực mình, lầm bầm “ A Huru, không phải ta muốn ra ngoài, là ngươi muốn ra ngoài!”

A Huru nghe được lời hắn nói, lão đảo ngã về phía sau, thẳng tắp rơi xuống dưới, nước mắt mãnh liệt tuôn rơi, lực khởi nguyên nhanh chóng tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Biến Mất

Bản tính của ta biến thành của ngươi, ngươi cũng biến thành của ta...

Những gì ta muốn làm đều là âm thanh từ đáy lòng của ngươi, những gì ngươi muốn làm đều là âm thanh từ đáy lòng của ta.

Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy.

Ngọn núi đã nứt, một đôi trai gái ngồi bên nhau. A Huru lầm bầm “ Là ta muốn ra ngoài sao? Hóa ra là ta, hóa ra ta mới là ma khí linh...”

“ Nếu còn dây dưa ở nơi này, chúng ta đều sẽ biến mất.” A Trạch ngồi xuống bên cạnh, hai tay chạm nhẹ lên mắt nàng, “ Đừng khóc, A Huru, ta không muốn nàng biến mất.”

A Huru ngạc nhiên nhìn hấn, thân ảnh của nàng ảm đạm hơn nhiều so với khi vừa xuất hiện.

Bên tai vang lên thanh âm lời kiếp đánh xuống, Trình Từ Xuyên không hề động đậy để ngăn cản. Nhắc tới cũng ngạc nhiên, lời kiếp rất lớn, đánh xuống hấn lại không hề tạo thành một chút tổn thương nào, trong chớp mắt như phát giác được chuyện gì, bỗng nhiên ngừng lại, nhanh chóng tản đi.

Tiên thảo suy tàn, hồn phách không trọn vẹn, hấn không thể độ kiếp, nếu là người khác có khi đã bị lời kiếp đánh chết rồi. Nhưng vừa vận thay, hấn là Thánh tôn chuyển thế, người dù muốn chết Thiên Đạo cũng không cho, vì thế, những người đang đứng trong Hỗn Độn biên giới liền thấy được một kì tích – người có thể tránh được lời kiếp, quả thực mới nghe thấy lần đầu.

Lâu Nguyệt Đồng khẽ tròn to hai mắt, nhìn chăm chăm hấn như muốn trên mặt hấn mọc ra một đóa hoa.

Trình Từ Xuyên ngược mắt lên, cuối cùng cũng không giấu nổi một cái chớp mắt không hề có tiêu cự.

“Mất người... chuyện từ khi nào?” Nội tâm Lâu Nguyệt Đồng bỗng dưng hơi chậm lại.

Trình Từ Xuyên đáp: “Cửu U Môn, trước khi hồn phách rời thân thể.”

Cũng có nghĩa là, khi chặt đứt khế ước ở Minh giới, hấn cũng đã không nhìn thấy gì.

Lâu Nguyệt Đồng đột nhiên cảm thấy trong lòng dậy lên một sự chua chát không rõ, tiến lên nắm lấy tay hấn, thanh âm lạnh lùng của nàng có chút run rẩy: “Vì sao lại không nói cho ta?”

Nụ cười của Trình Từ Xuyên mang theo vài phần bất đắc dĩ, nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Nói cho nàng có thể thay đổi được điều gì sao?”

Không thể, nhưng nàng sẽ... sẽ thế nào? Sẽ không động thủ khi đó? Sẽ thay đổi chủ ý?

Lâu Nguyệt Đồng nhất thời có chút kinh ngạc. Nàng quen tùy hứng làm vậy, nhiều khi tâm huyết dâng trào liền không quan tâm ngó ngang đến mọi thứ. Nhưng nàng vẫn không nên đi trêu chọc Trình Từ Xuyên, nàng muốn làm hại hấn, không ngờ lại làm bản thân sa vào đầm lầy, không thể thoát được.

Hiện tại, nàng nhìn hấn chăm chú, lòng đau đến không thở được.

Tiểu ma nữ lớn lối trong ánh mắt của hấn cuối cùng cũng ý thức được, nàng có thể lừa gạt hấn, lợi dụng hấn, nhưng cuối cùng phải lấy chính bản thân mình ra để bồi thường.

Nhưng, sự thật lòng của một ma nữ thì đáng là gì?

Lâu Nguyệt Đồng đột nhiên cảm thấy buồn bã, cũng không biết là vì Trình Từ Xuyên hay vì chính mình.

Ngọn núi đột nhiên chấn động, một đôi trai gái hiện ra, khí linh không ngừng chuyển động. Khuôn mặt A Huru nhiễm một tầng ma khí, A Trạch lại không còn tà khí nữa, một thân phiêu dật tiêu sái.

”Hoan nghênh trở về, A Huru.”

“Hoan nghênh trở về, A Trạch.”

Hai khí linh nắm tay nhau, mỉm cười đứng trên không trung.

“Trình đạo hữu, thật xin lỗi.” A Huru nhìn Trình Từ Xuyên, nói, “Núi đã bị hủy, bản thể của ta và A Trạch đã phá phong ấn mà ra, biên giới đang dần tán loạn, không lâu nữa sẽ bị hủy diệt.”

Trình Từ Xuyên lắc đầu nói: “Không trách người, là vận số nơi đây đã hết.”

Vô luận thế nào đều sẽ không thể tránh khỏi.

“Dù sao chuyện này cũng là do chúng ta gây ra, chúng ta sẽ đưa tất cả mọi người ra ngoài an toàn.” A Trạch nói, quay đầu lại nhìn A Huru, đợi đến khi nàng gật đầu mới cười cười, “Sau đó sẽ hóa thành lực khởi nguyên, đi tu bổ không gian rạn nứt, từ nay về sau, trên sông Định Giới sẽ không còn Hỗn Độn biên giới nữa.”

Trình Từ Xuyên khẽ nhún mày: “Sau đó các người...”

“Chúng ta sẽ biến mất.” Hai khí linh đều không có chút nào thương tâm, A Huru ôm ngực, ôn nhu nói, “Nhưng chỉ cần chúng ta ở cùng nhau, biến mất không phải là một chuyện khó tiếp nhận cho lắm. Chúng ta có thể đi cùng nhau đến tận cùng trời đất.”

Nàng giảo hoạt đảo mắt, lúc này mới thật sự có bộ dáng của ma khí linh: “Hạnh phúc hơn so với các người, không phải sao?”

Trình Từ Xuyên giật mình, không phản bác được.

Âm thanh của A Huru vừa dứt, đôi khí linh đứng trong không trung liền vỡ vụn không một tiếng động, hóa thành những điểm tinh quang bay vào những

kẽ hở trong không trung. Cùng lúc đó, tất cả mọi người đang đứng trong Hỗn Độn biên giới đều cảm thấy trời đất quay cuồng, khi mờ mắt ra đã thấy mình rơi xuống sông Định Giới, ngẩng đầu lên nhìn, Hỗn Độn biên giới đã biến mất.

“Từ Xuyên!”

Phù Tang tìm đến, liếc mắt nhìn Lâu Nguyệt Đồng một cái, sau đó quay đầu nói với Trình Từ Xuyên: “Lôi kiếp vừa rồi...”

“Không có gì.” Trình Từ Xuyên lắc đầu, “Chúng ta đi thôi.”

Cũng không biết có phải đã bị chuyện của khí linh làm ảnh hưởng hay không, hắn không nhìn Lâu Nguyệt Đồng lấy một lần - - mà dù có nhìn, hắn cũng không thể nhìn thấy nàng.

Lâu Nguyệt Đồng rũ mắt, cũng xoay người rời đi.

Thời tiết chuyển lạnh, nhân gian bắt đầu vào mùa đông.

Trình Từ Xuyên rời khỏi địa vực của đạo tu không lâu, nhưng dường như nơi này đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Phù Tang và Trình Từ Xuyên lần thứ sáu bị người ta đánh lên, hơn nữa tất cả đều hướng về Trình Từ Xuyên. Những người kia tuy chỉ là tán tu nhưng phần lớn đều xuất thân từ danh môn chính phái, y phục giống hệt nhau, vừa nhìn thấy Trình Từ Xuyên đều bày ra bộ dạng phải diệt trừ, dường như giết Trình Từ Xuyên là việc tốt thay trời hành đạo vậy.

“Mấy người này có chuyện gì vậy? Điên rồi sao?” Đối với những đệ tử chính phái kia, Phù Tang giết cũng không được, không giết cũng không xong, nghẹn khuất không nói thành lời.

Trình Từ Xuyên nhú mày, dừng lại bên bờ sông ngoài Thiên Lâm Thành, liên lạc với Phó Diễn Chi.

Nhiều canh giờ sau, Phó Diễn Chi mới lè mề đi đến, qua mấy tháng, dường như vị thiếu cung chủ lúc nào cũng cợt nhả này đã thay đổi rất nhiều. Hắn mím môi, khuôn mặt lạnh lùng, cầm chặt cây quạt trong tay, đôi mắt sắc bén liếc quanh, đến khi nhìn thấy Trình Từ Xuyên mới thở phào nhẹ nhõm.

“Từ Xuyên, ngươi thế nào rồi? Tiểu ma nữ đâu?” Phó Diễn Chi có chút vội vàng, “Ngươi không nên quay về vào thời điểm này, quá nguy hiểm!”

“Chúng ta không còn gì nữa, nàng đang truy sát ta.” Trình Từ Xuyên hỏi hột làm rõ quan hệ giữa hắn và Lâu Nguyệt Đồng lúc này, “Ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

“Không còn gì nữa?! Truy sát?!” Phó Diễn Chi chấn kinh đến mức làm rơi cả quạt. Rõ ràng hắn nhớ, trước khi đi, hai người này còn thân mật như muốn làm hắn mù mắt mà, tại sao không bao lâu đã trở mặt rồi? Phó Diễn Chi như thiếu như đốt giậm chân: “Tại sao các ngươi hết lần này đến lần khác lại chọn đúng thời điểm này... Aiz! Từ Xuyên, ngươi có biết, hiện tại ngươi đang là đối tượng bị truy nã toàn tu chân giới hay không?”

Trình Từ Xuyên: “... Vì sao?”

“Vì Trình Diệu đó!” Phó Diễn Chi nhú mày, nghiêm túc nói nhanh, “Sau khi các ngươi rời đi không lâu, bên Cửu Nguyên Sơn liền truyền tin, nói là thượng giới dụ mệnh, muốn tìm kiếm Thánh tôn chuyển thể dưới nhân gian! Thánh tôn chuyển thể trong truyền thuyết đó, ngươi có thể tưởng tượng được, tin này vừa truyền ra, tu chân giới liền phát cuồng! Đệ tử Cửu Nguyên Môn sử dụng Chuyển Luân Kính thăm tra, Chuyển Luân Kính không có phản ứng với bất kỳ người nào, cho đến khi... đến lượt Trình Diệu, Chuyển Luân Kính phát sáng trước mặt mọi người! Nói cách khác...”

Phó Diễn Chi thở dốc một hơi, dùng một giọng nói khó thể tin được: “Nói cách khác, Trình Diệu vậy mà lại là Thánh tôn chuyển thể...”

“Ta khinh!” Không đợi hắn nói xong, Phù Tang đã lửa giận ngút trời hiện hình, “Nguyên một đám mắt mù! Cướp đoạt căn cốt của người khác sẽ có thể làm Thánh tôn chuyển thể sao? Hắn cũng xứng?”

Phó Diễn Chi bị Phù Tang đột nhiên hiện ra dọa cho hết hồn, vô thức nói: “Chuyển Luân Kính là tiên khí thượng hạng, không muốn tin cũng phải tin. Hơn nữa, hiện tại mọi người đều nghĩ Từ Xuyên là một tên lừa đảo. Trình gia dựa thể Trình Diệu công bố Từ Xuyên là kẻ phản nghịch, câu kết với ma nữ hãm hại Trình Diệu...”

“Khó trách nhiều người đánh lên Từ Xuyên như vậy!” Phù Tang siết chặt tay, mặt nghẹn đỏ bừng, giận quá hóa cười, “Thánh tôn bảo vệ lục giới ngàn năm, vậy mà chỉ một cái kính đã có thể làm dao động tín ngưỡng của họ, lại còn tin một tên giả mạo đi mưu sát chính chủ... Buồn cười! Ngu không ai bằng!”

Vừa qua chuyện của tiểu ma nữ lại đến chuyện này, Phù Tang chỉ cảm thấy vừa hoang đường vừa xót lạnh.

Cái gọi là tín ngưỡng, cách xa thực tế bao nhiêu?

Trình Từ Xuyên vỗ vỗ hắn: “Vì sao ngươi tức giận?”

Phù Tang kinh ngạc: “Chẳng lẽ ngươi không tức giận?”

Thần sắc Trình Từ Xuyên bình tĩnh, hắn thật sự không có cảm giác gì. Lâu Nguyệt Đồng làm vậy với hắn, hắn còn không để ý, chuyện này thì có đáng là gì? Hơn nữa, xét sang góc độ khác, những nhân tài kia thật đáng buồn và đáng thương, không biết đang làm quân cờ của ai.

Phù Tang thờ dài: “Sau khi rời khỏi Lâu Nguyệt Đồng, người càng lúc càng giống...” Càng lúc càng giống Thánh tôn...

“Không tốt sao?”

Phù Tang không biết nên trả lời thế nào.

“Đợi chút, các người đang nói cái gì?” Phó Diễn Chi cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, vuốt vuốt lỗ tai, “Đồ giả mạo cái gì? Chính chủ cái gì?”

Nhìn Phó Diễn Chi đang ngây ngốc, Trình Tử Xuyên chỉ cười cười, chỉ vào mình: “Trình Tử Xuyên đoạt một hồn và căn cốt của ta, Chuyển Luân Kinh vì thế mới phát sáng, hiểu không?”

“A, nói vậy, người mới là...” Phó Diễn Chi gật gù đầu, nói được một nửa đột nhiên kịp phản ứng, sau đó đứng ngốc luôn tại chỗ, như bị gió thổi thẳng tấp ngã xuống sông.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Đoạn Tuyệt

“Người người người người!” Phó Diễn Chi hoàn toàn bị dọa sợ, cũng may dòng sông này không sâu, hần bò lên lau mặt, ngẩng đầu nhìn Trình Tử Xuyên đang thong dong cười, lập tức nổi giận, “Người dám đùa ta? Quả nhiên ở cùng một chỗ với tiểu ma nữ quá lâu, tâm cũng đen đi rồi!”

Trình Tử Xuyên nhún vai: “Ta nói thật.”

Phù Tang cũng nói: “Người suy nghĩ một chút cũng sẽ biết nên tin ai.”

Phó Diễn Chi ngu ngơ một lúc lâu, đứng ánh mắt bất khả tư nghị quan sát hần, sau đó há hốc mồm, trong lúc nhất thời không nói thành lời. Truyền thuyết và dã sử ở nhân gian liên quan đến Thánh tôn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, hần từ nhỏ cũng đã được nghe kể, hiện tại cảm giác như có người nào đó nói giống nhà hần có một khối bảo thạch, sau đó nói cho hần biết đây là trăng rơi xuống... Không rõ đây là cảm giác ngạc nhiên, mừng rỡ hay kinh hãi.

Phó Diễn Chi không nhận được thăm nghĩ: “Nếu Tiểu Lăng cô cô còn sống, không biết sẽ phản ứng thế nào...”

“Người không cần quá để ý, biểu ca.” Trình Tử Xuyên hơi mỉm cười, nói.

Phó Diễn Chi run một cái, sờ mũi thờ dài: “Tạm thời cứ gọi tên ta đi.”

Trình Tử Xuyên: “... Không muốn nhận?”

“Không phải!” Phó Diễn Chi gặm chân, “Ta đang nghĩ, nếu ta không phải biểu ca của người, chắc ta đã lập tức quỳ xuống rồi!”

Phù Tang “phốc” một tiếng, cười không dừng lại được, trêu chọc: “Vậy thì quỳ đi!”

Trình Tử Xuyên cũng cười: “Đừng, ta không nhận nổi.”

Hai người kẻ xướng người họa chọc tức Phó Diễn Chi: “Còn cười! Bị toàn bộ tu chân giới truy nã, người còn cười được?”

Trình Tử Xuyên hỏi ngược lại: “Không cười chẳng lẽ phải khóc sao?”

Phó Diễn Chi thấy bộ dạng lạnh nhạt của hần, thiếu lễ độ liếc mắt: “Người như vậy còn nói không còn quan hệ gì với tiểu ma nữ, ta nhìn không ra, khẳng định là hai người đang chơi trò chơi tình thú nào đó rồi!”

“Không còn bé nữa, chia tay liền chia tay, còn muốn khóc một trận, nháo lên đòi thất cổ nữa sao?”

Phó Diễn Chi nghĩ lại tình cảnh của bản thân hết khóc lại say sau khi bị Tần Tiêu cự tuyệt, cảm thấy vô cùng hổ thẹn...

“Vậy... người còn thích nàng không?” Phó Diễn Chi không nhận được hỏi nhiều thêm một câu.

Trình Tử Xuyên khẽ giương mắt, trên khuôn mặt còn có sự vui vẻ chưa tan hết, từ từ gật đầu một cái, bình tĩnh và thẳng thắn ngoài dự đoán.

Phó Diễn Chi sững sờ, ngồi dưới đất thờ dài, tự giễu chính mình: “Hai ta huynh không ra huynh, đệ không ra đệ, ta cảm thấy mình không có tư cách khuyên người. Nói thật, ta đến giờ vẫn không quên được tiểu tiên nữ, có thể chỉ khi nàng có việc thỉnh cầu mới nghĩ đến ta.”

Trình Tử Xuyên: “À.”

“...” Phó Diễn Chi nổi giận, “Đều thất tình giống nhau, người có thể có chút phản ứng không?”

“Bất thức Lư Sơn chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử sơn trung.” Trâm gỗ chợt lóe, Phù Tang biến mất. Trình Tử Xuyên gỡ tay áo, khẽ nhếch mày, chậm chạp tiến vào trong rừng, “Đi thôi, dẫn người đi vén ra mây mù.”

(Bất thức Lư Sơn chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử sơn trung: Hình dáng Lư Sơn không thấy thật/Chỉ vì đang đứng giữa non này - Đề Tây Lâm Bích)

Phó Diễn Chi sững sờ lại sững sờ, chỉ sợ hẳn sẽ khóc càng thương tâm hơn.

Cửu Nguyên Sơn, tại ngọn núi thứ ba.

“Ha ha ha, không hổ là đồ đệ của ta!” Kể từ khi Chuyển Luân Kinh nhận Trình Diệu là Thánh tôn, tu sĩ đến bá kiến càng nhiều, thể diện của Huyền Dữ chân nhân tăng lên gấp bội. Mặc dù là người đứng đầu một ngọn núi, hẳn cũng không để ý đến chuyện dựa hơi Trình Diệu để có thêm danh tiếng.

“Sur phụ...” Mặc dù Trình Diệu cũng cảm thấy hãnh diện nhưng trong đầu vẫn có một cái gai không nhổ được, “Con nhận được tin tức, Trình Tử Xuyên xuất hiện.”

Huyền Dữ biến sắc, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Kiêng kị hẳn làm gì, dựa vào thân phận của người bây giờ còn sợ không đối phó được hẳn sao?”

Trình Diệu nhủ thầm, hồi lâu sau liền lắc đầu: “Chuyện này... đồ nhi nghĩ vẫn nên lén lút giải quyết thì hơn.”

Người trong nhà rõ chuyện nhà mình, mặc dù Huyền Dữ cũng như tất cả mọi người đều cho rằng hẳn là Thánh tôn chuyển thế, Trình Diệu mừng rỡ nhưng cũng có chút lo sợ. Nếu trên người hẳn không có căn cốt và hồn phách của Trình Tử Xuyên, Chuyển Luân Kinh liệu có phản ứng không?

Trèo cao ngã đau, càng huy hoàng càng dễ ngã xuống vực.

Trình Tử Xuyên xuất hiện khiến Trình Diệu càng thêm suy tính hơn thiệt, ý niệm diệt trừ Trình Tử Xuyên đã lấn át mọi thứ.

Huyền Dữ chân nhân cũng lo lắng, dù sao hẳn cũng biết rõ Trình Diệu là người đoạt căn cốt của Trình Tử Xuyên, chuyện này sớm muộn cũng sẽ bại lộ: “Người biết tung tích hẳn sao?”

“Con không có.” Trình Diệu chợt cười một tiếng, “Nhưng Tàn sư muội chắc sẽ có cách tìm được hẳn.”

“Hả? Tiểu nhi?” Huyền Dữ không hiểu, “Tiểu nhi có quan hệ gì với hẳn? Người nói Thanh Gia còn có lý.”

Trình Diệu kêu người tìm Tàn Tiêu, ngày đó đại lễ không thành, quan hệ sư huynh sư muội của họ đã đông cứng, đặc biệt là khi Trình Diệu được vạn người ngưỡng mộ, hẳn lại càng không quan tâm đến Tàn Tiêu. Lúc này, Tàn Tiêu nghe tin Trình Diệu muốn tìm, ngạc nhiên và mừng rỡ chạy đến.

“Trình sư huynh!” Tàn Tiêu một thân bạch y, cả người đã gầy gò đi nhiều. Tình cảm mê luyến Phó Diễn Chi của nàng đã nhạt đi không ít, lại thêm vài phần làm người ta tiếc thương.

Nàng hết sức mong đợi gặp được Trình Diệu, ai ngờ câu đầu tiên của hẳn lại là: “Tàn sư muội, người còn liên lạc với Phó Diễn Chi không?”

“Phó, Phó thiếu cung chủ?” Ánh mắt Tàn Tiêu buồn bã, “Lúc trước đúng là hẳn có theo đuổi ta, nhưng ta và hẳn đã sớm đoạn tuyệt quan hệ, Trình sư huynh vẫn đang hoài nghi ta sao?”

Trình Diệu đáp: “Ta cần sư muội hỗ trợ, mong người nói thật... Các người tuy đã đoạn tuyệt nhưng người nhất định biết cách liên lạc với hẳn, đúng không?”

Tàn Tiêu cắn môi, không đáp mà hỏi ngược lại: “Ta có thể giúp Trình sư huynh chuyện gì?”

“Người cũng biết ta có một kẻ cừu nhân, hẳn là biểu đệ của Phó Diễn Chi, muốn biết tung tích của hẳn chỉ có thể hỏi Phó Diễn Chi...”

Nói đến đây, ngụ ý của hẳn đã rất rõ ràng. Trình Diệu muốn thông qua Phó Diễn Chi để tìm Trình Tử Xuyên, một lần diệt trừ kẻ địch.

“Không, ta sẽ không lợi dụng Phó thiếu cung chủ! Nếu ta làm vậy, sợ rằng hẳn sẽ hận ta cả đời!” Tàn Tiêu thốt ra. Quả thật nàng có thể tìm được Phó Diễn Chi, vì Phó Diễn Chi đã từng đưa cho nàng một con sâu của Vãn Lôi Cung, loại linh trùng này có đôi có cặp, cũng không biết Phó Diễn Chi có quên không, không hề đòi lại linh trùng của nàng.

Trình Diệu lạnh lùng nhìn nàng một cái: “Tàn sư muội nói cũng thật dễ nghe, hóa ra vẫn dối với Phó Diễn Chi mãi không quên. Nếu như thế, cần gì phải kết hôn với ta?”

Sắc mặt Huyền Dữ chân nhân cũng không tốt, mang theo ý tứ cảnh cáo và nhắc nhở: “Tiểu nhi.”

Tàn Tiêu lùi lại mấy bước, vành mắt dần đỏ lên, trong lòng nói một câu “thật xin lỗi”, sau đó vươn tay thả đom đóm ra. Nàng niệm chú, đom đóm bay vài vòng, tiến về phía chân núi: “Đi theo linh trùng, có thể sẽ tìm được...”

Trình Diệu cuối cùng cũng hòa hoãn hơn: “Ta biết rõ Tần sư muội sẽ hiểu đại thế.”

Xuân đi đông đến, nhân gian đã qua thời kì bão tuyết, nhưng chuyện này đối với tu sĩ cũng chẳng có gì khác nhau.

Cỏ cây suy tàn, trong rừng thỉnh thoảng có linh thú nhảy ra, Phó Diễn Chi trượt chân, suýt nữa ngã sắp xuống: “Đường núi này... Từ Xuyên, tại sao chúng ta không bay mà lại đi bộ?”

“Người phạm trái qua sinh lão bệnh tử, tu sĩ không cần, coi trời bằng vung, vì thế ngàn năm cũng không thể ngộ đạo.” Trình Từ Xuyên phui một bông tuyết rơi xuống vai, lịch sử tao nhã, cả người thanh khiết yên tĩnh, chỉ cần đứng cũng đẹp như tranh, “Nhìn xung quanh, đi nhiều một chút, gần gũi với tự nhiên, không tốt sao?”

Phó Diễn Chi nói thầm: “Đều là nói suông, thiên phú tốt còn nói, thiên phú kém sợ rằng sẽ đánh chết người!”

Trình Từ Xuyên mặc kệ người khác nghĩ thế nào, tiếp tục đi về phía trước.

“Chao ôi Từ Xuyên...” Phó Diễn Chi cẩn thận hỏi, “Không phải người... không nhìn thấy sao? Tại sao còn đi tốt hơn ta?”

Hắn chung đụng một lúc lâu mới phát hiện ra Trình Từ Xuyên lại không nhìn thấy được gì nữa, khi đó đã tức giận đến mức muốn xông qua sông Định Giới tìm tiểu ma nữ sống mái một phen, biểu đệ đối tốt với nàng như vậy mà còn dám bắt nạt, biểu ca như hắn quả thật rất vô dụng! Đáng tiếc, Trình Từ Xuyên thuận miệng nói với hắn một câu khiến hắn ỉu xiu - - không còn quan hệ gì với nàng, còn nữa, người đánh không lại nàng.

Đánh không lại nàng... Câu nói này xoay vòng vòng trong đầu hắn, tuy đã thương tổn nghiêm của hắn nhưng không thể nghi ngờ, đây là một câu nói thật!

Sau đó, Trình Từ Xuyên lại thuận miệng nói một câu an ủi hắn - - Ta cũng không đánh thắng được nàng.

Tiểu ma nữ hung tàn bạo lực không ai bằng này!

Từ đó về sau, Phó Diễn Chi không dám đề cập đến tiểu ma nữ trước mặt Trình Từ Xuyên nữa. Cho dù hắn không để ý, Phó Diễn Chi vẫn có chút băn khoăn khi nói đến đề tài này.

“Nhìn không được nhưng vẫn nghe được, ngửi được, cảm giác được, tâm định, chân sẽ ổn.” Trình Từ Xuyên chỉ về phía trước, “Người nhận ra đây là đâu không?”

“Đây là...” Phó Diễn Chi quan sát một chút, sau đó ngơ ngẩn, “Đây là dãy Không Không, là nơi năm đó ta gặp nạn!”

Dãy núi Không Không xuất hiện vào rất nhiều năm trước, không có gì nguy hiểm. Phó Diễn Chi đã đến đây nhiều lần, hắn đối với nơi này có cảm tình đặc biệt. Hắn từng suýt chết ở đây, nhưng cũng ở đây gặp được tiểu tiên nữ của hắn.

“Từ Xuyên, sao lại đến đây?” Phó Diễn Chi cúi đầu hỏi.

Trình Từ Xuyên vỗ vai hắn: “Ba mục đích.”

Phó Diễn Chi dờ khóc dờ cười, thờ dài một tiếng: “Người làm việc thật khiến người ta đoán không ra! Không thể nói rõ ràng trước khi đến đây được sao, không nghĩ tới chuyện ta sẽ nhìn cảnh thương tình?”

Trình Từ Xuyên dựng thẳng ngón tay trỏ, làm động tác “suyt”: “Xem cò không nói, đánh cò cũng không thể nói.”

Phó Diễn Chi “chặc” một tiếng, trong lòng tự nhủ, khi trước tiểu ma nữ gọi hắn là thần côn quả nhiên không sai.

Họ ở đây ba ngày, ngày thứ ba, cuối cùng cũng có khách không mời mà đến.

Nhìn thấy linh trùng bay tới, sau đó nhìn thấy Tần Tiêu theo sau, Phó Diễn Chi đại khái đã hiểu một mục đích của Trình Từ Xuyên là gì... Hắn là muốn cho hắn xem một chút, “tiểu tiên nữ” này có đáng giá để hắn trả giá và yêu thích không.

“Trình Từ Xuyên! Quả nhiên người ở đây!” Trình Diệu dường như đang thở phào nhẹ nhõm.

Phó Diễn Chi nhìn chằm chằm Tần Tiêu đứng sau lưng Trình Diệu, cười một tiếng không rõ ý tứ hàm xúc. Sắc mặt Tần Tiêu tái nhợt: “Phó thiếu cung chủ, xin lỗi, ta là bất đắc dĩ...”

“Ngừng, không cần nói nữa, ta không muốn nghe.” Phó Diễn Chi nói.

“Đừng gấp, đầu tiên, chúng ta giải quyết chuyện thứ nhất trước.” Trình Từ Xuyên đưa tay ngăn cản Trình Diệu rút kiếm, ngược lại quay sang nói với Tần Tiêu, giọng nói chưa tới mức nghiêm khắc nhưng vô cùng nghiêm trang, “Tần đạo hữu, người năm đó cứu Phó thiếu cung chủ ở dãy núi này, thật sự là người sao?”

Phó Diễn Chi giật mình ngẩng đầu: “Có ý gì?”

Tần Tiêu nhìn thấy phản ứng của hắn, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, cố gắng ngăn lại sự khó chịu trong lòng, dứt khoát nói: “Không phải.” Nàng như ngọn núi lửa đang phun trào, thanh âm lạnh lẽo, “Ta không phải, từ trước đến nay ta chưa bao giờ nói ta là người đó.”

“Nhưng nàng cũng chưa bao giờ nói nàng không phải! Ta đã hỏi nàng... Ta đã hỏi nàng!” Sấm đánh giữa trời quang, Phó Diễn Chi như bị sét đánh tan ba hồn bảy vía, sắc mặt còn u ám hơn cả Tần Tiêu.

Chứng kiến về mặt kinh ngạc đến cực điểm của Phó Diễn Chi, Tần Tiêu mơ hồ có một loại khoái cảm nhưng cũng đau đớn khôn cùng: “Quả nhiên, quả nhiên! Nhìn phản ứng của ngươi đi, Phó Diễn Chi, thật ra từ đầu đến cuối, người ngươi yêu chỉ là ‘tiêu tiên nữ’, không phải Tần Tiêu! Ngươi nhận lầm người, có liên quan gì đến ta?”

“Nàng!” Phó Diễn Chi quả thực cũng bị nàng trở mặt làm chân động.

“Tại sao không liên quan đến ngươi?” Trình Từ Xuyên nói, “Rõ ràng ngươi không phải người hắn muốn tìm, tại sao còn cho hắn hi vọng, tiếp nhận lòng tốt của hắn, khiến hắn vì ngươi mà vào sinh ra tử? Nói trắng ra, ngươi chỉ đang hưởng thụ cảm giác có người theo đuổi, cố ý lừa gạt tình cảm của hắn mà thôi, hành vi này có vô sỉ khác gì tiểu nhân đâu?”

Trình Từ Xuyên khí thế xuất trần, rất ít khi nói những lời nghiêm khắc, nhưng một khi nói, không thể nghi ngờ còn cay nghiệt hơn không chỉ trăm lần.

“Đó là... là chính hắn nguyện ý! Hơn nữa, người hắn yêu không phải là ta! Mỗi một lần, mỗi một lần hắn làm ta cảm động, hắn đều gọi ta là tiểu tiên nữ! Ta không phải tiểu tiên nữ, đến bây giờ vẫn không phải!” Tần Tiêu kích động như đã quên mất Trình Diệu và Huyền Dự còn tồn tại, điên cuồng hét lên.

Phó Diễn Chi run bần bật, hắn nhìn chằm chằm nàng, nhìn đến khi không còn phát ra được âm thanh nào nữa mới run rẩy bật ra từng câu từng chữ: “Ta nghĩ mình đã tìm được ân nhân cứu mạng, thế là sai sao? Ta yêu cô nương đã cứu ta, muốn tìm được nàng, muốn cho nàng tất cả những gì tốt nhất của ta, thế là sai sao? Ta muốn làm nàng vui, làm nàng hạnh phúc, thế là sai sao?”

Những tiếng sai sao, tiếng sau cao hơn tiếng trước, trong mắt Phó Diễn Chi đều là sự thống khổ và buồn bã. Nước mắt dường như muốn chảy xuống, hắn ngửa mặt lên trời, không muốn thất thố quá mức: “Nàng cảm thấy ta phiền? Cảm thấy ta biến nàng thành người thay thế? Thật buồn cười, nếu từ đầu nàng nói ra chuyện này, ta sẽ không nhìn nàng một cái, cũng sẽ không động chạm vào nàng! Đến bây giờ ta mới biết, hóa ra những gì ta đã làm tất cả đều là chuyện cười, tâm ý và sự trân trọng của ta hóa ra là dùng để đối phó với thân nhân của ta... Được, được, được, Tần Tiêu, ngươi làm đủ rồi, trước đây là ta ngu xuẩn, về sau sẽ không thế nữa.”

Một câu về sau sẽ không thế nữa, bắt luận trách cứ hay mắng chửi, đều quyết tuyệt hơn nhiều.

Phó Diễn Chi nói xong liền đưa tay bắt lấy linh trùng, sau đó không chút do dự nào bóp chặt, dường như đang bóp chết chính tâm lòng của hắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Meo Meo

Hành động không một âm thanh của Phó Diễn Chi đã biểu lộ rõ ràng, sau này hắn và Tần Tiêu không còn liên quan gì nữa.

Tần Tiêu đang muốn tiến lên lại bị Trình Diệu đẩy về phía sau: “Ở đây kéo dài thời gian sao? Chấm dứt tại đây thôi, Trình Từ Xuyên.”

Nói xong, không đợi Trình Từ Xuyên kịp phản ứng, hắn rút kiếm đánh xuống một chiêu Chiến Long Tam, thiên thương trấn, hiển nhiên không cho Trình Từ Xuyên cơ hội động thủ, trấn áp trước rồi hẵng nói sau. Cùng lúc đó, Huyền Dự chân nhân đứng một bên lập trận, đưa tay tạo kết giới khiến hai người không có chỗ trốn.

Phó Diễn Chi từng được tiên nhân Cổ Phong truyền thừa, tu vi trong mấy năm ngắn ngủi đột nhiên tăng mạnh, nhưng dù sao hắn mới đang ở tiêu dao cảnh, không phải đối thủ của Trình Diệu, càng không phải đối thủ của Huyền Dự chân nhân đang trong Độ Kiếp kỳ, căn bản không giúp đỡ được gì, chỉ có thể kiềm chế Tần Tiêu, tro mắt nhìn Trình Từ Xuyên lấy một địch hai.

“Từ Xuyên, ngươi đề...” Phó Diễn Chi muốn gọi Phù Tang ra hỗ trợ nhưng lại bị Trình Từ Xuyên lời ít ý nhiều cắt ngang, “Bề quan.”

Phù Tang đang bề quan? Khéo như vậy?

Lòng Phó Diễn Chi trở nên nguội lạnh.

Trình Diệu cười lạnh, lật tay xuất ra một mặt trống đồng ném cho Huyền Dự chân nhân. Tu vi hắn cao hơn, uy lực pháp khí càng mạnh, Trình Diệu đã từng bị day dỗ mấy lần, lần này Trình Từ Xuyên hoàn toàn đi đòi rồi.

Quả nhiên, Tán Hồn Cổ vừa vang lên, động tác của Trình Từ Xuyên liền chậm lại. Nhưng hắn không lùi mà tiến, linh lực cường đại hội tụ, phun ra một tiếng “phá”. Trống đồng đột nhiên vỡ vụn, Huyền Dự chân nhân ngay sau đó lập tức phun ra một búng máu: “Ngươi... Độ kiếp!”

Trình Từ Xuyên ngược mắt lên, không chút do dự đuổi tay đâm xuyên qua linh khí, ánh sáng rực rỡ tỏa ra, điểm vào ấn đường Huyền Dự. Cụp một tiếng, ngọc roi sứ vỡ, mọi thứ trong nháy mắt liền tan biến. Thân thể Huyền Dự nứt ra như bình nước, linh lực nhanh chóng thoát li, ngàn năm khổ tu tan thành mây khói!

“Sur phụ!”

“Sur phụ!”

Huyền Dự hoảng sợ mở to mắt: “Ngươi, ngươi sao có thể! Sao ngươi dám! Ngươi...”

Đơn giản phé đi tu vì một người, sợ chỉ có thượng tiên trên Tiên giới mới có thể làm được. Huyền Dự không biết rõ, Trình Từ Xuyên chỉ thiếu hụt hồn phách, một khi hồn phách đầy đủ, sau khi vượt qua lối kiếp sẽ chẳng mấy chốc được đứng trong hàng ngũ thượng tiên, hưởng chi, hân còn có đạo lực.

Trình Diệu mở to hai mắt, trong nháy mắt, hân cảm thấy ý thức của mình bị đè xuống. Xích Hoàng Kiếm trong tay cấp tốc chuyển động, phát ra âm thanh kịch liệt. Vốn là Trình Diệu không chế Xích Hoàng Kiếm, nhưng trong một khắc kia lại biến thành Xích Hoàng Kiếm không chế hân, vì thế ngăn hân không sử dụng được tuyệt sát chiêu.

Đến lúc hân phản ứng lại, Xích Hoàng Kiếm... đã đâm xuyên qua ngực Trình Từ Xuyên rồi.

“Từ Xuyên!”

Trình Từ Xuyên quay đầu, sắc mặt vẫn lãnh đạm như trước có thêm một sự yên tĩnh đến cực hạn. Hân nhìn sâu vào mắt Trình Diệu, nhưng Trình Diệu lại cảm thấy như hân đang không hề nhìn mình, thậm chí ánh mắt của hân còn không có tiêu cự: “Làm tốt lắm, Thần quân cao cao tại thượng cũng có thể sử dụng đến thủ đoạn này.”

“Ngươi, ngươi đang nói gì?” Rõ ràng đã đâm trúng Trình Từ Xuyên nhưng Trình Diệu không biết tại sao lại cảm giác được một sự luống cuống kinh hoàng, dường như có gì đó đang mất đi không thể, “Thần quân cái gì?”

Trình Từ Xuyên cảm lấy Xích Hoàng Kiếm: “Vừa rồi không phải ngươi đã phát hiện ra rồi sao?”

Khi đó, ý thức Trình Diệu không bị mất đi, chỉ là hân vẫn không thể tin được.

“Trình Diệu.” Trình Từ Xuyên bỗng cười khê, “Ngươi cho rằng giết ta là xong sao? Con rồi ngây thơ.”

Xích Hoàng Kiếm bị hân cứng rắn rút ra, trên y phục trắng như tuyết hiện lên từng mảng đỏ rực. Hân nghe được âm thanh của Phó Diễn Chi, nghiêng đầu nhìn sang đôi mắt đỏ ngầu của hân, từng câu từng chữ mang ý tứ sâu xa: “Đừng buồn, biểu ca.”

Tóc hân bị gió thổi tung, trâm gỗ rơi xuống trước, cả người Trình Từ Xuyên đổ về phía sau... Mà phía dưới dãy núi Không Không, là vực sâu vô tận.

“Con rồi cái gì!” Trình Diệu dữ tợn túm hân lại nhưng chỉ bắt được chiếc áo khoác ngoài, “Ngươi nói rõ ràng cho ta! Trình Từ Xuyên!”

Trình Từ Xuyên, cho dù chết cũng không để cho người khác sống yên ổn.

“Từ Xuyên! Từ Xuyên!” Phó Diễn Chi phát điên vung tay đánh Tần Tiêu trọng thương, xông tới liều mạng cùng Trình Diệu, thanh âm run sợ, “Tên súc sinh! Hại cha mẹ hân, đoạt căn cốt của hân, giờ còn giết hân, ngươi vẫn là người sao? Hân đã từng là người của Trình gia, là đường đệ của ngươi, hân làm sai điều gì? Ta hận không thể lóc từng miếng thịt của ngươi!”

Xích Hoàng Kiếm “keng” một tiếng rơi xuống mặt đất, hoàn toàn mất đi ánh sáng chói lọi, hiện tại chỉ như một thanh gỗ mục không thể mài dũa, ảm đạm thất sắc.

Trình Diệu xoay người lại đá văng hân ra: “Cút!”

Phó Diễn Chi điên cuồng như muốn liều mạng với hân, cùng lúc đó, Trình Diệu phát hiện hồn phách của mình lại không thể dung nhập với căn cốt, lầm bầm nói: “Hân chết rồi, Trình Từ Xuyên... Cuối cùng hân cũng chết ha ha ha ha...”

Phó Diễn Chi hoàn toàn ngơ ngẩn, ngơ ngác nhìn xuống phía dưới. Vừa rồi Tần Tiêu tàn nhẫn với hân như vậy, hân nhìn xuống không khóc, nhưng lúc này, nước mắt không thể không chế được bắt đầu tuôn rơi, tất cả điều xấu như đến cùng một lúc, phút chốc đã hoàn toàn đánh nát hân.

Phản ứng của Phó Diễn Chi khiến ý thức Trình Diệu thanh tỉnh lại. Trình Từ Xuyên đã chết rồi! Ánh mắt của hân tàn nhẫn, một tay bóp chặt cổ Phó Diễn Chi: “Nhìn ngươi khổ sở như vậy, không bằng ra đi cùng hân đi!”

“Trình sư huynh!” Tần Tiêu không biết vô tình hay cố ý kêu lên một tiếng, “Mau tới thăm sư phụ một chút!”

Phía xa xa, vài tiếng động cũng truyền đến.

Trình Diệu nhìn bộ dạng nửa sống nửa chết của Phó Diễn Chi, lại nhìn thân thể sắp tán loạn của Huyền Dự chân nhân, trăm mặt mang Tần Tiêu và Huyền Dự rời đi.

Phó Diễn Chi từng sờ ngòai yên tại chỗ, đôi mắt đỏ ngầu như máu, trên mặt đầm đìa nước mắt, hần cúi đầu, bỗng nhiên phun ra một búng máu.

“Ngươi, ngươi không sao chứ?” Từ trong cánh rừng, một tiểu cô nương đáng yêu xinh đẹp lặng lẽ xuất hiện, trên người khoác đạo phục Cửu Nguyên, khoe miệng lúc nào cũng nở nụ cười giờ đây lại mím chặt. Nàng chạy đến đỡ Phó Diễn Chi, móc ra một viên đan dược đưa cho hắn.

Phó Diễn Chi vừa nhìn thấy đạo phục trên người nàng liền đẩy thật mạnh: “Tránh ra!”

“Ta không phải, ta... Tên ta là Lan Tự, chúng ta đã từng gặp nhau ở Cửu Nguyên Sơn, ngươi không nhớ sao?” Lan Tự vội vàng khoa tay múa chân, “Ta vụng trộm đi theo Tần sư tỷ bọn họ, không nghĩ tới... không nghĩ tới...”

Phó Diễn Chi lạnh lùng hỏi: “Ngươi đều đã chứng kiến rồi?”

Lan Tự gật đầu một cái, lại vội vàng nói: “Ngươi đừng buồn, ca ca... có lẽ cũng chưa chết!”

Phó Diễn Chi nghe vậy liền ngẩn ra.

Ba mục đích.

Xem cò không nói, đánh cò cũng không thể nói.

Đừng buồn, biểu ca.

Lời nói sâu xa của Trình Tử Xuyên đột ngột vang lên bên tai hắn. Hắn rũ người, cả người như không có khí lực ngã xuống mặt đất, vừa khóc vừa cười, nghẹn ngào lắm lắm lâu lâu: “Tên khốn kiếp này, nghĩ biểu ca ta dễ khi dễ lắm sao...”

Từ đầu đến cuối nghĩ lại một lần, ánh mắt Phó Diễn Chi chậm chậm lóe sáng, có lẽ, có lẽ sự tình cũng không hỏng bét như vậy.

Phó Diễn Chi nghĩ vậy liền giây giữa đứng lên: “Không phải ngươi đi cùng họ sao? Tại sao phải nói với ta?”

“Ta không phải!” Lan Tự kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc nói, “Ta biết ca ca là người tốt!”

“Vì sao lại khẳng định như vậy?” Giọng nói của Phó Diễn Chi tràn ngập sự chế giễu, “Nói không chừng các sư thúc của ngươi đã diệt trừ được một tên ma đầu đấy.”

“Vì hắn là bằng hữu của Thanh Gia đại nhân.” Nhắc đến Thanh Gia, ánh mắt Lan Tự liền thay đổi, trở nên vô cùng kiên định, dặn dò Phó Diễn Chi như một tiểu đại nhân, “Trước tiên ngươi trốn đi chữa thương, đừng hành động thiếu suy nghĩ. Ta sẽ báo chuyện này cho Thanh Gia đại nhân, đợi nàng đến chủ trì công đạo.”

“Thanh Gia?”

“Hiện tại thanh thế của Trình Diệu sư thúc như mặt trời buổi trưa, sư phụ ta cũng không thể kiềm chân hắn.” Lan Tự tuổi không lớn lắm nhưng đã theo Cửu Nguyên chương môn rèn luyện nhiều năm, sớm đã không còn là tiểu cô nương ngây thơ lúc trước, “Người có thể áp chế hắn, sợ chỉ có Thanh Gia đại nhân!”

Lời nói này hết sức có lý, Phó Diễn Chi cũng đồng ý. Danh tiếng hiện tại của Trình Diệu đến từ cái mác “Thánh tôn chuyển thế”, tuy nói có vẻ uy phong cũng chỉ là hư danh. Nhưng danh tiếng của Thanh Gia lại đến từ cách đối nhân xử thế nhiều năm như vậy, rất nhiều người tôn trọng ngưỡng mộ nàng, hiện nay, cũng chỉ có Thanh Gia có bản lĩnh này.

Phó Diễn Chi trầm tư rất lâu, cuối cùng hòa hoãn lại, chân thành nói: “Đa tạ, Lan Tự đạo hữu.” Hắn không gọi Lan Tự là tiểu cô nương mà gọi là đạo hữu, điều này thể hiện rõ sự tôn trọng và biết ơn của hắn.

Lan Tự lắc đầu: “Hi vọng ca ca bình an vô sự.”

Phó Diễn Chi nhìn thoáng qua vực sâu, cúi đầu nói: “... Phải.”

Phía dưới dãy núi Không Không không phải địa ngục khủng bố cũng không phải một thảo nguyên hoa cỏ rực rỡ mà là một bãi cỏ hết sức tầm thường và một dòng sông, xung quanh là thạch động, núi rừng, một mảnh hoang vu.

Trình Tử Xuyên bị một thứ gì đó nóng ướt liếm tỉnh, hần mở mắt ra, xung quanh đang có bão tuyết, không khí thuần tịnh vô hạn, nhưng trên người hắn không có một bông tuyết nào. Hắn nhìn thấy trên đầu là một nhánh cây được đắp một cái lá làm thành nóc nhà, che lại tất cả gió tuyết, trong lòng có chút kinh ngạc.

Cái lưỡi mềm mại nóng ướt lại liếm vào mặt hắn một cái. Trình Tử Xuyên nghiêng đầu nhìn sang, bên cạnh hắn là một con mèo nhỏ có bộ lông trắng muốt đang vênh đuôi, hất cằm như đang khoe khoang chiến công của mình, cao giọng kêu một tiếng: “Meo ~”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Oan Gia

Tiểu miêu đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến Trình Tử Xuyên nhớ đến tiểu hồ ly mà Lâu Nguyệt Đồng biến hóa mà thành, cũng trắng trẻo xinh đẹp, kiêu căng như nữ vương, lại không khiến người ta chán ghét chút nào.

Nhưng đương nhiên, đây không thể là Lâu Nguyệt Đồng.

Trình Tử Xuyên vì bản thân nghĩ đến tiểu ma nữ mà cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hắn đưa tay sờ sờ tiểu miêu, chỉ lên cái “ô” trên đầu: “Là ngươi làm?”

Tiểu miêu lắc lắc cái đuôi, cọ cảm vào tay hắn như đang trả lời.

Trình Tử Xuyên nhin không được cười khê: “Thật thông minh, đa tạ ngươi.”

Tiểu miêu xinh đẹp nhìn chăm chăm hắn, đột nhiên ghé sát vào, liếm lên môi hắn một cái. Trình Tử Xuyên ngẩn ra, đưa tay ôm trán cười không ngừng, cười có chút không dừng lại được, hắn thật lâu rồi chưa từng cao hứng như vậy.

Tiểu miêu nhìn hắn cười có chút xuất thần, lại liếm lên mặt hắn một cái nữa.

“Được rồi, đừng được voi đòi tiên.” Trình Tử Xuyên từ trước đến giờ vẫn luôn khoan dung với cô cây linh thú, nhất là những tiểu từ chưa khai linh trí lại có linh tính này.

Hắn chậm rãi ngồi dậy, trên y phục đều là vết máu khô. Vết thương Xích Hoàng Kiếm lưu lại chưa có chuyển biến tốt đẹp, linh lực trong cơ thể hắn ngưng trệ, tình huống rất tệ, nhưng... hắn lại có thể nhìn được.

Hồn phách cũng chưa quay về, Trình Tử Xuyên thờ dài một tiếng. Hắn dường như đã quen với việc hai mắt lúc tốt lúc kém, mặc dù không hiểu tại sao lại như vậy. Hắn sờ lên ngực, tuy nói thương thế vẫn còn ở đây nhưng vết thương ngoài mặt đã biến mất.

Tiểu miêu cắn cắn áo hắn, dường như đang rất bất mãn vì không được để ý tới. Thấy vậy, Trình Tử Xuyên bỗng nghĩ đến một chuyện: “Tiểu từ, vết thương và mắt của ta... có liên quan gì đến ngươi không?”

“Meo meo ~” Tiểu miêu như không nghe hiểu lời hắn nói, vô tội kêu lên.

Trình Tử Xuyên nhéo tai nó: “Con mèo nhỏ này.”

Tiểu miêu xù lông, hung hãn cắn tay hắn một cái, lưu lại một dấu răng không sâu cho lắm – không được gọi thế!

Trình Tử Xuyên nhìn chăm chăm dấu răng có chút nhập thần, tự nhủ: “Thật giống nàng.”

Tiểu miêu nghe được, hai mắt to tròn mà trong veo chớp chớp, nhẹ nhàng nhảy lên ngực hắn: “Meo meo?”

Trình Tử Xuyên trong chớp mắt liền thu lại thần thái, ôm nó chui ra khỏi nhánh cây. Gió tuyết bên ngoài còn chưa ngừng, tuyết rơi là tả, tiểu miêu hé mắt, Trình Tử Xuyên dùng tay áo giúp nó ngăn lại gió tuyết.

Thân thể của hắn không tốt mà vẫn còn dám đi lại trong gió, tiểu miêu tức giận nhích tới nhích lui muốn chui ra để đẩy hắn về. Trình Tử Xuyên nhẹ giọng an ủi: “Đừng làm rộn, ta bị lạc mất một người, ta phải đi tìm hắn.”

Người hắn nói đến đương nhiên là Phù Tang.

Trên thực tế, đây là kế hoạch đối phó với Trình Diệu của hắn. Chết trước mặt Chiến Hoàng Thần Quân một lần, hắn không nói cho Phó Diễn Chi, điểm này hắn chỉ có thể nói xin lỗi, phản ứng khi không biết gì mới càng thêm chân thật.

Tiểu miêu nghe xong lại càng tức giận - - còn nghĩ đến cái cây kia! Cũng không nhìn xem ngươi hiện tại đang có cái đức hạnh gì! Hừ!

Ý tưởng rất tốt, đáng tiếc thương thế của Trình Tử Xuyên không nhẹ, trong cơ thể trống rỗng, vừa cảm nhận được một chút tung tích của Phù Tang, sau một khắc đã biến mất. Xác định không thể tìm được phương hướng, hắn đành phải quay lại son động để tránh gió tuyết.

Hắn ngồi trên mặt đất, không hề để ý đến sự dơ dáy bẩn thỉu ở nơi này, mặt mày ôn nhả trầm tĩnh như đã rút đi tám vạn dặm lạnh nhạt, trên mặt mang theo một chút vui vẻ. Cho dù toàn thân hắn có chút chật vật, nhưng so với sự thờ ơ trước kia, hiện tại hắn lại có một tư thái lơ đãng đặc biệt.

Tiểu miêu ngẩn ngơ, nó không chút nghi ngờ, Trình Tử Xuyên cho dù một ngày nào đó có tan xương nát thịt cũng sẽ không hề bị nhiễm bụi trần.

“Meo meo ~” Tiểu miêu kêu một tiếng, yên tĩnh nằm trong lòng Trình Tử Xuyên mặc hắn nhẹ nhàng vuốt ve, chưa bao giờ thấy bộ dạng như vậy của

hắn, thật thích!

“Trộm được kiếp phù du nửa ngày nhân rồi, thật tốt.” Trình Tử Xuyên lẳng lẳng lên tiếng, không hề để ý đến chuyện thỉnh giả chỉ là một tiểu linh thú cái gì cũng không hiểu, “Đi quá lâu, có chút mệt mỏi.”

“Meo meo ~” Tiểu miêu trầm nghĩ, ai bảo ngươi không nghe lời ta? Được rồi được rồi, biết rõ ngươi có ý riêng, khẳng định trong lòng đang chửi bới ta đây mà.

“Thỉnh thoảng ta sẽ nghĩ đến nàng.” Nếu lúc này có bất kì người nào ở đây, Trình Tử Xuyên sẽ không nói ra những lời này. Hắn như đang bày tỏ tiếng lòng, nhưng không phải là nói với tiểu miêu mà như đang tự quyết định, “Lúc trước khi nào ta cũng thấy khó chịu, tim đau như bị đao cắt. Hiện tại cũng vậy, nhưng vẫn phải nghĩ đến chuyện tiếp theo nàng sẽ làm gì, nên ứng đối thế nào, nghĩ đến lập trường của mọi người, nghĩ...”

Thực ra, hắn có nghĩ gì đâu? Chỉ đang nhớ đến một người mà thôi.

Đôi khi dùng thiên ngôn vạn ngữ che giấu cũng không chống lại được một ánh mắt.

Tiểu miêu bò lên vai, nhẹ nhàng liếm lên mắt hắn, lại kêu một tiếng: “Meo meo ~”

Trình Tử Xuyên chọc chọc trán nó, cười nói: “Được voi đòi tiên.”

Có thể do tiểu miêu và tiểu hồ ly mà Lâu Nguyệt Đồng biến thành cực kỳ giống nhau, Trình Tử Xuyên dường như có thêm một chút thích thú và dung túng, nhưng không có cách nào không nghĩ đến Lâu Nguyệt Đồng, loại nhớ thương này không hề thoải mái.

Than nhẹ một tiếng, Trình Tử Xuyên nói: “Nàng khó đối phó hơn Chiến Hoàng Thần Quân nhiều, thật làm cho ta đau đầu.” Ít nhất Lâu Nguyệt Đồng cũng hiểu rõ hắn, hắn lừa được Chiến Hoàng nhưng không lừa được nàng.

“Meo meo meo meo ~” Tiểu miêu có chút đắc ý, cái đuôi vểnh lên trời.

Trình Tử Xuyên không nặng không nhẹ vỗ lên đầu nó một cái: “Thái độ này là gì, chống đối ta sao?”

Tiểu miêu thờ phỉ phỉ cắn hắn, hung hăng cắn!

Chơi đùa chán, Trình Tử Xuyên liền chìm vào giấc ngủ. Đây là một cách tự động chữa thương, linh lực vận chuyển.

Tiểu miêu đi vòng quanh hắn vài vòng, phun ra một đám sương khiến hắn ngủ sâu hơn nữa, sau đó lập tức biến hóa, linh thú tứ chi ngắn cùn liền được thay bằng một thiếu nữ váy đen dung mạo tuyệt diệu, không hề nghi ngờ, đây là vị oan gia khiến Trình Tử Xuyên đau đầu nhất.

Tiểu miêu giống tiểu linh hồ cũng chính vì chúng đều do một người biến ra, hưởng chi tu vi hiện tại của Lâu Nguyệt Đồng đã vượt xa ngày đó, trạng thái của Trình Tử Xuyên lại kém đi gấp trăm lần, không phát giác được là chuyện bình thường.

Lâu Nguyệt Đồng xuất hiện vào lúc này, nói trùng hợp cũng đúng, nói có ý cũng không sai.

Khi nàng phát hiện Trình Tử Xuyên không thể nhìn được ở Hỗn Độn biên giới liền hiểu ngay ra vấn đề nằm ở tiên thảo, tuy nàng lạnh lùng ngoài mặt nhưng tuyệt đối không phải vô tình, sau đó liền vờ vết toàn bộ địa vực ma tu, cùng đám người Lâu Dịch Dương đang nhàm chán đi điều tra địa hình, trên thực tế là để tìm kiếm tiên thảo này nọ.

Nói trắng ra là khẩu thị tâm phi, miệng cứng lòng mềm.

Ai ngờ khi nàng gặp lại Trình Tử Xuyên, hắn lại tự biến mình thành bộ dạng nửa sống nửa chết này. Khi đó, Lâu Nguyệt Đồng vừa lo vừa giận, quả thực muốn trực tiếp bóp chết hắn, về sau lại thoải mái tìm lý do - - giậu đổ bìm leo không phù hợp với thân phận của nàng, quang minh chính đại đấu một trận với hắn mới có cảm giác thành tựu!

Trời mới biết trước kia nàng có lần nào nhân dịp người ta bị bệnh mà có ý định đoạt mạng hay không!

Kết quả là... Kết quả là, có chút không khống chế được làm vài chuyện dư thừa, ví dụ như chiếu cố hắn, chăm sóc hắn...

Lâu Nguyệt Đồng nghiêm mặt đi đến ngồi xuống bên cạnh Trình Tử Xuyên, càng nghĩ càng giận, hung hăng lôi kéo mặt hắn. Người đang ngủ kia lại hoàn toàn không rõ xảy ra chuyện gì, gương mặt tuấn tú bị véo đỏ, vậy mà vẫn lẳng lẳng nằm yên.

“Chàng nói xem, có phải chàng có ý nói những lời kia cho ta nghe?” Lâu Nguyệt Đồng vỗ vỗ đầu hắn, đem động tác hắn vừa làm với tiểu miêu trả lại không sai chút nào. Tiểu ma nữ lòng dạ hẹp hòi cuối cùng thờ dài.

“Khẳng định là có ý!” Nàng nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, hừ nhẹ một tiếng, sau đó cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, “Chàng cũng vậy, thật làm ta đau đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Trở Về

Lan Tự sau khi từ biệt Phó Diễn Chi liền lặng lẽ quay về Cửu Nguyên Sơn. Nàng leo lên ngọn núi thứ nhất, nghe nói Huyền Dữ chân nhân khi xuống núi đã bị hại đến trọng thương, chương môn và các trưởng lão đều đang tụ tập ở ngọn núi thứ ba, không biết tình huống thế nào.

Vài đệ tử điểm danh báo cho Lan Tự rằng chương môn đã đi tìm nàng. Lan Tự vừa nghe xong liền vội vã đến ngọn núi thứ ba để gặp mặt chương môn.

“Đệ tử bái kiến sư phụ!” Lan Tự được người đưa lên, vừa vận nhãn thấy chương môn đang đứng ngoài phòng của Huyền Dữ chân nhân.

Sắc mặt chương môn ngưng trọng, cau mày, không có tâm tư hỏi nàng đã đi đâu, chỉ gật đầu với nàng một cái rồi quay người bước vào phòng.

Lan Tự âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chương môn đối xử với nàng rất tốt, nàng chẳng hề muốn nói dối, không hỏi đương nhiên là tốt rồi.

Nhưng tâm trạng còn chưa kịp buông lỏng, vừa quay đầu lại, nàng liền nhìn thấy ánh mắt tìm tòi nghiêm cứu của Trình Diệu. Lan Tự sợ hết hồn, miễn cưỡng cười một cái: “Trình sư thúc.”

Trình Diệu nhìn chằm chằm nàng một chút, giống như vô tình nói: “Ta nghe có người nói, hôm qua ngươi đã đến ngọn núi thứ ba? Là vì chuyện gì? Tại sao không ở lại một chút, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu rồi.”

“Không có, không có gì, chỉ là một chút việc vặt.” Lan Tự không bình tĩnh được, dứt khoát bày ra bộ dạng buồn bực, hỏi ngược lại, “Ngày thường sư thúc cũng không để ý đến những chuyện này, ta không muốn làm kinh động ngài, ta đã làm sai điều gì sao?”

“Không có gì.” Trình Diệu duỗi tay khoác lên vai nàng, động một cái là có thể chạm đến được căn cốt. Lòng bàn tay Lan Tự tựa hồ hơi lạnh, ngay sau đó đã thấy hân hân vai nàng như trường bối, nói, “Chương môn khó lắm mới thu được một đồ đệ, ngươi tuổi còn nhỏ, chưa cần vội, nhưng nên học tập chăm chỉ một chút. Tốt nhất là đừng tái hiện tình huống không thấy người nữa.”

Lan Tự gật gù đầu, lộ ra vẻ mặt cảm kích: “Vâng, đa tạ Trình sư thúc dạy bảo.”

Sau đó, Trình Diệu cũng vào phòng. Lưng Lan Tự ướt đầm mồ hôi, bị gió thổi đến phát lạnh. Nếu Trình Diệu phát hiện ra khi đó nàng cũng có mặt, hân tuyệt đối sẽ không tha cho nàng! Nàng nhất định phải chóng tìm được Thanh Gia đại nhân!

Gió tuyết không ngừng, sắc trời tối xuống.

Trình Tử Xuyên vừa nhóm xong một đống lửa liền nghe thấy âm thanh truyền đến từ ngoài cửa động, tiểu miêu ngậm một cái bao lớn nhảy vào, trong đó chứa nước và thức ăn. Nó lắc lắc đầu, hai mắt có thần, chạy đến bên cạnh Trình Tử Xuyên đây đây.

“Cái này...” Ánh mắt của Trình Tử Xuyên nhu hòa, nhìn thấy vết bẩn trên bộ lông trắng như tuyết của nó liền ôm lấy, nhẹ nhàng lau sạch, ung dung nói, “Ngươi vất vả rồi, nhưng ta không cần những thứ này.”

Lau xong, Trình Tử Xuyên một tay chống cằm, một tay cầm trái cây đưa cho nó: “Ngươi ăn đi.”

Tiểu miêu cự tuyệt lui về phía sau vài bước, một lúc sau liền nhảy lên người hân nhắm mắt lại, ngụ ý - - đã ném qua, bây giờ muốn ngủ!

Trình Tử Xuyên cảm thấy nó hết sức đáng yêu, vuốt vuốt đầu nó, lại nheo nheo tai nó, khẽ cười cười. Máy ngày này hân phải vận chuyển linh lực chữa thương, thường xuyên ngồi nhập định, tiểu miêu cũng không chê nhàm chán, lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ hân. Mặc dù Trình Tử Xuyên không hiểu mình có điểm nào có thể hấp dẫn tiểu linh thú, nhưng trong lòng vẫn có một chút ấm áp.

“Tiểu tử, về sau có muốn theo ta tu luyện hay không?” Trình Tử Xuyên đề nghị.

Tiểu miêu lắc lắc cái đuôi không lên tiếng, không biết là đang ngủ hay nghe không hiểu.

Trình Tử Xuyên lại than nhẹ, lắc đầu nói: “Theo ta cũng không tốt, ngươi ở nơi này tự do tự tại vẫn là tốt hơn.”

Nói xong, hân lại nhắm mắt lại để nhập định tu luyện. Tiểu miêu lặng lẽ hé mắt, đôi mắt lóe sáng trong màn đêm.

Đào mất một cái, một người một mèo đã ở cùng nhau một tháng.

Bầu trời quang đãng, ánh mặt trời chiếu xuống lớp tuyết chưa tan ánh lên màu bạc, nước sông tan băng, xuôi dòng chảy róc rách.

Trình Tử Xuyên đi ra từ trong sơn động, cả người sáng rực rỡ như ngọc thụ, hoàn toàn khác với bộ dạng chật vật ngày đó, quần áo trắng như tuyết, tóc dài vì không có trầm gỗ để búi nên tùy ý xổ xuống vai, thần sắc nhàn nhạt, khuôn mặt đẹp như tranh, tiên phong đạo cốt, xuất trần tuyệt tục.

“Meo meo ~” Tiểu miêu rớt xuống từ trên cây được hân ôm vào lòng, cao hứng định liếm vào môi hân một cái liền bị hân cản lại như một thói quen. Hân

vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười: “Tật xấu này của ngươi học ở đâu ra?”

Tiểu miêu: “Meo meo meo meo!” Không vui!

Trình Tử Xuyên nhắc đuôi nó lên: “Đến đây, chúng ta đi.”

Tiểu miêu: “Meo meo!” Hừ!

Trình Tử Xuyên bị nó cắn một cái, sợ làm nó bị thương liền nói lỏng tay, vừa buông ra, nó lại bỏ nhào về phía trước, liếm một cái. Tiểu miêu sau khi phi lễ hân xong liền nhảy phốc lên cành cây cao nhất, đắc ý vẫy vẫy cái đuôi, lấy móng vuốt gạt cành cây bùn đất vào người hân khiến Trình Tử Xuyên dờ khóc dở cười: “Ngươi đừng nháo.”

Trình Tử Xuyên đi vài bước, bùn đất trên quần áo chẳng mấy chốc đã biến mất. Tiểu miêu lại “meo meo” kêu một tiếng, có chút đáng thương, Trình Tử Xuyên tuy biết nó cố ý nhưng vẫn nghiêng đầu, đưa tay ra: “Được rồi, qua đây đi.”

Tiểu miêu nhảy xuống, vụng trộm nhếch miệng, cũng biết ngươi thích mấy loại động vật nhỏ này mà! Hừ!

Thương thế của Trình Tử Xuyên có chuyển biến tốt đẹp, đã có thể sử dụng một phần tu vi. Hôm sau, hân như thường ngày tỉnh lại sau khi nhập định nhưng không nhìn thấy tiểu miêu, tìm đến nơi nó thích đến cũng không thấy, trong lòng có chút lạc lõng: “Đi rồi sao?”

Hân ở đó chờ nguyên ba ngày, tiểu miêu vẫn chưa trở về.

Trình Tử Xuyên nghĩ nghĩ một chút, để lại vài thứ đồ, sau đó rời đi.

Sau khi hân đi, tiểu miêu mò ra, nhìn thấy một cái tượng gỗ khắc hình mèo trắng, tư thái kiêu căng thường ngày bày ra đều được điêu khắc rất sống động. Nó dùng móng vuốt chọc chọc, miệng phun tiếng người: “Thật khó nhìn!”

Nó vừa nói vừa đem bức tượng cất kỹ.

Sau khi quay về địa bàn ma tu, Lâu Dịch Dương nhìn Lâu Nguyệt Đồng từ trên xuống dưới, sờ cằm hỏi: “Tỷ tỷ ra ngoài một chuyến, tâm tình lại tốt lên rất nhiều, nơi nào mà có tác dụng thế?”

Tiểu ma nữ nhú mày: “Mắt nào của ngươi nhìn thấy ta tâm tình tốt?”

Lâu Dịch Dương nghiêm mặt, đáp: “Trước kia khi ta hỏi câu này, ngươi đều trực tiếp đánh tới.”

Lâu Nguyệt Đồng hừ nhẹ một tiếng, chẳng nói đúng sai: “Ngươi còn muốn ở trong cái thân xác này bao lâu? Ở nhân giới lâu như vậy, không sợ Ma giới có người tạo phản?”

“Ta không dùng pháp lực đã nhiều ngày rồi, còn bên Ma giới kia....” Lâu Dịch Dương khẽ vuốt môi, nụ cười đầy tà khí, “Ta còn hy vọng có người tạo phản, vừa vặn có thể thanh lý.”

“Nếu đã vậy, ngươi sẽ có cơ hội chứng kiến nhân gian đại loạn.”

Lâu Dịch Dương nghe vậy, vẻ mặt khẽ biến: “Tỷ tỷ chuẩn bị động thủ sao? Khi nào?”

Lâu Nguyệt Đồng thân nhiên nói: “Nhanh thôi.”

“... Nói thật, nhìn bộ dáng vừa rồi của ngươi, ta còn tưởng ngươi đã đi gặp Trình Tử Xuyên. Xem ra là ta đã quá lo lắng, tỷ tỷ chính là tỷ tỷ, một khi đã quyết định thì chuyện gì cũng sẽ không do dự, sát phạt quyết đoán.”

Lâu Nguyệt Đồng lười đáp lại câu nói đó của hân, không hề quay đầu lại rời đi.

Bên dưới dãy núi Không Không, Trình Tử Xuyên thử liên lạc với Phù Tang nhưng không hề có chút phản ứng, dường như họ đã bị ngăn trở bởi thứ gì đó. Nhưng hân biết Phù Tang không bị thương, thế là đủ rồi.

Ngọc bội trắng đen bên thắt lưng phát ra ánh sáng lấp lóe, khi ra khỏi dãy núi Không Không, Trình Tử Xuyên đã biến thành hình dạng Thanh Gia tiểu sư thúc một thân bạch y, vẫn mang chiếc mặt nạ như cũ, cầm trong tay thần kiếm Tru Tà, hơi thở ngạo sương lạnh tuyết, lạnh lùng như tượng.

Cửu Nguyên Sơn lại có đại sự phát sinh.

Một thân tu vi của Huyền Dự chân nhân đều bị phế, mặc dù may mắn giữ lại được cái mạng nhưng không thể xuống giường, về sau cũng chỉ là một phế nhân, căn bản không còn cách nào đảm nhiệm vị trí chủ nhân của một ngọn núi nữa. Vì vậy, đệ tử thân truyền của hân - Trình Diệu sẽ kế nhiệm, trở thành chủ nhân ngọn núi thứ ba của Cửu Nguyên.

Đây coi như là mục đích chung, nhưng kể từ khi đó, thanh danh của Trình Diệu trong Cửu Nguyên Môn ngày càng lớn, dường như còn muốn lấn át cả chương môn. Thậm chí còn có lời đồn đại, nói rằng chương môn hiện tại nên thoái vị, chỉ có Trình Diệu mới có thể đưa Cửu Nguyên Môn lên một tầm cao mới!

Mặc kệ lời đồn này truyền ra từ người có tâm nào, tóm lại, sóng gió đã nổi lớn.

Không chỉ như vậy, đệ tử thân truyền của chương môn - Lan Tụ, trước đây không lâu khi xuống núi làm nhiệm vụ liền bị đồng môn bắt gặp làm bạn cùng yêu ma, về sau vị đồng môn kia đã bị tàn nhẫn sát hại. Tin tức truyền ra đã đẩy Lan Tụ lên đầu sóng ngọn gió, khiến địa vị vốn vững như đại thụ của chương môn không khỏi dao động.

Hôm nay là ngày Trình Diệu tiếp nhận phong chủ, chúng đệ tử đều tề tụ trên ngọn núi cao nhất. Bước cuối cùng của buổi lễ là chương môn sẽ trao tín vật phong chủ cho Trình Diệu, hoàn thành bước này mới coi như kết thúc. Nhưng tín vật phong chủ đó đã sớm nằm trong tay Trình Diệu. Hắn tạ lỗi với chương môn, nói là do Huyền Dữ chân nhân khi còn thanh tỉnh phởn phác, không thể rời khỏi người.

Hắn muốn bỏ qua bước này, chương môn có thể tìm Huyền Dữ chân nhân đang nằm liệt giường để chống đối sao? Chuyện này lại chọc đến những người ngửa mặt.

Đại hội biến thành cảnh Trình Diệu đứng trên đài chậm rãi phát biểu, chương môn và mấy vị trưởng lão khác đứng một bên quan sát.

“Chương môn, chuyện này...” Chủ nhân ngọn núi thứ hai – Huyền Minh, tuy là một người có bối phận cao nhưng thiên phú không tốt, không thể phi thăng. Từ trước đến nay, ông luôn đồng hành cùng chương môn, nhưng đối với tình huống trước mắt, ông lại không biết làm thế nào cho phải. Chuyện Luân Kính là tiên khí, “Thánh tôn chuyên thể” đã được quyết, có gì bất mãn cũng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể nuốt lại một bụng tức giận.

Chương môn đang đứng trong tâm điểm tranh cãi ngược lại lại không hề ghen khuất, nỗi giận như người ta tưởng tượng, chỉ lạnh nhạt ngồi một bên uống trà: “Huyền Minh sư bá không cần lo lắng, đều là chuyện nhỏ, không đáng để nói.”

“Ngươi... ngươi đang khó chịu.” Huyền Minh lắc đầu thờ dài.

Chương môn cười cười, nhìn không ra một chút tức giận nào: “Không khó chịu, không khó chịu, sư bá, đến đây uống trà đi.”

Lúc này, Trình Diệu vừa vận kết thúc bài phát biểu, cầm tín vật phong chủ trong tay giơ lên: “Sư phụ bị hại, liền trao tặng...”

Hắn còn chưa dứt lời, tín vật đột nhiên bay lên, sau đó rơi xuống tay một người khác.

“Thanh Gia tiểu sư thúc!”

Người đột ngột xuất hiện đúng là “Thanh Gia”, nàng một tay cầm Tru Tà Kiếm, một tay cầm tín vật, ánh mắt quét qua đại điện, mọi người không hề nhiều lời, lập tức cúi đầu chào bái tỏ sự tôn kính.

Trình Diệu ngẩn ra, một bụng tức giận cũng tan đi. Thanh Gia từng cứu hắn, địa vị trong Cửu Nguyên Sơn cũng khác người. Hắn đã lâu không gặp vị tiểu sư thúc xuất quỷ nhập thần này, không ngờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh hiện tại. Tuy trong lòng Trình Diệu cảm thấy phức tạp nhưng cũng có thể khẳng định, hắn không có ác ý với vị tiểu sư thúc này.

Chương môn đứng lên, cười dài chấp tay với Thanh Gia: “Hôm nay là ngày sư đệ tiếp nhận phong chủ, tiểu sư thúc về thật khéo.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Gặp Nhau

“Không khéo.” Trình Tử Xuyên trong lốt Thanh Gia cúi người chào Huyền Minh và mấy vị trưởng lão, thanh âm không lớn nhưng lại vang vọng, truyền khắp mọi góc ngách Cửu Nguyên Sơn, “Tiếp nhận phong chủ cần có nghi thức chương môn trao tín vật, đây là quy củ trăm ngàn năm nay không hề thay đổi của Cửu Nguyên Sơn, không biết đã được sửa lại từ lúc nào?”

Giọng nói của hắn không tức giận, dường như chỉ là một câu hỏi hết sức tâm thường. Trình Diệu nghe vậy, khóe mắt giật giật, trong lòng biết rõ lời nói này đang nhắm vào mình, cẩn thận nói: “Cũng không phải thế, tiểu sư thúc không về núi đã lâu, đối với những chuyện xảy ra trong núi đã không còn quá rõ nữa. Sư phụ ta bị thương rất nặng, trước khi hôn mê đã giao tín vật cho ta, dặn dò không được để nó rời khỏi người... Chương môn khoan dung, không so đo chuyện này, vì thế đã lược bỏ nghi thức.”

Chương môn tuy vẫn tươi cười nhưng trong lòng đang thầm than oán: “Đùn đẩy trách nhiệm cũng thật giỏi.”

Trình Tử Xuyên xoay người lại, nghiêm túc nhìn hắn: “Thế là sai.”

Chương môn rất tán thành, thuận thế đáp: “Tiểu sư thúc dạy dỗ rất phải, không có quy củ sẽ không thành vương tròn. Huyền Dữ chân nhân tự tiện truyền thụ tín vật cho đệ tử vốn đã xúc phạm môn quy, ta không nên niệm tình hắn bị thương nặng mà dung túng cho sự việc lần này.”

Dám đùn đẩy trách nhiệm sao, cho người chết!

Nhiều người nghe được lời nói này đều cảm thấy xấu hổ, kỳ thật Cửu Nguyên Sơn vốn là một nơi hết sức nghiêm khắc, ngày thường họ đều tuân thủ quy tắc nhưng khi đối mặt với Trình Diệu lại hoàn toàn biến thành kẻ mù, giấu lại những chuyện nhảm đồn đại gần đây liền cảm thấy có lỗi với chương môn.

Trình Tử Xuyên gật đầu, chưa xuất kiếm nhưng lại xoay tay, chuôi kiếm chỉ thẳng vào Trình Diệu: “Người, cũng sai.”

Hắn vừa xuất hiện liền làm thay đổi đại cục, Trình Diệu nhíu mày: “Xin hỏi tiểu sư thúc, ta đã làm sai chỗ nào?”

Trình Tử Xuyên quơ quơ tín vật phong chủ đang cầm trên tay: “Vừa rồi thứ này nằm trên tay người, vì thế người đã sai.”

Trình Diệu đang muốn thanh minh nhưng lại bị chương môn đoạt lời: “Tiểu sư thúc, mặc dù Trình sư đệ không chịu giao tín vật cho môn phái, lại thêm lỗi lầm của Huyền Dự sư thúc, nhưng ta thấy được quyết tâm muốn được phong chủ của hắn, nhìn chung, Trình sư đệ thực ra cũng có đủ tư cách. Hơn nữa, Chuyển Luân Kinh đã xác nhận, Trình sư đệ chính là... vị kia chuyển thế đó.”

Đây không phải là ngoài khen trong chê trong thâm biếm, mừng Trình Diệu tiểu nhân sao?

Mọi người cúi đầu giật giật khóe miệng, nhưng khi cẩn thận giấu lại lại thấy chương môn giống như đã giúp Trình Diệu giải vây, hoàn toàn không tìm ra điểm nào sai cả.

Trình Diệu nghe xong, sắc mặt cũng trở nên không tốt: “Chương môn nói vậy là sai rồi, tại sao lại nói ta quyết tâm muốn được phong chủ, từ khi nào...”

Chương môn: “A, hóa ra Trình sư đệ không muốn được phong chủ.” Về mặt hắn biến thành tự trách, “Là ta hồ đồ rồi, Trình sư đệ không ham tiếng, không ham lợi, một lòng hướng đạo, ta vốn không nên thay Huyền Dự sư thúc ép người nhận vị trí này, làm trễ nãi việc tu luyện của người. Vậy đi, nếu người không muốn, ta sẽ tuyển người trong số vài vị sư huynh của người.”

Trình Diệu: “...” Đồng ý cũng không được, không đồng ý cũng không được, mẹ nó, lão hồ ly này!

Trình Tử Xuyên dứt khoát giải quyết: “Phải, có lý.”

Chương môn và “tiểu sư thúc” cùng lên tiếng, Trình Diệu không thể phản bác, mọi người đều có dị nghị.

Con vịt cho vào nồi nước rồi vẫn có thể bay, Trình Diệu dè dặt lửa giận, ngăn cản Trình Tử Xuyên đang muốn rời đi: “Tiểu sư thúc nhiều năm đã không xuất hiện, không biết chuyện trong môn phái, hôm nay vừa về đã phản đối ta, có phải có kẻ đã nói gì đó để vu hãm ta?”

Hắn không nghĩ đến chuyện Thanh Gia cố ý nhắm vào hắn, nhìn không vừa mắt hắn. Nếu như vậy, năng cản gì phải cứu hắn lúc còn ở Trình gia, thậm chí nếu ghét hắn đã có thể cho hắn vài đao rồi! Hơn nữa, dựa vào tính tình của Thanh Gia, năng cản bản không thích dính vào những chuyện này, cách giải thích duy nhất chỉ có thể là năng đã nghe ai đó nói bậy.

Có thể khiến Thanh Gia tin tưởng, không để hắn tiếp nhận phong chủ, ngoài chương môn ra thì còn có ai?

Trình Tử Xuyên nghe vậy liền quay đầu, chào chương môn một tiếng, sau đó cùng Trình Diệu đi sang một nơi khác nói chuyện.

Huyền Minh thờ phào nhẹ nhõm, chỉ chỉ chương môn: “Có phải người vốn có ý định đợi Thanh Gia về giúp người trừ gian? Cũng phải, ngoài Huyền Dự ra, người có thể khiến Trình Diệu cho vài phần mặt mũi cũng chỉ có Thanh gia.” Nếu không phải thế, Trình Diệu sợ rằng sẽ không nhường bộ đơn giản như vậy, chuyện hôm nay cũng không thể kết thúc yên bình.

“Aiz, sư bá, sao có thể nói vậy?” Chương môn nghiêm túc trả lời, “Tiểu sư thúc không phải do ta mời về, đây thật sự chỉ là trùng hợp.” Từ khi Chuyển Luân Kinh có động tĩnh, hắn đã truyền tin gọi Thanh Gia quay về nhưng vẫn luôn không có tin tức. Bao nhiêu lâu đã trôi qua, chương môn dần dần cũng quên mất, ai ngờ đột nhiên hôm nay năng lại xuất hiện, cho hắn chút kinh hi.

“A?” Huyền Minh nghe hắn nói vậy cũng có chút kinh ngạc, lại lo lắng, “Nhưng Trình Diệu là vị kia chuyển thế, tính tình Thanh Gia lại quá thẳng, người vừa rồi còn không nể mặt hắn, đây có tính là đại bất kính không?”

Nói thật, sau khi Chuyển Luân Kinh xuất hiện, họ đều hết sức mong chờ Thánh tôn chuyển thế xuất hiện. Nhưng Trình Diệu lại làm ra những chuyện kia, khó tránh khỏi việc khiến người ta thất vọng, đám người Huyền Minh đều lén lút thăm oán, không phải Chuyển Luân Kinh đã phán sai rồi chứ?

Chương môn cũng không để ý cười cười, bí hiểm nói một câu: “Ai biết Chuyển Luân Kinh sẽ không phát sáng với người thứ hai?”

Trình Diệu và Trình Tử Xuyên đi cùng nhau hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, đến khi đến một ngọn núi không người, Trình Diệu cuối cùng cũng không nhịn được nữa: “Tiểu sư thúc có ý...” Từ “gi” cuối cùng còn chưa nói ra, kiếm quang trong veo đã quét đến, sắc mặt Trình Diệu đột biến, tuy dùng hết sức để né tránh nhưng vẫn bị cắt mất một lọn tóc, lọn tóc bay ra, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

“Tiểu sư thúc!”

“Kiếm của người đâu?” Trình Diệu vừa muốn trở mặt, Trình Tử Xuyên liền thu kiếm vào vỏ, nghiêng người đứng đó lạnh lùng nhìn hắn.

Trình Diệu cố nhịn: “Sư thúc là trưởng bối, ta không thể xuất kiếm.”

Lý do này cũng có lý, nhưng từ khi quay lại từ dãy núi Không Không, Trình Diệu chưa từng sử dụng Xích Hoàng Kiếm. Người khác có thể cho rằng hắn có thâm ý, nhưng thật ra... cũng không phải vậy.

Trình Tử Xuyên hỏi: “Không thể hay không dám?”

Hắn nói xong, chỉ thấy thần kiếm Tru Tà vung lên phá vỡ không gian, một trường kiếm màu đỏ không tiếng động lập tức hiện ra, cắm xuống mặt đất. Thân kiếm âm đạm, những mảng máu loang lổ bao trùm lên thân kiếm như sắt gỉ, lau không được, cũng không thể làm cho nó chói lọi như trước kia.

“Tru Tà dẫn Xích Hoàng, ngươi...” Đều là thần kiếm của Cửu Nguyên, đương nhiên hai thanh kiếm này có cách dẫn dắt nhau. Trình Tử Xuyên sử dụng cách này để lờ Xích Hoàng Kiếm ra, Trình Diệu không thể che giấu, cũng không rõ “Thanh Gia” có cố ý hay không, dứt khoát lạnh lùng nói, “Hóa ra là sư thúc có mục đích.”

Trình Diệu không dám sử dụng Xích Hoàng Kiếm, một là vì thân kiếm sau khi nhiễm máu của Trình Tử Xuyên liền giống hệt một thanh gỗ mục, thần kiếm giết người không dính máu, chưa bao giờ xảy ra chuyện cổ quái như vậy; hai là vì ngày đó bị Xích Hoàng Kiếm khống chế khiến hắn này sinh cảnh giác, vẫn muốn tìm ra điểm mấu chốt.

Trình Tử Xuyên cúi nửa người xuống, đưa tay mon trón thân kiếm: “Một thanh thần kiếm tốt, đáng tiếc.” Hắn nghiêng đầu, thần nhiên nói, “Tại sao kiếm của ngươi trở thành cái dạng này, trong lòng ngươi tất biết rõ. Ta không muốn nhiều lời với ngươi, nhưng có một chuyện ngươi cần nhớ kĩ.”

Trình Diệu không nhìn thấu suy nghĩ và vẻ mặt của hắn, bất động thanh sắc: “Mong tiểu sư thúc chỉ rõ.”

“Thanh danh của ngươi đang lên cao, được người trong thiên hạ kính mến, đừng khiến họ thất vọng.” Trình Tử Xuyên duỗi tay, ném cho hắn một cuốn sách, đứng dậy quay người rời đi, “Đệ tử Cửu Nguyên Sơn, đừng làm con rối của người khác. Muốn gì hãy tự mình làm lấy, giải quyết chuyện này cho tốt.”

Trình Diệu cúi đầu nhìn, thoáng chốc cứng đờ - - “Đại pháp thần hồn gửi thể”!

Hắn liên tưởng đến thời điểm bản thân bị khống chế, lại nghĩ đến lời nói của Trình Tử Xuyên trước khi rời xuống dãy núi Không Không, kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Ngươi cho rằng giết ta là xong sao? Con rối ngay thôi.

Đệ tử Cửu Nguyên Sơn, đừng làm con rối của người khác.

Con rối, gửi thể... chẳng lẽ, chẳng lẽ...

Trình Diệu ngẩng phắt đầu lên, nhưng đã không thấy Thanh Gia đâu nữa. Hắn đột nhiên nhớ đến những gì Huyền Dục chân nhân đã từng nói, lai lịch của Thanh Gia phi phạm, sợ rằng có quan hệ với Tiên giới, mặc dù tính nết lạnh lùng cương trực nhưng tuyệt đối là người có thể tin tưởng, Trình Diệu cũng tán thành.

Thanh Gia... cuối cùng là ai?

Ánh mắt hắn trở về trên kiếm Xích Hoàng Kiếm, xẹt qua tia sáng lạnh. Bất luận là ai, cho dù là Thần quân thượng giới, cũng đừng nghĩ đến chuyện khống chế Trình Diệu hắn!

Cầm cuốn sách trong tay, Trình Diệu trầm nghĩ, Thanh Gia lại giúp hắn bận rộn một phen.

Trình Tử Xuyên cũng không quan tâm Trình Diệu suy nghĩ phức tạp thế nào, sau khi lừa dối người ta xong liền đi gặp chương môn, hỏi chuyện của Lan Tự.

“Lan Tự vốn là do tiểu sư thúc cứu, tiến nhập Cửu Nguyên Sơn, hai người có một đoạn nhân duyên, tiểu sư thúc hẳn phải rõ ràng hơn ta.” Chương môn nói, “Tiểu hài tử này thiên tính thiện lương, miệng cười thường khai nhưng trong lòng chưa bao giờ quên mối hận khi còn ở thôn Bích Liễu, đây là một kiếp của nàng.”

Trình Tử Xuyên gật đầu: “Ta biết rõ.”

“Hỗn Độn biên giới bị ma nữ hủy mất, ma tu bên kia đã nhiều lần chạy sang sinh sự, đại chiến chỉ sợ sẽ đến rất nhanh, ta cần trấn giữ Cửu Nguyên Sơn, vô pháp đi giúp đỡ trẻ đó, chỉ sợ phải làm phiền đến tiểu sư thúc thôi.” Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn không chấp nhận với Trình Diệu, danh tiếng hay vị trí gì đó đều không thuộc phạm vi quan tâm của chương môn, hắn chỉ lo nhân giới nội loạn, ma tu bên kia sẽ nhân cơ hội gây chuyện.

Trình Tử Xuyên trầm ngâm một lát rồi nói: “Một khi ma tu khai chiến, mong chương môn hãy lập tức báo cho ta.”

Chương môn gật đầu một cái, bỗng nhiên buông một tiếng thở dài: “Nhớ ngày đó, tiểu ma nữ ấy... Ta vốn nghĩ nàng sẽ không đi đến bước này, dù sao cũng có vị Trình đạo hữu kia bên cạnh.”

“Thế sự vô thường.” Trình Tử Xuyên không nói gì thêm, đưa tay cáo từ, “Chương môn bảo trọng.”

“Vừa về đã muốn đi... Mà thôi, tiểu sư thúc cũng bảo trọng!”

Chuyện của Lan Tật kia chừng môn chỉ biết một mà không biết hai, Trình Tử Xuyên hiểu được chuyện đi này mình nhất định phải đi, vì chuyện này còn có quan hệ với Yêu Vương – Uyên Vu.

Hôm nay là ngày vui của nhân gian, đế vương thành Trường An đăng quang, thành thị phồn thịnh ồn ào náo động, hiếm thấy tu sĩ, dân chúng không biết chuyện ma tu, chỉ biết thiên tử triều thần, ngẫu nhiên lời một người ra cũng có một đoạn giai thoại khủng bố.

Trình Tử Xuyên xuất hiện trên đường phố, mọi người dường như không ai thấy được hắn, người nên hét vẫn cứ hét, người nên hát vẫn cứ hát. Duy chỉ có một người một thân bạch y chậm rãi cất bước, coi thế tục huyền ảo như ảo cảnh.

Một vò rượu bỗng từ trên từ lâu rơi xuống, trên lan can, thiếu nữ váy đen đang ngồi, khuôn mặt xinh đẹp kinh diễm, khóe môi nhếch cao vui vẻ, tóc dài bay loạn, nhìn qua vô cùng phong lưu và thoải mái.

Lâu Nguyệt Đồng ngáp một cái, nhảy xuống vẩy vẩy tay: “Đại mỹ nhân, thật trùng hợp.”

Tư thái kia, giọng nói kia hiển nhiên giống như tên công tử nhà giàu nào đó đùa giỡn phụ nữ, khiến người ta bắt đầu xuất hiện những ý nghĩ không trong sáng.

Trình Tử Xuyên dừng một chút, tinh táo nói: “Ngẫu nhiên mới là trùng hợp, có ý định được coi là mưu tính.”

“Không thể nói như vậy, ta đã vứt bỏ Trình Tử Xuyên để đặc biệt tới tìm ngươi.” Lâu Nguyệt Đồng đưa tay lên nhẹ nhàng thổi một cái, đưa cho hắn một đóa hoa to đùng, “Không cảm động sao?”

Thái dương Trình Tử Xuyên nhảy dựng, tay nắm chặt chuôi kiếm, vất vả nén lại sự xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chung Đụng

Vài hũ rượu đặt trên bàn, hai người ngồi đối diện nhau, Lâu Nguyệt Đồng lười biếng dựa vào lan can, tay cầm bầu rượu, cứ thế rót vào miệng.

Trình Tử Xuyên nhướn mày: “Càng ngày càng không có tiết tháo.”

Lâu Nguyệt Đồng cười khúc khích: “Ngươi thật cứng nhắc, giống hệt Trình Tử Xuyên! Ta biết rõ quy củ của Cửu Nguyên Sơn, nếu ngươi đã đi ra ngoài thì nên thả lỏng một chút, sống cả ngày như ngươi thì lấy đâu ra niềm vui? Đến đây, uống rượu linh tuyền đi, rất ngon.”

Trình Tử Xuyên liền cự tuyệt: “Không uống.”

Tiểu ma nữ vỗ bàn, liếc xéo hắn một cái: “Ta kính ngươi, ngươi dám không uống?” Rất bá đạo!

Trình Tử Xuyên: “...”

Tiểu ma nữ đẩy rượu qua, hai người một ly lại một ly cùng uống. Lâu Nguyệt Đồng đang uống bỗng bật cười ha hả, ngồi sang một bên ôm lấy vai Trình Tử Xuyên: “Này, đại mỹ nhân, ta có phải rất khiến người ta chán ghét không?”

Trình Tử Xuyên ngẩn ra, mắt nhìn xuống tay nàng: “Phải.”

“Vậy sao ngươi còn uống rượu cùng ta?” Lâu Nguyệt Đồng hỏi, “Không sợ ta say rượu rồi sẽ giết chết ngươi sao?”

Trình Tử Xuyên nghiêm túc đáp: “Rượu này uống không say.”

Lâu Nguyệt Đồng nhún vai, cười đến không ngừng lại được: “Ngươi... đùa giỡn một chút cũng không biết, thật vô nghĩa.”

Trình Tử Xuyên nhân cơ hội quét hết rượu sang một bên, đợi nàng cười xong mới nói đâu ra đấy: “Ta muốn ngăn cản ngươi, không muốn ngươi nhập tâm ma.”

“Đừng nóng giận, khi khai chiến, nể tình ngươi là một đại mỹ nhân, ta nhất định sẽ hạ thủ lưu tình.” Lâu Nguyệt Đồng ngã vào vai Trình Tử Xuyên, cười dài nửa thật nửa giả nói.

“Ta không tin.” Trình Tử Xuyên một chút mặt mũi cũng không cho nàng.

Lâu Nguyệt Đồng nhìn hán trong chốc lát, thờ phỉ phỉ vỗ bàn: “Khẳng định là Trình Tử Xuyên đã nói xấu ta với ngươi, trước kia khi gặp ta, rõ ràng ngươi không như thế!”

“...” Trình Tử Xuyên vuốt vuốt áo đường, “Hán không làm thế. Ngươi... vì sao không tìm hán, lại tới tìm ta?”

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt: “Ta thích ngươi hơn.”

Trình Tử Xuyên trực tiếp đẩy nàng ra, đứng lên rót cho nàng một cốc nước: “Tĩnh rượu đi.”

Nói chuyện cùng tiểu ma nữ, vĩnh viễn không thể phân rõ câu nào là thật, câu nào là giả, hoặc là... không câu nào là thật.

Lâu Nguyệt Đồng cười cười: “Được rồi được rồi, nói thật với ngươi. Ta và Trình Tử Xuyên đã không còn gì nữa, ngươi không thấy bộ dáng lúc đó của hán đâu, chỉ sợ rằng hán đã nghĩ ta đùa bỡn hán, hán không thể giết chết ta... Nếu hiện tại ta đi gặp hán, không phải sẽ rất mất mặt sao?”

Trình Tử Xuyên nhìn bộ dạng không tìm không phổi của nàng, rũ mắt xuống, lẳng lặng nói: “Ta còn tưởng ngươi hết sức thích hán, hóa ra đều là giả.”

“... Là thật.” Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của “Thanh Gia”, Lâu Nguyệt Đồng chống cằm, nói thật, “Ta thật lòng thích hán, phải nói, hán là người duy nhất ta yêu trong mấy ngàn năm nay... Ta đối xử với hán không giống người khác, chỉ là trước kia đã không hiểu được.”

Nội tâm Trình Tử Xuyên nhảy dựng, không biến sắc: “Những lời này... ngươi nên nói với hán.”

“Ta không nói với hán.”

“... Vì sao?”

Lâu Nguyệt Đồng cười hi hi cầm một lọn tóc của Trình Tử Xuyên, ánh mắt quyến rũ: “Vì ta thích ngươi hơn.”

Lại là bộ dạng này!

Trình Tử Xuyên thật muốn cầm Âm Dương Bội quăng vào mặt nàng!

Hán cầm Tru Tà Kiếm quay người định đi nhưng lại bị Lâu Nguyệt Đồng kéo lại: “Đi thôi, dẫn ngươi đến một chỗ rất vui!”

“Không...” Một từ còn chưa nói xong, khuôn mặt hán chợt lạnh, hóa ra tiểu ma nữ đã hăng hái cầm mặt nạ của hán chạy mất, vừa chạy còn vừa quơ quơ như muốn ăn đòn, mặt mày hớn hờ, tư thái vênh vác khiến người ta tức hộc máu.

Buồn cười! Được voi đòi tiên đến nước này, thánh nhân cũng phải phát hỏa!

Trình Tử Xuyên lạnh mặt đuổi theo, Lâu Nguyệt Đồng nhân cơ hội quay đầu lại nhìn, suýt nữa bị kiếm quang làm cho hoa mắt... Không ổn, thật sự tức giận rồi!

Tru Tà xuất vỏ, đây không phải chuyện đùa.

Lâu Nguyệt Đồng nhíu mày, bóng kiếm lướt qua, thân hình nàng như rồng bay phượng múa nhảy vào một ô cửa sổ. Trình Tử Xuyên thấy nơi đó hoa mỹ tráng lệ, trong lòng biết rõ đây không phải là một nơi bình thường nên vội vàng thu hồi kiếm thế, ẩn thân trên không trung quan sát, chợt nghe phía dưới truyền đến âm thanh chuông ngân, một thanh âm tràn ngập uy thế vang lên - -

“Trẫm trong mộng mơ thấy thần tiên, nay thay mặt lê dân bá tánh kỳ tại thượng thiên...”

Đế đô Trường An, nơi này là cung đình, nơi ở của Thiên tử, tiểu ma nữ dẫn hán đến đây làm gì?

Trình Tử Xuyên nhíu mày thu kiếm: “Lâu Nguyệt Đồng?”

Một người chui ra từ cửa sổ, Lâu Nguyệt Đồng nhướn mày phát tay về phía hán, khói đen hung hăng đánh vỡ thuật pháp quanh thân Trình Tử Xuyên, ép hán đi xuống: “Ngươi!”

Trình Tử Xuyên sợ làm kinh động đến người phạm nên không rút kiếm, tiếng cười của Lâu Nguyệt Đồng khe khẽ vang lên bên tai hán: “Đi xuống đi.”

Gia Lâm Đế mới ba mươi tuổi đang thờ cúng, thấp một nén nhang cắm vào lư gương, nhắm mắt thành tâm cầu nguyện, bỗng nghe thấy những người xung quanh hít lạnh, cả kinh kêu lên: “Bệ... bệ hạ!”

Hán vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một thân ảnh từ trên không rơi xuống, dọa hán kêu to một tiếng, lao đảo lùi mấy bước, vừa định thần nhìn lại liền lập tức sững sờ. Người đó vận bạch y, tóc dài bó hờ, trường kiếm cầm trong tay mờ mờ tỏa sáng, dung mạo như tuyết, thần thái trong trẻo nhưng lạnh lùng, quanh thân như có một màn sương che phủ, tiên phong đạo cốt, đây không phải là thần tiên sao?

Nhìn người người quỳ xuống lễ bái xung quanh, Trình Tử Xuyên bóp chặt chuôi kiếm, tức giận không nói nên lời!

“Thần nữ, trẫm...”

Gia Lâm Đế đáng thương, mới kích động nói ra vài chữ đã dừng lại trừng mắt, thiếu chút nữa bất tỉnh, vì vị “thần tiên” đang đứng bên cạnh hắn lại đột ngột biến mất! Biến mất!!

Lâu Nguyệt Đồng đang dựa người vào cửa sổ cười ngặt nghèo bỗng bị đẩy vào tường, nàng quay đầu lại nhìn, Trình Từ Xuyên đang đứng nhìn nàng từ trên xuống, thần sắc lạnh như băng: “Chơi đùa với ta rất vui vẻ?”

“Đương nhiên... Nhưng không dễ chút nào.” Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt ngẩng đầu lên nhìn, một chút tự giác cũng không có,” Huống chi ta cũng không phải đang đùa ngươi, vừa rồi ngươi không phát hiện ra, vị Hoàng Đế kia có gì không thích hợp sao?”

Âm thanh của Trình Từ Xuyên vẫn tràn ngập lãnh ý: “Yêu khí.”

“Đúng! Không hổ là Thanh Gia, trong thời gian ngắn như vậy cũng có thể phát giác được.” Lâu Nguyệt Đồng xoay xoay cái cổ, “À... trước tiên ngươi lui ra một chút đã.”

Trình Từ Xuyên không động đậy, khuôn mặt như sương cứ như vậy nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt nghiêm nghị như dao, nếu là người khác hắn đã sớm sợ phát run, tiếc rằng đây là một ma nữ, nàng bày ra vẻ mặt vô tội ý nói “ta không biết đã xảy ra chuyện gì”, lười biếng lên tiếng: “Ngươi cứ như vậy, ta sẽ nghĩ rằng ngươi vừa ý ta.”

Trình Từ Xuyên đột nhiên chạm vào gáy nàng một cái, Lâu Nguyệt Đồng hung ác vung tay lên, lập tức liền thấy hắn lùi lại, tiện tay cắt một sợi tóc của nàng.

Lâu Nguyệt Đồng: “Tốt lắm, ngươi cắt tóc ta làm gì?”

Trình Từ Xuyên đáp: “Ngươi còn đùa giỡn ta như vậy nữa, thứ lần sau bị cắt sẽ không còn là tóc của ngươi nữa đâu.”

“Ta sẽ chờ.” Lâu Nguyệt Đồng nhún vai, trong lòng tự nhủ, chờ ta cắt ngươi thành đầu trọc, để xem ngươi khóc hay không khóc!

“Ngươi có thể đến thử.”

“Ngươi... đợi chút! Sao ngươi biết ta vừa suy nghĩ gì?!” Lâu Nguyệt Đồng kinh ngạc ngẩng đầu.

Bàn tay của Trình Từ Xuyên chạm vào thân kiếm: “Vừa nhìn liền biết.”

Về mặt của Lâu Nguyệt Đồng thoáng có chút phức tạp. Trừ Trình Từ Xuyên, vẫn chưa có người nào có thể nhìn mặt nàng mà đoán được nàng đang suy nghĩ gì.

Thanh Gia và... Trình Từ Xuyên?

Khi nàng đang kinh ngạc, Trình Từ Xuyên cắt đứt suy nghĩ của nàng, chỉ chỉ phía dưới: “Ngươi đến tìm ta là vì chuyện này?”

Lâu Nguyệt Đồng lấy lại tinh thần, gật đầu một cái, không tiếp tục đùa nữa, nghiêm mặt nói: “Ngươi còn nhớ đến nơi ta gặp ngươi lần đầu tiên, thôn Bích Liễu không? Tiều nha đầu Lan Tự kia sống ở đó, ta đã từng ra tay với Yêu Vương Uyên Vu, là ngươi đã hiện thân ngăn lại.”

“Còn nhớ.”

“Theo ta được biết, Yêu giới có vài Yêu Vương, ai cũng không áp chế nổi ai, vì thế nội bộ Yêu giới chia năm xẻ bảy, cực kì không ổn định. Uyên Vu lại là cường giả có hy vọng thống nhất Yêu giới duy nhất trong mấy trăm năm qua, vì thế, hắn bị những Yêu Vương khác vây công, dẫn đến việc bản thân bị trọng thương, vô tình chạy đến nhân giới, thụ ân Lan Tự, sau đó liền liên tục đi theo bảo vệ nàng. Thế nhưng, thôn Bích Liễu cũng vì chuyện này mà gặp đại nạn.” Lâu Nguyệt Đồng chậm rãi nói, “Ngươi mang Lan Tự đi, Uyên Vu liền đuổi giết hung thủ. Hung thủ kia là một con Hồ yêu cũng mang cấp bậc Yêu Vương, không chịu nổi khi Uyên Vu liều mạng nên bèn chạy trốn đến thành Trường An, lúc này gặp được một người khác.”

Trình Từ Xuyên nhíu mày, nghĩ đến yêu khí trên người Đế Vương nhân giới kia liền lập tức có một suy đoán không tốt: “Hắn chiếm thân?”

“Không giống với tu sĩ, Hoàng Đế nhân gian mang trong mình long mạch, là người mang số mệnh chân chính của nhân giới, liên quan đến muôn dân trăm họ trong thiên hạ.” Lâu Nguyệt Đồng gật đầu, “Hoàng Đế vâng theo mệnh trời, vốn long khí hộ thể sẽ khiến hắn không bị yêu tà vật xâm nhập. Nhưng chuyện gì cũng không phải tuyệt đối, ví dụ như hiện tại, Hồ yêu kia bám vào người hắn, giấu đi hơi thở, tu sĩ bình thường sẽ không thể phát giác. Muốn trừ Hồ yêu, nhất định phải giết người kia.”

Dừng một chút, nàng lại mở miệng: “Trừ phi có người có thể đến gần Hoàng Đế, khiến hắn tháo bỏ cảnh giác, chính mình ép Hồ yêu ra. Việc ta vừa làm, đã tạo ra được một cơ hội cực tốt!”

Trình Từ Xuyên có chút hoài nghi: “Nhân gian đại loạn chẳng lẽ không đúng với mong muốn của ngươi? Từ khi nào ngươi lại quan tâm tới muôn dân trăm họ trong thiên hạ?”

Lâu Nguyệt Đồng nhếch môi: “Ta tự có đạo lý của ta.”

Trình Từ Xuyên lại hỏi: “Uyên Vu kia đang ở đâu?”

“Bị Hồ yêu nhốt lại rồi. Uyên Vu quả thật cũng lợi hại, nhưng hẳn lại có một nhược điểm lớn nhất.” Lâu Nguyệt Đồng cười cười, phun ra một cái tên, “Lan Tự. Ngươi tới đây, hẳn cũng là vì nha đầu kia.”

“Ngươi biết mọi chuyện rõ ràng như vậy, chắc rằng đã mưu tính khá lâu, hôm nay ở đây ôm cây đợi thỏ, đơn giản chỉ muốn lợi dụng ta để đạt thành mục đích của ngươi.”

Lâu Nguyệt Đồng vuốt tay, chẳng nói đúng cũng chẳng nói sai.

Nàng dường như muốn nói, đúng vậy, ta đào hồ, nhưng ngươi có thể không nhảy sao?

Đáp án đương nhiên là không thể.

Đúng như Lâu Nguyệt Đồng nói, chuyện này liên quan đến muôn dân trong thiên hạ. Nếu Hoàng Đế gặp chuyện không may, không đợi đạo tu và ma tu đánh nhau, Nhân giới đã đại loạn trước, Trình Từ Xuyên vĩnh viễn sẽ không tùy ý để loại chuyện này phát sinh. Ma tu dù sao cũng thuộc nhân giới, Hồ yêu lại xem như một kẻ ngoại lai xông vào, không giải quyết được ma tu, chẳng lẽ còn không giải quyết được một con Hồ yêu sao?

Trình Từ Xuyên nghiêm mặt: “Quả thật là tiểu ma nữ.”

Lâu Nguyệt Đồng nhướn mày, không vội làm chuyện đứng đắn, ngược lại kéo hẳn chạy khắp nơi trong cung chơi đùa khiến người trong cung gà bay chó sủa, hết ném cái này đến ném cái khác, hại Gia Lâm Đế chỉ mong chờ trời tối để được đi ngủ.

Trời tối muộn, Lâu Nguyệt Đồng trộm vài món điểm tâm và rượu ngon, ngồi ngắm trăng trên tẩm cung của Gia Lâm Đế, khẽ cười khi nhìn thấy thần sắc im lặng của Trình Từ Xuyên, nhét cho hẳn một miếng bánh ngọt: “Mặt ngươi cả ngày đều không thay đổi, không thể cười một cái sao? Lãng phí.”

Trình Từ Xuyên nhàn nhạt nhìn nàng một cái, đột nhiên khẽ khẽ khoe môi, dường như phía đuôi mày có gió xuân tuyệt động, khói sương lung linh, sáng trong như trăng rằm, càng nhìn càng đẹp, không gì sánh được.

Lâu Nguyệt Đồng sợ run một cái: “A... Ngươi vẫn nên không cười thì tốt hơn.”

Trình Từ Xuyên trở mặt cực nhanh, đảo mắt đã quay lại bộ dáng lãnh đạm vừa rồi: “Ừ.” Dường như còn mang theo chút vui vẻ khi trêu chọc tiểu ma nữ.

Lâu Nguyệt Đồng hừ một tiếng: “Trình Từ Xuyên là tảng đá, ngươi là tảng băng.”

Trình Từ Xuyên thấy nàng chán nản liền chớp mắt, duỗi tay về lên không trung vài nét. Mây trời tản đi, ánh sao hóa thành những hạt châu, ánh trăng tan ra như sương. Trình Từ Xuyên cầm tay Lâu Nguyệt Đồng, từ trên không, những chấm nhỏ lấp lánh rơi xuống, trong chốc lát, bàn tay Lâu Nguyệt Đồng liền có ánh sáng rực rỡ lưu chuyển.

“Rất đẹp!” Lâu Nguyệt Đồng không kìm được tươi cười, “Hóa ra cảnh đẹp nhân gian còn hơn cả tiên cảnh!”

Trình Từ Xuyên gật đầu, nhẹ giọng nói: “Từ trên trời nhìn xuống để bao quát, từ nhân gian nhìn lên để ngưỡng mộ, ngắm cảnh, thật ra cũng chỉ thuận theo tâm tình mà thôi.”

Từ xa nhìn lại, ngàn vạn ngọn đèn bên thành Trường An chiếu sáng bầu trời đêm, mặc dù yên bình, nhưng lại không hề vắng lạnh.

“Thanh Gia, ngươi muốn thành tiên sao?” Lâu Nguyệt Đồng miễn cưỡng tựa vào vai Trình Từ Xuyên, nhìn về phía nhân gian phồn thịnh, khó tránh được mở miệng tâm sự. Không biết tại sao, “Thanh Gia” lại mang lại cho nàng cảm giác hết sức tương tự Trình Từ Xuyên, âm áp thoải mái như vậy. Khi hai người không đối địch, Thanh Gia so với Trình Từ Xuyên còn có thể khiến Lâu Nguyệt Đồng bớt đi một phần đau khổ trong lòng, lại nhiều hơn một phần buông lỏng tùy ý, “Nói ra thì, lai lịch của ngươi là ẩn số, ta không tra được, hơn nữa, mỗi lần nhìn ngươi đều thật giống như nhìn sương mù, rất khó nắm bắt.”

Có thể được tiểu ma nữ đánh giá như vậy đã là cực kì khó rồi.

Gió lạnh len qua những lọn tóc, tay áo tung bay, khuôn mặt Trình Từ Xuyên ẩn trong bóng đêm trầm tĩnh như tranh, chỉ thấy hẳn lắc đầu: “Lai lịch của ta không phải ẩn số, chỉ là từ trước đến rất bình thường, lại cực ít xuất hiện nên không có nhiều người biết.” Nghĩ một chút, hẳn nói thẳng, “Thuở nhỏ, cha mẹ ta đều đã mất, ta bị kẻ thù truy sát, suýt nữa bỏ mạng, may mà gặp được sư phụ, sau đó liền gia nhập Cửu Nguyên Môn tu luyện, không phi phạm như người ta vẫn tưởng tượng.”

Lai lịch của Thanh Gia không biết đã có bao nhiêu phiên bản, nhưng đương nhiên không có cái nào là thật.

“Ngươi có sư phụ?” Lâu Nguyệt Đồng hứng thú, “Sư phụ của ngươi là ai?”

Trình Từ Xuyên dừng một chút, nói: “Người dạy ta rất nhiều nhưng không chịu nhận lễ của ta, không chịu cho ta gọi người là sư phụ, còn dặn ta không được nói chuyện này cho người khác...”

“Vậy tại sao ngươi lại nói với ta?” Lâu Nguyệt Đồng cười dài, hỏi.

Trình Tử Xuyên cúi thấp đầu, không lên tiếng.

Lâu Nguyệt Đồng trong lòng biết Thanh Gia tuy miệng lưỡi lợi hại nhưng thật ra lại đối xử rất tốt với mình, nhin không được cười không ngừng, sau đó liền nghe “Thanh Gia” trả lời vấn đề khi trước: “Khi còn bé, ta đã từng thế phải tìm được đại lộ, thành tiên hay không cũng không quan trọng.”

“Đại lộ? Mất mặt giống Trình Tử Xuyên.”

Trình Tử Xuyên liếc nàng một cái: “Câu nào ngươi cũng nhắc đến Trình Tử Xuyên, không bằng đi tìm hắn đi?”

Lâu Nguyệt Đồng chau mày: “Ta có sao?”

Trình Tử Xuyên khẳng định gật đầu.

Lâu Nguyệt Đồng ngần ngừ, đem rượu ngon món ngon trong tay quăng ra, mắt húng nói: “Không chơi nữa, không nói nữa, chúng ta làm chính sự đi!”

Trình Tử Xuyên đứng sau lưng nàng lặng lẽ thở dài, trong mắt có thêm một chút hơi ấm. Hiện tại, có lẽ cũng chỉ có thể dùng thân phận Thanh Gia này mới có thể nghe được lời thật lòng của tiểu ma nữ.

Hai người lặng lẽ lên vào tầng điện, Lâu Nguyệt Đồng chỉ chỉ Gia Lâm Đế đang ngủ, khuơ khuơ tay ý muốn nói - - đi vào mộng của hắn đi.

Trình Tử Xuyên gật đầu một cái, thân ảnh hóa thành một làn khói tản đi.

Gia Lâm Đế đang có một giấc mơ quý dị, hắn mơ thấy bản thân vừa đi qua thiên sơn vạn thủy, vượt qua gian nan hiểm trở, cuối cùng cũng tìm được đường ra, đang định thở phào nhẹ nhõm thì bỗng thấy một con hổ khổng lồ đột nhiên gào thét, từ vách núi chồm tới dọa hắn xoay người bỏ chạy, nhưng khi định thần nhìn lại, phía trước vẫn là vách núi như cũ.

“Hiện tại Hồ yêu chung thể với hắn, mặc dù hắn không biết, nhưng tiềm thức vẫn có cảnh giác.” Lâu Nguyệt Đồng và Trình Tử Xuyên đứng ở một nơi gần đó, “Đúng rồi, quên không hỏi, ngươi có định biến thành thần côn không?”

“Vì sao phải biến?”

Trong ánh mắt quái dị của Lâu Nguyệt Đồng, khuôn mặt của Trình Tử Xuyên đổi sắc liên tục.

Mất thấy Gia Lâm Đế sắp ngã xuống vách núi, Trình Tử Xuyên phi thân bay đến, bắt lấy vai hắn rồi mang đến nơi an toàn, không chờ Gia Lâm Đế kinh hô đã lưu loát rút kiếm, tung ra một vài kiếm chiêu hoa lệ hắn cực ít dùng tới. Đừng xem thường những chiêu kiếm này, tuy không sử dụng được, nhưng dọa người lại là nhất đẳng, ít nhất cũng dọa cho Gia Lâm Đế sáng mắt, kích động khó đề nén.

Lâu Nguyệt Đồng ngồi trên cây suýt ngã, cười gập cả lưng, thầm nghĩ: “Thanh Gia rất giống Trình Tử Xuyên, căn bản chính là thần côn trời sinh... Đợi chút, vì sao ta lại nghĩ đến Trình Tử Xuyên?” Tiểu ma nữ có chút đề nén, bình thường nàng cũng không gặp phải chuyện này, nhưng chỉ cần đi cùng Thanh Gia, nàng sẽ liên tục nhớ đến hắn, cũng không biết vì duyên cớ gì.

Cảnh tượng trong mộng chính là dựa vào suy nghĩ của Gia Lâm Đế mà tạo thành, nguy hiểm không còn, con hổ đương nhiên sẽ không thấy nữa.

Gia Lâm Đế vừa nhìn lại càng ngạc nhiên mừng rỡ - - Đây không phải thần nữ mà khi sáng hắn đã nhìn thấy sao? Trong mộng cũng được thần tiên cứu giúp, trời phù hộ hắn!

“Này...” Gia Lâm Đế muốn làm lễ nhưng không biết nên xưng hô thế nào, nhất thời luống cuống.

Trình Tử Xuyên chấp lễ, khuôn mặt có thêm một chút nghiêm túc, sau đó... Sau đó nói một đồng những thứ danh hiệu và địa danh đã bị xuyên tạc mà Lâu Nguyệt Đồng chưa nghe bao giờ, có qua có lại với Gia Lâm Đế, tục xưng lừa dối.

Gà gáy, bóng đêm dần nhạt đi.

Khi đi ra khỏi giấc mơ của Gia Lâm Đế, hai người đều cảm thấy hơi mệt, vốn việc đi vào mộng người phạm đã rất hao tổn tâm thần, loại cảm giác này không phải thân thể mệt mỏi, mà là tâm trí mệt mỏi.

Trình Tử Xuyên còn muốn tìm kiếm tung tích của Uyên Vu và Lan Tự trong cung, Lâu Nguyệt Đồng lại không đồng ý: “Ngươi gặp cái gì? Muốn đá thảo kinh xà sao?”

(Đá thảo kinh xà: đánh cỏ động rắn, rút dây động rừng)

“Ngươi có việc quan trọng?”

“Đương nhiên! Ngươi đã lừa tên Hoàng Đế kia đến thế rồi, không bằng tạo động tĩnh lớn hơn để hắn chủ động tìm đến ngươi đi!” Lâu Nguyệt Đồng nhắm mắt, rồi lại mở ra, tầm mắt quét qua thành Trường An một vòng, sau đó chỉ về một hướng, cười cười, “Chỗ kia linh khí dồi dào, nhất định có đồ tốt!”

Nói xong, nàng cũng không nói thêm từ nào, quay đầu chạy mất.

Trình Tử Xuyên: “...” Hắn rất có lí do để tin tưởng, tiểu ma nữ lần này đến đây chính là để chơi!

Nơi Lâu Nguyệt Đồng tìm đến là một dãy núi nằm ở phía Đông. Đông xuân giao mùa, cỏ xanh tinh tế mọc lên từng khoảng, cây cối bắt đầu nảy mầm, nhưng không hề lộ vẻ hoang vu. Đỉnh núi nơi này, lại bằng phẳng một cách không ngờ.

Lâu Nguyệt Đồng lật tay, phần đất dày phía trên liền trôi đi, từng tia nhiệt khí tỏa ra hương thơm nhàn nhạt yên tĩnh. Linh tuyến không hề dính tạp chất dần dần chảy xuôi, sạch sẽ như sương sớm. Mân hơi sương bay ra xung quanh, trong nháy mắt, cây cối đâm chồi nảy lộc, trở nên xanh ngắt, màu xanh hoa cỏ phủ kín đỉnh núi, những đóa hoa kiều diễm mọc lên, toàn bộ đỉnh núi hóa thành một nơi đẹp tựa tiên cảnh!

Cho dù là Lâu Nguyệt Đồng cũng không nhìn được có chút trọn mắt há mồm, nàng khẽ chắc một tiếng, không hề áy náy vuốt tay: “Ai nha, hình như không cẩn thận đào được linh mạch cực phẩm rồi.”

Linh mạch vốn do Hoàng Đế tạo ra, hần thân mang long mạch, linh mạch dù bình thường cũng đều là bảo vật, người bình thường không bao giờ dám đào vì sợ trời phạt! Linh mạch này vừa nhìn đã biết không phải thứ bình thường, sợ là long mạch chính, sợ sảy làm nó hư hại một chút cũng có thể dính líu đến cả ngàn vạn dân chúng.

Trình Tử Xuyên đầu đầu, đang muốn biến nơi này quay về nguyên trạng liền thấy tiểu ma nữ to gan lớn mật, nàng... nàng bắt đầu cởi áo!

“Đợi chút! Ngươi muốn làm gì?”

“Khó khăn lắm mới thấy được linh tuyến dưới nhân gian, ít nhất cũng có thể làm cho ta tăng được trăm năm tu vi, không xuống tắm sao được?” Tiểu ma nữ giảo hoạt cười một tiếng, nói như điều đương nhiên, “Thanh Gia, ngươi có muốn đến đây không... Ồ? Ngươi đỏ mặt sao, nhìn không ra, hóa ra da mặt ngươi lại mỏng thế!”

Hai tai Trình Tử Xuyên đỏ rực như muốn nhỏ cả ra máu, cầm tay Lâu Nguyệt Đồng kéo về trách mắng: “Đây không phải là nơi cho ngươi đùa nghịch!”

“Đùa nghịch? Hừ, đại mỹ nhân, đây là ngày đầu tiên ngươi quen biết ta sao?” Lâu Nguyệt Đồng nhìn bộ dạng của hắn liền liếm liếm môi, đột nhiên duỗi tay muốn cướp y phục của hắn!

“?”

Trình Tử Xuyên thật muốn giật Âm Dương Bội xuống, để xem nàng còn có thể lớn lối như thế không!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đùa Giỡn

Trình Tử Xuyên lần tránh quá lợi hại, Lâu Nguyệt Đồng cũng không thể vì muốn cởi quần áo của hắn mà đánh nhau nên đành nhún vai, có chút tiếc nuối từ bỏ. Nàng nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hắn, cười nhạo nói: “Ngươi già già thật giỏi, ta nghi ngờ, ngươi đang già già!”

Sắc mặt “Thanh Gia” từ trước đến nay vẫn luôn trong treo nhưng lạnh lùng đoan chính, lúc này lại trực tiếp đỏ rần, trừng mắt nhìn Lâu Nguyệt Đồng. Ánh mắt kia không hề có sự lạnh lẽo hay uy hiếp, ngược lại hiện lên vài điểm chật vật.

“Chắc chắn, nhìn ngươi đỏ mặt kìa, đùa ngươi một chút thôi, ta không mù, không đến mức nam nữ không phân rõ.”

Trình Tử Xuyên: “...”

Lâu Nguyệt Đồng cởi áo xong liền tiện tay treo lên cái cây bên cạnh. Nàng mới chỉ phá được phong ấn tầng thứ hai, bộ dạng lúc này là bộ dạng của một thiếu nữ, tuy không hoàn mỹ như trước nhưng cũng lung linh hấp dẫn, đặc biệt là vòng eo mảnh khảnh, hai chân thon dài, khuôn mặt mịn hoặc chết người như muốn câu dẫn.

Trình Tử Xuyên nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, giọng nói trầm lạnh: “Ban ngày ban mặt áo rách quần manh, ngươi...”

“Ngươi thật cổ hủ!” Lâu Nguyệt Đồng ngắt lời, “Trong này không có người khác, mà ngươi xoay người làm gì, không dám nhìn ta sao?”

Giọng nói của nàng nghe thế nào cũng thấy ý tứ cười nhạo, tiếng nước vang lên, hiển nhiên nàng đã xuống nước.

Lâu Nguyệt Đồng cũng cảm thấy thú vị, da mặt vì Thanh Gia tiểu sư thúc bao nhiêu người ngưỡng mộ này hóa ra lại mỏng đến thế, khó trách trừ Trình Tử Xuyên ra, không thấy nàng có bằng hữu khác phái nào khác.

Thật ra nàng đâu biết, nếu không phải nàng, đổi lại thành người khác, có đứng trước mặt Trình Từ Xuyên cởi sạch thì hắn cũng có thể mặt không đổi sắc mà nhìn chăm chăm.

Đầu ngón tay lướt qua làn nước trong veo, Lâu Nguyệt Đồng nhẹ nhàng ngửi ngửi, linh khí tràn đầy khiến tâm tình nàng trở nên vui vẻ. Nhìn bóng lưng của “Thanh Gia”, nàng hơi cong môi búng tay, một mũi tên bằng nước bay thẳng về phía đầu hắn.

Trình Từ Xuyên lách mình đưa tay bóp nát thủy tiễn, quay người nhìn nàng chăm chăm. Lâu Nguyệt Đồng liền hỏi: “Ngươi không tức giận sao? Không muốn tới đây đánh ta sao?”

Trên đời tại sao lại có người mặt dày đến thế này?

Trình Từ Xuyên không còn cách nào khác, đành nói: “Tùy ngươi.” Nếu không phải muốn duy trì tư thái lạnh lùng của Thanh Gia, hắn đã sớm chạy qua bắt tiểu ma nữ lại đánh mấy cái rồi, tiểu ma nữ đơn thuần này như thế đang làm mặt trời trở nên chói hơn vậy!

Có lẽ đã lần qua lần lại đủ lâu, Lâu Nguyệt Đồng chớp mắt, đưa tay về một cái. Bọt nước bay lên khỏi mặt nước biến thành một cái mặt cười, nàng duỗi tay bắn ra, mặt cười bằng nước kia liền bay về phía Trình Từ Xuyên. Tiểu ma nữ nháy mắt, bung mặt nhìn sang, bộ dạng vô tội đáng yêu cực kì.

“...” Trình Từ Xuyên thổi một hơi, mặt cười biến thành mặt khóc, bay trở lại bên cạnh Lâu Nguyệt Đồng.

Lâu Nguyệt Đồng nhất thời cao hứng, lại biến nó lại thành mặt cười, lần này còn thêm cho nó hai cái tay, trong tay cầm một bông hoa nhỏ, đầy hứng thú nhìn “Thanh Gia”. Trình Từ Xuyên... Trình Từ Xuyên cũng không biết tại sao lại bắt đầu trò chơi ngây thơ này cùng nàng, thổi một hơi, bông hoa biến thành một cái kiếm trực tiếp đánh xuống, mặt cười... đã không còn thấy được mặt mũi...

Lâu Nguyệt Đồng mắt hứng: “Đánh người không đánh mặt!”

Trình Từ Xuyên: “... Ngươi đánh người, không đánh vào mặt?”

“Này này này, ta là ma nữ, ngươi là tu sĩ chính đạo, tiêu chuẩn có thể giống ta được sao?” Lâu Nguyệt Đồng cười cười, ánh mắt có chút khiêu khích, “Lại đây, ta đánh cho ngươi xem!”

Trình Từ Xuyên nhướn mày đến gần, đưa tay vỗ vỗ đầu nàng: “Đừng làm rộn. Vui đùa thì có thể, nhưng đừng làm tổn hại linh mạch. Ta qua bên kia tỉnh tọa phòng thủ giúp ngươi.”

Nghe giọng nói và thần thái này, Lâu Nguyệt Đồng cúi đầu cười một cái, đột nhiên đưa hai tay trắng như tuyết ôm lấy Trình Từ Xuyên, hôn lên má hắn một cái: “Mặc dù nụ hôn đầu của ta đã dành cho Trình Từ Xuyên, nhưng đây là lần đầu tiên ta thân thiết với một cô nương, tiện nghi cho ngươi nha.”

Trình Từ Xuyên ngẩn ngơ, luồng nhiệt trong cơ thể vừa vất vả đè ép xuống lại bất chấp bùng lên, kết quả còn chưa hoàn hồn đã bị tạt cho một vốc nước. Lâu Nguyệt Đồng mặt mày hớn hớn: “Thẹn thùng không? Cảm động không? Giúp ngươi hạ nhiệt, không cần cảm tạ.”

Trình Từ Xuyên nâng vò kiếm đập lên đầu nàng một cái: “Tiểu ma nữ!”

Hắn xoay người đi sang một bên, tuy nhắm mắt tĩnh tọa nhưng tâm tư lại cuộn cuộn cần được ổn định lại. Trầm mặc một hồi, hắn lại mở miệng nhắc lại: “Chớ làm tổn hại linh mạch, đừng quên.”

Lâu Nguyệt Đồng bĩu môi, phối hợp bơi qua bơi lại trong linh tuyến, cũng không biết có nghe hay không.

Trình Từ Xuyên mở mắt ra, lẳng lặng nhìn thân ảnh trong nước của nàng, nhìn rất lâu, cuối cùng thờ dài một tiếng khó nghe thấy.

Vốn hắn cho rằng, sau khi tạm biệt Lâu Nguyệt Đồng sẽ không có phản ứng lớn đến như thế, nhưng hóa ra tình cảm lại sâu đậm như vậy, thời gian trôi qua vậy mà lại không phai nhạt phần nào...

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có thành quả, ít nhất hắn đã hiểu được một chuyện - - Lâu Nguyệt Đồng đối với Trình Từ Xuyên, thật sự có tình.

Trình Từ Xuyên tĩnh tư suy nghĩ, thần sắc dần dần bình tĩnh lại, đợi đến khi Lâu Nguyệt Đồng từ trong nước đi ra, hắn đã có thể mặt không đổi sắc đưa quần áo lên, không có chút rung động.

Lâu Nguyệt Đồng nhìn nhìn hắn, khoe miệng nhếch lên nhưng lại không nói gì, cũng ngồi xuống tu luyện.

Hôm sau, dân chúng thành Trường An nhìn thấy một cột sáng phóng thẳng lên trời. Giữa trưa, có lời đồn đại rằng Gia Lâm Đế đang đích thân đi đến chân núi, đón một vị thần tiên nào đó vào cung để loại bỏ yêu tà. Vị thần tiên này chính là “Thanh Gia”, còn Lâu Nguyệt Đồng đang ở đâu? Nhìn tiểu linh hồ trong ngực hắn là biết.

“Hôm qua tiên gia đi vào mộng, cứu trẫm khỏi hiểm nguy, trẫm rất cảm động và nhớ nhung trong lòng. Không biết hôm qua tiên gia có nói, tai họa là chi người phương nào, vật gì?” Trình Từ Xuyên vừa vào cung, Gia Lâm Đế đã không chờ được nữa, đuổi hết những người khác đi, bắt đầu hỏi. Ai bảo hôm qua Trình Từ Xuyên đã lừa hắn quá thành công khiến Gia Lâm Đế cả ngày đều đứng ngồi không yên, vất vả lắm mới mời được người đến nên vô cùng mong chờ nghe được biện pháp giải quyết.

Nhìn tiểu linh hồn lười biếng nằm trong ngực mình, Trình Tử Xuyên đưa tay khẽ vuốt, nói: “Hoàng Đế ban đêm mơ thấy một con hổ khổng lồ, còn không biết đó là yêu vật gì sao?”

“Chẳng lẽ là...”

“Trong lòng biết là đủ, không cần nói ra.” Trình Tử Xuyên vung tay, trên bàn liền xuất hiện một cuốn đạo kinh và mấy nén nhang, đèn cầy, “Nếu Hoàng Đế tin ta, từ hôm nay hãy nhóm đèn nhang, chép đạo kinh, thời điểm hoàn thành ắt sẽ thấy hiệu quả.”

Hoàng Đế lật xem một lát, càng xem càng vui, gật đầu đáp ứng, còn mời Trình Tử Xuyên tạm sống trong cung.

Mấy ngày tiếp theo, Trình Tử Xuyên chưa có dị động, chỉ mượn cơ hội này thăm dò bố cục, kết cấu xung quanh. Hắn cẩn thận suy nghĩ, nếu có nơi có thể vây hãm được Uyên Vu mà không bị người nào phát hiện, chỉ sợ... chỉ có cung điện dưới lòng đất.

Uyên Vu là một đại yêu nên Trình Tử Xuyên cũng không lo lắng, hắn chỉ lo cho Lan Tự. Lan Tự gia nhập Cửu Nguyên Sơn tu hành còn chưa được bao lâu, tu vi không đủ, tuổi còn nhỏ, chỉ hi vọng Uyên Vu có thể bảo vệ nàng.

Chạng vạng, Hoàng Đế cuối cùng cũng chép đến dòng cuối cùng của cuốn đạo kinh. Đèn nhang vẫn đang đốt, hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm. Một ngày nay, mỗi khi bắt đầu chép cuốn đạo kinh này, hắn liền cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, nhưng đến ngày thứ hai, tinh thần lại phấn chấn gấp trăm lần. Hắn tuy không biết tại sao nhưng cũng không phải kẻ ngốc, suy nghĩ một chút liền hiểu, có thể chính cơ thể mình xảy ra vấn đề.

Hắn liên tục bất động thanh sắc, cho lui những người xung quanh, chép nốt chữ cuối cùng.

Mặt trời lặn, trăng lên, bóng đêm tối tăm âm trầm. Không biết gió ở đâu thổi đến, len lỏi chui vào phòng, thổi vào màn che, đèn nhang phụt tắt.

Đột nhiên, khuôn mặt Gia Lâm Đế biến sắc, không đợi hắn kịp phản ứng, con mắt loài người đã biến thành con mắt của một loại dã thú, móng tay hung ác để lại trên bàn vài vết tích sâu hoắm.

Ngoài cửa sổ, thân ảnh Trình Tử Xuyên đột nhiên hiện lên: “Che giấu rất giỏi.”

Gia Lâm Đế, không, phải nói là Hồ yêu nhếch miệng cười một tiếng, không hề sợ hãi: “Hôm nay ta thật muốn biết năng lực của đồ đệ Cửu Nguyên Sơn, để xem tiêu oa nhi nhà ngươi kể tục được từ sư tổ khai sơn bao nhiêu phần bản lĩnh!”

Nghe giọng nói này, có thể nhận ra rằng, hắn quen biết sư tổ khai phái Cửu Nguyên Sơn!

Tiểu linh hồn Lâu Nguyệt Đồng đứng một bên, lỗ tai dựng thẳng, con ngươi đảo qua một vòng, mơ hồ nhìn ra một manh mối nào đó - - Tổ sư khai phái Cửu Nguyên Sơn? Đó là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Sơ Hở

Trong khi Lâu Nguyệt Đồng chán muốn chết nghĩ về cái sư tổ khai phái Cửu Nguyên Sơn kia thì phía bên cạnh, Trình Tử Xuyên đã bắt đầu đánh nhau với Hồ yêu. Hắn cũng cẩn thận hạ một tầng kết giới, tránh kinh động những người trong cung.

Hồ yêu châm chọc khiêu khích: “Không hổ là tu sĩ chính đạo, thời điểm này còn suy nghĩ đến chuyện bảo vệ bọn chúng?”

Tay phải Trình Tử Xuyên khẽ chuyển, chuôi kiếm hung hăng quất một cái lên ngực Hồ yêu, đau đến mức khiến hắn nhe răng trợn mắt, không để ý đến thân thể của Hoàng Đế nữa, trực tiếp muốn hóa thú! Trình Tử Xuyên thấy vậy liền đưa hai tay lên kết ấn, một đạo bạch quang bao phủ, cứng rắn bức hắn trở về!

Hồ yêu lúc này tiến lùi đều không được, hắn bám lên người Hoàng Đế nên pháp lực không thể phát huy hoàn toàn, mặc dù ghen khuất vì bị đánh nhưng không thể chống lại. Hắn cũng không rõ nếu rời khỏi thân thể Hoàng Đế, liệu mình có phải đối thủ của Trình Tử Xuyên hay không, hơn nữa nơi này còn bị Thiên Đạo hạn chế, một lần sơ ý, ngàn năm tu hành có thể dễ dàng bị hủy hoại trong chớp lát.

Hai người so chiêu, Hồ yêu vẫn ở thế thượng phong, bất luận Trình Tử Xuyên đánh thế nào, hắn cũng núp bên trong không ra. Dù sao đây cũng là thân thể của Hoàng Đế, Trình Tử Xuyên không dám nặng tay.

Lâu Nguyệt Đồng đứng một bên nhìn, lẽ cái lưỡi nhỏ khinh bỉ Hồ yêu: “Này, ngươi không phải Hồ yêu mà là rùa yêu đúng không?”

“Ngươi nói gì...”

Hồ yêu rống giận, nhưng một câu còn chưa rống hết đã thấy tiểu linh hồn trùng mắt, một cây roi dài lập tức hiện ra, quất về phía hắn. Nàng hừ một tiếng,

nói: “Thanh Gia có bận tâm đến Hoàng Đế ta cũng mặc kệ! Dám bắt kính với ta, ta cắt lưỡi ngươi diệt hồn phách của ngươi!”

Nàng vừa ra tay, uy lực còn mạnh hơn Trình Từ Xuyên một bậc. Hồ yêu bùm mặt lui lại mấy bước, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, tức giận nói: ”Ngươi... chỉ có ngươi được mắng, ta không được mắng sao?” Đến hần là yêu cũng không bá đạo bằng nàng!

Lâu Nguyệt Đồng lắc lắc cái đuôi, cây ngay không sợ chết đứng, đáp: “Đương nhiên.”

Nàng tự nhận bản thân có một điểm phi thường, đó chính là từ trước đến nay luôn làm theo ý mình mà không thèm để ý đến người khác. Ta chính là không nói đạo lý, ta chính là bắt nạt ngươi, sao nào? Có bản lĩnh thì ngươi đánh ta đi!

Cũng chỉ có Thánh tôn có thực lực áp chế mới có thể khiến nàng yên tĩnh một chút.

Đừng nói nhân giới, Hồ yêu hành tẩu nhiều năm ở Yêu giới cũng chưa từng thấy ai lớn lối thành cái dạng này, ngấm lại thực lực lúc trước của nàng liền lập tức hồ nghi, hỏi: “Ngươi không phải linh sủng của tu sĩ này? Vậy ngươi theo nàng ta làm gì, chỉ bằng liên thủ với ta, làm thịt nàng, vơ vét hết bảo vật, không phải sẽ thống khoái hơn sao?” Hồ yêu kích động muốn Lâu Nguyệt Đồng đối phó với “Thanh Gia”.

“Thống khoái, thống khoái cái đầu nhà ngươi á!” Nhân cách quá kém, tiểu ma nữ khó chịu nghiêng đầu, “Thanh Gia, ngươi còn không mau đánh hần đi!”

Trình Từ Xuyên cầm chuỗi kiếm nhìn về phía Hồ yêu: “Nếu ngươi rời khỏi thân thể Hoàng Đế, ta tha cho ngươi một mạng.”

“Năm mơ!”

Vì vậy...

Ngân quang chiếu sáng trời đêm, khi Tru Tà vừa xuất vỏ, Trình Từ Xuyên đột nhiên lên tiếng niệm gì đó, từng chữ từng câu lạnh thấu xương, đó chính là đạo kinh mà Hoàng Đế mất nhiều ngày để sao chép.

Vì bị Hồ yêu chiếm cứ thân thể nên hồn phách của Hoàng Đế vẫn luôn mê man, hiện tại nghe âm thanh đạo kinh mà Trình Từ Xuyên niệm liền dần dần tỉnh lại. Long khí bao phủ hồn phách Gia Lâm Đế, theo âm thanh niệm kinh của Trình Từ Xuyên tiến lên đoạt quyền chủ động thân thể cùng Hồ yêu!

Chỉ thấy sắc mặt Gia Lâm Đế lúc đỏ lúc trắng, hai tay bịt tai, dường như đang phải trải qua một sự thống khổ thật lớn: “Đừng niệm! Đừng niệm... Cút... Yêu nghiệt, cút ra khỏi thân thể trẫm! Câm miệng...”

Giọng điệu Trình Từ Xuyên không nhanh không chậm, trái lại, người đối diện hần lại càng như phát điên, một lúc sau, trên đầu Gia Lâm Đế hiện lên hai cái bóng như ẩn như hiện!

“Trời!” Trình Từ Xuyên phất tay, đồng thời kéo hai người ra ngoài. Hồn phách Gia Lâm Đế ngã nhào xuống đất, còn hồn phách Hồ yêu lại cực nhanh lao lên trời, trong chớp mắt, Trình Từ Xuyên xuất kiếm, kiếm thể mang sát khí ngút trời trực tiếp xuyên qua lớp phòng ngự, chặt đứt một tay Hồ yêu. Bạch quang lóe lên hóa thành lồng giam, vững vàng vây hãm lại trong đó.

Lâu Nguyệt Đồng thấy vậy liền liên tục chớp mắt - - Tu vi của Thanh Gia, so với lần đầu họ gặp gỡ lại tăng lên nhiều!

Lồng giam xoay tròn, thu nhỏ lại rồi rơi xuống tay Trình Từ Xuyên, nhưng hần không vội xử lý mà lại nhìn về phía Gia Lâm Đế trước, giọng nói hòa hoãn hơn một phần: “Hoàng Đế phải chịu khổ rồi.”

Sắc mặt Gia Lâm Đế tuy mệt mỏi nhưng lại tràn đầy sự cảm kích và kích động, hần vừa định nói gì đó đã thấy Trình Từ Xuyên chỉ một ngón tay, giúp hồn phách quay về thân thể, đưa hần về tâm điện.

“Ồ, không dễ hần báo đáp sao?” Tiểu linh hồ hóa thành người, dựa nửa người vào cây chống cằm, “Khó trách ai cũng nói ngươi tốt, chính đạo các ngươi quả thật không có đầu óc. Nhọc nhằn khổ sở bận rộn nhiều ngày như vậy, một chút thù lao cũng không được, chao ôi.”

Trình Từ Xuyên nhìn nàng một cái: “Người gấp phải là ta, không phải là ngươi.” Ngụ ý chính là, ngươi việc gì cũng không làm, còn không biết xấu hổ mà oán hận?

Lâu Nguyệt Đồng đi đến gõ gõ lồng giam nhỏ khiến Hồ yêu đầu óc choáng váng, giọng nói như chế giễu lại không phải chế giễu: “À, Thanh Gia tiểu sư thúc đại công vô tư!”

Trình Từ Xuyên cũng không có ý định nói một đồng đạo lý lớn với nàng, đạo tu và ma tu trời sinh tam quan không hợp, nói cũng không rõ ràng được.

Cũng may, ánh mắt Lâu Nguyệt Đồng rời đi rất nhanh, cười dài mở miệng: “Lâu rồi không gặp kẻ thù, tay ta rất ngứa. Hay là ngươi đem tên này giao cho ta đi, bảo đảm đến ngày mai cái gì hần cũng sẽ nói tường tận.”

Trình Từ Xuyên đáp: “Không cần.” Giao hần cho Lâu Nguyệt Đồng? Chỉ sợ Hồ yêu ngày mai cũng chẳng còn sống để hần tức giận.

Lâu Nguyệt Đồng cũng không ép, nhún vai.

Hồ yêu phẫn nộ, liên tục đánh vào lồng giam: “Lợi dụng thù đoạn, đánh lén sau lưng! Đây chính là nguyên tắc của chính đạo các ngươi sao? Ta không

phục, có bản lĩnh thì thả ta ra, quang minh chính đại chiến đấu!”

Trình Tử Xuyên nhẹ nhàng gõ một cái, trong lòng giam, một tảng sét to như cái chậu bỏ xuống khiến Hồ yêu ngoài khét trong sông, không phục sao? Vậy thì đánh tiếp!

“Thủ đoạn? Dùng thủ đoạn cũng cần có thực lực! Huống chi ai thêm đánh lên người, tài nghệ không bằng ai, chạy trốn không nổi còn dám ở đây cứng miệng!” Lâu Nguyệt Đồng đưa tay cho hắn thêm vài roi, tiếp tục giáo dục Trình Tử Xuyên, “Loại này tốt nhất nên lột một lớp da rồi hăng nói tiếp.”

Trình Tử Xuyên mặt không chút thay đổi, tiếp tục tạo sét.

Tiểu ma nữ hài lòng gật đầu, tiếp tục đánh.

Hai người cùng xuống tay, cuối cùng Hồ yêu bị lăn qua lăn lại đến phát khóc, liên tục kêu thảm thiết: “Phục, ta phục còn không được sao! Hai vị cô nãi nãi, các người muốn hỏi gì thì hỏi đi!”

Lâu Nguyệt Đồng hí hóp mắt - - bị đánh còn chưa đủ?

Trình Tử Xuyên đưa tay ngăn nàng không đánh tiếp, hỏi: “Uyên Vu đang ở đâu?”

Hồ yêu cả kinh, trong lòng tự hỏi tại sao vị cô nương này lại biết Uyên Vu, thốt lên: “Người hỏi Uyên Vu làm gì?”

Lâu Nguyệt Đồng tránh khỏi tay Trình Tử Xuyên, một roi lại quật xuống. Hồ yêu vội vàng chạy trốn: “Ta không hỏi, không hỏi nữa! Ta và Uyên Vu đối đầu đã nhiều năm, ba năm trước đây không biết hắn phát điên cái gì, tự nhiên truy sát ta khiến ta bất đắc dĩ phải bám vào người Hoàng Đế. Trước đó vài ngày, một tiểu nha đầu đến tìm hắn, ta mượn thân phận Hoàng Đế, bắt giữ nha đầu kia để Uyên Vu đi cứu nàng. Hiện tại họ đều bị ta nhốt trong cung điện dưới lòng đất. Địa điểm cụ thể, ta, ta có thể mang các người qua, nhưng, nhưng các người phải đảm bảo không được giết ta!”

Trình Tử Xuyên và Lâu Nguyệt Đồng liếc mắt nhìn nhau, gật đầu một cái - - hiểu.

“Ta sẽ không giết người.” Trình Tử Xuyên lập một lời thề đơn giản.

Lâu Nguyệt Đồng cũng đảm bảo, lúc này Hồ yêu mới nhẹ nhõm, chỉ về một hướng.

Đi xuống cung điện dưới lòng đất, hai người lúc này mới hiểu tại sao Hồ yêu lại có thể vây khốn Uyên Vu. Nơi này có địa hình kì lạ giống tình tượng, Hồ yêu còn sử dụng năm kiện hung khí để bày ra đại trận Chu Thiên!

(trạng: trong thiên văn Trung Hoa, trạng bao gồm nhật, nguyệt, tinh, thần, phong, lôi, vân, vũ; tinh: sao)

Đại trận Chu Thiên bắt nguồn từ thời đại Hồng Hoang viễn cổ, được Thánh nhân yêu tộc tạo ra, uy lực hiển nhiên không cần bàn đến. Hồ yêu dù sao cũng coi như mang cấp bậc Yêu Vương, tuy trận pháp hắn bày ra không theo kịp đại trận Chu Thiên thật sự nhưng cũng tuyệt không thể khinh thường, có thể xem là tiểu Chu Thiên trận.

Trình Tử Xuyên nhíu mày, vung tay phá mê chướng. Thân ảnh Uyên Vu dần dần hiện ra, quần áo tóc tai hỗn độn, sắc mặt lạnh lẽo tới cực điểm. Trong lòng hắn ôm một tiểu cô nương đang hôn mê, một bên chống cự trận pháp, một bên che chở cho cô bé nên có chút hơi chật vật, đôi mắt đỏ ngầu, con ngươi đục trắng, đã sớm không còn là mắt người nữa.

“Uyên Vu.”

“... Thanh Gia?” Uyên Vu ngờ ngạc một chút mới chậm rãi quay đầu nhìn sang, sắc mặt lập tức hòa hoãn hơn, gấp giọng nói, “Mau phá trận! Mau cứu Lan Tự!”

Về mặt Trình Tử Xuyên biến đổi: “Lan Tự xảy ra chuyện gì?”

Uyên Vu cúi đầu đáp: “... Nàng không còn thở nữa.”

Khi bị nhốt trong sát trận, một khi ngừng thở, hồn phách rời khỏi thân thể lập tức sẽ bị trận pháp công kích chôn vùi, đi Minh giới cũng không tìm được.

Bàn tay cầm Tru Tà Kiếm của Trình Tử Xuyên nắm thật chặt, quay sang hỏi Hồ yêu: “Người có thể phá trận?”

Hồ yêu lắc đầu: “Sát trận từ trước vốn đã khó phá, đây là đại trận Chu Thiên, còn là trận pháp đầu tiên ta bày ra, hao phí năm kiện hung khí cực phẩm chính để diệt trừ Uyên Vu, làm sao có thể dễ dàng bị phá như vậy?”

Còn dám nói? Trình Tử Xuyên hất tay ném hắn vào tường, ánh chớp răng rắc lóe lên như chào hỏi. Hắn không thèm liếc mắt nhìn, chăm chăm quan sát trận pháp trước mặt.

“Đại trận Chu Thiên là cực phẩm truyền thừa của Yêu giới, ta đã nghe qua từ đám lão già kia một chút.” Lâu Nguyệt Đồng chậm rãi nói, “Trận pháp này có thể phá, nhưng rất tốn thời gian và sức lực, tiểu nha đầu kia sợ là không chờ được lâu như vậy.”

Xác thực là vậy, Trình Tử Xuyên cũng chỉ lo lắng cho Lan Tự.

Lâu Nguyệt Đồng ngược lại không thấy sao cả, mục tiêu chuyển đi này của nàng không phải Lan Tự. Tiểu nha đầu này mặc dù đáng yêu nhưng cũng không thể khiến nàng lo lắng quá nhiều.

Trình Tử Xuyên trầm ngâm một lát, lặng lẽ liếc Lâu Nguyệt Đồng một cái, trong mắt xẹt qua một chút do dự, ngược lại sắc mặt lại vô cùng nghiêm túc, lúc này liền nghe Uyên Vu nói: “Lan Tự do ta làm liên lụy, ta có thẹn với nàng, nếu có thể cứu nàng thì không cần bận tâm đến ta.”

Tuy trên mặt hắn không có chút biểu cảm nhưng giọng nói lại vô cùng chân thành.

Trình Tử Xuyên đã quyết định, lên tiếng: “Theo nguyện ý của ngươi, ta có một cách có thể cứu được Lan Tự.”

“Xin hãy nói.”

“Trước kia ta xem sách cổ nên biết một loại khế ước thượng cổ, nếu ngươi có thể kết khế ước này với nàng, tính mạng nàng sẽ có thể bảo hộ. Chỉ có một chuyện, người và yêu vốn khác nhau...”

Nghe “Thanh Gia” Trình Tử Xuyên nhân nhạ nói, Lâu Nguyệt Đồng lập tức quay đầu trừng mắt - - Tại sao Thanh Gia cũng biết khế ước thượng cổ? Khế ước đó rõ ràng chỉ Trình Tử Xuyên mới biết được, chẳng lẽ hai người cùng xem một cuốn sách cổ? Hoang đường!

Hoài nghi trước đó trong lòng Lâu Nguyệt Đồng dâng lên mãnh liệt chưa từng thấy.

Trình Tử Xuyên đã sớm đoán được hậu quả khi nói ra chuyện này, nhưng cũng không còn cách nào, quyết định không biến sắc tùy nàng quan sát, tiếp tục nói chuyện với Uyên Vu. Đối với Lâu Nguyệt Đồng, chỉ còn cách cố gắng kéo dài thời gian đến được bước nào hay bước đấy, dù sao hắn cũng không nghĩ có thể vĩnh viễn giấu diếm được nàng. Trước mắt, tính mạng Lan Tự là điều quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Hoài Nghi

“Đây là... khế ước đạo lữ thượng cổ?” Uyên Vu càng nghe càng thấy không thích hợp, không nhận được cắt đứt lời giảng giải của Trình Tử Xuyên.

Trình Tử Xuyên gật đầu: “Phải.”

Uyên Vu nhíu mày: “Lan Tự chỉ là một đứa bé, ta đối xử tốt với nàng nhưng không hề có những ý nghĩ khác, kết khế ước này sợ rằng sẽ trói buộc nàng cả đời. Hơn nữa, yêu nhau khác đường, việc này sẽ bị trời phạt, cứu được nàng nhất thời nhưng không thể cứu nàng cả đời!”

Uyên Vu suy nghĩ rất nhiều, trong mắt hắn, Lan Tự chỉ như một đứa trẻ sơ sinh, vì giúp hắn cảm nhận được nhân tính thuần túy tốt đẹp nên hắn quyết định bảo vệ nàng, mong nàng cả đời bình an. Nhưng nếu bị trói buộc với hắn, Lan Tự sẽ không còn là một người bình thường, không còn sống vui vẻ an nhàn được nữa.

Đây không phải điều Uyên Vu mong được chứng kiến.

“Ngươi đừng lo lắng, khế ước này có thể đoạn.” Lời nói của Trình Tử Xuyên khiến Lâu Nguyệt Đồng liên tục liếc mắt nhìn sang “Cứu được Lan Tự, đi Minh giới mượn Tam Sinh Đài sẽ có thể đoạn được.” Cái gọi là trước lạ sau quen, Diêm Vương cũng sẽ không làm khó.

Uyên Vu nghe xong không hỏi nhiều, chỉ gật đầu một cái, lặng tai nghe Trình Tử Xuyên truyền thụ cách tạo khế ước.

Trình Tử Xuyên dặn dò xong trọng điểm liền bắt đầu nghiên cứu cách động pháp trận. Lúc này, một cánh tay đặt lên vai hắn, Lâu Nguyệt Đồng đi đến, lơ đãng hỏi: “Khế ước kia ngươi xem được ở đâu?”

“Tàng thư các Cửu Nguyên Sơn.” Trình Tử Xuyên không biến sắc, nhân nhạ đáp, “Tử Xuyên từng mượn ta một cuốn sách cổ, nếu ngươi hiểu kì, sau này có thể tìm hắn tham khảo.”

Lâu Nguyệt Đồng chớp mắt, khẽ cong môi: “Phải không..”

Nói càng nhiều càng tạo nhiều sơ hở, Trình Tử Xuyên cũng mặc kệ nàng tin hay không, tự nhiên vòng qua nàng, tiếp tục tra xét trận pháp.

Lâu Nguyệt Đồng nhìn chằm chằm bóng lưng “Thanh Gia”, trong mắt hiện lên nét hồ nghi. Từ khi quen biết Thanh Gia đến giờ, nàng không phát hiện Thanh Gia dùng bất kì phép biến hóa nào, cũng không cho rằng có người có thể che giấu nàng không chê vào đâu được như thế - - nhưng bí ẩn trên người Thanh Gia, thật sự có quá nhiều.

Trong sát trận, một cột sáng hiện lên, Uyên Vu lên tiếng: “Thiên đạo kiến chứng, bí pháp thượng cổ, lấy máu đổi máu, kết thành khế ước!”

Lâu Nguyệt Đồng nghe vậy, thoáng thất thần, kinh ngạc nhìn hào quang và xiềng xích trong tầng tầng lớp lớp ánh sáng.

Trình Tử Xuyên cũng khẽ ngẩng đầu, trong lòng có chút rung động.

Hai người không hẹn mà cùng nhớ tới cảnh tượng trong Cổ Linh Mộ, sau đó thay thế bằng hình ảnh tại Tam Sinh Đài, trong lòng dâng lên một chút buồn bã.

”Đồng đồng đồng - - “

Nhịp tim yếu ớt của Lan Tự dần dần khôi phục, khuôn mặt trắng bệch cũng dần có chút hồng hào. Uyên Vu sờ ngực, sắc mặt có chút cổ quái. Hắn từ trước luôn cô độc, nhưng bây giờ lại có thêm chút bận tâm, dường như phải gánh thêm sức nặng của một sinh mệnh nữa, nói thật, tuy có chút không quen nhưng cũng không quá chán ghét.

Linh lực trong cơ thể Lan Tự được Uyên Vu dẫn dắt bắt đầu chữa trị thương thế của nàng, mấy ngày sau mới tỉnh lại.

“Khụ khụ...” Lan Tự ho khan, vừa mở mắt liền cảm thấy có một đôi tay đang vỗ nhẹ, ngẩng đầu nhìn lên liền lập tức mỉm cười, “Uyen Vu đại nhân, ngài không sao rồi, thật quá tốt!”

Lâu Nguyệt Đồng ngồi trên thềm đá, lạnh lạnh nói: “Đề ý một chút đi tiểu nha đầu, hắn không sao, ngược lại ngươi lại có cơ hội được đi dạo địa ngục một lần nha.”

Lan Tự cả kinh, quay đầu nhìn thấy Lâu Nguyệt Đồng: “Ô, ngươi không phải vị tỷ tỷ kia sao? Tại sao ngươi lại đến đây?” Nàng vô thức nhìn sang bên cạnh, đột nhiên đứng bật dậy, vui vẻ nói, “Thanh Gia đại nhân!”

Lâu Nguyệt Đồng chắc một tiếng: “Tiểu nha đầu, tại sao ta lại cảm thấy ngươi gặp được Thanh Gia còn vui hơn gặp được Uyên Vu?”

“Vui như nhau!” Lan Tự gặp được cả hai người nàng ngưỡng mộ, nàng rất cao hứng có được không.

Quả nhiên là tiểu nha đầu lông cánh còn chưa mọc đủ. Lâu Nguyệt Đồng bĩu môi, không có hứng thú quay đầu đi.

Trình Tử Xuyên gật đầu: “Không sao là tốt rồi.”

Lan Tự lúc này mới nhớ đến chuyện lúc trước mình bị trọng thương, lúc này lại có thể tự nhiên vận chuyển linh lực, đang cảm thấy kì quái liền nghe Uyên Vu nói: “Lan Tự, ngươi ngồi xuống, ta nói cho ngươi nghe.”

“Vâng.” Lan Tự ngoan ngoãn vâng lời ngồi xuống nghe hắn nói, nghe đến đoạn lập kế ước liền lo lắng, “Kế ước này... gây tổn thương gì cho Uyên Vu đại nhân sao?”

Uyen Vu lắc đầu: “Nhưng hiện tại ngươi bị trói buộc cùng ta.”

“Không cần vội, ta hiểu rõ chuyện này là để cứu ta, ta cảm kích còn không kịp.” Lan Tự không hiểu rõ hàm nghĩa thật sự của từ “đạo lữ”, cũng không đề ý đến chuyện này, nhìn Uyên Vu cười cười, “Uyen Vu đại nhân cũng đừng đề ý, Lan Tự đều nghe lời ngài.”

Uyen Vu vỗ vỗ đầu nàng, khóe miệng cong lên: “Ngoan.”

Lâu Nguyệt Đồng nhìn tình cảnh hài hòa này mà nghiêng rằng: “Tiểu nha đầu, ngươi là người Cửu Nguyên Sơn, nếu sư phụ ngươi biết ngươi làm bạn cùng yêu sẽ không đuổi ngươi ra khỏi môn phái chứ?”

“Sẽ không, sư phụ không phải người không biết phân biệt, hướng chi...” Khuôn mặt Lan Tự đầy vẻ tín nhiệm, “Có Thanh Gia đại nhân ở đây nha.”

Nha đầu này lá gan quá lớn, dọa không nổi.

Trình Tử Xuyên không ngừng phá giải trận pháp, nghe vậy cũng không ngẩng đầu nói với Lâu Nguyệt Đồng: “Vì sao ngươi cứ thích bắt nạt người khác?”

Lâu Nguyệt Đồng cây ngay không sợ chết đứng: “Đương nhiên ta thích bắt nạt người khác rồi, chẳng lẽ ngươi thích bị người khác bắt nạt?”

“Nhàn rồi như thế, không bằng qua đây giúp ta.”

“Không giúp!”

“Vậy thì ngậm miệng.”

Lâu Nguyệt Đồng liếc xéo hắn, xoay xoay cổ tay: “Lập lại lần nữa?”

“Thanh Gia đại nhân, thánh trước, Trình Diệu sư thúc và Huyền Dự sư thúc tổ vậy công bằng hữu của người, khiến hắn rơi xuống đáy vực Không Không, sống chết không rõ!” Lan Tự đột nhiên hét toáng lên, “Khi đó Phó thiếu cung chủ cũng ở đó, con vẫn muốn báo cho người nhưng người không

hề xuất hiện, vị Trình đạo hữu kia, hân...”

Lâu Nguyệt Đồng nhủ thầm nghĩ: “Khó trách ngày đó ngực Trình Tử Xuyên có một vết kiếm, hóa ra là Xích Hoàng Kiếm! Tên ngu ngốc này!”

Trình Tử Xuyên nghe vậy, sắc mặt khẽ biến: “Tại sao ngươi biết được?”

“Khi đó con cũng ở đấy!” Lan Tự nói, “Nhưng không biết chi tiết, người có thể đi hỏi Phó thiếu cung chủ!”

“Được. Ta đi tìm chương môn hỏi về ngươi, nghe nói có người thấy ngươi đi cùng Uyên Vu, sát hại đệ tử đồng môn...”

“Không! Con tuyệt đối không có!” Lan Tự vội vàng lắc đầu, “Uyen Vu đại nhân cũng không có!”

Uyen Vu thấy vẻ mặt kinh hoàng của nàng cũng mở miệng nói: “Lan Tự đi cùng ta, khó tránh gặp tranh chấp, đi đường đều tránh đồng môn.”

Trình Tử Xuyên gật đầu, cũng hiểu được đại khái nguyên nhân Lan Tự bị nhắm vào. Một mặt là vì Trình Diệu có xung đột với chương môn, còn nữa, chỉ sợ Lan Tự làm việc có chút sơ hở nên bị Trình Diệu phát giác, muốn nhân cơ hội diệt trừ nàng.

Trầm tư một lát, Trình Tử Xuyên chậm rãi nói: “Lan Tự, ngươi tạm thời đi theo Uyên Vu, đừng về Cửu Nguyên Sơn.”

“Chuyện này...” Lan Tự thông minh, cũng đoán được một hai nên nghe lời gật gật đầu, “Vâng.”

Lâu Nguyệt Đồng nghịch một sợi tóc, mắt chớp chớp: “Thanh Gia, xem ra các ngươi nội chiến rất nghiêm trọng, có muốn liên thủ cùng ta diệt trừ Trình Diệu trước không?”

“Nhưng hân là Thánh tôn chuyển thế.”

Lâu Nguyệt Đồng nghe vậy liền giận dữ, cười lạnh nói: “Ta không tin ngươi không nhìn ra hân là giả. Ngươi là đang vũ nhục ai?”

Cũng không phải nàng bắt bẻ vì Trình Tử Xuyên mà vì Thánh tôn còn treo trên đầu một cái danh là sư phụ của nàng đấy, nói Trình Diệu là Thánh tôn chuyển thế, đem Nguyệt ma quân nàng đặt ở đâu?!

Trình Tử Xuyên nghe vậy giật mình làm sai một bước, đành phải thừa nhận một lần nữa: “Nếu là giả, ngươi tức giận làm gì?”

Lâu Nguyệt Đồng nhướn mày: “Ngươi coi như ta trút giận vì Trình Tử Xuyên là được.”

Trình Tử Xuyên ngẩn ra, dường như cảm thấy lời nói này có chút buồn cười: “Các ngươi không phải đã chia tay rồi sao?”

“Một ngày là người của ta, cả đời là người của ta.” Lâu Nguyệt Đồng lờm một cái, thong thả ung dung hừ một tiếng, “Chia tay rồi cũng chỉ có ta mới được bắt nạt hân, trở mặt rồi cũng chỉ có ta mới được giết hân, làm sao?”

“...” Trình Tử Xuyên thề, hân một chút cũng không cảm động!

“Nếu có một ngày hân thích người khác thì sao?”

“Sẽ không.”

Trình Tử Xuyên: “Vì sao?”

Lâu Nguyệt Đồng hếch cằm cười ngọt ngào: “Vì trước khi hân thích người khác, ta đã giết chết hân rồi.”

Lan Tự ngây ngốc trong trận, thấy bộ dạng nàng tươi cười liền không nhận được rằng mình một cái, đưa tay kéo tay áo Uyên Vu: “Uyen Vu đại nhân, vị tỷ tỷ này cười rất xinh đẹp, nhưng tại sao ta lại cảm thấy đáng sợ?”

Uyen Vu đáp: “Khi nàng không cười nghĩa là đang nghĩ đến ngươi.”

“A...” Lan Tự vỗ vỗ ngực, “Vậy ta không sợ nữa.”

Uyen Vu an ủi vỗ đầu nàng.

Trình Tử Xuyên: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Truyền Thừa

Lâu Nguyệt Đồng giống một bông hoa độc xinh đẹp, chỉ cần bị nàng hấp dẫn, chạm vào một cái liền biến thành con mồi của nàng, vĩnh viễn đừng mong chạy thoát.

Tính tình nàng tuy thô bạo nhưng lại rất có kiên nhẫn - - Trình Tử Xuyên phá trận pháp mất hơn nửa tháng, Lâu Nguyệt Đồng cũng yên lặng ở bên cạnh hẩn hơn nửa tháng, liên tục quan sát thăm dò.

Một bên phá trận một bên ứng phó tiểu ma nữ, tuy Trình Tử Xuyên không biểu hiện ra những cũng có chút cảm thấy mệt mỏi.

“Gần đây ta xem thiên tượng, tối nay là thời cơ tốt nhất để phá trận. Uyên Vu, Lan Tự, các ngươi chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Ngươi yên tâm.” Uyên Vu và Lan Tự cùng gật đầu.

Trình Tử Xuyên hai tay kết ấn chỉ lên trên, nóc nhà thoáng chốc trở nên trong suốt, bầu trời đêm huyền bí, những ngôi sao nhỏ lóe lên, dấu hiệu khả quan. Hẩn quay đầu, ánh mắt rơi xuống trên người Lâu Nguyệt Đồng.

Lâu Nguyệt Đồng sờ cằm, mở miệng hai mắt: “Muốn ta hỗ trợ?”

Trình Tử Xuyên mặt không thay đổi gật đầu.

“Có thể.” Lâu Nguyệt Đồng cười xấu xa quan sát hẩn, “Ngươi thỉnh cầu ta đi.”

Trình Tử Xuyên không cảm thấy chút thẹn thùng nào, lạnh nhạt nói: “Nhờ ngươi hỗ trợ.”

“Đây là thái độ thỉnh cầu ta?” Lâu Nguyệt Đồng nhấn mạnh vào hai chữ “thỉnh cầu”.

“Không.” Trình Tử Xuyên nói, “Ngươi làm mẫu một lần?”

Lâu Nguyệt Đồng nhiu mày, đi tới kéo dây lưng rũ xuống trên áo hẩn: “Làm mẫu à...” Vừa cười ngọt ngào liền lập tức lạnh mặt: “Nghĩ hay lắm!”

Không giúp thì thôi, Trình Tử Xuyên kéo lại y phục, sớm đã đoán được phản ứng này của tiểu ma nữ, vừa rồi hẩn hỏi cũng chỉ thuận miệng, cũng không lộ vẻ thất vọng.

Lâu Nguyệt Đồng thấy hẩn ngồi xuống tĩnh tọa liền lười nhác dựa vào cạnh tường, phát giác ánh mắt Lan Tự đang nhìn qua liền lơ đãng hỏi: “Tiểu nha đầu, ngươi nhìn cái gì?”

Lan Tự sợ hết hồn, cầm lấy cánh tay Uyên Vu trốn ra phía sau hẩn, ý là - - Ta không nhìn ngươi!

Uyên Vu: “...”

Đợi đến khi Lâu Nguyệt Đồng thu hồi ánh mắt, Lan Tự mới thở phào nhẹ nhõm. Không biết rõ vì sao, từ lần gặp mặt đầu tiên nàng đã rất sợ vị tỷ tỷ này, về sau biết được Lâu Nguyệt Đồng là người trong ma đạo lại càng sợ. Nhưng trong thâm tâm, Lan Tự vẫn rất thích Lâu Nguyệt Đồng, vì nàng cảm thấy Lâu Nguyệt Đồng đặc biệt lợi hại, hơn nữa còn là người tiêu sái nhất mà nàng gặp qua, vô cùng khiến người ta hâm mộ.

Đêm khuya, trăng khuyết, tình tượng hội tụ.

Trình Tử Xuyên sau khi không chế Hồ yêu liền bắt hẩn ra ngoài phá trận. Hồ yêu khóc không ra nước mắt, trận pháp khổ sở nhọc nhằn lắm mới bày ra được, còn chưa giết được kẻ thù đã bị ép gỡ xuống, dù sao cũng phải cho hẩn biết uy lực đã chứ!

Cũng không biết có phải nghe được tiếng lòng Hồ yêu hay không, Trình Tử Xuyên bắt Hồ yêu thực hiện chương lực đầu tiên, chuyện này khiến Hồ yêu muốn khóc cũng khóc không được.

”Uyên Vu!”

Ngón tay Trình Tử Xuyên có ánh sao chói lóa, hướng lên trời điểm một cái, dẫn động quỹ đạo của tinh tượng. Vô số ánh sao chiếu xuống, cùng lúc đó, Uyên Vu động thủ, cố gắng điều khiển để Lan Tự có thể thấy dễ chịu nhất.

Đại trận Chu Thiên vốn là lợi dụng lực tinh tú, Hồ yêu bày trận vì không rõ điểm này nên có thể coi đây là điểm yếu.

Đột nhiên, Lâu Nguyệt Đồng đứng lên: “Tinh tượng loạn.” Điều đó cũng có nghĩa là trận pháp loạn.

Trình Tử Xuyên cầm Tru Tà Kiếm, cắn ngón tay nhỏ máu vào thân kiếm, sau đó cực nhanh kết ấn, kiếm chỉ thẳng lên trời, trong tích tắc, tất cả ánh sao đều như bị hẩn dẫn dắt, hội tụ về phía Uyên Vu.

“Bùm!” Một kiện hung khí bị phá hủy.

Uyên Vu nhân cơ hội chụp lấy, phá được một cái khe, dùng toàn bộ sức lực chống đỡ: “Lan Tự, ngươi ra ngoài trước!”

”Uyên Vu đại nhân!”

“Đi!”

Lan Tự sợ hãi cắn chặt môi nhưng không hề do dự nữa, xoay người nhảy ra ngoài. Uyên Vu tăng thêm một phần sức lực, phun ra một búng máu.

“Uyên Vu đại nhân!” Ngực Lan Tự bỗng chốc đau nhói, nước mắt ào ào chảy ra.

Trình Tử Xuyên thấy vậy, bàn tay lại điểm một cái lên thân kiếm, chuyển toàn bộ lực lượng xung quanh Uyên Vu về phía mình.

“Vật đổi sao dời... Thanh Gia, ngươi không muốn sống nữa rồi!” Thần sắc Lâu Nguyệt Đồng cuối cùng cũng thay đổi, Thanh Gia đang lợi dụng lực tinh tú của trận pháp, hoàn toàn chuyển dời lực lượng về phía bản thân, nếu quá giới hạn chịu đựng, nàng nhất định sẽ bị nghiền nát!

Trình Tử Xuyên giương mắt, vết rách kia càng lúc càng lớn: “Uyên Vu, ngươi cũng ra!”

“Có thể ngươi sẽ...”

“Mau!” Trình Tử Xuyên mới chỉ phun ra một chữ, khóe miệng đã có tia máu tràn ra, sắc mặt nghiêm nghị, hiển nhiên rất bất mãn với sự chần chừ của hắn.

Lâu Nguyệt Đồng nhủ mảy, thấp giọng nói một câu “Phiền toái”, lách mình đến, xích đen vung ra biến thành bản trạng đỡ lấy lực lượng trên đầu Uyên Vu, hắn lập tức nhảy từ trong trận ra.

Trình Tử Xuyên đưa mắt nhìn Lâu Nguyệt Đồng, tựa hồ nhân nhật cười một cái.

Sau đó, Lâu Nguyệt Đồng và những người khác chỉ cảm nhận những lực lượng vừa rồi dần dần biến mất, thứ có thể nhìn thấy cuối cùng là hình ảnh Thanh Gia cầm kiếm, quanh thân mờ hồ có một pháp lực huyền diệu dâng lên, một kiếm đánh xuống lực tinh tú vừa dẫn động xung quanh đại trận Chu Thiên, ánh sao mệnh mỏng tràn ra như nước biển, dường như muốn cắt ngang bầu trời đêm.

Pháp lực đó là... Đạo lực sao?

Cách quá xa, khó thể phân biệt.

Lâu Nguyệt Đồng tròn to hai mắt, lắp bắp nói: “Thanh Gia...”

Đến khi hết thấy ánh sao đều biến mất, nơi đây đã trở thành một đồng hoang tàn. Động tĩnh lớn như vậy không chỉ làm kinh động đến Hoàng đế mà còn làm kinh động đến tất cả dân chúng thành Trường An, đêm đó, tất cả mọi người đều chứng kiến được ánh sao ngút trời, không gì xinh đẹp bằng, cũng không gì đáng sợ bằng.

Bên dưới chân núi ngoài thành, Hồ yêu ngã xuống đất thờ phỉ phò, yêu lực mất hết, hắn không thể duy trì hình người, bỗng chốc hóa nguyên hình.

Uyên Vu che chở cho Lan Tự, tiêu hao một lượng lớn yêu lực, nhưng hắn mạnh hơn Hồ yêu nên vẫn có thể duy trì hình người.

Lan Tự nhìn về một hướng, khóc lớn: “Thanh Gia đại nhân tại sao còn chưa ra? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Lâu Nguyệt Đồng thân nhiên nói: “Nàng có suy tính, sẽ không làm nếu không nắm chắc.” Nói xong liền ngồi xuống tĩnh tọa tại chỗ, chờ Thanh Gia đuổi theo.

Quả nhiên, sáng hôm sau, thân ảnh Thanh Gia hiện ra trong nắng sớm.

“Thanh Gia đại nhân!” Lan Tự chạy đến đầu tiên.

Lâu Nguyệt Đồng nhìn nhìn: “Ta còn tưởng ngươi chết ở bên trong rồi.”

Trình Tử Xuyên không nói gì, nếu đã dám phá trận, đương nhiên hắn đã nắm chắc. Dừng một chút, hắn nói: “Còn phải đa tạ ngươi giúp đỡ.”

“Ta không giúp ngươi.” Lâu Nguyệt Đồng lười biếng nằm sưởi nắng, “Chỉ là hiếu kỳ uy lực của trận pháp kia thôi, ai ngờ lại không ra gì thế này.”

Trước sau như một khẩu thị tâm phi.

Trình Tử Xuyên liếc qua Hồ yêu và Uyên Vu: “Tối hôm qua gây ra động tĩnh quá lớn, cần tìm một nơi...”

“Đến Thiên Lâm Thành đi.” Lâu Nguyệt Đồng đã hoàn toàn biến Phi Diễm Các của Tô Duyên thành chỗ nghỉ ngơi.

Trình Tử Xuyên gật đầu, đưa tay thả ra linh khí bay trong không trung, hướng Thiên Lâm Thành mà đi.

Từ khi Lâu Nguyệt Đồng nhìn ra được thân phận của Tô Duyên, Thương Nhai đã truyền tin nhắc nhở, nhưng đến khi nàng gặp lại Lâu Nguyệt Đồng vẫn tươi cười nhẹ nhàng, không có chút sợ hãi nào. Đối với chuyện này, Lâu Nguyệt Đồng vẫn rất thương thức.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Uyên Vu, Trình Từ Xuyên bảo Lan Tự ra vườn, vớt Hồ yêu xuống bên cạnh nàng: “Đây là đầu sỏ gây nên chuyện năm đó tại thôn Bích Liễu, giao hẳn cho ngươi xử lý, cũng là xử lý tâm ma trong lòng ngươi.”

Lan Tự ban đầu còn không hiểu, sau khi nghe xong liền sững sờ, sắc mặt trắng bệch.

Lâu Nguyệt Đồng ngồi một bên, cũng không quản chuyện này có phải chuyện nàng nên nghe không, phối hợp rót một chén trà, chậm chạp nhắm nháp.

Hồ yêu biến thành hình người khóc lóc: “Tối hôm qua ta đã giúp ngươi, ngươi không thể lấy oán trả ơn như thế!”

“Sát trận vốn là do ngươi bày ta, nếu không phải Thanh Gia đại nhân thu phục ngươi, ngươi sẽ gấp rút giúp chúng ta phá trận sao?” Lan Tự oán hận trừng mắt hắt, “Năm đó mấy trăm mạng người của thôn Bích Liễu, ngươi giải thích thế nào?”

“Ngươi muốn trách thì hãy trách Uyên Vu!” Hồ yêu bị Trình Từ Xuyên trói chặt, muốn chạy trốn cũng không được, vội la lên, “Nếu không phải muốn ép hẳn xuất hiện, ta cũng sẽ không ra lệnh cho thuộc hạ tàn sát thôn!”

“Ngươi... Lạm sát kẻ vô tội còn nguy biện!”

Lan Tự tức giận đến mức hai mắt đỏ bừng, Trình Từ Xuyên hất tay đem Tru Tà Kiếm ném cho nàng, không nói một câu.

Lan Tự nhận lấy, bàn tay run rẩy tuốt vỏ kiếm, hồi tưởng lại những người năm đó chết thảm trước mặt nàng, hốc mắt lập tức ửng đỏ: “Ta... ta đã từng thề nhất định phải báo thù, hôm nay, ngươi nợ máu thì hãy trả bằng máu đi!”

“Không, đừng giết ta!”

Lan Tự trợn mắt, hung hăng vung kiếm chém xuống. Hồ yêu vốn là nỏ mạnh hết đà, một kiếm này, vậy mà lại không chém xuống người hẳn.

“Ngươi khóc cái gì?” Trình Từ Xuyên hỏi.

“Con có thể báo thù, nhưng người đã chết không thể quay về.” Lan Tự buông kiếm ngã ngồi xuống đất, khóc đến tê tâm liệt phế, “Một chút ý nghĩa cũng không có!”

Lâu Nguyệt Đồng nghe vậy đột nhiên ngẩn ra, không biết nghĩ tới điều gì, thần sắc có chút khẽ hoảng hốt.

“Chương môn từng nói với ta, trong lòng ngươi có tâm ma, trở ngại việc tu luyện của ngươi, nếu ngươi không thể vượt qua sẽ chỉ có thể dừng bước tại đây.” Trình Từ Xuyên đi tới, nhẹ giọng nói, “Lan Tự, có thể biến tâm ma trở thành xiềng xích của ngươi, vậy ngươi hẳn là chưa từng có quyết tâm từ trước đến nay.”

Lan Tự ngẩng đầu lên nhìn qua khuôn mặt bình tĩnh của hắn, trong lòng có chút buông lỏng, cuối cùng sa vào một trạng thái kì diệu khiến nàng chưa bao giờ cảm thấy thoải mái và an bình đến thế.

“Tình ngộ?” Lâu Nguyệt Đồng thấy Trình Từ Xuyên thiết hạ kết giới liền cười cười, “Không nghĩ đến nha đầu mềm yếu này vẫn có chút tính kiên nghị.”

“Nàng không mềm yếu, là thiện tâm.”

“Ồ? Ngươi để nàng tự mình giải quyết kẻ thù là đang khảo nghiệm nàng?” Lâu Nguyệt Đồng nói trúng tim đen, “Ngươi còn cho nàng mượn Tru Tà Kiếm, thế nào, muốn tiêu nha đầu này gánh vác tương lai Cửu Nguyên Sơn sao?”

Trình Từ Xuyên ngẩng đầu, ngồi xuống bên cạnh nàng, từ chối cho ý kiến.

“Ý thức trách nhiệm thật cao, ngươi đã nhọc lòng rồi, không hồ là Thanh Gia tiểu sư thúc của Cửu Nguyên Sơn nha.” Lâu Nguyệt Đồng như chế giễu lại không phải chế giễu, nàng đã đoán trúng tâm tư Trình Từ Xuyên - - cho dù Cửu Nguyên Sơn có bị Trình Diệu chơi đùa đến chán, có đệ tử như Lan Tự ở đây, sự truyền thừa vĩnh viễn sẽ không biến mất.

Trình Từ Xuyên không thềm để ý sự châm chọc khiêu khích của nàng, ngón tay nhẹ nhàng mon trón Tru Tà Kiếm. Thanh kiếm này không thể vĩnh viễn đi theo Thanh Gia, vì Thanh Gia đến bây giờ chưa từng tồn tại, cũng nhất định sẽ biến mất. Vì thế, hãy để một Thanh Gia khác thay thế đi.

Thân kiếm khẽ run như đang khóc ròng, có lẽ cảm nhận được tâm ý của chủ nhân.

Thánh tôn khi xưa sinh ra vì lực giới, không phải vĩnh viễn gánh trách nhiệm trên vai đó sao? Cho dù lạc hạ, hắn cũng muốn bảo vệ trật tự lực giới, thiên hạ an bình.

Lâu Nguyệt Đồng trầm mặc một hồi, đột nhiên đưa tay lên mặt “Thanh Gia” Trình Từ Xuyên lôi kéo vài cái.

“Ngươi làm gì thế?” Trình Từ Xuyên nhú mày, ngăn tay nàng lại.

Lâu Nguyệt Đồng nhìn thật sâu vào mắt hắn, nàng nghĩ, vì sao đến bây giờ nàng vẫn chưa thể nghiệm tức ngắm nhìn đôi mắt này? Không có mặt nạ che, mặt đối mặt, hết thấy đều không thể che giấu, nhưng nàng vẫn vô pháp xác định đáp án.

Tĩnh lặng như mặt hồ nhưng phẳng phát cất giấu một ngọn núi lửa, có thể vĩnh viễn không bộc phát, cũng có thể lập tức bùng nổ.

Lâu Nguyệt Đồng hồ hững hờ người vào bàn đá, cực kỳ thông thả hỏi: “Thanh Gia, hiện tại đối mặt với ta, thực sự là người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Thật Hư

“Thanh Gia là Thanh Gia, chẳng lẽ còn có Thanh Gia giả?”

Lâu Nguyệt Đồng nghe vậy, gõ lên mặt bàn vài tiếng: “Có.”

Nàng chỉ nói một từ “có”, không cử động cũng không giải thích, tự dưng khiến người ta rợn tóc gáy.

Trình Tử Xuyên hỏi ngược lại: “Phải không?”

Hai người hai mắt nhìn nhau, không hề né tránh. Ánh mắt cả hai đều vô cùng phẳng lặng, hoặc có thể nói, đều che giấu rất tốt, sâu không lường được.

Rất lâu sau đó, bàn tay của Lâu Nguyệt Đồng chậm rãi nắm chặt thành quyền, trong mắt bắt đầu có một chút không kiên nhẫn như có một cơn bão sắp hội tụ. Đúng lúc này, một tiếng ho nhẹ cắt đứt bầu không khí có vẻ ngưng trọng, Tô Duyên từ khúc quanh phía trước thò ra một cái đầu, sau đó chậm rãi đi ra, mỉm cười nói: “Không quấy rầy chứ?”

Vì Lâu Nguyệt Đồng biết được thân phận của nàng nên Tô Duyên cũng có chút cô kỵ, tuy ngoài mặt không đổi nhưng thái độ lại có thêm một chút tôn kính.

Sợi dây cung được buông lỏng, áp lực lặng lẽ tản đi.

Lâu Nguyệt Đồng cười một tiếng, lắc lắc tay: “Có chuyện gì?” Tô Duyên nếu có rảnh rồi cũng sẽ không tự tiện đến đây.

Quả nhiên, Tô Duyên hướng về Lâu Nguyệt Đồng gật đầu thăm hỏi, sau đó nhìn về phía “Thanh Gia”, cúi người bái phỏng: “Phó thiếu cung chủ từng ủy thác ta hỏi thăm tung tích của đạo hữu, ngày đó sắc mặt hắn rất không tốt, ta đoán hắn có chuyện quan trọng muốn nói nên vừa rồi đã báo cho hắn, nếu làm phiền thì xin đạo hữu thứ lỗi.”

Nghe được tên Phó Diễn Chi, vẻ mặt Trình Tử Xuyên hòa hoãn hơn: “Không sao, hắn đang ở đâu?”

Tô Duyên liền xoay người ra ngoài, một lát sau đã thấy Phó Diễn Chi đi tới. Dung mạo của hắn tuấn tú trước sau như một, thân hình gầy đi không ít, chiếc quạt xếp thường cầm trên tay cũng đã không cánh mà bay. Hình như gần đây hắn có gì đó ưu tư, trên mặt đã không có sự phong lưu vui vẻ, nhìn qua thành thực và chừng chặc hơn nhiều.

“Người... tiểu ma nữ?” Phó Diễn Chi không nghĩ có thể gặp Lâu Nguyệt Đồng ở đây, vẻ mặt nứt ra một cái.

Lâu Nguyệt Đồng nhìn nhìn hắn: “Đã lâu không gặp, hình như ngươi đã gặp chuyện gì phiền toái, xanh xao đầy mặt.”

“Ngươi ngược lại lại hết sức tiêu dao.” Phó Diễn Chi không rõ đang khóc hay đang cười, hết sức trào phúng lạnh lùng mở miệng, “Tử Xuyên chết rồi, ngươi biết không?”

“Nếu là vì hắn, ngươi thương tâm vô ích rồi.” Lâu Nguyệt Đồng cười cười, “Hắn rất tốt.” Nói xong, nàng còn không biết vô tình hay cố ý ngắt “Thanh Gia” một cái, “Thanh Gia, ngươi nói xem?”

Phó Diễn Chi vốn đang định thăm dò nàng, nghe giọng nói này liền không khỏi cau mày lại, cũng nhìn sang.

Trình Tử Xuyên không chấp nàng, nhẹ nhàng nói: “Phó thiếu cung chủ, những gì ngươi muốn nói, Lan Tự đều đã báo cho ta.”

Phó Diễn Chi ngắt ra: “Tử Xuyên... thật sự không chết? Ta tận mắt nhìn thấy hắn bị Trình Diệu đâm một kiếm, rơi xuống vực Không Không...”

Trình Tử Xuyên không định nói rõ với hắn mà chỉ nói: “Phó thiếu cung chủ, nếu ngươi tin hắn thì không cần tiếp tục thương tâm nữa.”

Nghe vậy, Phó Diễn Chi liền thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật từ lúc Lan Tự khuyên giải khi đó, trong lòng hắn đã có đáp án, chỉ là hiện thời nghe Thanh Gia nói mới thật sự an định lại. Vì Thanh Gia tiểu sư thúc này có khí chất hết sức tương tự với Tử Xuyên, cũng không biết có phải vì nguyên nhân này hay

không mà hắn vừa thấy nàng đã cảm thấy có thể tin cậy.

“Tên khốn kiếp này luôn làm người ta lo lắng!” Phó Diễn Chi vuốt vuốt con mắt ửng đỏ, giận dữ nói thảm một câu, lại ngẩng đầu hỏi, “Trình Diệu kia đâu?”

Phó Diễn Chi không phải là người ngu dốt, chuyện đã đến mức này đương nhiên có thể nhìn ra Trình Tử Xuyên cố ý giả chết để lừa Trình Diệu. Ngẫm lại trước kia, lần nào Trình Tử Xuyên cũng có bản lĩnh diệt trừ Trình Diệu nhưng đều hạ thủ lưu tình như có gì cố kỵ, từng bước từng bước đẩy Trình Diệu vào một kế hoạch đã sắp đặt sẵn.

Phó Diễn Chi tức giận nói thêm: “Ta không rõ Tử Xuyên đang tính chuyện gì, nhưng chẳng lẽ lại để Trình Diệu coi trời bằng vung, lừa đời lấy tiếng sao?”

“Còn có thể tính chuyện gì? Hừ, còn dám dùng phương thức tự mình hại mình, không phải chỉ vì hai cái mạng sao.” Lâu Nguyệt Đồng không cho là đúng nhếch miệng.

”Hai cái mạng?” Phó Diễn Chi ngẩn người.

Trình Tử Xuyên lãnh đạm nói với nàng: “Đương nhiên hắn không ‘sát phạt quyết đoán’ như Nguyệt ma quân người rồi.”

Lâu Nguyệt Đồng không đại đột đến mức đem những lời châm chọc này nghe thành khen tặng, cũng lạnh lùng nói: “Người nói không sai, nếu là ta, ta sẽ không để bản thân bị hai cái hồn phách bó tay bó chân. Đầu tiên ta sẽ giết Trình Diệu, sau đó quay lại Thiên Ngoại Thiên, cho dù lúc đó Trình Yến và Phó Tiểu Lăng hồn phi phách tán cũng sẽ có Thần quân để hắn tiếp khách, so với việc bị người ta bóp để uy hiếp chính hải tử mà mình yêu thương, người cảm thấy họ sẽ thích cái nào hơn?”

Trình Tử Xuyên lặng im một lát, lắc đầu nói: “Người có thể như vậy là vì họ không phải người người thật sự để ý.”

“Người người thật sự để ý?” Lâu Nguyệt Đồng lặp lại vài lần, đột nhiên cảm giác có chút buồn cười, lắm bả tự nói, “Đi một vòng quanh trần gian, hắn lại càng thêm có tình.” Có lẽ, đến bây giờ, nàng vẫn không thật sự hiểu được Thánh tôn, nếu thật sự vô tình, hắn sẽ không phá lệ vì nàng, sẽ không vì lục giới mà gánh vác trách nhiệm trên lưng.

Lâu Nguyệt Đồng nhớ đến Trình Tử Xuyên khi ở Hỗn Độn biên giới, hắn lạnh lùng, lại nhớ đến khi nàng biến thành tiểu miêu bên cạnh hắn, hắn dịu dàng, không khỏi nói ra: “Ta còn tưởng hắn đã nhập vô tình đạo.”

Trình Tử Xuyên không nói, tình đạo hay vô tình đạo chỉ như đi khác đường mà thôi, kết quả cuối cùng đều là trăm sông đổ về một biển, mà Trình Tử Xuyên hắn, chưa từng phân biệt những thứ này.

”Đợi... đợi chút!” Phó Diễn Chi sùng sốt, sau khi lấy lại tinh thần liền lập tức gặm chân, cả kinh kêu lên, “Các người mới vừa nói gì? Tiểu Lăng cô cô và dạ mạng của ta? Bọn họ không phải đã... qua đời rồi sao?”

“Đã qua đời, chỉ là hồn phách bị giam cầm, không thể nhập luân hồi.”

Cho nên, cho nên Tử Xuyên mới bị trói buộc?

Một vệt sáng chợt xoẹt qua đầu, sau khi đem tất cả mọi chuyện xâu chuỗi vào nhau, Phó Diễn Chi “a” một tiếng, lắm bả nói: “Hai vợ chồng Tiểu Lăng cô cô thu dưỡng Tử Xuyên, Trình Diệu đoạt căn cốt của Tử Xuyên, sau lưng Trình Diệu là Thần quân thao túng, Tử Xuyên là Thánh tôn chuyển thế... Là Thần quân muốn đối phó với Thánh tôn?” Nói xong câu cuối cùng, hắn đã quá sợ hãi.

Lâu Nguyệt Đồng cười khê: “Đầu óc của người cuối cùng cũng thanh tỉnh được một chút.”

“Là tên Thần quân nào, tại sao hắn dám... Tại sao hắn phải làm vậy? Tại sao phải diệt trừ tín ngưỡng của tất cả mọi người? Hắn là thần, vì thế có thể thao túng con rối lừa đời lấy tiếng, đùa bỡn mọi người trong tay hay sao?”

“Thần cũng có ham muốn cá nhân, người đã nói ra được đáp án - - tín ngưỡng.” Lâu Nguyệt Đồng mặt mày lương bạc, giọng nói bình thản, “Thiên địa lục giới, thần ma vi tôn. Nghe xem có bao nhiêu vinh hạnh và uy phong! Nhưng sau câu này, vĩnh viễn sẽ còn một câu nữa: Thần ma kính sợ, Thánh tôn tối cao. Lục giới trước kia, thần chính là tín ngưỡng, nhưng sau khi lục giới thay đổi, thế nhân chỉ biết đến Thánh tôn, không biết đến Thần quân, đây là điều đầu tiên. Lực lượng thần ma cường đại, khi còn ở thời đại Tam giới luôn tùy ý làm bậy khiến Thiên Đạo không thể quản thúc, không thể không hạ xuống Diệt thế lôi kiếp khiến Thánh tôn và Thiên Bì ra đời, vì thế sau này, thần ma có lợi hại hơn nữa cũng không dám tiếp tục làm bậy khi Thánh tôn như một ngọn núi áp chế trên đỉnh đầu... Nếu là ta, ta cũng muốn lật đổ hắn.”

Huống chi là Chiến thần đứng trên vị trí cao nhất Thần giới với khát vọng chiến tranh và thắng lợi.

Phó Diễn Chi càng nghe càng tức giận, nhìn không được cái cọ: “Nếu Thánh tôn có tư tâm, hắn đã sớm không phải chúa tể lục giới! Nhưng hắn không có, hắn sống trên Thiên Ngoại Thiên ngàn vạn năm, bảo vệ Thiên Bì, chưa từng có chút ý niệm nào khác... Còn ai có thể làm được như hắn?”

Nói đến điểm này, Lâu Nguyệt Đồng rất tán thành cũng thật bội phục, nói: “Cho nên ngàn vạn năm nay cũng chỉ có một Thánh tôn.”

”Các người nguyên một đám duy ngã độc tôn mộng tưởng hảo huyền, hắn cái gì đều không làm cũng có thể thành cái đỉnh trong mắt cái gai trong thịt các người, chuyện này còn có đạo lý hay không?”

” Đạo lý? Ngươi nói đạo lý với ta? Buồn cười, mới vừa khen ngươi đầu óc thanh tỉnh, bây giờ lại bị nước vào rồi? Hắn sinh ra vì Thiên Bì, vẫn luôn mang quan hệ cộng sinh, không phải ai cũng cam tâm tình nguyện bồi hấn làm Thánh! Cũng như vậy, các ngươi thích thiên hạ thái bình, ta thích đảo loạn lục giới!”

“Ngươi! Quả thật không thể nói lý với ngươi!”

“Không phục? Hắn phải cố gắng lắm mới giết được ta, ngươi ghen chết đi.”

Phó Diễn Chi bốc hỏa đến suýt ngất, luận về công phu miệng lưỡi, hắn vĩnh viễn không phải đối thủ của tiểu ma nữ.

Lâu Nguyệt Đồng nói xong cũng đứng dậy, không nói bất kỳ lời nào, thân hình chợt lóe, người liền biến mất.

“...” Phó Diễn Chi nhíu mày, “Ma đạo và chính đạo hiện tại không đội trời chung, nàng ta đến đây làm gì?”

Trình Tử Xuyên nghiêng đầu nhìn ấm trà còn nóng: “Lá gan của nàng quá lớn, muốn quấy tung nước lạnh.”

Phó Diễn Chi nghe không hiểu, nhưng thời gian cho hắn suy nghĩ không có nhiều, lúc này, Tô Duyên báo tin, nói không thấy Uyên Vu đâu nữa!

Lan Tự đang trong quá trình tinh ngộ hình như cũng có cảm giác, cau mày.

Trình Tử Xuyên thân nhiên nói: “Tĩnh tâm. Hắn sẽ về.”

Về mặt Lan Tự liền khôi phục lại sự bình tĩnh, tiếp tục đột phá cảnh giới.

Uyen Vu đi theo Lâu Nguyệt Đồng ra khỏi Phi Diễm Các, trời nắng, mặt trời mới mọc, hắn vẫn nghiêm mặt như thường: “Lần đầu tiên đánh nhau, ta chỉ cảm thấy ngươi lợi hại dị thường, không ngờ ngươi đúng là Nguyệt ma quân đại danh鼎鼎, thất kính rồi.”

Tuy nói vậy nhưng vẻ mặt và giọng nói của hắn đều biểu lộ rõ ràng - - Ngươi có phải Nguyệt ma quân hay không đều không khác nhau lắm, thực lực mạnh là đủ rồi.

“Ngươi cũng đã nghe đến ta?”

“Ngươi và Thánh tôn... Chuyện của thầy trò các ngươi truyền khắp lục giới, các loại phiên bản đều có, từ nhỏ đến lớn ta đều được nghe.” Uyên Vu mặt không chút thay đổi cười lạnh.

Nhìn vào vẻ bề ngoài, Uyên Vu lớn tuổi hơn Lâu Nguyệt Đồng, có thể đoán tuổi thật. Nhưng ngược lại, số năm Uyên Vu sống trên đời còn không bằng một đầu ngón tay của Lâu Nguyệt Đồng.

Lâu Nguyệt Đồng nghe vậy xi nhệ một tiếng. Thật ra nàng không quá thích người khác nói đến chuyện của nàng và Thánh tôn, nhưng khi càng ngày càng rõ ràng thân phận thật của mình, phản ứng đầu tiên của nàng lúc nào cũng vậy, tuy chuyện người khác nói phần lớn chỉ là tin vĩa hè, chân tướng sai lệch vạn dặm, ví dụ như phiên bản nàng nghe được khi đến Minh giới, trực tiếp biến thành một thoại bản (tiểu thuyết) tình yêu tươi đẹp!

Uyen Vu hỏi: “Các ngươi...”

Lâu Nguyệt Đồng cắt đứt lời hắn: “Chưa từng yêu qua.”

Uyen Vu: “...”

Hắn bị ghen hòng.

Tuy đối với chuyện tình thầy trò này, trên cơ bản cả lục giới không ai là không thích có chút bát quái, nhưng Uyên Vu không phải người có lòng hiếu kỳ mãnh liệt nên hắn quyết định tiếp tục không biến sắc: “Ta không muốn hỏi chuyện đó.”

Lâu Nguyệt Đồng: “Ta biết rõ, chọc ngươi chơi thôi.”

Uyen Vu cuối cùng cũng lí giải được tại sao nàng lại có nhiều kẻ thù đến thế! Vừa mới nói chuyện được ba câu đã khiến hắn muốn đánh chết nàng! Hắn lại càng thêm bội phục Thánh tôn năm đó, vậy mà có thể quản trị được tiểu ma nữ này, quả thực đã tạo phúc cho ngàn vạn sinh linh lục giới!

“Không cần nói nhảm.” Lâu Nguyệt Đồng liếc nhìn hắn một cái, “Ta tìm ngươi vì chuyện gì, chắc hắn ngươi đã rõ?”

Uyen Vu gật đầu: “Ngươi muốn biết lập trường của ta, hoặc là nói, lập trường của yêu tộc.”

Nói chuyện với đại yêu thông minh quả nhiên là bớt việc, Lâu Nguyệt Đồng giật giạt khóe miệng: “Vậy hãy cho ta một đáp án đi, Uyên Vu.”

“Nếu đáp án của ta không vừa ý ngươi...”

Lâu Nguyệt Đồng mắt cũng không chớp, hết sức tự nhiên nói tiếp: “Yêu giới sẽ không vì một Yêu Vương như ngươi mà dừng lại.”

Trong câu nói này ẩn chứa sát ý không chút nào che giấu, sắc mặt Uyên Vu cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc. Hẳn nghĩ, cho dù lúc này thoát nhìn nàng là một tiểu cô nương giống Lan Tư, thích ngẫu nhiên nói đùa, thích ngẫu nhiên chìa tay giúp đỡ người khác, nhưng bản tính của nàng vẫn là Nguyệt ma quân bá đạo hung tàn, không chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà rất chân thực, nguồn gốc của vạn ác.

Nàng căn bản không phải tiểu ma nữ, nàng là đại ma đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Ngã Ngựa

Năm đó Thánh tôn lạc hạ, Thiên Bì xuất hiện vết rách, yêu ma xâm nhập nhân gian đã tạo ra một hồi đại loạn. Hiện tại cũng như vậy, nếu chuyện này lặp lại một lần nữa... đại khái sẽ tiếp tục có thêm một lần Diệt thể lôi kiếp.

Đó chính là cục diện đáng sợ nhất, khi còn trong thời đại Tam giới, Thiên Đạo lưu tình giữ lại một đường sinh cơ, không để sinh linh bị diệt sạch, nhưng nếu đến một lần nữa, sợ rằng sẽ thật sự diệt thể.

Thân là đại yêu, thật ra lập trường không khó để lựa chọn, nhưng mấu chốt ở chỗ, Uyên Vu nhìn không thấu suy nghĩ của Lâu Nguyệt Đồng.

Thống nhất trận tuyến chống lại chính đạo, trong đại kiếp chiếm quyền chủ đạo và tiên cơ, chuyện này hẳn hoàn toàn không phản đối, thậm chí là giờ hai tay đồng ý.

Nhưng mục đích của Lâu Nguyệt Đồng sẽ chỉ vèn vèn dừng lại ở đó sao?

Điều Uyên Vu lo lắng nhất chính là Lâu Nguyệt Đồng có thể sẽ đem thể cục biến thành cục diện không thể khống chế, cuối cùng mặc kệ là chính đạo hay ma đạo đều sẽ bị Thiên Đạo gạt bỏ, mở ra một “lục giới” khác, dẫm vào vết xe đổ của thời đại Tam giới.

Dường như nhìn ra Uyên Vu đang nghĩ gì, Lâu Nguyệt Đồng nhủ mảy: “Ngươi yên tâm, Thiên Bì bị hủy, lục giới cũng sẽ không biến mất.”

“Vì sao ngươi có thể khẳng định như thế?”

“Ta sống trên Thiên Ngoại Thiên làm một đũa ngọc sao?” Lâu Nguyệt Đồng cười nhạo một tiếng, thần nhiên nói, “Tam giới bị diệt, lục giới hình thành, đây đã là trạng thái trọn vẹn nhất. Nếu lục giới biến mất, thiên địa sẽ quay về thời kỳ hỗn độn, ý chí của Thiên Đạo sẽ tiêu tán, ngàn vạn năm sau chưa chắc đã có thể ngưng tụ một thế giới khác một lần nữa. Nguyên nhân chính là như thế mà khi lục giới lập thời mới có Thánh tôn và Thiên Bì, bảo vệ quy tắc và trật tự.”

Thánh tôn đạo tâm thanh tịnh và thông minh, trong mắt chỉ có quy tắc, không phân biệt chính tà, hẳn tồn tại là để giữ lục giới trong trạng thái “cân bằng”.

Có thể nói, ý chí của Thiên Đạo đều được thể hiện trên người Thánh tôn.

Còn một bí mật, bí mật này chỉ Lâu Nguyệt Đồng mới biết rõ - - Thánh tôn và Thiên Bì thật ra là một thể. Nói cách khác, chỉ khi Thánh tôn thật sự biến mất, Thiên Bì mới có thể hoàn toàn sụp đổ, không còn tồn tại.

Mà từ khi Lâu Nguyệt Đồng hiểu chuyện đến giờ, nàng chỉ có một lòng tin, đó chính là muốn hủy diệt Thiên Bì... Vì thế nàng muốn giết Thánh tôn, giết Trình Tử Xuyên.

Bọn họ tồn tại, từ khi bắt đầu đã đối lập.

Lâu Nguyệt Đồng từ khi tuổi còn bé đã xảo trá giết chóc, một đường đi lên làm chúa tể Ma giới, trải qua những gian nan người khác khó thể tưởng tượng, mà mỗi lần đi một bước, nàng càng trở nên tàn nhẫn hơn, nàng hiểu chuyện nàng muốn vô cùng khó, khó, khó và khó! Khó càng thêm khó!

Hủy diệt Thiên Bì? Ai nghe chuyện này cũng cảm thấy nàng là một kẻ điên!

Nhưng đến bây giờ, nàng cách mục tiêu chỉ vèn vèn một bước chân.

Uyên Vu từ lời nói của Lâu Nguyệt Đồng cũng hiểu được một hai, không xác định hỏi: “Ngươi... sẽ không có ý đồ với Thiên Bì đấy chứ?”

Lâu Nguyệt Đồng hơi hốt nói: “Không phải.” Nàng không có ý đồ với nó, chỉ muốn hủy diệt nó mà thôi.

Uyên Vu gắt gao nhìn chăm chăm nàng, mặt không chút thay đổi, đầu ra đẩy đáp lại: “Lục giới sẽ không biến mất chỉ vì lời nói của một mình ngươi. Theo ta được biết, Thiên Bì là căn nguyên, là tâm của lục giới, hủy diệt nó chính là hủy diệt lục giới! Nguyệt ma quân, chúng ta có thể chiếm được tiên cơ chen ép chính đạo, nhưng cũng không thể thoát.”

Đối với loại giọng nói giảng dạy này, Lâu Nguyệt Đồng từ trước đến nay đều cảm thấy hết sức không kiên nhẫn, khoát tay nói: “Mặc kệ, ngươi cũng không có lựa chọn.”

Uyên Vu không nói lời nào, hồi lâu sau mới lãnh đạm nói: “Người không tha cho yêu, tiên xem thường yêu, quả thật không có lựa chọn.” Lời này vừa nói, Uyên Vu lại nghĩ đến ai đó, sắc mặt trở nên hòa hoãn, “Nhưng cũng có ngoại lệ.”

Lâu Nguyệt Đồng: “... Biết rõ tiểu nha đầu kia là bảo bối của ngươi, không cần cường điệu trước mặt ta.”

Uyên Vu suy nghĩ một chút: “Ngươi nếu có thể lui một bước, Thánh tôn...”

“Câm miệng.”

Uyên Vu nhướn mày, lười quan tâm đến ân oán thầy trò của họ: “Ta về từ biệt Lan Tự rồi sẽ quay về yêu giới.”

Yêu Vương của yêu giới đều đi giết nhau đoạt vị, rất nhiều lão nhân xem trọng Uyên Vu, nhưng hắn lại chưa từng nhúng tay khi những đại yêu khác tranh chấp cũng do nguyên nhân này. Nếu là lúc trước, Uyên Vu không chắc mình nắm được phần thắng, nhưng bây giờ hắn đứng sau Nguyệt ma quân, lại biết rõ thế cục lục giới, chịu không được cảnh những lão nhân kia ngồi nhìn mà không quản.

Lâu Nguyệt Đồng liếc hắn một cái, xoay người rời đi.

Uyên Vu khi quay lại Phi Diêm Các vẫn thấy “Thanh Gia” Trình Từ Xuyên còn ngồi nguyên ở đó, chắc là trước khi Lan Tự tỉnh lại sẽ không rời đi. Sắc mặt hắn lạnh nhạt như chuyện gì cũng không biết nhưng Uyên Vu hiểu rõ, hắn nhất định đều đoán được.

Năm đó, sau khi đánh một trận, Uyên Vu vẫn luôn vô cùng kiêng kỵ hắn. Ít nhất Lâu Nguyệt Đồng còn có thể biết rõ lai lịch, còn Thanh Gia... thật sự là quá thần bí.

Trình Từ Xuyên nói: “Ngươi phải đi.”

Câu này có nhiều thâm ý, thậm chí tay hắn đã bắt đầu chạm vào chuôi Tru Tà Kiếm, nhẹ nhàng mon men.

Mặc dù Uyên Vu kiêng kỵ nhưng không hề sợ hãi, nói: “Muốn động thủ sao?”

Trình Từ Xuyên ngược mắt, nói một câu giống y như đúc Lâu Nguyệt Đồng: “Yêu giới sẽ không vì một Yêu Vương như ngươi mà dừng lại.” Giết Uyên Vu, lập trường của yêu giới cũng không thay đổi.

Uyên Vu nhìn hắn, bỗng nhiên than một tiếng. Hắn từng có cảm giác sâu sắc chán ghét loài người, nhưng gặp được Lan Tự, gặp được Thanh Gia, chưa bao giờ hắn thấy mâu thuẫn như lúc này. Nếu không phải lục giới đã loạn thành bộ dạng này, hắn thả ngây ngốc ở nhân giới cũng không muốn về làm Yêu Vương gì đó, chỉ huy cuộc chiến gì cả.

“Chờ Lan Tự tỉnh lại, ngươi mang nàng đi Minh giới, nói rõ mục đích đến, Diêm Vương sẽ không làm khó các ngươi.”

Uyên Vu nhú mi có chút kinh ngạc - - Thanh Gia cuối cùng là ai?

Nhưng Trình Từ Xuyên đã không lên tiếng nữa.

Ba ngày sau, Lan Tự tỉnh lại, đi theo Uyên Vu đến Minh giới. Trình Từ Xuyên cũng cáo biệt Tô Duyên và Phó Diễn Chi, gặp được Lâu Nguyệt Đồng còn chưa rời đi, đang đợi hắn ngoài thành.

“Ngươi thật chậm chạp, ta đã đợi rất lâu.” Lâu Nguyệt Đồng nằm ườn trên một cành cây, lười biếng híp mắt tắm nắng.

Trình Từ Xuyên: “Đợi ta?”

Lâu Nguyệt Đồng gật gật đầu: “Đương nhiên là đợi ngươi. Không chừng lần sau gặp lại chúng ta đã thành kẻ địch, vì thế có một số việc ta muốn làm rõ.”

“Còn có chuyện gì ngươi không làm rõ được?”

Lâu Nguyệt Đồng trong nháy mắt nhảy xuống, lực đạo cực lớn đẩy Trình Từ Xuyên không kịp chuẩn bị ngã xuống đất, vẻ mặt hung ác, nộ khí trùng trùng: “Ta còn không biết ngươi đang gạt người sao, còn muốn gạt ta đến khi nào? Đùa giỡn ta có phải rất vui vẻ không - - Trình! Từ! Xuyên!”

Ba chữ cuối cùng mang theo âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt nàng khó coi đến cực điểm, dường như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt.

Trình Từ Xuyên không lên tiếng, lãnh đạm nhìn nàng chăm chăm.

Lâu Nguyệt Đồng vung xuống một chưởng, cây cối đất đá xung quanh nổ ầm ầm, gió thổi bay mái tóc của nàng làm lộ ra khuôn mặt đã tức giận đến trắng bệch. Đột nhiên, nàng nhớ tới chuyện gì, không ngừng mờ mắt trên người Trình Từ Xuyên: “Ta đã quên trên người ngươi có nhiều bảo bối không đếm xuê! Ta muốn tìm xem ngươi đã dùng vật gì để lừa ta!”

Trình Từ Xuyên bắt được tay nàng: “Ngươi muốn ồn ào đến khi nào?”

Lâu Nguyệt Đồng lạnh lùng nói lại: “Ngươi muốn lừa ta đến khi nào?”

Vừa nghĩ đến những lời nàng đã thổ lộ trước mặt người này, trong lòng Lâu Nguyệt Đồng liền dâng lên cảm giác muốn ăn thịt.

Đến bước này, Trình Từ Xuyên muốn tiếp tục cũng không được nữa, đột nhiên đưa tay lên che mắt Lâu Nguyệt Đồng.

Lâu Nguyệt Đồng không rõ ý tứ cười khẩy một tiếng, khoe miệng nhếch lên đầy ý vị châm chọc, không biết là đang giễu cợt đối phương hay giễu cợt chính mình.

Nàng tự nhận mình thông minh xảo trá nhưng lại không biết người đi cùng mình hiện tại và người trước kia là một, thật sự rất buồn cười.

Bàn tay buông xuống, trước mặt nàng đã không còn thân ảnh Thanh Gia, chỉ còn người mà nàng yêu không được mà hận cũng không xong. Trình Từ Xuyên bình tĩnh nhìn nàng, trong mắt không có chút rung động như đang muốn nói - - Lừa nàng thì sao? Nàng đã lừa ta bao nhiêu lần?

Lần đầu tiên trong đời, Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy tức giận đến toàn thân phát run, lòng bàn tay nắm chặt, linh khí bành trướng vọt mạnh qua, không chút lưu tình đánh xuống.

Khó trách lần đầu tiên nàng thấy Thanh Gia liền rất có cảm tình, khó trách nàng lại dám nguyện ý tâm sự với Thanh Gia, khó trách nàng cảm thấy Thanh Gia có thể hiểu được nàng... Không phải Thanh Gia! Không phải! Từ đầu đến cuối chỉ có Trình Từ Xuyên mà thôi!

Trước kia không phải nàng không hoài nghi, chỉ là hành động cải trang của Trình Từ Xuyên quá tốt, điều này khiến nàng lạnh cả lòng.

Lâu Nguyệt Đồng một khi nổi nóng sẽ ra tay điên cuồng, Trình Từ Xuyên chỉ có thể dùng đạo lực vây khốn nàng. Cũng may, Lâu Nguyệt Đồng chưa phá vỡ được tầng phong ấn thứ ba, nếu không, đến Trình Từ Xuyên cũng không trói được nàng.

“Nàng đang giận điều gì?”

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt: “Còn phải hỏi sao?”

Trình Từ Xuyên dừng lại một chút: “Từ đầu nàng đã gạt ta không biết bao nhiêu lần, chẳng lẽ nàng nghĩ ta không giận?”

Lâu Nguyệt Đồng không cho là đúng: “Ngươi giận là việc của ngươi, ta giận là việc của ta, liên quan gì đến ta?”

Tính tình này của tiểu ma nữ...

Cho dù là người lạnh nhạt như Trình Từ Xuyên cũng thập phần không còn gì để nói. Bị nàng lột trần thân phận, thật ra Trình Từ Xuyên không bình tĩnh như biểu hiện trên mặt của hắn, nhưng vấn đề là hắn có thể giấu, vì thế, Lâu Nguyệt Đồng giận càng thêm giận.

Hai người liên tục giữ im lặng. Từ khi ra khỏi Hỗn Độn biên giới, hai người họ chưa từng chính thức gặp mặt nhau như thế này. Hoặc là Trình Từ Xuyên dùng thân phận Thanh Gia xuất hiện, hoặc là Lâu Nguyệt Đồng lấy hình dáng tiểu miêu xuất hiện, thế nhưng đều trong tình huống đối phương không hề biết một chút nào.

Nhìn nhau đủ lâu, tiểu ma nữ quay đầu sang một bên: “Ngươi có đánh hay không, không đánh thì biến!”

Trình Từ Xuyên: “Trừ đánh đánh giết giết, nàng còn có thể nghĩ đến chuyện gì khác hay không?”

Tiểu ma nữ nghe vậy liền khề nghiêng đầu quan sát hắn từ trên xuống dưới, cười cười: “Nghĩ đến ngươi đó, ngươi không biết sao? Ta thậm chí còn đã nói rằng ta thích ngươi, nói rằng ngươi là người duy nhất mà ta yêu, không phải ngươi đã nghe được rất rõ ràng sao?”

Tiểu ma nữ khẩu thị tâm phi đương nhiên chưa từng nói những lời này trước mặt Trình Từ Xuyên, nhưng nàng đã nói qua chuyện này với Thanh Gia, thậm chí còn nói qua không chỉ một lần.

Nói Trình Từ Xuyên lừa nàng, chỉ bằng nói nàng thẹn quá hóa giận.

Trình Từ Xuyên ngờ ngác một chút, yên tĩnh đứng tại chỗ chờ tiểu ma nữ phát tiết xong, lúc này mới lẳng lặng nói: “Ta lừa nàng cũng chỉ là giấu giếm thân phận, khiến nàng nói ra vài lời thật lòng. Nàng gạt ta, lại làm ta hăm sâu vào tình kiếp, không thể an bình.”

Lâu Nguyệt Đồng đột nhiên ngờ ngẩn, yên tĩnh trở lại.

“Nàng có lý do gì để tức giận, ta cảm thấy ta đáng thương hơn nhiều.” Trình Từ Xuyên nói, “Ta chỉ có thể dùng thân phận Thanh Gia mới biết được một hai tâm ý của nàng, nhưng bất luận là Kí Đắc Thế Tục hay Thánh tôn, đều vì nàng mà bột thân vỡ cốt.”

Lâu Nguyệt Đồng nghe được liền sững sờ, hốc mắt nóng lên. Nàng kinh ngạc xoa mắt, thật lâu không nói thành lời.

“Nàng đang suy nghĩ gì?”

“...”

Trình Tử Xuyên đưa tay, nhưng khi bàn tay còn cách khuôn mặt của nàng chỉ một chút lại dừng lại: “Dùng vẻ mặt này nhìn ta, người khác nhìn hẳn sẽ nghĩ ta đang khi dễ nàng, nhưng rõ ràng... là nàng khi dễ ta. Cả ngày cả đêm kêu muốn giết ta, lí do duy nhất... là vì ta là Thánh tôn chuyển thế?”

Lâu Nguyệt Đồng chấn động, giây thoát khỏi đạo lực, bỗng chốc nắm chặt lấy tay Trình Tử Xuyên: “Nếu chàng là người bình thường thì tốt rồi, ta có thể trốn chàng về, bắt chàng luôn sống bên cạnh ta, chỉ ta mới có thể bắt nạt chàng, không cho chàng bắt nạt ta, chàng chỉ được phép yêu ta, không được phép hận ta.”

Trình Tử Xuyên nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: “Nàng thật bá đạo.”

“Chỉ khi chàng đối tốt với ta, ta mới có thể đối tốt với chàng.”

Trình Tử Xuyên cứng người, nhìn sâu vào mắt nàng.

Lâu Nguyệt Đồng lại cười cười: “Nhưng chàng là Thánh tôn chuyển thế, ta là ma nữ. Chàng cảm thấy lí do này chưa đủ sao? Thật ra nó đã quá đủ. Chiến tranh sắp nổ ra, không còn cơ hội nữa, vì thế ta muốn hỏi chàng một câu... Chàng có nguyện ý rời khỏi chính đạo, rời khỏi con đường chàng vẫn luôn kiên trì từ trước đến nay, đứng về bên ta?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Dụ Địch

“Ma nữ thích làm gì thì làm như nàng, cũng sẽ phân chia chính tà sao?”

Giống như Lâu Nguyệt Đồng hiểu rõ Trình Tử Xuyên, Trình Tử Xuyên cũng hiểu rõ Lâu Nguyệt Đồng: “Mặc dù nàng xuất thân từ Ma giới, nhưng đối với Ma giới lại không có lòng trung thành. Lí do chính ma bất lương này, nàng lại đường hoàng lấy ra để lấy lệ với ta.”

Lâu Nguyệt Đồng khác Trình Tử Xuyên. Trên vai Trình Tử Xuyên còn có trách nhiệm, Lâu Nguyệt Đồng không có, cho dù ngày mai thân ma khai chiến, nàng không nhúng tay vào cũng không ai dám chỉ trích.

Lâu Nguyệt Đồng rõ ràng có thể sống cực kỳ tiêu sái, vậy mà cứ muốn giao du với kẻ xấu, đây là điều Trình Tử Xuyên vô luận thế nào cũng không thể lý giải được.

Có lẽ, đến khi hấn khôi phục ký ức thuộc về Thánh tôn mới có thể biết được một hai.

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt nhìn: “Ta lấy lệ, chàng cũng không trả lời thẳng. Hết sức hiển nhiên, vấn đề vừa rồi, chàng không làm được.”

Trình Tử Xuyên lãnh đạm đáp: “Ta làm được, nàng có thể không giết ta?”

Lâu Nguyệt Đồng thờ dài: “Chàng đừng thông minh như thế được không... Chỉ là, nếu chàng làm được, chàng sẽ không phải là chàng nữa.”

Họ đã đi đến bước này, những thứ như tình yêu dường như đều trở thành vô bổ, có cũng được mà không có cũng không sao, không thể nào trở nên quan trọng.

Nói thật, nếu Trình Tử Xuyên vì yêu nàng mà choáng váng đầu óc, vứt bỏ trách nhiệm và nguyên tắc, Lâu Nguyệt Đồng cũng sẽ xem thường hấn.

Tiểu ma nữ đã có quá nhiều người mù quáng đi theo, nói gì nghe nấy, phụ thuộc phẩm quá nhiều, không cần có thêm một kẻ nữa.

Nàng thích Trình Tử Xuyên vì hấn có thể sánh ngang với nàng, có thể là kì phùng địch thủ của nàng. Tiến thêm một bước sẽ quá cường thế, lùi xuống một bước sẽ quá bất lực, Trình Tử Xuyên lúc này, đang trong bộ dạng mà nàng yêu thích nhất.

Trình Tử Xuyên trầm mặc rất lâu, hấn đứng là sẽ nói với nàng như vậy, nói cho cùng, vẫn là không thể bỏ được.

Hấn nghĩ mình tỉnh táo, những năm sống trên đời này chưa từng sợ qua chuyện gì, nhưng chuyện tình cảm với Lâu Nguyệt Đồng quả thực rất nhanh hao hết tâm sức của hấn, vì thế, mỗi khi không có nàng, trong lòng hấn liền xuất hiện một sự mệt mỏi vô tận.

Hận không thể, hận không thể uống nước vong tình.

Nhưng loại hành vi trốn tránh mềm yếu đó đích xác khiến Trình Tử Xuyên khinh thường, vì thế, hấn chỉ có thể làm bản thân khó xử.

Đôi khi hấn nghĩ, rõ ràng là Lâu Nguyệt Đồng đã đẩy hấn xuống hố, vậy mà nàng còn có thể vỗ tay áo quay đầu rồi đi, dựa vào điều gì?

Dựa vào chuyện, lòng dạ nàng ác độc hơn hẳn.

Trình Tử Xuyên bỗng nhiên cảm thấy có chút chán ghét... Nàng sẽ không thay đổi ước muốn ban đầu, như vậy nói nhiều với nàng có tác dụng gì?

“Ta không muốn tranh chấp với nàng, nàng... Tự giải quyết cho tốt đi.” Sau lần tạm biệt này, họ sẽ gặp gỡ trên chiến trường chân chính.

Lâu Nguyệt Đồng nhìn theo bóng lưng của hắn cho đến khi hắn biến mất hẳn, trong lòng tiểu ma nữ vốn không sợ trời sợ đất cuối cùng cũng xuất hiện một sự chua xót, nàng cúi đầu lập lại: “Nếu chàng là người bình thường thì tốt rồi...”

Cái gọi là vì ích lợi của ma đạo mà tận tâm tận lực kia, quả thật là chuyện cười. Ai cũng không ngờ được, tiểu ma nữ tích cực đảo loạn lục giới như thế kì thực cũng chỉ vì Thiên Bì.

Uyên Vu nói không sai, Thiên Bì là tâm của lục giới, lại là cùng một thể với Thánh tôn, cho dù hiện tại nó có xuất hiện vết rách, nhưng chỉ cần Thánh tôn thức tỉnh, trở về vị trí cũ thì vẫn sẽ có thể khôi phục. Nhưng chuyện gì cũng có hai mặt, lục giới càng loạn càng khiến Thiên Bì tiêu hao, trên chiến trường, mỗi một mạng người đều làm ảnh hưởng đến Thiên Bì, khiến Thánh tôn càng khó khôi phục. Lâu Nguyệt Đồng không phải đối thủ của Thánh tôn, chỉ có phương thức này mới có thể giam cầm pháp lực của hắn, đến khi nàng có thể phá hủy tầng phong ấn thứ ba, Trình Tử Xuyên chưa thức tỉnh không thể là đối thủ của nàng.

Đến lúc đó, hoặc là Lâu Nguyệt Đồng giết Trình Tử Xuyên, sau đó sẽ hủy Thiên Bì. Hoặc là Thiên Bì không đánh tức vỡ, Trình Tử Xuyên vẫn sẽ chết.

Lâu Nguyệt Đồng siết chặt tay, khi nàng xoay người rời đi, mọi thứ đều không một tiếng động hóa thành tro bụi.

Trình Tử Xuyên chưa từng thích sử dụng pháp khí để bay trên không, hắn chỉ đi bộ xuyên qua vài thành trấn như một người bình thường không có tu vi, đi tới đi lui ở những nơi ồn ào náo động. Đôi khi, tu vi càng cao sẽ cách rời cuộc sống bình thường càng xa, Trình Tử Xuyên không hâm mộ cuộc sống của người phàm, nhưng lại thích một mình im lặng hòa vào nó.

Một ngày, Trình Tử Xuyên đang ngồi uống trà trong một trà lâu liền thấy xung quanh đông đúc nhộn nhịp, rất nhiều người đều dừng chân lao về một hướng. Hắn không thích huyên náo, vừa định rời đi lại bị một tia sáng xoẹt qua người, ngẩng đầu nhìn liền thấy một đạo kim quang có chút quen thuộc bay lên ở nơi cách đó không xa.

Mọi người đều cho rằng có bảo vật hiện thế, vì vậy mới chen chúc nhau mà đi.

Trình Tử Xuyên trầm tư một lát, lập tức nhớ ra luồng kim quang này đã gặp được ở đâu. Hắn không biến sắc cũng không phản ứng, men theo hướng không người mà rời đi.

Hắn vừa đi, kim quang liền lập tức biến mất khiến những người đuổi tới vô cùng kinh ngạc, ào ào xông lên đào đất tìm kiếm.

Khi Trình Tử Xuyên chậm chạp đặt chân lên thành trấn tiếp theo, kim quang lại xuất hiện, lần này cách hắn một khoảng gần hơn như muốn nói - mau tới đây! Người mau tới tìm ta!

Trình Tử Xuyên tiếp tục đi như không thấy, đằng sau lại có một đồng người nhào tới, chen chúc che mắt kim quang.

Đến lần thứ ba không được đề ý, trong đầu Trình Tử Xuyên cuối cùng cũng truyền đến một tiếng khóc to, thanh âm trẻ con bi bô nức nở, khóc đến mức không thở được khiến hắn cảm thấy bản thân như một kẻ bạc tình, đầu bắt đầu đau nhức.

Kim quang bỏ qua một đồng người, nhào vào lòng Trình Tử Xuyên.

Trình Tử Xuyên: “...”

“Ta đã hết sức phát sáng mà, tại sao người lại không nhìn thấy ta?”

Trình Tử Xuyên: “...”

“Ta là A Nguyên! Người thật sự không biết ta sao?”

Luồng kim quang này, hóa ra là chỉ bảo A Nguyên đã từng bị Lâu Nguyệt Đồng “quăng” đi.

Trình Tử Xuyên hỏi: “Khi còn ở trong Cổ Linh Mộ, người đã chọn Lâu Nguyệt Đồng làm chủ nhân, hiện tại quán lấy ta làm gì?”

“Nếu không phải chủ nhân người hạ nghiêm lệnh, ta làm sao lại phải khổ sở đi theo tiểu ma nữ vô lương tâm kia chứ?” A Nguyên hậm hừ, “Nhưng tiểu ma nữ quá thông minh, nàng vẫn phát hiện.”

“Ta bắt người đi theo nàng?”

A Nguyên thấy hắn không hiểu, tâm tình cũng trầm xuống, khổ sở nói: “Không phải chủ nhân hiện tại, là chủ nhân khi còn sống trên Thiên Ngoại Thiên. Khi đó... chủ nhân sắp biến mất, người nói với ta, nếu người không quay về được thì hãy đi theo Lâu Nguyệt Đồng, nếu người có thể quay về cũng không cần đi tìm. Nhưng, nhưng Lâu Nguyệt Đồng là hung thủ, ta, ta hết sức chán ghét nàng! Ta không tin chủ nhân sẽ chết, ta đợi người bảy trăm

năm.. Đến khi gặp được hai người ở Cổ Linh Mộ, ta sợ chủ nhân sẽ tức giận vì ta không nghe lời, cũng sợ Lâu Nguyệt Đồng sẽ đến hại người nên đành lừa nằng. Sau khi nàng phát hiện, nàng không cần ta nữa, chủ nhân người lại không nhớ ra ta.”

Nếu có hình người, giờ phút này hẳn nó sẽ biến thành lệ nhân: “Chủ nhân, A Nguyên không muốn nghe lời. A Nguyên muốn đi tìm người!”

Trình Tử Xuyên không phản bác được, đành thủ thủ an ủi nó vài câu.

A Nguyên lập tức lại cao hứng trở lại: “Chủ nhân không từ bỏ A Nguyên, thật sự là quá tốt!”

Trình Tử Xuyên bỗng cảm thấy kỳ dị, chẳng biết tại sao, sau khi rời khỏi Tam Sinh Đài ở Minh giới, hắn ngày càng tiếp nhận thân phận của chính mình. Kí Đắc Thế Tục, Thánh tôn hay là hắn, chỉ có kí ức bất đồng, bản chất vẫn là một người, vì thế gặp phải chuyện gì cũng có thể cảm động lấy.

Khi đó, Thánh tôn trước khi chết còn cho rằng mình không thể quay về, rõ ràng khi đó thực sự gặp phải hoàn cảnh hồn phi phách tán... Vậy là ai đã bảo vệ hắn? Hắn vì sao còn có thể quay về?

Thiên Đạo không thể quang minh chính đại thiên vị một ai, tất nhiên phải có một người trả giá cao, Thiên Đạo mới giúp hắn chuyển thế.

Là ai?

Trong đầu Trình Tử Xuyên xuất hiện một ý nghĩ: “A Nguyên, người biết Phù Tang không?”

“Phù Tang ca ca.” A Nguyên bay lên bay xuống như đang gạt đầu, “Hắn lúc nào cũng được đi theo chủ nhân, ta rất hâm mộ.”

“Hắn vốn là Thần mộc trên Thiên Ngoại Thiên, tại sao không có nguồn gốc thần mộc?”

A Nguyên cứng đờ, thầm nghĩ: “Hồngбет, Phù Tang ca ca không cho ta nói với chủ nhân. Nhưng chủ nhân hỏi, ta lại không thể nói dối...”

”A Nguyên.”

A Nguyên trầm mặc một hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Phù Tang ca ca là Thần mộc, là thiên tài địa bảo tốt nhất trong lục giới, khi hồn phách của chủ nhân sắp tàn đi, người khác không làm được nhưng Phù Tang ca ca làm được, hắn một lần nữa ngưng tụ hồn phách của chủ nhân, giá cao là nguồn gốc tận tán... Nhưng Phù Tang ca ca che chở Thiên Ngoại Thiên, khi hắn khô héo, Thiên Ngoại Thiên cũng chấn động, thời điểm ta rơi xuống Tiên giới cũng chính là lúc đó, không thể quay về.”

Thánh tôn lạc hạ, thần mộc khô héo, Thiên Ngoại Thiên chấn động.

Hóa ra... đúng là như thế.

“Chủ nhân, người không nên trách Phù Tang ca ca, chúng ta đều không nghĩ người sẽ biến mất.”

Thiên Ngoại Thiên không còn thì có thể xây dựng lại, nhưng một khi Thánh tôn biến mất, lục giới tuy ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong tâm dậy sóng, sớm đã vô cùng hỗn loạn.

Người khác không hiểu chuyện đó nhưng Lâu Nguyệt Đồng hiểu, A Nguyên và Phù Tang cũng hiểu.

“Ta không trách hắn.” Trình Tử Xuyên nói, “Phù Tang hi sinh quá nhiều, là ta nợ hắn.”

“Không phải.” A Nguyên cười nói, “Chủ nhân cho Phù Tang ca ca tính mệnh, Phù Tang ca ca chỉ là có đi có lại. Hắn sợ chủ nhân nghĩ nhiều nên không muốn nói chuyện này cho chủ nhân.”

Hi sinh trên Thiên Ngoại Thiên, bạo thể cứu hắn khi còn sống ở Trình gia, việc Phù Tang đã làm cho hắn quả thật rất nhiều.

“A Nguyên, chuyện lúc trước, từ khi Thánh tôn thu Lâu Nguyệt Đồng làm đồ đệ đến khi lạc hạ, người có thể nói một lần cho ta nghe không?” Trình Tử Xuyên đột nhiên hỏi.

A Nguyên suy nghĩ một chút: “Ta có cách giúp chủ nhân chính mắt xem được một lần những cảnh tượng đó. Nhưng những hình ảnh hiện tại về cuộc sống kéo dài ở nhân gian đã khắc sâu, hồn phách hiện tại của chủ nhân lại không yên, việc này quá nguy hiểm. Chỉ còn cách tìm về phần hồn còn thiếu mới không bị lạc trong đó.”

“Một hồn còn thiếu sao?” Trình Tử Xuyên nghe vậy liền gạt đầu, “Thời điểm cũng không sai biệt lắm.”

Cửu Nguyên Sơn.

So với khi Trình Diệu tranh chấp với chương môn, Cửu Nguyên gần đây rất thái bình. Trình Diệu cả ngày khó chịu đang bế quan trong phòng, không biết bận rộn việc gì, so với chuyện tranh quyền với chương môn, hắn còn có việc gấp phải làm.

Trên ngọn núi cao nhất, chương môn và Huyền Minh đứng chấp tay, nhìn về phía ngọn núi thứ ba.

“Huyền Minh sư bá, người có biết Trình Diệu gần đây đang làm gì không?”

Huyền Minh lắc đầu: “Ta đã xem qua, trừ việc sắc mặt hắn không tốt cũng không có gì khác thường.”

Chưởng môn nhíu mày: “Gần đây ta phát hiện ra ngọn núi thứ ba có dị động, giống như có một linh hồn cường đại khác đang tồn tại. Nhưng dị động đó cũng chỉ thường lóe lên rồi tắt, ta không xác định được mình có nhìn sai hay không.”

Huyền Minh vừa nghe, sắc mặt liền trở nên nghiêm túc.

“Nói đến chuyện này, Trình Diệu không bình thường hình như bắt đầu từ khi tiểu sư thúc quay về.” Chưởng môn hồ nghi nói, “Có phải tiểu sư thúc đã làm gì không?”

“Thanh Gia?” Huyền Minh ngẫm lại rồi thở dài, “Thanh Gia thiên phú dị bẩm, chúng ta không bằng năng, không thể nhìn ra năng đang làm gì.”

Chưởng môn nghe vậy thì cười cười, ngược lại an ủi Huyền Minh: “Nếu chuyện này có liên quan đến tiểu sư thúc thì không cần lo lắng. Dù sao tiểu sư thúc cũng có thể là vị nào đó chuyển thế.”

Huyền Minh vừa nghe hắn nhắc tới “vị nào đó”, lập tức rất tán thành gật đầu.

Lai lịch của Thanh Gia, toàn bộ Cửu Nguyên Sơn cũng chỉ có chưởng môn và Huyền Minh biết được một chút, nhưng một chút này cũng đã đủ khiến họ tín nhiệm Thanh Gia.

Họ vừa đứng đây nói về Thanh Gia, kết quả đến ngày thứ hai, Thanh Gia liền trở về.

Chưởng môn gặp được nàng liền vừa mừng vừa sợ, hàn huyên vài câu, hỏi tin tức về Lan Tỵ.

Trình Tử Xuyên trả lời: “Nàng có chút việc vặt phải xử lý, ít ngày nữa sẽ quay về. Đệ tử đồng môn không phải do nàng làm hại, đợi nàng trở về hãy giúp nàng rửa sạch oan danh.”

“Khúc mắc kia của nàng?”

“Nàng chém hung thủ tàn sát thôn Bích Liễu năm đó, khúc mắc đã tiêu.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Chưởng môn liền cười nói, “Đi đường vất vả, làm phiền tiểu sư thúc rồi.”

Trình Tử Xuyên lắc đầu, hỏi: “Ma tu bên kia... Chưởng môn có tin tức gì không?”

Chưởng môn vừa nghe, sắc mặt lập tức ngưng trọng, thở dài: “Tháng trước ta đi thương thảo cùng chưởng môn phái Đại Tông, nghe được tin tu sĩ chính đạo đến gần phía bên kia sông Định Giới đều bị ma tu tàn nhẫn sát hại, ma tu rục rịch muốn tấn công địa bàn chính đạo, không hề lùi bước... Trận chiến sắp tới, sợ rằng không thể tránh được.”

Trình Tử Xuyên nói: “Có Lâu Nguyệt Đồng ở đó, không hề kỳ quái.”

Chưởng môn lại thở dài, thở dài nhiều đến mức tóc đã bạc đi một nửa: “Tiểu sư thúc, tiểu ma nữ kia... quả thật rất đáng sợ.”

Thần sắc Trình Tử Xuyên không thay đổi, thản nhiên nói: “Giao nàng cho ta.”

Chưởng môn nhìn hắn rất lâu, lần thứ ba thở dài: “Nếu tiểu sư thúc đã trở về thì đừng ra ngoài nữa, cố gắng tăng tu vi, thêm một phần sức lực, bên ta lại chắc thêm một phần thắng.”

Nghĩ tới nghĩ lui, người thuộc chính đạo có thể ngăn trụ Lâu Nguyệt Đồng cũng chỉ có “Thanh Gia”.

Trình Tử Xuyên gật đầu, trước khi đi nói thêm một câu: “Chưởng môn gần đây ưu tư nhiều, vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt thì hơn.”

Chưởng môn sững sờ nhìn theo bóng lưng lạnh lùng kia, nhìn không được lắc đầu bật cười. Tiểu sư thúc này, tuy nhìn thì lạnh lùng nhưng thực ra lại rất có tâm.

Sau khi ra khỏi ngọn núi thứ nhất không lâu, Trình Tử Xuyên liền bắt gặp một đám đệ tử từ ngọn núi thứ ba đến bái phỏng.

Trình Tử Xuyên không ngạc nhiên, cũng không rời đi.

Trình Diệu từ xa đi đến, cúi người chào: “Tiểu sư thúc.” Hiện tại, khi danh tiếng của hắn đã như mặt trời buổi trưa, Trình Diệu rất ít khi chào người khác.

Trình Tử Xuyên biết rõ điều này, lúc trước ném cho Trình Diệu “Đại pháp thần hồn gửi thể” cũng đã tính toán đâu ra đấy. Trước kia, sự chú ý của Trình Diệu đều đặt trên người Trình Tử Xuyên, một khi Trình Tử Xuyên “chết”, đương nhiên Trình Diệu sẽ một lòng vì bản thân mà làm việc.

Cũng vì điều này mà Trình Tử Xuyên mới cố ý ném “Đại pháp thần hồn gửi thể” cho Trình Diệu, hắn muốn khiến Trình Diệu và Chiến Hoàng thần quân chó cắn chó.

“Đại pháp thần hồn gửi thể” giải thích rõ về thuật gửi thân, còn có cả phương pháp đoạt lại quyền khống chế thân thể. Dựa vào chút bản lĩnh của Trình Diệu, hẳn là chủ nhân thân thể, một khi phản kháng mãnh liệt, hiệu quả sẽ rất rõ ràng.

Còn nữa, có “Thanh Gia” ở đây.

Cuốn sách Trình Tử Xuyên giao cho Trình Diệu xác thức có viết phương pháp, nhưng Trình Diệu không biết, phương pháp đó đã bị Trình Tử Xuyên cải biến qua.

“Người tìm ta có chuyện gì?” Trình Tử Xuyên không thay đổi sắc mặt, lãnh đạm hỏi.

Trên tay Trình Diệu xuất hiện cuốn sách kia, khẩn thiết nói: “Đa tạ tiểu sư thúc ngày đó đã đánh thức ta, ta vô cùng cảm kích. Nhưng ta còn có một yêu cầu quá đáng.”

“Nói.”

“Ta đã xem xong nội dung, mấy ngày qua thử thăm dò mấy lần đã suýt nữa bị thần hồn bên trong cơ thể gạt bỏ mất ý thức.” Trong mắt Trình Diệu xẹt qua tia hung ác và tức giận, “Nói ra thật xấu hổ, hẳn tu hủ chiếm tổ chim khách, ta thân là chủ nhân lại sợ đầu không lại hẳn, vì thế... muốn mời tiểu sư thúc giúp một tay.”

Lúc này rồi còn có thể nói được những lời đó, có thể thấy Trình Diệu đã tín nhiệm Thanh Gia đến cực điểm, thậm chí muốn đem tính mạng ra nhờ cậy.

Những người dùng mọi cách nịnh nọt Trình Diệu, hẳn hoài nghi, những người đối với hẳn không tốt, hẳn cũng hoài nghi.

Chỉ có “Thanh Gia” đối với Trình Diệu không đặc biệt tốt cũng không đặc biệt không tốt, đã từng cứu hẳn cũng đã từng trách mắng hẳn, Trình Diệu vì thế cảm thấy Thanh Gia là người chính trực, có thể tin tưởng.

Nói ra cũng thật châm chọc, nếu Trình Diệu biết được Thanh Gia là ai...

Chính Trình Tử Xuyên, cho dù hết thảy đều đã được hẳn tính kế nhưng lúc này cũng phải cảm thấy hoang đường.

“Tiểu sư thúc? Tiểu sư thúc?” Trình Diệu thấy Trình Tử Xuyên rất lâu không có phản ứng liền có chút nóng nảy, “Tiểu sư thúc truyền thuật pháp này cho ta chắc cũng vì không muốn ta thân là đệ tử Cửu Nguyên lại trở thành con rối của người khác, nếu tiểu sư thúc có thể giúp ta, ta tất có hậu tạ!”

Trình Tử Xuyên nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hẳn một cái: “Người cũng tin ta thật.”

“Đương nhiên.”

Trong lòng Trình Tử Xuyên hừ lạnh một tiếng, nói: “Được.”

Trình Diệu vui mừng quá đổi: “Ta lo động tĩnh quá lớn nên đã tạo một cấm chế sau núi, tiểu sư thúc muốn hôm nay động thủ hay muốn chọn ngày khác?”

“Chủ nhân, tiểu tử này cũng thật ngu xuẩn! Bị người bán còn giúp người kiếm tiền, sỏ không đủ tiền còn muốn gấp gáp chịu chết! Ta không muốn nhìn nữa!” A Nguyên không nhịn được, nói thầm trong đầu Trình Tử Xuyên, “Chiến Hoàng thân quân gửi thể vào một tên ngu, không sợ bị mang danh ngu xuẩn sao? Không đúng, Chiến Hoàng lựa chọn đối phó với chủ nhân, có thể coi là ngu xuẩn nhất trong lũ ngu xuẩn!”

Trình Tử Xuyên nghe A Nguyên câu nhàu một đồng, lại bị ép nghe một đồng từ ngữ khen ngợi như “Chủ nhân lợi hại nhất”, “Chủ nhân thông minh nhất”, cuối cùng dứt khoát bắt nó im miệng - - nếu nó liên tục dong dài như vậy, Lâu Nguyệt Đồng không kiên nhẫn nói là chuyện quá bình thường.

“Ta cần xem lại loại thuật pháp này, ba ngày sau hãy bắt đầu.” Trình Diệu gấp là phải, Trình Tử Xuyên gấp mới kỳ quái.

Quả nhiên, Trình Diệu nghe xong càng cảm thấy tín nhiệm hẳn hơn nhiều, tự mình tiễn hẳn rời đi.

Trình Tử Xuyên cũng thật sự cần chuẩn bị một chút, mục đích của hẳn không phải muốn giúp Trình Diệu gạt bỏ thần hồn mà muốn thu lấy một phần thần hồn kia. Chiến Hoàng quá tự phụ, chỉ để lại một tia thần niệm khống chế thần hồn, chỉ cần thần niệm còn tồn tại, thần hồn sẽ không cất rời. Nhưng một khi thần hồn bị cất rời, cho dù là thần cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, thậm chí nếu người xuất thủ có pháp lực mạnh còn có thể tìm được chính chủ của thần niệm.

Việc Trình Tử Xuyên phải làm, chính là chặt đứt tia thần niệm kia!

Chiến Hoàng giữ hồn phách của Trình Yến và Phó Tiểu Lăng, vậy Trình Tử Xuyên cũng sẽ giữ thần hồn của hẳn! Hẳn muốn xem một chút, vị chiến thần của Thần giới sẽ lựa chọn thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ra Tay

Ba ngày sau, trong cấm chế.

Trình Diệu nhắm mắt lại, lần này không còn cẩn thận thăm dò nữa mà chân chính kinh động đến thần hồn đang ẩn nấp của Chiến Hoàng thân quân. Một lát sau, hai mắt hắn mở ra, một bên lạnh lùng nghiêm nghị, một bên gãy gập, pháp lực quanh thân mơ hồ bạo động như muốn nổ tung.

Trong đầu Trình Diệu xuất hiện hai thân ảnh, một người là chính hắn, người còn lại là Chiến Hoàng thân quân.

“Người phạm nhỏ bé, không biết tự lượng sức mình!” Chiến Hoàng lạnh lùng nói, “Người có biết bản quân là ai?”

Khí thể của Chiến Hoàng thân quân, cho dù chỉ là một thần hồn hóa ảnh cũng không phải thứ người thường có thể so sánh được, hắn quát lạnh một tiếng khiến Trình Diệu giật mình, lập tức nói: “Mặc kệ tôn giả là người phương nào, đây là thân thể của ta!” Trình Diệu tuy sợ thần quân nhưng hắn lại để ý đến tính mạng của mình hơn, huống chi Thiên Bì còn chưa bị phá hủy, bản thể của thần quân căn bản không tới được nhân giới!

Vừa nghĩ đến đây, sự kiêng kỵ liền mất đi ba phần.

“Bản quân mượn thân thể của ngươi, đây chính là vinh hạnh. Nếu không ngươi cho rằng, chỉ bằng ngươi cũng có thể đấu cùng Trình Từ Xuyên?” Chiến Hoàng châm chọc khiêu khích, “Ngày đó, nếu không phải bản quân ra tay, làm sao ngươi có thể đánh Trình Từ Xuyên rút xuống dãy núi Không Không? Không biết tốt xấu!”

Lời nói này của hắn không thừa cho Trình Diệu bất cứ chút mặt mũi nào, ngụ ý là không có hắn hỗ trợ, Trình Diệu chính là một tên phế vật chuyện gì cũng không làm được!

“Ngươi đã lợi hại như vậy, tại sao còn phải mượn thân thể của ta?” Trình Diệu nộ khí ngút trời, hắn thành danh từ khi còn trẻ, thiên chi kiêu tử, tâm cao khí ngạo, hơn nữa hư danh mấy ngày qua đã nâng hắn lên tận trời, làm sao có thể chịu được cảnh bị người khác dạy dỗ. Trong lòng hắn, hắn luôn nghĩ một ngày nào đó mình sẽ thành thần, thậm chí vượt qua cả Chiến Hoàng.

Chiến Hoàng nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì: “Không biết trời cao đất rộng! Được tăng bốc vài câu mà ngươi đã lừng lừng, thực cho rằng mình là Thánh tôn chuyển thế? Ta nói cho ngươi biết, Trình Từ Xuyên mới là Thánh tôn! Còn ngươi, trong mắt bản quân còn không bằng một con kiến hôi, nếu không phải bản quân giúp đỡ, ngươi không thể dung hợp với căn cốt của Trình Từ Xuyên, tu vi ngày hôm nay còn lâu mới đạt được!”

Trình Diệu giận càng thêm giận, hai tay kết ấn khởi động thuật pháp, thân ảnh hóa thành lưu quang hướng hắn đánh tới!

Chiến Hoàng liền biến sắc: “Con kiến hôi to gan lớn mật, hôm nay bản quân dứt khoát sẽ phế ngươi!”

Hai thần hồn đánh nhau trong cơ thể Trình Diệu, bên ngoài, vẻ mặt Trình Diệu dữ tợn, ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.

“Chủ nhân, người không ra tay sao?” A Nguyên tự cho mình thông minh, nói, “A, ta hiểu rồi, chủ nhân nhất định muốn hắn phải chịu chút khổ sở, hành hạ hắn thật tốt!”

Trình Từ Xuyên chẳng nói đúng sai, đứng một bên nhìn Trình Diệu.

“Hai tên khốn kiếp này lại dám đoạt căn cốt của chủ nhân! Đợi đến thời cơ, không cần chủ nhân ra tay cũng sẽ bị trời phạt!”

Kể từ khi A Nguyên được chủ nhân nhận về, nó cả ngày đều lủi rủ như chim sẻ, dường như muốn đem tất cả những câu bị ghen bậy trăm năm nay phun ra cho bằng hết.

Vì nó tồn tại, công phu tinh khí để tập trung suy nghĩ của Trình Từ Xuyên có thể nói đã cao lên hẳn một tầng.

Đúng lúc này, Trình Diệu mở trừng mắt, con mắt thuộc về Chiến Hoàng nhìn chằm chằm hắn.

Trình Từ Xuyên nhanh chóng ra tay, điểm một cái vào ấn đường Trình Diệu. Cùng lúc đó, trong đầu Trình Diệu, lưu quang hiện ra đầy trời biến thành lồng giam bao phủ thần hồn của Chiến Hoàng. Trình Diệu lập tức hiểu ra “Thanh Gia” đang động thủ, mừng rỡ thừa thế xông lên.

“Ngươi? Ngươi là ai?” Chiến Hoàng thân quân vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, “Không đúng, ngươi là...”

Trình Từ Xuyên cắn đầu ngón tay, nhanh chóng vẽ một trận pháp lên không trung. A Nguyên hiện ra, kim quang tung hoành, chỉ một lát liền hóa thành một luồng sáng màu đỏ máu, xông vào cơ thể Trình Diệu.

“Đây là... Bẩm Sinh Ấn?! Không đúng! Không đúng! Ngươi... Trình Từ Xuyên! Thánh tôn!” Chiến Hoàng lần đầu cảm nhận được tâm trạng run rẩy, hắn không rõ bản thân giờ phút này đang tức giận hay đang sợ hãi, lập tức hướng về phía Trình Diệu quát lớn, “Tiểu tử thôi nhà ngươi còn không mau dừng tay! Chúng ta đều đã bị lừa! Trình Từ Xuyên căn bản không chết, hắn vẫn luôn ở bên cạnh ngươi, tại sao ngươi không thể phát giác? Ngươi là đồ ngu!”

“Ta nếu tin ngươi mới là đồ ngu!” Trình Diệu cười lạnh trả lời một câu.

“...” Dù là Chiến Hoàng thân quân cũng không nhịn được muốn nói tục!

Trước kia hắn cảm thấy Trình Diệu có chút thông minh, hôm nay vừa nhìn lại thấy hắn mẹ nó là một tên não tàn!

Chiến Hoàng giận đến cực điểm, mặc kệ chuyện này có làm ảnh hưởng đến thần hồn hay không liền bộc phát đòn mạnh nhất. Đến khi thân thể Trình Diệu suýt nổ tung, Trình Tử Xuyên nhanh chóng vung tay qua, cứng rắn đè ép lực lượng tương trùng xuống mức thấp nhất, A Nguyên xông tới, hút sạch không một tiếng động.

Trước mắt Trình Diệu tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Thần hồn của Chiến Hoàng thân quân suy yếu, trong chớp mắt bị Trình Tử Xuyên vây lại. A Nguyên không đợi Trình Tử Xuyên ra tay, lập tức đem tia thần niệm nối với thần hồn kia chặt đứt khiến Trình Tử Xuyên bót đi không ít sức lực.

“Nhìn không ra ngươi hữu dụng như thế.” Trình Tử Xuyên khen nó một câu.

“Đó là điều đương nhiên, ta là A Nguyên lợi hại nhất lục giới!” A Nguyên kiêu ngạo cực kỳ, hung hăng đập vào gáy Trình Diệu, “Chủ nhân, căn cốt của ngươi này có cần đoạt đi không?”

Trình Tử Xuyên suy nghĩ một chút, đột nhiên ngoắc tay. Căn cốt của Trình Diệu lập tức nứt ra, một điểm sáng nhỏ bay đến, vòng quanh thân thể Trình Tử Xuyên vài vòng rồi nhanh chóng dung nhập - - đó là một hồn còn thiếu của Trình Tử Xuyên.

“Không cần đoạt đi, đối với hắn, ta có biện pháp xử trí tốt hơn.” Nếu Trình Diệu đã lừa người trong thiên hạ, vậy hãy để người trong thiên hạ thấy rõ ràng chân tướng đi!

Chuyển Luân Kính còn nằm trong tay chương môn, xem ra hôm nào phải đi gặp chương môn một chút rồi.

Trình Tử Xuyên nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn trời.

“Chủ nhân, chuyện gì thế?”

“Lôi kiếp tới.”

Tu vi Trình Tử Xuyên vốn đã vượt qua những gì nhân giới có khả năng đạt được, chỉ là hồn phách không hoàn chỉnh nên không thể độ kiếp. Hồn phách này quay về, lôi kiếp đương nhiên phải tới.

“Lôi kiếp à, dễ thôi.” A Nguyên nghe xong cũng không lo lắng, ai cũng có thể chết trong lôi kiếp, riêng chủ nhân nhà nó sẽ không.

Trình Tử Xuyên liếc Trình Diệu một cái, thân nhiên để mặc hắn ở đó, xoay người lặng lẽ xuống núi tìm nơi độ kiếp.

“Chủ nhân, người đi đâu vậy?” Thấy Trình Tử Xuyên biến trở về hình dáng vốn có, A Nguyên hiếu kỳ hỏi.

“Vẫn Lôi Cung, tìm Phó Diễn Chi.”

“A, ta biết hắn, chính là biểu huynh trên danh nghĩa của chủ nhân! Chủ nhân muốn cho hắn thứ tốt!”

Trình Tử Xuyên gật đầu. Vẫn Lôi Cung vốn nổi tiếng tu chân giỏi vì tu luyện thuật pháp hệ lôi, lần độ kiếp này của hắn có thể khiến Vẫn Lôi Cung được cường hóa. Lúc trước hắn giả chết khiến Phó Diễn Chi thương tâm ấy này, lần này coi như bồi tội.

Nhanh chóng đến được Vẫn Lôi Cung, Trình Tử Xuyên lấy ra lệnh bài Phó Diễn Chi từng phó thác. Không lâu sau, Phó Diễn Chi vọt ra, hung hăng trừng mắt nhìn hắn như muốn nhìn rõ hắn là người hay quỷ.

Trình Tử Xuyên khẽ cười: “Biểu ca, ta không chết.”

Phó Diễn Chi ghen một cái, vừa thở phào nhẹ nhõm liền nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu ma nữ nói không sai, ta thật sự đã thương tâm vô ích, ngươi chính là một tên khôn kiếp!”

Trình Tử Xuyên không nói lời nào, mặc hắn nguyên rủa cả buổi. Đối với những người thật lòng quan tâm đến mình, Trình Tử Xuyên đều nguyện ý nghe họ nói chuyện, giống như Trình Yên và Phó Tiểu Lăng năm nào.

“Thôi, vì ngươi đã đến tìm ta trước, không so đo với ngươi nữa.” Phó Diễn Chi nói nhiều đến hết cả sức, “Ngươi không sao là tốt rồi, nếu thật sự gặp chuyện không may trước mặt ta, ta cũng không biết phải đối mặt với Tiểu Lăng cô cô thế nào.”

“Mẫu thân từ trước đến nay đều biết biểu ca là người trọng tình trọng nghĩa.” Trình Tử Xuyên nói.

Phó Diễn Chi trầm mặc một hồi, có chút muốn hỏi chuyện hồn phách của Trình Yên và Phó Tiểu Lăng nhưng không biết nên mở miệng như thế nào, liền nghe Trình Tử Xuyên nói: “Ta chuẩn bị độ kiếp, muốn mượn Luyện Lôi Trì của Vẫn Lôi Cung dùng một chút.”

Luyện Lôi Trì của Vãn Lôi Cung cũng giống Thiên Tinh Giang của Trình gia, có thể nói là biểu tượng cho thế lực đứng đầu tu chân giới. Từ trước đến nay, không nói đến chuyện cho người ngoài mượn, đệ tử bốn môn cũng bị nghiêm khắc hạn chế.

Trong truyền thuyết, người lập ra Vãn Lôi Cung là một vị đã sớm phi thăng, năm đó độ kiếp bắt được thiên lôi, từ đây hình thành căn cơ Vãn Lôi Cung. Đáng tiếc, số lượng thiên lôi quá ít, nhiều năm như vậy đã sớm tiêu hao đến gần như không còn, các triều đại cung chủ của Vãn Lôi Cung phải liên tục đi thu thập sấm sét đưa vào Luyện Lôi Trì mới có thể bảo vệ Lôi Trì không hết. Nhưng sấm sét của tu chân giới dù sao cũng kém thiên lôi, Luyện Lôi Trì hiện giờ cũng còn lâu mới bằng khi Vãn Lôi Cung mới được kiến tạo.

Công hiệu lớn nhất của Luyện Lôi Trì là rèn thân ngâm thể, cộng thêm việc nếu tu luyện công pháp đặc thù của Vãn Lôi Cung, sau khi tu luyện không chỉ có thuật pháp cường đại mà linh khí phòng ngự thân thể cũng trở nên khó xé rách, làm việc độ kiếp dễ như chơi, chỉ cần còn thiên tư, chuyện phi thăng căn bản không gặp áp lực.

“Độ kiếp? Tại sao lại nhanh như vậy?! Căn cốt của ngươi mới khôi phục chưa lâu, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?” Phó Diễn Chi vừa nghe liền ngơ ngẩn, tiểu biểu đệ nhà mình là Thánh tôn chuyển thể đó, tốc độ độ kiếp này... cũng có thể tiếp nhận được sao...

Tiếp nhận cái quý!

Phó Diễn Chi đập bàn: “Ta trước ba mươi tuổi đã đạt đến đỉnh tiêu dao cảnh, được người người ngợi khen, là đệ nhất đệ tử của Vãn Lôi Cung.. Bây giờ nhìn ngươi, ta thật muốn khóc!”

Trình Tử Xuyên: “Ừ, khóc đi.”

Phó Diễn Chi lật bàn.

Thôi thì dắt hần đi tìm lão cha mình cái đã. Luyện Lôi Trì quá quan trọng, muốn đi vào cần có lệnh bài đặc thù, loại lệnh bài này chỉ có duy nhất cung chủ mỗi thời đại nắm giữ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Độ Kiếp

“Ngươi chính là con nuôi của Tiểu Lăng?” Khác với sự khinh bạc lơ đãng của Phó Diễn Chi, cung chủ đương nhiệm của Vãn Lôi Cung, Phó Chính tính tình nóng nảy, cực kì nghiêm khắc. Đôi mắt sắc bén của ông nhìn chằm chằm Trình Tử Xuyên, trong đó hiện rõ sự hoài nghi.

Phó Chính hiểu rõ đức hạnh của con mình, không phải không thông minh, chỉ là không có tâm nhãn, quá trọng tình cảm, điểm này khiến hần dễ dàng bị người ta lợi dụng - - Tần Tiêu chính là ví dụ điển hình nhất. Nhưng Phó Chính chưa từng quản thúc Phó Diễn Chi, người thừa kế Vãn Lôi Cung nên tự đi trên con đường của chính mình, khổ ngọt đều nếm qua mới có thể gánh vác trách nhiệm nặng nề của Vãn Lôi Cung.

Trình Tử Xuyên coi Phó Chính là huynh trưởng của mẫu thân, phụ thân của Phó Diễn Chi nên thần sắc có thêm vài phần tôn trọng, chấp lễ trả lời: “Vâng.”

Phó Chính nhìn người trẻ tuổi tao nhã trầm tư trước mặt, tuy trong mắt hiện lên ý tứ thương thức nhưng trên mặt lại không hề có biểu cảm, thản nhiên nói: “Sự tình của ngươi, ta đã nghe qua.”

Vãn Lôi Cung cũng vì vị trẻ tuổi này xuất hiện mới trở mặt với Trình gia, Phó Chính đã sớm điều tra trong yên lặng. Phó Diễn Chi dù đã biết được thân phận Thánh tôn chuyển thể của Trình Tử Xuyên nhưng cũng cố kỵ, đến lão cha nhà mình cũng không dám kể.

Trong lòng Phó Chính hiểu nhi tử có điều giấu mình nhưng cũng lười để ý, tuy nhiên tra xét đã lâu lại không tra ra nửa điểm lai lịch của Trình Tử Xuyên. Không nói đến thời gian trước khi hần được Phó Tiểu Lăng thu dưỡng, ngay cả khoảng thời gian biến mất vài chục năm cũng không để lại một dấu vết, chuyện này có chút phi lý.

Lúc này ông nói vậy, cũng có chút ý tứ thăm dò.

Trình Tử Xuyên gật đầu, cười nói: “Nhọc cung chủ quan tâm.” Hần có thể không hề do dự gọi Phó Diễn Chi là biểu ca vì tình cảm Phó Diễn Chi đối với hần xuất phát từ thâm tâm, không mang quan hệ lợi ích. Còn như Phó Chính, quan hệ dính dáng quá nhiều, hay là thôi đi.

Phó Chính cũng không thắc mắc, Phó gia là một đại gia tộc, con cháu hậu bối tuy đông nhưng không phải ai cũng có cơ hội làm quen với ông, huống chi Trình Tử Xuyên không phải người của Phó gia, chỉ là con nuôi của Phó Tiểu Lăng. Phó Chính tối đa cũng chỉ nề mặt Phó Tiểu Lăng mà lựa chọn cách đối xử với Trình Tử Xuyên.

Phó Diễn Chi nhìn hai người họ ngươi tới ta đi, lãnh lãnh đạm đạm, một chút cảm giác thân cận cũng không có liền lập tức bất mãn: “Cha, đây là biểu đệ,

không phải người ngoài, tại sao cha lại có thái độ này!”

Phó Chính trừng mắt: Tiểu tử chết tiết! Biểu đệ thì sao, lão tử còn là cha người đây!

Thật ra Phó Chính cũng hiểu, mẹ đẻ của Phó Diễn Chi mất sớm, trước đây hẳn được Phó Tiểu Lăng nuôi lớn nên tình cảm vô cùng sâu đậm, ngược lại, ông làm cha lại luôn bận rộn chuyện Văn Lôi Cung, không có thời gian quan tâm, vì thế mới dưỡng thành tính tình hiện tại của Phó Diễn Chi.

“Cha, Từ Xuyên chuẩn bị độ kiếp, có gì chờ hần độ kiếp xong rồi hãy nói được không?” Phó Diễn Chi không đếm xỉa đến chuyện sắc mặt Phó Chính biến thành màu đen, “Bây giờ mở Luyện Lôi Trì ra đi!”

Vừa dứt lời, Phó Chính đưa tay lên cốc đầu hần một cái: “Tiểu tử, ngươi cho rằng Luyện Lôi Trì là cây củ cái à?”

Phó Diễn Chi ôm đầu trốn sang một bên, ai oán trừng mắt.

“Thật ra ta sẽ không...” Trình Từ Xuyên suy nghĩ một chút, đang muốn giải thích rằng hần sẽ không tiêu hao pháp lực hiện có trong Luyện Lôi Trì liền thấy Phó Chính nghiêm mặt nhìn lại, trầm giọng nói: “Ta biết ngươi mang đạo thể bẩm sinh, thiên tư hiếm thấy, vốn Văn Lôi Cung ta có thể giúp ngươi độ kiếp, đáng tiếc ta thân là hậu bối lại làm xấu mặt tổ tiên, Luyện Lôi Trì suy yếu, đã... khô kiệt rồi.”

Phó Diễn Chi nghe giọng nói đầy thương xót của ông liền lập tức cứng đờ, lẩm bẩm nói: “Cha...”

Trình Từ Xuyên nghe vậy, gật đầu một cái: “Chuyện này ta cũng biết được một chút. Ta tới đây không phải để mượn pháp lực của Luyện Lôi Trì để độ kiếp, nếu cung chủ tin ta, mong hãy cho ta mượn lệnh bài.”

Phó Chính ngẩn ra, tiểu tử này chẳng lẽ...

Ba ngày sau, trên Văn Lôi Cung, lời vẫn hội tụ, thanh thế khủng bố chưa từng thấy trong tu chân giới.

“Ai? Chẳng lẽ Văn Lôi Cung có người chuẩn bị độ kiếp?”

“Không đúng, tháng trước ta mới đến Văn Lôi Cung làm khách, một chút tin tức cũng không có!”

“Văn Lôi Cung tuyệt đối không có người đủ thực lực độ kiếp, trừ phi họ còn có cường giả ẩn núp!”

Nhiều thế lực chấn động, nhiều người chạy đến điều tra.

Sông Định Giới, địa vực của ma tu.

Lâu Dịch Dương đứng trên bậc thang, toàn thân chấn động, một lực lượng vô hình đang làm tan rã ý thức con rối mà hần đang gửi thể này.

Một thiếu nữ váy đen chậm chạp đi ra, ngẩng đầu nhìn về bầu trời phía trước: “Hần chuẩn bị độ kiếp.”

Lâu Dịch Dương thờ dài.

Lâu Nguyệt Đồng thân nhiên nói: “Thánh tôn thức tỉnh, lục giới yên bình, Thiên Đạo hạ lễ rửa tội, người vi phạm há có thể lưu? Ngươi nên trở về đi.” Nếu quay về mượn thêm chút nữa, bản thể của Lâu Dịch Dương sẽ bị tổn thương, đường đường là người đứng đầu Ma giới còn như vậy, nói chi đến những tiểu yêu tiểu ma vi phạm Thiên Đạo kia.

“Còn chưa quay về đã gây động tĩnh lớn thế này, đáng sợ thật đáng sợ thật.” Lâu Dịch Dương tuy nói vậy nhưng trong mắt lại lộ vẻ nhao nhao muốn thử, “Thật muốn đánh với hần một trận.”

Lâu Dịch Dương đối với thực lực bản thể của chính mình cực kỳ tự tin, nhưng vẫn phải đợi, đến khi Thiên Bì rách nhiều hơn, đến khi màng giới bị hủy, không gì có thể ngăn cản thân ma đánh xuống.

Mà hi vọng này, hiện tại đang đặt trên người Nguyệt ma quân mang bộ dạng thiếu nữ kia.

Thiên Đạo càn quét nhân giới, chỉ mình Lâu Nguyệt Đồng không xảy ra chuyện gì, nàng cũng là người vi phạm, nhưng nàng là một nhân vật đặc thù.

“Thời điểm sẽ đến, bây giờ thì rút nhanh lên.” Lâu Nguyệt Đồng hất tay ném Lâu Dịch Dương sang một bên.

Lâu Dịch Dương biết nàng chỉ muốn tốt cho mình nên không tức giận, nâng tay lên vừa xoa ngực vừa thực hiện lễ nghi Ma giới, cười nguy hiểm: “Ngươi sẽ thắng, tỷ tỷ.”

Lâu Nguyệt Đồng liếc nhìn hần một cái, ánh mắt lại trở về lời vẫn phía chân trời.

Lâu Dịch Dương thầm nghĩ: Vô luận là tình nhân hay kẻ địch, trong mắt ngươi cũng chỉ có hần mà thôi...

Thân thể Ma chủ ở nhân gian lặng lẽ hóa thành bụi mù, bỗng nhiên tiêu tán.

Minh giới.

Bước chân Uyên Vu khựng lại, hắn có thể cảm nhận được biến hóa của nhân giới, người vì phạm đang bị Thiên Đạo xử lí. Hắn bắt đầu đi nói: “Xin lỗi Lan Tự, ta không thể đưa ngươi trở về.”

Sau khi chặt đứt khế ước tại Tam Sinh Đài, Uyên Vu và Lan Tự cũng không thống khổ như Lâu Nguyệt Đồng và Trình Tử Xuyên. Khế ước của họ không khắc sâu như vậy, khế ước này vì bảo vệ mà lập, cũng vì bảo vệ mà tán, không chạm đến cái tâm thật sự của khế ước.

Uyên Vu nhìn tiểu cô nương bên cạnh, nàng còn hết sức nhỏ bé, chỉ mới mười mấy tuổi nhưng lại có sự kiên nghị mà ngay cả người trưởng thành cũng không bằng.

Lan Tự mỉm cười: “Uyên Vu đại nhân, ta muốn hỏi một vấn đề.”

Uyên Vu gật đầu: “Cứ việc nói.”

“Chúng ta về sau... có phải sẽ biến thành kẻ địch hay không?”

Uyên Vu ngừng ra, tiểu cô nương này nhạy cảm và thông tuệ hơn cả trong tưởng tượng của hắn. Suy nghĩ một chút, hắn cúi người xoa đầu Lan Tự: “Thế cục thay đổi, ta cần bày ra lập trường của chính mình đi ứng kiếp. Nhưng ta đáp ứng ngươi, không đến bước đường cùng tuyệt sẽ không làm tổn thương bất kì ai. Ta từng nói qua rằng ta sẽ luôn bảo vệ ngươi, điểm này vĩnh viễn không thay đổi.”

Trong mắt Lan Tự xuất hiện ánh lệ nhưng nàng lại cười, đưa ngón út ra: “Gặp được Uyên Vu đại nhân chính là may mắn cả đời của Lan Tự. Nhưng Lan Tự cũng hi vọng, Uyên Vu đại nhân có thể sống thật tốt, được không?”

Uyên Vu ngoéo tay với nàng, nụ cười thân nhiên trên mặt không chút thay đổi: “Được.”

Lan Tự lau nước mắt, không quay đầu tiến về phía trước. Nàng rất rõ đại chiến tại nhân gian sắp nổi lên, nàng không muốn kéo dài thêm nữa. Là Cửu Nguyên đệ tử, nàng muốn dùng kiếm trong tay bảo vệ gia viên của chính mình!

Tại Văn Lô Cung, tất cả mọi người như ong vỡ tổ vọt đến bên cạnh Phó Chính.

“Cung chủ, ai đang độ kiếp?”

“Tại sao Luyện Lô Trì vẫn có thể sử dụng?”

“Cung chủ, một đồng người đang nhìn vào Văn Lô Cung chúng ta, cơ hội tốt!”

Phó Chính bị phen chết, tính tình nóng nảy bộc phát: “Cầm miệng hết! Xem thật kỹ người ta độ kiếp thế nào mà học tập!”

Đúng lúc này, màu sắc lôi vân dần dần phát sinh biến hóa, từ trắng đến xanh rồi đến đen, cuối cùng biến thành màu tím thuần túy.

“Kỳ quái, kỳ quái...” Phó Chính lâm bầm tự nói, ông tự nhận bản thân kiến thức rộng rãi, vậy mà chưa hề nghe nói có lôi kiếp nào màu tím! Hơn nữa, không biết đó có phải ảo giác hay không, trong lôi vân màu tím kia dường như có ẩn cả kim quang!

Lôi kiếp duy trì liên tục ba ngày ba đêm, lúc sắp tàn đi, một tia sét màu vàng kim ngút trời đánh xuống, dường như có thể bao phủ toàn bộ Văn Lô Cung. Tất cả đồng thời ngừng đầu, trong lòng đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Đến khi luồng sáng dần biến mất, mọi người mới dám thở phào một cái, nhưng không ai dám mở miệng hỏi thăm.

Phó Diễn Chi ngược lại cực kì trấn định, dù sao hắn cũng đã bị dọa qua nhiều lần rồi. Hắn cầm lệnh bài mở Luyện Lô Trì, bên trong không có một bóng người, chỉ có hơi thở mà lôi kiếp lưu lại, chẳng lẽ hắn chạy rồi? Nhưng sau một khắc, ánh mắt hắn rơi xuống trung tâm lôi trì, lập tức ngăn người hét lớn: “Cha, mau đến xem!”

Phó Chính xông qua, vừa nhìn liền kích động đến suýt bất tỉnh - - Lôi Trì khô kiệt vậy mà lại một lần nữa tỏa sáng, thậm chí, thậm chí so với lôi trì trước đây còn cực phẩm hơn, vì bên trong mớ hồ còn có một đám lôi hỏa màu tím đang nhảy nhót!

“Từ Xuyên độ kiếp căn bản không dùng đến Luyện Lô Trì.” Phó Diễn Chi phúc chí tâm linh, lâm bầm nói, “Hắn đang tặng lễ cho Văn Lô Cung!”

Phó Chính sửng sốt, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nghiêm túc xoay đầu lại: “Diễn Chi, ngươi nói thật với ta, hắn cuối cùng là...”

Phó Diễn Chi suy nghĩ một chút, dù sao động tĩnh này mọi người đều đã được chứng kiến, lừa gạt cũng không được bao lâu nữa, dứt khoát nói cho lão cha đang không thoát lên được lời nào - - Thánh tôn chuyển thế.

Phó Chính lão đảo một cái, trước mắt biến thành màu đen: “...”

Vấn bối lúc trước còn hành lễ với hắn là Thánh tôn chuyển thế? Con mẹ nó ngươi trêu chọc ta?

“Cung chủ! Khởi bẩm cung chủ, Cửu Nguyên Sơn truyền thư, nói đã giết nghịch đồ, thù lại Chuyển Luân Kính!”

“Nghịch đồ? Nghịch đồ nào?”

“Trình, Trình Diệu của Trình gia!”

Trình Diệu của Trình gia, người từng khiến Chuyển Luân Kính phát sáng, Thánh tôn chuyển thể theo lời đồn!

Phó Chính và Phó Diễn Chi hai mặt nhìn nhau, Phó Diễn Chi chợt cười to, vô cùng hả giận: “Tên khốn kiếp cuối cùng cũng gặp báo ứng!”

Tu chân giới huyền ảo vô cùng, tất cả các đại chương môn đều ào ào chạy đến Cửu Nguyên Sơn, nhưng Trình Từ Xuyên vừa độ kiếp xong lại không lộ diện, hẳn đến một nơi khác - - Trình gia.

Tam tổ Trình gia chỉ còn Trình Tiễn, nhưng vì thanh danh vang vọng của Trình Diệu mà thế lực của Trình gia vẫn tiếp tục phát triển.

“Đây là Trình gia mà chủ nhân đã từng sống ngây ngốc sao?” Một tiểu nam hài sôi nổi đi theo hần, nhìn qua chỉ khoảng ba bốn tuổi, gương mặt bánh bao, cái đầu cũng bánh bao, bộ dạng cực kỳ khả ái, đó chính là Bẩm Sinh Ấn A Nguyên, sau khi vượt qua lôi kiếp đã có thể tùy tiện biến hóa.

Trình Từ Xuyên không lên tiếng, yên tĩnh bước vào, coi pháp trận của Trình gia như không khí.

A Nguyên trừng lớn hai mắt, nó chỉ cảm thấy chủ nhân sau khi độ kiếp đã thiếu đi vài phần nhân khí, thay vào đó lại thêm vài phần cao quý gần với Thiên Ngoại Thiên. Nhưng nó thấy không sao cả, thế nào thì đây cũng là chủ nhân của nó!

“Kẻ nào cả gan dám xông vào Trình gia?” Đệ tử tuần tra nhìn thấy Trình Từ Xuyên liền lập tức cả kinh, có người xâm nhập... vậy mà họ một chút cũng không phát giác!

A Nguyên nhảy dựng lên, vài chiêu đã đánh ngất họ.

Đệ tử Trình gia vây lại càng nhiều, một tia lưu quang cũng nhanh chóng bay đến. Trình Tiễn hiện ra, trên mặt xuất hiện vẻ kinh hoàng không thể lý giải, nhưng cuối cùng chỉ còn lại sự phức tạp. Hần nhìn Trình Từ Xuyên, người trẻ tuổi trước mặt này từ phong thái, khí độ hay tu vi đều cao hơn trước, đột nhiên, trong đầu hần hiện lên ánh mắt u ám khi hần bị đoạt đi căn cốt.

Động tĩnh lớn của tu chân giới hần cũng đã biết, trong khoảnh khắc nhìn thấy Trình Từ Xuyên, hần liền hiểu - - Trình gia sắp xong rồi.

Suy bụng ta ra bụng người, hần không tin Trình Từ Xuyên sẽ bỏ qua cho Trình gia.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Buông Xuống

Người của Trình gia vây lại rất nhanh, Trình Lập thân là gia chủ đứng bên cạnh Trình Tiễn, vẻ mặt sợ hãi - - truyền thư của Cửu Nguyên Sơn trong thời gian rất ngắn đã truyền đi khắp tu chân giới!

Trình Từ Xuyên không đến Cửu Nguyên Sơn để chứng thực thân phận, ngược lại lại đến Trình gia, có thể thấy rõ hần đối với Trình gia có bao nhiêu hận ý. Nhưng Trình Lập biết rõ phía sau có bao nhiêu hậu bối đang nhìn, giờ phút này nhất định phải ổn định, lạnh lùng hỏi: “Ngươi tới đây làm gì?”

Trình Từ Xuyên lẳng lặng nhìn họ, mỗi lần ánh mắt hần đảo qua một người, người đó liền không kìm được mà run lên.

A Nguyên trừng mắt: “Đoạt căn cốt của người ta, sát hại tộc nhân, vậy mà xoay đầu một cái đã quên, bây giờ còn dám giả ngu, các ngươi thật sự vô si! Chủ nhân, trực tiếp làm thịt thì lợi cho chúng quá, chỉ bằng bảo Diêm Vương nhét chúng vào mười tám tầng địa ngục, để xem chúng có chống đỡ được vài đạo cực hình hay không!”

Âm thanh bi bô của trẻ con lại vô cùng hung tàn, nghe xong những lời này, tất cả đều cảm thấy một trận ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Trình Tiễn vội vàng nói: “Ngươi vẫn là người của Trình gia, phụ thân ngươi vẫn còn được chôn cất bên trong, ngươi...”

Trình Từ Xuyên nhếch môi ngắt lời: “Thật sao?”

Trình Yến đang được chôn cất bên trong? Đáp án dĩ nhiên là không. Năm đó Trình Yến vì bảo vệ vợ và con trai mà chết, Trình gia luôn coi ông là phản đồ, làm sao có thể chôn cất ông trong tộc? Sợ rằng thân thể ông đã sớm hóa thành tro bụi rồi.

Trình Từ Xuyên khi gặp Lâu Nguyệt Đồng ở Trình gia cũng đã xem qua từ đường của Trình gia, không có bài vị của Trình Yến.

Trình Tiễn á khẩu không trả lời được, ngày càng sợ hãi khí thế của Trình Từ Xuyên.

Trình Từ Xuyên đột nhiên đưa tay, một thanh trường kiếm hiện lên trong tay hắn. Hắn không để ý đến âm thanh thét chói tai xung quanh, không chút lưu tình chém xuống một kiếm.

“Oanh - -”

Ngon núi Trình gia được truyền thừa mấy trăm năm trong thoáng chốc liền sụp đổ. Một kiếm kia đã chặt đứt linh mạch, chặt đứt căn cơ, phá hủy nơi ở, biến Trình gia hoàn toàn thành một nơi hẻo lánh.

“Vô liêm sỉ, nguoi!” Trình Tiễn còn chưa dứt lời, hai chân đã mềm nhũn, lập tức quỵ gối, hai tay ôm chặt cổ, sắc mặt dữ tợn mà khổ sở vô cùng.

“Trình Tiễn, Trình Kiệt, Trình Lệnh, Trình Lập...” Trình Từ Xuyên không nhanh không chậm đọc lên vài cái tên, trừ Trình Kiệt bị hắn giết và Trình Lệnh, những kẻ khác sau tiếng gọi của hắn đều ngã xuống - - đây là những kẻ năm đó vây công Trình Yên và Phó Tiểu Lăng, một kẻ cũng không thoát.

Trình Lập cảm thấy khuất nhục, quát: “Nguoi muốn báo thù thì cứ việc đến! Muốn giết cứ giết! Việc chúng ta làm năm đó đều là vì Trình gia, chúng ta không có lỗi!”

Trình Từ Xuyên không thèm tranh cãi biện luận với những kẻ này, nói một lần là đủ rồi.

Lúc này, một tiểu bối phía sau đột nhiên yếu ớt cất lên tiếng khóc: “Gia chủ, chúng ta là... đạo tu, nếu đằng sau vinh quang của Trình gia là âm u và vẩn đục, vậy đây còn là vinh quang sao? Đạo tâm của chúng ta ở đâu?”

Chuyện Trình gia đoạt căn cốt lúc trước đã bị Phó Diễn Chi truyền ra, chỉ là về sau đã được hào quang chói lọi mà Trình Diệu mang đến che giấu. Nhưng người của Trình gia cũng không hồ đồ, chuyện biết được đương nhiên rõ ràng hơn so với người ngoài.

Trình Lập phút chốc quay đầu, khó có thể tin.

Trình Từ Xuyên thở dài một tiếng, trên mặt không chút gợn sóng vung tiếp một kiếm, đám người Trình Lập vừa ngã xuống chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức kịch liệt, ý thức trong giây lát liền tan rã: “Kết ân oán tại nhân giới, tuyên án công khai tại Minh giới.”

Hắn không thương tiếc hồn phách của những kẻ này, đúng như A Nguyên nói, đến khi hồn nhập Minh giới, chúng cần được nghe phán quyết của Diêm Vương, nếu có thể qua được hình phạt tại mười tám tầng địa ngục, chúng sẽ được rửa sạch tội nghiệt, nhập vòng luân hồi, còn không qua được, kết cục sẽ vô cùng thâm trầm.

Sau đó, hắn nhìn về phía những đệ tử Trình gia vừa bị hù dọa không nhẹ phía sau, bình thản nói: “Sau này sẽ không còn Trình gia. Ta không thương tiếc tính mạng các nguoi, nhưng các nguoi thân mang cấm chế, tuổi thọ không khác người phàm, chỉ khi làm đủ nghìn việc thiện, thật sự bình ổn đạo tâm mới có thể đăng lại tiền đồ, xây dựng một Trình gia mới.”

Trình Từ Xuyên tuy không phải người có thù không báo nhưng không phải người tàn bạo, những tiểu bối này không có tội, vì Trình Yên, hắn sẽ để lại một đường sinh cơ, nhưng nếu không có ai nguyện ý vượt mọi chông gai đi hết con đường đó, chuyện sau đó không cần nói nữa.

Một đám người hai mặt nhìn nhau, hốc mắt đỏ lên, có người hiểu được cúi người bái hạ, có người nghiêng răng nghiêng lợi, hận ý ngập tràn.

Trình Từ Xuyên làm như không thấy, xoay người rời đi, yên tĩnh hờ hững như lúc đến. Cùng lúc đó, hắn nhận ra nhân quả với Trình gia đã lặng lẽ biến mất, ràng buộc với nhân gian cũng ít đi một phần.

Trừ dính líu với Lâu Nguyệt Đồng là sâu đậm nhất, hắn còn cần kết thúc hai đoạn nhân quả nữa, một là thân phận Thanh Gia của Cửu Nguyên Sơn, hai là Trình Yên và Phó Tiểu Lăng.

Bất quá, Trình Từ Xuyên vừa đến Cửu Nguyên Sơn liền nhận được tin ma tu công chiếm những tòa thành trì phía Tây, không kiêng nể đồ sát đạo tu, phạt tu và người phàm.

Ở chân trời phía Tây, bầu trời trong suốt mơ hồ tràn ngập huyết khí và oán khí, dần dần tràn ngập bốn phương.

“Chủ nhân, người nhất định phải ngăn cản Lâu Nguyệt Đồng!” Trên mặt A Nguyên hiện lên một loại trang nghiêm khó tả, “Nếu huyết sát, lệ khí và oán khí tràn ngập nhân gian, trời buộc sẽ bị phá giải, Thần - Ma sẽ nhập thể. Lúc đó, lục giới tất cả đều sẽ biến thành chiến trường, hỗn loạn phá hoại quy tắc, Thiên Bì sẽ không chịu nổi một kích.”

“Thiên Bì.” Trình Từ Xuyên vừa thoáng nghĩ liền hiểu, vuốt cằm nói, “Đây mới là mục đích thật sự của nàng.”

Cái gọi là chính ma bất lường, đều chỉ là cái có mà thôi.

A Nguyên cả kinh: “Khó trách nàng liên tục muốn hãm hại chủ nhân, chủ nhân và Thiên Bì là một thể, trừ phi chủ nhân chết, Thiên Bì cũng sẽ bị hủy. Nhưng tại sao nàng phải làm như vậy... chẳng lẽ nàng muốn trở thành chúa tể lục giới?”

Trình Từ Xuyên: “Không rõ.”

A Nguyên méo miệng, khôi phục lại bộ dáng bình thường, phỏng má thờ dài.

Phía Tây vốn là nơi tập trung của Phật tu, có thể lực lớn nhất tu chân giới là Phổ Thiện Tự trấn thủ. Lâu Nguyệt Đồng dẫn đầu đại quân ma tu, không khách khí chiếm đóng vài tòa thành lớn nhất phía Tây, đang suy nghĩ xem nên làm thịt đám hòa thượng trốn trong miếu kia thế nào.

Vào thời đại Hồng Hoang và thời đại Tam giới, Phật tu từng có một thời kì hưng thịnh. Đáng tiếc, sau khi Tam giới tan biến, đại năng của họ trên cơ bản đều biến mất, lục giới mới hình thành, Phật tu liền trở thành quần thể yếu ớt nhất, làm một nhà với đạo tu, tuy hai mà là một.

“Chương môn, ma nữ kia đã khiến những người bên ngoài than khóc, ngôn ngữ bất thiện, chúng ta lại co ro trong chùa, chuyện này...”

Đại chương môn của Phổ Thiện Tự là Thiện Thực hòa thượng, một đại sư mặt mũi hiền lành, có giao hảo với chương môn Cửu Nguyên Sơn, nghe vậy không nhanh không chậm hỏi: “Trong chùa có người có thể là đối thủ của ma nữ?”

“Tuy đánh không lại nhưng cũng không thể trốn mãi.”

“Sơn cùng thủy tận còn có thể liều mạng.”

“Ý chương môn là... chúng ta có cơ hội đánh lại ma nữ?”

Thiện Thực hòa thượng cười nói: “Thanh Gia tiểu sư thúc của Cửu Nguyên Sơn và viện quân của đạo tu đến, đến lúc đó chúng ta có thể liều mạng.”

“Thế thì tốt!”

Hôm sau.

Thương Nhai theo thói quen đi đến chính điện báo cáo, kể từ khi chiếm được thành trì, Lâu Nguyệt Đồng đại gia luôn ở lý trong cung điện, cái gì cũng không làm, cả ngày lười biếng, không phải nhìn trời thì là nằm ngủ.

“Ma quân, Phổ Thiện Tự không ứng chiến, chúng ta sẽ tiếp tục chờ sao?”

“Chờ, vì sao không chờ?” Lâu Nguyệt Đồng nói, “Bọn chúng cảm thấy có người dễ nương tựa, ta sẽ đem người chúng nương tựa đánh cho chạy hết!”

Thương Nhai dừng một chút: “Theo thuộc hạ được biết, đạo tu Thanh Gia... là một nhân vật cực kì khó đối phó.”

Lâu Nguyệt Đồng vừa nghe được tên Thanh Gia liền cau mày, vung một chương đập vỡ cái bàn bên cạnh, hừ một tiếng: “Đừng nhắc tới hấn với ta!”

Thương Nhai: “...”

Thương Nhai hắng giọng một cái, biết điều không tiếp tục đề cập đến Thanh Gia nữa, nhưng trong khi chuyển chủ đề lại lỡ chọc vào nỗi đau của Lâu Nguyệt Đồng: “Vài ngày trước, bên phía đạo tu có người độ kiếp khiến trời đất nảy sinh dị biến, có lời đồn đại rằng... đã tìm được Thánh tôn chuyển thế thật sự!”

Lâu Nguyệt Đồng: “Cũng đừng nhắc tới hấn với ta!”

“...” Thương Nhai cảm thấy hôm nay Ma quân nhất định đã nuốt phải một thùng thuốc nổ, nhưng đương nhiên hấn không dám nói ra mặt nên đành phải yên lặng, kể từ khi Ma chủ rời đi, hấn phải một mình đảm nhận trọng trách là cái bao trút giận cho Ma quân, thật bị thâm!

Hắn trầm mặc, Lâu Nguyệt Đồng lại bắt mẫn: “Nói chuyện.”

“...” Thương Nhai dè dặt tránh đi tất cả các ngòi nổ, nói một chút về những chuyện xảy ra hằng ngày.

Lâu Nguyệt Đồng tùy ý gật đầu, đến khi Thương Nhai lui xuống lại lơ đãng nói thêm một câu: “Đề ý Phổ Thiện Tự, lập tức báo cho ta khi Thanh Gia đến.”

“Ngài muốn...?” Nghe nói thực lực của Thanh Gia sâu không lường được, Thương Nhai có chút lo lắng. Ma chủ có nói với hấn, phong ấn của Ma quân vẫn chưa hoàn toàn bị phá.

Lâu Nguyệt Đồng bí hiểm cười một tiếng, đôi mắt đào hoa nhướn lên: “Xem ta có đánh chết hấn được không!”

Thương Nhai: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Tạm Biệt

Mây tầng tầng lớp lớp che lấp ánh sáng ban ngày, bầu trời nhuộm một màu xanh ảm đạm, huyết sắc và oán khí u ám lẫn lộn.

Khi Trình Từ Xuyên trong lốt Thanh Gia tìm đến Phổ Thiện Tự, một đám hòa thượng đang tụ tập trong chính điện của chùa, cố gắng dùng chính khí của Phạn âm tinh lọc huyết sát và oán khí nhưng vẫn liên tục thất bại.

“Ai...” Thiện Thực hòa thượng vỗ tay niệm một tiếng Phật hiệu, thờ dài nói, “Đề đạo hữu chê cười rồi.”

Trình Từ Xuyên lắc đầu: “Có tâm là đại thiện.”

“Tiếc rằng có lòng nhưng không đủ lực.” Khuôn mặt hòa ái của Thiện Thực hòa thượng trở nên nghiêm túc, chậm rãi nói, “Đây không phải lần đầu tham gia cuộc chiến với ma đạo, nhưng chưa từng lần nào khiến lòng người kinh hãi và vô lực như lần này. Ma tu dường như đang vứt bỏ tất cả kiêng kỵ và đường lui, ra tay khiến chúng ta trở tay không kịp. Lão nạp bề quan đã quá lâu, không hiểu nguyên nhân biến cố này.”

Trình Từ Xuyên có thể nghe được trong những lời này ẩn chứa sự bất đắc dĩ và lo lắng thật sâu, bất đắc dĩ vì bản thân nhỏ yếu, lo lắng cho trăm dân trăm họ trong thiên hạ.

“Vì nàng đã trở về.” Trình Từ Xuyên bỗng nhiên lên tiếng.

“Nàng?”

“Nguyệt ma quân, Lâu Nguyệt Đồng.” Trình Từ Xuyên nói, “Đồ đệ bảy trăm năm trước bị Thánh tôn trấn áp.”

Thiện Thực nghe vậy, sắc mặt liền đại biến, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, trầm mặc rất lâu, sau đó cười khổ một tiếng: “Lão nạp nghe bên ma tu kia gọi Ma quân, không biết hóa ra nàng chính là nhân vật trong truyền thuyết. Có người đồn nàng đã sớm đồng quy vu tận với Thánh tôn, nhưng bây giờ Thánh tôn trở về, nàng cũng trở về... Đồi thầy trò này, dây da dây dưa, nhân quả luân hồi, không biết khi nào mới kết thúc.”

Thánh tôn luôn công bằng chính trực vô tư, tính cách đáng ngưỡng mộ, vết nhơ duy nhất trong đời hắn chính là đã thu dưỡng phải một nghiệt đồ. Nghiệt đồ khó thuần, cuối cùng lại làm khó chính bản thân mình.

Thế nhân mạng Lâu Nguyệt Đồng hơn bảy trăm năm cũng không mạng đủ, có thể thấy rõ họ hạn nàng đến mức nào, chỉ là đồng thời... cũng vô cùng sợ nàng.

“Nhanh thôi.” Trình Từ Xuyên ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm túc nói, “Sẽ nhanh kết thúc thôi.”

Thiện Thực hòa thượng còn chưa kịp sững sờ, đã thấy “Thanh Gia” hóa thành một luồng sáng bay ra khỏi Phổ Thiện Tự, hướng thẳng đến đại bản doanh của ma tu mà đi.

Lâu Nguyệt Đồng đang nằm lật xem các loại thoại bản mà thuộc hạ mang đến để giải sầu, không lâu sau, nàng như phát hiện được điều gì đó, ánh mắt nhìn về phía cửa, như cười mà không cười lên tiếng: “Chúc mừng nha, tu vi tăng nhanh như vậy, ở nơi này của ta không ai có thể ngăn cản được rồi.”

Theo âm thanh của nàng, một đạo thân ảnh hiện ra: “Chỉ có buồn, không có vui.”

“Ồ?”

“Nàng đã giết rất nhiều người.”

“Vậy thì sao?”

Ánh mắt của Trình Từ Xuyên thâm trầm như đang ẩn chứa một ngọn lửa, tâm tình đè nén phức tạp nhìn chằm chằm Lâu Nguyệt Đồng khiến nàng phải thu liễm lại bộ dạng vui vẻ. Nàng chậm rãi nói: “Không phải chàng mới biết ta ngày đầu tiên. Giết người, đối với ta mà nói, bất quá chỉ là một việc tầm thường.”

Lâu Nguyệt Đồng ném thoại bản trên tay sang một bên, đứng dậy: “Chàng tới đây là để tranh cãi với ta về chuyện không có ý nghĩa chút nào này?”

Trình Từ Xuyên trong nháy mắt có chút phẫn nộ, nhưng không phân biệt được cuối cùng là vì người chết, hay là vì... thái độ lạnh lùng của tiểu ma nữ trước mặt.

Lâu Nguyệt Đồng từng bước từng bước đi qua, đưa tay muốn giật Âm dương bội đeo trên hông hắn xuống, thấy vậy, hắn liền tránh đi, trở tay giữ chặt tay nàng.

Lâu Nguyệt Đồng nhú mày: “Thành thật mà nói, hiện tại ta hết sức không thích bộ dạng này của chàng, không lúc nào không nhắc nhở ta về sự ngu xuẩn của mình... Chàng dự định khi nào mới từ bỏ thân phận Thanh Gia, đường đường chính chính đối mặt với ta, hử?” Một từ “hử” cuối cùng được nàng kéo dài, vừa mang theo ngữ khí nguy hiểm, vừa có điểm ngân nga quyến rũ như muốn câu dẫn người.

Trình Từ Xuyên nhặt nhẻo đáp: “Bộ dạng thế nào không quan trọng, nàng không cần tránh nặng tìm nhẹ.”

Lâu Nguyệt Đồng nói: “Không thú vị.”

Trình Tử Xuyên lơ đãng: “Ta đến đàm phán với nàng.”

Lâu Nguyệt Đồng giật tay mình ra khỏi tay hắn, nhẹ nhàng phất tay áo: “Ta mất hứng, không nói.” Dừng một chút, nàng lại miễn cưỡng cho hắn một đường lui, “Thực ra thì cũng có thể, trừ phi chàng có thể khiến ta vui hơn một chút.”

Bản lĩnh làm tức chết người này, nếu là người khác ắt hẳn sẽ nhảy lên đòi liều mạng với nàng từ lâu rồi.

Tiểu ma nữ có thể cuồng ngôn, lớn lối, vì thế rất dễ gây thù chuốc oán. Nhưng nàng chính là có bản lĩnh cuồng ngôn, bản lĩnh lớn lối, bản lĩnh khiến người ta cảm thấy thù địch, vì nàng rất mạnh, không ai có thể đấu lại nàng.

Hiện tại, dựa vào tu vi của hai người, đánh nhau bằng thực lực phỏng đoán có thể hủy diệt hơn một nửa nhân giới. Chỉ khi đến được cảnh giới của Thánh tôn mới có thể không động ngoại vật mà giết thần diệt ma; Trình Tử Xuyên mới chỉ vượt qua một lần lôi kiếp, còn lâu mới quay lại được cảnh giới đó.

“Nàng...” Hắn hòa hoãn, “Thật sự muốn cùng ta đến chết không ngừng sao?”

Giọng nói của hắn lộ ra chút tâm tình bị đè nén, Lâu Nguyệt Đồng nghe xong liền run lên một cái, nàng xoay người, vung tay hất đổ cái bàn: “Người này không biết làm người khác vui vẻ thế nào sao? Chỉ thích nói những lời khiến ta mất hứng! Ta giết rất nhiều người rồi, căn bản cũng không quan tâm, người muốn động thủ thì trực tiếp động thủ đi, nói nhiều như vậy làm gì!”

Thấy nàng một chút ý tứ hối cải cũng không có, Trình Tử Xuyên siết chặt chuỗi kiếm, gằn từng chữ: “Nàng thật sự... khiến ta thất vọng.”

Lâu Nguyệt Đồng giận quá hóa cười, lời nói bén nhọn: “Chàng muốn bảo vệ họ, ta sẽ khiến thiên hạ không được an bình. Chàng càng thống khổ khó chịu, ta sẽ càng cao hứng! Bấy trăm năm trước không phải chàng đã từng nguyện ý hi sinh vì chúng sinh sao, bây giờ tiếp tục đi chết đi!”

Trong mắt Trình Tử Xuyên tràn ra một màu đỏ, như thế giới trắng đen bị một giọt máu tươi đẹp nhỏ xuống.

Khói đen dày đặc quanh thân Lâu Nguyệt Đồng ngưng tụ, hóa thành một trường kiếm tương tự Tru Tà rơi vào tay nàng. Nàng vung kiếm chém ra, tòa cung điện lớn nhất âm âm sụp đổ.

Hai đạo quang ảnh nhảy lên không trung, một trắng một đen đấu đá, pháp lực cường đại khuếch tán, sóng to gió lớn nổi lên trong phút chốc.

“Cứu mạng!”

“Sóng thần, sóng thần đến!”

“Cháy rồi! Chạy mau!”

Bốn phía mơ hồ truyền đến âm thanh kêu rên giãy dụa, như cách rất xa mà lại như gần trong gang tấc. Thân hình Trình Tử Xuyên dừng lại, linh khí bảo hộ quanh người bị khói đen phá vỡ, ăn mòn huyết nhục.

“A Nguyên!”

“Chủ nhân! Chủ nhân, ta giúp người!”

“Đi cứu người!”

“Nhưng...”

Kim ẩn lóe sáng, hóa thành một nam đồng. Nó do dự nhìn qua hai người đang đánh nhau, cuối cùng cũng không dám cãi lệnh, bay đi.

“Bẩm Sinh Ân!” Lâu Nguyệt Đồng nhìn thấy A Nguyên, giận càng thêm giận, cười lạnh nói, “Quả nhiên lúc trước nó gạt ta! Cứu người? Ta muốn xem một chút rốt cuộc người có thể cứu được bao nhiêu người!”

Trường kiếm biến mất, trường cung hiện ra. Lâu Nguyệt Đồng bắn một mũi tên lên trời, âm thanh bạo liệt đình tai nhức óc vang lên, vô số quả cầu lửa rơi xuống, những người đang đứng tại nơi bị chúng rơi xuống đến âm thanh kinh hô cũng không kịp phát ra, trong nháy mắt liền biến thành tro bụi.

Mặt đất khô cằn, bầu trời giăng đầy mây đen, mưa lớn dội xuống ngọn lửa bất diệt, tiếng kêu khóc, tiếng chửi rủa, tiếng kêu thảm thiết vang lên như một tấm lưới bao phủ thiên địa... Cảnh tượng sao mà thật giống thứ nàng thấy trên Thông Tiên Lộ.

Hóa ra có một số việc, tuy đã biết rõ nhưng không có cách nào tránh khỏi.

Trình Tử Xuyên nhìn chăm chăm nàng, Tru Tà Kiếm đột nhiên biến thành những sợi dây nhỏ mang theo ánh sáng rực rỡ, sau một khắc liền giam chặt Lâu Nguyệt Đồng.

Lực đạo trói buộc Lâu Nguyệt Đồng dường như mang theo một ngọn núi lớn, nàng mở to hai mắt, giãy giụa đưa tay lên, lực phủ ngũ tạng cơ hồ như đang

bị đè nát, nhưng nàng không quan tâm. Rõ ràng có vô số bóng kiếm lay động trước mặt, nhưng nàng chỉ bắt một cái, thân kiếm thật sự liền bị nàng nắm trong tay.

Áp lực nặng nề và cảm giác bị giam cầm biến mất, Lâu Nguyệt Đồng phun ra một ngụm máu, năm ngón tay bắt lấy thân kiếm huyết nhục mơ hồ. Xích đen nhảy ra, không chút lưu tình đâm xuyên qua vai Trình Từ Xuyên, từng vòng từng vòng trôi người lại.

Trình Từ Xuyên mặt không đổi sắc liếc nàng một cái, Tru Tà Kiếm trong nháy mắt lật chuyển, nhanh chóng đánh xuống - - Nếu Lâu Nguyệt Đồng không buông tay lui về phía sau, cánh tay phải của nàng chắc chắn sẽ không còn nữa!

“A...”

Một tiếng cười khê vang lên.

Tru Tà Kiếm hạ xuống, huyết quang tứ phía. Cùng lúc đó, xích đen đâm xuyên qua ngực Trình Từ Xuyên, hóa thành một bàn tay bóp chặt lấy trái tim hắn, rồi... kéo nó ra ngoài.

Xung quanh hết thảy đều tĩnh lặng.

Sắc mặt Lâu Nguyệt Đồng trắng bệch, ống tay áo bên phải đã trống rỗng - - cánh tay phải của nàng đã bị một kiếm kia chém trúng.

Nhưng nàng lại cười, khóe mắt xếch lên, xinh đẹp nhưng thê thảm, tay trái cầm một trái tim - - đó là trái tim của Trình Từ Xuyên, trái tim của loài người.

Trình Từ Xuyên rũ mắt, ngọc bội trắng đen đeo bên hông chợt lóe lên ánh sáng rực rỡ, trường kiếm trong tay dần dần rơi xuống.

“Chàng sau khi chuyển thể so với trước kia có thêm một thứ gọi là tình cảm, không phải là vì trái tim của loài người này chứ?” Lâu Nguyệt Đồng cong môi cười một tiếng, máu cùng nước mưa chảy xuống trên khuôn mặt như huyết lệ.

Trình Từ Xuyên không để ý đến chuyện gì khác, ánh mắt rơi xuống trên ống tay áo trống rỗng của nàng, âm thanh hết sức mơ hồ: “Không phải.”

“Nhưng trái tim này, có thể giải trừ tầng phong ấn cuối cùng của ta.” Lâu Nguyệt Đồng nói, “Thật đáng tiếc, chàng không có tim, cũng sẽ không chết.” Chỉ là mất đi thân thể thuộc về loài người, một lần nữa quay về thân thể trước kia của hắn mà thôi.

Thánh tôn... vốn không hề có trái tim.

Trình Từ Xuyên cúi thấp đầu, ngực chẳng hề đau, chỉ cảm thấy trống rỗng, vắng vẻ. Tri giác, tình cảm... giống như bỗng chốc không còn gì cả.

Hắn nghe được thanh âm của Lâu Nguyệt Đồng, nhưng thanh âm kia dường như đang cách hắn cực kỳ xa.

Trình Từ Xuyên cảm thấy thanh minh, linh hoạt kỳ ảo lạ kỳ, đột nhiên, hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng, rất chậm rất chậm nói: “Trái tim này, là bởi chấp niệm mà sinh. Bảy trăm năm trước, Thánh tôn không giết nàng mà hạ ba tầng phong ấn với nàng, phương pháp phá phong ấn chỉ có trên người hắn. Hắn không đành lòng, hắn nghĩ hắn sẽ phải chết, phong ấn của nàng vì thế sẽ vĩnh viễn không thể cởi bỏ, nàng sẽ không chết nhưng cũng không còn năng lực gây sóng gió, không còn cách nào tốt hơn. Nhưng hắn không nghĩ đến, hắn lại có thể trở về... Hắn mang theo yêu hận trong lòng Kí Đắc Thế Tục, mang theo chấp niệm của chính hắn, tạo thành trái tim của loài người, thay đổi tính cách, được nhặt về nuôi, cho đến khi một lần nữa gặp nàng.”

“Ta lại đánh cược thêm một lần, đánh cược thiện niệm của nàng, đánh cược tình cảm của nàng. Nhưng nàng chỉ một lòng muốn phá phong ấn, một lòng vì họa lục giới, ta không độ được nàng, ta vẫn thua.”

Lâu Nguyệt Đồng đột nhiên thanh tĩnh từ trong cơn giận, nước mắt rơi xuống rửa sạch huyết sắc, khăn giọng kêu lên: “Trình Từ Xuyên...”

Âm Dương Bội lặng lẽ vỡ vụn, khuôn mặt Thanh Gia biến mất, thay vào đó là thân ảnh mà nàng luôn cảm thấy quen thuộc nhưng giờ đây lại mang theo một thứ gì đó xa lạ. Thân ảnh đó giống Trình Từ Xuyên nhưng lại như không phải hắn, ánh mắt hắn lảng lảng chiếu vào nàng, ánh mắt lạnh đậm và xa xăm hoàn toàn trùng hợp với Thánh tôn của bảy trăm năm trước, giống như ngài vừa tỉnh lại từ đại mộng thế gian.

“... Sur, sur tôn...” Lâu Nguyệt Đồng thoáng chốc cảm thấy trống rỗng, lao đảo lui về sau mấy bước. Nếu có người khác ở đây hẳn sẽ không thể tin được, trên khuôn mặt của tiểu ma nữ giờ đây vậy mà lại hiện lên vài phần sợ hãi - - cho dù Lâu Nguyệt Đồng không muốn tin, nhưng nàng quả thật đối với Thánh tôn có vài phần kính sợ.

Loại sợ hãi đó không phải vì sinh tử, mà vì xưng hô từ miệng nàng mà ra.

Áp chế nàng ở Ma giới, dạy bảo nàng trên Thiên Ngoại Thiên, bảo vệ nàng, chưa từng có một tia hư tình giả ý, tuy nàng ngoài miệng cương ngạnh, nhưng trong lòng đã sớm tiếp nhận hắn làm sư phụ.

Cho dù lục giới đều cho rằng nàng từng cả gan làm loạn thành công, nhưng chính nàng lại hiểu rõ, nếu hắn đối với nàng thực sự vô tình, nàng căn bản không có cơ hội làm đến một bước kia.

Thánh tôn cường đại khó có thể đến gần, sau khi hắn chuyển thể thành Trình Từ Xuyên, mặc dù vẫn có chút xa cách nhưng so với Thánh tôn thật sự thì thân thiết hơn nhiều. Vì thế, Lâu Nguyệt Đồng sớm chiều đối mặt với Trình Từ Xuyên từ rất lâu đã quên người này chính là sư phụ nàng, nàng phóng túng cho chính mình yêu Trình Từ Xuyên, nhưng trên thực tế... chỉ là thứ để che giấu sự thật trong lòng nàng mà thôi.

Nàng động tình với Thánh tôn, nhưng Thánh tôn lại quá cao cao tại thượng, đáy lòng nàng ghét loại khoảng cách này, không nhận ra đó là tình yêu. Nhưng Thánh tôn sau khi chuyển thể thành Trình Từ Xuyên liền mất đi loại khoảng cách xa không thể chạm tới ấy, vì thế nàng chưa từng do dự liền hăm sâu vào.

Không phải đột nhiên yêu, mà là vẫn luôn yêu.

Trái tim trong tay hóa thành lưu quang tiến vào cơ thể, phá tan tầng phong ấn cuối cùng của nàng. Cảm giác nóng rực khiến khuôn mặt nàng đỏ bừng, nàng ôm ngực nôn khan, cười đến mức nước mắt cũng không thể ngừng chảy: “Đã lâu không gặp, sư tôn của ta.”

Nhưng đạo thân ảnh kia không lên tiếng, chỉ nâng tay lên, đến khi sắp chạm vào nàng, thân hình hần liền hóa thành ngàn vạn điểm sáng, tiêu tán ngay trước mắt.

Âm thanh trẻ con non nớt vang lên, giống như đúc âm thanh trong Cổ Linh Mộ ngày nào: “ Hồng Hoang khai thiên lập địa, âm dương giao thái tạo hóa. Luân hồi chặt đứt nhân quả, thất tình tịch diệt đại mộng quay về ...”

“Luân hồi chặt đứt nhân quả, chặt đứt nhân quả... Hóa ra là thế.” Lâu Nguyệt Đồng lạnh lùng nhìn A Nguyên, “Ngươi đã sớm biết.”

Sự hoạt bát ngây thơ trên mặt A Nguyên đã biến mất không còn, nghiêm nghị nói: “Chủ nhân đang cải tạo thân thể, trong khoảng thời gian đó không ai có thể ngăn được ngươi, ngươi muốn làm gì, tùy ngươi.”

Lâu Nguyệt Đồng: “Ồ?”

A Nguyên nói: “Chủ nhân sau khi chuyển thể quá nhân từ, không muốn có nhiều hi sinh, nhưng thật ra còn một cách khác, đó chính là phá rồi lại lập! Ngươi muốn hủy Thiên Bì, cũng phải xem ngươi có khả năng đó hay không!”

“Ngươi muốn hấn nhân cơ hội này trở về vị trí cũ? Sợ là thời điểm chưa tới! Ha, ta không hủy được Thiên Bì, nhưng có thể hủy được bảy tám phần lục giới!” Lâu Nguyệt Đồng bị thương nặng nên giọng nói trở nên yếu ớt, nhưng lời nói vẫn cương ngạnh trước sau như một, “Đúng rồi, suốt nửa thì quên, cái cây kia... đã lâu không thấy hấn. Quyết định này không phải ngươi và cái cây kia gạt Trình Từ Xuyên làm ra chứ, Phù Tang đi tìm cách giúp Thánh tôn quay về vị trí cũ, ngươi trở về bên cạnh Trình Từ Xuyên... Các ngươi không sợ sau khi hấn tình lại sẽ không chịu đáp ứng sao?”

Có lẽ vì bị nàng nói trúng tim đen nên A Nguyên không phản bác được, chẳng mấy chốc liền rời đi.

Lâu Nguyệt Đồng khẽ nhắm mắt lại, thân ảnh cũng biến mất.

Nơi này chỉ còn một thanh Tru Tà Kiếm dựng thẳng trên mặt đất, lặng lẽ oai phong như muốn chờ đợi chủ nhân quay về.

Nhắc đến cũng kì quái, vô luận là đạo tu hay ma tu, ai đến cũng không thể kéo được thanh kiếm này ra khỏi mặt đất. Cho đến mấy ngày sau, người của Cửu Nguyên Môn đến, chương môn đi cùng đệ tử, nhìn thấy Tru Tà Kiếm liền im lặng thật lâu.

Lan Tự ngờ ngạc hỏi: “Sư phụ, chuyện này... đến tột cùng là thế nào?”

Trên mặt chương môn có bi ý nhưng không thể hiện sự đau xót như đệ tử, hấn ngừng đầu nhìn vào hư không, chậm rãi trả lời: “Thanh Gia tiểu sư thúc... rời đi rồi.”

“Mọi người đều nói Thanh Gia đại nhân đã đánh một trận với ma nữ, tuy đánh lui được ma nữ nhưng bản thân cũng bị trọng thương, sợ là... đã bỏ mạng rồi.” Lan Tự nghẹn ngào thì thầm, “Con không tin, con không tin...”

Nàng không tin Thanh Gia đã chết, nhưng thanh kiếm này lại cắm ở đây khiến nàng không thể không tin được.

Chương môn xoa đầu nàng, trầm mặc không nói.

Nước mắt Lan Tự từng giọt rơi xuống thân kiếm, thân kiếm rung động, đột nhiên từ trên mặt đất bay lên, rơi xuống bên cạnh Lan Tự.

Lan Tự chợt nhớ đến thật nhiều kỷ niệm, nhớ khi Thanh Gia cứu nàng rời khỏi thôn Bích Liễu, nhớ khi Thanh Gia dạy bảo nàng trên Cửu Nguyên Sơn, nhớ khi Thanh Gia giúp nàng báo thù, giải quyết khúc mắc... Nàng trong nháy mắt như hiểu được chuyện gì, đưa tay cầm Tru Tà Kiếm, nước mắt rơi như mưa, quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt vừa khổ sở vừa vui mừng của chương môn.

Lan Tự ôm thanh kiếm thật chặt, cuối cùng cũng òa khóc nức nở.

Chương môn yên lặng nhìn nàng khóc, trầm nghĩ: “Nếu Thanh Gia có thể trở về, nàng cũng không còn là Thanh Gia tiểu sư thúc của Cửu Nguyên Sơn nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chuyện Cuối Cùng Trước Khi Đi.

Mặt trời lên cao, cây cối khô héo, trong mấy tháng ngắn ngủi, một vùng đất lớn biến thành hoang mạc khô cằn, không có lấy một ngọn cỏ, hoang vu như địa ngục.

Bầu trời trước kia luôn sầm xì ảm đạm, rất lâu rồi chưa từng tỉnh khiết và quang đãng như vậy.

Đạo tu chống lại ma tu, tuy không liên tiếp thua cuộc nhưng cũng lộ vẻ vô lực, nhiều lần giao chiến, thương vong thảm trọng. Cửu Nguyên Sơn, Huyền Linh Môn và Vãn Lôi Cung kết thành đồng minh, triệu tập đồng đạo khắp thiên hạ cùng chống chọi với ma tu, từ đó mới có được một đường sinh cơ.

Thiên Lâm Thành vốn là kinh thành phồn hoa bậc nhất, bởi Phi Diễm Các làm phản mà trở thành đại bản doanh của ma tu.

Tất cả đạo tu đều lui đến xung quanh Cửu Nguyên Sơn, nơi đó dường như trở thành chốn bình yên cuối cùng.

Trong ngọn núi thứ ba của Cửu Nguyên Sơn có một thủy lao, sau tầng tầng lớp lớp cấm chế, một nam tử toàn thân treo đầy xiềng xích chậm rãi mở mắt, tóc tai tán loạn, đạo phục đầy những vết máu đã khô, tuy hết sức chật vật nhưng vẫn mang vẻ mặt lãnh ngạo như cũ.

“Trình sư huynh.”

“... Là ngươi.”

Tần Tiêu tiến đến gần vài bước, có chút tự giễu lên tiếng: “Hiện tại trừ ta, còn ai đến thăm huynh.”

Người mà thế nhân cho là thiên chi kiêu tử hóa ra lại là kẻ tiểu nhân đồi trắng thay đen lừa đời lấy tiếng, Trình Diệu hiện tại bị người ta ghi hận rất nhiều - cho thế nhân hi vọng, sau đó lại đánh vỡ tín ngưỡng của họ. Hơn thế nữa, hắn còn khiến họ không phân biệt phải trái, mưu hại Thánh tôn chuyển thế thật sự.

Ma nữ hoành hành, Thánh tôn chậm chạp chưa hề xuất hiện, mọi người đều cho rằng Thánh tôn đang cảm thấy thất vọng về họ.

Trình Diệu lạnh lùng liếc nàng một cái: “Ta muốn gặp Thanh Gia, ngươi đi tìm nàng đến đây!”

Tần Tiêu dừng một chút, thờ dãi: “Huynh còn không biết đúng không, Thanh Gia tiểu sư thúc... đã chết.”

Sắc mặt Trình Diệu trở nên cổ quái, kinh ngạc đến cực điểm, hắn đứng lên, xiềng xích trên người phát ra những tiếng kêu nặng nề: “Không thể nào! Ngươi gạt ta! Tại sao nàng lại chết, nàng phải là...”

“Tiểu sư thúc đánh nhau một trận với tiểu ma nữ, bỏ mình đạo tiêu. Tru Tà Kiếm, đã được Lan Tự thừa kế!” Đây là lần đầu tiên Trình Diệu sau khi bị nhốt có phản ứng mạnh như vậy, Tần Tiêu có chút không hiểu, ánh mắt phức tạp, “Không phải huynh rất yêu quý tiểu sư thúc sao? Đáng tiếc... sư thúc không thể quay về.”

Trình Diệu vẻ mặt nhăn nhó, tức giận đến mức phun ra một búng máu, điên cuồng cười to: “Nàng chết rồi? Người trong thiên hạ chết hết thì nàng cũng không thể chết! Cái gì sư thúc, cái gì đạo thống, cái gì giúp ta, hết thảy đều là trò cười! Ngươi rút ra đây cho ta, Thanh Gia, Trình Tử Xuyên, lăn ra đây! Lăn ra đây!”

Hắn giãy giụa quá mạnh làm chấn động cấm chế, thất khiếu chảy máu nhưng vẫn cố nổi điên.

Tần Tiêu nghe vậy liền cảm thấy sợ hãi, thầm nghĩ: “Trình sư huynh không phải phát điên rồi chứ? Chương môn nhốt hắn ở đây cũng không biết để làm gì, thiên chi kiêu tử khi xưa đã lặn lội đến mức này, còn không bằng để hắn ra đi cho thoải mái!”

Nàng lại không biết trong lòng Trình Diệu có bao nhiêu sụp đổ!

Trình Tử Xuyên bố trí cục diện, đem hắn đùa giỡn xoay quanh, mặc hắn leo lên đỉnh cao, chẳng mấy chốc lại đánh hắn ngã xuống. Nếu vèn vèn chỉ có thế, hắn cũng không đến mức sụp đổ, nhưng vừa nghĩ đến lúc trước hắn đặt bao nhiêu tín nhiệm vào Thanh Gia, còn tự tay đem vận mệnh của mình trao cho nàng, hắn liền phát điên.

Hắn vô cùng hận Trình Tử Xuyên, cũng hận chính mình, loại cảm giác này, so với chết còn đáng sợ hơn.

Tần Tiêu buông tiếng thờ dãi, không muốn nhìn nữa, xoay người đi ra ngoài.

Đi đến nửa đường, nàng nhìn thấy Phó Diễn Chi.

Phó Diễn Chi không biết có nhìn thấy nàng hay không, mắt nhìn thẳng từ phía bên kia đi qua, Tần Tiêu cắn răng một cái, nhịn không được gọi hắn lại: “Phó thiếu cung chủ.”

Phó Diễn Chi không để ý đến nàng, đi thẳng về phía trước để xuống núi. Tần Tiêu nhú mày ngăn cản hắn: “Ngươi muốn đi đâu? Xuống núi hiện tại rất

nguy hiểm, khắp nơi đều là ma...”

“Tần đạo hữu, ta đi nơi nào có liên quan gì đến ngươi sao?” Phó Diễn Chi liếc nàng một cái, như hấn nói ngày đó, hiện tại Tần Tiêu trong mắt hấn không còn là gì hết.

Tần Tiêu siết chặt tay: “Ta lo cho ngươi.”

Phó Diễn Chi nói thẳng: “Không cần.”

Tần Tiêu không kìm được nói tiếp: “Ngươi hận ta có thể nói thẳng, không nên như vậy...”

Phó Diễn Chi không giải thích được, giọng nói cũng lạnh xuống: “Tần đạo hữu, từ ngày xảy ra chuyện trên dãy núi Không Không, chúng ta đã không còn gì nữa. Mặc kệ ngày đó ngươi có phải cố ý mang theo Trình Diệu đến hay không, chuyện ngươi gạt ta là do ta ngu xuẩn, hiện tại ta không muốn tiếp tục dây dưa không rõ với ngươi, vì thế hãy coi ta như chưa từng quen biết. Còn hận ngươi... Xin lỗi, ta nhiều việc, không có thời gian để ý những thứ nhảm chán đó! Mời đạo hữu tránh đường!”

Tần Tiêu nghe vậy liền cảm thấy khó chịu, nhưng lại nghĩ đây có thể là cơ hội cuối cùng, nàng nhịn không được buồn bã nói: “Khi sư phụ muốn gả ta cho Trình sư huynh, ta đã thích chàng rồi. Chàng từng nói qua, mặc kệ ta làm gì, chàng sẽ đều luôn thích ta... Hóa ra đó là giả sao? Những nam tử ta thích kiếp này, hóa ra tất cả đều trở thành bất thường, ai cũng nói dối.”

Phó Diễn Chi muốn bật cười, hấn vốn đang nổi giận trong bụng, Tần Tiêu nói vậy đã trực tiếp khiến hấn bùng nổ: “Ta kính nhờ ngươi khi nói những lời này nên xem xét lại mình một chút. Tình cảm là ngang hàng, là nam hay nữ làm gì có nửa xu quan hệ? Ngươi chính mình chưa từng trả giá qua, có tư cách gì đi nói người khác? Thích không phải không có tự trọng, không phải làm con chó để ngươi gọi đến thì đến đuổi đi thì đi! Nếu ngươi cảm thấy sau khi ngươi giết cả nhà của ta, ta còn trước sau như một với ngươi mới là ‘chân ái’... Vậy xin lỗi, cả đời ta cũng không cần loại ‘chân ái’ này!”

Phó Diễn Chi đã từng luôn cười hi hi nói ta muốn tìm tiểu tiên nữ của ta. Hấn ngây thơ, tràn ngập mong đợi với một đoạn tình yêu chân thành tha thiết, oanh oanh liệt liệt, kết quả là thực tế đã tát cho hấn một cái.

Hiện tại, hấn chỉ khát khao một tình cảm đơn giản ấm áp, ta tốt với ngươi, ngươi cũng tốt với ta... Đáng tiếc, có lẽ như thế cũng không thể có được.

Hấn từng chấp nhất phải tìm được “tiểu tiên nữ”, hiện tại đã không còn như vậy nữa. Vô luận sống chết, vô luận tồn tại hay không tồn tại, “tiểu tiên nữ” của hấn sẽ vĩnh viễn hiện hữu trong lòng hấn.

Phó Diễn Chi không hề quay đầu rời đi, Tần Tiêu đứng sau lưng hấn, nước mắt chảy xuống từng dòng.

Nếu không thể có được thì không nên thật lòng, như thế sẽ không thất vọng. Có rồi sẽ mất, trong lòng nàng như có một khối đá lớn, không biết hận hấn quay đầu với mình, hay hận chính mình đã không biết quý trọng.

Phó Diễn Chi muốn vụng trộm đi Thiên Lâm Thành.

Thanh Gia bỏ mình, Tô Duyên làm phản, Từ Xuyên mất tích, Lâu Nguyệt Đồng trở mặt... Trong một đêm, trời đất thay đổi. Trong lòng hấn tích tụ rất nhiều tức giận và khổ sở, không biết phát tiết thế nào, Tần Tiêu coi như không may đụng vào nòng súng, đổi sang thời điểm khác, Phó thiếu cung chủ cũng không cay nghiệt đến vậy.

Một đường xuống núi, hấn lại sừng sốt, chỉ thấy trên tảng đá ven đường có một thanh niên mặt mũi trẻ con luôn cười hi hi đang ngồi, trong miệng ngậm một ngon cỏ, lắc lắc tay kêu: “Phó huynh, Phó huynh...”

Phó Diễn Chi: “...”

Hoa Hoa Hóa nhảy xuống, bồng chốc ghé sát vào hấn làm mặt quỷ: “Phó huynh, tại sao ngươi lại ngây ngốc như thế? Vừa rồi khi bá phụ bọn họ bàn luận, thấy ngươi lấy cớ ra ngoài, ta đoán ngay ra ngươi đang nói dối, đặc biệt xuống đây chặn ngươi lại. Thế nào, có phải ta đặc biệt cơ trí không? Ngươi không cần ngạc nhiên, chớ kinh ngạc a ha ha ha!”

Bộ dạng này khiến Phó Diễn Chi nhớ đến cảnh tượng khi mới gặp Hoa Hoa Hóa trong Cổ Linh Mộ, những thứ tích tụ trong lòng hấn lập tức tiêu tán đi không ít - - vô luận thế sự biến hóa thế nào, luôn sẽ có vài người không bao giờ thay đổi.

Vì vậy hấn cười, thờ dãi nói: “Hoa huynh ngươi rất thông minh, nhưng... Ngươi không ngăn được ta.”

“Ai nói ta tới ngăn ngươi? Kể từ khi chúng ta trùng phùng trên Cửu Nguyên Sơn, chưa từng thấy ngươi cười lần nào, ta đều hiểu.” Hoa Hoa Hóa vỗ vỗ vai hấn, “Đừng sợ, dù là núi đao biển lửa, huynh đệ phải cùng nhau xông vào!”

Phó Diễn Chi nghe vậy liền vô cùng cảm động, hốc mắt nóng lên: “Hoa huynh...”

Hoa Hoa Hóa kéo hấn nhảy lên pháp khí trên không: “Ngươi là bằng hữu tốt nhất của ta, đương nhiên ta phải có nghĩa khí rồi!”

Phó Diễn Chi gật đầu liên tục: “Huynh đệ tốt!”

Thiên Lâm Thành hiện tại đã bị ma tu chiếm cứ, trước khi tiến vào, hai người đều chuẩn bị trước, nuốt một viên đan dược che giấu khí tức, thay đổi ngoại

hình rồi mới tiến vào.

Cũng không biết có phải do vận khí tốt hay không mà một đường đi đến Phi Diễm Các, hai người đều cảm thấy có gì đó không đúng - - chuyển đi này cũng quá thuận lợi đi!

Trón sau cánh cửa, Hoa Hoa Hóa nháy mắt, Phó Diễn Chi đang muốn nhìn ra ngoài, đột nhiên, hấn và Hoa Hoa Hóa đồng thời bị xách tai, tiếng cười quen thuộc vang lên: “Hai tên nhóc các ngươi quá to gan lớn mật, lúc này mà còn dám chạy đến đây!”

Vừa ngừng đầu, khuôn mặt xinh đẹp của Tô Duyên lộ ra hiện ra trước mặt, dọa hai người suýt thì hét toáng lên!

“Làm sao, còn muốn tiếp tục giả vờ? Nếu không phải Ma quân mất nhắm mắt mở cho qua, hai ngươi ngay đến công thành cũng không thể vào được!”

Nghe vậy, hai người liếc mắt nhìn nhau, xóa đi lớp ngụy trang, Phó Diễn Chi gọi một tiếng: “Tô Duyên tỷ!”

Hoa Hoa Hóa ngượng ngùng gãi đầu nói nhỏ: “Nguyệt ma quân này cũng quá lợi hại, nàng là tiểu cô nương lúc trước sao...”

Tô Duyên tặng mỗi người một đấm: “Đầu hai ngươi đều bị nước vào rồi phải không? Tại sao không có chút ý thức nguy hiểm nào vậy? Nói, chạy tới đây làm gì?”

Phó Diễn Chi nhìn nàng: “Ta muốn gặp Lâu Nguyệt Đồng!”

Tô Duyên đáp: “Ma quân không rảnh gặp ngươi.”

Phó Diễn Chi tức giận nói: “Ngươi mở miệng một tiếng Ma quân cũng thật thuận miệng nha! Phản bội chính đạo, đầu quân cho ma tu, cứ thế khiến Thiên Lâm Thành đình trệ, ngươi vẫn còn là Tô Duyên tỷ ta quen sao?”

Tô Duyên cười lạnh một tiếng: “Nếu ta không phải, các ngươi còn sống đứng đây được sao? Ta nói cho ngươi biết, từ đầu ta đã là người của Cửu U Môn, tại sao lại bị coi là phản bội? Ma quân mắng ngươi quả không sai, ngươi thật sự là một tên nhóc đơn thuần ngu xuẩn, khi nào ngươi mới có thể động não, tính tình trẻ con khi nào mới có thể thay đổi?”

Phó Diễn Chi nghẹn không nói nên lời, luận về công phu mắng người, hấn chưa bao giờ thắng!

Hoa Hoa Hóa dùng cùi chỏ huých Phó Diễn Chi một cái: “Phó huynh, hít thật sâu, tỉnh táo!”

Phó Diễn Chi: “Ta không tỉnh táo được! Lâu Nguyệt Đồng đã giết bao nhiêu người vô tội, khiến nhân gian sa vào cảnh địa ngục, từ khi khai chiến đến nay, ta chưa từng nhìn thấy trời xanh, không cảm nhận được hương hoa, cũng không nghe thấy được tiếng cười... Ngươi đi theo nàng, căn bản chính là nổi giáo cho giặc! Ta từng cho rằng ta hiểu nàng, ta từng cho rằng nàng chỉ là miệng cứng lòng mềm, nhưng cuối cùng ta phát hiện ra ta đã sai, nàng còn có thể hạ thủ với Thanh Gia, vậy còn chuyện gì không làm được nữa?”

Tô Duyên vội la lên: “Tiểu tử, mau câm miệng!”

Đột nhiên, một cổ pháp lực cường đại ập đến, Phó Diễn Chi bị đánh thẳng về phía sau, ngã xuống đất hộc máu. Ngay sau đó, một người đập tung cửa mà vào, vẫn một thân váy đen như cũ nhưng thân hình đã có vẻ cao lên, mái tóc đen thật dài rủ xuống hông xoắn nhẹ, khuôn mặt câu hồn đoạt phách. Nếu nói nàng trước kia là một tiểu ma nữ, hiện tại nàng chính là Ma vương chân chính, mười phần dung mạo, mười phần khí thế.

Khuôn mặt nàng sau khi trưởng thành trở nên nữ tính hơn, cũng không còn non nớt như trước, mặc dù ống tay áo bên phải trống rỗng cũng không làm ảnh hưởng đến khí thế ngạo mạn, coi trời bằng vung của nàng.

Hoa Hoa Hóa sợ hết hồn - - đây là tiểu ma nữ hấn từng gặp qua sao?

Phó Diễn Chi lau đi vệt máu trên môi, giận quá hóa cười: “Quả nhiên không phải tiểu ma nữ ta từng quen biết.”

Lâu Nguyệt Đồng lạnh lùng nói: “Ngươi đừng tưởng rằng ta không dám giết ngươi.”

“Đến Thanh Gia ngươi còn dám giết, ta đã là cái gì?” Phó Diễn Chi tự giễu, “Sớm muộn gì ngươi cũng công phá Cửu Nguyên Sơn, ta chẳng nào cũng chết, không khác nhau mấy.”

Lâu Nguyệt Đồng nhíu mày: “Cho nên ngươi muốn đến gặp ta, khuyên ta đừng tay?”

“...” Phó Diễn Chi lắc đầu, hấn cảm thấy mờ mịt, dù có nhiều thứ muốn nói nhưng khi gặp được nàng, hấn lại không biết nên nói cái gì.

Hoa Hoa Hóa chạy tới đỡ hấn dậy: “Ma quân đại nhân, thói quen chưa nói đã đánh của ngươi không hề tốt chút nào, chúng ta có thể động khẩu mà không động thủ được không? Phó huynh quan tâm đến ngươi, nếu không sẽ không việc gì phải đưa dê vào miệng cạp, ngươi thiếu chút nữa đã là em dâu hấn, vì thế nên bình tĩnh nói chuyện với hấn, không phải sao?”

Tô Duyên bắt lực nhìn trời: “Trời xanh ơi, em dâu cái quý gì, ngươi không muốn sống nữa rồi!”

Nàng chờ Lâu Nguyệt Đồng nổi trận lôi đình, kết quả lại nằm ngoài dự đoán, Lâu Nguyệt Đồng không hề tức giận, chỉ khoát khoát tay, bộ dạng như

muốn nhắm mắt làm ngơ, phân phó một câu: “Trông coi họ thật kỹ!” Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Nhưng không đợi Phó Diễn Chi gọi nàng, bước chân nàng bỗng dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Tiếng sấm vang lên vang dội, cùng lúc đó, cả nhân giới đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu, họ nghe được... có âm thanh thứ gì đó đang nứt ra.

Là màng giới, xiềng xích trói buộc lục giới!

Một tiếng thờ dài nhẹ nhàng vang lên.

Lâu Nguyệt Đồng chớp mắt, nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện giữa không trung dần dần hiện rõ: “Minh Khai Tiên Đế!”

“Bảy trăm năm không gặp, phong thái của Ma quân ngày càng sâu.” Minh Khai Tiên Đế đứng chấp tay, sau lưng mờ hồ vang lên tiếng trống trận như hàng ngàn tiên quân hội tụ, rầm rập chờ lệnh!

Lâu Nguyệt Đồng nhếch môi, như cười mà không cười: “Tình hình hiện tại có phải rất quen thuộc?”

Minh Khai Tiên Đế gật đầu: “Lần đầu ta và Ma quân gặp nhau là khi ngươi đã thương Thiên Tướng giữ cửa, ta phụng mệnh đuổi bắt ngươi nhưng vô pháp, cuối cùng... vẫn là Thánh tôn đưa ngươi quay về.”

Khi đó, tính tình của Lâu Nguyệt Đồng khó thuần, cảm thấy Thiên Ngoại Thiên nhàm chán nên không ngừng tản bộ khắp lục giới tìm phiền toái, tuy lần nào Thánh tôn cũng hạ người tới bắt nhưng thói xấu này mãi không sửa được, vẫn tiếp tục tác oai tác quái.

Lâu Nguyệt Đồng nói: “Lần này vận khí của ngươi cũng không tốt được như vậy.”

Thoại âm của nàng vừa dứt, cả vùng đất phút chốc liền phát ra âm thanh chấn động như có vô số giọng nói hội tụ mà thành, hỗn loạn mà chói tai, tùy ý mà bừa bãi. Họ dùng loại phương thức này biểu lộ rõ ràng, Yêu tộc đã được giải phóng!

Ngay sau đó, một tiếng cười đầy tà khí lại truyền tới từ không trung: “Thật náo nhiệt, có phải ta đến chậm rồi hay không?”

Lâu Dịch Dương người còn chưa tới, tiếng đã tới trước, uy áp khiến toàn bộ ma tu trong Thiên Lâm Thành phải phủ phục quỳ lạy. Khí thế của một mình hắn có thể khiến trăm vạn thiên binh đến tội, con rối khi trước so với hiện tại cũng chỉ là một sợi lông mà thôi!

Sắc mặt Minh Khai Tiên Đế cuối cùng cũng trở nên ngưng trọng: “Nhân giới, Yêu giới, Ma giới... Số lượng ma quân cũng thật lớn! Lấy sức một người đảo loạn lục giới, từ trước đến nay chưa có ai làm được.”

Lâu Nguyệt Đồng cười cười: “Quá khen.”

Ai khen ngươi! Minh Khai Tiên Đế lạnh lùng nói: “Ngươi không sợ sẽ kéo Diệt thế lòi kiếp đến, tất cả cùng nhau xong đời?”

Lâu Nguyệt Đồng chẳng nói đúng sai, chậm chạp nói: “Sư tôn của ta hiện tại là ranh giới cuối cùng của Thiên Đạo, hắn còn ở đây, Diệt thế lòi kiếp sẽ không đánh xuống, cũng không biết hắn có kịp cứu các ngươi hay không. Quay lại vấn đề chính, Chiến Hoàng đang trốn ở đâu? Đường đường là chiến thần vậy mà lại như chim sợ cành cong, bị thua thiệt trên tay sư tôn của ta nên không dám lộ diện sao?”

Tiếng “sư tôn của ta” nàng nói ra vừa thân mật vừa tự nhiên như đã quên mất bản thân chưa từng làm qua những chuyện đại nghịch bất đạo, Minh Khai Tiên Đế nghe vậy, không kìm được rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Kiếp Phù Du (Thượng)

Nhìn cảnh tượng u ám của nhân gian, bên tai vang lên âm thanh trào phúng của Lâu Nguyệt Đồng, Minh Khai Tiên Đế chậm rãi nắm chặt hai tay, ánh sáng quanh thân lưu chuyển: “Ta không hiểu, những tiếng ‘sư tôn’ này, tại sao ngươi còn có thể nói ra? Nhìn lại những chuyện ngươi đã làm, trong lòng ngươi không có một chút áy náy và bất an nào sao?”

Lâu Nguyệt Đồng cười: “Áy náy? Bất an? Ha!”

Dù Minh Khai Tiên Đế đã ngàn năm hàm dưỡng cũng không thể không cảm thấy căng thẳng.

Lâu Nguyệt Đồng nhếch miệng: “Ngươi làm Tiên Đế nhiều năm như thế, tật xấu vậy mà một chút cũng không thay đổi, trước khi động thủ còn muốn lấy cớ đường hoàng. Minh Khai, đừng biến bản thân thành người vô tội. Chuyển Luân Kính chưa bao giờ nhận sai người, nếu không phải đã bị phù phép, nó sao có thể phát quang khi chiếu vào Trình Diệu? Nằm mơ đi! Nếu đã quyết định đứng bên cạnh Chiến Hoàng thân quân, vậy đừng quan tâm đến sư tôn

của ta!”

Một người là Thánh tôn đã biến mất bảy trăm năm, một người là chiến thần, nói cho cùng, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

“Tùy ngươi nghĩ.” Minh Khải Tiên Đế chậm rãi lắc đầu, “Ta chỉ làm chuyện nên làm, mong có kết quả tốt nhất.”

“Các ngươi thật không thú vị, một ngày không dỗi trá có thể chết sao?” Lâu Nguyệt Đồng không đếm xỉa đến tiên khí quanh thân hắn, ánh mắt rơi xuống Cửu Nguyên Sơn phía xa xa, “Tu sĩ chính đạo của nhân giới trên cơ bản đều tụ tập ở đó, ngươi nói xem, nếu ta giết sạch bọn họ sẽ phát sinh ra chuyện thú vị gì?”

Sắc mặt Minh Khải Tiên Đế đại biến: “Ngươi dám!”

Lâu Nguyệt Đồng nhún vai, đưa tay chỉ một cái về phía Cửu Nguyên Sơn. Pháp trận hộ sơn được tổ sư khai sơn Cửu Nguyên bày ra trong truyền thuyết lập tức vỡ tan, tu sĩ trốn bên trong nhanh chóng tụ lại một chỗ, ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt sợ hãi hoảng loạn.

Minh Khải Tiên Đế lập tức động thủ, thiên binh sau lưng hắn khí thế ngút trời. Lâu Nguyệt Đồng chỉ nhìn lướt qua, Lâu Dịch Dương đứng bên cạnh cười to một tiếng, vung tay ra lệnh cho đội ma binh, bản thân lao vào quần áo với Minh Khải Tiên Đế, trong nháy mắt đảo loạn phong vân!

Thân hình Lâu Nguyệt Đồng lóe lên, xuất hiện trên Cửu Nguyên Sơn.

Một thân ảnh gầy yếu trong phút chốc xông ra khỏi sự che chở của đám người chương môn, vọt lên phía trước, cầm kiếm chém về phía Lâu Nguyệt Đồng nhưng lại bị Lâu Nguyệt Đồng hơi hợt chế trụ. Ngón tay nâng nhẹ nhàng mon trón thân kiếm, ngân quang đồ xuống, hào quang vẫn còn, khí thế lại suy giảm, không còn mang khí phách của một thanh kiếm chém núi chém sông ngày xưa nữa.

“Tru Tà Kiếm, Tru Tà...”

Lâu Nguyệt Đồng ngược mắt, chỉ thấy vành mắt Lan Tự đỏ lên, gắt gao cắn răng, giằng co một lát, thanh âm run sợ nói: “Ngươi rõ ràng không phải như thế, tại sao lại biến thành thế này?”

Trong trí nhớ của Lan Tự, Lâu Nguyệt Đồng là người tùy ý bừa bãi, chỉ tổn hại người ta ngoài miệng chứ chưa thực sự làm chuyện gì xấu, cùng Thanh Gia bảo vệ nàng ở thôn Bích Liễu, ra tay giúp đỡ trong cung điện dưới mặt đất... Nàng cho rằng Lâu Nguyệt Đồng không giống những yêu ma khác.

“Tiểu nha đầu đáng thương.” Lâu Nguyệt Đồng nheo mắt, tà khí lan tràn, “Từ khi bắt đầu, ta đã là người như vậy.”

Nói xong, Lâu Nguyệt Đồng đột nhiên đưa tay đoạt kiếm, ai nghĩ Lan Tự lại gắt gao siết chặt, cho dù bị kéo đến mức hai tay huyết nhục mơ hồ cũng không chịu buông.

Mấy đạo thân ảnh cùng nhau xông đến, Lâu Nguyệt Đồng chỉ vung một tay đã khiến họ ngã nhào xuống đất, hộc máu không ngừng. Cảnh giới kém nhau quá nhiều, đối với nàng mà nói, chút ít tu sĩ chính đạo này không khác gì mấy con kiến hôi.

“Ta thà chết...” Lan Tự vừa mở miệng, huyết khí lập tức bốc lên cuộn cuộn, thất khiếu chảy máu, không thể thốt lên được tiếng nào nữa.

“Nha đầu được Thanh Gia nhìn trúng, ít ra cũng có vài phần can đảm” Lâu Nguyệt Đồng thần nhiên nói, “Nhưng nếu ngươi không buông tay, hai cái tay này của ngươi sẽ không còn đâu.”

Lan Tự nghe vậy, hai tay nắm chặt hơn.

“Đừng làm nàng bị thương.”

Thanh âm của Uyên Vu đột nhiên vang lên, cùng lúc đó, Tru Tà Kiếm bỗng phát ra ánh sáng chói lóa, ngân quang phóng lên cao vây Lâu Nguyệt Đồng lại. Lâu Nguyệt Đồng đang muốn phản kháng đột nhiên cảm nhận được một luồng hơi thở quen thuộc, nàng quét qua đại quân tiên ma đang chém giết lẫn nhau trên không trung, truyền cho Lâu Dịch Dương một câu ổn định thế cục, biến mất theo ngân quang.

Lâu Dịch Dương bức lui Minh Khải Tiên Đế, hấn híp mắt, sắc mặt ẩn chứa một sự tức giận, ra tay càng tàn nhẫn hơn.

Lan Tự ngã trên mặt đất nhưng hai tay vẫn cầm kiếm thật chặt, Uyên Vu nhìn nàng, không tiến lại gần.

Chương môn không để ý đến bản thân, đi đến kiểm tra thương thế Lan Tự, ánh mắt cảnh giác quét qua Uyên Vu, cuối cùng quét qua Cửu Nguyên Sơn hỗn loạn, thờ dài một tiếng: “Sư tổ, truyền thừa của Cửu Nguyên Sơn đến đây sợ rằng sẽ bị đoạn trong tay đệ tử, đệ tử có lỗi với chúng vị tiên bối.”

Theo âm thanh của hắn, một đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện, tóc bạc trắng, khuôn mặt hồng hào, tiên phong đạo cốt. Nếu Lâu Nguyệt Đồng còn ở đây, nàng hẳn sẽ phát hiện người này chính là người ngồi chơi cờ với Minh Khải Tiên Đế ở Tiên giới – Hoa Diễn thượng tiên.

Chương môn tròn to hai mắt, kinh ngạc quỳ gối: “Đệ tử tham kiến sư tổ!”

Lâu Nguyệt Đồng chưa bao giờ nghĩ tới, hóa ra sư tổ khai sơn Cửu Nguyên lại là vị Hoa Diễn thượng tiên này.

Hoa Diễn thượng tiên gật đầu, không nhìn lên cảnh tượng chém giết trên bầu trời, cũng không nhìn đến Yêu Vương đang đứng cách đó không xa, ánh

mắt chỉ đặt lên Tru Tà Kiếm, lẳng lẳng nói: “Thời điểm loạn lạc cũng đã bắt đầu, chưa biết khi nào kết thúc, tất cả bởi vì cái gọi là phá rồi lại lập. Máu chốt chỉ là... Thánh tôn có thể buông bỏ mọi thứ, chặt đứt nhân quả, một lần nữa trở về vị trí cũ hay không mà thôi.”

“Sur tổ?”

Hoa Diễn thượng tiên là vị thượng tiên có tuổi thọ lớn nhất trên Tiên giới, đã đi theo không biết bao nhiêu vị Tiên Đế, Tiên giới cũng không có mấy người có thể hiểu rõ lai lịch của hắn, cũng cực ít người biết được, thánh địa nhân gian - Cửu Nguyên tiên môn là do hắn một tay tạo ra.

Tiên nhân vốn không thể hạ giới, hắn lại có thể tạo ra Thông Tiên Lộ, dùng nó để quan sát tình hình nhân gian.

Nhưng hắn bình thường sẽ không can thiệp vào chuyện của nhân gian, thậm chí Cửu Nguyên tiên môn cũng bị hắn mặc kệ tự phát triển, cho đến mười mấy năm trước, hắn lần đầu tiên hiện thân trước mặt chưong môn, mang Thanh Gia đến. Hắn không nhận Thanh Gia làm đồ đệ, nhưng lại muốn trên dưới Cửu Nguyên Sơn đều phải kính trọng Thanh Gia. Chưong môn nghe âm cung hiểu nhĩ ý, sau đó, thanh danh của Thanh Gia tiểu sư thúc truyền khắp thiên hạ.

Nhưng dù là chưong môn cũng không biết, người gọi là “Thanh Gia” hóa ra lại là Trình Tử Xuyên dùng Âm Dương Bội che giấu thân phận, đây cũng là lí do chưong môn không thể hiểu được lí do Lâu Nguyệt Đồng luôn xuất hiện bên cạnh.

“Sur tổ.” Chưong môn chau mày ủ ê, “Chúng ta thật sự còn thời gian để đợi đến khi Thánh tôn quay về sao?”

Lần này, Hoa Diễn thượng tiên không nói gì nữa.

Ngân quang tiêu tán, Lâu Nguyệt Đồng mở mắt, nhanh chóng quét qua khung cảnh xung quanh. Mây trắng mềm mại mờ mịt bay qua, đưa tay lên là có thể chạm đến trời xanh, thân mộc cổ kính oai phong đứng thẳng,... Nàng lập tức thay đổi sắc mặt, bởi nơi này là Thiên Ngoại Thiên.

Hơn nữa, đây không phải là Thiên Ngoại Thiên sau khi bị phá hủy, mà là Thiên Ngoại Thiên trước đây nàng vô cùng quen thuộc.

“Tiểu ma nữ, ngươi phạm phải tội nghiệt ngập trời, Thánh tôn chưa từng muốn giết ngươi, còn muốn thu ngươi làm đồ đệ, ngươi cần gì không biết tốt xấu, nhiều lần sinh sự?”

Đây là thanh âm của thân mộc Phù Tang.

Lâu Nguyệt Đồng giật mình, câu nói này... câu nói này là câu đầu tiên thân mộc Phù Tang nói với nàng sau khi nàng bị Thánh tôn mang về Thiên Ngoại Thiên. Đó là vì nàng vừa đặt chân lên Thiên Ngoại Thiên đã động thủ với Thánh tôn, còn tức miệng chửi rủa âm ỉ, Thánh tôn một câu cũng không nói, chỉ vây nàng tại chỗ, đợi đến khi nàng hiểu rõ mới thả nàng đi.

Tại sao nàng lại quay về quá khứ? Là ảo cảnh? Là mơ? Hay là do hào quang cổ quái phát ra từ Tru Tà Kiếm?

Lâu Nguyệt Đồng bình tâm lại, đề xuống tâm tình phức tạp, đi được vài bước, không hề cảm thấy ngạc nhiên khi mình bị bắn ngược lại tại chỗ. Nàng nhếch miệng: “Ngươi dám quản ta? Hắn đâu? Không phải muốn bắt ta bá sư sao, tại sao lại chạy mất rồi.”

“Ngươi nghĩ thông chưa?” Thân mộc Phù Tang hỏi lại.

Lâu Nguyệt Đồng đáp: “Hiện tại ta đang bị nhốt, còn có thể thế nào? Không biết nghĩ thông cũng phải nghĩ thông.”

Từ xa, một thân ảnh từ từ tiến tới. Không một từ ngữ nào có thể miêu tả được dung mạo của hắn vì khi nhìn hắn, người ta sẽ không để ý đến vẻ bề ngoài, chỉ nghĩ đến một thứ cảm giác yên tĩnh, dường như hắn không phải là người mà là bầu trời, là sông núi, là biển rộng, là... đại lộ.

Có lẽ là vì, hắn vốn không phải là “người”.

Nhưng sau khi bỏ đi sự cao cao tại thượng và pháp lực sâu không lường được, hắn là vị sư tôn Lâu Nguyệt Đồng quen thuộc nhất, là kẻ địch và... là người yêu.

Ánh sáng vây hãm xung quanh nàng không tiếng động tản đi. Thánh tôn đưa tay muốn điểm lên ấn đường của nàng, định phế tất cả tu vi lúc trước. Lâu Nguyệt Đồng quả quyết cự tuyệt: “Nếu ngươi muốn làm vậy, không bằng trực tiếp giết chết ta.”

Thánh tôn nhìn nàng một hồi, nói câu đầu tiên với nàng: “Thiên đạo xa, nhân đạo khó, ma đạo mặc dù dễ, nhưng lại khiến ngươi muôn đời muôn kiếp không thể quay đầu.”

Rất nhiều năm sau, câu nói này liên tục vang vọng bên tai nàng.

Lâu Nguyệt Đồng đột nhiên nhói đau, ngược mặt lên cười lạnh: “Ta luôn đi theo con đường này, cho dù có muôn đời muôn kiếp cũng không thể quay đầu.”

Thần mộc Phù Tang đứng một bên cảm thán: “Gian ngoan mất linh.”

Thánh tôn gật đầu: “Được.”

Hắn vươn tay, kéo nàng ngồi xuống mặt đất, bắt đầu... diễn giải.

Lâu Nguyệt Đồng trừng mắt, suýt chút nữa thì nghẹn chết. Đúng, chính là cái tư thế này, chính là cái lão cổ hủ này ngày ngày diễn giải đủ thứ với nàng khiến nàng đến giờ vẫn còn sợ hãi, vừa nhìn thấy Trình Từ Xuyên liền không nhịn được mở miệng bắt nạt.

Nhưng dù vậy, tuy tỏ ra tức giận, nàng không cắt ngang lời hắn.

Hơn bảy trăm năm trôi qua, nàng đã lâu chưa được nghe lại giọng điệu quen thuộc này.

Nghe xong, nàng vươn vai uốn éo, cảm thấy ngồi không thoải mái liền chạy đến nằm thẳng xuống bên cạnh hắn, mái tóc dài đen nhánh rủ xuống mặt đất, đôi mắt long lanh ngược lên, nhìn chằm chằm như muốn hắn không tiếp tục nói nữa.

Nhưng Thánh tôn dường như không để ý, đầu ra đẩy nói rất lâu, cho đến khi nói xong, sắc mặt Lâu Nguyệt Đồng đã biến thành một cục than đen sì. Điều khiến nàng chịu không nổi là cái cây Phù Tang kia, sau khi nghe xong còn chạy đến hỏi lại Thánh tôn mấy vấn đề, luận đạo lại luận đạo rất lâu, đối với người ngu ngốc không ai bằng như nàng quả thật là cực hình.

“Này, các ngươi thật nhàm chán, luận đạo luận đạo, cả ngày luận đạo, phiền đến chết!” Nhịn được hai, ba ngày, Lâu Nguyệt Đồng không chịu nổi nữa. Nàng nhận ra Thánh tôn đang muốn sửa sang tính tình của nàng, nhưng nàng từ trước đến nay đều không để bản thân chịu thiệt: “Ta muốn ra ngoài chơi!”

Thần mộc Phù Tang nói: “Ngươi có hiểu quy củ hay không? Đến bái sư mà còn cả ngày này nọ này!”

Lâu Nguyệt Đồng chớp mắt một cái, nhìn vào ánh mắt bình tĩnh như nước của Thánh tôn: “Muốn ta gọi ngươi là sư tôn?”

Thánh tôn gật đầu.

Lâu Nguyệt Đồng nhú mày, được tiện nghi còn khoe mẽ: “Biến lại cho ta cái cung điện hôm qua đi thì ta gọi! Đường đường là một Thánh tôn tại sao lại ở trong một căn nhà rách thế này? Cung điện của ta ở Ma giới đẹp để quý giá hơn thế này cả nghìn lần!”

Thánh tôn: “...”

Hắn chỉ chỉ về phía sau, Lâu Nguyệt Đồng vừa quay đầu, một tòa cung điện tráng lệ lập tức xuất hiện trước mặt, chỉ là có chút không phù hợp với phong cảnh tự nhiên thoát tục của Thiên Ngoại Thiên. Bất quá, chừng đó cũng đủ để Lâu Nguyệt Đồng hài lòng, không chút do dự mở miệng kêu lên một tiếng ngọt ngào: “Sư tôn.”

Thánh tôn ngẩn ra, nghĩ nghĩ một chút về cảnh tượng thầy trò chung đụng mà hắn đã từng nhìn thấy, đưa tay sờ sờ đầu nàng.

Lâu Nguyệt Đồng: “...”

Dường như do ý thức áp chế khi trước quá mạnh mẽ nên không nhận ra, đến khi điểm lại một lượt những sự kiện phát sinh trước kia, nàng phát hiện thời gian nàng sống trên Thiên Ngoại Thiên cũng chẳng thống khổ chút nào, thậm chí còn khiến nàng hết sức hoài niệm, chỉ là nàng không muốn thừa nhận.

Cảnh tượng vừa nhìn nhau đã thấy ghét của Lâu Nguyệt Đồng và Phù Tang bắt đầu, nàng ngây ngốc nhàm chán quá lâu, học được từ Thánh tôn rất nhiều thứ, mỗi lần đều thừa dịp Thánh tôn ra ngoài dầm dấp lên bản thể của Phù Tang chạy xuống hạ giới chơi.

“Ngươi đi thì cứ đi, mỗi lần dầm ta một cái để làm gì?!”

“Giúp ngươi thả lỏng gân cốt đó.”

“Ngươi chờ đấy, đến khi thần hồn của ta có thể thoát ly bản thể hóa thành người, để xem ta có đánh chết ngươi không!”

“Hừ, ta sẽ thiêu rụi ngươi trước!”

Phù Tang tức không chịu được, cành cây vươn dài ra định động thủ nhưng không theo được tốc độ của nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng chạy trốn.

Lâu Nguyệt Đồng đi đến Tiên giới trước tiên vì nó ở gần nhất, đã thương Thiên Tướng giữ cửa, Tiên Đế khi chưa phải là Minh Khái đến bắt nàng cũng bị nàng đùa bỡn xoay quanh. Khi đó, Tiên Đế động thủ kiêng kị vì nghĩ nàng là đồ đệ của Thánh tôn, không dám phái thiên binh đến bắt, chỉ còn cách trơ mắt nhìn nàng bắt nháo Tiên giới. Qua một thời gian, hắn không chịu được nữa, ném vị trí cho Minh Khái, sau đó nhanh chóng nhắm mắt làm ngơ, đương nhiên, đây là chuyện về sau.

Lâu Nguyệt Đồng bị Thánh tôn bắt trở về, sau khi về liền bị giam cầm đoán một năm, còn bị bắt hàng ngày đọc chép đạo kinh mà nàng ghét nhất, khiến nàng tức giận đến mức lột sạch hoa cỏ cây cối xung quanh.

Lệnh cấm đoán vừa bị hủy bỏ, nàng lại hạ giới đi gây chuyện tiếp.

Mấy lần như vậy, dù là Thánh tôn cũng có chút đau đầu. Lâu Nguyệt Đồng đi chơi suốt ngày mà không chút nào mệt mỏi, thấy hắn như vậy liền lười biếng nằm ườn trong cung điện, nói với hắn: “Sư tôn tốt của ta, ngươi cũng không thể quản ta hàng ngày được đúng không, muốn ta không gây chuyện rất đơn giản nha, ngươi dẫn ta đi chơi là được.”

Thánh tôn lẳng lẳng nhìn nàng: “Ngươi muốn đi đâu?”

Lâu Nguyệt Đồng khẽ cười: “Sur tôn, ngươi đã đi đến nhân giới bao giờ chưa?”

Nhân loại nhỏ yếu, không có đại sự, Thánh tôn cũng chưa từng đi qua, liền lắc đầu.

“Nhân gian hiện tại đang trong mùa hoa nở, phong cảnh rất đẹp, ta muốn đi. Chúng ta lập ước pháp tam chương (một loại khế ước), không được động dụng pháp lực ở nhân gian, ai thua phải đáp ứng một yêu cầu của đối phương, thế nào?”

Loại chuyện như đảo hãm thế này, Lâu Nguyệt Đồng thuần thực hơn bất kì ai khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Kiếp Phù Du (Hạ)

Lục giới đều biết, Thánh tôn sống trên Thiên Ngoại Thiên rất ít khi hiện thế, một khi hiện thế, nhất định có người đang gặp nạn. Nhưng từ khi hấn thu tiểu ma nữ làm đồ đệ, lại không biết đã phá mất bao nhiêu quy củ do ước định mà thành.

Trên đường phổ nhân gian phồn thịnh, hai đạo thân ảnh lặng lẽ xuất hiện, rõ ràng đều mang tư dung tuyệt thế không phải của người phạm, nhưng một khi nhìn qua sẽ chỉ cảm thấy điều đó như một đám mây, hoàn toàn mơ hồ xem nhẹ.

Thánh tôn không bị ảnh hưởng bởi sự ồn ào náo động xung quanh, mắt không hề liếc, chỉ đi thẳng về phía trước.

Lâu Nguyệt Đồng duỗi tay quơ quơ trước mặt hấn, bĩu môi: “Sur tôn, ngươi thật sự... rất không thú vị! Người phạm có thất tình lục dục, chẳng lẽ ngươi không chút nào hiếu kì muốn xem sao?”

Thánh tôn đáp: “Đạo tâm thanh tịnh, ngoại vật bất xâm. Tâm tính ngươi không bình ổn, vì thế mới liên tục gây ngốc ở Thiên Ngoại Thiên.”

“Tâm tính không bình ổn? Hừ, ta mà như ngươi chắc chắn sẽ thành kẻ ngốc.” Một khi tính tình bộc lộ rõ, tiểu ma nữ mặc kệ lễ nghi, người nào cũng dám mắng, thuận miệng diễn giải, “Ngươi cũng thường nói, Thiên Đạo có quy tắc nhất định, thực lực người phạm dù yếu nhưng trí tuệ và tình cảm của họ phong phú nhất lục giới, từ xưa đến nay, ta gặp phải bao nhiêu cảnh thần tiên yêu ma vì người phạm mà liều lĩnh, hoặc bị hãm sâu trong tình kiếp, hoặc xả thân mặc kệ sống chết, hoặc nghịch thiên mà đi... Ta hết sức hiếu kì, vì thế liền tìm rất nhiều người phạm đến để nghiên cứu nhưng không tìm được nguyên do, nghĩ tới nghĩ lui, sợ cũng chỉ có thể dùng ‘Thiên đạo có quy tắc nhất định’ để giải thích.”

Nói rồi, Lâu Nguyệt Đồng như cười mà không cười nói thêm “Sur tôn, tiên phạm lộ cách (cối tiên và cối đời cách xa nhau), người yêu yêu đương cũng là xúc phạm quy tắc, tại sao cho đến bây giờ không thấy ngươi quản?”

Thánh tôn nhìn nàng một cái: “Đây là quy tắc của các giới, không phải quy tắc của thiên địa, ta không quan tâm.”

Quy tắc của các giới nằm trong ba nghìn quy tắc trên Thiên Bì, từ đó trải rộng. Thánh tôn không chõ mồm vào những quy tắc này, trừ phi có chuyện lớn xảy ra như Lâu Nguyệt Đồng đảo loạn Ma giới, Minh giới và Nhân giới gặp họa hay những chuyện người bình thường không giải quyết được, khi đó hấn mới nhúng tay xử lí.

Hấn không phải người quản lí lục giới, càng không phải bảo mẫu của lục giới, mà hấn là một thanh kiếm treo trên đỉnh đầu của lục giới.

Thiên Đạo không có trí tuệ, nói trắng ra, Thánh tôn chính là đại não và trí tuệ của Thiên Đạo.

“Vậy à...” Lâu Nguyệt Đồng kéo dài âm cuối, không cho là đúng, “Ngươi thật sự không có chút ý chí tiến thủ nào, nếu là ta, ta đã sớm trở thành chí tôn của lục giới, muốn cái gì có cái đó, cầm trong tay tôn vinh và quyền lực tối cao, thật uy phong nha!”

Nàng vừa nói xong, gáy liền bị đập một cái không nặng cũng không nhẹ, Thánh tôn đang nhìn nàng bằng ánh mắt không đồng ý.

Lâu Nguyệt Đồng: “Này, không động dụng pháp lực liền động thủ, ngươi dạy người quả thật không có chút khách khí nào.”

Hai người đi qua một quán ăn nhỏ trên vỉa hè, Lâu Nguyệt Đồng thuận tay cầm lấy một cái bánh đường, người bán hàng không một chút phát giác.

Thánh tôn tuy không hiểu lắm nhân sự nhưng chút chuyện cơ bản nhất biết đôi chút: “Phải trả tiền.”

Lâu Nguyệt Đồng vừa cắn cái bánh vừa liếc xéo hấn một cái, rất có điểm giống một thiếu nữ bất lương: “Đồ nhi nào có tiền của người phạm? Chuyện này không phải trách nhiệm của sur tôn ngươi hay sao.”

Thánh tôn: “...”

Đường đường là Thánh tôn lại mang trong người tiền của người phạm? Không thể vận dụng pháp lực nghĩa là không thể đổi tiền, không thể đổi tiền nghĩa là không thể thanh toán, không thể thanh toán nghĩa là ăn trộm này nọ... Mới đến nhân gian, tiểu ma nữ vậy mà không khách khí chút nào, ngay lập tức đào hầm.

Trên mặt Thánh tôn lộ ra một chút ngây ngốc, nhìn thấy Lâu Nguyệt Đồng thối phù một tiếng, ăn xong cái bánh đường liền chạy tới ôm tay hắn, cười cười dựa vào người hắn dụi dụi. Thánh tôn lại ngần ra, trước kia xung quanh hắn luôn có tiên khí hộ thủ, người sống không thể lại gần, lần này không sử dụng pháp lực, Lâu Nguyệt Đồng liền trở thành người đầu tiên và duy nhất dựa vào gần hắn.

Tiểu đồ đệ đang làm nũng sao? Cảm giác... có chút kì quái.

Thiên Ngoại Thiên không phân ngày đêm, nhưng ở nhân gian, trời tối rất nhanh.

Nhưng phổ xá phồn thịnh, khi trời tối mới là lúc náo nhiệt nhất.

Lâu Nguyệt Đồng ngồi bên bờ sông, thả một đồng đèn hoa sen. Lúc chiều, Lâu Nguyệt Đồng thông minh thu liễm hơi thở, khoe ra dung mạo tuyệt đẹp, nhanh chóng câu được vài thiếu gia nhà giàu, họ tranh nhau mua cho nàng cái này cái nọ, nàng vừa cầm xong liền lần mất, đối với tiểu ma nữ mà nói, sắc đẹp là một vũ khí rất tốt.

Thánh tôn đứng một bên lẳng lặng nhìn nàng, thần sắc lãnh đạm xa xôi, không hợp chút nào với phạm trần thế tục.

“Làm sao? Không quen nhìn ta lợi dụng nhan sắc à?”

Thánh tôn nói: “Nên quay về rồi.”

Tiểu ma nữ ngược mắt lên, lộ ra nụ cười hoa xuân rực rỡ, trong ngọn đèn mờ ảo trở nên xinh đẹp vô cùng. Trong nháy mắt, xung quanh liên tục vang lên âm thanh hít khí lạnh. Nàng cười một tiếng, xoay người nhảy vào trong nước, ngay sau đó, một đám nam nhân bị mê hoặc đến hồn bay phách lạc theo nàng nhảy xuống.

Thánh tôn nhớ lại tiếng cười kia của nàng, tiếng cười đó không mang ý câu dẫn mà như muốn khiêu khích, có ý muốn nói: còn chưa phân thắng bại, gấp cái gì?

Phải một mình xử lí đám người đang ào ào vây quanh, đột nhiên, Thánh tôn nhíu mày, nhìn thẳng vào giữa dòng sông - - Một thứ pháp lực cường đại không thuộc về nhân gian chậm rãi nổi lên, trong tiếng gào thét sợ hãi, một dòng nước xoáy không lồ ập đến.

Lâu Nguyệt Đồng không chịu nhận thua nên chắc chắn sẽ không dùng đến pháp lực, nàng lúc này đang gặp nguy hiểm!

Thánh tôn than nhẹ một tiếng, sương mù dâng lên từ dưới chân. Hắn đáp ứng ước pháp tam chương vốn vì phối hợp với tính khí trẻ con của Lâu Nguyệt Đồng, nếu xảy ra chuyện ngoài dự liệu, hắn sẽ không chấp nhất thắng thua.

Tay áo vung lên, dòng nước xoáy chẳng mấy chốc bị dẹp loạn, một thân ảnh gầy yếu lão đạo hiện lên, tóc dài che khuất khuôn mặt như quỷ ảnh, âm thanh phát ra như u hồn kêu khóc: “Giết! Giết! Giết!”

Nước sông đột nhiên biến thành màu đỏ tươi như máu chảy.

“Á! Có quỷ!”

“Cứu mạng!!”

“Máu, máu! Chạy mau!”

Thánh tôn vừa liếc đã nhận ra lai lịch của con quỷ. Dòng sông này vốn tích góp vô số hồn phách không thể siêu thoát, nhưng ngày thường vốn bị nhân khí trấn áp nên không gây ra chuyện gì lớn. Lâu Nguyệt Đồng vừa nhảy xuống nước, ma khí thoát ra từ người nàng là thức ăn đại bổ cho oan hồn khiến chúng hội tụ thành hình, phá tan trấn áp mà bay lên.

“Ha ha...” Tiếng cười vang lên từ trong nước, thiếu nữ váy đen lộ đầu ra, toàn thân ướt đẫm, “Sur tôn, ngươi thua.”

Sắc mặt Thánh tôn không đổi, không biết lấy đâu ra một sợi dây thừng trói chặt Lâu Nguyệt Đồng, bóng dáng hai người biến mất trong nháy mắt.

Tiếng kêu của quỷ ảnh ngừng lại, không tiếng động tiêu tán. Nước sông khôi phục lại trạng thái ban đầu, trở nên trong suốt và tĩnh lặng, những người bị nước cuốn đi cũng một lần nữa quay lại trên bờ, sự loạn lạc lúc trước dường như là một giấc mộng.

“Thua liền trói người, có nói đạo lý hay không?” Lâu Nguyệt Đồng giãy giụa, bất mãn nói.

Thánh tôn thần nhiên đáp: “Vì thắng thua mà nhiễu loạn nhân gian, hại nhiều mạng người, là ai không nói đạo lý? Ma tính khó sửa đổi.”

“Ta chưa dùng đến pháp lực đã có thể làm được như thế, ta mạnh, đó chính là đạo lý.”

Dây thừng siết chặt, Lâu Nguyệt đầu đón kêu ra tiếng, nước mắt nhanh chóng chảy xuống, khóe miệng mím lại, bộ dạng đáng thương khiến người ta đau lòng: “Ngươi đã nói, nếu ta bái ngươi làm sư phụ ngươi sẽ bảo vệ ta, nhưng ngươi lại đang khi dễ ta! Ma tính khó sửa đổi thì sao, ta vốn là một ma nữ, ngươi mong ta sẽ không làm loạn, trách trời thương dân sao? Nếu ngươi không thích ta thì hãy giết ta đi, cần gì giả mù sa mưa thu ta làm đồ đệ!”

Thánh tôn biết rõ nàng chỉ đang giả bộ đáng thương, nhưng đúng như nàng nói, hấn vừa thu nàng làm đồ đệ, tốt xấu gì hấn cũng phải chịu trách nhiệm.

Dây thừng trói nàng nhanh chóng rút đi.

Lâu Nguyệt Đồng bĩu môi, thờ phỉ phỉ bay xuống mặt đất, không thèm nhìn hấn mà mạnh mẽ đi về phía trước.

Thánh tôn giữ chặt nàng, xoay nàng lại đối diện với hấn, nhìn thẳng vào mắt nàng: “Ta không mong ngươi có thể trách trời thương dân, chỉ mong ngươi không giết hại sinh linh vô tội.”

“Dối trá!”

“Ngươi cứ như vậy, không chỉ hại người khác, sớm muộn có ngày cũng sẽ hại chính mình.”

Lâu Nguyệt Đồng nói hấn dối trá nhưng không tìm được chút hư tình giả ý nào trong mắt hấn, chỉ có sự lãnh đạm nhưng ôn nhu động lòng người.

Lâu Nguyệt Đồng nín thở, hỏi: “Cả lục giới đều nói ngươi công bằng chính trực vô tư, tại sao khi đó không giết ta?”

Thánh tôn đáp: “... Không rõ.”

Lâu Nguyệt Đồng: “... Trên đời này còn có chuyện ngươi không rõ?”

Thánh tôn không đáp, chuyện trên đời luôn có thứ gọi là nhân quả, nếu coi chuyện không giết Lâu Nguyệt Đồng là “quả”, hấn vậy mà lại không tìm được “nhân”. Thứ có thể khiến hấn không thể đoán ra, chỉ có thể là chuyện liên quan đến hấn.

Cả lục giới đều nói hấn công bằng chính trực vô tư, thật ra nếu không nói vậy, hấn cũng vẫn sẽ chỉ tuân theo quy tắc làm việc của chính mình, không để ý đến ánh mắt của người khác.

Vì vậy, hấn thuận theo ý muốn của mình, không giết Lâu Nguyệt Đồng mà hóa giải nghiệt chướng của nàng, thậm chí còn cho nàng sống trên Thiên Ngoại Thiên, thu nàng làm đồ đệ.

Một trận gió lạnh thổi qua, cây cối rào rạc lay động, trăng trong như nước, bóng đêm trải dài.

Lâu Nguyệt Đồng đang nhìn sâu vào đôi mắt thanh minh thông thấu của hấn bỗng giật mình, nàng là ai? Từ đâu mà đến?

Nàng là Lâu Nguyệt Đồng của bảy trăm năm trước, hay là Nguyệt ma quân bảy trăm năm sau?

Đây là bảy trăm năm trước trong mơ, hay là ảo cảnh của bảy trăm năm sau?

Không thể phân rõ, vậy mà lại không thể phân rõ.

Tru Tà Kiếm, ha, thủ đoạn này, quả nhiên là sư tôn của nàng.

Lâu Nguyệt Đồng cười chế giễu một tiếng, một cánh tay lạnh lẽo đặt lên đầu nàng. Nàng mở to hai mắt, làm nũng nói: “Sư tôn, ta lạnh quá.”

Sau đó nàng nắm chặt lấy quần áo hấn, vùi đầu vào lòng hấn, mặc dù như vậy... còn lạnh hơn.

Thánh tôn tùy ý để nàng dựa sát vào, nhàn nhạt nói: “Tự làm tự chịu.”

“Hừ!”

Thánh tôn vỗ đầu nàng, làm hơi nước trên người nàng tản đi: “Về sau... đừng náo loạn nữa.”

“Hừm.”

Hấn dừng một chút: “Thiên Ngoại Thiên không tốt sao?”

“Chắc.”

Thánh tôn: “...”

Sau khi khiến hấn ghen lời, Lâu Nguyệt Đồng vui vẻ cười ha ha: “Thiên Ngoại Thiên rất tốt, ngươi cũng rất tốt, thật đấy. Sư tôn, ta chưa từng nói với ngươi, thật ra ta rất thích Thiên Ngoại Thiên, vì có ngươi ở đó.” Lời nói này, vốn là lời Lâu Nguyệt Đồng bảy trăm năm sau muốn nói với Thánh tôn bảy trăm năm trước.

Tiểu đồ đệ nhu thuận như vậy, thật sự là bách niên gian ngộ.

Thánh tôn tuy không thay đổi sắc mặt nhưng ánh mắt đã trở nên trầm tĩnh hơn: “Ước pháp tam chương, ngươi thắng, muốn cái gì?”

Lâu Nguyệt Đồng ngây thơ cười nói: “Nghe nói trên Thiên Ngoại Thiên có một thứ, gọi là Thiên Bì?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Nhược Mộng

Quay về Thiên Ngoại Thiên, Thánh tôn hỏi: “Ngươi muốn nhìn Thiên Bì?”

Lâu Nguyệt Đồng cười cười ngồi trong cung điện trắng lộng lẫy, mái tóc xoắn dài che khuất nửa khuôn mặt, ngây thơ hỏi ngược lại: “Không được sao?”

Phù Tang cả kinh: “Ngươi còn dám cả gan đề ra yêu cầu này! Ngươi có biết Thiên Bì là cái gì không, nó liên quan đến lục giới...”

Lâu Nguyệt Đồng cắt ngang lời Phù Tang: “Không được thì không được, lắm lời làm cái gì, phiền!”

Nói xong, Lâu Nguyệt Đồng liếc Thánh tôn một cái, làm mặt quỷ.

Phù Tang: “...”

Thánh tôn đứng cách đó không xa, bàn tay vuốt qua một ngọn cỏ, một đóa hoa nhỏ nhanh chóng nở ra. Hắn không lộ ra chút kinh ngạc hay khó xử nào, nói nhẹ nhàng: “Lời hứa đáng giá ngàn vàng, ta sẽ không đổi ý.”

Lâu Nguyệt Đồng ngẩng đầu, ánh mắt thoáng chốc tối lại.

Thánh tôn nói được làm được, cho nàng tận mắt nhìn thấy Thiên Bì. Mây mù quấn quanh, bảo quang lưu chuyển, ba nghìn quy tắc như những chiếc kim băng bằng vàng xoay tròn, tuy nhìn không rõ nhưng khiến ai cũng sinh ra một ý niệm - nó vẫn luôn ở nơi đó, từ xưa bất diệt.

Không biết rõ bao lâu đã trôi qua, có lẽ là mấy trăm năm, cũng có lẽ đã là mấy ngàn năm, sống trên đó đã lâu, Phù Tang đối với nàng cũng không còn bao nhiêu đề phòng, chỉ không buông tha nàng ngoài miệng.

Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy nhàm chán, Thánh tôn còn thả Bẩm Sinh Ân ra cho nàng chơi. Ân linh hóa thành hình người, là một tiểu oa nhi đáng yêu bụ bẫm, Thánh tôn gọi nó là A Nguyên. Trừ A Nguyên, tất cả những sinh linh sinh trưởng trên Thiên Ngoại Thiên đều dần dần bị làm phép, lúc nào cũng tự lại một chỗ chơi đùa, bị Lâu Nguyệt Đồng bắt nạt cũng sẽ không khóc, chỉ biết ngây ngốc cười, nhưng sau đó quay sang bắt nạt A Nguyên... Đó là khoảng thời Thiên Ngoại Thiên yên tĩnh nhất, nhưng lại náo nhiệt âm áp một cách thần kì, như một... gia đình.

Nàng bất tri bất giác nghĩ, hóa ra hắn đã vì nàng mà phá rất nhiều quy tắc, hóa ra hắn thu nàng làm đồ đệ không phải vì lòng tham nhất thời mà thực sự coi nàng là đồ đệ duy nhất mà sủng ái chiều cô, hoàn thành tất cả tâm nguyện của nàng.

Trải qua chuyện này thêm một lần, Lâu Nguyệt Đồng mới phát hiện, nàng đã xem nhẹ quá nhiều chuyện.

Một ngày nào đó, Chiến Hoàng thân quân truyền tin tức đến, nói Thần giới gặp nhiều nhiễu loạn, Thiên Ngoại Thiên gặp chấn động, đám sinh linh đều bị bức về nguyên hình, bản thể của Phù Tang cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu khô héo.

Thánh tôn đương nhiên phải đi trấn áp.

Lâu Nguyệt Đồng đứng trước Thiên Bì, xoay xoay cổ tay. Nàng đột nhiên hiểu được - hóa ra nếu được làm lại một lần, nàng sẽ không thay đổi con đường nàng đã chọn, cho dù muôn đời muôn kiếp không thể quay đầu.

Thiên Bì gặp chấn động, Thiên Đạo tru sát.

Nàng nhìn thấy Thánh tôn xuất hiện, hắn lãnh đạm nhìn nàng, sau đó đưa tay ngăn cho nàng tất cả công kích, nhú mảy. Hắn tuy là Thánh tôn nhưng tu vi cũng là tự mình luyện lấy, trước đây loạn Thần giới, sau ngăn cản sự trừng phạt của Thiên Đạo, vậy mà hắn còn có thừa thực lực dạy dỗ Lâu Nguyệt Đồng.

“Vì sao?”

Lâu Nguyệt Đồng nhếch môi, thời gian sống trên Thiên Ngoại Thiên đã im hơi lặng tiếng xóa đi phần nửa lệ khí của nàng, một tiếng cười vang lên, sát khí nồng đậm lại quay về. Nàng nhẹ nhàng thở dài như đang cảm thấy tiếc hận: “Lục giới vậy mà lại không biết, bọn họ lại có một Thánh tôn ngốc nghếch

như vậy.”

Thánh tôn thực sự thông thấu, thậm chí có thể khen hấn là người thông minh nhất thiên hạ, nếu không tu vi của hấn sẽ không cao như vậy. Nhưng xét về tâm cơ, hấn không theo kịp Lâu Nguyệt Đồng.

Nàng nói: “Ta động vào Thiên Bì, ngươi không giúp Thiên Đạo giết ta, còn giúp ta ngăn cản trừng phạt... Sư tôn, ta đoán không ra ngươi đang nghĩ gì.”

Tuy nàng nói chuyện rất chậm, ra tay lại nhanh vô cùng.

Nàng đã từng ngây thơ hỏi hấn: “Ngươi là Thánh tôn, vậy ngươi có chết không? Trên đời này có gì có thể uy hiếp được ngươi,”

Hấn trả lời: “Thiên Bì, nó và ta tương sinh tương khắc.”

Tương sinh tương khắc, cộng sinh chung vong.

Lâu Nguyệt Đồng thừa dịp hấn không bảo vệ được Thiên Bì mà đâm cho hấn một nhát trí mạng, nhưng nàng không nghĩ tới hấn sẽ vì nàng mà ngăn cản sát kiếp, thực ra, đồng quy vu tận cũng tốt, dù sao, nhiệm vụ của nàng cũng đã hoàn thành.

Trong nháy mắt, Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy sát khí - - hấn muốn giết nàng.

Nhưng chỉ một khắc sau, sát ý đã tan đi.

Địa y mềm mại bay trong không trung, Thánh tôn lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt lạnh đậm và xa xăm thật giống khi nàng mới lên Thiên Ngoại Thiên, chưa từng thay đổi.

Hấn sẽ quan tâm sao? Lâu Nguyệt Đồng nghĩ, sống hay chết, có lẽ hấn một chút cũng không quan tâm.

Thanh âm giận dữ của Phù Tang vang dội Thiên Ngoại Thiên, từng chữ từng câu mang theo nỗi hận khắc cốt: “Lâu! Nguyệt! Đồng!”

Lâu Nguyệt Đồng mấp máy môi nhưng không thể cười được, nàng cảm thấy một kích trí mạng kia không phải đâm vào Thánh tôn mà là đâm vào lòng nàng, nếu không, tại sao nàng lại cảm thấy thống khổ như vậy?

Nàng khàn giọng kêu lên: “Vì sao ngươi không giết ta?! Ta luôn chờ ngươi động thủ trước, chờ cả trăm ngàn năm! Chẳng lẽ ngươi vẫn nghĩ ta và ngươi là thầy trò thượng từ hạ hiếu sao? Ta là kẻ địch của ngươi, từ trước vẫn luôn muốn hủy diệt ngươi, ngươi biết chuyện này! Lên tiếng!”

Thân thể Thánh tôn mờ đi vài phần, hấn lẳng lặng gặt đầu, nói: “Ta biết, ta thanh toán cho nàng.”

Nếu nhất định có một người phải chết, vậy ta thanh toán cho nàng, cho nàng đến giết ta.

Thần sắc Lâu Nguyệt Đồng vặn vẹo, trong mắt là một mảnh huyết sắc: “Vì sao?! Ta muốn giết ngươi, ngươi lại để ta giết? Trách nhiệm của ngươi đâu? Đại lộ của ngươi đâu? Ngươi...”

Thánh tôn nói: “Thiên Đạo có quy tắc nhất định, dựa vào một mình nàng sẽ không thể hủy thiên diệt địa. Ta biến mất, sẽ luôn có một Thánh tôn khác xuất hiện, nếu chuyện này có thể giải quyết chấp niệm của nàng, thanh toán cho nàng cũng không phải chuyện gì lớn.”

Lời còn chưa dứt, vô số điểm sáng dâng lên, thân ảnh hấn tan thành mây khói.

“Rắc - -” Thiên Bì nứt toác, âm thanh vô cùng rõ ràng.

Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy hoang đường, Thánh tôn chính là một tên ngốc vì tu đạo mà đầu óc hỏng hết, nhưng tại sao nàng phải cảm thấy khổ sở vì một tên ngốc như vậy?

Nàng giống như đang hồn bay phách lạc, thân thể run rẩy không ngừng, lẩm bẩm tự nói: “Cho dù có một Thánh tôn khác xuất hiện, người đó cũng không còn là chàng, chàng có hiểu không... có hiểu không?”

“Sai, sai, Ma quân, ngươi sai rồi...”

Vô số thanh âm vang lên bên tai nhưng nàng không thể nghe rõ, con buồn ngủ ập tới, nàng chỉ cảm thấy, giấc ngủ này không biết bao giờ mới có thể tỉnh lại.

Cũng tốt, dù sao, cả thể xác và tinh thần của nàng đều vô cùng mệt mỏi.

Ngân quang nổi lên, giống như lúc đến, một cỗ lực lượng lôi nàng về thực tại.

Lâu Nguyệt Đồng ôm ngực nhìn bốn phía, đây vẫn là Thiên Ngoại Thiên, nhưng là Thiên Ngoại Thiên sau khi bị phá hủy.

Trước mắt nàng có một bóng người, bạch y sạch sẽ làm nổi bật lên một vẻ ảm đạm, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Lâu Nguyệt Đồng không đứng dậy, tâm sức của nàng đã cạn kiệt: “Ta nên gọi chàng là gì? Trình Từ Xuyên? Hay sư tôn?”

Trình Từ Xuyên nhìn nàng, thần sắc bình yên, giọng nói ôn hòa: “Kiếp phù du một giấc chiêm bao, hàng trăm vạn năm, giấc chiêm bao này thật sự đã quá dài.”

Hắn nói “giấc chiêm bao này”, đương nhiên không đơn giản chỉ là cùng Lâu Nguyệt Đồng quay lại thời gian một lần nữa.

Lâu Nguyệt Đồng nhủ mảy, nàng cảm thấy Trình Từ Xuyên lúc này rất xa lạ, rất khác so với tất cả những giai đoạn nàng đã biết qua. Thánh tôn trước kia đạo tâm thanh tịnh như một tờ giấy trắng, như một đứa trẻ mới sinh nắm giữ pháp lực cường đại, còn Trình Từ Xuyên hiện giờ, thật giống như một người đã trải qua thế sự, trải qua vui vẻ, tình cảm, thống khổ... hết thấy mọi thứ, ngược lại lại khiến hắn thông thấu hơn bao giờ hết.

Sau khi trải qua kiếp nạn, đại triệt đại ngộ.

Lâu Nguyệt Đồng chợt nhớ đến bài hát mà Bẩm Sinh Ẩn vẫn hay rên rĩ - - Luân hồi chặt đứt nhân quả, thất tình tịch diệt đại mộng quay về.

Lâu Nguyệt Đồng siết chặt tay, nhìn chăm chăm hắn: “Chàng rất vui vẻ.”

Trình Từ Xuyên nói: “Vì sao phải không vui vẻ?”

Lâu Nguyệt Đồng nghiêng răng: “Chàng phải hận ta.”

Trình Từ Xuyên thân nhiên đáp: “Đã hận qua rồi.”

Lâu Nguyệt Đồng bỗng cảm thấy luống cuống, nàng đã tính kế nhiều người, hoàn thành nhiều việc, kể cả việc Thánh tôn lạc hạ cũng nằm trong tầm khống chế của nàng, nhưng lúc này, nàng phát hiện có thứ gì đó đang tách dần khỏi quỹ đạo vốn có.

“Chàng...”

Trình Từ Xuyên nâng tay lên, mây mù tản đi, ánh mắt hướng về phía nhân gian: “Giữa nàng và ta còn một đoạn nhân quả cuối cùng, ta hứa sẽ giúp nàng giải thích mọi sự nghi hoặc, hoàn thành tâm nguyện của nàng. Nhưng trước đó, chúng ta giải quyết chuyện khác đã, thế nào?”

Đầu óc Lâu Nguyệt Đồng rất loạn, nàng không hiểu tại sao Trình Từ Xuyên lại có bộ dạng này, nhìn cảnh tượng thâm trầm của nhân gian, lục giới loạn lạc, tại sao hắn có thể không biến sắc?

Hắn cuối cùng... đang định làm gì?

Lâu Nguyệt Đồng: “Ta đã thành công, còn tâm nguyện gì cần chàng hoàn thành?”

Trình Từ Xuyên cười một tiếng: “Thật sao?”

Hắn vung tay áo, Thiên Bì to lớn tỏa sáng xuất hiện trước mặt Lâu Nguyệt Đồng. Ánh mắt nàng sáng lên, nhưng ngay lập tức kinh ngạc, nàng phát hiện ra Thiên Bì bị vỡ đang dần dần phục hồi nguyên dạng, đứng sừng sững không đổ!

Lâu Nguyệt Đồng: “Chàng!”

Trình Từ Xuyên nhàn nhạt nói: “Nàng hi vọng nó bị hủy diệt, lúc trước ta không hiểu tại sao, hiện tại cuối cùng cũng hiểu.”

Lâu Nguyệt Đồng không lên tiếng, lại nghe hắn nói: “Kể cả lai lịch của nàng.”

Nàng không nhịn được nữa: “Chàng có lời mà không thể nói thẳng sao? Thần bí lắm nhỉ cái gì!”

Trình Từ Xuyên: “Không thể.”

Lâu Nguyệt Đồng cười lạnh chuyển đề tài: “Chàng muốn ta giúp chàng giải quyết Chiến Hoàng thân quân trước?”

Trình Từ Xuyên lắc đầu, Lâu Nguyệt Đồng giận điên người: “Vậy ngươi muốn ta làm gì?”

Trình Từ Xuyên: “Cái gì cũng đừng làm, tạm thời nhìn cho kĩ đã.”

Lâu Nguyệt Đồng nhủ mảy: “Chàng nên đi giải quyết Chiến Hoàng thân quân, ở đây tính sổ với ta làm gì?”

Nàng đang có chút không tin. Trình Từ Xuyên có trở về vị trí cũ hay không, nàng không biết, nhưng khi nàng đối mặt với hắn, cảm giác kiêng kỵ liền ập đến. Thậm chí nàng còn có thể cảm nhận được, hiện tại hắn hoàn toàn có năng lực ứng phó đồng thời với nàng, Chiến Hoàng và cả Lâu Dịch Dương.

Không đến mức cần đợi nguyên một đám chạy đến để tính sổ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80: Thần Tiên Lạc Hạ

Tiên - Ma giao chiến, xích điện trên bầu trời sụp đổ, thành trì nhân gian âm âm bị hủy diệt, sinh linh làm than.

Phó Diễn Chi và Hoa Hoa Hóa đánh lui Tô Duyên, thành công chạy ra ngoài thành, ngơ ngác nhìn quang cảnh xung quanh.

“Cha!”

“Sur phụ!”

Phát hiện đại trận của Cửu Nguyên Sơn bị phá, hai người liếc mắt nhìn nhau, lo lắng cho thân nhân. Phó Diễn Chi nhìn Yêu tộc đang vây họ lại, cất cao giọng nói: “Hoa huynh, còn nhớ khi chúng ta liên thủ tác chiến ở Cổ Linh Mộ không?”

Hoa Hoa Hóa rút binh khí, hai mắt trừng lớn, cười nói: “Đương nhiên!”

Hai người lưng tựa lưng, liên thủ giết địch, bay về phía Cửu Nguyên Sơn.

Trên không trung, Minh Khai không địch được Lâu Dịch Dương, bị ma khí quán thân vây chặt. Lâu Dịch Dương liếc hần một cái: “Chiến Hoàng đang ở đâu?” Tuy hần không để Minh Khai vào mắt nhưng cũng không thể không kiêng kị Chiến Hoàng thần quân.

Minh Khai không đáp, trong nháy mắt dùng thủ đoạn bức lui Lâu Dịch Dương, hần cúi đầu nhìn nhân giới, trong mắt lộ ra sự đau thương.

Hoa Diễn thượng tiên dừng lại kết giới Cửu Nguyên Sơn, sai đệ tử và một số tán tiên khác cùng trăm yêu trừ ma, đón người đến nơi an toàn. Trong thời khắc này, Nhân giới Tiên giới không phân biệt, tất cả những người thuộc chính đạo đều tụ lại một chỗ chống đỡ yêu ma, thủ vệ gia viên.

Lan Tự khắp người đầy máu, nhưng được sự giúp đỡ của Tru Tà Kiếm nên có thể phát huy pháp lực không lồ, phá vỡ vòng vây yêu ma. Tuy nàng còn nhỏ tuổi, đệ tử Cửu Nguyên lại dường như biến nàng thành người cầm đầu.

“Sur phụ!” Lan Tự xoay người chém xuống một kiếm, giết một lũ yêu quái đang vây quanh chương môn và Vãn Lôi Cung chủ.

Chương môn vui mừng gật đầu: “Lan Tự, ngươi làm rất tốt.”

Lan Tự khàn giọng, nàng cảm nhận được pháp lực truyền đến từ thần kiếm Tru Tà, nhớ tới chủ nhân của nó liền không khỏi chán nản: “Là Thanh Gia đại nhân đang giúp con.”

Chương môn trầm nghĩ: “Mặc dù Thanh Gia đã rời đi nhưng lại có thể bồi dưỡng được Lan Tự, để lại thần kiếm Tru Tà. Cửu Nguyên cho Thanh Gia chỗ an thân, cuối cùng nàng cũng không phụ Cửu Nguyên...”

Cung chủ Vãn Lôi Cung Phó Chính một bên đánh nhau, một bên lo lắng trùng trùng, lẩm bầm nói: “Diễn Chi, tiểu tử chết tiết, đừng xảy ra chuyện gì!”

Phó Diễn Chi và Hoa Hoa Hóa một đường phá vòng vây, sức lực hao tổn đã bảy tám phần, mắt thấy sắp thoát ra khỏi Thiên Lâm Thánh, Tô Duyên lại đột nhiên xuất hiện trước mặt. Phó Diễn Chi biến sắc: “Tô Duyên tỷ, ta...”

“Đừng nói nhảm, nhìn phía sau!” Tô Duyên ra tay nhanh như tia chớp, nhắm thẳng về phía sau hai người. Hóa ra phía sau hai người có một con ma ẩn thân, một đường đi theo họ muốn nhân cơ hội thôn tính huyết nhục của người phạm.

Phó Diễn Chi vội vàng tiến lên muốn giúp Tô Duyên nhưng lại bị nàng đẩy ra. Tô Duyên thở dài: “Hai tiểu tử nhà ngươi cũng không chịu nhìn một chút xem tình huống hiện tại của các ngươi như thế nào! Mà thôi, Ma quân không ở đây, ta chẳng muốn quản các ngươi, mau trở lại Cửu Nguyên Sơn đi! Đi lung tung bên ngoài, trở thành bia ngắm cho chúng, ta không cứu được các ngươi!”

Hốc mắt Phó Diễn Chi nóng lên, Hoa Hoa Hóa nói một câu “đa tạ” rồi kéo hần bỏ chạy.

Thương Nhai phụng mệnh Lâu Dịch Dương dẫn đầu đám yêu ma tấn công ngọn núi, nhưng vì có kiếm Tru Tà ở đây nên liên tục thất bại. Đúng lúc đó, hai người kia chạy về, không đợi họ phản ứng, thân hình Thương Nhai đã hiện lên, cười lớn một tiếng: “Tối thật đúng lúc!”

“Hồngбет!”

Thương Nhai nhốt chặt hai người, giăng co cùng những người bên trong kết giới: “Ta đếm đến ba, nếu kết giới không được mở ra thì hay đợi nhặt xác chúng đi! Một!”

“Diễn Chi!”

“Đồ nhĩ!”

Chưởng môn quát lên: “Không thể ra ngoài!”

Phó Chính và Từ Phong Từ đồng thời cứng đờ, sắc mặt khó coi đến cực điểm, một câu cũng không nói nên lời. Từ Phong Từ một tay ném hồ lô rượu mà thường ngày lão yêu thích nhất: “Ta không thể bỏ mặc đồ đệ của ta!”

“Mở kết giới ra, họ cũng chắc chắn sẽ chết!”

“Hải!”

Phó Chính nhắm mắt, mái tóc trong chốc lát như bạc đi một nửa.

“Ba!”

Trên bầu trời, mây đen chợt biến mất. Một luồng lưu quang xuất hiện, ngăn lại cuộc giao chiến tiên ma, ngăn lại Lâu Dịch Dương đang định ra tay, ngăn lại yêu ma và người phạm đang tàn sát lẫn nhau...

Thương Nhai đang muốn bóp chết hai người lại phát hiện ra mình không thể động đây, chỉ có thể để mặc họ ngã xuống đất.

Phó Diễn Chi ho khan vài tiếng, lăm bắm nói: “Từ Xuyên...”

Lâu Dịch Dương cười lạnh một tiếng, hắn đã sớm được đối đầu với Thánh tôn kia rồi, hắn chỉ là một nam đồng không có sức lực mà thôi!

Hắn nắm chặt hai tay, khí thế ngút trời, một con hắc xà đen sì đuổi theo lưu quang, bắt đầu cắn nuốt.

Hai đạo thân ảnh dần dần xuất hiện trong không trung, một người xuất hiện bên cạnh Lâu Dịch Dương, một người xuất hiện bên cạnh Minh Khai Tiên Đế.

Không gian hoàn toàn yên tĩnh.

Minh Khai Tiên Đế thở phào một tiếng nhẹ nhõm, cúi người thi lễ trong không trung: “Cung nghênh Thánh tôn trở về!”

Hoa Diễn thượng tiên gật đầu cười, đứng trên Cửu Nguyên Sơn thi lễ: “Cung nghênh Thánh tôn trở về!”

Diêm Vương bỗng hiện thân, đứng trên vùng biển nổi giữa Minh giới và Nhân giới phía xa xa thi lễ: “Cung nghênh thánh tôn trở về!”

Tất cả những người có mặt trên Cửu Nguyên đều cúi người bái hạ: “Cung nghênh Thánh tôn trở về!”

Mục đích chung của họ, không ngoài chuyện này.

Lâu Dịch Dương khó chịu: “Đến nước này rồi, các ngươi còn cho rằng hắn có thể quay về trời thành công sao?”

Nói xong, hắn nhìn về phía Lâu Nguyệt Đồng, ai ngờ nàng chỉ nâng mí mắt miễn cưỡng nhìn xung quanh, không hề ngăn cản.

Trong lòng Lâu Dịch Dương bỗng nổi lên dự cảm xấu.

Thân ảnh Trình Từ Xuyên tuy nhỏ bé giữa trời đất nhưng không ai có thể khinh thường sự tồn tại của hắn, hắn đứng đó, ai cũng không dám động thủ.

“Chiến Hoàng thần quân.”

“Ngươi cuối cùng cũng trở về.” Chiến Hoàng cười hỏ xuất hiện trên không trung, đến lúc này, người nên xuất hiện đều đã xuất hiện.

Trình Từ Xuyên vung tay, pháp lực cường đại hướng thẳng về phía Chiến Hoàng. Chiến Hoàng vung Xích Hoàng Kiếm chống đỡ, nhưng sau một khắc, trên người hắn có hai hòn phách toát ra, được Trình Từ Xuyên bảo vệ, đó là hòn phách của Trình Yên và Phó Tiểu Lăng.

“Ngươi!”

Trình Từ Xuyên: “Chiến Hoàng thần quân, vi phạm luật trời, làm hại lục giới, giết.”

“Ta là chiến thần, thực lực so với khi chiến loạn trước kia còn mạnh hơn gấp trăm lần, mặc dù ngươi là Thánh tôn nhưng sao có thể gây khó dễ cho ta?”

“Ngươi sinh ra làm thần, hành động lại không xứng với thần.”

Chiến Hoàng cả giận: “Ngươi nói không xứng thì sẽ không xứng sao? Thiên Đạo thật bất công! Ta đã tồn tại từ thời kì Tam giới đến nay, hoàn toàn có thể làm người đứng đầu chúng thần, nhưng Thiên Đạo lại hết lần này đến lần khác để cho hậu bối nhà ngươi bảo vệ Thiên Bì, để ngươi đứng trên lục giới, đứng trên đầu ta! Dựa vào cái gì? Dựa vào tu vi tối cao mà Thiên Đạo cho ngươi sao? Đã như vậy, tại sao ta không thể phản kháng?”

Trình Tử Xuyên lười nhác mở miệng: “Ta không có hứng thú với suy nghĩ của ngươi.”

Nếu mỗi một sinh linh trong lục giới đều muốn Thánh tôn nghe một đoạn “chuyện xảy ra có nguyên nhân, về tình có thể tha thứ”, Thánh tôn không chết vì một thì cũng chết vì phiền.

Ngon núi thứ ba trên Cửu Nguyên Sơn bỗng xuất hiện động tĩnh, chỉ thấy một nam tử mặc áo bào xanh thẫm kéo theo Trình Diệu bay ra, Chiến Hoàng bỗng chốc nhảy dựng!

“Đặt một thần hồn của ngươi trên người Trình Diệu, nếu hôm nay bỏ mình cũng có thể mượn thể trùng sinh.” Trình Tử Xuyên thần nhiên nói, “Nhưng, gạt bỏ chính là gạt bỏ.”

Mặt Chiến Hoàng biến sắc, hẳn nghĩ chuyện này hẳn đã làm cực kì bí ẩn, không ngờ vẫn không chạy khỏi tầm mắt của Trình Tử Xuyên! Hắn tuy ngoài miệng nói Thánh tôn không thể làm gì hắn nhưng trong lòng hẳn biết rõ, nếu hắn có thể chống đối lại, hẳn đã không cần phải để một hồn trên người Trình Diệu.

Cuối cùng, hắn chột dạ.

Trình Diệu còn đang mờ mịt, nhưng vừa liếc mắt nhìn thấy Trình Tử Xuyên thì lập tức định mở miệng, nhưng hống như bị thứ gì đó chặn lại, hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào.

Phù Tang lạnh lùng đưa tay vỗ lên đầu Trình Diệu một cái. Trình Diệu mắt thấy sinh cơ dần dần tiêu tan, phí sức muốn nói gì đó nhưng nói không nên lời, cuối cùng đành trợn mắt nhìn chằm chằm Trình Tử Xuyên. Trong mắt hắn có một loại tâm tình phức tạp cực độ, nước mắt bỗng chảy ra, chết không nhắm mắt.

Thân thể bị hủy, hồn phách phải chịu sự trừng phạt của Minh giới, nhận mọi sự tra tấn hành hạ để đền bù lỗi lầm, đến khi chuộc hết tội nghiệt mới được nhập lại luân hồi!

Chiến Hoàng tức giận, Xích Hoàng Kiếm mang theo thần lực vô tận đánh về phía Trình Tử Xuyên. Nhưng Trình Tử Xuyên không hề động đậy, trong nháy mắt, xung quanh Chiến Hoàng bỗng xuất hiện thần lôi, đốt người diệt hồn, kiếm thế phản phệ. Hắn ngửa mặt trên lời gào thét, lực lượng vô hình còn chưa kịp đánh xuống đã biến mất gần như không còn.

Thời khắc Chiến Hoàng bị giết chỉ kéo dài trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, trong khoảng thời gian đó, Trình Tử Xuyên chỉ xuất thủ cứu hai hồn phách, còn lại chỉ lẳng lặng đứng nhìn. Tiên ma xung quanh bỗng nhiên cảm thấy hoảng sợ - - bảy trăm năm trôi qua, họ lại một lần nữa nhớ đến thủ đoạn lôi đình của Thánh tôn khi xưa!

Hai tay Lâu Dịch Dương lặng lẽ nắm lại thành quyền.

Lâu Nguyệt Đồng xem đủ liền tiến lên vài bước vỗ tay, như cười mà không cười, nói: “Sur tôn của ta quả nhiên vô cùng lợi hại, Chiến Hoàng chết rồi, tiếp theo sẽ là ta sao?”

Trình Tử Xuyên nhìn nàng, ngay câu nói đầu tiên đã khiến vẻ mặt Lâu Nguyệt Đồng kịch biến: “Bên dưới Thiên Bì, ngàn vạn oan hồn bị trấn áp.”

“A Nguyên.”

“Vâng, chủ nhân.”

Bẩm Sinh Án tỏa sáng rực rỡ trong không trung, xuyên qua không gian, tái hiện lại những trận chiến đã sớm đi vào quên lãng.

Thanh âm của A Nguyên cũng vang lên: “Vào thời kì Tam giới thượng cổ, các giới không có giới hạn rõ ràng. Ma Vương U Tụ xuất thân từ bể máu nương dâu, thường hóa thân thành người hành tẩu nhân gian, từ đó gặp được một vị Thần Nữ. Ma Vương có địa vị cao, không có địch thủ, hẳn nhìn thấu được thân phận của Thần Nữ, lừa gạt nàng để tiến vào Thần giới, đại chiến bảy ngày bảy đêm muốn cướp ngôi với Thần Vương. Ai ngờ sau khoảng thời gian này, hai người không hề kết thù, ngược lại trở nên hiểu nhau không ai bằng, tuy ngoài mặt bất hòa, nhưng trong lòng đã trở thành tri kỉ.”

Lâu Nguyệt Đồng kinh ngạc, mặc dù nàng không hiểu tại sao Trình Tử Xuyên phải ra lệnh cho A Nguyên nói những lời này, nhưng nàng hiểu, nếu A Nguyên đã nói, chuyện này nhất định có liên quan đến nàng!

“Thần Nữ sau khi biết chuyện liền coi đây là điểm đột phá, quyết định hóa giải hận thù giữa Thần tộc và Ma tộc.”

Lâu Dịch Dương thấy Lâu Nguyệt Đồng nghe đến nhập thần liền cảm thấy bức bối trong lòng, nhũn mày ngắt lời: “Tỷ tỷ, cần gì phải nghe chúng nói nhảm? Thế cục hiện tại rất tốt, tại sao không thừa lúc này truy kích, xưng bá lục giới?”

Lâu Nguyệt Đồng nhếch môi: “Câm miệng.”

Lâu Dịch Dương vô cùng bất an, hẳn không sợ gì cả, chỉ sợ Lâu Nguyệt Đồng nghe lời khuyên bảo của Trình Tử Xuyên mà không còn ý chí chiến đấu. Như vậy, những gì hắn làm từ trước đến nay đều trở thành vô ích?

Lâu Nguyệt Đồng vốn là người thích làm gì thì làm, muốn làm gì thì làm nấy, không hề quan tâm đến ích lợi của Ma giới và địa vị tối cao, nhưng Lâu Dịch Dương quan tâm!

“Tỷ tỷ, người chó đẻ tư tình mê hoặc, người...”

Xích đen vung ra quấn lên cổ hắn, Lâu Nguyệt Đồng nghiêng đầu: “Sao nào? Người sắp lên làm chúa tể lục giới, lời ta nói không có tác dụng với người?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Nhân Quả

Lâu Dịch Dương không nghĩ rằng nàng nói động thủ thì sẽ thật sự động thủ, vẻ mặt lập tức cứng đờ, trong mắt xuất hiện lửa giận: “Tỷ tỷ, lúc này chúng ta không còn đường lui, mong tỷ tỷ nghĩ lại!”

“Ta nói muốn lui sao?” Lâu Nguyệt Đồng hỏi ngược lại, lơ đãng nói, “Người tạm thời an phận một chút cho ta.”

Lâu Dịch Dương nghe vậy, sắc mặt hòa hoãn đi vài phần. Hắn liếc nhìn Trình Tử Xuyên, khoe miệng nhếch lên thành một đường cong trào phúng, đứng đó không lên tiếng nữa.

A Nguyên không hề quan tâm đến động tĩnh bên này, phối hợp nói tiếp: “Thần Nữ hao phí mấy trăm năm sắp xếp chu toàn cho hai tộc, cố gắng của nàng dần dần có hiệu quả. Mắt thấy thù hận của hai tộc sắp bị trừ khử hoàn toàn, chung sống hòa bình, đúng lúc này, Thần Nữ yêu một nam nhân phạm trần. Ma tộc có một Mị Ma, vì thống hận hành động của Thần Nữ nên thiết hạ độc kế, hành hạ nam nhân kia đến chết, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh. Thần Nữ biết được chân tướng, hận ý ngập trời, liền nói ma tính khó sửa đổi, từ đó tính tình đại biến, điên cuồng trả thù Ma tộc. Khi Ma hậu đang mang thai, Thần Nữ nhận mệnh của Thần Vương đến tặng quà cho Ma giới, tàn nhẫn xuống tay giết hai mẹ con Ma hậu, phá hủy hơn một nửa thành trì của Ma tộc, khiến vô số con dân Ma tộc bỏ mạng... Đại chiến Thần - Ma, cũng bởi vậy mà bắt đầu.”

Thần Nữ luôn muốn thúc đẩy giao hảo giữa hai tộc, ai cũng không ngờ tính tình nàng sau khi xảy ra chuyện liền đại biến. Ma Vương đau lòng khi mất vợ con, hiểu lầm Thần Vương giả vờ kết giao, hắn vô cùng tức giận, hận thù và đau thương, dưới cơn nóng giận dần bình tấn công Thần giới.

Cuộc chiến Thần Ma kéo dài ngàn năm, trời đất không có lấy một nơi bình yên. Cuộc giao chiến sau đó của Thần Vương và Ma Vương hủy thiên diệt địa, chạm đến ranh giới cuối cùng của Thiên Đạo.

“Diệt thế lôi kiếp kéo đến, sinh linh Tam giới toàn bộ đều chết, hồn phách bị giam dưới Thiên Bì. Thần Vương lấy chính thân mình bảo vệ Thần giới, một vài Thần tộc vì thế mà tránh được. Lôi kiếp tàn phá thiên địa, chết chóc vô tận... Thần Nữ hoàn hồn, trách trời thương dân, nàng tìm đến Ma Vương, giao cho hắn một luồng tinh phách, sau đó bắt chước Thần Vương, hao hết thần lực bảo vệ Nhân giới. Ma Vương vừa nhận luồng tinh phách kia liền run sợ, bởi đó chính là hồn phách hài nhi đã chết của hắn! Mặc dù đó chỉ là một luồng tinh phách không hoàn chỉnh, nhưng chừng đó đã đủ khiến hắn cảm động. Về sau, Ma Vương phong ấn luồng tinh phách này tại nơi sâu nhất Ma giới, dùng lôi kiếp đánh chết vô số Ma tộc, mang máu nuôi dưỡng tinh phách, sau đó dùng sức lực cuối cùng của mình bảo vệ nó chu toàn... Hắn tin rằng sẽ có một ngày, hài tử của hắn có thể trở về.”

Lâu Nguyệt Đồng run lên một cái.

A Nguyên nói với Lâu Nguyệt Đồng: “Ma Vương không hề nghĩ tới, luồng tinh phách kia có thể hóa thành người, nhưng lại không phải hài tử của hắn. Máu của vô số Ma tộc được dùng để dưỡng thai sinh ra oán khí, oán khí đã thương tinh phách, khiến tinh phách nhiễm ma niệm. Khi tinh phách hóa thành người, dù không biết chuyện trước kia nhưng trong lòng luôn có một tâm niệm – hủy diệt Thiên Bì, giải thoát ngàn vạn oan hồn bị Thiên Bì trấn áp! Đó chính là người, Nguyệt ma quân, Lâu Nguyệt Đồng!”

Lâu Nguyệt Đồng không biến sắc, trầm mặc không nói lời nào.

Hóa ra là như vậy.

Nàng sinh ra ở Ma giới, nhưng lại không biết mình đến từ đâu. Ma giới là nơi không có thực lực thì không thể sinh tồn, vì vậy nàng ép bản thân trở thành một kẻ mạnh. Nhưng ngày càng mạnh mẽ lại càng khó nhẫn nhịn, cuối cùng có một ngày, có người nói với nàng, trên Thiên Ngoại Thiên có một vị Thánh tôn và một tấm Thiên Bì, người mạnh đến vậy, cũng chỉ là một con kiến hôi trong mắt hắn!

Lòng nàng xao động không ngừng, dường như nàng có thể nghe thấy vô số âm thanh gào thét - - Hủy diệt hắn! Hủy diệt nó!

Một ý niệm cũng dâng lên - - dưới Thiên Bì, có thứ gì đó cần được nàng phóng thích!

Tính tình của nàng là như vậy, một khi hạ quyết tâm, bước lên con đường nàng muốn, nhất định phải đi đến hết.

Mặc dù trong quá trình này, chính nàng cũng nhận ra có điểm không thích hợp, nhiều lúc, nàng từng bị Thánh tôn làm cho cảm động, từng muốn buông tay, nhưng sâu trong thâm tâm có một chấp niệm mà nàng hoàn toàn không thể bỏ được.

Sau đó nàng nghĩ, nàng muốn nhìn xem dưới Thiên Bì có thứ gì đang đầu độc nàng! Lâu Nguyệt Đồng nàng từ trước đến nay không thích bị bất kì ai khống chế, không phải đầu độc ta, muốn ta phẫn thích các người sao? Vậy ta sẽ hủy diệt Thiên Bì, triệt để hủy diệt các người!

“... Tỳ tỳ!”

Lâu Nguyệt Đồng mỉm cười: “Chuyện xưa không tệ.”

Trình Tử Xuyên hỏi: “Đã hiểu rõ mọi chuyện, nàng còn muốn tiếp tục không?”

Lâu Nguyệt Đồng thấy bộ dáng bình thản của hắn liền nổi giận, tâm tình nàng đang cố gắng áp chế bỗng chốc tràn ra như nước vỡ đê, nhảy lên kéo áo hắn: “Chàng cảm thấy thế nào? Chàng để A Nguyên nói những chuyện này ra là muốn ta hiểu rằng ta đã sai? Lâu Nguyệt Đồng luôn tự nhận mình thích làm gì thì làm, tùy ý làm bậy ta, hóa ra là con cờ mà ngàn vạn oan hồn kia lưu lại?”

Trình Tử Xuyên trả lời: “Nàng sai, nhưng người sai không hoàn toàn là nàng.”

“Chàng giải vây cho ta, hắn là đang cười nhạo ta? Ta nói cho chàng biết, ta mặc kệ tình phách thế nào, lai lịch ra sao, mặc kệ ma niệm! Muốn khống chế Lâu Nguyệt Đồng ta, trên đời này không ai có thể làm được!”

Núi lở biển nứt, khí thế của nàng khiến trời đất rung chuyển không ngừng. Nàng đưa tay lên, mây mù tản ra, Thiên Ngoại Thiên như gần ngay trước mắt, tấm bia đá vẫn như trước kia, kim quang quần quanh!

“Thánh tôn!” Minh Khải và Phù Tang đồng thời kêu lên.

Trình Tử Xuyên đột nhiên đưa tay cầm lấy ống tay áo trống không của Lâu Nguyệt Đồng: “Nàng từng vì thế mà mất đi một cánh tay, ta cũng vì vậy mà bị nàng cướp mất trái tim, tam sinh tam thế, chống lại nàng, ta luôn lùi bước, nhưng đến giờ, tại sao nàng một bước cũng không chịu lùi? Đồng nhi, lùi một bước, thật sự rất khó sao?”

Chỉ cần nàng lùi một bước mà thôi, quãng đường còn lại, ta sẽ thay nàng gánh vác.

Lui một bước, thật sự rất khó sao?

Lâu Nguyệt Đồng ngăn ra, ngơ ngác nhìn hắn, nước mắt bắt đầu chảy dài.

Giọng nói của hắn không hề nặng nề, nhưng khi nàng nghe, trong lòng đột nhiên trở nên đau xót, hình như có thứ gì quan trọng đang dần mất đi.

“Ta biết nàng sống ở Ma giới phải chịu nhiều khổ cực, nếu sớm biết có ngày hôm nay, nhất định trước khi nàng mở mắt ra, ta sẽ đón nàng về Thiên Ngoại Thiên.”

Mỗi câu hắn nói ra đều như một con dao cứa vào trái tim của Lâu Nguyệt Đồng, nàng mở to mắt, trước mắt bỗng trở nên mờ mịt.

“Một luồng tình phách Tam giới, ngàn vạn oan hồn Ma tộc đã tạo nên Nguyệt ma quân hiện tại, không ai dạy nàng cách để lùi bước, vì thế nàng không biết lùi bước thế nào. Dạy không nghiêm, là lỗi của ta, nàng sai, ta còn sai hơn.”

Nghe tới đây, Lâu Nguyệt Đồng cảm thấy mơ hồ: “Chuyện của ta liên quan gì đến chàng! Chàng có lỗi gì? Ta không cần chàng gánh chịu tất cả vì ta, ta không cần!”

“Lục giới, là vì ta mà bị hủy.”

Trình Tử Xuyên nhìn xuống mặt đất đã hóa thành địa ngục nhân gian từ lúc nào, trong không gian mơ hồ vang lên tiếng khóc, huyết khí và thi khí vẫn đục lờn vờn đầy trời, trong lòng hắn đột nhiên cực kì khó chịu.

“Ta sinh ra vì Thiên Bì, từng cho rằng mình có thể làm lục giới trở nên tốt hơn. Nhưng mặc dù là thần cũng không thể công bằng chính trực tuyệt đối, tư tâm ta đối với nàng, mới là nguyên nhân của tất cả tai kiếp. Cuối cùng ta cũng hiểu thế nào mới là chín mười chín kiếp thật sự, cuối cùng ta cũng hiểu, sứ mệnh của ta là gì.”

Không phải là làm Thánh tôn, không phải là làm chúa tể lục giới, ý nghĩ tồn tại của hắn trong Thiên Đạo - - là hy sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Ra Đi

“Thánh tôn!”

“Thánh tôn...”

“Từ Xuyên...”

Tầng tầng lớp lớp mây đen tản đi, một góc trời xanh ngắt xuất hiện, ánh mặt trời chiếu rọi, mỗi khi ánh sáng đi qua, yêu ma biến mất, hoa cỏ nở rộ.

Ngày tái sinh.

“Chàng muốn làm gì?” Lâu Nguyệt Đồng duỗi tay muốn giữ lấy Trình Từ Xuyên, nàng xông về phía trước nhưng bỗng chốc trở nên ngơ ngẩn, cúi xuống nhìn tay mình, rồi lại quay đầu nhìn thẳng vào mắt hắn - - nàng có thể xuyên qua thân thể của hắn. Lâu Nguyệt Đồng sửng sốt: “Chàng không hề cải tạo thân thể... A Nguyên!”

A Nguyên hóa thành nam đồng cũng ngây người: “Chủ nhân...”

“Phá rồi lại lập quá tàn nhẫn, ta đã bảo vệ lục giới hàng trăm vạn năm, sao có thể nhẫn tâm như vậy?” Trình Từ Xuyên không biết đang hỏi họ, hay đang hỏi chính mình.

A Nguyên lập tức hoảng hốt: “Nhưng, nhưng.. chủ nhân có phải đang muốn trách mắng A Nguyên? Thiên địa có thể trọng lập, A Nguyên chỉ muốn chủ nhân sống thật tốt, A Nguyên... đã chờ bảy trăm năm...”

Thần sắc của Trình Từ Xuyên ôn hòa: “Không trách người.”

“Vậy là chàng đang trách ta?” Lâu Nguyệt Đồng cười khổ một tiếng, “Chàng đừng quên, chàng và Thiên Bi vui buồn gắn kết, nếu chàng gặp chuyện không may, Thiên Bi...”

“Đó không phải kết quả mà nàng muốn sao?” Trình Từ Xuyên không chỉ trích, nhẹ nhàng nói như đang kể chuyện.

Lâu Nguyệt Đồng im lặng, trái tim nàng dường như đã ngừng đập. Nàng hiểu Trình Từ Xuyên muốn làm gì, giận dữ hét lên: “Ta không muốn!”

Lời này vừa ra khỏi miệng, nàng liền cảm thấy đau buốt như bị gông xiềng kéo chân.

Lâu Nguyệt Đồng ôm ngực, thân hình khẽ run: “Ta, ta...”

“Ta rất vui.” Trình Từ Xuyên ngẩn ra, lập tức cười vui vẻ, “Cuối cùng nàng cũng có thể nói những lời này, tam sinh tam thế, ta chờ đã lâu, cuối cùng nàng cũng có thể lùi một bước trước mặt ta.”

Kim quang mờ đi, tấm bia đá khổng lồ không một tiếng động vỡ vụn.

Minh Khai kinh hãi, Lâu Dịch Dương khó tin, Diêm Vương nhắm mắt lại... Trời đất hoàn toàn yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

Ngàn vạn điểm sáng lóe lên quanh thân Trình Từ Xuyên, hắn vung tay, cột sáng ngút trời liền bao phủ một vùng trời đất. Cùng lúc đó, Lâu Nguyệt Đồng siết chặt tà áo, theo những điểm sáng vì độ hóa mà tiêu tán, ma khí trên người nàng nhạt đi một phần, quá trình này như muốn róc của nàng từng miếng thịt, đau đến không muốn sống nữa.

Sắc mặt Lâu Dịch Dương đại biến, hắn phẫn nộ muốn động thủ nhưng không thể động đây, một chút cũng không thể động đây.

Không chỉ có hắn, những người khác cũng không thể động đây.

“Sur tổ, Thánh tôn... đang làm gì?”

Hoa Diễm thượng tiên lầm bầm: “Nguyệt ma quân vì ngàn vạn oan hồn dưới Thiên Bi mà sinh, đó là nguồn gốc ma tính của nàng, Thánh tôn đang dùng nguyên lực của chính mình độ hóa những oan hồn đó, độ nàng thành thần...”

“Thiên Đạo không thể hoàn toàn trừ bỏ ngàn vạn oan hồn thời đại Tam giới thượng cổ, vì thế mới trấn áp chúng dưới Thiên Bi. Ngàn vạn năm đã trôi qua, tuy Lâu Nguyệt Đồng vào thời Tam giới là tai họa lớn, nhưng đây mới là sứ mạng của Thánh tôn – hi sinh, hi sinh vì lục giới.”

“Nói vậy, chẳng phải Thánh tôn từ khi sinh ra đã bị định sẵn rằng phải hi sinh?” Lan Tự đứng một bên ngơ ngẩn, “Chuyện này đối với ngài thật quá tàn nhẫn! Thánh tôn bảo vệ trời đất, công bằng chính trực vô tư, nhưng đối với bản thân lại vô cùng bất công!”

“Chiến Hoàng ghen tị với Thánh tôn, nếu hắn biết rõ chân tướng, không biết có muốn trở thành một ‘Thánh tôn’ khác không?” Minh Khai giễu cợt nói, “Thật sự quá buồn cười! Thế nhân đều nói Thiên Đạo bất công, cuối cùng thế nào mới là thật sự bất công?”

“Ta không cần!”

Lâu Nguyệt Đồng ôm đầu, mái tóc dài tán loạn trong gió, nàng gần như đang phát điên: “Ta không cần chàng giúp ta! Ta không muốn thành thần! Chàng đừng tay! Đừng tay - -”

Trình Tử Xuyên mỉm cười: “Thứ nàng muốn là tự do, là pháp lực, hiện tại, ta đều đã cho nàng. Ta muốn độ nàng thành thần, tội nghiệt của nàng đã có ta gánh vác, sự trừng phạt đối với nàng - - là thay thế ta. Hãy khiến thiên địa lực giới trở nên tốt hơn, nhé!”

“Ta không cần! Ta không cần!” Lâu Nguyệt Đồng cuối cùng cũng khóc thất thanh, nàng muốn ngăn hấn lại nhưng không thể ngăn được, nàng luôn tự nhận mình không chuyện gì không làm được, đến giờ khắc này mới hiểu được thứ gọi là gần nhau trong gang tấc mà cách nhau cả biển trời, lòng đau đến mức không thể thở, “Tất cả đều do ta làm, vì sao chàng không hận ta! Vì sao chàng không giết ta! Vì sao cuối cùng chàng luôn giúp ta, ta thà rằng chàng giết ta, cũng không cần chàng thay ta gánh chịu hết thảy!”

“Nếu nàng không buồn, vậy thì tốt. Nếu nàng buồn, hãy coi nó như sự trừng phạt hay trả thù đi.”

Nước mắt Lâu Nguyệt Đồng rơi như mưa, si ngốc bật cười, khàn giọng nói: “Chàng điên rồi! Ta tưởng ta thắng chàng nhiều lần như vậy, nhưng cuối cùng ta mới là người thua, thua triệt để. Nhưng chàng có biết không, ta không còn muốn tự do, không còn muốn gì hết, ta chỉ muốn chàng dừng lại, ta muốn chàng lưu lại cùng ta, chàng có thể làm được không?”

Rút đi về ngoài cương ngạnh, nàng chỉ là một cô gái yếu đuối.

Ánh sáng dần dần biến mất.

Trình Tử Xuyên không nhìn nàng, ngẩng đầu nhìn vào hư không: “Ta nguyện hóa thành trí tuệ, hòa vào Thiên đạo. Ta nguyện hóa thành đất đai, cải tạo thế gian. Ta nguyện hóa thành dòng nước, tân sinh trời đất... Từ nay về sau, trong lục giới không còn Thánh tôn và Thiên Bì, chỉ còn quỳ tấc.”

Nếu đó là sứ mạng, ta sẽ không phản nộ, sẽ không bi thương. Nếu hy sinh là thanh toán, ta sẽ thân nhiên tiếp nhận.

Vì ta yêu nàng, cũng yêu thế giới mà ta bảo vệ.

“Chủ nhân, không được, không được biến mất...” A Nguyên nhào tới, “A Nguyên thật vất vả mới chờ được người trở về, không thể đợi thêm bảy trăm năm một lần nữa...”

Phù Tang im lặng. Nếu là lúc trước, hắn đã sớm gào thét, nhưng lúc này lại yên tĩnh thần kì, hắn chỉ nhìn Trình Tử Xuyên, đôi mắt đỏ bừng: “Người trong thiên hạ đều mong chờ Thánh tôn trở về, mong chờ chính nghĩa, mong mỗi một vị chúa cứu thế, người cứu họ, nhưng ai cứu người? Người không muốn phụ thiên hạ, cũng không muốn phụ nàng, cuối cùng cũng chỉ có thể phụ chính mình... Thánh tôn, Tử Xuyên, người... đã không còn như bảy trăm năm trước nữa rồi...”

Tất cả mọi người ngơ ngác ngẩng đầu, thân ảnh Trình Tử Xuyên tan ra, hóa thành ánh sáng rơi xuống từng góc nhỏ.

Đột nhiên, mặt đất khô cằn trở nên màu mỡ, cây khô nở rộ, dòng nước trong veo... Thời gian như đang quay lại, từng tòa thành lại mọc lên, từng thi thể sống lại.

“Chuyện gì vậy, không phải ta đã chết sao?”

“Cha, mẹ! Gia đình chúng ta, gia đình chúng ta lại được đoàn tụ rồi!”

“Con ơi! Con của ta! Thật tốt, thật tốt, cảm ơn ông trời, cảm ơn, cảm ơn...”

“Yêu ma... không thấy nữa.”

Hết thảy đều biến về bộ dáng như cũ, tất cả như chưa từng xảy ra, thậm chí, so với khi trước còn đẹp hơn.

Tội nghiệt của nàng, đã có ta gánh vác.

Lâu Nguyệt Đồng cười to, pháp lực quanh thân khuếch tán: “Chàng cho rằng như vậy đã là kết thúc sao? Chàng dựa vào đâu mà dám giữ ta lại, dựa vào đâu mà dám thay đổi quyết định của ta? Chàng biến ta thành vậy, vậy ta sẽ giết hết lục giới! Ta có thể hủy diệt lục giới một lần, cũng có thể hủy diệt nó lần thứ hai!”

“Người không thể.” Hoa Diễm thượng tiên thờ dài.

Lâu Nguyệt Đồng đánh ra một kích, nhưng cổ lực lượng kia còn chưa chạm đến mặt đất đã biến mất, nàng khó tin nhìn chăm chăm tay mình.

Minh Khai Tiên Đế nói: “Thần lực bảo vệ người, đồng thời cũng giam cầm người. Thánh tôn vốn có thể giết người, nhưng ngài không nỡ. Người làm nhiều việc thương thiên hại lý, cuối cùng toàn bộ đều do ngài gánh vác. Ngài sợ chúng ta làm tổn thương người, vì thế biến người thành thần, hấn sợ người làm tổn hại chúng ta, vì thế liên giam cầm người.”

Minh Khai nói xong, hai mắt nhắm lại, dẫn chúng tiên quay lại tiên giới.

Đại cục đã định.

“Tỷ tỷ...” Lâu Dịch Dương nửa không cam lòng nửa lo lắng mở miệng.

“Cút!”

Lâu Nguyệt Đồng vùng một chường đánh trúng Lâu Dịch Dương, hắn bắn ra phía sau, trong nháy mắt phun ra một ngụm máu. Hắn đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, trong lòng trống rỗng - - Trình Từ Xuyên đã dùng cách quyết tuyệt như vậy lưu lại một bóng dáng khắc cốt ghi tâm, hắn là người thù họ thiên địa, cảnh cáo lục giới, cũng giam cầm Lâu Nguyệt Đồng.

Có lẽ hắn yêu nàng, nhưng tất nhiên có hận nàng.

Cũng giống như nàng yêu hắn, nhưng tất nhiên có hận hắn.

Nhưng tất cả đều là thật tâm, tất cả hận thù cuối cùng đều biến thành sự bảo vệ.

Lâu Dịch Dương cảm thấy vô cùng mờ mịt, hắn không hiểu, từ trước đến giờ vẫn luôn không hiểu.

Những thứ đã tâm và tranh chấp kia đều trở thành trò cười, Lâu Dịch Dương triệu hồi ma binh, dừng một chút, bắt đầu đi lên tiếng: “Tỷ tỷ, trật tự lục giới trọng lập, ta không thể ở nhân giới được nữa. Ngươi... nếu thích, có thể đến Ma giới tìm ta.”

Mặc dù nói vậy nhưng Lâu Dịch Dương đều hiểu, Lâu Nguyệt Đồng sẽ không đến.

Trong chớp mắt, một rừng ma binh biến mất không còn một người, trên bầu trời chỉ còn Lâu Nguyệt Đồng bơ vơ đứng đó, hồn bay phách lạc, bóng dáng mờ mịt cô đơn.

“Phù Tang ca ca!” A Nguyên nhào vào lòng Phù Tang khóc lớn, “Là ta sai, đều là ta sai! Tại sao ta không sớm ngăn cản người, tại sao phải phá rồi lại lập, vì sao, vì sao...”

“Không phải. A Nguyên, ngươi không còn cách nào, chúng ta cũng không còn cách nào.” Phù Tang lắc đầu nói, “Là Thiên đạo quá tàn nhẫn với Thánh tôn, từ khi bắt đầu đã muốn hắn hy sinh.”

Phó Diễn Chi run rẩy chạy qua: “Từ Xuyên... còn có thể trở về không?”

Phù Tang thở dài: “Lần này... có lẽ không được nữa.”

Phó Diễn Chi: “Vì sao?”

“Vì Thánh tôn không chết, thần hồn của người tan vào Thiên đạo, tuy người không hiện hữu ở đây nhưng thực ra, người hiện hữu ở khắp mọi nơi.” Phù Tang đưa tay, hoa cỏ lay động, một con bướm nhẹ nhàng nhảy múa.

Phó Diễn Chi lập tức kêu lên: “Nếu đã không phải đã chết, vậy nhất định còn cách!”

Phù Tang và A Nguyên đều trầm mặc.

Bỗng nhiên, cổ A Nguyên bị ai đó xách lên.

Phù Tang: “Lâu Nguyệt Đồng? Ngươi tìm đến đây làm gì?”

Đôi mắt Lâu Nguyệt Đồng âm u khiến người ta sợ hãi, từng chữ từng câu không có chút tình cảm: “Ta muốn chàng trở về.”

Phù Tang vừa nghe, không thể áp chế được lửa giận và bi phẫn: “Người không về được nữa! Ngươi nghe không hiểu sao? Mà nếu người trở về thì sao, trở về để bị ngươi lừa, bị ngươi hại? Kể từ khi gặp ngươi, người chưa có lấy một phút an bình. Chi bằng cứ tiếp tục thế này, không chừng người sẽ thích hơn!”

Khí tức trên người Lâu Nguyệt Đồng lạnh đi vài phần.

Phù Tang nói xong liền sùng sốt, hắn dường như có thể lý giải được lý do Thánh tôn có thể thần nhiên tiếp nhận kết quả này - - Khúc mắc với Lâu Nguyệt Đồng đã hao hết tâm sức của hắn, chi bằng hóa thành núi xanh mặt đất, làm bạn với trăng trong gió mát, lắng nghe âm thanh vạn vật, không quan tâm đến phiền não trần gian, cuối cùng, hắn sẽ có thể đi tìm con đường của chính mình.

Đôi mắt Phù Tang nhòe nước.

“Từ khi bắt đầu, chúng ta đã luôn lừa gạt lẫn nhau.” Lâu Nguyệt Đồng im lặng hồi lâu, cúi đầu đáp, “Sau này, sẽ không thế nữa.”

Vì sau khi trải qua nỗi đau này, ta mới hiểu được... thế nào là quý trọng.

Phó Diễn Chi có chút vô lực: “Đâu còn cơ hội cho ngươi quý trọng nữa?”

Lâu Nguyệt Đồng ngăn người.

Phó Diễn Chi ngẩng đầu lên, thấm thoát tròn to hai mắt. Không biết có phải ảo giác hay không, hắn nhìn thấy mái tóc đen nhánh của Lâu Nguyệt Đồng.

xuất hiện những sợi tóc bạc.

Nàng còn thống khổ hơn so với tưởng tượng của chúng ta.

Phù Tang bưng tỉnh, trong lòng đau nhói, không biết khổ sở vì ai.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Tân Sinh

Mấy trăm năm yêu ma loạn thế, trải qua kiếp nạn lớn, vận đen biến mất. Thánh tôn lấy sức mình nghịch chuyển càn khôn tạo nên số mệnh phồn thịnh cho lục giới, nhân gian cùng nhau nghênh đón thịnh thế thật sự.

Lâu Nguyệt Đồng một mình lưu lại nhân gian rất lâu, cơ hồ đã đi qua từng góc ngách của nhân giới.

Sông núi thanh tú, đất đai màu mỡ, nàng nhìn từng thứ từng thứ cũng đều nhận ra thân ảnh của Trình Tử Xuyên, hẳn không lúc nào không nói cho nàng biết, hẳn không chết.

Gần một trăm năm trôi qua, trong đầu nàng chưa từng chứa thêm chuyện gì, chỉ chiếu đi chiếu lại những chuyện có liên quan đến hắn.

Nàng vốn là người mạnh nhất Ma giới, sau đó được độ thành thần, hiện tại, trong thiên địa này không thứ gì có thể làm nàng bị thương được nữa.

Nhưng nàng không vui, một chút cũng không.

Nếu trong lòng người không có trách nhiệm, không có từ bi, không có tình cảm... cái gọi là con đường dành cho kẻ mạnh, bất quá cũng chỉ là con đường cho một mình người mà thôi, một con đường tịch mịch.

Nội tâm Lâu Nguyệt Đồng khẽ run lên, nàng nhắm hai mắt lại, cỏ cây xung quanh chấn động, núi đá nứt vỡ.

“Ta còn tưởng là ai, hóa ra là ngươi.” Một thanh âm hết sức quen tai vang lên sau lưng Lâu Nguyệt Đồng, “Trăm năm không gặp, ngươi... hình như không tốt lắm.”

Trong tay Phó Diễn Chi không còn quạt xấp, hai đầu lông mày cũng không còn sự phong lưu khinh bạc ngày nào. Hiện tại, hắn là cung chủ của thế lực lớn nhất tu chân giới Vãn Lôi Cung, một thân tu vi đã đạt tới cảnh giới cuối cùng của tu luyện, nhưng khi đứng trước mặt người quen, bộ dạng nhanh nhẹn khi xưa vẫn còn.

“Làm sao có thể tốt được?” Tuy giọng nói của Lâu Nguyệt Đồng đều đều không có lấy một tia gợn sóng nhưng đạo tâm của nàng không yên, rất dễ nhập tâm ma.

Phó Diễn Chi không nói gì.

Hồi lâu sau, hắn nắm thật chặt hai tay: “Trăm năm trước, ngươi nói phải đi hết nhân gian tìm thần hồn phân tán của Tử Xuyên, ngươi... có tìm được không?”

Lâu Nguyệt Đồng đáp: “Không được.”

Khi đó, nàng không tin Trình Tử Xuyên đã thật sự biến mất, nếu thần hồn của hắn có thể phân tán, tất nhiên cũng có thể tụ hội, nàng có thể đem hắn quay về một lần nữa!

Nhưng về sau nàng mới phát hiện, trước khi Trình Tử Xuyên biến mất đã chặt đứt tất cả nhân quả với nàng, dù nàng đã thành thần, cũng không thể tìm được tung tích của hắn.

Trình Tử Xuyên trước kia đối xử với nàng vô cùng lưu tâm lưu tình, hóa ra muốn để dành tất cả tuyệt tình đến cuối cùng, đánh vào nàng một kích hủy diệt!

Lâu Nguyệt Đồng nghĩ, hẳn thật quyết tuyệt, thật khiến nàng cảm thấy mặc cảm.

Phó Diễn Chi nhìn bộ dạng hiện tại của nàng, cảm thấy có chút không đành lòng: “... Tiểu ma nữ, nhiều năm trôi qua như vậy, ngươi đã bao giờ cảm thấy hối hận chưa?”

Lâu Nguyệt Đồng nghe được xưng hô quen thuộc mà xa lạ đó, khó tránh khỏi sững sờ một phen, sắc mặt hòa hoãn đi vài phần, thần nhiên nói: “Có một số việc, làm chính là làm, hối hận cũng không có ý nghĩa. Những năm gần đây, ta đã gặp nhiều người phạm, bọn họ vào thời thơ ấu có một nguyện vọng,

vào thời thanh niên có một mục tiêu, rồi khi già lại có một tâm nguyện... Mỗi thứ đều không giống nhau, cuộc đời con người có hạn, vì thế đều cố gắng phấn đấu vì mục tiêu của chính mình. Đời ta còn dài, một mục tiêu đã hoàn thành, vậy nên ta sẽ dùng thời gian vô tận này hoàn thành mục tiêu tiếp theo. Nếu cho đến cuối đời cũng không thể đạt thành mong muốn, vậy thì chết với hân, chết cùng thiên địa cũng không có gì đáng tiếc.”

Phó Diễn Chi nghe vậy, khoe miệng giật giật - - suy nghĩ của tiểu ma nữ, đến bây giờ vẫn luôn khác người.

Trình Tử Xuyên biến mất, nàng tuy có khổ sở và thống khổ nhưng sẽ không kiểm soát hành động của chính mình, cũng không phủ nhận con đường mình chọn, càng sẽ không tự oán hay hối tiếc. Đối với nàng mà nói, mục tiêu mà nàng kiên trì đạt được, chẳng qua là từ việc hủy diệt Thiên Bì biến thành hồi sinh Trình Tử Xuyên mà thôi.

Dù Phó Diễn Chi vì Trình Tử Xuyên mà có nhiều thành kiến với nàng, hân cũng không thể không cảm thán cho nghị lực kiên định này, nếu là người khác, sợ rằng đã sớm sụp đổ.

Phó Diễn Chi dần dần thả lỏng, thở dài: “Trước kia ngươi động đầu đánh đấm, dễ dàng nổi giận, nhìn người lúc này, ta thấy không quen chút nào.” Dừng lại một chút, hân lên tiếng một cách vô cùng cam chịu, “Có một chuyện, ta không muốn lừa ngươi nữa... Thật ra Phù Tang và A Nguyên, đã tìm được thần hồn của Tử Xuyên rồi...”

Lâu Nguyệt Đồng run lên, phút chốc ngừng đầu.

“Bọn họ... Thôi, ngươi đi theo ta đi.”

Tin tức quan trọng nhất đã nói ra khỏi miệng, Phó Diễn Chi cũng không giấu diếm những chuyện khác nữa.

Hân mang Lâu Nguyệt Đồng đến để đồ phồn hoa nhất nhân gian: “Ngươi hân phải rất quen thuộc với nơi này.”

Lâu Nguyệt Đồng không lên tiếng, từ khi nàng nghe được tin tức kia, đầu óc đã rơi vào trạng thái trống rỗng.

Phó Diễn Chi lắc đầu, cũng không trông mong nàng sẽ trả lời, nói ra: “Ta nghe Phù Tang nói qua, năm đó, khi Tử Xuyên du ngoạn nhân gian đã tình cờ cứu Gia Lâm Đế, mà người hiện tại cai trị nơi này lại chính là con cháu của Gia Lâm Đế. Diêm Vương tính toán nhân quả, kết quả không ngờ, con trai của Hoàng đế nhân gian hiện tại lại chính là một phần thần hồn của Tử Xuyên sau khi nhập luân hồi.”

Ánh sáng lóe lên, hai người xuyên qua bức tường ngói xanh, đến một lâm viên có phong cảnh tươi đẹp.

Một đứa bé con đưa lưng về phía họ, ngồi ngay ngắn cạnh bàn, cầm bút nghiêm túc chép đạo kinh.

Lâu Nguyệt Đồng tròn to hai mắt, ngơ ngác nhìn.

“Tiểu hoàng thúc, ta tìm người khắp nơi, hóa ra người đang trốn ở đây!” Một thiếu niên khắp người quý khí chạy lại từ phía hành lang, giọng nói ôn hòa sùng ái.

Cậu bé nghe vậy liền bỏ bút xuống, ngẩng đầu cười một tiếng.

Lâu Nguyệt Đồng đánh mặt, hốc mắt nóng ướt, một giọt nước mắt lăn xuống, tan vào mặt đất bụi mù.

“Khi đó ngươi nói muốn đi tìm thần hồn của Tử Xuyên, sau khi ngươi đi rồi, Phù Tang kết luận ngươi sẽ không tìm được, vì nhân quả giữa các ngươi đã đứt. Về sau, A Nguyên không biết nghĩ gì liền kéo Phù Tang lên Thiên Ngoại Thiên. Ta không biết họ đã phải trả giá thế nào, tóm lại, cả trăm năm qua, ta và họ vẫn luôn tìm kiếm thần hồn của Tử Xuyên, Tiên Đế, Diêm Vương... Tất cả mọi người đều giúp đỡ, làm việc cực kỳ bí mật, ngươi không đặt tâm tư lên chúng ta, đương nhiên không thể phát hiện.”

“Thần hồn của hân không tập hợp đủ, lại không thể giam giữ lâu dài, chỉ có thể dùng cách đưa vào luân hồi để bảo dưỡng, không chịu nổi quá nhiều vui buồn, vì thế, chúng ta đều không muốn nói cho ngươi biết... Phù Tang bọn họ vẫn đang tìm kiếm, chỉ dặn dò ta chú ý đến hân.”

Chỉ là hân không nghĩ có thể gặp được Lâu Nguyệt Đồng, không đành lòng nên đã nói cho nàng.

Lâu Nguyệt Đồng kinh ngạc, nhìn rất lâu mới khàn giọng hỏi: “Không chịu nổi quá nhiều vui buồn, tại sao lại chọn làm con trai Hoàng đế nhân gian?”

“Diêm Vương đã tự tay chọn mệnh, chuyện này ngươi không cần lo lắng.”

Phó Diễn Chi nhìn cậu bé diện mạo không khác Tử Xuyên năm đó là bao, khẽ cười cười. Thánh tôn vì chúng sinh thiên địa mà hi sinh, vì thế, kể cả người có ác niệm, đối mặt với Tử Xuyên hiện giờ cũng không thể nảy sinh bất kỳ chút tà tâm nào. Đây là nhân quả, cũng là thiện duyên.

Hân còn nhớ Phù Tang đã nói, Thiên Đạo không hoàn toàn vô tình, Tử Xuyên vì hy sinh nên được nhận công đức lớn, từ đó mới có một đường sinh cơ.

“Chúng ta tính toán, đợi hân lớn lên một chút nữa sẽ giúp hân hồi phục ký ức... Chỉ là ngươi đã biết rõ, chúng ta sẽ không để ngươi nhúng tay vào.” Phó Diễn Chi nghiêm túc nói, “Ta nhớ ngươi đã nói, lần này, ngươi nhất định sẽ quý trọng.”

Lâu Nguyệt Đồng chậm rãi đến gần, vươn tay chạm vào gò má cậu bé. Cậu bé trừng mắt, khó hiểu nhìn xung quanh.

“Tiêu hoàng thúc, làm sao vậy?”

“... Gió quá to.”

Lâu Nguyệt Đồng nháy mắt mấy cái, nở ra nụ cười đầu tiên trong một trăm năm qua, gió liền im hơi lặng tiếng ngừng lại.

Lần đầu gặp nhau, chàng là Kí Đắc Thế Tục, ta là Ngô Đồng, cũng là con trai Hoàng đế nhân gian, nhưng đó là một âm mưu ta đã khổ tâm thiết kế.

Lần này, cũng tại nơi này, chúng ta sẽ bắt đầu lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thuần Dương Nghiệt Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.